

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ, ΣΤΜΠΟΣΙΟΝ,

ΙΕΡΩΝ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

XENOPHONTIS
QUÆ EXTANT.

EX LIBRORUM SCRIPTORUM FIDE ET VIRORUM
DOCTORUM CONJECTURIS RECENSUIT

ET INTERPRETATUS EST

JO. GOTTLÖB SCHNEIDER, SAXO.

TOMUS V.

ŒCONOM. CONVIV. HIERON. ET AGESILAUM
CONTINENS.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO,
MDCCXIII.

Clar. Press
50. b. 43.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ,

ΙΕΡΩΝ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.

XENOPHONTIS

OECONOMICUS, CONVIVIUM,

HIERO, AGESILAUS.

RECENSUIT

JO. GOTTLÖB SCHNEIDER, SAXO.

OXONII,

Ε TYPOGRAPHEO CLARENDOIANO.

MDCCCXII.

EPISTOLA EDITORIS

AD

GODOFR. HENR. SCHAEFERUM,

A. L. MAGISTRUM ET PHILOS. DOCTOREM LIPSIENSEM.

LAUDO et gratus agnosco operam, Vir amicissime, quam huic Opusculorum Xenophonteorum recensioni et impressioni gnaviter impendisti, ut, quam fieri posset, emendatissima in publicum prodiret. Cumulum etiam addidisti beneficio, perscriptis ad me annotationibus quibusdam, quas Tibi tractatio hujus meæ recensionis suggesserat. De quibus antequam Tecum conferam sermones, patere, ut de confilio hujus meæ recensionis et de subfidiis, quibus in ea usus sum, breviter Tibi exponam.

Zeunianæ recensionis exemplaria cum essent omnia dí-vendita, demandatam a librario, viro honestissimo et de litteris græcis optime merito, provinciam renovandæ ejus recensionis lubens adii, cum eo, ut textum meo modo retractarem, et res, sicubi opus esset interpretatione, breviter illustrarem. Primum omnium Apologiam Socratis, quæ Xenophonti adscribitur, segregavi, quoniam jam antea fuit a me adjuncta Memorabilibus Socraticis. Deinde omisi Fragmenta Epistolarum Xenophonti adscriptarum, quæ in Editione Weiskiana, auctiora etiam, legi malebam, utpote Xenophontis ingenio plane indigna, et a Sophista nescio quo inepte facta. Zeuniana quidem Editio quatuor tantum fragmenta ex Stobæi Joannis Sermonibus repetita posuit, quorum primum extat etiam in Eusebii Præpara-

tione evangelica xiv. 12. Tertia epistola ad Sotiram (Σότη-
γαρ) scripta de morte filii Grylli consolatur eam. Quæ fe-
mina fuerit Sotira ista, nemo Interpretum dixit, uxor an
amica Xenophontis? Diogenes in Vita Xenophontis refert
post pugnam Lacedæmoniorum adversus Thebanos, cui
Xenophon interfuit, Xenophontem Scilluntem in Eleo-
rum ditione concessisse, addens, ἐπει τὸ δὲ αὐτῷ καὶ γύναιος
ὄνομα Φιλησία, καὶ δύο νισῖς, Γρύλλος καὶ Διόδωρος, οἱ καὶ Διόσ-
κουροι ἐπεκαλοῦντο. De femina Philefia auctorem nominat
Demetrium Magnesium. Weiske ex vocabulo γύναιος ar-
guebat, uxorem non legitimam fuisse. Sed dubitari pot-
est, an omnino Philefiam uxoris loco habuerit Xenophon.
Potuit enim ejus opera in re domestica administranda usus
esse Xenophon. Suidæ auctoritatem non euro, qui ex
verbis Diogenis haec excerpta reddidit: παιᾶς ἄσχης ἀπὸ
Φιλησίας Γρύλλον καὶ Διόδωρον, οἱ καὶ Διόσκουροι ἐκαλοῦντο. Is
igitur uxorem facit vel concubinam Xenophontis Phile-
fiam; sed idem manifesto errore ibidem tradit: δε πράτος
ἔγειρε βίους φιλοσόφων. Miror equidem Weiskii silentium
ad locum Diogenis repetitum in primo Volumine Operum
ab eo editorum.

Hic vero in postremo volumine Operum quinque præ-
terea Epistolas Xenophonti adscriptas repetit ex volumine
Socraticarum a Leone Allatio editarum, quarum argu-
mentum Bentleius satis falsitatis convictit, quæque ipfi
adeo Weiskio propter verba et sententias spuriae visæ sunt.
Sunt eædem ex Codicibus admodum vitiosis derivatae,
lacunis plenæ, et verborum sententiarumque vitiis refertæ,
quæ absque integrioris libri usu corriger non licet.

Venio nunc ad apparatus criticum, quo vel ante me
Zeune usus est in textu recensendo, vel quem ipse adhibui.
In *Œconomico* igitur Zeune usus est Codice Guelferby-
tano, sed ita, ut multas ejus varietates, easque interdum
bonas, negligenter; quod usu ejusdem libri mihi liberaliter
a *Langero* transmissi cognovi. Exemplum illustre in primis
habet locus Capitis I. sect. 20. ubi in Codice *ῳεριτεμέναι*
est, supra vero scriptum *πεπληρυμέναι*.

Camerarii interpretationem latinam *Œconomici*, Lipsiæ

1564. editam, ex libro scripto factam, cuius varietas interdum in annotationibus versioni additis memoratur, idein Zeune adhibuit; quam equidem nancisci non potui, non magis quam Jac. Lod. Strebæi interpretationem ex libris manuscriptis quinque ductam, quæ exstat in Operibus Xenophontis latinis Basileæ 1551. editis, unde est in Editione Xenophontis Brylingeriana posteriore repetita.

In eodem Oeconomico quatuor Codices Parisienses comparavit Gallicus libri Interpres, celeberrimus Gail, qui libro titulum hunc fecit: *Oeuvres de Xénophon, traduites en français, sur les Textes imprimés et sur quatre Manuscrits de la Bibliothèque nationale. Par le Citoyen Gail. A Paris. L'An troisième.* Eosdem Codices vir humanissimus denuo rogatu meo comparavit, eorumque varietatem diligenter exscriptam liberaliter mihi donavit. Horum notæ sunt hæ: A. B. C. D.

- A. vel primus numero 1643. signatus est; alter vel
- B. numero 2955. signatus non longe ab initio abrumpit textum, adeoque fere inutilis fuit.
- C. vel tertius, numero 1646. signatus, D. numero 1647. Tres hi libri, A. C. D. ut plurimum cum Guelferbytano et Lipsiensi conspirant; paucas peculiares fibi varietates scripture habent.

Lipsiensem Codicem membranaceum in Bibliotheca Senatoria servatum, comparavit Sturz, et excerptam inde varietatem scripture subjecit Volumini primo Lexici Xenophontei; quam miror a Weiskio vel negleßtam vel ignoratam. Ipse Weiske præter ingenii acumen non vulgare ad Xenophontis hæc opuscula interpretanda vel emendanda nihil novi subsidii comparavit vel attulit; nisi quod in extremo Operum volumine excerptas in margine libri Villoisoniani scriptures, cum quibusdam H. Valesii annotationibus, quas vir egregius fibi, non publico usui scripsérat, publicavit; ex quibus si quid ad rem faceret, fideliter annotatum lectoribus representavi.

In Symposio vel Convivio Jo. Ribitti interpretationem adhibuisse se ait Zeune, sed contemnit, uti Gallicam Fabri, quam subinde ipse etiam inspexi forte repertam in

Bibliotheca Regia Berolinensi. Præterea I. Cornarii versionem latinam Convivii Xenophontei et Platonici a plerisque omnibus Interpretibus et Bibliographis hucusque ignoratam consului, et partem Præfationis excerpti in Disputatione de Tempore Convivii Xenophontei p. 140. seqq. Titulus libro est : *Platonis et Xenophontis Symposium, latine convertit Cornarius*, Bafileæ 1548. Uſus est Aldina editione valde vitiosa, ejusque menda corrigere aliquot locis conatus est.

Scripti libri, quos in *Œconomico* adhibui, deſtituunt nos omnes in Convivio ; quare in tam multis libri egregii scripturæ viuſ emendandis folo ingenio connitendum fuit. Minime igitur mirabitur, qui multa aliorum sagacitati tollenda menda relictæ hic viderit. Post Zeunium fuerunt aliqui viri docti, qui vires ingenii in emendando Convivio periclitarentur, veluti *Mosche*, *Francofurtanus*, et *Lange*, Convivio hic separatim Halis Saxonum edito, ille Animadversionum libello ad *Xenophontis Œconomicum* et *Convivium* scripto ante aliquot annos. Quorum duumvirorum inventa in uſum memm converti. Contra verſio Beckeriana anno 1795. et Wielandiana prodita in Vol. IV. P. I. p. 65. seqq. libri vernaculi : *Attisches Museum* : auxilium vel emendantι vel interpretanti mihi nullum plane attulit, nescio an aliis plus allatura fit. Non nihil lucri feci ex Aristide rhetore comparato cum *Xenophontis convivio*, cuius non ſolum editionem Jebbianam, uti Zeune, adhibui, ſed scriptum etiam Codicem ex Bibliotheca Guelferbytana obtulit humanissimus et amicissimus *Langerus*.

In Hierone Zeune adhibuit versionem Erasmi, et Leonardi Aretini ex libro scripto factam ; equidem haud parum adjutus ſum a Codice Lipsiensi et varietate scripturæ in margine libri Villoisoniani annotata. Præterea Zeune, in Hierone in primis, non ſoloni Joannis Stobæi Editionem Tigurinam anni 1559. comparavit, ſed scripti etiam Codicis varietate a Brunckio oblata uſus eſt. Ego vero in iſdem *Xenophontis locis* a Stobæo Joanne excerptis confuli varietatem scripturæ e duobus Parisiensibus Codicibus A. et B. olim annotatam ab Hug. Grotio, quam uſibus

meis benevolentia venerandi præceptoris Heynii subministravit.

Denique in Agefilao recensendo Zeunio profuit primum Fr. Philelphi interpretatio latina e libro scripto ducta, deinde recensio Hutchinsoniana ad Codicem Harleianum facta, quam Simson Britannus repetiit. Me vero in opera critica Agefilao adhibenda non solum Codex Guelferbytanus Aristidis adjuvit, sed multo mihi magis profuit etiam Codex membraneus ejusdem Bibliothecæ, ultro mihi oblatus ab humanissimo *Langero*, qui præter capita aliquot Ἀτερημονικάτων Agefilaum elegantissime ex bono libro descriptum habet. Itaque in locis plerisque omnibus cum libro Harleiano consentit, sed solus habet membrum Cap. I. sect. 24. quo addito lacunam in oratione Xenophontea interpolavi.

His fere subsidiis ad criticam faciendam usus sum; bene, an male, lectorum esto judicium. Redeo nunc ad ea, quæ Tu, Vir amicissime, nuper de locis aliquot Xenophontis ad me perscripsisti. Primum igitur in Convivii Cap. iv. sect. 33. mones καὶ περισσόντα τῆς δαπάνης scribendum esse, abjecto articulo τὰ, quem librarius male sedulus e præcedente participio effinxerit. Non dubito hanc Tuam emendationem conjecturis meis præferre.—Altero in loco sect. 57. verba οἵ τινες ita defendis, ut intelligendum censeas διαστροφικάτος, vel is διαστροφική. Sed vide, Vir amicissime, ne hoc commentum Tuum a re fit alienum. Equidem putabam officium διαστροφῆς esse hominem antea ignotum alteri commendare, et facere, ut ei placeat. At vero si ii, οἵ τινες, intelliguntur, quibuscum versatur διαστροφικάτος, tum vereor, ut opus sit opera lenonis vel διαστροφῶν.—In eadem sectione defendis verba διαστροφῆς τι εἰστιν τὸ ἀρίστην διαστροφῆς τοῦ πρέπουσαν ὄχειν σχέσιν καὶ τριχῶν καὶ ἱσθῆτος, ita, ut ἔστιν interpreteris exigit, oritur. Recte corrigenti vel tentanti locum injecisti manum. Jam enim minus dubito de veritate scripturæ, postquam loca aliquot Xenophontis similia reperisse mihi videor, ubi διαστροφῆς continet. In Cyri disciplina i. 4, 5. est: αἱ δὲ διαστροφῆς διαστροφῆς τοῦ ἡττᾶσθαι μὲν τὸ μὴ ποιεῖν, δὲ ἡττᾶσθαι, i. e. cum

EPISTOLA EDITORIS.

vero rem, in qua discesserat inferior, non desereret vel subterfugeret propterea, quoniam inferior discesserat. In Anabasi ii. 6, 9. est de Clearcho duce : Ικανὸς δὲ καὶ ἴμποτης τοῖς παροῦσιν, ὃς πιστὸν εἴη Κλεάρχης. Τοῦτο δὲ ἔποιει ἐκ τοῦ χαλεπῆς εἶναι. Accedit tertius locus ibidem sect. 8. de eodem Clearcho : Καὶ ἀρχικὸς δὲ ἐλέγετο εἶναι, ὃς δυνατὸν, ἐκ τούτου τρόπου, οἷον καὶ ἕκαστος ἄλλος. Ita locum vulgo distinctum interpretantur : *Præterea ad imperitandum aptus esse dicebatur, ut potuit, pro ejusmodi, quo præditus erat, ingenio.* Distinguenda vero græca ita sunt : ὃς δυνατὸς ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, οἷον—*ἄλλος.* intellige ἀρχικὸς εἶναι. Quae sic interpretanda erant : *Dicebatur etiam ad imperandum aptus et idoneus esse, quantum per ejusmodi ingenium et mores licebat, quibus ille præditus erat.* Distinctio vulgaris ita fecellit interpretem germanicum haud vulgarem, *Halbkart,* ut a sensu loci plane aberraret. Posuit enim : *Hiermit verband er, diejem Charakter gemäßs, die Eigenschaften eines Heerführers in einem sehr vorzüglichen Grade.*

In loco Cœconomici iv. 19. non solum Heindorfii mei crisi affensu Tuo firmas, sed præterea etiam verba πλήν γε Ἀριαλού, quæ librario interpolandi loci occasionem præbuisse videntur, plane delenda censes. Officere enim putas consilio laudatoris exceptionem hanc, quæ in Historiæ diligentia et religione merito probetur et laudetur. Accedit, quod accessio totius membra a verbis inde πλήν γε Ἀριαλού numeros orationis, quos Xenophon in hoc elogio studiose quæsivit et diligenter observavit, plane corruptit et absonos facit.

Addidisti in extrema Epistola conjecturam de loco Hellenicorum v. 2, 14. ἡμεῖς δὲ βουλόμεθα μὲν τοῖς πατρίοις νόμοις χρῆσθαι, καὶ αὐτοὶ πολῖται εἶναι. ubi αὐτοκολληται scribendum esse recte monuisti, comparato loco Thucydidis v. 79. ubi est in foedere inter Lacedæmonios et Argivos paecto et doricō sermone prescripto : Ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ταὶ ἐν Πελοποννάσῳ κοινὰν ἰχόντων τὰν σκούδαν καὶ τὰν ἔνυμασχάλαν, αὐτόνομοι καὶ αὐτοκόλλεις, τὰν αὐτῶν ἰχόντες, κατὰ πάτρια δίκαια διδόντες τὰς ἵστας καὶ δροσίας. Non dubitavi igitur admonitus a Te voca-

bulum αὐτοκολίης inferere alteri Editioni Lexici græci, quæ sub prelis Jenensibus cum maxime fudat.

Utinam plures ejusmodi conjecturas Tuas et emendationes locorum Xenophonteorum elicere mihi contigisset! Sed video, quantum Tibi temporis a laboribus statis superfit, et cui merito suo omne illud, quicquid reliqui fecisti, tribuas. Herodotum loquor, ad quem, jam egregie a Te emendatum, interpretandum etiam quæ in promptu habes, ne diutius nos desiderare patiaris, vehementer rogo. In eo nuper adhæsi ad locum libri iv. cap. 36. de quo quid sentiam, si vacat, audi. Quid enim, Vir amicissime, cum pari referre non possum, χάλκεα χρυσίαν quominus Tibi reddam, impedit? Herodotus igitur de figura telluris ita differit: γελῶ δὲ ἀρίστης γῆς περιόδους γράμματας πολλοὺς θέῃ, καὶ οὐδέπου νέον ἔχοντας ἐξηγράμμενον οἱ Ὡκεανός τε βόρεα γράφουσι τάρεξ, τὴν τε γῆν ἵουσαν κυκλοτερία ὡς ἀπὸ τόπου, καὶ τὴν Ἀσίην τὴν Εὐρώπην ποιεύντων ἴσην. In quibus primum verba καὶ οὐδὲν—ἐξηγράμμενον, quem sensum reconditum habeant, equidem conjectura plane assuequi non possum, nec multum proficias ἔχοντα scribendo. Vides enim verba esse vitiosa; nec Codices tamen scripti auxilium subministrant. Sed gravius vulnus Herodoto infixerunt, qui verba καὶ τὴν Ἀσίην τὴν Εὐρώπην ποιεύντων ἴσην vel addiderunt alieno loco vel vitiarunt. Vitium enim demonstrat structura verborum, laborans vel potius nulla. Potius alieno loco inserta censure verba, et sedem iis propriam videor mihi posse affig-nare, unde huc immigrare jusserunt inepti librarii. Compara mihi locum Cap. xlvi. Θαυμάζω ἀν τῶν διαιρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην τε καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην οὐ γὰρ συικρά τὰ διαφέροντα αὐτίαν ἔστι: μήτε μὲν γάρ πατρίς ἀμφοτίς ταρήκαι ἡ Εὐρώπη, τύρεος δὲ τάρει οὐδὲ συμβαλέσιν ἀξίη φαίνεται μοι εἶναι. In quibus iterum vides sententiarum connexionem esse plane nullam, et causam reddi sententiæ alicujus, quæ non apparent. At si mecum verba ex Cap. xxxvi. καὶ τὴν Ἀσίην τὴν Εὐρώπην ποιεύντων ἴσην inseras post Εὐρώπην, argumentatio Herodoti recte et ordine procedet. Ita vero simul manifestior etiam sit error viri docti, Gabr. Godofr. Bredow, in *Geographiae et Vranologie Herodoteæ Speciminiibus* p. xxii.

qui locum alterum Herodoti ita vertit: *Admiror eos, qui Africam, Asiam, Europam, tamquam tres partes sibi pares, distinguarunt, quae tamen non parum differunt. Longitudine quidem praeter utramque extenditur Europa, latitudine vero nequaquam cum illis comparari mihi digna videtur.* Nec in annotatione aliqua lectorum admonuit de diversitate scripturæ vel judicii sui acerrimus alienorum errorum insectator, qui quid in vertendo loco Herodoti secutus fit, conjicere equidem non possum.

Sed tempori Tuo parcendum esse video. Nihil igitur addo, nisi ut Te orem, ut eandem diligentiam, quam in Opusculis Xenophontis curandis amori et reverentiæ in Te meæ approbasti, etiam Vitruvio mox imprimendo repreäsentare ne dedigneris, meque amare pergas. Ita vale! Scribebam Francofurti ad Oderam Calendis ipfis Decembribus anni 1804.

XENOPHONTIS

ŒCONOMICI CAPITA.

CAPUT I.

SOCRATES de œconomia disputaturus principia disputationis subtiliter ponit, ostenditque, esse artem, et eam quidem, quæ in administranda domo sive sua sive aliena cernatur: ad domum referendum esse quidquid bonorum quis possideat: in bonis vero numerandum esse, quo quis sic uti possit, ut fructus inde percipiat: scientiam autem solam rei familiaris administrandæ non sufficere ad laudem boni patrisfamilias, nisi quis sit liber a pravis cupiditatibus, quia, qui istis indulget, sit servus et bonorum, quæ habeat, faciat iacturam.

P. 1—8.

CAPUT II.

Festive ostendit Socrates Critobulo, homini satis lauto, se esse dicitem, ipsum valde pauperem. Qua re excitatus Critobulus vehementer ab eo contendit, ut se modum augendæ rei familiaris doceat. Respondet Socrates, se istam artem non callere, sed alios ei esse monstraturum, unde eam discere possit, si velit.

P. 8—13.

CAPUT III. IV, 1—4.

Socrates auctor est Critobulo, ut vitam institutaque inspiciat eorum, qui rem vel male vel bene administrent. Esse enim, ait, qui ædes bonas sumtibus exiguis, esse qui malas multis exstruant: alios, ordine neglecto, multiplici supellecili uti male; alios curta bene et commode: aliorum servos vincitos aufugere, aliorum libenter manere et opus facere sedulo: alios ab agri-

cultura pauperes fieri, alios inde locupletari: alios ob studium rei equestris ad egestatem redigi, alios inde multum lucri facere: aliorum uxores ad rem augendam conferre, aliorum ad imminuendam: se et monstrare posse homines, qui reliquas artes scienter exerceant: sellularias quidem animum et corpus frangere et repudiandas esse; sed belli gerendi et agri colendi artes unice convenire Critobulo. P. 13—19.

Sect. 5. Ad commendandam rem militarem et agriculturam Socrates exemplo regis Persarum utitur, et narrationem addit de Cyri minoris erga agriculturam studio, propter quod Lysander aliquando eum admiratus sit. P. 19—25.

C A P U T V. 1—17.

Laudatur agricultura, quod studium illius fit jucundum, rem auget, corpora corroboret et ad militiam apta reddat, doceat justitiam et liberalitatem, artesque pariat et alat. P. 26—30.

C A P U T V. 18—20. C A P U T VI.

Opponit Socrati Critobulus calamitates, quibus cunctae res in agro, studiose cultae et feliciter florentes, sint obnoxiae. Respondet ille, deos esse colendos et placundos, ut res in agro gerendas prospere procedere jubeant. Deinde repetitis summatis iis, quae ante de natura et praestantia agriculturae disputata erant, exemplum ei proponit Ischomachi, viri et patrisfamilias egregii. P. 30—35.

C A P U T VII.

Narrato eleganter modo, quo Ischomachum convenerit et ad colloquium invitaverit Socrates, ille suum cum uxore recens nupta colloquium narrat, et ita officium bonae matrisfamilias omne exponere incipit. Et prima quidem praecepta haec sunt: Matrifamilias fit temperans et casta; perita vestis conficienda, lanæ tractanda et pensi sui cuique ancillæ assignandi; res a viro domum comportatas tueatur ac dispenset; liberos nutrit; instar reginæ apum servo et ancillæ suum cuique opus tribuat; servorum valetudinem curet; familiam domi doceat et prudenter gubernet. Commodo inferitur locus communis de fine conjugii. P. 35—46.

C A P U T VIII. IX, 1—10.

Uxori demonstrat Ischomachus ordinis ac dispositionis rerum domesticarum utilitatem et præstantiam, et (Cap. IX. 1—10.) proportione ædium et diversitate partium ædificii assignat vestibus variis, calceis, armis, instrumentis, vasis loca idonea. P. 46—57.

Sect. 11. Ancillam penariam Ischomachus et uxor legunt probam et formant honesta et indulgenti disciplina. Sed monet Ischomachus, has curas inutiles esse, nisi ipsa materfamilias rerum ordinem servet: plura enim ipsam negotia sustinere debere, quam servos. P. 57—60.

C A P U T X.

Narrat Ischomachus, quomodo uxorem a facie fucandæ et corporis nimium ornandi studio revocarit. P. 60—64.

C A P U T XI.

Totus hic locus est paræneticus. Nam cum Socrates audire velit, quibus factis Ischomachus perfectæ virtutis laudem fibi paraverit, exponit hic, quia felix omnium rerum successus a divino numine pendeat, se primum deos colere, deinde operam dare, ut sit corpore sanus et robustus, ut honores consequatur in civitate, benevolentiam amicorum fibi conciliet, salutem in bello tueatur et divitias honeste pariat. P. 64—71.

C A P U T XII. XIII. XIV.

Apte transfitur ad boni villici virtutes. Narrat autem Ischomachus, villicos a se legi eos, quos speret fibi redditum iri benevolos et rerum agendarum studiosos; repudiari homines intemperantes, somnolentos et libidinosos; reliquos autem corrigi aut ad officium revocari oculo domini sœpe præsentis et cuncta lustrantis: (Cap. XIII.) omnes ceterum institui, quid, quando, et quomodo queque res fit administranda, et arte adeo imbui aliis servis imperandi. Ut vero integros se præsentent, (Cap. XIV.) nec bona heri subvertant, leges publicas ostendit ad hanc rem accommodari; in quibus eas, quæ ad justitiam spe præmiorum allicant. P. 71—81.

C A P U T XV.

Ad ipsius agriculturæ præcepta transit Ischomachus, et hic pri-
mum ostendit, illam per se esse cogniti facilem, et a rusticis,
ob mores ingenuos, quibus sint prædicti, libenter tradi, quidquid
interrogentur: illos enim hoc in genere præstare artificibus,
qui vel invidia vel lucro ducti studiose celent, quæ in quaque
arte sint præstantissima.

P. 82—85.

C A P U T XVI.

Disputatur de soli natura, et de modo illius cognoscendæ, et
quando quaque ratione novalis debeat exerceri, moveri et pur-
gari.

P. 85—88.

C A P U T XVII.

De satione traduntur hæc: frumentum esse serendum, postea-
quam solum pluvia tempore auctumni satis sit irrigatum, idque
variis temporibus; terræ tenuiori minus semen mandandum
esse; segeti injicienda esse farcula, quorum usus explicatur.

P. 88—92.

C A P U T XVIII.

Agitur de frumenti præparatione, quæ cernitur in metendo, tritu-
rando per jumenta, et purgando per ventilationem. P. 93—96.

C A P U T XIX.

De ratione arborum, iaprimis vitium, ficuum et olearum plantan-
darum quædam traduntur, veluti de mensura scrobum, de na-
tura soli, de planta terræ immittenda et terra aggerenda. So-
crates igitur cum miraretur, quod hæc jam tenuisset, cumque
suspicaretur, fibi de ceteris quoque artibus præcepta cognita
esse: Ischomachus confirmat, quod ante docuerat, agricultu-
ram esse cognitu facillimam et ab ipsa natura doceri.

P. 96—102.

C A P U T XX. XXI.

Rursus sub finem cura, sollertia et diligentia in omni re rustica
commendatur, doceturque, quod nonnulli detrimentum inde
capiant, id fieri non inscitia rei cognitu facillimæ, sed negligen-
tia et socordia. Clausula est hujus argumenti (Cap. XXI.):

CONVIVII CAPITA.

xvii

cum agricultura ipsa facile discatur, difficillimam esse artem homines ita imperio tractandi, ut sponte et libenter imperata faciant. Ad eam auctoritatem adipiscendam, sive sis villicus, sive procurator, sive dominus, opus esse ingenio et disciplina, quinimo divino quodam bono, quod sine summa virtute nemini contingat.

P. 102—113.

XENOPHONTIS

CONVIVII CAPITA.

C A P U T I .

CONVIVIUM Athenis instituerat tempore Panathenæorum magnorum Callias, homo ditissimus in honorem Autolyci ab ipso amati et tum pancratio victoris. Ad illud etiam Socrates cum familiaribus nonnullis vocatur. Convivæ cum accubuisserint, omnes capti forma Autolyci vel admirationem suam vel amoris quandam sensum tacite vultu et gestu ostendebant. Eorum silentium interrupit Philippus scurra, qui intromissus a Callia, ut una scenaret, aliquos jocos parasiticos protulit, ut convivas exhilararet; sed frustra ab initio: unde sat ridicule de fortuna sua conquestus est.

P. 133—139.

C A P U T II. 1—20.

Menis remotis venit ad comissionem Syracusanus cum tibicina, saltatrice et puero formoso, qui scienter et cithara caneret et saltaret. Jam cum Callias, ob liberalitatem et elegantiam convivii laudatus, unguento quoque convivas delectare vellet, Socrates, qui semper e loco, tempore et personis materiam ser-

b

monis fructuosi capiebat, negat, illud sexui virili convenire, et ostendit, cuius generis odores adolescentes et viri spargere debeat. Cum porro puella mirifice saltaret, ait, muliebre ingenium non esse deterius virili, dummodo colatur disciplina. Eadem cum saltationem periculi plenam edidisset, disputare incipit cum Antisthene, virtus utrum possit doceri. Denique cum puer scite saltasset, docet saltationis utilitatem et necessitatem.

P. 139—147.

Sect. 21. Philippus pueri puellæque saltationem imitari ridicule conatur, et satis desfatigatus sitiensque poscit majorem phialam. Unde Socrates mediocrem vini usum commendare aggreditur, et ut minutis poculis bibatur, suadere.

147—150.

C A P U T III.

Cum tibiæ lyræque cantu delectari viderentur convivæ, Socrates ait, honorificentius esse, si sermoibus habendis sibimet ipsi prodecent seque delectarent, quam si ex puellis cantantibus caperent voluptatem. Itaque singuli rogati aperuerunt, qua facultate fibi quisque excellere videretur, et qua re fibi maxime placet.

P. 150—155.

C A P U T IV.

Convivæ hic deinceps reddunt rationem rei, ob quam quisque maxime fibi placeat. Callias jactat artem, qua homines efficiat justiores, quam dandis non præceptis, sed numis, exerceat. Niceratus prædicat, se, Homeri carmina cum teneat memoria, versibus Homeri posse res humanas fere omnes comprobare. Critobulus pulchritudinem suam jactat, cuius ope homines ad multas virtutes adducat. Charmides recenset paupertatis sue commoda; Antisthenes contra, licet pauperrimus, divitias suas prædicat. Hermogenes amicis certis gloriatur, sub quibus intelligit deos fibi propitiros. Philippus, scurram quod agat, vehementer fibi placet; quia omnes beati se invitent ad coenam reddantque partorum bonorum participem. Syracusanus suam felicitatem collocat in hominum stultitia, qui præstigiis et specululis delectati dent ei, unde commode vivere possit. Socrates denique demonstrat præstantiam et utilitatem lenocinii, h. e. artis hominum benevolentiam fibi aliisque conciliandi.

P. 155—174.

C A P U T V. VI, 1—5.

Narratur certamen lepidum plenumque facetiarum de pulchritudine inter Critobulum satis formosum et Socratem insigniter deformem, qui more suo, h. e. ironice, suam commendat formam, oculos extantes, simum nasum, os amplum, crassa labia, et omnino similitudinem cum Silenis Naiadum filiis: atque cum viētus discessisset, judices corruptos esse jocose queritur. Hermogenem adhuc tacentem Socrates de vi *ταρπονίας* rogans non fine joco excitat ad fermocinandum. P. 174—179.

C A P U T VI. 6—10. C A P U T VII.

Syracusanus offensus Socrati convicium facere incipit. Sed partim Socratis modestia, partim Antisthenis interpellatione con-vicatoris importunitas reprimitur et confutatur. P. 179—183.

C A P U T VIII.

Socrates de amore venereo disputaturus jocose de nequitiis Antisthenis et molestiis, quas fibi exhibeat, conquestus honestiorem Callise amorem laudat, atque hinc docere aggreditur admirabili cum gravitate et copia, quanto præstantior sit amor pueri ortus ex ejus indole et animo, quam is, qui e pulchra corporis forma et ex obscenis cupiditatibus oriatur. P. 183—195.

C A P U T IX.

Saltatio mimica exhibet Bacchi cum Ariadne congressum et convivium concludit. P. 195—197.

XENOPHONTIS

XENOPHONTIS

HIERONIS CAPITA.

CAPUT I.

OSTENDIT Hiero, plures voluptates per sensus percipere privatos homines, quam tyrannos. Hos enim minus interesse posse spectaculis rebusque oculos paucis: neque magis aurium suavi sensu delectari: laudem enim, qua vel maxime hominum aures mulceantur, tyrannis tribui suspectam: cibos potusque quamvis exquisitos parum suavitatis offerre, cum creber usus et copia afferat fastidium: odores suavissimos, quibus ungantur, magis sentiri ab aliis, quam a regibus ipsis: in rematoria denique eosdem longe inferiores esse privatis.

P. 201—210.

CAPUT II.

Illas voluptates e sensibus captas Simonides dicit esse exiguae, et majores res commemorat, quarum fructu tyranni videantur beatiores. Sed contra Hiero docere instituit, tyrannidem esse splendidam miseriam, et maximis bonis tyrannos carere, plurima mala experiri. Foris enim et domi ab hostibus et infiditoribus obsecros esse: atque bellorum incommoda, quae fint, habere communia cum liberis civitatibus, sed commodis, quae percipiuntur ex bello, non item frui.

P. 210—214.

CAPUT III. IV, 1—5.

Amicitiae veræ commoda, quæ omnium consensu maxima esse censentur, non pertinere ad tyrannos. Parum etiam fidei illos habere posse cognatis, a quibus tyranno sœpe struantur infiditiae. Metuendum porro illis esse, ne per cibos potusque venenatos

clam tollantur : et tantum abesse, ut tyrannicida puniatur a civitate, ut præmiis potius ornetur. P. 214—217.

CAPUT IV. 6—11. CAPUT V.

Ob opes, quas possidere videatur tyrannus, ejus conditionem non esse meliorem : eum molestius et periculosius per vim et injuriam eas acquirere cogi : et vix tantas posse cogere, quantæ ad sumptus necessarios requirantur. A viris porro bonis eum timere : quos si tollat, ipsi relinqu homines pravos et serviles. Denique etiæ suæ utilitatis causa patriam amare debeat, cives tamen imbelles reddere iisque milites externos mercenariosque præferre cogi.

P. 217—220.

CAPUT VI.

Vitam jucundam Hiero, quam privatus egerit, comparat cum miseria et metu, in quo versetur, postquam regnum fit adeptus.

P. 220—223.

CAPUT VII.

Cum Simonides dixisset, certe honorem, qui tam gratus et optatus vulgo videatur hominibus, tyranno haberi : ostendit Hiero, verum et gratum honorem nonnisi a benevolia haberi, cuius adeo omnino fit expers tyrannus, quia hic ab invitis, servis et metuentibus exprimatur. Tum Simonidi miranti, cur tyrannis, si fit tale tantumque malum, non deponatur, respondet Hiero, istud malum quamvis intolerabile, tamen non sine jactura salutis posse abjici.

P. 223—226.

CAPUT VIII. IX.

Ostendit Simonides, tyrannum facilius, quam privatum, posse fibi aliorum conciliare benevolentiam. Nam cuncta benevolentia signa gratiæ proficiunt a tyranno, quam a privato. Objicit Hiero, plura negotia necessario obeunda esse tyranno, quæ pariant odium. Respondet (Cap. IX.) ad hoc Simonides, isti incommodo ita occurri posse a tyranno, ut negotia vulgo grata ipse administret ; quæ facile offendant, ea per alios gerenda curret. Atque præmiis studia et æmulationes civium debere excitari, ut res civitati utiles alacriter et libenter administrent.

P. 226—231.

C A P U T X.

Invidiam ex mercenariis militibus ita declinari ostendit Simonides, si tyrannus eos alat ad hominum petulantium injurias coercendas, salutem non modo suam, sed omnium civium, tuendam, agricolas pecoraque contra latrones defendenda, incurfiones hostium arcendas, expeditionem adversus hostes fuscipendam, amicorum res tutandas et hostium opes frangendas. Propter talem et tam multiplicem usum, quem praefant satellites, necesse esse, ut cives stipendia solvant libenter. P. 231, 232.

C A P U T XI.

Addit Simonides, tyrannum etiam de suis rebus debere ad publicos usus conferre, et omnino nulli rei parcere, ut civitatem reddat quam beatissimam. P. 233—235.

XENOPHONTIS

AGESILAI CAPITA.

C A P U T I. 1—5.

AGESILAI genus nobile; patriæ dignitas ipsiusque virtus, ob quam regio munere dignus est habitus. P. 241—243.

Sect. 6. Res ejus in Afia gestæ, in quibus præter artes militares, maximamque in bello prudentiam, pietatem adversus deos, exquitatem et clementiam adversus homines ostendit, modestiam denique adversus magistratus Lacedemoniorum ipsum revocantium. Additur ad has laudes illud, quod concordiam in civitatibus Graecorum Asiaticis restauraverit. P. 243—255.

C A P U T II. 1—16.

Copis in Europam trajectis cum in itinere a Boeotis eorumque sociis lacefferetur, hos in fugam conjecit. Paullo post ad Coronam eosdem gravi pælio vicit, et salvus rediit in patriam.

P. 256—262.

Sect. 17. Pari virtute bellum postea gerit cum Argivis et aliis Graecis civitatibus. Postea cum Lacedæmoniorum res pugna Leuctrica concidisse viderentur, tamen rursus præter opinionem hostes est ultus. Contra eosdem ipsam urbem Spartanam aggressos patriam prudenter et fortiter defendit. Cum jam propter statem ad militiam imbecillior videretur, legationibus maxime obeundis pecunias in subsidium patriæ collet. Sed tamen senex 80 annorum ab Ægyptiorum rege auxilio vocatus, mox ab eodem offensus, adversarium ejus in regno constituit, atque ita socio Lacedæmonii adjuncto et pecuniis ab eo acceptis, patriæ non parum profuit.

P. 262—269.

C A P U T III. IV. V. VI.

Maximus Agesilaus virtutibus fuit præditus, pietate adversus deos, iustitia, (Cap. IV.) continentia, (Cap. V.) fortitudine et sapientia. (Cap. VI.)

P. 269—279.

C A P U T VII.

Demonstratur hic amor Agesilai erga cives suos et aduersus Graecos omnes, et odium ejus aduersus barbaros. P. 279—281.

C A P U T VIII.. IX. X.

Agesilai comitas, spiritus regius, frugalitas; quæ virtutes aliseque his affines comparantur cum vitiis regis Persarum, (Cap. IX.) ut Agesilaus tanto excellentior appareat. (Cap. X.)

P. 281—288.

C A P U T XI.

Sententiis brevibus quasi principia virtutis omnis Agesilai explicat, exordio a pietate sumto.

P. 288—295.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ.

CAPUT I.

ΗΚΟΤΣΑ δί τοτε αὐτοῦ καὶ τῷρι οἰκονομίας τοιάδε
διαλεγομένου· εἰπέ μοι, ἔφη, ὁ Κριτόβουλε, ἀρά γε η
οἰκονομία ἐπιστήμης τίνος ὄνομά εστιν, ὥσπερ η ἱατρικὴ
καὶ η χαλκευτικὴ, καὶ η τεκτονικὴ; Ἐμογύε δοκεῖ, ἔφη

[Ξενόφων] Junctim cum Lipf. lib.
bro πάρος addit; in Guelf. est τὸν
πόρον, sed secunda manus articul-
lum damnavit. Deinde edd. veteres
et Steph. adjungunt λέγον, vocabulo
Οἰκονομίας; id vero cum Guelf. omi-
nit Zeune. Cicero de Senectute cap.
xvii. in eo libro, qui est de tuenda re
familiari, qui *Economicus* inscribitur.
Leontclavius inscribit *Ξενόφωνος Α-*
πορτρατομορφῶν βιβλίον τίμενος θεο-
αιστορίας λέγος.

Cap. 1. τοις εἰτών] Intellige Σω-
κράτεων, cuius nomen cum Stephaniana
priore posuit Weiske, quod cum scripturam voluminum disposi-
tioni sua magis convenire censebat.
Parif. C. D. καὶ omittunt. *Η. δι τοις*
τὸν Σωκράτος καὶ τινῶν dat margo
Villoison. Cum reliquis scriptis ad
Socratem defendendum pertinentibus
conjunctionem etiam hunc *Eco-*
nomicum a Xenophonte fuisse vel ex
initio patet. Hoc jam olim monuit
Galenus ad librum i. Hippocratis *εργ*
δέσμων his verbis: μὴ γνωσκόντες
(in qui putabant δι ab initio libri
poni simpliciter posse) ἦτι τὸ βιβλίον
τοῦτο τὸν Σωκράτεων *ἀπορτρατομορφ-*

τὸν λοι τὸ *λεξιῶν*, quem locutum pri-
ores Interpretes etiam apposuerunt.
Tempora hujus libri tria diversa dis-
tinguenda sunt. Sermo cum Crito-
bulo collatus de re familiari admini-
stranda incidit in idem fere tempus
cum Convivio, ut in Disputatione de
tempore Congivii Xenophontei sub
nomine Critobuli demonstravi. Sed &
Capite inde VII sermo antiquior nar-
ratur Socratis et Ilichomachi de illi-
dem fere rebus, cujus tempus accu-
ratus definire non licet. Contra tem-
pus conscripti a Xenophonte sermo-
nis multo recentius arguit mentio
mortis Cyri junioris cap. iv. 18. quae
accidit Olympiadis 94. anno 4. vel
secundum Larcherum anno 3. Ipsa
Socratis mors incidit in Olympiadis
95. annum 1. Cum Cyro juniore ex-
peditionem in Afiam contra regem
Periarum suscepserat Xenophon, unde
redux in Græciam post duos annos
fuit Olympiadis 95. anno 1. vel se-
cundum Larcherum anno 2.

ἢ χαλκευτικὴ] Male articulum o-
mittit Cod. Lipf. Guelf. Parif. A. B.
C. D. cum edd. vett.

2 ὁ Κριτόβουλος. Ἡ καὶ ὥσπερ τούτων τῶν τεχνῶν ἔχομεν ἀν εἰπεῖν ὅ τι ἔργον ἐκάστης, αὕτω καὶ τῆς οἰκονομίας δυναίμεθ' ἀν εἰπεῖν ὅ τι ἔργον αὐτῆς ἔστι; Δοκεῖ γάν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οἰκονόμου ἀγαθῶν εἶναι τὸν οἰκεῖν τὸν 3 εἰατῶν οἴκον. Ἡ καὶ τὸν ἄλλου δὲ οἴκον, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἐπιτρέποι τις αὐτῷ, οὐκ ἀν δύναστο, εἰ βούλοστο, εὖ οἰκεῖν, ὥσπερ καὶ τὸν εἰατῶν; Οἱ μὲν γὰρ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος, ὅμοιας ἀν καὶ ἄλλῳ δύναστο ἐργάζεσθαι ὅ τι περ καὶ εἰατῶ, καὶ ὁ οἰκονομικός γ' ἀν ὠσαίτων.

4 Εμογε δοκεῖ, ὡς Σώκρατες. Ἐστιν ἄρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὴν τέχνην ταύτην ἐπιστάμενα, καὶ εἰ μὴ αὐτὸς τύχοι χρήματα ἔχων, τὸν ἄλλου οἴκον οἰκονομῶντα, ὥσπερ καὶ οἰκοδομῶντα, μισθοφορεῖν; Νὴ Δία· καὶ πολὺν γε μισθὸν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, Φέροιτ' ἀν, εἰ δύναστο οἴκον παραλαβὼν τελεῖν τε ὅσα δεῖ, καὶ περισσοτέρα τοιᾶν 5 αὐξεῖν τὸν οἴκον. Οἴκος δὲ δῆ τι δοκεῖ ἡμῖν εἶναι; Ἄρα ὅπερ οἰκία, ἡ καὶ ὅσα τῆς οἰκίας ἔχει τις ἐκέκτητο, πάντα τοῦ οἴκου ταῦτα ἔστιν; Ἐμογε' αὖ, ἔφη ὁ Κριτόβουλος,

2. δυνάμεως ἄρ] Edd. vett. Cod. Guelf. Lips. legiōnēm δυνάμεως cor- rectit Castalio et Steph.^o Deinde δεῖν οὐ, Paris. A.

3. ἡ οὐ τὸν ἄλλων οὐ] Difficul- tam facit primo loco ἡ καὶ affirmati- vum subiuncta statim negatione οὐν δὲ δύνατος; deinde particula δι. Si vera est vulgata, sic supplendat vide- tur: ἡ καὶ τὸν μὴ λαρνεῖν οἴκον οὐ εἰσεῖ- δύνατο, τὸν δὲ λαρνεῖν δὲ οἴκον—οὐ δὲ δύ- νατο—οὐ εἰσεῖν. Deinde alterum il- lud membrum καὶ ὁ οἰκονομός γ' ἀν δύνατος abruptum pendet, et vitio- sum videtur, quanquam Zeune sup- pleat δύνατος ἡ καὶ δὲ λαρνεῖν λαρ- νεῖν δὲ τὸ τις καὶ λαρνεῖν. Quae ipsa repetitio verborum istorum efficit in- cipitissima. Potius Xenophontis erat dicere καὶ ὁ οἰκονομός γ' ἀν δύνατος δύνατος τὸ δὲ λαρνεῖν οὐ εἰσεῖν δύνατος καὶ τὸ λαρνεῖν. Sed dura est ellipsis, præsertim interrogacione negativa-

subjecta altera affirmativa de eadem quidem re. In libris scriptis nullum diversitatis est vestigium, nisi quod articulus ī ante εἰσερχομένος in edd. vert. ut in Guelf. Paris. A. et Lips. est omisitus. Mihi igitur verba ἡ καὶ ab initio periodi removenda et ad finem ante καὶ ὁ οἰκονομός transferenda videntur sic: καὶ λαρνεῖν δὲ καὶ ὁ οἰκονομός γ' ἀν δύνατος—deinde sup- plebo: καὶ τὸν ἄλλων δύνατος οἴκον οὐ εἰσεῖν δύνατος τὸ λαρνεῖν;

4. φίρεν ἄρ] Lips. liber φίρεν, ε' dat. Paris. A. C. D. φίρεν, sed in A. φίρεν correctum.

5. Ολεσ. δὲ τὸ εἴ] Sic Guelf. Lips. Villois. et Paris. A. C. Vulgo δὲ ab- est. δεῖν Paris. C. Deinde ordinem verborum ex Guelf. mutavi vulga- rem hunc δὲ καὶ δεῖν τὸ ήτο τὸν εἰς εἰσεῖν, in Guelf. καὶ manus secunda addidit.

δοκεῖ, καὶ εἰ μηδὲ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἴη τῷ κεκτημένῳ,
τάπα τῷ ἀκου εἶναι ὅσα τις κέκτηται. Οὐκοῦν καὶ β
έχθρούς κέκτηται τίνες; Νὴ Δία, καὶ πολλούς γε
ἔνοι. Ἡ καὶ κτήματα αὐτῶν Φήσομεν εἶναι τοὺς
έχθρούς; Γελῶν μὲν τὸ ἀν εἴη, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, εἰ ὁ
τοὺς έχθρούς αὐτῶν προσέτι καὶ μισθὸν τούτου Φέροιτο.
"Οτι τοι ημῖν ἐδόκει οἷκος ἀνδρὸς εἶναι ὥπερ κτῆσις. Νὴ
Δί", ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὃ τι γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται·
οὐ μὰ Δί, οὐκ, εἴτι κακὸν, ταῦτο κτῆμα ἔγα καλῶ.
Σὺ δὲ ἔοικας τὰ ἐκάστω ἀφέλιμα, κτήματα καλεῖν.
Πάντι μὲν οὖν, ἔφη τὰ δέ γε βλάπτοντα ζημίαν ἔγαγε
νομίζω μᾶλλον ἢ χρήματα. Κανὸν ἄρα γέ τις, ἵππον⁸
περιάμενος, μὴ ἐπίστηται αὐτῷ χρησθεῖ, ἀλλὰ κατα-
πίπτων ἀπ' αὐτῷ κακὰ λαμβάνῃ, οὐ χρήματα αὐτῷ
ἔστιν ὁ ἵππος; Οὐκ, εἴπερ τὰ χρήματα γέ ἔστιν ἀγα-

6. κτήματα] Lipfienis ita collocat
verba: οἰκάτα φίλοις αἵτοις ὑπα.
m̄] Verbum omisit Parif. A. In

Guelf. manus secunda m̄ addidit.
Deinde uis τοὺς ιχθύους Parif. C. D.
sed in C. figura damnatur.

φίλοις] Vulgatum φίλοις monente
Zeunio correxit Weiske.

7. Ὄτι ταὶ] Elliptice diésum cum
Zeunio Weiske interpretatur: Equi-
dom sic putabam, ideo quod nobis vide-
batur etc. Contra Wytenbach ad
Plutarchum de S. N. Vind. p. 89.
corrigi voluit ὅτι ταὶ, αντα. Mihi
etiam vulgata scriptura vitium con-
traxisse videtur. Deinde Ὄτι ταὶ αὐτ-
αὶ Parif. D. postea ὅτι γι τοὺς Parif.
C. ἡγι ταὶ ταὶ D.

ταὶταὶ κατῆμα] Hunc ordinem ver-
borum auribus gratiorem dedit
Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. vulgo
ταῦμα antecedit. ταὶταὶ κατῆμα mar-
go Villioi.

Σὺ δὲ ἔοικες] Suprascriptum in li-
bro Lipfieni m̄ addidi.

κατῆμα μᾶλλον] Hunc ordinem ver-
borum ex Guelf. Parif. A. C. D.
Lipf. secundus erat Zeune, antiquum

μᾶλλον ημίς reduxit Weiske. Mihi
vero prius γι displicet, et delendum
videbatur: nunc video alterum in
Parif. C. D. omitti. Ceterum ludit
Socrates ambiguitate vocabulorum
ταῦματα et χρήματα, quae hac qui-
dem in disputatione idem fere valere
dici possunt, et ordinem argumentationis
veritatemque non pervertunt.
Alii tamen insignis est eorum diver-
sitas. Isocrates Apolloniates in Or.
ad Demonicum: Πινὴ τὸν πλάνην
χρήματα καὶ τεῆματα πατασκινέσσει
τοι; Μη χρήματα μία τοῖς ἀπολαύσι τι-
επειδος, τεῆματα δὲ τοῖς κατεδα
δηπάντας. Ita enim Augerius ex 4.
Codd. recte scripsit pro vulgato χρή-
ματα, quod mirum in modum inter-
pretatur nuperus Editor Halensis p. 9.
iterumque in Addendis p. 60.

8. ιτίστηται] Sic Zeune vulgatum
ιτίστηται correxit, quod in Guelf. su-
pra scripturam ιτίστηται (quae etiam
in Lipf. est) manus secunda addidit.
Parif. D. ιτίστηται. Deinde ταὶ αὐτῷ
Guelf.

χρήματα γ' λοτοῖ] Ex Lipf. libro γι
cum Weiske inserui.

9. Οὐδὲ ἄρα γε ή γῆ ἀνθρώπῳ ἐστὶ χρήματα, ὅστις
οὗτος ἔργαζεται αὐτὴν ὥστε γημαῖσθαι ἐργαζόμενος.
Οὐδὲ η γῆ μέντοι χρήματά ἐστιν, εἴτε, ἀντὶ τῶν τρέφειν,
ἢ πειθῆ παρασκευάζει. Οὐκαν διὰ τὰ πρόβατα ἀσαν-
τως, εἰτις διὰ τὸ μὴ ἐπιστασθαι προβάτοις χρησθεῖσαι
γημαῖσθαι, οὐδὲ τὰ πρόβατα χρήματα τούτῳ εἴη ἄν.;
Οὐκαν ἔμαγε δοκεῖ. Σὺ ἄρα, ὡς οὐκε, τὰ μὲν ἀφε-
λῶντα χρήματα πῦη, τὰ δὲ βλάπτοντα οὐ χρήματα.
10. Οὔτες. Ταῦτα ἄρα ὄντα, τῷ μὲν ἐπισταμένῳ χρησθεῖσαι
αὐτῶν ἐκάποιοι χρήματά ἐστι, τῷ δὲ μὴ ἐπισταμένῳ οὐ
χρήματα. Ἐποκέρ γε αὐλοὶ τῷ μὲν ἐπισταμένῳ ἀξίας
λόγου αὐλεῖν χρήματά εἰσι, τῷ δὲ μὴ ἐπισταμένῳ οὐδὲν
μᾶλλον η ἀχρεοτοι λίθοι, εἰ μὴ ἀποδιδοτό γε αὐτούς.
11. Ταῦτα αὐτὸς Φαίρεται πρῶτος, ἀποδιδομένοις μὲν οἱ αὐλοὶ¹
χρήματα, μὴ ἀποδιδομένοις δὲ, ἀλλὰ κεκτημένοις, οὐ,
τοῖς μὴ ἐπισταμένοις αὐτοῖς χρησθεῖσαι. Καὶ ὁμαλογου-
μένως γε, ὡς Σώκρατες, ὁ λόγος ημῖν χωρεῖ, ἐπείκερ εἴ-
ρυται τὰ ἀφελῶντα χρήματα εἶναι. Μὴ πωλούμενοι
μὲν γὰρ οὐ χρήματά εἰσιν οἱ αὐλοί· (οὐδὲν γὰρ χρηστοὶ
12 εἰσι) πωλούμενοι δὲ χρήματα. Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ Σω-
κράτης εἶπεν, ηγε ἐπίστηται γε πωλεῖν. Εἰ δὲ πωλοίσι αὖ
πρὸς ταῦτα, ὃς μὴ ἐπίστηται χρησθεῖσαι, οὐδὲ πωλούμενοι
εἰσὶ χρήματα, κατά γε τὸν σὸν λόγον. Λέγενται οὕτας,

ὅτις] In Guelf. a prima manu fuit

δοτος scriptum.

μίνην χρήματα] Lipf. Parif. A. C.
D. Guelf. χρῆμα dant, sed Guelf. την
supra scriptum addit.

9. τὰ μὲν ἀφ.] Male Juntinga artic-
ulum omisit.

‘Οδηγος] Guelf. a prima manu οδη-
γητη habet.

10. ἡ ἀχρεοτητα λέγεται] Guelf. η η
ἀχρεοτητα λ. quo articulo addito, causa
suspicionis Zeuniane concidit, fusse
tibias unquam ex marmore aut lapi-
de factas. Deinde Parif. A. male dat

εἰ μὲν δυνατό.

11. Τοῦτον αὐτὸν] Sic probante Weitscho
scripti pro τοῦτον αὐτόν. Hoc ipsum con-
sequitur ex iis, quae ante disputati-
mus.

οὐ, τοῦτο μὲν] Juntinga μὲν omisit. Mi-
hi vero præterea τοῦτο γιτα μὲν scriben-
dum videtur.

μὲν γιτα] Parif. D. μὲν omittit, de-
inde οὐδὲ γιτα Parif. B.

12. η, ιστονται] Lipf. ιστονται.
Intellige τις. Deinde μὲν ιστονται
Lipf.

ω Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ τὸ ἀργύριον εστὶ χρήματα, εἰ μάτις ἐπίσταστο χρῆσθαι αὐτῷ. Καὶ σὺ δέ μοι δοκεῖς οὔτω 13 συναφελογεῖν, ἀφ' ᾧ τις ἀφελεῖσθαι δύναται, χρήματα εἶναι. Εἰ γοῦν τις χρῶτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥστε πριάμενος οἷον ἐτάραν, διὰ ταύτην κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχει, κάκιον δὲ τὴν ψυχὴν, κάκιον δὲ τὸν δίκον, πᾶς ἀνὴρ τὸ ἀργύριον αὐτῷ ἀφέλειμνεν εἴη; Οὐδαμῶς· εἰ μὴ πέρ γε καὶ τὸν ιστοκύαριον καλούμενον χρήματα εἶναι Φόρομεν, ὡφ' οὖτοι Φαγούότες αὐτὸν παραπλῆγες γίνονται. Τὸ μὲν δῆ 14 ἀργύριον, εἰ μάτις ἐπίσταστο αὐτῷ χρῆσθαι, οὕτω πόρρω ἀπαθεῖσθα, ὡς Κριτόβουλε, ὥστε μηδὲ χρήματα εἶναι. Οἱ δὲ Φίλοι, ἦν τις ἐπίστηται αὐτοῖς χρῆσθαι, ὥστε ἀφελεῖσθαι ἀπὸ αὐτῶν, τί Φόρομεν αὐτοὺς εἶναι; Χρήματα, τὴν Δίην, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, καὶ πολύ γε μᾶλλον ἢ τοὺς βοῦς, ἣν ἀφελειμάτεροι γε ὀστις τῶν βοῶν. Καὶ αἱ 15 ἑχθροὶ ἄρα, κατά γε τὸν σὸν λόγον, χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἑχθρῶν ἀφελεῖσθαι. Ἐμοιγύ' οὖν δοκεῖ. Οἰκονόμου ἄρα εστὶν ἀγαθὸν καὶ τοῖς ἑχθροῖς ἐπίστασθαι χρῆσθαι, ὥστε ἀφελεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἑχθρῶν. Ἰσχυρότατά γε. Καὶ γὰρ δῆ ὁρᾶς, ἔφη, ὡς Κριτόβουλε, ὃςοι μὲν δῆ αἵκοι ἴδιατον εἰσὶν ποζημένοι ἀπὸ πολέμου, ὃσοι δὲ τυράννων.

Ἄλλὰ γὰρ τὰ μὲν καλῶς 16

[ιερόνυμος] Edd. vett. Ieronymus, Guelf. Lips. Parif. A. B. C. D. Castal. Ieronymus. Optativum dedit Stephanus.

13. εἰ μέ τις γι] Juntina cum Parif. B. omittit μὲν, Aldina τις, Parif. D. γι. In Guelf. varietas εἰ τις γι in margine annotatur. εἰ μὲν τις margo Villiof. Cf. cap. vii. feft. 17. Deinde ierónymos edd. vett. ierónymus Lips.

εἰρήνη] Pronomen cum Guelf. ad-dit Stephanus. εἰναι Parif. A. D. εἰναι C.

14. μέν δὲ] Parif. B. μέντοι.

εἰναι ierónymos] Edd. vett. ierónymos, quod in Guelf. suprascriptum est.

Postea ἀφελμάτεροι Parif. C. dat. 15. ἑχθροί] Lips. et Guelf. ἑχθροί γι dant cum margine Villiof. et Parif. A. C. D. sed altero loco D. omis-fit γι.

τοιούς ἀγαθού] Hunc ipsum locum laudavit et copiofa disputatione explicavit Plutarchus.

διεῖσθαι] Parif. A. διεῖσθαι. Deinde οὐ μόνοι ἀλλα Parif. B. εἰέμενοι εἰστο A. C. D.

ἴση η τοιούτων] Vulgatum ην η δεῖται εὐαγγελιον sic correxit Weiske. Scriptoram τοιούτων probavit Camerarius et e margine Steph. recept Bach. At sic εὐαγγελιον in numero ini-

έμοιο γε δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς Σωκράτες, ἐφη ὁ Κριτόβουλος· ἔχειν δὲ ήμεν τί Φαίνεται, ὅπόταν ὄφωμεν τίνας. ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς, ἀφ' ὧν δύνανται ἐργάζομενοι αὐτοῖς τὸν οἶκον, αἰσθανόμεθα δὲ αὐτὸν τῶν ταῦτα μὴ θέλοντας τοιεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ὄφωμεν ἀνωφελεῖς· αὐτοῖς αὐτοῖς τὰς ἐπιστήμας; "Αλλο τι η τούτοις αὖτε 17 αἱ ἐπιστήμαι χρήματά εἰσιν αὗτε τὰ κτήματα; Περὶ δούλων μοι, ἐφη ὁ Σωκράτης, ἐπιχειρεῖς, ὡς Κριτόβουλε, διαλέγεσθαι; Οὐ μὰ Δί', ἐφη, οὐκ ἔγωγε ἀλλὰ καὶ πάντα εὑπαγειδῶν δοκούντων γε ἐνίων εἴκα, αὐτὸς ὄφει τὸν μὲν καὶ πολεμικὸς, τὸν δὲ καὶ εἰρηνικὸς ἐπιστήμας ἔχοντας, ταῦτα δὲ οὐκ ἀθέλοντας ἐργάζεσθαι, ὡς μὲν ἔγως οἴματι, διὶ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δεσπότας οὐκ ἔχομεν. 18 Καὶ πῶς ἀν, ἐφη ὁ Σωκράτης, δεσπότας οὐκ ἔχομεν, εἰ εὐχόμενοι εὐδαιμονεῖν, καὶ ποιεῖν Βουλόμενοι ἀφ' ὧν ἔχομεν ἀγαθὰ, ἐπειτα καλύνοντας ποιεῖν ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων; Καὶ τίνες δῆ αὗτοι εἰσὶν, ἐφη ὁ Κριτόβουλος, οἱ 19 ἀφανεῖς ὄντες ἀρχοντος αὐτῶν; 'Αλλὰ μὰ Δί', ἐφη ὁ Σωκράτης, οὐκ ἀφανεῖς εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ πάντα φανεροί,

amicorum generatim habentur, qui quidem διηγηματum tantum invisi fuerunt et damno potius. *εἰς τοις* pre-tulit Zeune, quae est lectione Codd. Strebæi, Lipf. Guelf. Parif. A. B. C. In D. *τοις* est a correlative manu. Sed recte monet Weiske Xenophonum esse *τοις*. Deinde manifestum est verba *τοις* μὲν *αἵτινοι* flagitare aliquod nomen, quod *διάτοινος* opponatur. Quod nisi significare voluisse scriptor, simpliciter *τοις* μὲν *αἵτινοι* *τοις* δὲ *ταλίπον* dixisset. Ceterum numerosior erat oratio, si *τοις* δὲ καὶ *τοις* scriptum esset.

16. [μηνη] Guelf. *γι* a secunda manu additum habet. Edd. vett. paulo ante *γι* omittunt cum Parif. B. D.

τὰ επίμετρα] Articulum ex Guelf.

marg. Villois. et Parif. A. addidit Zeune. Sunt quæ antea ἀφεμενα diccebantur.

17. *γι* *τοις*] Guelf. Lipf. *τοις* *γι*. Parif. A. C. D. *τοις* *γι* δεσπότων μὲν dant. Ante *ταλίπον* Juntinga copulam rectius omittere videtur cum Parif. B. Sequens ταῦτα omittit Parif. C.

τοις *τοις*] Tempus insolens mihi videtur in hoc loco, a librariis forte hoc ex sequentibus translatum. *τοις* omisit Parif. A.

18. *εἰς τοις*, *τοις*] Parif. C. *εἰς τοις*. quod placere potest lectori.

τοις *τοις*, *τοις*] Ita cum Guelf. Lipf. Parif. A. scripti premeunte Weiske, cum vulgo esset *δι*, *τοις* *τοις* *αἵτινοι*, *τοις* *τοις*, *τοις* *τοις* *τοις* *τοις* *τοις* *τοις* *τοις*.

καὶ ὅτι πονηρότατοί γε εἰσὶν, οὐδέ σε λανθάνουσιν, εἴπερ πονηρίαν γε νομίζεις ἀργίαν τ' εἶναι καὶ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἀμέλειαν. Καὶ ἄλλα δὲ εἰσὶν ἀπατηλαῖ τινες²⁰ δέσποινται προσποιώμεναι ἡδονὰς εἶναι, κυβεῖαι τε καὶ ἀναφελεῖς ἀνθρώπων ὄμιλοι, αἱ προΐόντες τῷ χρόνῳ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἔχαπατηθεῖσι καταφανεῖς γύγνονται, ὅτι λύται ἄρα ἥσαν ἡδονᾶς περιπετεμένας, αἱ διακαλύπτουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀφελίμων ἔργων κρατοῦσαι.
Ἄλλα καὶ ἄλλοι, ἐφη, ὁ Σάκρατες, ἐργάζεσθαι μὲν οὐ²¹ καλύπται ὑπὸ τούτων, ἀλλὰ καὶ πάνι σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχονται καὶ μηχανᾶσθαι προσόδους ὄμοις δὲ καὶ τὰς οἰκους κατατρίβουσι, καὶ ἀμηχανίᾳ συνέχονται. Δῶλοι γάρ εἰσι καὶ οὗτοι, ἐφη ὁ Σάκρατης,²² καὶ πάνι γε χαλεπῶν δέσποινῶν, οἱ μὲν λιχνεῖῶν, οἱ δὲ λαγηνῶν, οἱ δὲ οινοφλυγιῶν, οἱ δὲ Φιλοτίμων τινῶν μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, ἀ οὕτω χαλεπῶς ἀρχει τῶν ἀνθρώπων, ὃν ἀν ἐπικρατήσωσιν, ὡσθ', ἕως μὲν ἀν ὁρῶσιν

19. οἵτις τοπεῖα γι] Weiske τηνά
γι scribendum cenet, cui affen-
tior. Paullo ante τοπεῖα γι θνατο-
μον Villois.

20. γίνονται] Guelf. Parif. A. C. D. γίνονται. Deinde θνατο idem cum Lips. et Steph. Edd. vett. sicut dant. περιποιήσαμεν] Ita Codd. Parif. C. D. Lips. et Guelf. Vulgatum ante Weiskeum περιποιήσαμεν in Guelf. supra scriptum est, quod annotare omisit Zeune. Parif. B. περιποιήσαμεν. A. περιποιήσαμεν.

21. ὁ Σάκρατης] Hoc pro vulgato
ὁ Σάκρατης ex Codd. Strebei, Camerarii, Guelf. marg. Villois. et Lips. dedit Zeune.

πρὸς τὸ ἴργαζεν] Paene recepi-
sem τῷ ex Aldina, Juntina et Lips.
libro in locum τὸ vulgati, veluti pro
τροφίζων dictum. Alter est in libro
de Venatione x. 11. λα—ιτανίς
(aper) ἵχη πρὸς τὸ τροφίζων i. e. se
convertat adversus accedentem. A-
ped Thucydidem tamen v. 73. est

ἴχητο γράψῃ τρὴς τὸ λεπτοῦθα τοῦ
ἰνερίου, et in Platonis Gorgia feſt.
60. πρὸς τοῦτο δὲ τὸ νῦν ἵχητο, sed
exemplum quæro, ubi nomen abſit.
Sed retinuit me locus ſimillimus
cap. xii. 16. καὶ πρὸς τὸ φλοκερός μ-
νιον μετρίον ἵχητο, ubi vulgatum τῷ
cum Stephano correxit Zeune ex
Guelf. Si τροφίζων, locum haberet
hic, tum ἀρδεῖα dictum oportebat,
non ἀφέδει.

ἀμηχανίᾳ] Guelf. Parif. A. C. D.
ἀμηχανίαι, Lips. ἀμηχανίας. Parif.
A. περιποιήσαμεν dat.

22. διεπετῶν] Cum Weiskeio διεπε-
τῶν scribere sum ausus ex feſt. 23. et
cap. ii. feſt. 1. Ciceronis πολεμίστας,
blandiflamin domino, Offic. ii. 11. com-
parat Weiske.

οινοφλυγιῶν] Edd. vett. οινοφλυγιῶν,
in Guelf. οινοφλυγιῶν supra scriptum
est.

ὅρσην] Parif. A. ὁρτης. C. omis-
tit ἀν.

ηβάντας αὐτοὺς καὶ διαμένους ἐργάζεσθαι, ἀλαγκά-
ζουσι Φέρειν, ἢ ἂν αὐτοὶ ἐργάσωται, καὶ τελεῖ εἰς τὰς
αὐτῶν ἐπιθυμίας· ἐπειδὴν δὲ αὐτοὺς ἀδυνάτους αἴσθα-
ται ὅντας ἐργάζεσθαι διὰ τὸ γῆρας, ἀπολείπονται τούτους
κακῶς γηράσκειν, ἄλλοις δὲ αὖτε περῶπται δώλαιοι χρή-
23 σθαι. Ἀλλὰ δεῖ, ὃ Κριτόβουλε, τῷρος ταῦτας οὐχ ἡσ-
σον διαμάχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας, ἢ πρὸς τοὺς σὺν
ὅπλοις πειραμένους καταδουλάσσοντας. Παλέμων μὲν αὖ
ἡδὴ ὅταν καλοὶ καύγαδοι ὄντες καταδουλάσσονται τινας,
πολλοὶ δὴ βελτίους ἡγάγαγαν εἶναι σωφρονίσαντες,
καὶ ῥῶν βιοτείνειν τὸν λοιπὸν χρόνον ἐποίησαν· αἱ δὲ το-
ιοῦται δεσποιναὶ αἰκιζόμενα τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων
καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς αἵκους αἴποτε λήγουσιν, ὅτι ἀν-
δροχαστιν αἰτῶν.

CAPUT II.

‘Ο αὖ Κριτόβουλος ἐκ τούτων ἀδέ πως εἴπει· ἀλλὰ
περὶ μὲν τῶν τοιούτων ἀρκούντως πάνυ μοι δοκῶ τὰ λε-
γόμενα ὑπὸ σοῦ ἀκηκοέντας· αὐτὸς δὲ ἔμαυτὸν ἐξετάζον
δοκῶ μοι εἰρίσκειν ἐπιεικῶς τῶν τοιούτων ἐγκρατῆ ὄντα,
ἄστ’ εἰ μοι συμβούλουσις ὁ τι ἀν ποιῶν αὔξει τὸν οἶκον,
οὐκ ἄν μοι δοκῶ ὑπό γε τούτων, ἀν σὺ δεσποινῶν καλεῖς,
κακῶντας ἀλλὰ θαρρῶν συμβούλευε ὁ τι ἔχεις ἀγα-
θόν· ἡ κατέγυνωκας ἡμῶν, ὃ Σάκρατες, ικανῶς πλου-

φίου] Parif. A. φανερὸν—ἐργάζον-
ται.

23. πρὸς τούτας] Pro vulgato ταῦ-
τα scribere ausus sum. Sunt iur. θε-
μάτι, quas ante diuinatas vel diuinatines
vocaverat.

Παλέμων μὲν αὖ] Guelf. Lips. πολ-
λοὶ γενῶν.

σωφρονίσαντες] Cum Stephano pra-
tuli vulgato σωφρονίσαντες.

τὸν λεπτὸν] In his verbis definit
Codex Parif. B.

καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰς αἵκους] In
his concinnitatem Xenophonteam e-
quidem desidero. Debetabat enim se-
qui καὶ λαμπτέρους τὰς ψυχὰς, καὶ
παταριζόντους τὰς αἵκους. Nec fatis
commodē verbum αἰκιζόμενα copu-
latur cum αἵκους.

Cap. II. 8 τι ἵχοι] Male Parif. A.
Ἴχοι exhibet scriptum. Paulo antea
Parif. C. D. πάντα μη δαῦν, et C. σω-
φρονίσαντες dant, εκδῆς omittit C,

τῶν, καὶ ὁδὸς δοκιμένης τοι προσδεῖσθαι χρημάτων;
 Οὐκον· τούτῳ, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ καὶ περὶ ἑμῶν λέγεται, 2
 ὁδὸς μοι δοκῶ προσδεῖσθαι χρημάτων, ἀλλ' ἵκανός
 πλουτεῖν σὺ μέντος γε, ὡς Κριτόβουλε, τάντον μοι δοκεῖς
 πλουτεῖν, καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὅτιν ὅτε καὶ πάντα οἰκτείρω
 σε ἔγειρα. καὶ ὁ Κριτόβουλος γελάσας εἶπε· Καὶ πόσον 3
 ἀν τρὸς τῶν θεῶν αἵτινες, ὡς Σώκρατες, ἔφη, εὑρεῖν τὰ σὰ
 κείμενα παιδεύμενα; Πόσον δὲ τὰ ἑμά; Ἐγὼ μὲν οἴ-
 μει, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἀγαθῶν ἀντοῦ ἐπιτύχοιμι, εὐ-
 ρεῖν ἄν μοι σὺν τῇ αἰκίᾳ καὶ τὰ ὄντα πάντα τάντον ῥαδίως
 πάντες μνᾶς· τὰ μέντος σὰ δικριβῶς οἶδα ὅτι πλέον ἄν
 αὔριον ἡ ἀπαγοραπλασίαν ταῖτον. Κατὰ οὕτως ἔγνω- 4
 αὶς, σὺ μὲν οὐχ ἕτη προσδεῖσθαι χρημάτων, ἐμὲ δὲ
 οἰκτείρεις ἐπὶ τῇ πενίᾳ; Τὰ μὲν γὰρ ἑμά, ἔφη, ἵκανά
 ὅτιν μοι παρέχειν τὰ [ἔμοι] ἀρκαντά· εἰς δὲ τὸ σὸν
 σχῆμα, ὡς σὺ περιβέβληται, καὶ τὴν σὴν δόξαν, οὐδὲ εἰ
 τρὶς. ὅτα κανόντης προσγενέντος σοι, οὐδὲ ὡς ἄν ἵκανά
 μοι δοκεῖ εἶναι σε. Πλᾶς δὴ τοῦτο; ἔφη ὁ Κριτόβουλος.
 Ἀπερίματο ὁ Σωκράτης, ὅτι πρῶτον μὲν ὄρῶ σοι ἀνάγκην 5
 φέναι θύειν πολλά τε καὶ μεγάλα, ἡ οὕτως θεοὺς οὔτε

2. μίστη γε] Junt. Ald. μίστη μη.
 Contra γε omittunt Caſtal. Guelf.
 Lipſ. Parif. A. C. D.

3. πίστη] Vitium Stephanii edd. eft
 πίστην; deinde ἱρη, ὡς Σάνχερτις, dat
 Guelf. Pauli post πίστην Guelf.

ἱρη ὡς Σάνχερτις] Male Lips. Codex
 Verba ὡρῶν διὰ μη omisit Parif. C.
 οὐδὲ τῇ αἰκίᾳ καὶ] Copulam abesse
 malebat Weiske. Mihi uetus Platonici
 et Xenophontes flagitare eam
 videbatur. Similis est formula παιδι-
 κοῦ Λέωντος ἥρως τῷ βλαβερῷ καὶ τοῖς
 εἰς συμφοίνων πάντοις ἀπίστοντα in
 Platonis Phaedro ſect. 37. p. 230. ed.
 Heindorfii; cf. Charmidem ſect. 36,
 p. 98.

τάρρε] Omittunt edd. vett. De
 fortunis Socratis memorabilis eft lo-

cus in Apologia Libanii tom. iii. p. 7.
 ed. Reitkii: ὡδούνοντα μάς αὐτῷ τοῖς
 πατρὶς, ἡπία τιτλώτα, παρεδότος,
 καὶ ταῦτα διλκιστῶν τοις ιταρεγοῖς
 λαβόντος, ἴππατα τοῖς τετραγωνίας δευ-
 χόντορος, εντῷ τὸ συμβάν πηγαὶ Σω-
 κράτετος. Plutarchus in Aristide cap. i.
 καὶ γὰρ Σωκράτου φίλοι (Demetrius
 Phalereus) εἰδότοις γὰρ αἰσιαῖς ὑπέ-
 χον, ἀλλὰ καὶ μῆτρες ἰδεμένοντα τοις
 ζητίσατος, οὐδὲ Κρίστος. unde Libanio
 lux affulget. Crito videtur esse So-
 cratis ille discipulus, Crito bulli pa-
 ter.

4. τὰ ἴματα δημούντα] Liber Lips.
 recte ἴματα omittere videtur. ixanē leva
 τα ἴματα Parif. A.
 εἰδότοις δὲ ἀλλα] Male δὲ omittunt edd.
 vett.
 5. ἡ οὕτως θεοὺς] Sic cum Stephano

ἀνθρώπους οἵμαί σε ἀν ἀνασχέσθαι· ἔπειτα ζένους προσήκει σοι πολλοὺς δέχεσθαι, καὶ τούτους μεγαλοπρεπῶς ἔπειτα δὲ πολίτας δεῖπνοίσιν καὶ εὖ ποιεῖν, ἢ δέρημον συμμάχων εἶναι. Ἐτι δὲ καὶ τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἥδη σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, ἵπποπτοφορίας τε καὶ χορηγίας, καὶ γυμνασιαρχίας, καὶ προστατείας· ἣν δὲ ὅδη πόλεμος γένηται, αὐδὸς ὅτι καὶ τριμερεῖας μισθῶσι καὶ εἰσφερὰς τοταίτας σοι προστάζουσιν, ὅσας σὺ οὐρανοῖς ὑποίστεις. Ὁπου δὲ ἀνδεῶς δέξῃς τὶ τούτων ποιεῖν, οὐδὸς ὅτι σε τιμωρήσονται Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἤτοι ἡ εἰ τὰ αὐτῶν λάβοιεν κλέπτοντα. Καὶ πρὸς δὲ τούτοις ὁρῶ σε οἰόμενον πλούτειν, καὶ ἀμελῶς μὲν ἔχοντα πρὸς τὸ μηχανᾶσθαι χρῆματα, ταιδικοῖς δὲ πράγμασι προστέχοντα τὸν ναῦν, ὥστερ ἔξον σοι. Ὡντικαὶ σικτείραι σε, μή τι ἀνήκεστον κακὸν πάθης, καὶ βεις πολλὴν ἀπορίαν καταστῆς. Καὶ ἐμοὶ μὲν, εἴτι καὶ προσδεψάμενην, οὐδὸς ὅτι καὶ σὺ γινώσκεις, ὡς εἰρίν, οἱ καὶ ἐπαρκεσίειν; ὥστε πάνυ μικρὰ πορίσαντες, κατακλύ-

Camerarius. Edd. vett. Guelf. Lips. Parif. A. C. D. ἡ θεοῦ.
ιοῦ τοῦ] Ad Ieānos recte refert Zeune.

6. προστατεία] Patrocinia μεταξεινοῦ recte interpretatur Zeune comparato Polluce viii. 35.

γύμναι] Weiskiana errore operatum γύμναι dedit.

τριμερεῖας μισθῶσι] Mercedem remigibus et militibus pendere tunc cogebantur τριμερεῖ, postea ipsam navem apparare et instruere. Enarravit genera haec λιτωνῷ omnia egregie Wolfius in Prolegomenis ad Leptineam. Locus hic est memorialis propter notam temporis, quod ab initio Dialogi definire sum conatus. Onera enim τριμερεῖ, pro temporibus variis varia fuerunt.

τὰ αὐτὰ] Parif. A. C. D. et Lips. τὰ αὐτὰ dant, sed in Parif. A. τὰ αὐτὰ supra scriptum.

7. παιδικοῖς οὐ πρέπειν.] Zeune

πράγματα defendit contra Leonciūm delentem ita, ut interpretetur delicias, res ludicras, oblectamenta, quibus diitores solent indulgere. Quam sententiam amplecti oportet, si volumus Xenophontem defendere a crimine chronologis neglegentes. Critobulus enim πόλεμος vocatur in Symposio cap. ii. 3. quod pertinet ad Olymp. 89. 4. Hic vero Dialogus notas habet, ex quibus eum ad Olymp. 95. 1. referendum esse dixi. An dicendum, Critobulum etiam maritum induluisse amoriibus puerilibus? Maritum vero non ita recentem nec satis officiorum memorem arguunt, quae legimus infra cap. iii. sect. 12.

ἴση] Male Parif. A. ίση, supra scripto ίση.

8. οὐτι καὶ] Parif. C. D. καὶ omit-tunt.

πατακλάνεται] Vulgatum πατακλά-
σαι, in Guelf. suprascriptum, ex eo-

σημεῖον ἀντίθεσιά τὴν εἶμην δίαιταν· οἱ δὲ σοὶ φίλοι,
ταῦτα ἀρκαῖα στῶν μᾶλλον ἔχοντες τῇ ἑαυτῶν κατα-
σκεψίᾳ, ὡς σὺ τῇ σῇ, ὅμως ὡς παρὰ στῶν ἀφελησόμενος
ἀπαθλέσταις. Καὶ ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, ἐγὼ τούτοις, ὡς
Σάκχρατες, οὐκ ἔχω ἀντιλύσειν ἀλλ' ἄρα σοι προστα-
τένειν εἶμαι, ὅπως μὴ τῷ ὄντι οἰκτρὸς γένωμαι. Ἀκούσας
οὖν ὁ Σάκχρατης εἶπε, καὶ οὐ θαυμαστὸν δοκεῖ, ὡς Κρι-
τόβουλε, ταῦτα σαντῷ τοιεῖν, ὅτι ἀλλύγον μὲν πρόσθεν, ὅτε
ἐγὼ ἔφην ταλαιπτεῖν, ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ ὡς οὐδὲ εἰδότι, ὃ
τι εἴη πλάγιος, καὶ πρότερον οὐκ ἐπάντω, τῷν ἐξήλεγχάς
με καὶ ὄμολογον ἐποίησας, μηδὲ ἐκαποστὸν μέρος τῶν
στῶν κεκτηθάς· τοῦ δὲ κελεύεις με προστατεύειν σοῦ καὶ
ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἀν μὴ παντάπασιν ἀληθῶς πέμψῃ
γένοιο; Ὁρῶ γάρ σε, ἔφη, ὡς Σάκχρατες, ἐν τι ταλαι- 10
ποντὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν τοιεῖν. Τὸν οὖν ἀπ'
ἀλλύγον περιποιῶντα ἐλπίζω ἀπὸ πολλῶν γ' ἀν πάνυ
ρεδίας πολλὴν περιουσίαν τοιησαι. Οὔκουν μέμιηται 11.
ἀργίας ἐν τῷ λόγῳ, ὅτε οὐδὲ ἀναγρύζειν μοι ἔχουσίαν
ἐπάπτας, λέγων ὅτι τῷ μὴ ἐπισταμένῳ ἵπποις χρῆσθαι
οὐκ εἴη χρήματα οἱ ἵπποι, οὐδὲ ἡ γῆ, οὐδὲ τὰ πρόβατα,
οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν ὅτῳ τὶς μὴ ἐπίσταται
χρῆσθαι. Εἰσὶ μὲν οὖν αἱ πρόσοδοι ἀπὸ τῶν τοιούτων

dem Guelf. Lips. et Victorio V. L. xxixii. 19. corredit Zeune. Similis est dictio Alcchinis contra Ctesiph. p. 504. τὸ βασιλικὸν κρεονίν λεπτίζει τὸ δεσμόν αὐτοῦ. Paulo aliter utitur verbo Euripides Troadum versu 994.

ταῦτα ἀρκαῖα] Guelf. supradictum habet ταῦτα male. ταῦτα enim pertinet ad μᾶλλον.

ὅμως οὐ] Recte οὐ addendum vidit Stephanus; Weiske οὐ εἰ οὐ, addi voluit; ita vero ταῦτα οὐ ingrate repetitur. Pro ἀναθέτοντι simplex βλίσσοντι est in Parif. A.

οὐ. οἰκτρός] Male Guelf. οἰκτρός. μάγη] Margo Steph. cum Guelf.

Parif. A. C. D. et Lipf. μάγη. Deinde οὐδὲ εἰδέτει Junting dat; Parif. A. οὐδὲ εἰδέτει, sed correttum.

με προστατεύειν τοῦ] Guelf. Lipf. προστ. μὲν οὐδ. Pronomen με omittunt Parif. A. C. D.

10. ἀλήγω] Margo Steph. ἀλήγει dat.

11. ζει οὐδέ] Stephanus conjecturam ζει scribentis recte repudiavit Zeune. Vide dicta ad Hellenica vi. 4, 5. vi. 5, 46. et 47. et Wyttensbach ad Eclogas historicas p. 366.

οὐδὲν οὐ] Guelf. Lipf. Parif. C. D. οὐδὲ οὐ.

όμε δὲ τῶς τινὶ τούτων οἷς ἀν ἐπιστηθῆναι χρησθαί, ὡ
 12 τὴν ἀρχὴν οὐδὲν τώποτ' ἔγενετο τούτων; Ἐλλ' ἐδόκει
 ἥμιν, καὶ εἰ μὴ χρήματά τις τύχοι ἔχων, δῆμος εἶναι τις
 ἐπιστήμη οἰκονομίας. Τί οὖν καλύνει καὶ σὲ ἐπίστα-
 θαί; "Οπερ, ἡ Δία, καὶ αὐλεῖν ἀν καλύσειν ἄνθρω-
 πον ἐπίστασθαί, εἰ μότε αὐτὸς τώποτε κτήσαστο αὐ-
 λοὺς, μότε ἄλλος αὐτῷ ταρέσχοι ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθά-
 13 νειν. Οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει τερὶ τῆς οἰκονομίας. Οὕτω
 γὰρ αὐτὸς ὅργανα χρήματα ἐκεκτήμην ὥστε μανθάνειν,
 ὅτε ἄλλος τώποτε μοι ταρέσχε τὰ εἰαυτοῦ διοικεῖν,
 ἀλλ' οὐ σὺ τοῦ ἑθέλεις ταρέσχειν. οἱ δὲ δῆποτε τὸ πρῶτον
 μανθάνοντες κιθαρίζειν καὶ τὰς λύρας λυμαίνονται· καὶ
 ἔγὼ δὴ εἰ ἐπιχειρήσαμι εἰν τῷ σῷ οἴκῳ μανθάνειν οἰκο-
 14 νομεῖν, ἵστως ἀν καταλυμανάριην ἀν σου τὸν οἶκον. Πρὸς
 ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπε, τραφύρως γε, ὡ Σωκράτες,
 ἀποφεύγειν μοι πειρᾶ, μηδέν με συναφεῖται εἰς τὸ ῥῶν
 ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα. Οὐ μὰ Δί,
 ὅφη ὁ Σωκράτης, οὐκ ἔγαγε, ἀλλ', ὅσα ἔχω, καὶ πάντα
 15 προθύμως ἔχηγόμοισι σοι. Οἵμαι δ' ἀν, καὶ εἰ ἐπὶ
 τῆς ἐλθόντος σου, καὶ μὴ ὄντος παρ' ἐμοὶ, εἰ ἄλλος
 ἰγυησάμην, ὀπόθεν σοι εἴπι λαβεῖν, οὐκ ἀν ἐμέμφου μοι.
 Καὶ εἰ ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτῶντί σοι αὐτὸς μὴ ἔχων, ἄλ-

[Ιεντηθῆναι] Leonclavius *Ienitatem*
 ὄθει malebat, forma rariore offendens.
 [οὐδὲ] Edd. vett. Parif. A. C. D.
 Guelf. Lips. οὐδὲ, Brodæi libri οὐδὲ τι,
 verum dedit Cast.

12. Οὕτω δὲ] Edd. vett. δὲ omit-
 tunt, sed addit margo etiam Villois.

13. *Ienitēmeni*] Margo Steph. *ιε-*
νητημενι. male! deinceps οὐδὲ μανθά-
 νει Parif. C.

[τι] Sic vulgatum τι ex Guelf.
 Lips. Parif. A. C. D. correcit Zeune.
 καὶ ιγὸν δὲ] Juntinga καὶ ιγὸν γὰρ.
 Ιεντηθῆναι τι τι τι] Hunc ver-
 borum ordinem servant Guelf. Lips.
 Parif. A. C. cum margine Villois.

ubi tamen est δι pro δι. Vulgo ιενιχ.
 verbum post ιενιχ insertum legitur.

14. μηδὲ μι] Intellige οὐτι μηδέ,
 aut scribe μηδέ. Insolens etiam dati-
 vus μι verbo ιενοθήναι junctus.

15. δι, καὶ εἰ] Geminatum δι, et si
 negligentiam obliterati medentem
 scriptoris arguit. Sed Parif. D. a pri-
 ma manu οἷμαι γὰρ καὶ εἰ habet:
 quod probo.

[ιενεδέμενι] Hoc tempus ex edd.
 antiquis et libris scriptis recte revo-
 cavit Zeune. ιενεδέμενι dedit Stephanus,
 quod est in Parif. A. C. D. et
 marg. Villois. Deinde Parif. A. εἰ καὶ
 δι ιενεργ. Margo habet δι καὶ εἰ.

λογε καὶ ἐπὶ ταῦτα ἔγαγον, οἵδ' ὅτι οὐδὲ ἀν ταῦτό μοι ἐμέμφου. Καὶ εἰ βουλομένου μουσικὴν μαθεῖν σου παρ' ἐμοῦ, δίξαιμι σε πολὺ δεινοτέρους ἐμοῦ περὶ μουσικὴν, καὶ σοι χάριν εἰστας, εἰ ἕθελοις παρ' αὐτῶν μακθάνειν, τί ἀν ἔτι μοι ταῦτα ποιῶντι μέμφοι; Οὐδέν ἀν δικαίως γε, ὡς Σάκρατες. Ἐγὼ τοίνυν σοι δίξω, ὡς Κριτόβουλε,¹⁶ ὃσα νῦν λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μακθάνειν, πολὺ ἄλλους ἐμοῦ δεινοτέρους τὰς περὶ ταῦτα. Ὁμολογῶ δὲ μεμ-
ληκένας μοι, οἵτινες ἔκαστα ἐπιστημονεύστατοι εἰσι τῶν ἐν
τῇ πόλει. Καταμαθὼν γάρ ποτε ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἔργων¹⁷
τοὺς μὲν πάνι ἀπέρους ὄντας, τοὺς δὲ πάνι πλουσίους,
ἀπεθάνατα, καὶ ἔδοξε μοι ἄλιστον εἶναι ἐπισκέψεως, ὁ
τι εἴη ταῦτα. Καὶ εὗρον ἐπισκοπῶν πάνι οἰκεῖας ταῦτα
γοργόμενα. Τοὺς μὲν γὰρ εἰκῇ ταῦτα πράττοντας, § 18
μουσικένους ἔώρων, τοὺς δὲ γνάμη συντεταμένη ἐπιμελου-
μένους, καὶ θάττον καὶ κερδαλεώτερον κατέ-
γνων πράττοντας. Παρ' ᾧ ἀν καὶ σὲ οἴμαι, εἰ βούλοιο,
μαθέστα, εἰ σοι ὁ Θεὸς μὴ ἐναγιώστε, πάνι ἀν δεινὸν
χρυματιστὴν γενέσθας.

CAPUT III.

ΑΚΟΤΣΑΣ ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπε, νῦν τοι, ἈΦη,
ἔγώ σε οὐκέτι ἀφήσω, ὡς Σάκρατες, πῶν ἀν μοι, ἀ

οὐ τῷ ἴμοι] Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. παρ' ἀκόν. sed vera lectio in Guelf. adscripta est.

καὶ σοι χρητον] Edd. vett. excepta Aldina χρητον οὐκέται omisit copula nisi. Recitum dedit Steph. Guelf. Lipf.

Ιθάλων] Sic Steph. Guelf. Lipf. Ithālus edd. vett. Parif. C.

λαζαίνην γι] Guelf. γι omisit.

16. ἀλλον ἴμον διατείρεσον τὸν] Hunc verborum ordinem ex Guelf. Lipf. et Parif. A. substitui vulgato

διάλογον διατείρεσον ἴμον τὸν. Est di-
stinctum pro διάλογον τὸν i. e. διάλογον το-
νες, trajectione similis illi sec. 8. Nec
opus est correctione Leonclavii ἄντες
scribentis, vel Stephani et Weitskii ar-
ticulum τὸν, quem patabant, delen-
tium. Parif. C. D. ἴμον omittunt.

18. συντεταμένη] Guelf. Lipf. Cat-
tal. et margo Steph. συντεταμένη. In
Parif. A. est γνάμη.

Cap. III. Ἰφη, τούτη σι] Guelf. Lipf.
Parif. A. C. D. ίφη. sed Parif. A. το
τι διατ. δημιούργησε edd. vett.

ὑπέσχησας ἐναγίον τῶν Φίλων τουτωνί, ἀποδεῖης. Τέ
οῦν; ἔφη ὁ Σωκράτης, ὃ Κριτόβουλε, ην σοι ἀποδεικνύ
πρῶτον μὲν οἰκίας τὸς μὲν ἀπὸ πολλοῦ ἀργυρίου ἀχρή-
στους οἰκοδομῶντας, τὸς δὲ ἀπὸ πολὺ ἐλάττονες, πάντα
ἔχοντας ὅσα δεῖ, ηδὲ ἡδὲ ἐν τί σοι ταῦτο τῶν οἰκονομικῶν
ἔργων ἐπιδεικνύναι; Καὶ πάντι γ', ἔφη ὁ Κριτόβουλος.
2 Τί δέ, ην τὸ τούτου ἀκάλανθον μετὰ τοῦτο σοι ἐπιδεικνύ,
τὸς μὲν πάντι πολλὰ καὶ παντοῖα κεκτημένους ἔπιπλα,
καὶ τούτοις, ὅταν δέωνται, μὴ ἔχοντας χρῆσθαι, μηδὲ
εἰδότας εἰ σῶα ἐστιν αὐτοῖς, καὶ διὰ ταῦτα πολλὰ μὲν
αὐτοὺς ἀνιαμένους, πολλὰ δὲ ἀνιῶντας τὸς οἰκέτας τὸς
δέ, οὐδὲν πλέον, ἀλλὰ καὶ μείονα τούτων κεκτημένους,
3 ἔχοντας εὐθὺς ἔτοιμα, ὅταν ἀν δέωνται, χρῆσθαι. Ἀλ-
λο τι οὖν τούτων ἐστίν, ὃ Σάωκρατες, αἴτιον, ηδὲ τοῖς μὲν
ὅπου ἔτυχεν ἔκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χάρῃ
ἔκαστα τεταγμένα κεῖται; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Σωκρά-
της. Καὶ οὐδὲ ἐν χάρῃ γ', ἐν ηδὲ ἔτυχεν, ἀλλ' ἐνθα
προσῆκε, ἔκαστα διατεταχταί. Λέγετο τι μοὶ δοκεῖ,
4 ἔφη, καὶ ταῦτο, ὁ Κριτόβουλος, τῶν οἰκονομικῶν. Τί οὖν
ην σοι, ἔφη, καὶ οἰκέτας αὖ ἐπιδεικνύω ἐνθα μὲν πάν-
τας, ὡς εἰπεῖν, δεδεμένους, καὶ τούτους θαρινὰ ἀπο-
διδράσκοντας, ἐνθα δὲ λελυμένους, καὶ ἐθέλοντάς τε εξ-

ἀποδίδειν] i. e. representaveris,
præstiteris. Aliud est *ἰεῖν*.

ηδὲ οὐ] Lipſ. Parif. A. D. *ηδὲ οὐ.*
Sequens *ἀποδίδειν* mutatum malum
in *ἰεῖν*, quo in reliquis membris
utitur Xenophon.

πολλαῖς] Guelf. a prima manu πολ-
λὰ habet.

2. *ἶτας ζύγται]* Vitium Leonclavi-
vianæ, ζύγται, a Welfio, Bachio et
Weiskio repetitum, tolli jusserat
Zeune.

ἶτας δέ] i. e. *ἄντες δέ.* Admisi
correctionem Koënii ad Gregorium
de Dialectis p. 245. temere repudia-
tam a Weiskio, cum exempla dupli-

cis interrogationis, *ηδὲ οὐ ταῦται*, *πολλαῖς*
τοῖς εὐθύναις, et interrogativi cum re-
lativo juncti, *ἶτας οὐ ταῦται*, *ἶτας*
τοῖς τοῖς βεβιώνται, omnia sint in
interrogatione; nullum vero equi-
dem novi vel allatum reperi, ubi duo
relativa eadem in sententia sine in-
terrogatione ponuntur. Vulgatum
igitur *ἶτας οὐ δέ*, varie a viris doctis.
tentatum, non ferendum censui. Jun-
tina δέ, omisit. *ἶτας οὐ δέ*, δέ δέ. *χρ.*
margo Villois.

3. *Ἄλλος τι οὐδέ]* Weiskii conjecta-
ram vulgato ἄλλο τι οὐδέ substitui;
Zeune in vulgato ἄλλο intelligit cen-
sebat.

γάζεσθαι καὶ παραμένειν, οὐ καὶ τοῦτό σοι δόξω ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἔργου ἐπιδεικνύναι; Ναὶ μὰ Δί', ὅφη ὁ Κριτόβουλος, καὶ σφόδρα γε. Ἡν δὲ καὶ παραπλησίους γεωργίας γεωργοῦντας, τοὺς μὲν ἀπολαλένειν Φάσκοντας ἵπο γεωργίας, καὶ ἀπορῶντας, τοὺς δὲ ἀφθόνους καὶ καλῶς τάντα ἔχοντας, ὅσων δέοντας, ἀπὸ τῆς γεωργίας; Ναὶ μὰ Δί', ὅφη ὁ Κριτόβουλος. Ἰσως γὰρ ἀναλίσκοντι οὐκ εἰς ἀ δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀ βλάβην Φέρει αὐτῷ καὶ τῷ αἷκῳ. Εἰσὶ μέν τινες ἴσως, ὅφη ὁ Σωκράτης, καὶ τοιῶτοι. Ἀλλ' ἐγὼ οὐ τούτους λέγω, ἀλλ' οἱ οὐδὲ εἰς τάναγκαια ἔχοντι δαπανᾶν, γεωργεῖν Φάσκοντες. Καὶ τί ἀν εἴη τούτου αἰτιον; ὅφη, ὡς Σωκράτης. Ἐγώ σε ἄξω καὶ ἐπὶ τούτους, ὅφη ὁ Σωκράτης· σὺ δὲ θεώμενος δῆπου καταμαθήσῃ. Νὴ Δί', ὅφη, ἦν δύναμαι γε. Οὐκῶν χρὴ θεώμενον σαυτῶν ἀποπειρᾶσθαι εἰ γνώση. Νῦν δὲ ἐγώ σοι σύνοιδα ἐπὶ μὲν καρμαδῶν θέαν καὶ τάντη πρῶι ἀνισταμένω, καὶ τάντη μακρὰν ὁδὸν βαδίζοντι, καὶ ἐμὲ ἀνακείθοντι προθύμως συνθεᾶσθαι· ἐπὶ δὲ τοιῶτον οὐδέν με ταπειτέρους ταρεκάλεσσας. Οὐκῶν γελοῖος σοι Φαίνομαι εἶ-

4. *λέπτην*] Juntina, Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. *δίζηνην*. Verum dat marugo Villois. Negationem εὖ omittit Parif. C.

5. *παραστληνίος γυργίας*] i. e. a-gros plane similes arantes. Vulgatum *παραστληνίος* ex Guelf. Parif. A.C.D. et Lipf. corressi. Si vulgatum esset verum, ratiocinatio Socratis non esset consentanea vero. Peccatur enim in modo agri colendi, cura et diligentia, cum fini agri aequae boni.

6. *τὸν γυργίαν*] Guelf. ἀεὶ a prima manu habet, deinde *καλά*. Postea ἀεὶ *γυργίαν*, absque articulo dat Parif. C. D.

7. *αἴρει καὶ τῷ αἷκῳ*] *αἴρει* de domino interpretatur Bachius, quasi sit pro *αἴρων*; possum, cui asseritur Weiske.

αἴρει καὶ *αἴρει*, *ἴρει* ad eum rei familiaris, interpretatur Ernetti, cum meliorem loci vitiosi medicinam non reperiit.

6. *Ιερός, ιφην]* Guelf. ιφην, Ιερός. non male, deinde οὐ τυνόντων λ. marge Villois.

αἴτιος; ιφην] Lipf. cum Guelf. et Parif. A. C. D. omittit ιφην. Deinde δίνεται male Guelf.

7. *ἀνορταμίνη—βαδίζοντι* — *ἀνορταμίνη—Ζεῦν*] Vulgate *ἀνορταμίνη—βαδίζοντα* — *ἀνορταμίνη, quam cum Castal. Steph. Lipf. et Guelf. dedit Zeune et Weiske, cum in edd. vett. esset *ἀνορταμίνης*, vitium sensit et corressit Camerarius. Diversum est exemplum cap. i. seqq. 4. comparatum a Zeunio.*

ται, ὡ Σάκρατες. Σαυτῷ δὲ πολὺ, μὴ Δί', ἔφη, γελοιό-
8 τερος. Ἡν δὲ καὶ ἀφ' ἵππικῆς σοι ἐπιδεικνύω τοὺς μὲν
εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας, τοὺς δὲ διὰ τὴν
ἵππικὴν καὶ πάνταν εὐπόρους ὄντας, καὶ ἄμα ἀγαλλομέ-
νους ἐπὶ τῷ κέρδει; Οὐκοῦν τούτους μὲν καὶ ἐγὼ ὁρῶ,
καὶ οὐδὲ εἰκαστέρους, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τῶν κερδαστόν-
9 των γίγνομαι. Θεῷ γὰρ αὐτοὺς ἥπερ τοὺς τραγῳδούς
τε καὶ καρναδὸύς, ὅχι ὅπως ποιητής, αὔρας, γένη, ἀλλ'
ἐπως ἡρθῆς ιδῶν τι ἡ ἀκούστας. Καὶ ταῦτα μὲν ἵστως
αὔτως ὁρθῶς ἔχει (οὐ γὰρ ποιητὴς βούλει γενέσθαι) ἵπ-
πικῇ δὲ ἀναγκαζόμενος χρησταῖς, οὐ μωρὸς οἶεν εἶναι, εἰ
μὴ σκοπεῖς, ὅπως μὴ ιδιώτης ἔσῃ τούτου τοῦ ἔργου, ἀλ-
λως τε καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθῶν εἰς τε τὴν χρῆσιν,
10 καὶ κερδαστῶν εἰς τάλησιν ὄντων; Πιστοδόμην μὲν κε-
λεύεις, ὡ Σάκρατες; Οὐ μὴ Δί', οὐδέν τι μᾶλλον ἡ καὶ
γεωργούς εἰκαστέρους ἀνούμενον κατασκευάζειν. Ἀλλ'
εἴναι τινές μοι δοκοῦσιν ἡλικίας καὶ ἵππων καὶ ἀνθρά-
πων, αἱ εὐθύνες τε χρηστοί εἰσι, καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἐπι-
δίδοσσιν. Ἐχω δὲ ἐπιδεῖξαι καὶ γυναικὶ ταῖς γαμεταῖς
τοὺς μὲν αὐτῶν χρωμένους, ὡστε συνεργούς ἔχειν αὐτὰς εἰς
τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους, τοὺς δὲ, ἡ ὡς πλεῦστα λυμα-
11 γάνται. Καὶ τούτου πότερον χὴν, ὡ Σάκρατες, τὸν ἀν-

8. *ινατίους*] Guelf. ἀμφοτίους.
inepte! Paulo ante εἴπουν καὶ τούτους
μὲν καὶ ίπα. Parif. A.

9. *ἥπερ τούς*] Contra librorum omnium fidem Stephanus et cum eo Weiske οὕτως dedit. Paulo antea Σιγί margo Villois, dat deinde καὶ τούς κα-
μψοδούς Parif. C.

Ιενες εἴρεις] Parif. C. omisso Ιενες
dat αἴρετος.

βούληι] Guelf. βούλη. deinde pro
αἴρει Lipf. οὐκ habet.

τοῦ εἴρετον] Parif. A. αἴρετος habet,
et αἴρετο supra scriptum.

εἰς τάληντον] Articulum non addi-
tum, ut ante χρῆσιν, excusat Zeune

ita, ut dicat τὴν χρῆσιν definite referri
ad usum eum, de quo traditum erat
verbis ιενικῆς & ἀναγκαζόμενος χρῆ-
σιν.

10. *εἴδην τι*] Parif. C. οὐ μία τι dat.
χρήσιμοι] Edd. vett. Guelf. Lipf. et
Parif. C. D. χρήσιμαι dant.

ἡ ἡ πλεύστα] Sic cum Stephano
edidit Zeune et Weiske. Edd. vett.
Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. ἡ οἰ πλεύ-
σται λυμαῖσσοις. Brodæus εἰς πλεύ-
σται λυμαῖσσοις, Ernetti εἰς πλεύσται
λ. inde efficiebat: neutra conjectura
loco apta est. Ad λυμαῖσσοις intellige-
αι γυνῆς.

11. *εἴρετον*] In Guelf. πρέπειον su-

δρας αἰτίασθαι ἢ τὴν γυναικα; Πρόβατον μὲν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦν κακῶς ἔχη, τὸν νορέα αἰτιώμεθα· καὶ ἵππος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦν κακουργῆ, τὸν ἵππεα κακίζομεν· τῆς δὲ γυναικὸς, εἰ μὲν δίδασκομένη, ὑπὲ τοῦ ἀνδρὸς τάγαδὰ κακοποῖει, ἵστις δίκαιοις ἀνὴρ γυνὴ τὴν αἰτίαν ἔχοι· εἰ δὲ μὴ δίδασκων τὰ καλὰ κανεῖ γαδὰ, ἀνεπιστήμονι τούτων χρῶτο, ἀρέος οὐ δίκαιοις ἀνὴρ τὴν αἰτίαν ἔχοι; Πάντως δέ, ἔφη, ὁ Κριτίβαντε, 12 (Φίλοι γάρ εἰσμεν οἱ παρόντες) ἀπαληθεύονται τῷρος ἡμᾶς.

*Εστιν ὅτῳ ἄλλῳ τῶν σπουδαίων πλείω ἐπιτρέπεται ἢ τῇ γυναικὶ; Οὐδὲν, ἔφη. *Εστι δὲ ὅτῳ ἐλάσσονα διαλεγῆ ἢ τῇ γυναικὶ; Εἰ δὲ μὴ, οὐ τολλοῖς γε, ἔφη. *Ἐγγραμας 13 δὲ αὐτὴν τῶντα γένεαν μάλιστα, ἢ καὶ ὡς ἡδύνατο ἐλάχιστα ἰσχρακυῖαν καὶ ἀκηκοῖαν; Μάλιστα. Οὐκάν. τολὺ θαυμαστότερον, εἴτι ὡν δεῖ λέγειν ἢ τῷρττεν ἐπίστατο, ἢ εἰ ἐξαμαρτάνοις. Οἷς δὲ σὺ λέγεις ἀγαθὰς 14 εἶναι γυναικας, ὁ Σωκράτης, ἢ αὐτὶς ταύτας ἐπαίδευσας; Οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι. Συστήσω δέ τοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν, ἢ ἐπιστημονεότερον εμοῦ τοι ταῦτα

prescriptum est. Par. A. C. D. πίστα. Deinde διατασσομένη idem Par. libri cum margine Villois.

[παντοῖς] Edd. vett. αποτελοῦν. vi-

tium monente Brodso correxit Ca-

stal.

ἄρει οὐ] Guelf. άρει οὐ. melius, ut videtur.

12. ἀπελλάθησαν] Intellige δια. Stephanus tamen ἀπελλάθησεν vel ἀπελλάθησαν scriptum malebat. Illam conjecturam probavit cum Bachio Dorville ad Charitonem p. 51.

13. ἢ εἰ ἐξαμαρτάνοι] Juntinga cum Goelf. Par. A. C. D. et Lips. omisit εἰ. sed habet marg. Villois.

14. διάστασι] Stephanus εἰ dedit, διάστασι in Castal. margine Stephan. Par. A. C. D. et libro Lipfensi, διάστασι in margine δια annostratur.

Οὐδὲ, διάστασι] Edd. vett. διάστασι ει.

Camerarius recte vertit quid prohibet, sed male Leoncl. conjectit scribendum. οὐδὲν καλάντερο.

Συστήσω δι ει—[Ασπασίαν] Leonclavii conjecturam δι ει και [Ασπασία]. ideo repudiat Bachius, quod nihil referat, utrum dicas: ego tibi Aspha-
stiam (magistrum) commendabo, aut ego te Asphastia commendo. Zeune Leon-
clavium Camerarii versione, atque ego te Asphastia conciliabo, deceptum
fuisse putat. In Symposium IV. scđ. 64. εῖτι καὶ τρίτη ἤτι τετάρτη τὸ Ημε-
ραλλοτρικόν, τετρά μι διστάσας τετρά-
μην αὐτῶν, επιστρέψας μα εἰσέν. Sed
cum ευνόην sit proprie perducere aliquem et conciliare alteri, non satis
apte h. l. Asphastia perduci ad Crito-
bulum eique conciliari videtur dici,
utpote feminis.

15 τάντα ἐπιδείξο. Νομίζω δὲ γυναικα καινῶν ἀγαθὴν
οἶκου αὐσταν, τών ἀντίρροπον εἴναι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγα-
θόν. Ἐρχεται μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῶν τοῦ ἀν-
δρὸς πράξεων τὰ κτήματα ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ, δαπανᾶται
δὲ διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμευμάτων τὰ πλεῖστα· καὶ
εὖ μὲν τούτων γιγνομένων αἴχνεται οἱ οἶκοι, κακῶς δὲ
16 τούτων πραττομένων οἱ οἶκοι μειῶνται. Οἷμαι δέ τοι
καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν τοὺς ἀξίους λόγου εἰάστην ἐρ-
γαζομένους ὅχειν ἀν ἐπιδείξαι σοι, εἴτε προσδεῖσθαι
νομίζεις.

CAPUT IV.

ΑΛΛΑ τάσσεις μὲν τί σε δεῖ ἐπιδειχνύναι, ὁ Σώκρα-
τες; ἔφη ὁ Κριτόβουλος. Οὔτε γὰρ κτήσασθαι τασσῶ-
τῶν τεχνῶν ἐργάτας ῥάδιον οἵους δεῖ, οὔτε ἐμπειρον γενέ-
σθαι αὐτῶν οἵον τε· ἀλλ' αἱ δοκοῦσι κάλλισται τὰς
ἐπιστημῶν, καὶ ἐμοὶ πρέποιεν ἀν μάλιστα ἐπιμελομένη,
ταύτας μοι καὶ αὐτὰς ἐπιδείχνει, καὶ τοὺς πράττοντας
αὐτάς. Καὶ αὐτὸς δέ, ὁ τι δύνασται, συναφέλει εἰς ταῦτα
2 διδάσκων. Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Κριτόβουλε·
καὶ γὰρ αἱ γε βανανοκαὶ καλύμεναι καὶ ἐπίρροτοι

16. *ἀξίους λόγου*] Lipf. Parif. A. C. D. et libri Stobei cum margine Villois. *ἀξίους* habent, et Guelf. a prima manu scriptum. Ceterum in editione Castal. prius *et tanquam inutile pro nomen omissum est*, quod factum cum Weiske probo.

1. *τρίται* [ ] Edd. vett. Guelf. et Lipf. a prima manu *τρίται* δι'; a se-
cunda est in utroque libro *τρίται*. Parif. D. *τρίτη* δι'. Castalio et Came-
tarius *τρίται* probarunt, *τρίται* δι'
Weiske cum Leoncl. Equidem cum Zeunio Stephani editionem alteram
sequor; barbarum enim mihi vide-
tur *τρίται* δι', in quo repetendum est
δι'. Sed græce non adeo frequenter

dicitur *τρίται* μη *τριταλούδης* αὐτοῦ.
Deinde *τριταλούδης* Parif. C. dat.

τριτάς [ ] Edd. vett. *τριτάς*, cui obstat sequens *τριτάς*. Igitur scriptura-
rum Guelf. Lipf. Parif. A. C. D. Ca-
merarii et marg. Villois. præstuli cum
Zeunio.

2. *αἱ γι*] Stobæus editus in Ser-
monibus p. 382. omittit γι. Sed
idem et post *τριτάς* vulgo additum
rectius omittit. Itaque Stobæi auctio-
ritatem fecuti sunt Steph. Leoncl.
Weif. et Bach. Accedit Parif. A. In
Lipf. est *βανανοκαί*.

στοι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδόξουνται τῷρες τῶν πόλεων. Καταλυμαίνονται γὰρ τὰ σώματα τῶν τε ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐπιμελομένων, ἀναγκάζονται καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι, ἔνιαι δὲ καὶ τῷρες τῶν ἡμέραντον. Τῶν δὲ σωμάτων θηλυκόμενων καὶ αἱ ψυχαὶ πολὺ πρόσωπότεραι γέγονται. Καὶ ἀσχολίας δὲ μάζη λοιπά ἔχονται καὶ Φίλων καὶ πόλεως συνεπιμελεῖσθαι αἱ βανανοτικαὶ καλούμεναι. Ὡστε οἱ τοιῶτοι δοκοῦσι κακοὶ καὶ Φίλοις χρῆσθαι, καὶ ταῖς πατρίσιν ἀλεξητῆρες εἶναι. Καὶ ἐν ἔνιαις μὲν τῶν πόλεων, μάλιστο δὲ ἐν ταῖς εὐπόλεμοις δοκούσαις εἶναι, οὐδὲ ἔχεστι τῶν πολιτῶν οὐδεὶς βανανοτικὰς τέχνας ἐργάζεσθαι. Ἡρὸν δὲ 4 δὴ τοῖαις συμβουλεύεις, ὡς Σωκράτες, χρῆσθαι; Ἄρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τὸν Περσῶν βασιλέας μηρύγασθαι; Ἐκεῖνος γάρ Φασιν ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἥγειρμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαις τε καὶ τὴν πολεμοικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι.

Καὶ ὁ Κροτόβαυλος ἀκούστας ταῦτα εἶπε· καὶ ταῦτο, 5 ἔφη, τιστεύεις, ὡς Σωκράτες, βασιλέα τῶν Περσῶν γεωργίας τὶ συνέπιμελεῖσθαι; Ὁδὸς ἀν, ἔφη ὁ Σωκράτης,

τῷρες τῶν τόλεων] Stobaeus MS. ὑπὸ dat.

τὸν τε—καὶ τὸν] Stobaeus τι et τὸν omittit, deinde λειμαλούμενον καὶ τὰς ψυχὰς dat. Parif. C. etiam λειμαλούμενον dat.

επιμερφεῖσθαι] Stobaeus cum Guelf. et Parif. A. επιμερφεῖσθαι.

τόλεν] Stobei τοι πολὺ probavit Valekenaer ad Ammonium p. 215.

3. Ἰχνων] Ita cum Stobaeo Stephaniana altera. Libri Xenophontis editi et scripti dant ineptum Ἰχνων. Est hoc in loco affixum, παρέχων, ut est infra cap. vi. 9.

τόλεων σ. αἱ] Stobaeus, omisso articulo, τόλεων dat, quod est infra cap. vi. 9.

οἱ τοιῶτοι] Intellige οἱ βάνευτοι εἰς βανανοτικά. Stobaeus εἰνέτος οὐ κακοὶ δι, habet. Vulgo deinde est κακοὶ καὶ φίλοι, Castilio κακοῦ, dedit. Stephanus ed. altera κακοῦ fine δὲ dedit: Sōbaeum et Brodæum sequimur cum Zeunio.

ἴνστατίματα] Vulgatum λε πολίματα (λε πολίμη Parif. A.) quod Stephanus in ίνστατίματα mutatum voluit, cum Brodæo ex Stobæo correctit Zeune.

ἴκειτο—οὐδεὶς] Codex Parif. A. Stobei dat ίκειτο—οὐδεὶς δ.

4. Ἄρα, ἔφη] Guelf. Ἄρ, ἔφη, dat. mollius. Deinde τὸν Πέρσην Lips.

5. τοῦτο, ἔφη] Juntinga ἔφη omisit.

ἐπισκοπῶντες, ὡς Κριτόβουλε, ἵστως ἀν καταμάθοιμεν,
εἴ τι συνεπιμελεῖται. Τῶν μὲν γὰρ πολεμικῶν ἔργων
όμολογῶν αὐτὸν ισχυρῶς ἐπιμελεῖθαι, ὅτι εἰς ὄπόσαν
περ ἐθνῶν δασμὸς λαμβάνει, τέταχε τῷ ἀρχοντὶ ἐκά-
στῳ, εἰς ὄπόσαν δεῖ δίδονται τρεφὴν ιππέας καὶ τοξότας
καὶ σφενδονήτας καὶ γερροφόρους, οἵ τινες τῶν τε ὑπ'
αὐτοῦ ἀρχομένων ικανοὶ ἔσονται χρατεῖν, καὶ, ἣν τολέ-
μοις ἐπίσωτιν, ἀρίζουσι τῇ χώρᾳ. Χωρὶς δὲ τούτων Φύ-
λακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει· καὶ τὴν μὲν τροφὴν
τοῖς Φρουροῖς δίδωσιν ὁ ἀρχων ὡς τῷτο προστέτακται·
βασιλεὺς δὲ κατ' ἔνιαντον ἔχεταις ποιεῖται τῶν μισθο-
φόρων καὶ τῶν ἄλλων οἵς ἀπλίσθαι προστέτακται, καὶ
τάντας ἄμφα συνάγων, τιλήν τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσιν,
ἔνθα δῆ ὁ σύλλογος καλεῖται, τοὺς μὲν ἀμφὶ τὴν αὐτοῦ
οἰκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦτας, τιστοὺς
τῷέρπει ἐπισκοπεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἀν Φαίνωνται τῶν
Φρουράρχων καὶ τῶν χιλιάρχων καὶ τῶν στραταρχῶν τὸν
ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον ἔκπλεων ἔχοντες, καὶ τούτους
δοκίμοις ἵπποις τέ καὶ ὄπλοις κατεγκυνασμένους παρέ-
χοντι, τούτους μὲν τοὺς ἀρχοντας καὶ ταῖς τιμαῖς αὐξοντι,

δέσμων] Edd. vett. *δέσμων*. Verum est in margine etiam Villois. deinde λαμβάνει cum Guelf. Lips. Eadem cum Lips. et Parif. A. D. δασμὸς omittunt. De re compara Cyri institutionem viii. 6, 3.

ἢ τελίμων] Parif. C. δηλ. εἰ τέλημα dat. δηλ. πολ. margo Villois.

6. τρίφιν] Edd. vett. Guelf. Lips. Parif. A. τρίφιν. deinde δὲ τούτων Lips. *δασλίσθα*] Lips. δασλίσθα dat. De re cf. Cyrop. viii. 6, 15.

δεκτούσιον] In Guelf. *αὔρη* est suprascriptum. τρίφιν Parif. A. C. D.

ἢ σύλλογος καλάτων] In usitatum videtur verbum in hac re. Noster in Cyrop. vi. 2, 11. de urbe Thymbrara: θῆται καὶ νῦν εἰ σύλλογος τῶν δικῆς βασιλίας βαρβάρων τῶν πάτερ Σηρέας.

τὸν μὲν] Vulgo καὶ τὸν μὲν editur, sed καὶ copula ordinem verborum turbat, nisi cum Zeunio *τὸν μὲν* pro *εὐάγα* dictum interpretari.

όλην εἰπεῖ] In Guelf. *αἴτη* est a prime manu scriptum. Paulo antea τὴν λατεράνην Parif. A. C. D. Diferentem φρουράρχον, χιλιάρχον et στραταρχόν dicere ex Cyrop. viii. 6. 1, et 3.

7. ἴστηλων] Edd. vett. *ἴστηλον* dant, λεπτων margo Villois.

δεκίμων] Sic cum Brodæo et Stephano scripsi. Vulgatum δεκίμων defendit Zeune tanquam pro δεκίμων dictum. Exemplum ex fœt. 14. al. latum et ipsum emendatione indiget.

τρίς τιμαῖς] notis illis honoribus interpretatur cum Bachio Weiske, de quibus in Cyrop. viii. 6, 11.

καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει· οὐς δὲ ἀν εύρη τῶν ἀρχόντων ἡ καταμελῶντας τῶν Φρουράρχων, ἡ καταχερδαίνοντας, τούτους χαλεπῶς κολάζει, καὶ ταύν τῆς ἀρχῆς, ἄλλους ἐπιμελητὰς καθίστησι. Τῶν μὲν δὴ πολεμικῶν ἔργων, ταῦτα ποιῶν, δοκεῖ ἡμῖν ἀναμφιλόγως ἐπιμελεῖσθαι. Ἐτι δὲ ὁπόσην μὲν τῆς χώρας διελαύ-⁸ νων ἐφορᾶ αὐτὸς, καὶ δοκιμάζει, ὁπόσην δὲ μὴ αὐτὸς ἐφορᾷ, πέμπων τιστοὺς ἐπισκοπεῖται. Καὶ οὖς μὲν ἀν αἰσθάνταις τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην γε τὴν χώραν παρεχομένους, καὶ ἐνεργὸν οὖσαν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δενδρῶν τε ὃν ἐκάστη Φέρει καὶ καρπῶν, τούτοις μὲν χώραν τὴν ἄλλην προστίθησι, καὶ δώροις κασμεῖ, καὶ ἔδραις ἐπίμοις γεράίρει· οἷς δὲ ἀν ὅρᾳ ἀργόν τε τὴν χώραν οὖσαν καὶ ὀλυγάνθρωπον ἡ διὰ χαλεπότητα, ἡ δὲ ὑβρίν, ἡ δὲ ἀμέλειαν, τούτους δὲ κολάζων καὶ ταύν τῆς ἀρχῆς, ἀρχοτας ἄλλους καθίστησι. Ταῦτα ποιῶν δοκεῖ ηπτον⁹ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως οὐ γῇ ἐνεργὸς ἔσται ὑπὸ τῶν κατοικούντων, ἡ ὅπως εὖ Φιλάξεται ὑπὸ τῶν Φρουρούντων; Καὶ εἰσὶ δὲ αὐτῷ οἱ ἀρχοτες διατεταγμένοι ἐφ' ἐκάτερον, οὐχ οἱ αὐτοὶ, ἀλλ' οἱ μὲν ἀρχοτες τῶν κατοικούντων τε καὶ τῶν ἔργων, καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσιν· εἰ δὲ ἀρχοτες τῶν ὀπλισμένων Φρουρῶν. Καὶ μὲν ὁ¹⁰

ἀρχη] Hoc ex Guelf. et Lips. pro

σχον dedit Zeune.

ἀναμφιλόγων] Margo Steph. ἀναμ-

φιλόγων dat.

8. θέσιν μὲν] Guelf. θέσιν μὲν

dat.

καὶ δοκιμάζει] Est pro ταύτη καὶ

δοκιμάζει, ut recte monuit Stephanus.

Camerarius autem καὶ οὐτὸς δοκιμά-

ζει, Leonclavio probante. Deinde δὲ

οὐτὸς μὲν ιφερᾶ Paris. A.

συναποράτη γι] Ineptum est γι et,

μετανδυτὸν in γι. Verbo opponitur

in altero membro ὀλυγάνθρωπον.

ἰστίμων] Paris. A. omisit: deinde

διὰ ὑβριν Παρι. A. C. D.

9. δοκεῖ ηπτον] Juntina signum in-

terrogationis positum post φρουρούντων

omisit, et Castalio οὐχ ηπτον dedit.

Mibi quidem interrogationis figura

ab hoc loco aliena videtur, ubi no-

vum exorditur argumentum Xenoph.

quod in sequentibus copiose

explicat. Deinde ιπηγίλωσιν est in

margine Steph.

σιεὶ δὲ αὐτῷ] Paris. D. C. abrē.

οὐλασμάτων] Lips. et a prima manu

Guelf. οὐλασμάτων dat.

Φρουράρχος μὴ ικανῶς τῇ χώρᾳ ἀρτγη, ὁ τῶν ἐνοικούντων
ἄρχων καὶ τῶν ἔργων ἐπιμελούμενος κατηγορεῖ τῷ Φρου-
ράρχῳ, ὅτι οὐ δύνανται ἔργαζεσθαι διὰ τὴν ἀφυλαξίαν.
ἢν δὲ παρέχοντος τῷ Φρουράρχῳ εἰρήνην τοῖς ἔργοις ὁ ἄρ-
χων ὀλιγάνθρωπόν τε παρέχεται καὶ ἀργὸν τὴν χώραν,
11 τάῦτα αὖ κατηγορεῖ ὁ Φρουράρχος. Καὶ γὰρ σχεδὸν τι
οἱ ικανῶς τὴν χώραν ἔργαζομενοι ὑπὲ τοὺς Φρουράους τρέ-
φουσιν, ὑπὲ τοὺς δασμοὺς δύνανται ἀποδίδονται. "Οπου
δὲ" ἀν σαράπης καθιστᾶται, οὗτος ἀμφοτέρων τάῦτων
12 ἐπιμελεῖται. Ἐκ τούτων ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, οὐκῶν εἰ
μὲν δῆ ταῦτα ποιεῖ ὁ Βασιλεὺς, ὁ Σώκρατες, οὐδὲν
ἔμοιγε δοκεῖ ἡπτα τῶν γεωργικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι
13 ἢ τῶν πολεμικῶν. "Ἐτι δὲ πρὸς τούτοις, ἔφη ὁ Σώκρά-
της, ἐν ὀπέσαις τε χώραις ἐνοικεῖ, καὶ εἰς ὀπόσας ἐπι-
στρέφεται, ἐπιμελεῖται τούτων, ὅπως κῆποι τε ἔσονται,
οἱ παράδεισοι καλουμένοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγα-
θῶν μεστοί, ὅποσα ἡ γῆ Φύειν ἐθέλει. Καὶ ἐν τούτοις
αὐτὸς τὰ πλεῖστα διατρίβει, ὅταν μὴ οὐ ᾧδα τῶν ἔτους
14 ἐξείρῃ. Νὴ Δί, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ἀνάγκη τοίκυν, ὁ
Σώκρατες, ἵνθι γε διατρίβει αὐτὸς, καὶ ὅπως ὡς καλ-
λιστα κατεγκυασμένεις ἔσονται οἱ παράδεισοι, ἐπιμελεῖ-

10. *ικανῶς*] Margo Steph. dat λα-
λᾶς.

11. Καὶ γὰρ] Junting et Camer.
γὰρ omittunt. deinde καθίσταται
Guelf.

12. ἡ βασιλεὺς] Articulum addidit
Bach.

13. οἱ δούτες] Parif. A. οἱ; omit-
tit; deinde, ιεραιλανδας edd. vett.
prater Caſtal. Guelf. Lipſ. Parif. A.

ἴνον—ίθιλην] Guelf. Parif. C. D.
et Lipſ. Ιθα—Ιθίλη. Parif. A. Ιθίλη.
Paulo ante pugnans Parif. A. C. D.

14. οἱ κάλλιστα καποκιναρίων] Cum Stephano vulgatum κάλλιστα
mutavi, quod cum Zeunio repetuit
Weiske, quanquam mox sequatur

τοὺς καποκινάζοντας δριστα τὰς χώ-
ρας. Supra iv. 7. καὶ τούτους δοκίμους
ίτων τε καὶ διλοι καποκιναρίων
ταρίχων ubi Brodsei et Stephani
emendationem δικίρια probabat
Weiske. Noster Cytop. iii. 3, 3. οἱ
καλλιστα καποκινα. utur pavit, et sic in
reliquis locis additur, quod rationem
declaret, verbum οἱ, καλλ., aut οἵτος.
Unicus superest locus ἡ Anabasi i. 9,
19. εἰ δὲ τὰ δρῦν δινόν εἰσόμενον
τοῦ δικαίου, καὶ καποκινάζοντα τε
θέρξιν χώρας, καὶ προσδίδους τοιούτου.
ubi adverbium οἱ vel καλλ. excidisse
videtur, quanquam ibi Zeune ex
nostro fecit. 16. comparat δρυτος μηνες
καποκινα. χώρας.

εὗται, δένδροις καὶ ταῖς ἄλλαις ἄπασι καλοῖς, ὅτα η γῆ
Φύει. Φασὶ δέ τινες, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὁ Κριτόβουλε,¹⁵
καὶ ὅταν δῶρα δίδῷ ὁ Βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν
τοὺς τολέμεων ἀγαθῶν γεγονότας, (ὅτι οὐδὲν ὄφελος
τολλὰ ἀρᾶν, εἰ μὴ εἴη οἱ ἀρρέζοντες)· δεύτερον δὲ, τοὺς
κατασκευάζοντας τὰς χώρας ἀρισταὶ καὶ ἐνεργοὺς τοις
ἄντας λέγοντα ὅτι οὐδὲν ἀν αἱ ἀλκιμοὶ δύναντο ζῆν, εἰ
μὴ εἴη οἱ ἐργαζόμενοι. Λέγεται δὲ καὶ Κῦρος ποτε,¹⁶
ὅπερ εἰδοκιμώτατος ὢν Βασιλεὺς γεγένηται, εἰπεῖν τοῖς
ἐπὶ τὰ δῶρα κεκλημένοις, ὅτι αὐτὸς ἀν δικαίως τὰ ἀμ-
φοτέρων δῶρα λαμβάνοι· κατασκευάζει τε γὰρ ἀριστος
εἶναι ἔφη χώραν καὶ ἀργεῖν τοῖς κατεσκευασμέναις.
Κῦρος μάτιοι, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὁ Σάκρατες, καὶ ἐπη-¹⁷
γάλλητο οὐδὲν ἥττον, εἰ ταῦτα ἔλεγεν, εἰπὲ τῷ χώρᾳ
ἐνεργοὺς τοιεῖν καὶ κατασκευάζειν, η ἐπὶ τῷ πολεμικὸς
εἶναι. Καὶ ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, Κῦρος γε, εἰ¹⁸
ἔβίσαστεν, ἀριστος ἀν δοκεῖ ἀρχαν γενέσθαι. Καὶ τούτου
τεκμήρια ἄλλα τε τολλὰ παρέσχηται, καὶ ὅποτε τερι-
τῆς Βασιλείας τῷ ἀδελφῷ ἐπορεύετο μαχούμενος· παρὰ
μὲν Κύρου οὐδεὶς λέγεται αὐτομολῆσαι πρὸς τὸν Βασι-

15. ἄριστα] Parif. C. et D. omit-
tunt. D. præterea τὰς.

16. βασιλεὺς γεγίνεται] Cyrus ju-
nior, ut regis filius, et quia in sua
ditione vere regis iura et honores ha-
bebat, dicitur, uti monet Weiske.
ἰει τὰ δέησι] In margine Guelf.
ιει; adscriptum est; idem deinde ἀμ-
φοτέρων dat. Postea ἄριστα Parif. A.
C. D. dant.

17. μέτρα] Edd. vett. Guelf. Lips.
Parif. A. dant μὲν εἰδον.

ἰειγάλληται] Est ex conjectura Ste-
phani pro ἰειγάλληται. Sed copula
καὶ in hac sententia plane inutilis est,
monente etiam Weiske.

χώρας] Male Juntinga τῆς χώρας.
Deinde τολλαῖος vulgatum antea ex
margine Steph. et Villois, Guelf. et

Lipf. correttit Zeune.

18. δοσι] Male Guelf. δοσῆ, quod
temere addivit Zeune.

καὶ ἐνέρει] Fuerunt, qui καὶ Ιε-
ράτερι malleant, quos refellit Zeune
ita, ut dicat, in Expeditione Cyri i.
9, 16. eandem esse orationis structu-
ram. At vero in seq. 16. nihil est
simile, sed seq. 29. est: τιμήσων Η
τούτους καὶ εὖσι· παρὰ μὲν Κύρῳ, διέλον
ὄντος, οὐδὲς ἀπόγνω τρέψει βασιλέα—παρὰ
δὲ βασιλέας τολλαῖος πρὸς Κύρον ἀντῆλθεν.
At ita post μαχούμενος erat non com-
ma ponendum, sed major distinctio;
id quod feci.

τρέψει τὸν βασιλέα] Sic cum Juntinga
Zeune; articulum cum reliquis edd.
et Guelf. Lips. omisit Weiske. In
loco Anabateos ut recte omisus sit

λέα, παρὰ δὲ τοῦ βασιλέως τολλαὶ μυριάδες τῷδες Κύ-
19 ρον. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο πηγῶματα μέγα τεκμήριον ἀρ-
χοντος ἀρετῆς εἴναι, ω̄ ἀντί εἰκότες ἔπιπται, καὶ εἰ τοῖς
δεκοῖς παραμένειν ἐθέλωσιν. Ἐκείνῳ δὲ καὶ οἱ Φίλοι
ζῶντί τε συνεμάχοντο, καὶ ἀποδανόντι συναπέθανον
τάντες περὶ τὸν νεκρὸν μαχόμενοι, πλὴν γε Ἀριαίου.
Ἀριαῖος δὲ ἔτυχεν ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ κέρατι τεταγμένος.
20 Οὗτος τοίνυν ὁ Κύρος λέγεται Λυσανδρῶ, ὅτε ἥλθεν ἄγων
αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα, ἀλλα τε Φιλο-
Φρονεῖσθαι, (ὡς αὐτὸς ἔφη ὁ Λύσανδρος ζένω ποτέ τινες
ἐν Μεγάροις διηγούμενος) καὶ τὸν εἰς Σάρδεος παράδεσσον
21 ἐπιδεκτῆνας αὐτὸν ἔφη. Ἐπεὶ δὲ ἐθάμβαζεν αὐτὸν ὁ
Λύσανδρος, ω̄ς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δῑ τούτου δὲ τὰ
πεφτεύμενα, ὅποι δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐγάντια
δὲ τάντα καλῶς εἴη, οὐσμαὶ δὲ τολλαὶ καὶ ἡδεῖαι συμ-
παρομαρτοῖεν αὐτοῖς περιπατῶσι· καὶ ταῦτα θαυμάζων

articulus, facit additum membrum
δύοις ὑπότοις. Igitur etiam παρὰ τῷ
βασιλίν tenendum est, nec eum
Guelf. omittendus articulus, quod
factum recte in Anabasi, ubi παρὰ δὲ
βασιλίος παλλαὶ πρὸς Κύρον ita dicitur,
ut cogitatione repetendum sit Κύρος,
δύοις ὑπότοις.

19. παρὰ τοῦτο] Copulam omittit
Parif. C. D.

ἴστων] Stobæi hanc lectionem
recte præstulit Zeune vulgato παραμέ-
ται. Male neglexit Weiske; nam se-
quens παραμέται manifesto refertur
ad ἴστων.

παλλαὶ γι] Guelf. Lips. Parif. A. C.
D. et locus Anabaseos scit. 31. omit-
tunt γι.

Ἀριαῖος δὲ ἵεντον] Lips. dat Ἀρι-
αῖος γάρ. In Anabasi est ὕποτος δὲ τι-
ταγμένος λιγύχαντος τῷ τοῦ θεοῦ παρα-
μέται. Sed totum hoc mem-
brum ex Anabasi a librario suffite in-
fertum Heindorfio suspicanti aſtentit
etiam Weiske. In Anabasi i. 8, 5.
Codex Eton. Ἀριαῖος dat, Diiodorus
Ἀριδαῖον vocat; Datamis filium Ne-
pos cap. vi. Arſidēum habet.

20. Λυσανδρεὺς—φιλοφρονεῖσθαι] Cy-
top. iii. 1, 8. Κύρος—ἄλλο μὲν οὖν,
ἰφιλοφρονεῖσθαι αὐτῷ, quem locum te-
metere suspectum habui. Parif. A. φι-
λοφρονεῖσθαι dat.

ἴστῳ. αὐτὸν ἔφη] Leoncl. et Welfi-
ana omisso verbo ισην praferunt εἰ-
στί. Ita oratio quidem fit recta, sed
species grata negligenter, quæ dia-
logum imitatur, obscuratur et perdi-
tur.

21. τὰ πιθανώτατα] Articulum o-
missum malim: redit enim oratio
ad eadem δίδηται, nisi τὰ πιθανά. sic in-
terpreteris, ut ad utrumque mem-
brum pertineant, quasi sit: ὡς τὰ δίδη-
ται τὰ πιθανώτατα παλλαὶ μὲν εἰη, δι-
τούτοις δὲ πιθανώτατα.

ἴσγανα] huiusmodi fabulae atque par-
rata ex h. l. transtulit Cicero de Se-
nectute cap. xvii. diversam fecutus
lectionem, nisi de suo addidit. οἴγα-
να enim δίδηται πάτερ licet etiam de
directis in quincunxem ordinibus arbo-
rum interpretari, quos ex h. l. idem
Cicero posuit.

συμπαρομαρτοῖο] Edd. vett. συμπα-
ρομαρτοῖο, Caſtalio —σύνο dedit. Ve-

έπειν, ἀλλ' ἔγώ τοι, ὁ Κῦρος, πάντα μὲν ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ σταταμέτρησαντός σου καὶ διετάξαντος ἕκαστα τούτων.
 Ἀκούσατα δὲ ταῦτα τὸν Κῦρον προθῆναι τε καὶ εἰπεῖν²² ταῦτα τοίνυι, ὁ Λύσανδρος, ἔγώ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα· ἦστι δὲ αὐτῶν, Φάναι, ἀ καὶ ἐφύτευσα αὐτός. Καὶ ὁ Λύσανδρος ἔφη, ἀποβλέψας εἰς αὐτὸν,²³ καὶ ιδὼν τῶν τε ἴματίων τὸ κάλλος ὡν εἶχε, καὶ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενος, καὶ τῶν στρεπτῶν καὶ τῶν φελλίσων τὸ κάλλος, καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου οὖν εἶχεν, εἰπεῖν, τί λέγεις; Φάναι, ὁ Κῦρος ἦ γὰρ σὺ ταῖς σαῖς χερσὶ τούτων τὶ ἐφύτευσας; Καὶ τὸν Κῦρον ἀποκρίνασθαι,²⁴ θαυμάζεις τοῦτο; ἔφη, ὁ Λύσανδρος. Ὁμηροί σοι τὸν Μίθρην, ὅταν περ ὑγιαίνων, μὴ πάποτε δεκτῆσαι τῷν ιδρῶσαι, ἢ τῶν πολεμικῶν τι ἢ τῶν γεωργικῶν ἔργων μελετῶν, ἀεὶ οὖν γέ τι Φιλοτιμόμενος. Καὶ αὐτὸς μέντοι,²⁵ ἔφη ὁ Λύσανδρος, ἀκούσας ταῦτα, δεξιώσασθαι τε αὐτὸν καὶ εἰπεῖν, δίκαιώς μοι δοκεῖ, ἔφη, ὁ Κῦρος, εὐδαιμωνίας· ἀγαθὸς γὰρ ὁν ἀπὸ εὐδαιμονεῖς.

rum extat etiam in margine Villois.

πάντα μὲν τούτα] Edd. vett. Guelf. Lips. Parif. A. C. D. omittunt τούτα.

22. ταῦτα τοίνυι] Parif. A. τούτα πάντα dat.

ἴσταται] Castalio lyd. Iphitius dedit.

23. ὁ δέξιος, σιενή.] Quod margo Steph. adscriptum habet ad αἰσθήσαν τanquam scripturae varietatem, ἀγέρματος, non illo pertinere, sed potius ante συγγενέαν excidisse, vera est Zeunii suspicio. Quin membrorum orationis concinnitas verbum illud plane flagitare mihi videtur vel post κάλλος vel post δέξιον addendum. Ceterorum ψιλῶν est in Lips. libro. ψιλῶν in Parif. A. C. D.

ἴσταται] Lips. 4, Castalio σιενή omittit.

24. Μίθρην] Compara Cyrop. vii. 5, 53. τι post πολεμικῶν omittit Parif. C. D.

ἴσι οὐ γά τι] Hoc effeci ex edd. pr. Codd. Guelf. Parif. A. C. D. Lips. scriptura ἔ οὐ οὐ γά τι, quam Castalio mutavit in οὐ οὐ γά τι, Stephanus in οὐ οὐ γά τι, Brodaeus οὐ οὐ γά τι τι. Camerarii conjecturam οὐ οὐλλον γά τι cum Zeunio secutus est Weiske: sed mihi videbatur ita debere esse οὐ οὐλλον γά τι. Nostrum est dictum pro οὐ οὐ γά τι φιλosyca.

25. δεκτῆς, ἔφη,] Edd. vett. Ιφι omittunt, quod addidit Steph. et habet Guelf. cum margine Villois.

ἢ, ἀντί] Juntina ἢ, Castalio plane omisit ἢ, quod habet etiam margo Villois. Cicero vertit: *Relle vero te, Cyre, beatum ferunt, quoniam virtuti tua fortuna coniuncta est.*

CAPUT V.

ΤΑΥΤΑ δὲ, ὡς Κριτίβουλε, ἔγα τι διηγῆμαι, ἐφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τῆς γεωργίας οὐδὲ οἱ πάνυ μακάριοι δύνανται ἀπέχεσθαι. Ἐαυτεὶ γὰρ η ἐπιμέλεια αὐτῆς εἶναι ἄμφι τε ἥδυπάθεια τις καὶ οἷκον αὔξησις, καὶ σωμάτων ἀσκησις εἰς τὸ δύνασθαι ὅσα ἀνδρὶ ἐλουθέρῳ προσήκει. 2 Πρῶτον μὲν γὰρ ἀφ' ἀνὴρ ζῶσιν οἱ ἀνθρώποι, ταῦτα η γῆ Φέρει ἑργαζομένοις· καὶ ἀφ' ὧν τοίνυν ἥδυπαθεῖσι, προστετιφέρει. Ἐπειτα δὲ ὅσα κορμῶσι Βαμβός καὶ ἀγάλματα, καὶ οἵσις αὐτοὶ κορμῶνται, καὶ ταῦτα μετὰ ἥδυπατων ὀγκῶν καὶ θεαμάτων παρέχει. Ἐπειτα δὲ ὡντα πολλὰ τὰ μὲν Φύει, τὰ δὲ τρέφει· καὶ γὰρ η προβατικὴ τέχνη συμπττατας τῇ γεωργίᾳ ὥστε ἔχειν καὶ θεοῖς ἔχαρεσθαι θύσιας, καὶ αὐτοὺς χρησθαι. 4 Παρέχουσα δὲ ἀφθονάτατά ἀγαθὰ, οὐκ ἐστι ταῦτα μετὰ μαλακίας λαμβάνειν, ἀλλὰ ψύχη τε χειμῶνες καὶ

Cap. V. 1. ὅτι—οὐδὲ οἱ] Stobæus p. 372. ὅτι τις, Guelf. οὐδὲ οἱ dat. Deinde αὐτοὶ η Ιερομέλεια Stobæus.

οἱς τὸ δύνασθαι:] Stobæus καὶ οἱ τὸ δ. et pro οἴσι dat. δ.

2. ἀφ' ἀνὴρ ζῶσιν] Frugum varia genera, unde ζιζάνιος δέντρος Homero dicta. ὃντας deinceps nominantur. Articulum οἱ ante διθρῶν omittit Stobæus.

προστιθέμενοι.] Hæc est Stobæi lectione pro προστιθέμενοι, quam suadente Dörrilio recuperunt Zeune et Weiske. Mihi ratiōne duplicit, forte in οἱ τινας mutandum.

3. οἴσι κορμῶσι] Codex Parisiensis A. Stobæi habet scriptum: καὶ Σωτὸς κορμῶσι καὶ βομβοῖς, omisso οἴσι, quod in Guelf. secunda manus adscriptum: nam in textu est οἴσι, ut in Parisi. A. C. D. et margine Villiois, quod ex οἴσι ortum est videtur, quod mihi præplaceat. Etiam deinceps Codex Stobæi καὶ οἴσι habet. Intelliguntur flores et coronae, quibus aræ deorum, simulacra, victimæ et sacrificantes

redimiuntur.

πολλὰ τὰ μὲν] Codex Stobæi τὰ μὲν πολλά. male. deinde προβατικα, non minus inepte, quanquam nihil referre arbitrabatur Bach. Εἰρηνεία est Straboni, Plutarcho, Aeliano.

Σωτὸς Καρποκράτειοι] De Venat. i. 3. est ἀρχόντος Σωτὸς δύος Ιερομέλειας. Sed diversa est utriusque loci ratio et verbi forma. Infra tamen fest. 19. iterum est Καρποκράτειος τοῦ Σωτὸς. At in Memor. iv. 3, 16. ιεροῖς Σωτὸς δέντροις. Demosthenes Καρποκράτειος δύοις τοῦ dixit p. 1396. Contra Theognis verū 740. στοιχὲι Σωτὸς ἀρποτόμοις dixit pro Σωτὸς επονοῖς. Pro αὐτοῖς Parisi. C. D. dant αὐτοῖς χρησθαι, et Guelf. a prima manu.

4. ἀφθονάτα] Omittit Codex Parisiensis A. Stobæi. Μη post προστιθέμενοι Parisi. A. ἀφθονάτα dant Parisi. A. C. D.

ψύχη—Σάλτη] Debetur Stephano pro eadd., Stobæi, Guelf. Parisi. A. C. D. ψύχη—Σάλτη. Cf. Cytopœdia i. 2, 10. Deinde γηγενέσσατα διὰ τ. Κ. habet Stobæus.

Τάλπη θέρους ἐθίζει καρτερῶν· καὶ τοὺς μὲν αὐτούργους διὰ τῶν χειρῶν γυμνάζουσα, ἰσχὺν αὐτοῖς προστίθησι, τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας, ἀνδρίζει, πρωτὶ τε σύγειρουσα, καὶ πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα. Καὶ γὰρ εἰ τῷ χώρῳ καὶ εἰ τῷ ἀστεῖ ἀεὶ εἰ ὥρᾳ αἱ ἐπικαρπώταται πάραξεις εἰσίν. Ἐποτα δὲ ἦν τε σὸν ἵππῳ ἀρέτης τὶς τῇ τόλει βούληται, τὸν ἵππον ικανοτάτην γεωργία συντρέψειν· ἦν τε πεζῇ, σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει. Θύραι τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπάίσει τὶς η γῆ καὶ κυσίν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχουσα, καὶ θύρια συμπαρατρέφουσα. Ὁ φελούμενος δὲ καὶ οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες διπὸ τῆς γεωργίας, ἀνταφελοῦσι τὸν χῶρον, οἱ μὲν ἵππος, πρωτὶ τε κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ἔχουσίαν παρέχων ὄψὲ ἀπίστειαν· αἱ δὲ κύνες, τά τε θύρια ἀπερίκουσας ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων, καὶ τῇ ἑρμηίᾳ τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσα. Παρορμῇ δέ τις

[Ιερεμίᾳ] Cum et inspectione, ut dominum. Sequens ἀνδρὶ debetur Stobæo; edd. Guelf. Parisi. A. C. D. Lips. ἀνδρὶ δευτεροῦ dabant.

[εἰς τὸ] Copulam ex Stobæo et Guelf. adjecit Zeune: ibidem χωρὶς scriptum extat.

[Ιειναρχία] Res maxime opportuna sive utiles sunt Weiskio, mihi præcipua. Stobæus male omisso autem habet Ιειναρχίαν. Mihi præterea verba καὶ λόγου αἱ ἀλλαγαὶ ab aliena manu accessissæ videntur. Si sunt a Xenophonte profecta, videtur is mihi αἱ τοῦ λόγου αἱ ἀλλαγαὶ dedisse. Parisi. D. καὶ τῇ ἀλλαγῇ dat.

[τῷ ἡρῷ] Suo, stato, certò tempore. ἀρχεῖ dat Paris. A.

5. *[Ἐστιν δὲ]* Ex Stobæo δὲ adjeci cum Zeunio; idem St. deinceps τῷ χρήματοις τοις. Est δέργαν τῇ αἴλαι μαντος civis Athenieonis; sive inter equites seu pedites nomen proficitur.

[Οὐρανίῳ] Codex Stobæi et Paris. A. simplex τριῶν dant. Deinceps Stobæus habet: Is τοῖς θύραις τοις φιλ. συνταίρειν τοῖς γῇ. sed Codex τοῖς τοις

τοῖς θύραις φιλ. συνταίρειν τοῖς γῇ. Vulgatum, quod est etiam in Guelf. Paris. A. C. D. Lips. συνταίρειν τῷ γῇ correxit Steph.

6. *[Ωφελούμενοι—οἱ θύται]* Editi et scripti libri ante Zeunium ὀφελούμενοι —οἱ θύται. Paris. A. C. D. ὀφελούμενοι dant, sed A. καὶ θύται, C. καὶ αἱ θύται, D. καὶ οἱ θύται. Zeune e Juntina et Stobæo ὀφελούμενοι, e Stobæo οἱ θύται dedit, quia οἱ θύται equitatus dici solet.

[αἱ κύνες] Guelf. a prima manu αἱ κύνες habet scriptum: quo genere canes universum appellari solent a Graecis.

[λύκοις] Stobæus editus τοῖς διάλογοις, scriptus τοῖς διάλογοις dat.

[Αἰτιολούμενοι] Stobæus scriptus dat συνταίρειν τοις λόγοις.

[καὶ τῷ λόγῳ] Ita ex Stobæo scripto vulgatum καὶ τῷ τοις λόγῳ correxit Zeune.

7. *[Παρορμῇ]* Stobæus συμπαρασημῆdat; quod præferam. Infra enim cap. vi. 10. est συμπαρέξουσον. Paris. C. D. τοις omittunt.

CAPUT V.

ΤΑΤΤΑ δὲ, ὡς Κρετόβουλε, ἔγα τὸ διπυῶμα, ἐφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τῆς γεωργίας αὐδὸν οἱ πάντι μακάριοι δύνανται ἀπέχεσθαι. Ἐπικε γὰρ η ἐπιμέλεια αὐτῆς εἶναι ἄμα τε ἴδικά τις καὶ οἴκου αὐχητοῖς, καὶ σωμάτων ἀσκήσις εἰς τὸ δύνασθαι ὅσα ἀνδρὶ ἐλαυνθέρω προσῆκε. 2 Πρῶτον μὲν γὰρ ἀφ' ὧν ζώσιν οἱ ἀνθρώποι, ταῦτα η γῆ Φέρει ἑργαζομένοις· καὶ ἀφ' ὧν τοῖν τὸντα φέρεται, προσεκτικέρει. Ἐπειτα δὲ ὅσα κοσμῶσι βαμοὺς καὶ ἀγάλματα, καὶ οἵς αὐτοὶ κοσμῶνται, καὶ ταῦτα μετὰ ἡδιστῶν ὄγμων καὶ θεαμάτων παρέχει· ἐπειτα δὲ ὅψα τολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει· καὶ γὰρ η προβατικὴ τέχνη συμπτται τῇ γεωργίᾳ· ὥστε ἔχει καὶ θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύσιας, καὶ αὐτοὺς χρῆσθαι. 4 Παρέχουσα δὲ ἀφθονάτατ' ἀγαθὰ, οὐκ ἐστὶ ταῦτα μετὰ μαλακίας λαμβάνειν, ἀλλὰ ψύχη τε καρπῶν καὶ

Cap. V. 1. Ιεροῦ—οὐδὲ αὐτὸν Stobæus p. 372. Ιεροῦ τις, Guelf. αὐτὸν si dat. Deinde αὐτὴν οὐ λαμβάνει Stobæus.

οὐ; τὸ δύνασθαι.] Stobæus καὶ οὐ; τὸ δύνασθαι et pro δύνασθαι dat d.

2. ἀφ' ὧν ζώσιν] Frugum varia genera, unde ζώσιος δέρμα Homero dicta. Κύνα deinceps nominantur. Articlem si ante ἀνθρώπων omittit Stobæus.

προστετέρου] Hæc est Stobæi lectione pro προτερίᾳ pīas, quam suadente Dörvilio receperunt Zeune et Weisse. Mihi τούτη displicet, forte in αὐτῷ τούτῳ mutandum.

3. ίερα καρπῶν] Codex Paris. A. Stobæi habet scriptum: καὶ θεοῖς καρπῶν, καὶ βαμούς, omisso ίερα, quod in Guelf. secunda manus adscriptum: nam in textu est ίερα, ut in Paris. A. C. D. et margine Villois. quod ex ίερα ortum esse videtur, quod mihi præplaceat. Etiam deinceps Codex Stobæi καὶ ίερα habet. Intelliguntur flores et coronæ, quibus aræ deorum, simulacra, vietiæ et sacrificantes

redimuntur.

τολλὰ τὰ μὲν] Codex Stobæi τὰ μὲν τολλά, male. deinde προβατικά, non minus inepte, quanquam nihil referre arbitrabatur Bach. Προβατικά est Straboni, Plutarcho, Eliano.

Στοβαῖον ιερόν] De Venat. l. 3. est ἀρίστου θεῖον ήραν ιερατέσσαν. Sed diversa est utriusque loci ratio et verbi forma. Infra tamen sedl. 19. iterum est ιεροτεμένον τοις θεοῖς. At in Memor. iv. 3, 16. ιεράς θεῖος δέρματα. Demothenes ιερότεμα δέρματα τοις τοις dixit p. 1396. Contra Theognis versu 740. στονδὲ θεῖον ἀριστεράνην dixit pro θεῖος στονδᾶς. Pro στονδᾶς Paris. C. D. dant αὐτοῖς χρῆσθαι, et Guelf. a prima manu.

4. ἀγαθὰ] Omitit Codex Paris. A. Stobæi. Λ post παρέχωνa Paris. A. ἀφθονάτα dat Paris. A. C. D.

ψύχη—δέλται] Debetur Stephano pro edid., Stobæi, Guelf. Paris. A. C. D. ψύχη—δέλται. Cf. Cytopedia i. 2, 10. Deinde γαρνέζουσα διὰ τ. Κ. habet Stobæus.

Τάλπη Θέρους ἐθίζει καρτεροῖν· καὶ τὸν μὲν αὐτούργουν
διὰ τῶν χειρῶν γυμνάζουσα, ισχὺν αὐτοῖς προστίθησι,
τὸν δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας, ἀνδρίζει, πρωτὶ τε
ἐγείρουσα, καὶ πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα. Καὶ
γὰρ ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἀστεῖ ἀεὶ ἐν ὥρᾳ αἱ ἐπικα-
ριώταται ταράχες εἰσίν. Ἔπειτα δὲ ἦν τε σὸν ἵππῳ
ἀργύρου τὸς τῆς τόλεις βούληται, τὸν ἵππον ἰκανατάτη η
γεωργία συντρέψειν· ἦν τε πεζῇ, σφοδρὸν τὸ σῶμα παρ-
έχει. Θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπάίσει τὶ οὐ γῆ καὶ
κυττὸν εὔπετειαν τροφῆς ταρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρα-
τρέφουσα. Ωφελούμενοι δὲ καὶ οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες δ
ἀπὸ τῆς γεωργίας, ἀντωφελοῦσι τὸν χῶρον, οἱ μὲν ἵπποι,
πρωτὶ τε κομίζων τὸν κηδόμενον εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ
ἔχωσίαν ταρέχων ὑψὲ ἀπίστειαν· αἱ δὲ κύνες, τά τε θη-
ρία αἱ περίκυνσαι ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων, καὶ
τῇ ἔσημίᾳ τὴν ἀσφάλσιαν συμπαρέχουσαι. Παρορμᾶ δέ?

[ιππολεία] Cura et inspectione, ut
dominum. Sequens ἀνέριν debetur
Stobæo; edd. Guelf. Parīs. A. C. D.
Lipſ. ἀνέρινθεν dabant.

[περὶ τοῦ] Copulam ex Stobæo et
Guelf. adjectit Zeune: ibidem χωρὶς
scriptum extat.

[ιππαιρίστας] Res maxime oppor-
tuna sive utilis sunt Weiskio, mihi
principia. Stobæus male omisso δι
habet ιππαιρίστας. Mihi præterea
verba καὶ τὸ δέρι ab aliena manu ac-
cessisti videntur. Si sunt a Xenon-
phonte profecta, videtur is mihi δε-
rige καὶ τὸ δέρι dedisse. Parīs. D. καὶ
τοῦ δέρι dat.

[τοῦ ὄπε] Suo, stato, certò tempore.
ἄραι dat Parīs. A.

5. [Ἐπειτα 3] Ex Stobæo 3 adjecti
cum Zeunio; idem St. deinceps τῇ
χρήσῃ ποσλαθῇ τις. Est ἀργύριον τῇ πό-
λι μυνις civis Atheniensis; sive
inter equites seu pedites nomen pro-
ficiatur.

[συγγένιον] Codex Stobæi et Parīs.
A. simplex τρίχων dant. Deinceps
Stobæus habet: τοῦ τοῦ Σίμωνος τοῦ φιλ.
συνταίρει τοῦ ηγ. sed Codex τοῦ ματ.

τοῦ Θέρους φιλ. συνταίρει τοῦ ηγ.
Vulgatum, quod est etiam in Guelf.
Parīs. A. C. D. Lipſ. συνταίρει τοῦ ηγ
correxit Steph.

6. [Ωφελούμενοι—οἱ ίπποι] Editi et
scripti libri ante Zeunium ὀφελούμενοι
—οἱ ίπποι. Parīs. A. C. D. ὀφελούμε-
νοι dant, sed A. καὶ ίπποι, C. καὶ αἱ
ίπποι, D. καὶ οἱ ίπποι. Zeune et Jun-
tina et Stobæo ὀφελούμενοι, e Stobæo
οἱ ίπποι dedit, quia οἱ ίπποι equitatus
dici solet.

[αἱ κύνες] Guelf. a prima manu αἱ
κύνες; habet scriptum: quo genere
canes universim appellari solet a
Grecis.

6½] Stobæus editus τοῦ διάληπτος,
scriptus τοῦ διάληπτος dat.

[ἀπερίκυντος] Stobæus scriptus dat
συνταίρει τοῦ κυλίνδοντος.

[καὶ τῷ λεγανίῳ] Ita ex Stobæo scri-
ptio vulgatum καὶ τῷ τοῦ λεγανίῳ
Zeune.

7. [Παρορμᾶ] Stobæus συμπαραγμῆ
dat; quod præferam. Infra enim
cap. vi. 10. est συμπαραγμόν. Parīs.
C. D. τοῦ omittunt.

τι καὶ εἰς τὸ ἀρόγεν σὺν ὅπλοις τῇ χώρᾳ καὶ ἡ γῆ τούς
γεωγραφούς, ἐν τῷ μέσῳ τοὺς καρποὺς τρέφουσα τῷ χρα-
γταῦτι λαμβάνειν. Καὶ δραμεῖν δὲ καὶ βαλεῖν καὶ τη-
δῆσαι τίς ικανωτέρους τέχνη γεωργίας παρέχεται; τίς
δὲ τοῖς ἔργαις ομένοις τλείω τέχνη ἀντιχαριζεται; τίς δὲ
ἡδίον τὸν ἐπιμελόμενον δέχεται, προτείνοντα προσιόντι
λαβεῖν ὃ τι χρήσει; τίς δὲ ξένους ἀφθονώτερον δέχεται;
9 χειμάσαι δὲ πυρὶ ἀφθόνῳ καὶ θεομοῖς λουτροῖς πῶν
πλειών εὐμάρεσα ἡ ἐν χωρίῳ; πῶν δὲ ἡδίον θερίσαι ὑδασί·
10 τε καὶ πνεύμασι καὶ σκιαῖς ἡ κατ' ἀγρόν; τίς δὲ ἄλλη
θεοῖς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει, ἡ εօρτας πλη-
ρεστέρας ἀποδεικνύει; τίς δὲ οἰκέταις προφίλεστέρα, ἡ
γυναικὶ ἡδίων, ἡ τέκνοις ποθενοτέρα, ἡ φίλοις εὔχαρι-
11 στοτέρα; Ἐμοὶ μὲν θαυμαστὸν δοκεῖ εἶναι, εἴ τις ἐλεύ-
θερος ἀνθρώπους ἡ κτῆμά τι τούτου ἡδίον κέκτηται, ἡ
ἐπιμελεῖσαν ἡδίων τινὰ ταύτης εὑρηκεν ἡ ἀφελιμωτέραν εἰς

καὶ ἡ γῆ] Stobaeus ἡ γηραιγία· καὶ
ἡ γῆ τοὺς γηραιγόντας—τὸν παρεῖον τρι-
φύσια καὶ κερατώντα λαβάνον, καὶ τοῦ
etc. Repetitum copulataν καὶ aut
omitti vult Weiske, aut ab initio
scribi καὶ si sic ῥ. Evidem fubla-
ram malim.

ἴτι τῷ μίσῳ] Interpretatur ipse cap. vi. 10. ἕστι τὸν ἴρυμάτων τὰ ἵππαδεα
φύεται τοι καὶ στήθουσα.

8. παρίχισται;] Stobaeus παρίχη-
ται; deinde τίχην πλείω. Paris. A.
πλείων τι τίχην.

*τίς δὲ οὗτος] Caftalio dedit τίς δὲ
καὶ οὗτος. sed vetat sequens τίς δὲ ξι-
νος etc. eam scripturam probare.
Mox ἴωμαλόμενος—χρήσις Stobaeus
dat. ἴωμαλόμενη etiam Paris. C. D.*

ξίρεος] Stoibæus scriptus ξίρεος οὐδεὶς
ἢ ἀριθμ. dat.

9. τὸν πλινθὸν οὐπάρια ἡ ἦ χεριά] Stobæi lectionem cum Camerario, Leonclavio et Zeunio prætuli vulga-
τη τοῦ τελῶντος οὐπάρια ἦ χεριά
τε. Languet enim nimis illud τοῦ ἦ
χεριά τοῦ. Stephanus etiam τελῶν
damnavit. Sed male Zeunio οὐπάρια

Stobæi prætulit, quanquam Xenophon alibi οὐκέπει non usurpaverit. ὑπάρχοντες τοῖς βασιλεῦσι ταῖς ἡγεμονίαις in Lacedæmoniorum republica cap. ii. sect. 5. et opponitur τῷ δυνατοῦ, delicias facere in cibo. In Cyropa. i. 4, 7. erat δυνατός et δυνατός, ubi cum Stephano δυνατού dedit. Foeda sunt δυνατοῖς Memor. i. 4, 6. δυνατούσιοι θύει infra viii. 6. opponitur τῷ κάλλιστοι διῖ. In Hierone est i. 36. τεθεὶς δυνατός καὶ εἰσέρχος. In Xenophonte ὑπάρχει non reperio, sed ex est facilitas cum agilitate et mobilitate conjuncta; igitur ab hoc loco aliena. οὐκέπει contra est facilitas cum commoditate conjuncta, caque hic sola habet locum.

10. *πληρωτήριας*] Paris. A. C. D.
πληρωτέας dant.

11. *et r[er]is*] Stobaeus scriptus: ἔτι δὲ
ἰλαρίδης ἀνθρώπος πεπάντει τούτους ἀ-
δινούς. Deinde editus habet πεπάντας δὲ
ἰστορικά τοὺς τούτους εὑρέσθαι οὐδέν εἰ-
σο. Paris. D. πεπάντας τι θέσην δια-

τὸν βίον. Ετι δὲ η γῆ θέλουσα τοὺς δυναμένους κατα- 12
μανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει τοὺς γὰρ ἄριστα
θεραπεύοντας αὐτὴν πλειστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ. Ἐὰν 13
δ' ἄρα καὶ ὑπὸ πλήθους ποτὲ στρατευμάτων τῶν ἔργων
στερηθῶσιν οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι, καὶ σφο-
δῶς καὶ ἀνδρικῶς παιδευόμενοι, οὗτοι εὖ παρεγκενα-
σμένοι καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ἢν μὴ θεὸς
ἀποκαλύψῃ, δύνανται ιόντες εἰς τὰς τῶν ἀποκαλυόντων
λαμβάνειν ἀφ' ὧν θρέψονται: Πολλάκις δὲ ἐν τῷ πο-
λέμῳ καὶ ἀσφαλέστερόν εστι σὺν τοῖς ὄπλοις τὴν τροφὴν
μαστεύειν η σὺν τοῖς γεωργικοῖς ὄργανοις. Συμπαιδεύει 14
δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλαις η γεωργία. Ἐπί τε
γὰρ τοὺς πολεμίους σὺν ἀνθρώποις δεῖ ιέναι, τῆς τε γῆς
σὺν ἀνθρώποις ἔστιν η ἔργασία. Τὸν οὖν μέλλοντα εὖ 15
γεωργύζειν δεῖ τοὺς ἔργαστηρας καὶ τρεπθύμους ταρα-
σκυάζειν καὶ πείθεοθαι θέλοντας· τὸν δὲ ἐπὶ πολε-
μίους ἄγοντα ταῦτα δεῖ μηχανᾶσθαι, δωρούμενόν τε τοῖς
ποιῶσιν ἡ δεῖ ποιεῖν τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ κολάζοντα τὸν

12. ἡ γῆ θέλουσα] Margo Steph. cum Parif. A. et N. Stobæi a Grotio olim comparato, Lipſ. et Parif. A. C. D. Stobæi, altera in margine Steph. varietas est θέλουσα, quam sequuntur Camerarius et Leoncl. In Guelf. a prima manu fuit θέλουσα, dein in θέλουσα mutatum. θέλουσα mango Vil- lois. θέλουσα interpretantur ipsa, sua sponte, facile; Weiske, facile, volens, benevolus. Idem τοὺς ἀνθρώπους κατα- μανθάνειν interpretatur homines, qui vim habent aliquid observandi et animadvertisendi.

τοῦς—Σημειώσας] Stobæus scrip-
tus male τοῦς Σημειώσας dat. Mu-
sonii similem locum comparavit
Zeune ex Stobæo p. 370.

13. Ἐὰν] Guelf. ἄν, Stobæus ἄν.
sequens καὶ omittit Stobæus.

στρατῶσιν] Stobæus scriptus: στρα-
τῶσιν η γῆ, οἱ οἱ τῇ γεωργίᾳ.

τὰ σώματα] Guelf. cum Parif. C.

D. articulum omittit, Stobæus τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, οἱ μὲν θεοί πολύ.

οἱ τὰς] Stobæus οἱ τὰ—καλύπ-
των, Camerarius ἀποτριχώντας πα-
λεbat.

14. ἰσηργοῖ] Stobæus ἰσηργοῖ dat.
Deinde τοίμους edd. vett. Guelf.
Lipſ. Parif. A. C. D. sed Stephanus
lectionem Stobæi dedit.

σὺν ἀνθρώποις] Stobæus μετ' ἀνθρό-
ποι dat.

15. πρεθίμους] Parif. C. cum Ca-
merario πρεθίμους, deinde Stobæus
θέλοντας.

τὸν δὲ—ταῦτα] Vulgatum τα cor-
rexit Zeune, ταῦτα vero in ταῦτα
mutatum interpretati sunt Camera-
rius et Leoncl. δὲ μηχ. C. δὲ μηχ.
Parif. D.

τοῦς τοῦτον δὲ τοῦτον] Pro his
Stobæus dat scriptus. δωρούμενόν τε
δὲ, δὲ.

16 ἀτακτῶντας. Καὶ παρακελεύεσθαι δὲ πολλάκις οὐδὲν
ἡττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς
στρατιώταις· καὶ ἐλπίδων δὲ ἀγαθῶν οὐδὲν ἡττον οἱ δαῦ-
λοι τῶν ἐλευθέρων δέονται, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ὅπως
17 μένει ἐθέλωσι. Καλῶς δὲ κάκοινος εἶπεν, ὃς ἔφη τὴν
γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τρόφον εἶναι.
Εὖ μὲν γὰρ Φερομόνης τῆς γεωργίας, ἕριστας καὶ αἱ
ἄλλαι τέχναι ἀπαγαγεῖσθαι δὲν ἀναγκασθῆ ἢ γῆ,
χερούσιν, ἀποσθέννυται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι σχεδόν τι
καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.

18 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, ἀλλὰ ταῦτα
μὲν ἔμοιγε, ὡς Σωκράτες, καλῶς δοκεῖ λέγεν· ὅτι δὲ
τῆς γεωργικῆς τὰ τελεῖστα ἔστιν ἀνθρώπῳ ἀδύνατα προ-
νοῆται. Καὶ γὰρ χάλαζαι καὶ πάχυναι ἐπίστος καὶ αἰ-
χμοὶ καὶ ὄμβροι ἐξαισιοὶ καὶ ἐρυθραῖς καὶ ἄλλαι τολ-
λόκις τὰ καλῶς ἐγνωμένα καὶ πεποιημένα ἀφαιρεύ-
ται· καὶ πρόβατα δὲ ἐνίστε κάλλιστα τεθραμμένα νόσος
19 ἐλθῶσσα κάκιστα ἀπώλεσσον. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ
Σωκράτης εἶπεν, ἀλλ' ὥμην ἔγωγέ σε, ὡς Κριτόβουλε,
εἰδένας, ὅτι οἱ Θεοὶ οὐδὲν ἡττον εἰσὶ κύριοι τῶν ἐν τῇ γεωρ-
γίᾳ ἔργων ἢ τῶν ἐν τῷ τολέμεῳ. Καὶ τοὺς μὲν ἐν τῷ
τολέμεῳ ὄρδες, οἵμαι, τῷρο τῶν πολεμικῶν πράξεων ἐξα-
ρεσκευομένους τοῖς Θεοῖς, καὶ ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ
20 οἰωνοῖς ὁ τι τε χρὴ ποιεῖν καὶ ὁ τι μή. Περὶ δὲ τῶν γε-

16. Ιεράνων] Sic ex Stobæo et Guelf. Zeune pro Θίλων. Pro παρα-
κλίνεσθαι est παρεκκινέσθαι in Par-
isif. C. D.

17. καὶ αἱ ἄλλαι] Articulum utro-
que loco omittit Stobæus, altero loco
etiam Guelf. qui ἀποσβίννεται habet.

καὶ κατὰ] Stobæus scriptus καὶ
omittit.

18. ὅτι δὲ] Locum lacunosum cla-
mant omnia. Stephanus ὅτι δὲ male-

bat, Camerarius τι δὲ, ὅτι veritatis,
quod ipsum conjectit Ernesti et Wytt-
enbach ad Plutarchum de S. N. V.
p. 89.

19. ἑρεστημούσθεν] Margo Steph.
Ἑρεστημούσην, quæ forma est in Paris.
A. Formam illam ex Plutarcho de
Educatione p. 13. ed. Reiskei, et Cle-
mente Alex. Pædag. iii. 1. vindicare
studuit Zeune.

ἴτινα καὶ] Paris. D. et omisit.

φρυκῶν πράξεων ἥττον οἵτινες δεῖν τὰς Θεοὺς ιλάσκεσθαι;
οὐ γὰρ ἵσθι, ἔφη, ὅτι οἱ σάφρονες καὶ ὑπὲρ ὑγρῶν καὶ
ἔγραιν χαρπῶν, καὶ βοῶν καὶ ἵππων καὶ τροβάτων, καὶ
ὑπὲρ τάντων γε ὅμηρον κτημάτων τὰς Θεοὺς θερα-
πεύουσιν.

C A P U T VI.

ΑΛΛΑ ταῦτα μὲν, ἔφη, ὁ Σάκρατες, καλῶς μοι δο-
κεῖς λέγεν, κελεύων πειρᾶσθαι σὺν τοῖς Θεοῖς ἄρχεσθαι
παντὸς ἔργου, ὡς τῶν Θεῶν κυρίων ὄντων οὐδὲν ἥττον τῶν
εἰρηνικῶν ἢ τῶν παλεμικῶν ἔργων. Ταῦτα μὲν οὖν πε-
ραργόμενα οὕτω ποιεῖν. Σὺ δέ τοι ἡμῖν ἔνθεν λέγων περὶ
τῆς οἰκονομίας ἀπέλιπτες, πειρῶ τὰ τούτων ἔχόρευνα διεκ-
τεράνειν· ὡς καὶ ἦν μοι δοκῶ, ἀκηκοάς ὅσα εἶπες,
μᾶλλον τις ἡδὴ διορᾶν ἢ πρόσθεν ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιο-
τεῖνειν. Τί οὖν; ἔφη ὁ Σάκρατης, ἀρά εἰ πρῶτον μὲν 2
ἐπαγέλθομεν ὅσα μὲν ὁμολογοῦντες διελθηδαμεν, ἵνα
ἢ πως δυνάμεθα, πειραθῶμεν οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ δι-
εξέμενα συνομολογοῦντες; Ἡδύ γ' οὖν ἐστιν, ἔφη ὁ Κειτό-3
Βουλος, ὥσπερ καὶ χρημάτων κοινωνήσαντας ἀναμφιλό-
γως διελθεῖν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνῶντας, περὶ ἣν ἂν
διαλεγόμενα, συνομολογοῦντας διεξίνειν. Οὐκοῦν, ἔφη 4
ὁ Σάκρατης, ἐπιστήμης μὲν τίνος ἔδοξεν ἡμῖν ὄνομα εἶναι
ἢ οἰκονομία. Ἡ δὲ ἐπιστήμη αὕτη εφαίνετο ἢ οἴκους

20. τοὺς Θεοὺς] Paris. C. articulum omittit.

Cap. VI. στρατούμα] Guelf. τα-
ραχούμα. Deinde ἐπίστατο edd.
ven. et liber Lips. cum Paris. A. D.

2. Τί οὖν—ὅταν εἰ] Camerarius ma-
lebat εἰ δέον vel οὐ δέον. Difficultatem
facit additum δέον vel δέον. Solemne
et Xenophonti εἰ οὐ εἰ cum opta-
tivo.

Δοτόμα] Aldina Δοτόμα. De-
inde στρατούμα dedit Weiske; vul-

gatum tenent etiam Paris. A. C. D.
cum reliquis libris scriptis.

3. χρημάτων κοινωνίας] In Me-
trop. ii. 6, 23. εἰτι χρημάτων κοινω-
νίας.

διαλθεῖν] Intelligo τὸν λόγον, ratio-
nes pecuniarias, non διαλθεῖν χρήμα-
τα, ut Weiske, qui ἀνεμφιλόγους δι-
τιλούς malebat.

λόγον] Guelf. λόγη dat.

4. Πότερον] Stobaeus editus et scri-
ptus Πότερον dat.

16 ἀτακτοῦτας. Καὶ παρακελεύεσθαι δὲ πολλάκις οὐδὲν
ηππον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς
στρατιώταις· καὶ ἐλπίδων δὲ ἀγαθῶν οὐδὲν ηππον οἱ δοῦ-
λοι τῶν ἐλευθέρων δέονται, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ὅπως
17 μένει ἐθέλωσι. Καλῶς δὲ κακῖνος εἶπεν, ὃς ἔφη τὴν
γεωργίαν τῶν ἀλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τρόφον εἶναι.
Εὗ μὲν γὰρ Φερομένης τῆς γεωργίας, ἔργανται καὶ αἱ
ἀλλων τέχνων ἄπαγας ὅπου δὲ ἀναγκασθῆ ἡ γῆ,
χερσεῖν, ἀποσθέννυται καὶ αἱ ἀλλων τέχναι σχεδὸν τι
καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.

18 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κριτόβουλος εἶπεν, ἀλλὰ ταῦτα
μὲν ἔμοιγε, ὡς Σώκρατος, καλῶς δοκεῖς λέγεις ὅτι δὲ
τῆς γεωργίκης τὰ τελεῖστα ἐστὶν ἀνθρώπῳ ἀδύνατα προ-
νοῦσαι. Καὶ γὰρ χάλαζαι καὶ πάχναι εἰνοτε καὶ αἴ-
χνοι καὶ ὄμβροι ἐξαίσιοι καὶ ἐρυθροί καὶ ἀλλα τολ-
λάκις τὰ καλῶς ἐγγνωμένα καὶ πεποιημένα ἀφαιροῦ-
ται· καὶ τρόβατα δὲ εἴνοτε κάλλιστα τεθραμμένα νόσος
19 ἐλθοῦσα κάκωτα ἀπάλεσσεν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ
Σωκράτης εἶπεν, ἀλλ᾽ ὥμην ἔγωγέ σε, ὡς Κριτόβουλε,
εἰδέναι, ὅτι οἱ Θεοὶ οὐδὲν ηππον εἰσὶ κύριοι τῶν ἐν τῇ γεωρ-
γίᾳ ἔργων ἢ τῶν ἐν τῷ τολέμῳ. Καὶ τοὺς μὲν ἐν τῷ
τολέμῳ ὄρᾶς, οἵματι, τῷρο τῶν πολεμικῶν πράξεων ἐχα-
ρακτηνομένους τοῖς Θεοῖς, καὶ ἐπεριττῶντας θυσίαις καὶ
20 οἰωνοῖς ὁ τι τε χρὴ ποιεῖν καὶ ὁ τι μή. Περὶ δὲ τῶν γε-

16. Ιδίωσι] Sic ex Stobæo et Guelf. Zeune pro θίλων. Pro παρα-
κλίνεσθαι est παραπινέσθαι in Par-
tif. C. D.

17. καὶ αἱ ἄλλαι.] Articulum utro-
que loco omittit Stobæus, altero loco
etiam Guelf. qui ἀποβίννεται habet.

καὶ κατὰ] Stobæus scriptus καὶ
omittit.

18. ἵτις θεῖ] Locum lacunosum cla-
mant omnia. Stephanus ἵτις θεῖ male-

bat, Camerarius εἴ θε, ὅτι veritus,
quod ipsum conjecit Ernesti et Wy-
tentbach ad Plutarchum de S. N. V.
p. 89.

19. ἑρεστοιμένους] Margo Steph.
ἑρεστοιμένους, quæ forma est in Paris.
A. Formam illam ex Plutarcho de
Educatione p. 13. ed. Reiskii, et Cle-
mente Alex. Paedag. iii. 1. Vindicare
studuit Zeune.

ἢ τι εἰ κρεῖ] Paris. D. εἰ omisit.

φρυκῶν πράξεων ἥττον οἷς δῖν τὰς Θεοὺς ιλασκεσθαι; ὃν γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὅτι οἱ σάφρονες καὶ ὑπὲρ ὑγρῶν καὶ ἔηρῶν καρπῶν, καὶ βοῶν καὶ ἵππων καὶ προβάτων, καὶ ὑπὲρ τάντων γε ὃν τὰν κτημάτων τὰς Θεοὺς θεραπεύουσιν.

C A P U T VI.

ΑΛΛΑ ταῦτα μὲν, ἔφη, ὁ Σώκρατης, καλῶς μοι δοκεῖ λέγεν, κελεύων πειρᾶσθαι σὺν τοῖς Θεοῖς ἀρχεσθαι παντὸς ἔργου, ὡς τῶν Θεῶν κυρίων ὄντων οὐδὲν ἥττον τῶν ἄφρυκῶν ἢ τῶν πολεμικῶν ἔργων. Ταῦτα μὲν οὖν περιφραγόμεθα οὕτω ποιεῖν. Σὺ δέ ήμιν ἕνθεν λέγων περὶ τῆς οἰκονομίας ἀπέλιπτες, πειρῶ τὰ τούτων ἔχόρευα διεκπεραίκεν· ὡς καὶ ὦν μοι δοκῶ, ἀκηκοὼς ὅσα εἶτες, μᾶλλον τι ἥδη διοράν ἢ πρόσθεν ὅ τι χρὴ ποιῶντα βιοτεύειν. Τί οὖν; ἔφη ὁ Σώκρατης, ἀρά εἰ πρῶτον μὲν ² ἐπαγέλθομεν ὅσα μὲν ὁμολογοῦντες διεληλύθαμεν, ³ οὐ, ἂν πως δυνάμεθα, πειραθῆμεν οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ διέξεντα συνομολογοῦντες; Ἡδύ γ' οὖν ἐστιν, ἔφη ὁ Κορτό³ Βαυλος, ὡπέρ καὶ χρημάτων κοινωνήσαντας ἀναμφιλόγως διελθεῖν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνῶντας, περὶ ὃν ἂν διαλεγούμεθα, συνομολογοῦντας διέξεντα. Οὐκαῦν, ἔφη ⁴ ὁ Σώκρατης, ἐπιστήμης μὲν τίνος ἔδοξεν ήμιν ὄνομα εἶναι η οἰκονομία. Ἡ δὲ ἐπιστήμη αὕτη ἐφαίνετο ἢ οἴκους

20. τὰς Θεοὺς] Paris. C. articulum omittit.

Cap. VI. περισσότερα] Guelph. ταυτούμενα. Deinde & ἀνίστρος edd. ven. et liber Lips. cum Paris. A. D.

2. Τί οὖ—άρει αἱ] Camerarius malebat αἱ ἀρει vel οἱ ἀρει. Difficultatem facit additum ἀρει vel ἀρει. Solemne est Xenophonti τι οὖ οἱ cum optativo.

Ινούμενα] Aldina Ινούμενα. Deinde περισσότερα dedit Weiske; vul-

gatum tenent etiam Paris. A. C. D. cum reliquis libris scriptis.

3. χρημάτων κοινωνίσαντας] In Metamor. ii. 6, 23. εἰτι χρημάτων ομιλίας κοινωνίας.

διαλθεῖν] Intelligo τὸν λόγον, rationes pecuniarias, non διαλθεῖν χρήματα, ut Weiske, qui ἀναμφιλόγους διατίτιν malebat.

λόγοις] Guelph. λόγη dat.

4. Πότερ] Stobaeus editus et scriptus Πότερ dat.

δύναται αἴσθειν ἀνθρώποις. Οἶνος δὲ ἡμῖν ἐφαίνεται ὅπερ
κτῆσις ή σύμπασσα. Κτῆσιν δὲ τοῦτο ἔφαμε εἶναι ἡ τε
εἰλάστω ἀφέλημα εἴη εἰς τὸν βίον. Ἀφέλημα δὲ ὅπερ
5 εὐρίσκεται πάντα ἐπόσσαις τὶς ἐπιστάτω χρήσθαι. Πάστας
μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷον τε ἡμῖν ἐδόκει,
συναποδοκιμάζειν τε ταῖς τάλεσι τὰς βαναυσικὰς κα-
λευμένας τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνε-
6 σθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγύνονται. Τεκμή-
ριον δὲ σαφέστατον γενέσθαι ἀν τούτου ἔφαμε, εἰ τολετ-
μίων εἰς τὴν χώραν ιόντων, διακαθίσας τὶς τοὺς γεωρ-
γοὺς καὶ τὸς τεχνίτας, χωρὶς ἐκατέρους ἐπερατών προ-
τερα δοκεῖ ἀργεῖν τῇ χώρᾳ; Η ὑφερέσους τῆς γῆς, τὰ
7 τείχη διαφυλάττειν. Οὕτω γὰρ ἀν τοὺς μὲν ἀφεβὶ γῆν
ἔχοντας ἀφεβὸν ἀν Φυρίδεσθαι ἀργεῖν, τοὺς δὲ τεχνί-
τας, μὴ μάχεσθαι, ἀλλ', ὅπερ πεπαιδεύσται, καθη-
8 σθαι μῆτε τονοῦντας, μῆτε κινδυνεύστας. Ἐδοκιμά-
σαμεν δὲ ἀνδρὶ καλῶ τε καγγαδῷ ἐργασίας εἶναι καὶ
9 ἐπιστήμην κρατίστην τὴν γεωργίαν, ἀφ' οὗ τὰ ἐπιτήδεια
9 ἀνθρώποις πορίζονται. Αὕτη γὰρ η ἐργασία μαθεῖν τε-
ράστη ἐδόκει εἶναι, καὶ ηδίστη ἐργάζεσθαι, καὶ τὰ σώ-
ματα κάλλιστά τε καὶ εὐρωστότατα παρέχεσθαι; καὶ
ταῖς ψυχαῖς ἥκιστα ἀσχολίαν παρέχειν Φίλων τε καὶ

ἀφίλημα μη] Stobaeus, Guelf. Par-
tis. A. C. D. Lips. μη ἀφίλημα. De-
inde Stobaeus ἀφίλημα δι τάχα ιδεῖ-
σθαι, διότου.

5. οὖν τε ἡμῖν ίδειν] Stobaeus edi-
tus ἡμῖν οὖν τε ίδειν, scriptus ίδειν
εἰν τι μέν. Deinde ενταξιανημάζειν
τι ex Stobeo malebat Stephanus.
Sed vulgata bene habet, quam latine
interpretari decet: *Omnes autem artes
nec faciles nobis nec horribiles ad differen-
tium vias sunt.*

ποταληματίσθαι] Stobaeus simplex
verbum dat et deinde καταγύνειν.

6. ἔφαμεν] Excidit igitur cap. iv.

2. seqq. pars disputationis, ad quem
Socrates respicit. Ita non opus est
cum. Porto delere ἔφαμεν (ad eoque
etiam φύειν) nec cum Camerario
φάγειν—οἰνιδα scribere. Zeuniens
defensio et interpretatio vulgata est
plane absurdia.

7. οὕτω] Guelf. οὕτως cum Paris.
A. C. D.

τὴν τεκμήριστην] Mingo Steph.
τεκμήριστην. Paris. A. C. D. τεκ-
μήριστην.

8. κρατίστη τὴν γεωργίαν] Artieu-
lum addidit Weiske.

πόλεων συντημελεῖσθαι· Συμπαροῦνται δὲ τι ἔδοχει¹⁰ πρᾶς καὶ οἱ τὸ ἀλκίμαντον εἶναι η γεωργία, ἵνα τῶν ἐρυ-
μάτων τὰ ἐπιτήδαια Φύουσά τε καὶ τρέφουσα τοὺς ἐρυ-
ζομένους. Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν
πόλεων αὕτη η βιοτεία, ὅτι καὶ τωλίτας ἀρίστους καὶ
ἀναιστάτους παρέχεται δοκεῖ τῷ κοινῷ. Καὶ ὁ Κρι-¹¹
τοβενελος, ὅτι μὲν, ὡς Σώκρατης, καλλιστόν τε καὶ ἄρι-
στον καὶ ἥδιστον ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, πάνυ
μοι δοκεῖ συπεῖσθαι ικανός· ὅτι δὲ ἔφη Θα καταμε-
θεῖ τὰ αὕτα τῶν τε αὐτῶν γεωργώντων ὥστε ἀπὸ τῆς
γεωργίας ἀφθάνεις ἔχει ἀν διογκαί, καὶ τῶν αὐτῶν ἐρυ-
ζομένων ἂν μὴ λυττεῖτελον αὐτοῖς τὴν γεωργίαν, καὶ ταῦτα
μοι δοκεῖ ηδεῖσι ἐκάτερα ἀκούσειν σου, ὅπως ἂν μὴ
ἀγαθά ἔστι ποιῶμεν, ἀν δὲ Βλαβερόν, μὴ ποιῶμεν. Τί¹²
ἄν, ἢντι ὁ Σωκράτης, ὡς Κριτοβενελος, ἢν σοι ἐξαρχῆς διη-
γόντωμεν, ἀν συνεγενέρην ποτὲ ἀνθεῖ, ὃς ἔμοι ἔδοχει εἶναι
τῷ αὐτὶ τεύτον τῶν ἀγδεῶν, ἐφ' οἵς τοῦτο τὸ ὄνομα δικαίως
ἴστιν, ἐ καλεῖται καλός τε καγαθὸς ἀντί; Πάντι ἀν,

10. φίλοις τι] Malim et cum Weisflio tollere, ut inutile. Ceterum h. l. resperxit Aristoteles *Econom.* i. 2. πρᾶς δὲ τῶν καὶ πρᾶς ἀλκίμων συν-
βάλλονται (ἢ γεωργία) μηδέποτε εἰ-
γένεται αἴ βασισκον, τα σύμμετα
δραγμοῖς τούτοις, διλλα διπάμενοι θυραι-
λῶν καὶ ποιῶν, ἵνα δὲ διπάμενοι κατόπιν
οὐδὲ τούτοις μάντοι γέρε τούτοις
τα πειράτα [ἢ τὸν ιερείαν τοι].

Διὸ τούτα δὲ καὶ ιδεόμενα] Ita li-
beri editi et scripti. Weiskiana nescio-
nante d. v. δὲ μὲν ίδε, dedit. Paris. A.
d. ταῦτα μὲν καὶ ίδε, sed C. D. vul-
gatum habent.

Ιδεόμενα—πρᾶς τῶν πόλεων] Ut
supra est ἀλέξωνται πρᾶς τῶν πόλεων,
ια ποτε hec dicuntur, quasi esset
ιδεόμενα πρᾶς τ. π.

Ιδεόμενα] Gual. Amatia dat cum Pa-
ni. A.

11. μοι δοκεῖ—δικαίων] Stephanus
ανθεβούσατο δικαίων repudavit Ba-

chius. In Cytop. vii. 3, 28. est: ὅπει
τοῦ Ἀττόλλον δέλλα μοι δοκεῖ χρηστό-
ται φρειλάτην. Memorab. ii. 7, 11. νῦ-
ν δὲ μοι δοκεῖ εἰς ἐργον ἀφεμιν, ὑπερίσκε-
πτον παιᾶνα. ubi Stephanus similiter
corrigebat ιερείαν, ubi vide anno-
tata. Usum futuri exémplis Platonis,
Aristophanis, Iocratidis stabilivit Hein-
dorf ad Phaedrum p. 200. Igitur
vulgatum δικαίων corrigitere non dubi-
tavi.

ἀγαθοὶ ιεροὶ ποιῶμεν] Paris. C. D.
ἀγαθὰ ιεράμενοι dant.

12. ἢν—διηγόντωμεν] Juntina, Paris.
A. Stobaeus scriptus διηγόντωμεν, et
anteā λέι dat Stobaeus.

τὸ θύμα] Ex Stobaeo τοῦτο dedit
Zeune. Cicero verit: Homo ex eo
numero hominum, qui agunt nos hoc no-
mine dignantur.

Πάντι δὲ] Lips. Πάντι, ιρη, δι. De-
inde διελέμενος, ἐ Κριτοβενελος, ὅπου
το.

ἔφη ὁ Κριτόβουλος, βουλοίμην ἀν αὐτῶς ἀκεύειν, ὃς καὶ
13 ἔγεγε ἐρῆ τούτου τοῦ ἀνόματος ἄξιος γενέσθαι. Λίγος
τοίνυν σοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὃς καὶ ἥλθον ἐπὶ τὴν σκέψιν
αὐτῶν. Τόν μὲν γὰρ ἀγαθὸς τέκτονας, χαλκέας
ἀγαθὸς, ζωγράφος ἀγαθὸς, ἀνδριαντοποιοὺς, καὶ τὰ
ἄλλα τὰ τοιαῦτα, πάντα ὀλίγος μηδ χρόνος ἐγένετο ικανὸς
περιελθεῖν τε, καὶ θεάσασθαι τὰ δεδοκιμασμένα καλὰ
14 ἔργα αὐτοῖς εἶναι. "Οπός δὲ δή καὶ τοῦς ἔχοντας τὸ
σεμνὸν ὕστορα τῶντο τὸ καλός τε καθαγάθος ἐπισκεψά-
μην, τί ποτ' ἐργαζόμενοι τοῦτ' ἀξιόντο καλεῖσθαι, τῶν
15 μου ή Ψυχὴ ἐπεδύμειν αὐτῶν την συμμετέσθαι. Καὶ
τῷρων μὲν ὅτι τροπέσκεπτο τὸ καλὸς τῷ ἀγαθῷ, ὅτινα
ἴδοιμι καλὸν, τούτῳ τροστήν, καὶ ἐπειρέμην καταμε-
θάνειν, εἴπου ίδοιμι τροστηρημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν.
16 Ἀλλ' οὐχ ἄρα εἶχεν αὐτῶς· ἀλλ' εἰνίους ἐδόκουν κατα-
μαθάνειν τῶν καλῶν τὰς μορφὰς πάντα μορφῆρος
ὄντας τὰς ψυχάς. "Ἐδόξεν οὖν μοι, ἀφέμενον τῆς καλῆς
ὄψεως, ἐπ' αὐτῶν τινα ἐλθεῖν τῶν καλαυρένων καλῶν τε
17 καὶ γαθῶν. "Ἐπεὶ οὖν τὸν Ἰσχόμαχον ἦκουν τῷρος πάν-

13. ὡς καὶ] Stobaeus scriptus omittit καὶ, deinde Stobaeus editus: ἀγα-
θὸν καλλίς, ἀγαθὸν Ἰωνίδης, ἀ-
γαθὸν ἀνθεποτεῖον, καὶ τάχαν καὶ
ταῦτα.

Inscr.] Ita plane scriptum exhibet Gueſſ. quoniamque de eo tacet Zeune, qui hanc Stephani conjecturam cum Bachio repudiavit ideo, quod vulga-
tum *ιανός* eundem sensum officiat. Quod qui potest fieri? Reče contra monet Weiske, *ιανός* ita pertinere ad τιμιόδινον καὶ διάβολον, ad cir-
cumneundam satis et perspicienda. At in hac verborum structura debebat esse ex usu Attico τάχαν δέργος μη-
χρίστην *ιανόν*; παραλθόντες τοι καὶ
Ζωστράτη.

ιανός] Stobaeus ιανόν habet. Ιρρη-
ατῶν; illu Parif. A.

14. καλός εἰ αργαθός] Ita ex Sto-
beo, qui tamēa νόο omisit, vulgatum
accusativum verborum horum cor-
rexit Zeune. Deinde Stobaeus οἱ
τοις λγαστήριν εντὸν δῆμοντας καλοῦ-
σθαι.

τάχαν μοι] Stobaeus τάχαν μοι estab-
bet eum Parif. C.

15. νόο καλός] Gueſſ. Parif. C. D.
νόο καλλίς. Stobaeus οἱ καλός. Deinde
δι τοις καλόν Νέαρη Stobaeum pro-
fero, ut magis Atticam:

τῷ καλῷ] Stobaeus τῷ καλλί.

16. τῷ καλῷ ὄψιν] Stobaeus τῷ
καλῷ, τῇ ὄψιν.

17. Ἰσχόμαχον] Hinc narrat Ly-
finas p. 646. ed. Raſkii locupletissi-
mum esse habitum, dum vivere, et
ei septuaginta talenta amplius. esse
vulgo creditum esse, sed eum magni-
tatem nisi rigidi non reliquiss.

τῶν καὶ ἀνθρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ζένων καὶ ἀστῶν, κα-
λόν τε πάγανθος ἐπομαζόμενος, ἀδέξιος μοι τούτῳ τηρε-
σθαι συγγενεῖσθαι.

CAPUT VII.

ΙΔΩΝ οὖν ποτε αὐτὸν ἐν τῇ τοῦ Δίος τοῦ Ἐλαυθερίου στοῖχο καθῆμενον, ἐπεὶ μοι ἔδοξε σχολάζειν, προσῆλθον φίττη, καὶ παρακαλέσμενος εἶπον· Τί, ὁ Ἰσχόμαχος, οὐ μάλα εἰωθὼς σχολάζειν, κάθησαι; ἐπεὶ τὰ γε πλεῖστα ἡ πράττοντά τι ὅρῳ σε, ἢ οὐ πάνυ σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οὐδὲ ἄν γε νῦν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἡ 2 Σερήνητες, εἴρας, εἰ μὴ ξένους τικαὶ συνεθέμενον ἀναμενεγενεῖ ἐνθάδε. Ὁταν δὲ μὴ πράττης τὶ τοιούτον, πρὸς τῶν θεῶν, ἔφη ἔγω. ποῦ διατρίβεις, καὶ τί τῷοιεῖς; Ἔγω γάρ τοι πάνι βούλομαι σου πιθέο-θα τί ποτε πράττου καλὸς καγγαρὸς κέκλησαι, ἐπεὶ οὐκ ἔνδον γε διατρίβεις, εἰδὲ τοιαῦτη σου ἡ ἐξίς τοῦ σώματος καταφαίνεται. Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος γελάσας ἐπὶ τῷ, τί ποιῶν καλὸς 3

Nescio an idem sit, de quo narrat Herodotus Ponticus apud Athenas ann. 480 p. 539. vñ de Naxis vñ Pergamum etiam vñ vñ ἵρα τοῦ ἱεράρχου εἰς Ἀθηνὰς; vñ de Abacalos καὶ Ἑπιδαύρῳ καὶ περὶ ἀλλαγῶν ζῆται προβλήματα καὶ μάρτυρες τὸν ἀλεύθερον μωμόντα τὸν ἄστοδον; quanto narrationem pervertit Älianus V. H. iv. 23. Autocles et Spicles videntur non tam filii Niciae ut Ichomachus quem generi fusile. Apud Plautum de Curiositate p. 132. ed. Humea: extat narratio de Ichomacho ab Askitipo philosopho Olympico interrogato, vñ Ταῦτα διελεγόμενα σύντοτα τοῖς νεαροῖς οὐδεῖσθαι περιπέτερα δοκεῖν, οὐδὲν αὐτὸν εργάσασθαι διελεγόμενον λαζαρί, οὐδὲν ἡπειρώτηρον, δοκεῖν εἴη εἰδοῦσθαι καὶ γραπτῶν τραντόντων ἄρχει καὶ δοκεῖ.

tam post ædæcū copulam et sustuli,
quam postea vidi deesse etiam in Pa-
rif. A.

Cap. VII. Δέντι καὶ Εὐαγγελίον συνεψήσας]
Huic sacra facta quotannis memorat
Lyrias Orat. p. 433. ed. Taylori. Pho-
tarchus in Demosthene, Demos-
tarchus Proemio 63. Eundem Σωτῆρα
dictum fuisse censebant ii, quide nse-
rat. Scholasticus grucus ad Aristop. Plut.
versu 1176. Perticem templo
ad junctam liberti dicuntur edificasse
ab Hyperide apud Harpocratioem.
Prope forum fuisse ex hoc loco appa-
ret.

[redens] Lips. redens, deinde redens.

2. libro 73 Ex Lips. marg. Villois.
et Parif. A. C. D. 74 addidi. Prolo-
antea iudicem libri Parif. 2000 ex m
anis dant.

ἔφη ὁ Κριτόβουλος, Βουλοίμην ἀν αὐτῶς ἀκούειν, ὃς καὶ
13 ἔγινε ἐχὼ τούτου τοῦ ἀνέματος ἄξιος γενέσθαι. Λάζαρος
τοίνυν σοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὃς καὶ ἥλθον ἐπὶ τὴν σκέψιν
αὐτῷ. Τοὺς μὲν γὰρ ἀγαθὸὺς τέκτονας, χαλκίας
ἀγαθὸὺς, ζαγυράφους ἀγαθὸὺς, ἀνδριαντοποιοὺς, καὶ τὰ
ἄλλα τὰ τοιαῦτα, πάντα ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο ικανὸς
πειρελθεῖν τε, καὶ θεάσασθαι τὰ δεδοχιμασμένα καλὰ
14 ἔργα αὐτοῖς ἄναι. "Οτίως δὲ δῆ καὶ τὸδε ἔχοτας τὸ
σεμινὸν ὄνομα ταῦτο τὸ καλός τε καθαγάθος ἐπισκεψά-
μην, τί περ ἐργαζόμενοι ταῦτ' ἀξιόντο καλεῖσθαι, τῶν
15 μοι οἱ ψυχὴ ἐπειδύμειν αὐτῶν τινι συγγενέσθαι. Καὶ
τῷρωτὸν μὲν ὅτι τροποποιεῖτο τὸ καλός τῷ ἀγαθῷ, ὄπιστα
ἴδομι καλὸν, τούτῳ τροποποιεῖν, καὶ ἐπειράμην καταμε-
θάνειν, εἴπου οἴδομι τροποποιημένον τῷ καλῷ τῷ ἀγαθῷ.
16 Ἄλλ' οὐκ ἄρα εἶχεν αὐτῶς ἀλλ' ἐνίους ἐδόκουν κατα-
μανθάνειν τῶν καλῶν τὰς μορφὰς πάντας μορφῶρος
οἵτας τὰς ψυχάς. "Ἐδοξεν οὖν μοι, ἀφέμενος τῆς καλῆς
ὄψεως, ἐπ' αὐτῶν τινα ἀλθεῖν τῶν καλουμένων καλῶν τε
17 καθαγάθων. "Ἐπεὶ οὖν τὸν Ἰσχόμαχον ἡκουον τῷρος πάρ-

13. ἀτ ταὶ] Stobaeus scriptus omittit ταὶ, deinde Stobaeus editus: ἀγα-
θοὶς χαλκίαις, ἀγαθοῖς ζαγυράφοις, ἀ-
γαθοῖς ἀνδριαντοποιοῖς, καὶ τάντα τὰ
τοιαῦτα.

inssit] Ita plane scriptum exhibit Guef. quoniam eo tacer Zeune, qui hanc Stephani conjecturam cum Bachio repudiavit ideo, quod vulga-
tum inssit eundem sensum efficiat. Quod qui potest fieri? Recte contra monet Weiske, inssit ita pertinere ad ταντάδιον ταὶ θεάσασθαι, ad cir-
cumeuenda satīs et perspicienda. At in hac verborum strūctura debebat
esse ex usu Attico τάντα δίλιγος μοι χρέος ήγειρε inssit; πειραλθεῖν τε καὶ
θεάσασθαι.

abruis] Stobaeus abruis habet. Inys
abruis sive Parif. A.

14. καλός τι πέργαθὸς] Ita ex Sta-
baco, qui tamēa τοῦ omisit, vulgatum
accusativum verborum horum cor-
rexit Zeune. Deinde Stobaeus τι
τοιοὶ λγανάρειν τοῦτο ἀβούτει καλο-
ῦσαι.

τάντα μοι] Stobaeus τάντα μοι εἰδή-
bet cum Parif. C.

15. τὸ καλός] Guef. Parif. C. D.
τὸ καλλός. Stobaeus οἱ καλλὲς. Deinde
τὸ τοιούτοις θεάσι Stobaeum pro-
fero, ut magis Atticem:

τῷ καλῷ] Stobaeus τῷ καλλῷ.

16. τοῖς καλλῆς ἔψεως] Stobaeus τοῖς
καλλῖς, τοῖς ἔψεως.

17. Ἰσχόμαχον] Hanc narrat Lys-
ias p. 646. ed. Reiskei locupletissi-
mum esse habitum, dum viveset, et
ei septuaginta talenta amplius esse
vulgo creditum est, sed cum mori-
entem nisi virginū non reliquisset.

τῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ξένων καὶ ἀστῶν, πα-
λόν τε καγάθῳ ἐπονομάζομενος, ἔδοξέ μοι τούτῳ περα-
σῆναι συγγενέσθαι.

CAPUT VII.

ΙΔΩΝ οὖν ποτε αὐτὸν ἐν τῇ τοῦ Δίος τοῦ Ἐλευθερίου
στοᾷ καθήμενον, ἐπει μοι ἔδοξε σχολάζειν, περοῦλθον
πίττῃ, καὶ παρακαθίζομενος εἰπον· Τί, ὁ Ἰσχόμαχε,
οὐ μάλα εἰωθὼς σχολάζειν, κάθησαι; ἐπει τὰ χε-
πλεῖστα ἡ πράττοτά τι ὄρε σε, η οὐ πάντα σχολάζοντα
ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οὐδὲ ἂν γε τοῦ, ἐφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὡς
Σάρκατες, εἴρας, εἰ μὴ ξένους τυπάς συνεθέμενον ἀναμειγεῖν
ἔπειδε. Ὁταν δὲ μὴ πράττης τί τοιότον, πρὸς τὸν
Θεόν, ἐφη ἐγώ, πᾶν διατρίβεις, καὶ τί τοιεῖς; Ἔγω
καὶ τοι πάντα βούλομαι σου πιθεόσθαι τί ποτε πράττων
καλός καγάθος κέκλησαι, ἐπει ὡκή ἔνδον γε διατρίβεις,
εἰδε τοιάντη σου η ἐξις τοῦ σώματος καταφαίνεται.
Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος γελάγας ἐπὶ τῷ, τί ποιῶν καλός;

Nescio an idem sit, de quo narrat Herodotes Ponticus apud Athenaeum p. 539. τὸν δὲ Νέσον τοῦ Περγαμένου πλάνον ἐν τοῖς Ἰσχυράχαιοις εἶναι
ἐπειδόμενος γε τοῖς Λεοντίνοις καὶ Ἑπικλέοις
καὶ μετ' αὐτοῦ διλλήσαις τοῖς προλέποις
καὶ πάντοις τοῖς λαύρησιν πανομένοις τοῖς ἀ-
δεῖοις; quam narrationem pervertit
Elianus V. H. iv. 23. Autocles et
Spartas videntur non tam filii Niciae
et Ichomachi quam generi fuisse.
Apud Plautum de Curiosisate p.
132. ed. Hutton. extat narratio de
Ichomacho ab Atticopio philosopho
Θύμηρις interrogata, νί τοιάντη
διαλέγεταις αὕτη τοῦ θεοῦ διαδόσσει
τοῦ μαρτὶ θεοῦ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ επεί-
ρησται καὶ διηγεῖται λαβόν, εἴτε ἑρ-
ωικόν, ἑρακλέη, διότι τοῦ αὐτοῦ επείρη-
σται καὶ γενεῖται πατρότεσσον ἀρρεῖον καὶ
ἀρχόν.

ἀδεῖον καὶ γυναικό] Vulgo infer-

tam post ἀδεῖον copulari et sustuli,
quam posita vidi deesse etiam in: Pa-
ris. A.

Cap. VII. Δέδε τοῦ Ἐλευθερίου στοᾶ] Huius facta facta quotidie ēmērōt Lysias Orat. p. 438. ed. Taylori, Phatarchus in Demosthen. Demosthenes Proemio 63. Eundem Σανῆρα dicitur tūtē cenebant ii, quod nra-
rat. Scholiastes grecus ad Aristoph. Plut. versu 1176. Porticum templo
adjunctam libertū dicuntur adificare
ab Hypereide apud Harpocratiōnem.
Prope forum fuisse ex hoc loco appa-
ret.

ἀδεῖον] Lipſ. addebat, deinde πλά-
νον.

2. ἕδος γε] Ex Lipſ. marg. Villois.
et Paris. A. C. D. γε addidi. Paulus
antea iidem libri Paris. πλάνον τον
γεβες dant.

καί γενίδος κάπλησται; παὶ γράφεις, ὃς γ' ἐροὶ ἀδέξον, αὐτὸν· Ἀλλὰ τί μὲν, σταύ του διαλόγωνται περὶ ἔμαι τυποῦ; καλῶσι με τοῦτο τὸ δύοτα, οὐκ οἶδα. Οὐ γὰρ δῆ τοι
γέ με εἰς ἀντίστοιχον καλῶνται τριπράσχεις ή χορτύεις;
οὐδέποτε, ὅφη; ζητεῖ τὸν καλόν τε καργανθόν, ἀλλὰ σαφέντε,
ὅφη, ὄντος αὐτές με Ἰσχόμαχον, παρεῖται τριπλακόντα.
Ἐγὼ μὲν τάντον, ὅφη, οὐ Σάνχρατος; οὐ με ἐπήρον;
οὐδαμῶς ἔπον οἰστρίζω. Καὶ γὰρ δῆ, ὅφη, τά γε εἴ τοι
εἰκάσαι μου πάντα καὶ αὐτὴν η γαῖα ικανή ἔστι· διαπεικτή.
4 Ἀλλὰ παὶ τοῦτο, ὅφη ἔγειρε, οὐ Ἰσχόμαχος, πάντα δὲ
ἡδέας τοι παθάμιτος; πότερον αὐτὸς σὸν ἀποτίθετος τὸν
γυναικαῖον; μόνον εἶναι, εἶναι δῆ, η ἐπιστημότερον ἐλαφός
παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς δικαῖον τὰ προσώπων
5 αὐτῆς. Καὶ τί δέ; ὅφη, οὐ Σάνχρατος, ἐπιστημότερον αὐτῆς
παρέλαβον, η ἐπι μὲν αὐτῷ πατεκαίδενα γεγονόν τολμήσει
πρὸς ἑρά; τὸν δὲ ἐμπροσθέτον χρόνον δῆτον ὑπὸ πελλής ἐπει
μελεῖας, ἔτος ὃς ἐλάχιστα μὲν ὄψεων, ἐλάχιστον δὲ
6 βάχοντος, ἐλάχιστα δὲ ἑρά; Οὐ γὰρ ὀψοκατέβα
δοκεῖ εἶναι, οὐ μόνον ἡλίθιος ἐπιστημένη, ἕρα παραδί-

3. οὐ γ' [με] Sic Lips. pro ἀργετοῖς
[μεταβολαῖς] Hanc explicavit Wolf. Brodenses. ad Leptinum p. 123. et
Spalding ad Medianam c. 23.

...τερπίδα]. Addita patris nomine,
non illis verbis τι νοεῖται μηδὲν νο-
νεῖται. Patris Ichomachi nomen equi-
dem igneum. Ισχόμαχος Φιλοτρόπος
apud Brodenses potius in exemplo
est, ne fio an ex historia.

τρηπαλλόντα] Camerarius τρηπα-
λλόντα legit et ypsilonem interprae-
tatur.

αἴλερος—λαυρία] Ita Codex Lipsi-
cum Paris. A. C. D. et Stephaniana
scriptum exhibet, pecus quo vulgatum
est λαυρία. Sed prout Stephanus
enarratio scimus Weiske εἰναι
adidit, nullo, quod sciām equidem,
libeo auctore.

αἴλεν δὲ γενε] i. e. filii uxoris. Detin-
do levia iuncta Guelph. Lipsi. Parif. A.
C. D.

4. οἴτης οὐ] Male Guelph. οὐ habet
scriptum. Deinde Lips. σὺ οἴτης.

5. αντηρίδας γρυπαῖς] Hic nos
Athensi fuisse videtur, esti Aristoteles
Politicanum vii. 16. ante annum se-
tatis 18. recte conjugatum posse in iuge
posse negat.

6. λαυρίας] Guelph. i. λαυρία. Locum hunc reperit Plutarchus de
Pythio oraculo p. 556. ed. Reischl,
p. 285. ed. Huetenii.

6. εἰ πάνε] Hanc Stephanianu-
mationem Camerarias reliquique In-
terpretes recte vulgato add. vob. εἰ πά-
νε προτulerunt. In Guelph. est εἰ πά-
νε πάνε. Cum Stephanus facit li-
ber Lips.

Θέσις; ἡράκλιον ἀποδεῖχαι, καὶ ἐμφασίη, ὃς ἄρτα ταλάσσα. Θεραπαιάναις δίδοται; Ἐπεὶ τό γε ἀμφὶ γαστέρα, ἔρη, πάντα καλῶς, ἢ Σάκρατες, ἀλλε. τετραπλούμενόν. Ὁπερ μέρουστον ἔμοιγε δοκεῖ παιδευτικά εἶναι καὶ ἀμφὶ, καὶ γυναικί. Τὰ δὲ ἄλλα, ἔρη σὺν, ἢ Ἰσχύρωντος, αὐτὸς ἐπιστάντας τὴν γυναικά, ὥστε ἴκανην εἶναι, ὅτι προστάτην, ἐπικρατεῖσθαι; Οὐ μὲν Δί, ἔρη, ἢ Ἰσχύρωντος, οὐ, πρό τοι καὶ Ἀθηναῖς, καὶ εὐέργητον ἔτι τε τετράπλοντον διδάσκεται, καὶ ἐπείπτη μαντάνασσαν τὰ βασιτούσα, ἀμφιστέραν ἔριν. Οὐτοῦν, ἔρη σὺν, καὶ εἰ γυνής τοι συνέδινεντος ἐπιστήμητος αὐτὴν ταῦτα; Καὶ μάλιστα; ἔρη, δὲ Ἰσχύρωντος, πολλὰ ὑπερχρυσώμητο μὲν πρὸς πολὺς θεῶντας γυναικάς, τόντος δέ, καὶ εὐθύλος ἦν, ὅτι εὖλον πολλάτοις ταῖς διδάσκομένων. Πρὸς θεῶν, ἔρη, σὺν, ἢ Ἰσχύρωντος, τῷ τρόπῳ διδάσκειν πολλοὺς αὐτὴν, διηγοῦν, μετὰ δὲ τούτων τῶν πολλῶν στοιχειώντων ἀποίησεν, ἢ εἰ μὲν γυναικῶν ἢ ἐπιτικῶν ἀγαθῶν τὸν καλλιστον διηγοῦσσον... Καὶ τοῦ Ἰσχύρωντος ἀπεκρίσατο, τί δέ; ἔρη, ἢ Σάκρατες, ἐπεὶ· τοῦτο γενοτο χαροπόν τοι, καὶ ἐπιδιαστάτη, ὥστε διαλέγεσθαι, πρόμην αὐτὴν, ἔρη, ὡς πειτέ μοι, εἰ γίνεται,

εἰσὶν.

γίνεται τοιχόντων] Reste Camerarius corrigit τοιχόντων εἰς τοιχογράφων, et meam τοιχογράφων fortunatam interpretationem. Parif. C. D. et omittunt.

11. Λέντζεν]: Lips. Codex corrigit. Λέντζεν εἴδεν pro αὐτῷ, restet cum Gallo. Schedae, Camerario, Stephanus, Guelf. Lipsi: probavit Zeune. ποτῆς in Paris. A. C. D.

ποτελευχηράντην] Edd. vett. ποτελευχηράντην; quod vitium correxit Castalio. ποτελευχηράντην Guelf. margo Vittois. et Parif. A. C. ποτελευχηράντην D. ποτελευχηράντην Parif. Sed prius de sensu ποτελευχηράντην est: Camerarius veritatem ποτελευχηράντην promittere, cum illi veritatem est: ποτελευχηράντην pollicita, si credere quodlibet debet. Ζεύς Camerarii interpretationem probans, tamen

cum Bachio μὲν defendens, ait fons sum ejus ita seddi: et quidam male promittere. Sed si Camerarium fons quaris, μὲν probandum erit, ποτελευχηράντην probavit Weiske, quod tempus et ipse aptius vulgato ποτελευχηράντην esse pato. At γινέσθαι de futuro hinc dicitur mihi in hac quidem verborum fractura videtur. μὲν Stephanianum probat idem Weiske.

9. εἰ σύνερ] Cicero veritatis: Quid igitur, pro domum immortalium, primam eam docebas, quae? Guelf. εἰ omittit in septe.

10. ιερεῖς τοιχογράφου] Parif. A. iερεῖς τοιχογράφου supradicto iερεῖς τοιχογράφου, Parif. C. habet iερεῖς τοιχογράφου scriptum.

ἴρη, δὲ τοι.] Guelf. vides Parif. C. Iērē omisit, non male.

ἀρα ήδη κατενόποτος, τίνος ποτὲ ἐπεκὼν ἔγινετε μετ' ἑλμθαῖς;
 11 καὶ εἰ σοὶ γοτθεῖς ἐδωκάν. τοι ἐμοὶ; "Οτι μὲν γὰρ νῦν
 ἀπορία ἔστι, μέντος ἄτον ἄλλου ἐκαθεύδομεν ἂν, τίδος τούτοις
 σοὶ καταφαντούστοις ἔστι. Βουλευόμενος δή τούτῳ γέγονεν
 ἐμοῦ, καὶ εἰ σοὶ γοτθεῖς ὑπὲρ σοῦ, τίνας ἀν πονωντὸς βέλι
 τιοτον ἀποκατέλειπεν τέκνων λάθος περ, ὅγε τε σε ἐξελεκάν
 μην, καὶ εἰ σοὶ γοτθεῖς, ὡς ἐσίκασιν, ἐκ τῶν δυοπεντεμέρων
 12 Τέκνα μὲν οὖν τῷ θεός ποτε διδῷ ἡμῖν γενέσθαι, τότε
 βουλευόμενος περὶ αὐτῶν, ὅπως ὅτι βελτισταταδότης
 σομεν αὐτά· κοινὸν γὰρ πρῶτον καὶ τοῦτο τάγματον, συρκό^{τη}
 13 μάχον καὶ γυροβοσκῶν ὅτι βελτιστον τυγχάνειν τοῦτο
 δὴ οἶκος ἡμῖν οὐδὲ κοινός ἔστιν. Ἐγενέτο τοι γὰρ, ὅτα μαζα
 ἔστιν ἀπαντα, εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνειν σό το, ὅτα φέρει
 γκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατεργάπτειν· καὶ τοῦτο μάχη
 λογιζεσθαι, πότερος ἄρτος ἀριθμοῦ πλοίος συριθεύεται
 ἡμῖν, ἀλλ' ἐκεῖνο δεῖ εὖ εἰδέναι, ὅτι ἐπότερος ἀν ἡμῶν
 βελτίστον κοινόν. Ή, αὐτος. τὰ πλεονειος ἀργα συμβάλλει.
 14 ταί. Ἀπεκρίνατο δέ μοι, ὁ Σώκρατες, πρὸς τοῦτα τοι
 γυμνή, τί δή ἀν ἕγκα σος, ἘΦΙ, δυναίμην συμπρᾶσσαι; τίδε
 δὲ η ἔμπλα δύναμις; ἀλλ' ἐν σοὶ πάντα ἔστιν ἡμῖν δή,
 15 ἔφορον η μάχη ἔργον εἶναι σωφρονεῖν. Ναὶ μὰ Δί,
 ἔφην ἔγκα, ἀγύνας· καὶ γὰρ καὶ ἐμοὶ ὁ πατέρα. Ἄλλα,

Πίνακα] Lips. liber Πίνακα, Guelf. Πίνακα, cum Parisi. A. C. D. dant.

11. Βουλευόμενος] Juntina, Parif. C. D. et Guelf. βουλεύμενος, margo Steph. βουλευόμενος. verum est etiam in margine Villois.

σίνου] Edd. vett. Guelf. Lips. Paris. A. C. D. σίνοι.

in τοι δυνατοῖ] Quantum fieri posuit, quantum in iphi fuit, scilicet βελτιστον. Ita Weiske cum Brodæo et Camerario interpretatur; sed Leontcl. ex iis quos poterant. Evidem cum Camerario malim, pro eo argue licuit. Sic dicitur in τοι δυνατοῖ, in τοι δυνατοῖ, in τοι δυνατοῖ, de qui-

bus Vigerum vide p. 600. editionis Hermanni. Sic fere est in τοι δυνατοῖ in Platonis Phædro sed. 45. p. 240 edit. Heindorfianæ.

12. παδίνομοι] Margo Steph. παδίνομοι, annotavit. Deinde γηραβούσαι Codex Lipf.

13. δει τοι δυνατοῖ] Guelf. δει omittit, igitur feciust Zeune.

14. ιμὸν τοι δυνατοῖ] Hoc ordine versus collocant Guelf. Lips. Parif. A. C. D. Vulgo est ιμὸν τοι δυνατοῖ η μηδεναι.

15. οαι ιμὸν τοι] Male Guelf. Parif. A. C. D. et Lips. οαι omittunt.

σωφρόνιον τοι εἰτί. καὶ ἀκός καὶ γυναικός, εἴται σκοῖν,
ὅποις τούτε ἄκτα ὡς βάλτοις ἔχει, καὶ ἀλλα ὅτι πλεῖ-
στη ἐκ τοῦ καλῶ τε καὶ δικαῖον πραγματότατα.. Καὶ 16
τοῦτο ὅρη, ἥρη οὐ γυνή, ἐ τ. ἀντὶ τοις παισι τοναιζομι
τὸν αἶγον; Ναὶ μὰ Δί', ὅφη οὐώ, ἐ τε αἱ θεοὶ ὅφυσάν
το δύσαθαν, καὶ οἱ νόμοι συνεπαγεῖ, ταῦτα πειρᾶ ὡς
βάλτοις σκοῖν. Καὶ τί δαὶ ταῦτα ἔστιν; ἔρη ἔχειν, 17
Οἴραι μὲν ἔργαν, ὅφη, οὐ τὰ ἐλαχύστου ἄγει, εἰ μὴ
παραγγεῖται οὐτὶ οὐ τῷ σμήνει πρύτανοι μέλιττα ἐπ' ἐλα-
χύστου αἴγαιοις ἔργοις ὁφέστηκεν. Εμοὶ γάρ τοι, ὅφη 18
φέναι, καὶ αἱ θεοὶ, οὐ γύναι, δοκοῦται πολὺ διερχεού-
μεναι μελισσαῖς τῷ φύγος ταῦτα συνεθεκέναι, οἱ καλεσταί
Θέροι τοι εἴρην, ὅποις οὐτις ὀφελμάτοτον οὐ αἰτᾷ εἰς τὴν
κακωσίαν. Πρῶτον μὴ γὰρ τῷ μὲν ἐκλεπτῷ φύγοντι γένη, 19
τοῦτον τῷ φύγος καταστάται μετ' ἀλλέλαιν τεκνοπρούφενον.

[*Ιόρη καταστάσιον*] Guelf. Iovi, deinde
αὐτοῖς. Guelf. Lips. Parif. A. C. D.
postea τὰ τοῦ ιόρρα Guelf.

[*Ἐντονες*] Guelf. cum Lips. et Μ.,
Ιόρη γενετ. Λαζ. Parif. A. D. εἰ ή ίόρη
ἔρη τοι γενετ.

[*Ιόρης*] Codex Parif. A. ιόρη-
στοις, εdd. vett. Ιόρης. Parif. C. D.
Ιόρης ετ.

[*Ιόρης*] Guelf. Parif. A. C. D.
et Lips. εἰ Μ., quod etiam margo
Steph. et Villiois. annotavit.

[*Ιόρης*] Parif. A. dat *συνεργάτης*.

[*Ιόρη γένετα*] Guelf. Ιόρη μὲν
γένετα εαν. Ciceroṇi interpretationem
totius loci hic referam ex Columella in
Præfatione ad Librum xii. sed ita
ut particuliū apponam ad singula
Xenophontis loca, quo clarus appa-
reat, quam Cicero lectionem sit secu-
tus. Exordit igitur Columella sic:
Xenophon Atheniensis in eo libro, qui
Geographicus inscribitur, predidit mari-
tata operagena sic comparatus esse no-
tura, ut quae solum jucundissima, verum
etiam utilissima vita societas iniretur:
nam prius quod Cicero ait, ne genus
humani temporis longinquitate occidi-
ret, propter hoc marem cum feminis esse

conjectum: deinde ut ex hac eadem fo-
cietate mortaliis ab iugis sciatibus
ne minus propugnacula præparantur.

[*Ιόρης μελισσής*] Lips. Codex scriptum
habet *Ιόρης μελισσής*, deinde Guelf. μέλι-
σσα.

[*Ιόρης δέρματος*] Quod monue-
ram in annotatione ad Columellam,
Ciceronem Xenophontis locum ple-
niorem et integriorem legisse, idem
nunc ex partiēla *Ιόρης* arguit
Weiske, qui suspicatur olim fuisse
Ιόρης δέρματος καὶ *Ιόρης ὀφελμάτοτος*,
Stephanus simpliciter *Ιόρης* με-
ταρι voluit cum Brodæo, cum Cic-
eronianæ versionis non meminisset.

[*Τοῦ μὲν τοῦ*] Durissima et fine ex-
emplio dictio, pro *Ιόρης τοῦ*. Edd. vett.
cum Guelf. Lips. *Ιόρης τοῦ* habent. Pa-
rif. C. deinde *Ιόρης τοῦ* γίνεται.

[*Τοῦ φύγος καταστάσιον*] *Conjunction* εἰ-
interpretatur Zeune; Weiske putat
posse etiam reddi, *conflictum*, *ordi-
natum* εἰ, quia καταστάσιον fit relatum
cum φύγοις. Quod quo pertineat, ig-
noro. Hoc video, καταστάσιον μετ' ἀλλέλαιν
hoc loco esse pro *confluentis*, *compo-
nitum*, *conjunctionis* εἰ, possum. Ce-

δικαίωτος γοργοφόρους μενεποθεις οὐτοῖς ἐν τάσσονται
ζηγωντος γανθιμέτου πορφύρας. Επειδὴ τοιούτη
ἡ διαταξης ἀνθράκες οὐρανοπεριβόλιον τοῦ οἰκουμένης
20 εἰς ὑπόθρων, ἀλλὰ στεγῶν δέσποινται. Άριστος. Δεῖς μάτια
τοῖς μέλινοις ἀνθράκεσσιν εἶναι τοις εἰσφέροντοις εἰς τοὺς
στεγῶν ἔχοντος ἀργαλοφόρους τὰς ἐν τῷ οἰκουμένης ἀρ-
γαλοφόρας. Καὶ γαρ κάτος, καὶ σπόρος, καὶ φυτά,
καὶ υγρανοί. ὑπέρθρων ταῦτα πάντα ἄργυρα ἀστένει τοῖς αἰτίαις
21 διὰ τὰ ἀπετύχασα γήγενται. Δεῖς δὲ αὖ, ἐπιδιδούταντα
τοῖς εἰσφέροντοις τὸ στεγών, καὶ τοῦ τάσσοντος. ταῦτα, μέλι
τοῦ ἀργαλοφόρου. διὸ δὲ τῶν στεγῶν ἔχοντος πορφύρας
Στεγών, διὰ δέσποινται καὶ τῶν πορφύρας πορφύρας πορφύρας
στεγῶν δὲ καὶ εἰς τοῦ παρκῶν αστερούλων δέσποινται
εἴρηται δὲ καὶ ἡ τῆς ἐπίθρων εἰς τῶν ἄργυρον ἀργαλοφόρων
22 θεοὺς διὸ ἀργαλοφόρα ταῦτα καὶ ἄργυρα ταῦτα ἐπιμελέστα-

terum γενομένων iterum est in Lips.
libr. sit in Parif. A. G. D. *magisterium*
margo Vilhoif. dat.

[*Expositio*] Cicero: *Tunc etiam, cum
victus et cultus humanus non nisi furia
et proditio in progridibus locis, sed
domi sub tecto accurandus erat, necessari-
am fuit alteriusrum foris et sub dio-
sse, qui labore et industria compararet,
quae nesciis recondirentur.*

[*Expositio*] Edd. vett. Lips. Guelf. veritatis.

20. Δι—τοῦ] Comparavit Weiske
locum Anab. iii. 4, 35. δι τοιούτου
τοῦ λεπροῦ Πίρην ἄνθρακα ubi dativum
commoda esse censet. Notas infra
cap. viii. g. si γεγράφη—αφεντικα—λα-
δίγαντος αἰρετοῦ.

[*Expositio*] Guelf. *despicere*, deinde
ἔχειν, quod est etiam in margine Vil-
hoif. omittit Junius, Guelf. Lips. Par-
is. A. D. postea macta Guelf. Lips.
Cicero locum sic reddidit: *Siquidem
quod reficiari vel novigere vel etiam ge-
nere alio negari. necepsit erat, ut ali-
gnas faciliter acquirerentur.*

—21. εἰρηται—] Lips. *εἰρηται*.
Deinde eam Guelf. Paris. A. C. D.
et edd. τὰ τοῦ εργανοῦ Leonardi

emendationem & recepit Zeune, &
inseruit Weiske. Siè apparet hanc, unde & ortura duxerit.

[*Expositio*] Guelf. et Paris. A. C. D.
omiserunt. Cicero interpretatus
h. i. ita: *Cum vero parva et
tectum essent congeta, aliud esse ope-
ravit, qui et libato custodiens et τοῦ οἴκου
ceret opera, quae domi deberent adminis-
trari. tam et frigidi castoraque ali-
menta terrestria indigebant. lectos
ovium castorarumque prædictum farthi ad
que fructus clauso custodiendi erant, nec
minus reliqua utensilia, quibus aut ali-
tur hominum genus aut. etiam aquilones!* Unde apparet. Ciceronem restituendo
pecorum fratu interpretatum suudum
non incepit.

22. καὶ λεπρεσίας] Junius. καὶ λε-
πρεσία. Deinde τὰ τοῦ εργανοῦ
omittit edd. vett. Guelf. Lips. sed omittit
Vilhoif. τὸ μὲν Cicero interpretatus
Quare cum operam qd. diligenter detin-
derarent se, que progridibus, non εργα-
gna cura foris acquirentur, que domi
custodiens operaret, juxta, ut dicit, macta
comparata qd. præliares ad diligenter
diligenter, τοῦ εργανοῦ ad operantes
τοῦ εργανοῦ ad operantes, p̄t. aperte

δέποτε τε ἔνδον καὶ τὰ ἄλλα, καὶ τὸν Φρόνι, Φάναι,
ἄδην ταχεστάστικτό θέος, οὐς ὅμοιος, τὴν μὲν τῆς
γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἄργυρος καὶ ἐπιφελύρωστα, τὴν δὲ τοῦ
ἀνδρὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἄργυρα καὶ ἐπιφελύρωστα. Ρίγη μὲν 23
τοῦ, καὶ θάλαττη, καὶ ἀδοκτορίας, καὶ στρατείας, τοῦ
ἀνδρὸς τὸ σώμα καὶ τὸ φυγήριο μᾶλλον δύποσθαν παρ-
τερᾶς λεπτοκαίσαστος ὥστε τὰ ἔξω ἐπέταξεν τιττῷ· ἄργυρα
τῷδε γυναικὶ ἔστι τὸ σώμα διπλὸν πρὸς τὰν ταῦτα φύ-
σιστο; τὰ ἔνδον ἄργυρα μέντος Φάναι ἔφη, προστάξας μοι
δικῆς ἐδέσθη... Εἰδὼς δὲ, στιτῇ γυναικὶ καὶ εἰρήνης καὶ 24
εὐρύσταχτος τῷ τῶν περιγόνων τόνισμα τροφὴν, καὶ τοῦ στέρ-
γματος πορεύεται θερμότερος αἵδεστος, ἵνα τις ἀδικῆ τὸν τὰ ἔξω ἄργυρα
ἀποκτά, ταῦτα καὶ πλεῖον μέρος τοῦ Θράσους ἰδάσθατο.
Ἐπὶ δὲ καὶ τὸ Φυλάσσον τὸ εἰσινοχθόντα τῇ γυναικὶ 25
προστάχτει, φυγήριον τὸ θέον, οὗ πρὸς τὸ Φυλάσσον οὐ
χάκισθεστο Φεβεράν. Εἶναι τὴν φυγήριην πλεῖον μέρος καὶ
τοῦ Φέβου ιδάσθατο τῇ γυναικὶ, ἢ τῷ ἀνδρί. Εἰδὼς δὲ,
ὅτι καὶ αργυροῖς αἱ δέστες, ἵνα τις ἀδικῆ τὸν τὰ ἔξω ἄργυρα
ἀποκτά, ταῦτα καὶ πλεῖον μέρος τοῦ Θράσους ἰδάσθατο.
Οὐδὲ μὲν ἀμφοτέρους δεῖ καὶ διδόναι καὶ λαμβάνειν, τὴν 26
μάρτυραν καὶ τὴν ἐπιφελύσιαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρους κατέ-
Σύρει. Μόλις οὐκ ἀν ἔχοις διελεῖν, πότερα τὸ ἔθνος τὸ
Θράλον ἢ τὸ ἀρρέν τούτων πλεονεκτεῖ. Καὶ τὸ ἐγκρατεῖς 27

*legibus et iure natura comparata est op-
eris mundioribus, quasi Cicero et p[ro]p[ter]e r[ati]o[n]e
probabilis, non tamen in mundis φύσι
accidere voluisse.*

*[25. οὐδεὶς οὐδεὶς] Stephanus τηγα-
νανθράκην revocavit Weiske damnatum
φύσιστον propter consentum edd.
veri, et illud videtur interpretorum. Est ta-
nus enim ex margine Villoff. Cicero
et Iunius etro cibos et frigora per-
petuando sunt omnes minera et labores
panis et dulci, id est raficationis et mi-
meritis interpretorum deus tribuit: mu-
nitione detinendi; quod omnia his rebus
etiam fecerat Villoff, diligenter nego-*

tia caranda tradidit.

*24. πλέον εἴσῃς Edd. τεττ. πλέον
λέπτην εἰρίεις, τοδί πλέον margo
Villois.*

*25. Ετοι δε και τοι Parif. A. C. D.
και omittunt, deinde γυμναισι dant.
ινεχθερε] Juttina, Guelf. et
margo Stephi. ινεχθερα dant, Guelf.
etiam φύλαν, quod repetit statim
cum Lipf. libro. Cicero interpreta-
tur: Et quoniam hunc secundum custodiis
et diligentia affiguerat, idcirco simili-
dorem reddidit quam virilem: nam
metus plurimam confert ad diligentiam
caudiendi.*

δὲ εἶναι, ὡς διῖ, εἰσ τὸ μέσον ἀμφοτέρους κατέθηκε, καὶ
ἔχοντας ἐπίστροψαν ὁ θεός, ἀπέταρος αὐτῷ βελτίων, εἴθ' ἐ^π
ἀντρός, εἴθ' ἀγρυπή, τούτον καὶ πλεῖστον Φέρεται· ταύτην τῆς
28 ἀγαθῆς. Διὸ δὲ τὸ τῷ Φύσῃ μὴ πρὸς πάντα ταῦτα
ἀμφοτέρων εὖ πεφυκέναι, διὰ τοῦτο καὶ δέσποτας μᾶλλον
ἀλλάγεις, καὶ τὸ ζεῦχος ἀφελείματερ εἴσιται υπεύκουτας
29 ἢ τὸ ἄτερον ἐκλέπεται, τὸ ἄτερον διαμένειν. Ταῦτα δέ,
ἔφη, δεῖ ἡμῖν, ὡς γύναις, εἰδόταις, καὶ εἰκατέρῳ ἡμῖν προστε-
τέσθαι ὑπὲ τῷ Θεῷ, περιστρεψαί, ἔπειτας ἀπόβελτον τηνί-
30 τὰ προστήκατα εἰκατέρῳ ἡμῖν διαπράττεσθαι. Συντε-
ποιεῖ δὲ, ἔφη Φάνατος, καὶ οὐ πόρος ταῦτα, τιγρεύεις.

27. *Baltrianus*] firmior; *robustus* animo interpretatur Weiske, et sequens *et* *deinde* *de ipsa virtute hypomnestae*, non de premio ex ea consequendo. Cicero! *Quod ostendit necesse erat furis et in aperto viellum querentibus nonnumquam injuriam propulsare, idcirco virum quam mulierem fecit audacieorem.* Quia vero partis epibus atque fini opus memoria et diligentia, non minorem famina quam *et* *deinde* *cardam rauis tribus possessionem*.

28. *Ad M. 40*) *Jnatinis omittit id.*
Sequens *raura* dedi pro *raura*: de-
inde *duces cum Weise revocavi et*
Stephaniāna, Parīs. A. C. D. et Guelf.
*in locūm *raura*, quod est in rebus*
edd. et ineptissime defenditur a Zeu-
*nio. Compare *sessionem 18*. Ratio-*
*nem mutati *raura* in *raura* jam*
olim edidi in annotatione ad Colu-
mellam. Cicero enim interpretatur:
Tum etiam quod simplex natura non
omnes res commode amplecti valebat,
idcirco alterum alterius indigere voluit:
quoniam quod alteri deest, praeſto ple-
rumque est alteri. ubi vulgo legitur
rei commodas solebat, quas interpreta-
tur integras A. Schottus Nodor. Cice-
ron. iii. 7. Xenophontis locum ex-
*prefuit Aristoteles *Econom.* i. cap. 3.*
αὐτὸς δὲ καὶ ἡ φύσις ἀνατέλλει ταῦτα τῷ
περιόδῳ τῷ δικίῳ μέτρῳ, τούτῳ καὶ τῷ ἀριθμῷ
οὐ διπλαῖ, ἀλλὰ για πάτα τῷ πλεο-
νται περιπολεῖται πάντα τὸ δικὺν ικα-
νητὸν τῇ φύσει, τούτῳ τῷ ἀριθμῷ καὶ τῷ

29. *ιατρον ήμων*] Vulgatum *ιατρον*
audacter mutavi, quod factum
intelligentes, credo, approbabunt. Sic
habent τὰ προσωπά σουν καλύ,
et si, quod statuit Weiske, ὥστε infinitivo
junctum, (ut in Hellenicis vi.
2, 32. Diodoro ii. p. 408. et p. 46.)
cogit nos intelligere *διώνυσον* sa vel si-
mile verbum, tum *ιατρον* plane lo-
cum suum tueri non potest. Leon-
clavius tamen ὥστε delectum maluit,
quem equidem fecur.

30. *tauva*] Edd. vett. Lipf. Guelf. Parif. A. C. D. *auτα*, sequens *xai* ante *καινωνος* omisit Parif. C. D.

ἀνδρα πεπονικούς. Καὶ καταπένθιστος ἔπειτε τῶν τάκτων ὁ Θεὸς ἐπανήσεται, εἶτα καὶ ὁ νόρος τῶν οἰκου καταπένθιστος· θίστησται. Καὶ παλὺ δὲ τίκτες ὁ νόρος ἀποδείπνων, ὃ ὁ Θεὸς ἔφυσεν εἰκότερος μᾶλλον ἢν θύμασθαι. Τῷ μὲν γὰρ γυναικὶ πάλλον, ἔνδον μέντος, ἡ θυραινεῖν, τῷ δὲ ἀνδρὶ πάλλον, ἔνδον μέντος, ἡ τῶν ἔγκει ἐπιφελοῦσθαι. Εἴ τοι δέ τις περὶ τὸν Θεὸν ἔφυσε, ποιεῖ, ἵνα τὸ καὶ πάντα τὸν τρόπον τοῦτον ἀγάθη, καὶ δίκην δίδοσῃ ἀμελῶν τῶν ἑργατῶν τῶν, ἣ πράττου τὰ τῆς γυναικὸς ἔργα. Δε-32 καὶ δέ μοι, ἄφη, καὶ σὺ τῶν μελισσῶν τρυπαῖς ἑργάζεσθαι τῶν θεῶν προστεγαγμένα διατηνοῦσθαι. Καὶ ποῖα δέ, ἄφη, ἐκεῖνη ἔργα ἔχουσα ἡ τῶν μελισσῶν τρυπαῖς, σύμμορτες τοῖς ἔργοις, οἷς ἐμὲ δεῖ πράττειν; "Οτι, 33 ἔφην σὺν, εκεῖνη γε ἐν τῷ σμήνει μένοντα, αὐτὴν εἶται ἀργασταῖς μελισσαῖς εἶναι. ἀλλὰ δὲ μὲν δεῖ ἔγκει ἑργάζεσθαι, ἐκπειρώσας επὶ τῷ ἔργῳ, καὶ δὲ ἀν τοῦ αὐτῶν εἰκότη εἰσφέρει, αὐτὸς τε καὶ δέχεται, καὶ σώζει ταῦτα, ἔστι δὲ δεῖ χρησθεῖν. Επειδὼν δὲ ἡ ἀρά τοῦ χρησθαί τοι, διανέμει τὸ δίκαιον εκάστη. Καὶ ἐπὶ τοῖς ἔνδον δέ, ἐξυφανικομένοις 34 χρηστοῖς εργάτησεν, ὡς καλῶς καὶ ταχέως ὑφαίνεται, καὶ τοι γυγνομένου τόκου ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφηται· ἐπειδὼν δέ εἰσται, καὶ ἀζιστεργοὶ οἱ νεοστὰ γένισται, ἀπεικίσ-

τοῦ οἴκου] Haec duo verba, quamquam ad sententiam loci absolucionem necessaria, omittunt tamen edd. vett. Guelf. Lips. Parif. A. C. D. libri Strebæti, et feculsius Zeune, tanquam superflua. Zeunum recte redarguit Weiske.

τὸν μηνίν, τὸν δὲ ιανουάριον] Hoc ordine Guelf. Lips. Parif. A. C. D. Vulgo μ. ιανουάριον, Paulo antea τὸν δὲ γυναικὶ πάλλον Parif. A. C. D.

31. *αὐτὸς οὐδὲ οὐδείς*] Vulgatum καὶ ὁ Θεὸς ita correxit Zeune, καὶ δὲ maluit Stephanus, *αὐτὸς οὐδὲ οὐδείς* Leoncl. Copulam neglexit Strebæus et Camerarius. In Parif. A. est καὶ ὁ Θεός ισημερινός margo

ad addit; reliqui C. D. καὶ δὲ οὐδὲ ιρυ-

ουντ. 33. ixium η] Stephani conjecturam in locum vulgati τι substitutum Zeune. In Lips. est μὲν, sed supra lituram τι scriptum.

ιοφίης] Juntina, Guelf. Parif. A. si φίη. Deinde ἡτει Guelf. qui etiam ἡτει habet.

34. *κηρίον*] Edd. vett. κηρίον. Guelf. κηρίον a prima manu habet, κηρίαν margo Villois. Camerarius *κηρίαν intus favor texunt verit.*

τοῦ γυγνομένου τίκτου] Sic cum Stephano Parif. A. edd. veteres κηρίον Guelf. dant τὴν γυγνόμενον τίκτου.

35 αὐτοὺς τὸν ἐπούλων τὸν φρεμόν. Ή καὶ ἡμεῖς σὺ,
ἄρη ἡ γυνὴ, δέσποινα ταῦτα ποιεῖς; Διάφοροι μάτην εἰ, ὅπερ
ἔγει, ἀνδρῶν τε μάτην, καὶ οἷς μὲν ἀνθρώποι τὰ ἔργα τοῦ πολέμου
οἰκεῖται, ταῦτας συνεκπέμπονται οἵσι οἵ, τὸν ἔργον ἄνδρων ἀρ-
γαστρῶν, ταῦταν σὺν ἐπιστατητέον, καὶ τοῦτο τοιούτοις
36 μάτην ἀπαδεκτέον. Καὶ εἰ μὴ τοῖς αἰτοῦσι δέοντοισιν
τοῖς διακεκινητοῖς εἰ οἵ, τὸν προτίττεον δέοντα, προσκατέστηται
φίλοικότερον, ὅπερι μὴ οὐ εἰς τὸν ἀναστήλων τοιούτον δεσπότην
εἰς τὸν μῆναν πεποιηθεῖσαν. Καὶ ὅποι ἡρακλεῖον τοῦτον
ἐπικεκινητόν, ὅπερι, οἵς δέοντα, μάτηται γέγονται. Καὶ οὕτω
ἔργος τοῖς ὅποις μάτηται εἰδέδηκεν γύρηται, ἐπικεκινητόν.
37 Εἰ μάτηται τὸν σὲ προστάσταν, ἄρη ἡγε, ἐπικεκινητόν
ἴστις ἀχρεωτότερος θάρσος εἶναι, οὐδὲ οὐδὲ πάρετερον
μάτηται, τούτον τοι επικεκινητόν μάτηται, ὅπερι θρησκευτικόν
εἰσται. Νη οὖτος, ἄρη ἡ γυνὴ, ἐπικεκινητότερος μάτηται,
μάτηται γε εἰ μάτηται θρησκευτικός οὐδέποτε πάρετερος;
38 καὶ λίτηταρος, οὐ πάρεται, πάρεται. Καὶ οὕτως θρησ-

[lex] Edd. vett. Guelf. Lips.
Parif. A. C. D. Strebeus, Cather. et
margo Steph. Iesuini.

[35. ιεροὶ πόλεις] Liber Lips. cum
Parif. A. C. D. Iudeo Iesu. Deinde
OrRaf. Iesuini cum Parif. A.

καὶ εἰ εἰ] Castalio dedit καὶ εἰ γι,
dēinde εἰ εἰ στρατιῶν; Parif. C. D.
εἰ εἰ περιττῶν διη διη.

[36. προστάτης] Stephanus malebat
φιλαράτον καὶ προστάτην; quem se-
quatur. Vulgatum defendant sic, ut εἰ
διατάσσει τῇ τινι τοιούτῳ, quod attinet ad ea,
qua.

μὴ εἰ εἰ] Guelf. cum Parif. A. C.
D. male articulam ē omisit. Colu-
mella b. l. verit xli. 1, 5, de villica
principiens: eo parro perfusus finium
habere debet aut in rebus aut certe
plurimis domi se morari oportere: tam
quibus aliquid in agro faciendum erit
servire, eos foras emittere: quibus autem
in villa, quid agendum videbitur, eos
intra parietes continere, atque animad-
vovtere, ne diurna effando frugib[us]

opera: non domum autem inferuntur,
diligenter inservire, ne delicta p[er]petrata
ita explorata atque inviolata regenter
restituuntur, quia confunduntur p[er]petrato-
rii superflui possunt, evadere, quod in
fumpliū dinnūs mēnstruūs fuit.

μάτηται οὐ, γ.] Camerariis vestit,
ut ad cibāriā p[er]tinet idoneū. I. e. bene
moltū, subactū et coctūm sit in
panificio.

37. ἀχρεωτότερος] Edd. vett. Pa-
rif. A. et Strebeus οὐχει, quod recte
Camerarii cum Stephanus dissenti-
vit. In Guelf. non est οὐχειθεο-
ρος, ut ait Zonne, sed οὐ πατέται sup-
positis damnatum est a libatoio: Edi-
lumella l. c. Tert. f. quis, et familiis
capitur adverso ieiundine: n[on] s[ed] iei-
undum erit, ut is quae[us] comitab[ilis]
ministretur: nam in huiusmodi cina-
so nascitur benevolentia, nec mino-
risque. Quam etiam fratres quam pauci
servire stident, qui consultantur, etiam
si ergo addibita diligentia.

πολυχρόνιος; ἀγασθέτες· αἵνης τὴν ἀπόχρισιν; οἶποι, οὐρά
χειρὸν πρύτανος, πλέονάτας τὰς πρωτίστους καὶ τῆς ἐν τῷ
αριθμῷ προτεράτων αἱ μέλισσαι σύντιθεσσαι τὸπες αὐτήρι, πάντες, ὅταν ἔπειτα ἐκλίπῃ, αὐδερία πάσαι τῶν μελισσών
συνέπεια προλαβατέον εἴναι; ἀλλ᾽ ἔποιται πάσαι; · Καὶ ἡ 39
γεννήσις· ἀποκρίνετο, θαυμάζειμένη, ἄφε, εἰ μὴ ταρές τα
μέλιλλον πάντας τὸ τοῦ πρυτανέος ἥργα, ἢ πρὸς ἄρο· · Η
γεννήσις φριδικὴ πάντα διδονεῖ ταῖς μικρομέρη γελάσας τις ἡλί,
ἄριττη· φριδικός; εἰ μὴ σύ γε ἀπεμελάσσε, ἄποινον ἔργον τη
εἰσφέρεστο. · Γελάσιος δή τοι, ἄφειν ἔγω, η ἐμὴ εἰσφράσσε 40
φριδιότες· ἀτ, εἰ μὴ εἴη, δέσποις τὰς εἰσεπεχθετέας τούς; ·
Φριδιότες, ἄφειν ἔγω, εἰ μὴ τοὺς τετραπλάκους πέδεις ἀπλεῖν
λογούματα γέρμαντες προτεράτων, στα μάστιχο εποιεῖται; · Νέ
λοιζόταρρα τῇ φύσει. · Καὶ γέρες τελέματος εἰσιτε, εἰ τοῦτο γε
παραπομπή· · Αδελφοί τοι, Κρητοί ἔγω, οἴδας ἀπεμελάσαι, ἡ 41
γεννήσις προτεράτων γέγονεται, ἔποιται ἀπειπτήμενα παλαιά
σύντομά διεβιβάνται ἀπειπτήμενα πατέρων, καὶ διελασθεῖσαι
άλλα γένηται. · Καὶ ἔποιται ἀπειπτήμενα ταρσίσιας καὶ
διεβιβάνται πατέρων πατέρων, ἀπειπτήμενα καὶ πιστοῦν καὶ
διεβιβάνται πατέρων πατέρων, πάντοτε ἀλλιαρά ἔχει· καὶ ἔποιται
τοὺς μὲν σωφρονάς τε καὶ ὀφελίμους τῷ σῷ ἀκεράτῃ τοι
εἰσθεῖσας, εἰτὲ δέ τις ποτρὸς Φαίνηται, ἕξη τοις κα-
λάβεις. · Τὸ δι τοάνταν ἡδιστον, εἴαν Βελτίσσων ἔμιν Φα-

Gack. Parif. A. C. D. et Lips. valga-
to rime præstulit Zeune; illud revo-
cavit Weiske.

40. τοτροπίας] Aristoteles (Εστι ποιη. i. εαρ. 6. αλλά θράσος τον από την οδεύση την γέλει τίθεται μεταξύ των δύο, και έλεγόμενη τοτροπίας φέρεται).

— 18 —
Lipz. Codex habet
cum Paris. A. C. D. Detinat Quicquid
et cetera ex manus. Paris. A. «
detinat et cetera. Paris. B. «
et cetera.

τῆς, καὶ ἐμὲ σὺν Θεούσιοντα πάντοτι, καὶ μὴ δέη τε φρε-
βεῖσθαι μὴ προσύστητος τῆς πάντας ἀπίκεστορά εἰ τῷ πᾶσι
γάτῳ, τὸνδὲ παντούς ὅτι, προσβάντερα γνωρέσθαι. οὐδὲ τὸν
παῖδα ἐμοὶ ποιῶντας καὶ παντὸν οἴκου Φύλακας ἀμέντοι γένοι,
43 τοσούτῳ καὶ πιμακότερα εἰ τῷ αἷχῳ ἔστι. Τὰ γὰρ καλά
τε καγγάδα, ἐγὼ δέην, εὖ δὲ τὰς ἀραιότερας, τὰλλα
διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῦς ἀνθρώπων ἀποδίδωσι.
Ταῦτα μὲν, οὐ Σωκράτες, δεκῶ μεριπόθετον κατέτελε
εργάτα διαλογίζεις.

CAPUT VIII.

1 Ἡ καὶ ἐπέγνως τὶ, ὡς Τοχόμαχε, ἔφη τούτῳ; ὅτι τοῦ
τῶν κεκινημένου αὐτὸν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμελεῖαν; Ναὶ
μὰ Δί, ἔφη ὁ Ισχόμαχος, καὶ δηλοῦσσός γε αὐτῷ,
οἶδα καὶ ἐγυθριάσασαν σφόδρα, ὅτι τῶν εἰσενεχθέντων τὶ²
2 αἰτήσαστος ἐμοῦ, οὐκ εἴχε μοι δῆναι. Καὶ τούτῳ μέτρῳ
ἰδὼν ἀχθεσθεῖσαν αὐτὴν, εἶπεν, μαδέν τι, ἔφη, ἀδυνά-
της, ὡς γύναι, ὅτι οὐκ ἔχεις δῆναι, ὃ σε αἰτῶ θηρεύει.
Ἐστι μὲν γὰρ τονία αὕτη σαφῆς, τὸ δέμενός τις μὴ
ἔχειν χρῆσθαι. Ἀλυποτέρα δὲ αὕτη ἡ ἔνδεια, τὸ γητα-

42. πανίτη] Lips. liber πανίτη cum
Parif. A. C. D.
φύλαξ ἀριστήν]. Vulgatum φύλαξ-
τήν correcxit Stephanus. φύλαξτήν
Parif. C. D. Sequens καὶ ante τημέ-
νος male omisit Guelph.

43. ~~οὐδὲν τι~~ ^{τι} Παρίς. C. omittit τι.
ἀγόρευτος τοῦ βίου] Stobaeus p. 221.
dat: τὸς ἡ τῷ βίῳ ἀγόρευτος, quam le-
ctionem interpretatione est Stobaeus.
in hominum vita aegescunt Camerarius
pergit. Παρίς. C. verba ut τὸ βίον τοῦ
ἀγόρευτον omittit.

Cap. VIII. 1. αὐτὸν μᾶλλον] Verba sic collocant Guelf. Parif. A. C. D. Lips. αὐτὸν παραπάντων—οὗτος αὐτὸν.

[r. r. v.] Aut cum Juntina et Cod. Guelf. scribendum **r. r. v.** **λέσχης** **v. αἰτίαρρος** **καὶ**, aut, quod malo,

19. *Antennaria*, *quad*, *var.*, *quadrilobata*,

Et tu sis et noster. Iesu. ut exemplum et tempus magis apparcat, quo fructum admonitionis vidit et percepit. Ischomachus.

2. *πατερ—ἴρην]* Paris. A. *πατερ* trans-
tulit in locum omisſi *ἴρην*.

I et aitū] Vulgatum ēt si ex Lips. libro et Paris. A. C. D. mutayi. In Guelf. est si ēta aitū, quod in ēta et aitū mutatum ferri potest.

[Columella xii. 2. 3.] *vetus est proverbium, paupertatem certissimam esse, cum alicuius indipeas, nisi eo non posse, quia ignoratur, ubi propterum jaceat, quod desideratur.*

et *Contra*] *Huc* verborum ordinem exhibituit *Guelf.* *Paris.* *A.* *C.* *D.*
et *Lipf.* *Vulgo* est *ad* *pro* *de*. *Contra*
et *aliquibus.*

τό τι μὴ δύνασθαι λαβεῖν, ἢ τὸν ἀρρώματον τοῦ Λυτεροῦ,
πίστος ὅτι εἰπεῖσθαι. Ἀλλὰ γὰρ, ἔφη τούτο. τούτου δὲ
τὸν αὐτόν· ἀλλ' ἦτορ, ὅτι εἰ τάχας τοι παρέδωσα, ἐπειν
εἴρη ἔκαστα κείσθαι, ὅπως πάσις, ὅπου γε δεῖ πιθέκου,
καὶ σπάθης λαμβάνειν. Ἐστι δὲ αὐτὸν αὐταῖς, οἱ χάριν, οἱ
εἴρη· εὐχαριστοῦ ὅτε παλὸν ἀνθρώποις, οἷς οὐ τάξις. Καὶ
ἔπειρ χερὸς οὐδὲ ἀνθρώποις συγκείμενός ἐστιν. Ἀλλ' ἔτεν
μητρὸς ποιῶσσι, ἡ τι ἀν τύχῃ ἔκαστος, ταραχή τις φράγ-
ται, καὶ θεᾶσθαι ἀτερπές. Ὁταν δὲ τεταρμένος
ποιῶσι, καὶ Φθέργυανται, ἄμα οἱ αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀγιο-
θέατοι δοκοῦσι εἶναι καὶ ἀγάλαχοισι. Καὶ στρατιά
γε, ἔριν ἦτορ, οὐ γένει, ἀτακτος μὲν οὖσα, ταραχωδέ-
τακτος, καὶ τοῖς μὲν πολεμίοις εὐχαριστοτάτοις, τοῖς δὲ
φίλοις, ἀφεότατοις ὁρῶν, καὶ ἀγρυπτότατοι, ὅνος οἵμη,

τοῦ οὐ τρέπεται. Omisum in libris
additio et scripsi. In addidit Stephanus.

Edd. vett. Guelf. Lips. Par.
A. C. D. dant ἴστον, quod pertinuit
M. Videatur ad ἴστον.

Articulum omisit
Lipf. et Parif. A. C. D. Columella
v. 3. s. 34. quis enim nubilus nibil esse
pulchritudine in omni ratione vita dispositio-
nem atque ordinem? quod etiam iudicris
pulchritudinis licet semper cognoscere.

Stidas ἔγραψε, hic scri-
psit in libro suo legit, ut ἀγλωπ-
λόγος in Metrone l. 21. Nam ubi cho-
rus cantans non ad certos modos neque
ad certos praesentis magistri consenit,
diffonit quiddam ac tumultuosum au-
mentum equi videtur: at ubi certis
adversariis ad pedibus velut falcis conphi-
runtur, eis senit atque concinuit, en-
tremebat vocum concordia non solus
miles canitibus amicum quiddam et
alios refonat, sed etiam spectantes an-
teatique latissima voluptate pernul-
latur. Ita Cicero apud Columel-
lam.

Lipf. Guelf. p. 199
Sicut edid. vett.

hic et in Cyrop. i. 6, 36. muta-
vit Stephanus; posteriore in loco ad-
dicente libro Altonense; contra com-
parato ἀθηναϊτας, λυροφόρος, λυ-
ρίτας, defendit Wyttensb. in Bibli-
oth. Critica ii. 2. p. 54. In Diodori
v. c. 34. Διηγαντας τοὺς ἀλλαγὰ ex
Codd. restituit nuperus Editor pro
vulgato διηγάνεται. Vide ad seqq. 8.
infra.

ἀποδικεῖται] Vulgatum ἀποδικεῖται
a sensu alienum hujus loci in ἀγλω-
πλόγον Zeune, alius vir dicitur in
ἀποδικεῖται, mutari voluit. Dedi quod
conjectura ex seq. 6. ducit utre
Weitkum affectatus est Wyttensbach
l. c. Cicero verit: Jam vero in exte-
citu neque miles neque imperator sine
ordine ac dispositione quidquam valeat
explicare, cum armatus inermem, eques
peditem, plaustrum equitem, si frat pri-
misti, confundant. Exemplum a re
militari defunctum non fatigat
venire scemine juvencale Atticis
moribus, a talium rerum cognitione
longissime remota, teste monuit
Weiske: sed chori comparationem
immiterio taxat idem Weiske. Cho-
rum enim in multis deorum festis
videte potuit Nchomicti uxor.

έπλιτης, σκανδόφορος, Φίλος, ιππέας, ἄμαξα. Πᾶς γὰρ ἀν ταράνθείσαν, εἰν, ὅχοτες αὐτος, ἐπικειλύσαντι ἀλλῆλους, ἡ μὲν βαδίζειν τὸν τρέχοντα· ὁ δὲ τρέχειν τὸν ὕστηκτα· η δὲ ἄμαξα τὸν ιππέα· ὁ δὲ ἄνος τὴν ἄμαξαν
 3 ο δὲ σκανδόφορος τὸν ὄπλιτη; Εἰ δὲ καὶ μάχεσθαι δῖν, πῶς ἀν, αὐτος ὅχοτες, μαχέσαντε; οἵ γὰρ ἀνάγκην αὐτῶν τοὺς ἐπιόπτας Φεύγοντ, αὗτοι ικανοί εἰσι Φεύγοντες·
 4 καταπατήσαν τοὺς ὄπλα ὅχοτας. Τοταγμένη δὲ στρατὴ καλλιστον μὲν ιδεῖν τοῖς Φίλοις, διυχερίστατον δὲ τοῖς πολεμίοις. Τίς μὲν γὰρ αὐτὸν Φίλος οὐδένας θεάσαιτο ἐπλίτας τολλαῖς ἐν τάξις ταρσουμείνους; τίς δὲ αὐτὸν θαυμάσειν ιππέας κατὰ τάξιν ἐλαίνετας; τίς δὲ αὐτὸν πολέμος Φεύγοντει, ιδεῖν διυχερίστηκας ἐπλίτας, ιππέας, τελτωτας, τολλαῖς, σφωδόντας, καὶ
 5 τοῖς ἄρχοντος τοταγμένων ἐπομένους; Ἀλλὰ καὶ ταρσουμένους ἐν τάξιν, καὶ τολλαῖ μυριάδες ἀντι, ὄρεσις, ἀντιπερ εἴς ἔκαστος, καθ' ἥρυχαν τάντες πορεύονται. Εἰς
 6 γὰρ τὸ κενούμενον αὐτὸν ὄπισθεν ἐπέρχονται. Καὶ τρίτης δέ τοι η στρατηγία ἀνθρώπων διὰ τί ἄλλο Φεύγοντι εἰσι ταλαρίοις, η Φίλοις ἀνισθέατον, η ὅτι ταχὺ ταῦται; διὰ

[ιππεῖσσον] Edd. veteres, excepta Bryl. 2. et Caftal. Guelf. Lips. Parif. A. C. D. dant ineptum [ιππεῖσσον], omisso lā.

5. εἰς γὰρ ἀνάγκην] Opponuntur ei δέλτα λύσσας, sunt igitur impedimenta, διν, επιστρέψον, αριζάμ. Paulus ante Parif. D. δὲ omittit. A. μάχεσθαι habet, et μάχεσθαι iuprascriptum.

6. οὐ εργον] Vulgatum οὐ εργον corredit Stephanus, addicente Guelf. et Lips. libro.

[διυχερίστας] Comparata sect. 4. οὐχιστατο τοῖς πολεμίοις lectionem vulgatam in διυχερίστας mutari voluit Wyttensbach Biblioth. Criticae ii. 3. p. 54. Cum de forma superlativi dubitatio sit aliqua non levis, ut de altera οὐχιστατο dixi ad sect. 4.

malum etiam hic solenniorem διυχερίσταν restituere. Emendationem enim ipsam approbadamus equidem censeo. De διυχερίστας; videlicet etiam ad sect. 4.

[κατὰ τάξιν] Lips. cum Guelf. Parif. A. C. et margine Steph. et Villiof. τάξιν. Deinde εἰ δὲ εἰς δι ταλαρίος Parif. A. C. D.

7. αὐτὸν διαβαῖν] Camerarii conjecturam αὐτὸν διαβαῖν, probant Leonci. et Steph. quibus et ipse accedo.

8. εἰς ἀναγκήν] Ex edd. vett. εἰς εἰς. Caftalio fecit εἰς εργονίδια. Cum Stephano facit Guelf. Lips. Parif. A. Deinde αὐτόντος Guelf. sed genitivum jungit noster eidem verbo in Syntagma iv. 64.

τις οὐκ ἄλλοι ἄλλοις εἰσὶν οἱ ἐμπλέοντες, οὐδὲ διότι
ἐν ταῖς μὲν κάθησαν, ἐν ταῖς δὲ προνεύουσιν, ἐν ταῖς δὲ
Ἄγαπήσασιν, ἐν ταῖς δὲ ἐμβαίνουσι καὶ ἐκβαίνου-
σιν; οὐδὲ ἀταξία ὅμοιόν τι μοὶ δοκεῖ εἶναι, οἷόν περ εἴρη-
γενῆργος ὅμως ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυρὸς καὶ σπηρια-
τικῆστα, ὅποτε δέοις ημέρης, η ἡρτου, η ὥψου, διαλέγειν
δοις αὐτῷ, αὐτὶ τῶν λαβόντα διευχρηστέοντος χρησθαί.
Καὶ οὐδὲν οὐδὲ γύνατα, εἰ τοῦ μὲν ταράχου τούτου μὴ δέοισο, 10
Βαύλιος δὲ ἀκριβῶς διοικεῖ τὰ ὄντα εἰδένας, καὶ τῶν ὄν-
των εὐπόρως λαμβάνουσα, ὅτῳ ἂν δέη χρησθαί, καὶ
ἔρθι, τοι τοι αἰτῶς, ἐν χάρεσι διδόναται, χώραν τε δοκιμα-
σθεῖσα τὴν προσῆκουσαν ἐκάποιος ἔχειν, καὶ ἐν ταύτῃ
θέτεις, διδάσκωμεν τὴν διάκονον λαμβάνειν τε ἐντεῦθεν,
καὶ κατατιθέναι πάλιν εἰς ταύτην καὶ οὕτως εἰσόμεντα
τούτης σῶσαι θέτα, καὶ τὰ μή. Ἡ γὰρ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ
ὄρθρον θέτεις· καὶ δεόμενος Θεραπέιας ἐξετάσει η ὥψις,
καὶ τὸ εἰδένας, ὅπου ἐκαπτόν ἔστι, ταχὺ ἐγχειρίει, ὅποτε
μεταπορεύει χρησθαί. Καλλίστη δέ ποτε καὶ ἀκριβε-

Eustathius ad Odys. secundum p. 37. ex h. l. laudat ἵπταν, οὐ δέ. Brodheadus interlinioris malebat.

[...]. Haec est lectio a Budaeo, Camerario et Stephano probata, cum in libris scriptis et editis sit testimoniis, in Paris. A. a prima manu est *recens*; rectum extat in Eu-
flatibio. l. c. Verbū nauticū apud Polybiūm l. 21. illustrant Interpre-
tes. Deinde Guelf. rāfi' e drāsi-
vō. — A Sātōn pro labōriō.

9. Ἀπειλή] Junta ὁμοίως, deinde
edī. τετ. ἴρβαλλος. Est ἴρβαλλος h.
l. *Portus condere.*

istóris díus} Juntina díy dat.

rect *zona*, si Particulam si omittuntur libri omnes, eam addidit Ernestus sed apte *seculorum* interfam voluit. Eccliam illi suum assignavit Weissen. Eam Ciceronius Leoni. et Stephanus *zona*, in ministrant; sed *zona* alteri membro non fatisconvenit.

Eam tamen lectionem vertendo redidit Strebæus.

*χάρας τι] Juntina τι omisit, Guelf.
χάρας θεομασώματα dat. deinde
Junt et Guelf. τιθίναι omisso articulo. In Parif. A. C. D. est ὅπε δια.
Deinde ei post τιθίναι omisit. C.*

X̄ροι ἀβρ̄οι] *Columella* Cicero ver-
tit: nam et *unumquodque* *facilius con-*
sideratur, cum est *affigillatio* *sua loco*,
et si quid forte absit, *ipse vacuus locus*
admetit; ut, *quod deest*, *requiratur*. *Si*
quid vero curari aut concinnari oportet,
facilius intelligitur, *cum ordine suo re-*
conatur. Ad quem locum posui *autem*,
quod Weiske dedit, pro vulgato *autem*,
idque ipsius reddidit jam olim *Ca-*
merarius vertendo. Aristoteles (*Ευ-*
πεις ιύκεντος δι εντυπω το
λαοντον) *χρη γαγ λι* *λα-*
οντος δι την αυτον *χρησιν* *αυτον* *οντω*
γαγ λι *λαοντον* *δι την* *επιτηση*. *Parisi*. *C.*
ομικτη *αυτον* *vulgatum*.

στάτην ἔδεξα σκευῶν τάχιν ίδειν, ὡς Σάνχρατος, εἰσβὰς ἐπὶ Θέαν εἰς τὸ μέγα πλοῖον τὸ Φοινικόν. Πλεῦτα γὰρ σκεύη ἐν μικροτάτῳ ἀγγείῳ διακεχωρισμένα ἴθεασάμεν.

- 12 Διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δῆποι, ἐφη, ἔνδινον σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὄρμίστας ναῦς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλεῖ, πολλᾶς δὲ μηχανήματιν ἀνθάπλισται πρὸς τὰ πελέματα πλοῖα, πολλὰ δὲ ὅπλα τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγκη, πάντα δὲ σκεύη, ὅσοις περὶ ἐν οἰκίᾳ χρῶνται ἀνθρώποι, τῇ συσσιτίᾳ ἐκάστη καρμίζει· γέμει δὲ παρὰ πάντα Φορτίου, ὅσα ναύκληρος 13 κέρδους ἔνεκα ἄγεται. Καὶ ὅσα λέγει, ἐφη, πάντα οὐκ ἐν πολλῷ τινι μείζονι χρώμα ἔχεται, ή ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ συμφέτερο. Καὶ αὕτω κατακείμενα ἔκαστα κατενόησα, ἃς αὕτη ἄλληλα ἐμποδίζει, αὕτη μαστιτοῦ δεῖται, αὕτη

11. Πάξιοι σκευῶν] Junt. Guelf. No. ξενοφάν. Deinde νό Φοινικῶν Cod. Lips. Navem Phoeniceam notam loquitur, quae forte annum commematum vel merces Athenas afferebat. Major armamentorum apparatus in navibus Phoeniciae suffit videtur, quam in Atticis triremibus aut onerariis. Exemplum navis Phoeniciae, ut ineptum colloquio cum uxore Ischomachi, taxavit Weiske; sed non animadvertisit, Ischomachum hic Scratem aliquo, nec uxorem.

μικροτάτῳ] Guelf. cum Parif. A. C. D. εργοτάτῳ.

12. ἔνδινον] τετοι, πλεκτὰ funes, πρινοῦ τελε interpretatur Weiske. Hermippus Athenaei i. p. 27. In ΥΔΙΓΝΩΣΤΟΝ τὰ πρινοῦ τετοι καὶ βόβλους.

ἀνδρεῖον] Juntina, margo Steph. Guelf. ἀνδρέων. Deinde ιεντος Guelf. cum edd. vett.

συνειτία ιεντος] Est aut certus numerus remigum, nautarum aut militum una coenantium, aut distinctio conviviorum regebatur dignitate et munere, veluti servorum, remigum, militum, συρτηγῶν cum amicis et sic porto. συνειτία Laconica in bello

et pace nota sunt, illa quidem etiam ex loco Xenophontis Hellenic. v. 3, 17. Μίδωνες ξενίνει τι εἰδὼν πεπονιζόντων. Originem eorum apud Lacones et Cretas a belli necessitate aliqua deducit Plato de Legibus vi. p. 308. Bipont. edit.

13. λίγη, ἵψη] Guelf. Parif. A. D. margo Villois. et Lips. ἵψη λιγή. Pollux i. 80. ex h. l. laudat verba Ιεντος Υδιγνώστης περιηλίη περιηλίη στέγη, aut memoria falsius, aut a librariis vitatus. συμμέτοντες δικαίη δικ. est conciliale, quod justa mensura factum est, ad capiendo decem lectos, recte monente Weiske.

κατατίμενον] Guelf. Parif. A. C. D. et Lips. κατατίμενον omittunt: deinde ιεντος, οὗτοι διελόντες edd. vett. Guelf. ιεντος est in Lips. Parif. A.

Ἄ—μεταδί—το—δί—το—] Mihi videbatur scriptum suffit a Xenophonte ά—μεταδί—το—δί—το—δί—το—, ut statim sequitur διελόντες ιεντος, (in quo inest οὗτος ιεντος) οὗτοι περιηλίη. Sequenti paragraphe 14. est quidem ιεντοράποντος οὗτος οὗτος οὗτος δι—ιεντος, sed si ad eum modum refingere velis hunc locum, multo majore opus est mutatione.

ἀποσκεύαστά ἔστι, οὗτε δυσλύτως ἔχει, οὗτε διατριβὴν
παρέχειν, ὅταν τῷ ταχὺ δὲν χρησθαί. Τὸν δὲ τῶν κυ-¹⁴
βεργάτου διάκανον, δια προφέται, τῆς νεώς καλεῖται, οὗτος
εὑρὼν ἐπιστάμενον ἐκάστων τὴν χώραν, ὡς καὶ ἀπὸν ἄν
εἴκος, ὅπου ἐκαστα καίται, καὶ ὑπόστα ἔστιν, οὐδὲν γάτον,
ἢ ὁ γράμματα ἐπιστάμενος εἴποι ἄν, Σωκράτους καὶ
ὑπόστα γράμματα, καὶ ὅπου ἐκαστον τέτακται. Εἶδον ¹⁵
δὲ, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ ἐξετάζοντα τοῦτον αὐτὸν ἐν τῇ
σχολῇ πάντα, ὑπόσταις ἄρα δὲν ἐν τῷ πλοίῳ χρησθαί.
Θαυμάσας δὲ, ἔφη, τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, προμηνύ, τί¹⁶
περάσται. 'Ο δὲ εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὃ ξένε, εἴτι
συμβαίνοις γύγνοςθαί, πῶς καίται, ἔφη, τὰς ἐν τῇ ιπ., ἢ
εἴτι ἀποστατεῖ, ἢ εἰ δυστραπέλως τὶ σύγκειται. Οὐδὲν
γάρ, ἔφη, σύγχυτεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ Θεός ἐν τῇ Θαλάσσῃ,
οὕτε μαστίσκων, ὅτου ἀν δέν, οὕτε δυστραπέλως ἔχον δι-
δόκαι. 'Απειλεῖ γάρ ὁ Θεός, καὶ κολάζει τοὺς βλάκως.
Ἐὰν δὲ μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἀμαρτάνοντας, πάντα¹⁷
ἀγαπητόν· ἐὰν δὲ καὶ πάντα καλῶς ὑπηρετῶντας σώζῃ,
πελλὴ χάρις, ἔφη, τοῖς Θεοῖς. 'Εγώ ἀν κατιδόν τού-
την τὴν ἀχρίβειαν τῆς κατασκευῆς, ἔλεγον τῇ γυναικὶ,
ὅτι πάντα ἀν ἡμῶν εἴη βλακικὸν, εἰ οἱ μὲν ἐν τοῖς πλοίοις

14. Ιχάνον τὸν χάρα] Sic vulga-
tum ἵχάνον, cum Stephano correxi.

15. συμβαίνοι] Ita Stephanus edd.
vett. Guelf. Lipf. συμβαίνι correxit.
Priorem lectionem revocavit Zeune.

ἔν δεν.] Juntina δὲ omisit, con-
tra εἰ Parif. C. D.

16. ὅταν χαμέζῃ] Columella Ci-
cero: Hæc cedem ratio preparationis
aliquæ ordinis etiam in navigiis pluri-
mam valeat: nam ubi tempestas incedit,
et est rite disposita navis, suo quidque
ordine locatum armamentum sine trepi-
datione minister promitt, cum est a gu-
bernatore postulatum.

17. πλοίος] Quanquam supra dixi
navis exemplum ab Ischomacho af-

ferri potius ad Socratem quam ad
uxorem, hic tamen locus sententiam
meam redargere videtur et Weiske-
nam comprobare, qui comparatio-
nem inepiam colloquio cum uxore
habito recte judicavit.

ἔμιν εἴη βλακων] Intelligit Ieron
cum Bachio Weiske, ne cum Ste-
phano mutare aliquid necesse fit. Is
enim aut ἔμιν εἴη, aut τοῦδε δι ἔ-
μιν εἴη, aut τοῦτο δι ἔμιν εἴη
τοῦτο scribendum censuerat.

πλοίος] Hoc in Guelf. suprascri-
putum est. A prima manu est, ut ip-
Juntina, πλοίος. Parif. A. C. D.
πλοίοις, sed A. δε omittit.

καὶ μικροῖς ὅσι χώρας εὐρίσκουσι, καὶ σαλεύοντες ισχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν, καὶ ὑπερφοβούμενοι, ὅμως εὐρίσκουσι τὸ δέον λαμβάνειν· ημεῖς δὲ, καὶ διηρημένων ἐκάστοις Θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων, καὶ Βεβηκίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν καὶ εινεργετὸν χώραν ἐκάστοις αὐτῶν, τῶς οὐκ ἀν τολλὺ ἥματι 18 ἀσυνεγία εἴη; Ὡς μὲν δὴ ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν κατασκεψὴν, καὶ ὡς ράδιον χώραν ἐκάστοις αὐτῶν εὑρεῖν 19 ἐν οἰκίᾳ Θεῖναι, ὡς ἐκάστοις συμφέρει, εἰρηται. Ὡς δὲ καλὸν Φαίνεται, ἐπειδὰν ὑποδῆματα ἐΦεζῆς κένται, καὶ ὅποια ἦ, καλὸν δὲ ἴματα κεχωρισμένα ιδεῖν, καὶ ὅποια ἦ, καλὸν δὲ στρώματα, καλὸν δὲ χαλκία, καλὸν δὲ τὰ ἀμφὶ τρακέζας, καλὸν δὲ καὶ ὁ πάντων καταγελάσσειν ἀν μάλιστα οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψὸς, ὅτι καὶ χύτρας, Φησίν, εὑριθμον Φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας.

20 Τὰ δὲ ἄλλα ἥδη που ἀπὸ τούτου ἀπαντα καλλίω Φαίνεται κατὰ κόσμου κειμένα. Χορὸς γὰρ σκευῶν ἐκάστα Φαίνεται· καὶ τὸ μέσον δὲ τούτων καλὸν Φαίνεται, ἐποδῶν ἐκάστου κειμένου· ὥσπερ κύκλιος χορὸς οὐ μόνον

[ιερόποιοι] Edd. vett. *ιερόποιοι*. Guelf. *ιερόποιοι*, suprascripta *ιερόποιοι*. Guelf. Deinde edd. vett. Guelf. Strebeus et Camerarius dant *ιερόποιοι*, quod correctit Stephanus. Verum est in Lips. libro et Parif. A. C. D. et margine Villois.

18. *ἀγαθὸν*] Junt. Guelf. Lips. Parif. A. D. *ἀγαθὸν*. Deinde Σῆμαι edd. vett. cum Parif. C. D. Sequens *ἀγαθὸν* omittit Lips. Codex. Parif. A. *ιερόποιοι καὶ οἰκία* habet in margine.

19. *οἰκία*] Edd. vett. excepta Catal. et Guelf. *οἰκία*. Sequens δὲ ante *ἴματα* et *στρώματα* omittit Cod. Lips.

20. *ἄμφι*] Articulum omisit Juntina.

ἐ ποδῶν] In Guelf. et Juntina est ὁ σημεῖος *ποδῶν*, sed in libro scripto σημεῖος punctis suppositis damnatur.

φοῖνις, θηριθμον] Brodseus ad φοῖνις intelligebat τοῖς, Leonclavius φοῖνις corrigithebat; aliis verba ἔτι καὶ χύτρα φοῖνις θηριθμον damnaans scribi maluit brevius: χύτρας φαίνεται οὐα. πορφύρας. Vitiosum locum agnoscit etiam Weiske, qui sententiam loci postulare ait, ut sequatur: *πρὶ τούτου λεγετον*. Medicinam a melioribus libris excepito. ἀλλ' ἐπὶ τούτου πορφύρα dat margo Villois.

20. *ἄπει τούτου*] Hæc verba Juntina omisit. *Hac de causa* interpretantur. Sed oratio abrupta facit, ut etiam hunc locum vitiosum potem effe.

ἄπειτε ξενετα dat.

πορφύρα] In Guelf. a prima manu fuit *χύτρα* scriptum.

κύκλιος χορὸν] Chorum in modum circuli interpretatur Index Zeanis-

αὐτὸς καὶ λὸν Θέαμά ἔστιν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον αὐτοῦ
καὶ λὸν καὶ καθαρὸν Φαίνεται. Εἰ δὲ ἀληθῆ ταῦτα²¹
λέγω, ἔχεστιν, ἐφη, ὡς γύναι, καὶ πεῖραν λαμβάνειν αὐ-
τῶν, οὔτε τι ζημιωθέντας, οὔτε τι πολλὰ ποιήσαντας.
Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦτο δεῖ ἀδυμῆσαι, ὡς γύναι, ἐφη ἐγώ,
ὅς χαλεπὸν εὑρεῖν τὸν μαθητόμενόν τε τὰς χώρας, καὶ
μεμητόμενον καταχωρίζειν ἔκαστα. ²² Ισμεν γὰρ δῆ-
που, ὅτι μυριοπλάσια ἥμιν ἀπάντα ἔχει η πᾶσα πόλις·
ἀλλ' ὅμως, ὅποιον ἀν τῶν οἰκετῶν κελεύσης πριάμενόν τι
τοὶ ἐξ ἀγορᾶς ἐνεγκεῖν, οὐδὲν ἀπορήσει, ἀλλὰ πᾶς εἰδὼς
Φαίνεται, ὅποι χρὴ ἐλθόντα λαβεῖν ἔκαστα. Τούτου
μέν τοι, ἐφη ἐγώ, οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἔστιν, η ὅτι ἐν χώρᾳ
κεῖται τεταγμένη. ²³ Ανθρακον δέ γε ζητῶν, καὶ ταῦτα
ἔνιστε ἀντιζητοῦντα, πολλάκις ἀν τις πρότερον, πρὶν εὑ-
ρεῖν, ἀπείποι· καὶ τούτου αὖ οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἔστιν, η
τὸ μὴ εἶναι τεταγμένον, ὅπου ἔκαστον δεῖ ἀναμένειν. Περὶ

bus, addens ex Spanheimio ad Callimachi Hymn. in Dianam vers. 266.
267, choros alios fuisse orbiculares,
alios quadrangulares. In Callimacho
est τῷ βαρύτερῳ κακλάσσεσθαι, choros
ducere circum aram. In Aristophanis
Ranis 366, est κακλίσσοις χοροῖσιν ὑπά-
λι. Idem Nubium versu 332. κακλί-
σσοις χοροῖσιν φερματοπάμπτες poetas di-
thyrambicos vocat, interpretantibus
Scholiis grecis. Idem Avium verfu
917. μέλιται κύλις dicit, juxta ταρθί-
ναι καὶ κατὰ τὰ Σιμονίδεις nominans;
ubi Scholii interpretantur τὸν εἰ-
τήν ἐπάλισσον ἐγένεται ταῦτα κύλια ἐλί-
γη, ταρθίσται μέλι, διπούς, τακάπες,
πραγκίδες, πρεσίναι, τὰ ἐγένεται ἐραθ-
ναι καὶ ἀσπερίσσεις. Videntur igitur
genera plura carminum, a choro
circum aram stante vel circumeunte
cantata, quae vulgo lyrica nunc dici-
mus, vocabulo μέλιται κύλις comprehen-
sibilis fuisse; ad quae pertinent χοροί
κύλιοι, etiam κάλιοι κύλιοι ab Hesy-
chio memorati, qui χοροῖς interpretar-
tatur. Hinc ab aliis κύλιοι Luciani
et v. p. 121. et 139. Εἴδος νόμοι κύ-

λιοι sunt in Pollūcis iv. scđ. 79. ubi
Jungermannus Maximi Tyrii locum
ex Orat. vii. apposuit: καὶ καλὸς μέ-
τρος λακεδαιμονίος τὸ ιμβατήριον, Ἀθη-
ναῖον δὲ τὸ κύκλιον (ρίλλος). Aristophanes
Av. 1403. poetas dithyrambicos
principiū designat vocabulo κακλι-
σσοπαλαιοί. De varietate dithyrambo-
rum dixi in Lexicis græci noua edi-
tione sub h. v.

21. ζημιωθήσατε;] Parif. A. ζημιω-
θήσατε et deinde ποιήσατε dat.

οἱ χαλεποί] Juntina cum Guelf.
οἱ χαλεποί, deinde τοὺς χάρες. Verum
dat margo Villois.

22. τῶν οἰκετῶν] Articulum negligi-
gunt edd. vett. deinde καλέσσοις προ-
μίον Guelf. sed antea fuerat καλέσσοις
πρεπείσσοις. Mihi καλέσσοις scribendum
videtur; dī enim ad ἄταν perti-
net.

οὐδὲν ἀπορῶ] Parif. D. οὐδὲν ἀπα-
ραίσσειν dat. Deinde ἔτει Parif. C. D.

23. Περὶ μὲν δὲ] Edd. vett. Guelf,
Lip. Parif. A. περὶ μὲν γὰρ δὲ. Parif.
C. δὲ etiam omittit.

μὲν δὴ τάξεως σκευῶν καὶ χρήσεως τοιῶντα αὐτῇ διαλοχθεῖς δοκῶ μεμηδόθαι.

CAPUT IX.

1 Καὶ τί δῆ; ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι, ἔφη ἐγώ, ὁ Ἰσχόμαχος, πῶς τὶ ἐπακούει, ἀν σὺ ἐσπουδαζεῖς διδάσκων; Τί δέ, εἰ μὴ ὑπισχυεῖτό γε ἐπιμελήσεθαι· καὶ Φανερὰ ἣν ἡδομένη ἰσχυρῶς, ὥσπερ ἐξ ἀμφιχανίας εὐπορίαν τινὰ εὑρηκυῖα· καὶ ἐδεῖτο μου, ὡς τάχιστα, ἥπερ ἐλεγον, διατάξαι. Καὶ πῶς δῆ, ἔφη ἐγώ, ὁ Ἰσχόμαχος, διέταξες αὐτῇ; Τί δέ, εἰ μὴ τῆς οἰκίας τὴν δύναμιν ἐδοξέει μοι περῶν ἐπιδεῖξαι αὐτῇ; οὐ γὰρ ποικίλματι κεκόμηται, ὁ Σώκρατος, ἀλλὰ τὰ οἰκήματα ὠκοδόμηται πρὸς αὐτὸ τῶντο γεμένα, ὅπως ἀγγεῖα ὡς συμφοράτατα ἢ τοῖς μέλλουσιν ἐν αὐτοῖς ἐγεοθαι· ὥστε αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρόποντα εἶναι ἐκάστω. ‘Ο μὲν γὰρ Θάλαμος ἐν ὄχυρῳ ἀν, τὰ τιλείστου ἄξια καὶ στρώματα καὶ σκεύη παρεκάλει· τὰ δὲ ἔπρα τῶν στεγῶν τὸν σῖτον· τὰ δὲ ψυχεῖνα

Cap. IX. 1. Καὶ τί δῆ;—πως] Sic Stephanus locum interpusxit, cum anteas esset sine interrogatione καὶ τί δῆ ἡ γυνὴ—πως. Pro ὡς εἰ margo Viljois. Δὲ δὲ, Lipr. Δὲ δὲ habet. επιδέξας Paris. C.

ὑποχώρειον] Lipr. Paris. A. C. D. διερχόντος, deinde γ' ιστιμάντος Guelf. Paris. A. δὲ dat pro γι et in margine τοῦδε.

λατάριον] In Guelf. a prima manu τέλεο scriptum; anteas fuerat διδάξει.

2. λοιπομένα] Camerarius λοιπομένη vel λοιπομένων corrigebat: quod ut Zeunius vulgatum defendens, ut potuit, reprobat, ita ego unice verum puto. Aristoteles ΟΕcon. i. 6. εἰςία δὲ τρέσι ταῦτα πούματα ἀσφλίτερα πατεσπεντελον, καὶ τρέσι ὑγίειαν καὶ τρέσι ιψαμένας αἰτῶν. Λύκων δὲ πούματα (Codex πούματι) μὲν, αὐτοὶ παρεταῖ; καὶ λιθῖται τοῖς συμφίεσι καὶ τοῖς παρετοῖ

τοῖς ὑγροῖς καὶ τοῖς ὑγραῖς· καὶ τὸν ἔλλον πούματον τοῖς ἱμψύχοις καὶ τοῖς ἀψύχοις καὶ (hanc omittit Codex) διάλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ γυμνοῖς καὶ ἀδάσταις, καὶ ξύναις καὶ ἀστροῖς. Καὶ τρεῖς σύμμετροι δὲ καὶ τρεῖς ὑγίειν διατίθενται τοῦ θέρευς, εἴπλοι δὲ τοῦ χειμῶνος.

πρώτοντα εἶναι ἐκάστων] Cuique cella convenientem verit Weiske, et nisi cum Zeunio εἶναι redundare statuas, exponit ea quo diceret esse cuique seu pertinere ad unumquodque. Sed hoc per verba græca facere non licet, nisi in latinitate scripseris, quod omnino faciendum puto.

3. στεγῶν] Margo Steph. στεγῶν annotavit. Cicero apud Columellam xii. 2. quod excellissimum est conlatus, pretiosissima rasa et velutina desiderat: quod denique horreum fiscus aliquae aridam, fragmentis habetur edonemus: quod

τὸν οἶνον τὰ δὲ Φαρὰ ὅσα Φάρους δεόμενα ἔργα τε καὶ
οἰκέη ἔστι. Καὶ διαιτητήρια δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐπε-
δίκηνον αὐτῇ κεκαλλωπισμένα τοῦ μὲν Θέρους ἔχειν φυ-
χεῖντα, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλειπεῖνά. Καὶ σύμπασαν δὲ τὴν
οἰκίαν ἐπέδεκτα αὐτῇ, ὅτι πρὸς μεσημβρίαν ἀναπέπτεται,
ὅτε εὐθῆλον εἶναι, ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιος ἔστι, τοῦ δὲ
Θέρους εὔσχιος. Ἔδειξα δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν αὐτῇ, δ
δύραν Βαλανέιω ὄρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, ἵνα μάτε

frigidum, commodissime vinum effudit:
quod bene illusit, fragile supellestilem
aqua ea poterat p̄ora, quia multi lu-
nus indigent.

4. *κεριθωνίων*] Lips. Codex διεῖδ.
habet, deinde cum Juntina, Guelf.
Parl. C. ἔχει omisit.

κακαλλωπισμίαν] Verbum hoc sensum loci et structuram verborum interpellat inepte. Deinde a domo Ischomachi aliena est mentio cultus externi omnis. Erat enim illa, ut est in §. 2. σὲ ταῦτα μετενομάψαμεν. In Hieron. c. xi. 2. est *οἰκία ἴντερβλα-*
λῶν δεταῖη κακαλλωπισμίαν. Quid si fuit olim scriptum *κακαλλωπισμία*
πατέο; τοῦ δὲ Σίρου etc.

πρὸς μεσημβρίαν] Aristoteles in loco supra laudato, ἵνα δὲ ἡ τοιαύτη κα-
νεφέψησσε νᾶι καὶ μὴ ιστητεῖ, i. e.
ad septentrionem converta. Xenophontem διεπιτεττατο Zeunianus Index interpretatur: *versus meridiem*
frigidū seu porrectā sit: cum in Sym-
pozo v. 6. διεπιτεττατο μεσημβρίας ipse
veridictet sursum expansæ sunt, cum de-
beret aperta. ut est Aegifilai li. 17.
διεπιτεττατο τὰς τύλας, non expandens
vel porrigena, sed apertiores. In libro de
re equitatu i. 10. *μετρίπτης οἱ διεπιτετ-*
τατοι, id est parula nates, opponuntur
tacitū εργαστητοῖς, angustis. Sic est
ταῦτα διεπιτεττατο Hellenic. vi.
4. 27. Denique *ἴμματα διεπιτεττατα*
sunt oculi aperti in Memorabilibus.
Hinc est manifestum, h. l. ita verti
debere: *ad meridiem aperta aditum*
habet. Igitur conacula partim ad orien-
tem, alia ad occidentem, qua-
dam ad septentrionem converta fuer-
unt.

οὐρανον] In Memorab. iii. 8, 9.
umbra sekviam in edificio com-

memorat similiter.

5. *εἰτῆ, Σίρου*] Stephanus conti-
nuat verba sine incisio usque ad ἀν-
δρωνίτιδος, Bachius post εἰτῆ cum
Weitschio incisum posuit, Zeune post
Σίρου. Deinde si γεναικωνῖτις est pars
edium mulierum habitationi dicata, quo modo Σίρου addidit Xenophon
sine copula? Porro si *βαλάνειος* est
balneum, parum Ischomachus pro-
speraverat, ne, quae impeditre volebat,
acciderent. Qui enim balnei spatium
medium impeditre potuit, ne quid ef-
ficeretur, aut ne fervorum et fervarum
congregfus fierent? Accedit, quod,
cum aditus ipsi et porticus quem
usus habeant, sit accurate demon-
stratum, conacula virilis et muliebris
mentio tantum obiter injicitur, nec
usus vel commoditas docetur. Diffi-
culturum partem aliquam tollit Weis-
kiana conjectura Σίρου βαλάνη (ma-
litim Σίρα καὶ βαλάνη) quam ipse vir-
doctus interpretatur: *οἰσταὶ etiam*
γυναικονῖτιν januas p̄fuso ipse effec-
tum. Nam curam gynæcei pertinuisse
maxime ad matremfamilias. Super-
est longe major pars difficultatis,
quam sic expedire non licet. Igitur
locum lacunosum esse statuo. Verba
prima ita conjungo: θεῖα δὲ καὶ τὴν
γυναικωνῖτιν αὐτῇ ὀμοιώντες ἔχει τὰς
ἀνδρωνίτιδος. Sequebatur demonstratio
usus separati utriusque conaculi;
deinde vero addebatur mentio Σίρου
seu ofiarii, quam non omisit Aristoteles, sed ita posuit, ut in Xeno-
phonte legibile eandem videatur: θεῖα
δὲ καὶ τὰς μεγαλεις οἰκονομίας χρή-
ματα θεῖαι Σίρους, δὲ δὲ διὰ ἀρχενος
τῶν ἀλλοι Σίρους, τρέποντες ταῖς οἰκημάτοις.
unde Varto i. 13, 2: villici proxime janu-

ἐκφέρεται ἔνδοθεν, ὅ τι μὴ δεῖ, μῆτε τεχνοποιῶνται οἱ οἰ-
κέται ἀνευ τῆς ἡμετέρας γνώμης. Οἱ μὲν γὰρ χρηστοὶ
ταῦτον ποιήσαμεν, εὐνοῦστεροι ὡς ἐπὶ τὸ παλύ· οἱ δὲ πο-
νηροὶ συζητεῦτες, εὐπορώτεροι τῷρος τὸ κακουργεῖν γίγνον-
ται. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διηρθροεν, ἔφη, οὕτω δὴ ἥδη κατὰ
Φυλὰς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα. Ἡρόμενα δὲ πρῶτον,
ἔφη, ἀθροίζοντες, οἵς ἀμφὶ θυσίας χράμεθα. Μετὰ
ταῦτα κόσμον γυναικὸς τὸν εἰς ἑορτὰς διηρθροεν, ἐσθῆτα
ἀνδρὸς τὴν εἰς ἑορτὰς καὶ πόλεμου, καὶ στρώματα ἐν γυ-
ναικῶνιτιδι, στρώματα ἐν ἀνδρῶνιτιδι, ὑποδήματα γυναι-
κεῖα, ὑποδήματα ἀνδρεῖα. Ὁτιλαν ἄλλη Φυλὴ, ἄλλη
ταλασιουργικῶν ὄργανων, ἄλλη σιτοποιϊκῶν, ἄλλη ὄφο-
ποιϊκῶν, ἄλλη τῶν ἀμφὶ λαυτρὸν, ἄλλη ἀμφὶ μάκτρας,
ἄλλη ἀμφὶ τραπέζας. Καὶ ταῦτα πάντα διεχωρίσα-
8 μεν, οἵς τε ἀεὶ δεῖ χρῆσθαι, καὶ τὰ θυσιητικά. Χωρὶς
δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆτρα δαπανώμενα ἀφείλομεν, δίχα δὲ
καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. Οὕτω

am cellam esse oportet, eumque sci-
re, qui introcat, aut exeat noctu,
quidve ferat, præsertim si ostiarius
est nemo. Hæc significaverat fere
Xenophon iis verbis, quorum partem
reliquam habemus in *Dicasia, Balanis,*
ubi *Balanus* latere puto. Denique ad-
monitio subiuncta erat de servorum
congressibus, talis fere, qualiter ex
hoc loco traduxisse videtur Aristoteles
Econ. i. 5: *διὸ δὲ καὶ ἴργυρους ταν-*
τορεῖσιν, quod transtulit Varro R. R.
i. 1: *prefectos alacriores faciundum*
præmiis, dandaque opera, ut habeant
peculium et conjunctas conservas, e
quibus habeant filios: eo enim sunt
firmiores ac conjunctiores fundo; et
repetuit Columella i. 8, 5. Scilicet
post ἡμέρας δύο, defunt quædam, vel
uti πάτερ οἰσθίουται. Sequebatur præ-
ceptum generale de servorum con-
gressibus et servarum, cuius pars
major supererat.

6. φυλακ] Cicero apud Columel-
lam c. 3. *Præparatis idoneis locis in-*
strumentum et supellecilem distribuere

*coepimus : ac primum ea secrevimus,
quibus ad rei divinas uti solemus, postea
mundum mulierem, qui ad dies festos
comparatur, deinde ad bella virilem,
item dierum solennium ornatum, nec
minus calcrementsa utriusque sexus corvo-
mentia : tum jam seorsum arma et tela
seponerentur, et in altera parte instru-
menta, quibus ad lanificia utuntur.—
Ceterum *wp̄t̄* in margo Villois,
deinde Parif. A. us r̄as interat.*

ἀνδρῶν] Juntina et margo Steph.
ἀνδρῶν. Cf. Cyropaediae viii. 3, 5.

7. Ἀλλὰ μάρτι] Stephanus bis articulum τῶν inferendum esse recte monuit. Cicero: *Post quibus ad cibum comparandum vasis uti assolent, constituebantur; inde quas ad lavationem, quas ad exornationem, quas ad mensam quotidianam atque epulationem pertineant, exponebantur.*

Sarmatia] Stephanus Sarmatia de-
dit, quae forma est in Paris. A. C. D.

8. τὰ σίς θιαντὸς] Lips. τὰ omisit.
Deinde λαζάρου Guelf. Cicero ver-
tit: *Pothea en iis, quibus quotidie uti-*

γὰρ ἦτοι λανθάνει, ὅπως πρὸς τὸ τέλος ἐκβίβηται.
 Ἐπεὶ δὲ ἔχωρίσαμεν τῶντα κατὰ Φυλὰς τὰ ἀπικλα,
 εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκόσας ἔκαστα διηνέγκαμεν.
 Μετὰ δὲ τοῦτο ὅσοις μὲν τῶν σκευῶν καθημέραν χρῶνται
 οἱ οἰκέται, οἵον σιτοποιῆκοις, ὄψιοις, ταλασιουργοῖς,
 καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτο, τῶντα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρω-
 μένοις δεῖχαντες ὅπου δεῖ τῷτεναι, παρεδόκαμεν, καὶ
 ἐπετάξαμεν σῶa παρέχειν· ὅσοις δ' εἰς ἑορτὰς ἡ ξενο- 10
 δοχής χρέωμεντα ἡ εἰς τὰς διὰ χρόνου πράξεις, τῶντα δὲ
 τῇ ταμίᾳ παρεδόκαμεν, καὶ δεῖχαντες τὰς χώρας αὐτῶν,
 καὶ ἀπαρθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἔκαστα, εἴπομεν
 αὐτῷ, διδόναι τούτων ὅτῳ δέοις ἔκαστον, καὶ μεμυηθαί,
 ὅτῳ ἂν τι διδῷ, καὶ ἀπολαμβάνουσαν κατατίθεντας πά-
 λιν, ὅθεν περ ἄν ἔκαστα λαμβάνῃ.

Τὴν δὲ ταμίαν ἐποιησάμεντα ἐπισκεψάμενοι, ἥτις 11

mar, quod tempora num effet, sc̄p̄fūimus,
annum quoque in duas partes diuisi-
mus: nam sic minus fallit, qui exitus
futurus fit. Satis incepit! Nec licet
uti defensione Zeunii in suas partes
scribentis.—Postea denūtusq[ue] Paris.
 A. C. D.

9. *εἰσοπτῆς]* Guelf. *εἰσοπτης,*
ὑποτακτος. Cicero verit: *Hac post-*
quam omnia secrevimus, tum suo quaque
loci dispoſimmoſ: deinde quibus quoti-
dei seruuli utantur, qua ad lanificia,
qua ad cibaria coquenda et conficienda
pertinent, hæc ipſi, qui his uii solent,
tradidimus, et ubi exponerentur, demon-
stravimus, et ut salva effent, præcepi-
mus. Aristoteles OEcon. i. 6. *Li* μὴ
 ἀν τοῖς μηροῖς απίστοι ἐ Ἀττικὲς τρέ-
 τον τῆς διαδίκτου τὸν τεικαρίον χρή-
 σιμος. *Io* δὲ τοῖς μεγάλαις, διαιρεζί-
 ται καὶ τοῖς τρέτοις ἵναντο, καὶ τοῖς τετά-
 πτοις διαιτημέναις. *Ὀμοίος* δὲ καὶ τοῖς
 επικοντάροις τὸν καδὸν ὑμίσας καὶ τοὺς
 ἀλυγάνους, τῶντα παραδοτον τοῖς ἱρ-
 Ῥτοῖς.

10. *τὰς διὰ χρέους]* Cicero: *Quibus*
autem ad dies festos et ad hospitium ad-
ventum stimur et ad quædam rara ne-
gocia, kate primo tradidimus, et loca

omnium demonstravimus, et omnia an-
numeravimus, atque annumerata ipſi
exscriptimus, cumque admunimus, ut
quodcumque opus effet, sciret unde da-
ret, et meminisset atque annotaret, quid
et quando et cui dedisset, et cum rece-
pisset, ut quidque suo loco reponeret.

ταῦτα δι] Zeunianum τι repudia-
 vit Weiske comparans Hellenica i.
 4, 13. et ibi annotata ab eo.

11. *ταμίᾳ]* Promo verit Cicero,
 unde Patricius hic τῷ ταμίᾳ scribi
 voluit. Sed sequentia confirmant
 vulgatum.

γραψάμενοι] Cicero ἀπογράψαμεν
 legisse videtur, *exscriptimus* vertens.
 Sed in Aegesilai cap. i. 18. similiter
 est γραφέμενοι.

ὅτῳ ἂν τι] Cum Aldina Stephanus
 hoc vulgato ὅτι ἂν τῷ πρετulit. Ci-
 cero ὅτας τῷ τῷ legisse videtur Zeu-
 nio.

11. *ἰποκτήματα]* Cicero apud
 Columellam xii. 1. de villica: *in-*
primis confiderandum erit, an a vino,
ab efcis, a superstitionibus, a somno, a
viris remotissima fit, et ut cura eam
subeat, quid meminisse, quid in poſte-
rūm prospicere debeat—et iam malum

ημῶν ἐδόκει εἶναι ἀγκατεστάτη καὶ γαστρὸς, καὶ οὐνού,
καὶ ὑπνου, καὶ ἀνδρῶν συνουσίας· τῷρες τούτους δὲ, ὅτι τὸ
μητρονομικὸν μάλιστα ἐδόκει ἔχειν, καὶ τὸ προγενέν, μή τι
κακὸν λάθη ταρφῆ ημῶν ἀμελοῦσα, καὶ σκοπεῖν, ὅπως
12 χαριζομένη τὶ ημῖν, ὁφέλη ημῶν ἀντιτίθεται. Ἐδίδασ-
κομεν δὲ αὐτὴν καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν τῷρες ημᾶς, ὅτι εὐφρα-
νοίμεθα, τῶν εὐφροσυνῶν μεταδιδόντες, καὶ εἴτε λυπηρὸ
αἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες. Καὶ τὸ προθυμητόθας
δὲ συναύξειν τὸν οἰκον ἐπαιδεύμεν αὐτὴν, ἐπιγυγνάσκειν
αὐτὴν πεισοῦντες, καὶ τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες.
13 Καὶ δικαιοσύνην δὲ αὐτῇ ἐπεκαίνυμεν, τίμιωτέρους τιθέντες
τοὺς δικαιούς τῶν ἀδίκων, καὶ ἐπιδεικνύοντες πλούσιωτε-
ρον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας τῶν ἀδίκων· καὶ αὐ-
τὸν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ χάρᾳ κατεγάπτομεν. Ἐπὶ δὲ τούτοις
τῶσιν εἴπον, ἐΦη, ὁ Σώκρατες, ἐγὼ τῇ γυναικὶ, ὅτι πάν-
των τούτων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ αὐτῇ ἐπιμελήσοται, ὅπως
διαμένῃ ἐκάστῳ ἡ τάξις. Ἐδίδασκον δὲ αὐτὴν, ὅτι καὶ

*vilare, quam præmium rella factorum
sperrare.*

12. *ἰππογυνάσκειν*] Weiske intelligens *oīxias* interpretatur, *cum eam* consciām faceremus rerum et rationum nostrarum. Sed quid *oīxias* ad hæc? Confilia cum villica communicantur, ejusque confilium exquintitur. Quodsi commune confilium felicem habuerit eventum, *τῆς ἵππων* frumentum villica et ipsa percipit cum domino.

13. *δικαιοσύνην δὲ αὐτῇ*] Edd. vett. δὲ omittunt, quod addit etiam margo Villois. Deinde pro *τίμησις* margo Stephan. *τιμονίον* annotavit. postea *βιωτίουν* Guelf.

δὲ αὐτῇ τῇ χάρῃ] Pro *τῇ αὐτῇ* *χάρῃ* diictum interpretatur Weiske: *eo loco sive ea in conditione illam ponebamus, ut posset splendide et liberaliter, sive ut homines benefiores, vivere.* Leonclaviana versio, *atque haic tali locum hunc attribuebamus, grecis his responderet, judice Weiskio:* *τι τινεγ*

μὲν οὖν τῇ χάρῃ αὐτὴν κατιστάτερην. Camerarius interpretatur: *alque eam ipsam quoque in numero proborum justificare collocabamus.* Mibi nulla harum rationum satisfacit, et locum lacunofum esse censeo.

14. *ἰδότες δὲ τάξις*] Guelf. *ἰδάστες* habet, et praecedens *τάξις* est a manu secunda adscriptum. Deinde *ἰππογυνάσκειν* dat. Cicero verit: *Potremo his rebus omnibus constitutis, nihil hanc arbitrari distributionem profuturam, nisi villicus sepius, et aliquando tamen dominus aut matrona confideraverit animadvertere que, ut ordinatio instituta conservetur. Quod etiam in bene moratis civitatibus semper est observatum; quarum primoribus atque optimoribus non satius visum est bonae leges habere, nisi custodes carum diligenter noscere crederent, quos Græci νομοφίλας appellant. Horum erat officium, eos, qui legibus parerent, laudibus prosequi nec minus honoribus: eos autem, qui non parerent, pena multiore.*

οὐ ταῖς εὐφραντέαις πάλεσι οὐκ ἀρχεῖ δοκεῖ τοῖς πολίταις, ἢ νόμους καλοὺς χράψανται, ἀλλὰ καὶ νομοφύλακας προσαρρῦνται, οἵτινες ἐπισκοποῦντες τὸν μὲν ποιῶντα τὰ νόμιμα ἐπαινῶσιν· ἢ δέ τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζητοῦσι. Νομίσας οὖν ἐκέλευν, ἔφη, τὴν 15 γυναικαν καὶ αὐτὴν νομοφύλακα τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι, καὶ ἐξετάζειν δὲ, ὅταν δέδῃ αὐτῇ, τὰ σκεύη, ὥσπερ ὁ Φρεύραρχος τὰς Φυλακὰς ἐξετάζει, καὶ δοκιμάζει, εἰ καλῶς ἔκαστον ἔχει, ὥσπερ ἡ Βουλὴ ἵππους καὶ ἵππέας δοκιμάζει, καὶ ἐπαινεῖν δὲ καὶ τιμᾶν, ὥσπερ Βασίλισταν, τὸν ἄλλον ἀπὸ τῆς παρούσης δυνάμεως, καὶ λοιδορεῖν καὶ κολαζεῖν τὸν τούτων δεόμενον. Πρὸς δὲ τούτοις 16 ἐδίδασκεν αὐτὴν, ἔφη, ὡς οὐκ ἀν ἀχθούσῳ δίκαιως, εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προστάττω, ἢ τοῖς οἰκέταις περὶ τὰ κτήματα, ἐπιδεικνύν, ὅτι τοῖς μὲν οἰκέταις μέτεστι τῶν δεσποτούνων χρημάτων τοσοῦτον, ὅσον Φέρειν, ἢ Θεραπούειν, ἢ Φυλάττειν, χρῆσθαι δὲ οὐδεὶς αὐτῶν ἐξεστιν, ὅτῳ ἀν μὴ δῷ ὁ κύριος· δεσπότου δὲ ἀπαγάγειν, ὡς ἀν βούληται ἔκαστα, χρῆσθαι. "Οτών οὖν καὶ σωζομένων 17 μεγίστη ὄντης, καὶ Φειρομένων μεγίστη βλάβη, τούτῳ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μάλιστα προσήκουσαν ἀπέφανον. Τί οὖν; ἔφη ἐγώ, ὡς Ἰσχόμαχε, ταῦτα ἀκούσασα ἡ 18

εὐη^η] Jantina et Paris. A. C. D.
ταῦτα. Deinde Ιαντίνη ήγειρε Παρι. A. C. D.

15. ἡ βούλη] Compare de Magistro Equitum i. 8, 13.

ὅπερε βασιλίσσων] Parif. A. Δέντρη
καὶ βασιλίσσων. Deinde τὰς ἄλλους Πα-
ρι. C. D.

16. οὐδὲν αὐτῶν] Nescio unde
Weitkiana αὐτὸν dederit.

ἡ δὲ βούλην Ιαντίνη, χρῆσθαι] Ca-
merarius corrigebat Ιαντίνην, Stephanus
οὐ δὲ βούλην Ιαντίνην χρεῖ· aut
οὐ δὲ β. Ιαντίνη χρεῖ. Vulgatum Ba-
chius, Zeunius et Weitkius ita do-

fendunt, ut primum οὐτι intelligent
subaudiendum ad χρῆσθαι deinde
Ιαντίνη interpretatur καὶ Ιαντίνη
cum Brodeo, aut si Ιαντίνη, ex nota
formula χρῆσθαι τοι π. Quali ranti
illi viri et tam egregie docti, Came-
riarius et Stephanus, hanc greci for-
monis consuetudinem ignoravissent.
Quam si sequi voluissest Xenophon,
dicendum potius erat: δὲ βούλην
Ιαντίνη χρῆσθαι, ad quenqueque libu-
rit utrum adhibere. Mihi igitur pa-
rior Stephanii ratio, uti Leonclavio,
sola placet.

γυνὴ πᾶς σοι ὑπήκουε; τί δὲ, ἔφη, εἰ μὴ εἶπέ γέ μοι, ὁ Σώκρατες, ὅτι οὐκ ὁρθῶς γυγνάσκομι, εἰ οἰσίμην χαλεπὰ ἐπιτάπτειν, διδάσκων ὅτι ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τῶν ὄντων. Χαλεπάτερον γὰρ ἀν., ἔφη Φάνας, εἰ αὐτῇ ἐπέταστον ἀμελεῖν τῶν ἑαυτῆς, ή εἰ ἐπιμελεῖσθαι δέησει τῶν οἰκείων ἀγαθῶν. Πεφυκέναι γὰρ δοκεῖ, ἔφη, ὥσπερ καὶ τέκνων ράον τὸ ἐπιμελεῖσθαι τῇ σώφρονι τῶν ἑαυτῆς, η ἀμελεῖν, οὕτω καὶ τῶν κτημάτων, ὅσα ἴδια ὄντα εὑφράνται, ἥδιον τὸ ἐπιμελεῖσθαι νομίζειν ἔφη εἶναι τῇ σώφρονι τῶν ἑαυτῆς η ἀμελεῖν.

CAPUT X.

1. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀποχρίνασθαι τὴν γυναικαν αὐτῷ ταῦτα, εἰπον· Νὴ τὴν "Ηραν, ἔφη, ὁ Ἰσχόμαχε, ἀδρικήν γε ἐπιδεικνύεις τὴν διάνοιαν τῆς γυναικός. Καὶ ἄλλα τοίνυν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, θέλω σὸι τῶν μεγαλόφρονα αὐτῆς διηγήσασθαι, ἡ μου ἀπαξ ἀκούσασα ταχὺ ἐπείθετο. Τὰ τοῦτα; ἔφη ἐγὼ, λέγε· ὡς ἐμοὶ τολὺ ἥδιον ζώσης ἀρετὴν γυναικὸς καταμανθάνειν, η εἰ Ζεῦς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναικαν ἐπειδείκνυεν. Ἐπειδεῖν δὴ λέγει ὁ Ἰσχόμαχος· Ἔγὼ τοίνυν, ἔφη, ιδών τοτε αὐτὴν, ὁ Σώκρατες, ἐντεριμένην τολλῷ μὲν ψιμυνθίω, ὅπως λουκοτέρα ἔτι δοκοίη εἴησαι,

18. τῶν σου δεάκου ;] Parif. C. D. τῶν σου δεάκου. Evidenter hoc σου præferam.

Δεῖ γι] Castal. γι omisit.

19. δεῖσι, ἔφη,] Edd. vett. ἔφη omittunt. Deinde ἔφη omittitur in add. vett. Guelf. Lips. Steph. ex Codicem veterum consensu ait se ἔφη restituisse, cum quidam μᾶλλον interponere maluissent. Strebæus jucundius vertit.

ἔφη ίκαν] Posterioris verbum omittitur in add. vett. sed extat etiam in margine Villois. Deinde ί in Castal.

Parif. A. C. D. si omittunt, solus A. in margine addit.

Cap. X. νὴ τὴν "Ηραν, ἔφη] Formulam jurandi Socraticam asseruit Ernesti ad Memorab. i. 5. 5. In Guelf. et Lips. est ἔφη.

2. μὴ ψιμυνθίω] Juntinga ψιμυνθίω, Guelf. μίνται ψιμυνθίω, Lips. etiam dat simplici μ scriptum vocabulum, ut scit. 7. et Parif. A. C. D.

ίκη] Parif. A. ίκη λουκοτέρα δεῖσι, in margine δεῖσι. C. λ. ίκη δεῖσι. D. δεῖσι.

ἢ ἦν, πωλῆ ἀδὲ ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθρότερα Φαινοίτο τῆς ἀληθείας, ὑποδήματα δ' ἔχονταν ὑψηλὰ, ὅπως μείζων δοκοίη εἴναι, ἢ ἐπεφύκει, εἰπέ μοι, ἘΦη, ὡς γύναι, ποτέ-³ ρως ἂν με κρίναις ἀξιοφίλητον μᾶλλον εἴναι χρημάτων κοινωνὸν, εἴ σοι αὐτὰ τὰ ὄντα ἀποδεικνύομι, καὶ μήτε κομπάζοιμι, ὡς ταλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, μήτε ἀποκρυπτοίμην τὶ τῶν ὄντων μηδὲν, ἢ εἰ ἐπειρώμην σε ἔχαπατάν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβῳλον [δηλοίνη σὲ] καὶ ὄρμους ὑποξύλους, καὶ πορφυρίδας ἔξτήλους Φαινού ἀληθίνας εἴναι; Καὶ ⁴ ὑπολαβῶντα εὐθὺς, εἰρήμει, ἘΦη· μὴ γένοιο σὺ τοιῶτος. οὐ γὰρ ἀν ὕγειας σε δυναίμην, εἰ τοιῶτος εἶης, ἀσπάσασθαι ἐκ τῆς ψυχῆς. Οὐκοῦν, ἘΦη ἐγὼ, συνεληλύθαμεν, ὡς γύναι, ὡς καὶ τῶν σώματων κοινωνήσοντες ἀλλῆλοις; Φασὶ γοῦν, ἘΦη, οἱ ἀνθρώποι. Ποτέρως ἀν ⁵ οὖν, ἘΦη ἐγὼ, τοῦ σώματος αὖ δοκοίην εἴναι ἀξιοφίλητος

[ιγχούση] Atticum dicitur esse pro *ἀγχούση*, quam scriptum annotat margo Steph. infra feit. 7. Thomas Magister usum Atticum annotavit.

[ὄνταλα] Usum muliebrem docuit Victorius Var. Lect. 15, 23. Deinde *ὄνταλα* Paris. A. C. D.

[τὰ ἔστα] Articulum omittit Paris. A. Brodæus recte τὰ ἔστα. *Sed ὃνταλά* *σταλά* interpretatur. Deinde τὰλα λεῖψι μη τῶν ἔστω Lips. cum Paris. A. C. D. Antea ἡ *ἰσταλά* Paris. C. D.

[τὰ] Guelf. εἰ omittit, et sequentia ita ordinat: λεῖψι μη τῶν ἔστων.

[οὐλάστη] Hæc verba seclusi, securus auctoritatem Stephani, qui plane delet, tanquam orta ex repetitione syllabarum postremarum vocalium antecedentis. Cum Stephano faciunt Leoncl. et Bachius. Brodæus εἰ in εὐ mutari voluit. Camerarius *imponere tibi, in fraudem illicerem* vertit. Est sane apud Hesychium διλέσσων, φιλορρ., βλάψων, sed id verbum Xenophontis etate doricas dialecti et poetarum proprium fuit.

Præterea media tantum verbi forma fuit usitata. Deinde verbum hic interpositum alieno plane in loco turbat verborum ordinem. Denique significatio, quam verbum in poetarum locis habet a me comparatis omnibus, ea ab hoc loco abhorret. Itaque Zeunii et Weiskii defensione uti non licet.

[ἰσταλά] ligneos, sed inauratos. Cf. Victorii V. L. 19, 24.

[ἴσταλα] Edd. vett. Guelf. Lips. I. 177. C. D.

[τὰστάσια] Vulgo additum εἰ auctore libro Guelf. Lips. Parif. A. C. D. delevit Zeune. Alii præeunte Castaliane prius εἰ post ιγωνι deleri voluerunt. In ψυχῆς Parif. C.

[τοτέρως ἀ, οὐ] Guelf. οὐ omittit, et sæpe in tali oratione omisit Xenophon, uti docui ad Cyrop. i. 4, 13. iv. 4, 5. vii. 5, 25. Memorab. ii. 3, 19. Aristoteles *Εἰκόνων*. i. 4. τοτέ δι ποτάσσων ματηρί εἰδε τὰ ἔστη διαλεξομενών ἀλλάλων πλησιέστερον, εἴτε εἰδε τὰ σύμπατα· ἡ δὲ τὰς ποτάσσους εἰδε διαφίζουσά λεῖψι τὰς τῶν

μᾶλλον κοινωνός, εἴ σαι τὸ σῶμα παιδάρεντον παρέχειν τὸ
έμαυτον ἐπιμελόμενος, ὅπεις ὑγιαῖνον τε καὶ ἔργωμένον
ἔσται, καὶ διὰ ταῦτα τῷ ὄντι σύχρως σοι ἔσομαι, η̄ εἴ σαι
μίλτῳ ἀλειφόμενος, καὶ τοὺς ὁφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος
ἀνδρεικέλω, ἐπιστηκόντοις τε ἔμαυτὸν, καὶ συνείην ἐξαπατᾶν
σε, καὶ παρέχων ὄραν καὶ ἀπτεσθαί μίλτου ἀπτί τε τοῦ ἔμαυ-
τοῦ χρωτός; Ἐγὼ μὲν, ἔφη ἔκεινη, αὐτὸν μίλτου ἀπτούμην
η̄διον η̄ σοῦ, αὐτὸν ἀνδρεικέλου χρώμα σράψην η̄διον, η̄ τὸ
σὸν, αὐτὸν τοὺς ὁφθαλμοὺς ὑπαληλυμένους η̄διον ὄραπτο
τοὺς σοὺς, η̄ ὑγιαίνοντας. Καὶ ἐμὲ τοίνυν νόμιζε, εἰπένη
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὃ γύναι, μήτε Φιμμιδίου μήτε ὄγ-
χουσης χρώματι η̄δεσθαί μᾶλλον, η̄ τῷ σῷ. Ἀλλ᾽
ῶσπερ οἱ Θεοὶ ἐποίησαν ἵπποις μὲν ἵππους, Βανοὶ δὲ
βοῦς η̄δισταν, προβάτοις δὲ πρόβατα, αὕτω καὶ οἱ ἀπ-
θρωποι ἀνθρώπου σῶμα καθαρὸν αἴσται η̄διστον εἶναι.
8 Αἱ δὲ ἀπάται αὗται τοὺς μὲν ἔξω πινάκας ἀνέ-
ελέγκτις ἐξαπατᾶν, συνόντας δὲ αἱ τάναγκη ἀλίσκε-
σθαί, ἀν ἐπιχειρῶσιν ἐξαπατᾶν ἀλλήλους. Ἡ γὰρ ἔξ-
εινῆς ἀλίσκονται ἐχανιστάμενοι πρὸν παρασκευάσασθαι,
η̄ ὑπὸ ιδράτος ἐλέγχονται, η̄ ὑπὸ δακρύων βασανίζονται,
9 η̄ ὑπὸ λαυτροῦ ἀληθινῶς κατωπτεύθησαν. Τί οὖν περὶ
Θεῶν, ἔφη ἐγὼ, τῷδε ταῦτα ἀπεκρίνατο; Τί δὲ, ἔφη, εἰ

τραγούρδον ή τῇ επιτῇ πρὸς ἀλλάλους
ἴρισθαι.

οὐ ἴμενον] Parif. A. τὸ ιαννοῦ. C.

D. τὸ ιαννοῦ ἴστημελόμενος.

ἴνδινονομοι] Guelf. ινδίνονομοι, Pa-
rif. C. D. Lipf. cum edd. vett. Ιν-
δίνονομοι. Deinde περίχων edd. vett.

6. ὑπαληλυμένον] In Guelf. altera
litera μη̄ supra scripta est. idem paulo
ante η̄διον ἔργην dat cum Parif. C. D.
In seqq. Lipf. ἔργην η̄ τοὺς σοὺς dat.
Guelf. η̄ τοὺς η̄ ὑγιαίνοντας. η̄ τοὺς σοὺς
η̄ δη. margo Villois. Camerarius
quem saner sanos vertens η̄ τοὺς ὑγιαίνον-

τας redditidisse videtur Zenio.

7. φιμμιδίου] Parif. A. C. D. φιμ-
μιδίον dant.

8. ἱεποτάμιον] Codex Lipf. ιε-
ποτάμιον dat cum Parif. A. C. D.

ἀληθινῶς] Offendit me vocabulum,
quoniam priori ἀνθειλύκτος oppo-
situm forte dicas. Deinde κατωπτεύ-
σθαι Guelf. κατωπτεύσθαι Parif. C. D.

9. Τί δὲ, ίφη.] Virtium edd. vett. et
Steph. ίφη sustuli Leoncl. Deinde
τούτο Parif. A. C. D. Postea post
τούτο additum Τί εἰ αὐτοῦ libro
Guelf. Lipf. Parif. A. et Juntinga,

μὴ τῶν λοιπῶν τειστον μὲν αὐτὸν πάποτε ἔτι ἐπραγματύσατο, καθαρὰν δὲ καὶ πρεπόντως ἔχουσαν ἐπειράτο οἴστην ἐπιδεικνύει; καὶ ἐμὲ μὲν τοι ἡράτα, εἴτι ἔχοιμι συμβουλεῦσαι, ὡς ἀν τῷ οἴτι καλὴ Φάίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοῖ. Καὶ τύχα μέντοι, ὡς Σώκρατες, ἐφη, συνε-
βούλευεν αὐτῇ μὴ δουλικῶς αἰδὲ καθησθαι, ἀλλὰ σὺν τοῖς θεοῖς πειρᾶσθαι δεσποτικῶς πρὸς μὲν τὸν ιστὸν προστάσαν, ὅ τι μὲν βέλτιον ἄλλου ἐπιστάσθαι, ἐπιδιδάξαι, ὅ τι δὲ χειρον, ἐπιμαθεῖν ἐπισκέψασθαι δὲ καὶ στοκοῖον, παραστῆναι δὲ καὶ ἀπομετροῦν τῇ ταμίᾳ, περιελθεῖν δὲ ἐπισκοπουμένην καὶ εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ηδὲ, ἔκαστα. Ταῦτα γὰρ ἰδόκει μοι ἄμα ἐπιμέλεια εἶναι καὶ περίπατος. Αγαθὸν δὲ ἐφη εἶναι γυμνάσιον 11 καὶ τὸ δεῦται καὶ μάζαι, καὶ ἴματα καὶ στράματα ἀνατεῖσαι καὶ συνθεῖναι. Γυμναζομένην δὲ ἐφη οὕτως ἀν καὶ ἐσθίειν ἥδιον, καὶ ὑγιαίνειν μᾶλλον, καὶ εὐχροωτέραν Φαίνεσθαι τῇ ἀληθείᾳ. Καὶ ὅφις δὲ ὀπόταν ἀν-
12

*tangquam glossema verborum tuū
laudes, delevit Zeune, revocavit
Weiske.*

*alii] Guelf. ἦτι dat. Paulo antea
ipid pīs ἡράτα Parīs. C.*

*10. καθησθαι] Cicero Columella
xii. 3, 8. Denique uno loco quam mi-
nime oportebit eam confidere: neque
enim sedentaria ejus opera est, sed modo
ad telam debet accedere, ac si quid
melius sciat, docere: si minus, addiscere
ab eo, qui plus intelligat: modo est, qui
cibis familiae conscient, invisiere;
tunc etiam culinam et bubilia, nec minus
præspitia mundanda curare:—premis
quaque et cellarioris aliquid appendentibus
aut metientibus intervenire.*

*ἰστοποτίον] Aristoteles Econ. i. 6.
ἰστοποτίον εἰν τὰ μὴ αὔτον, τὰ δὲ τὰ
γενναια, οὐτιστίον διαιρέσθαι τὰ ἤγρα
τὰς αἰσθητάς, καὶ τοῦτα ταῦτα τὰ
μερικῶν αἰσθημάτων ἀλλούτα, τὰ δὲ
ἰστοποτίαν τολλάντια.*

*ἀρενάσσα] Brodæus τὸν ἱερὸν cor-
rigens non meminerat verbum hoc.*

*etie pro προστάσαι, possum. Deinde
τὸν ιστοποτίον Guelf.*

*εποτοιδί] In libro Guelf. τὸν επο-
τοιδί fuit a prima manu scriptum:
equidem τὸν εποτοιδί malum scri-
ptum. Muliebre enim fuit officium
εποτοιδί, et articulus mihi necessa-
rius hic videbatur.*

*ἡ δὲ] Ita e margine Steph. et
Guelf. dedit Zeune, quam scripturam
etiam Camerarius vertendo exprefsit.
Vulgo et in Parīs. A. C. D. est ἡ.*

*11. ἵψη ἵψη] Guelf. ἵψη ίψη.
Deinde ενθῆναι edd. vett.*

εὐχρωτέρα] Guelf. ὑχρωτέρα, dat.

*12. ταὶ λύτη ἡ] Suni haec verba
Ischomachi adhuc cum uxore lo-
quentis atque usum exercitiorum
corporis mulieris demonstrantis et
iam inde, quod aspectus mulieris
ministrantis sponte marito multo
magis allicit et renovat semper ejus
amorem, coque ipso cavitur, ne ser-
vare pulchritate ministrantis aspectu cor-
ruptus ab amore conjugali deduca-*

ταγωνίζεται διακόνω, καθαρωτέρα οὖτα, πρεπόντως τε μᾶλλον ἡμίφιεσμένη, χιμητικὸν γίνεται, ἄλλως τε καὶ ὀπόταν τὸ ἐκάυσαν χαρῆσθαι προσῆ, ἀπὸ τοῦ ἀναγκα-
13 ζομένην ὑπῆρχετεῖν. Αἱ δὲ ἀεὶ καθήμεναι σεμνῶς πρὸς τὰς κεκοσμημένας καὶ ἔχαπατώσας κρίνεσθαι παρέχουσιν ἑαυτάς. Καὶ νῦν, ἔφη, ὁ Σώκρατες, οὕτως, εἰς ἴσθι,
ἢ γυνὴ μου κατεσκευασμένη Βιοτεύει, ὥσπερ ἕγειρεῖσθαι
δασκον αὐτὴν, καὶ ὥσπερ νῦν σοι λέγω.

CAPUT XI.

1 ENTETOΘΕΝ δὲ ἕγειρεῖσθαι εἶπον, ὁ Ἰσχομάχε, τὰ μὲν δὴ πέρι τῶν τῆς γυναικὸς ἔργων ικανῶς μοι δοκῶ ἀκηκοέντα τὴν πρώτην, καὶ ἄξια γε πάντας ἀμφοτέρων ὑμῶν. Τὰ δὲ αὖ σὰ ἔργα, ἔφη ἕγειρεῖσθαι εἶπε, ηδη μοι λέγε, ἵνα σύ τε, ἔφη οὖς εὐδοκιμεῖσι, διηγησάμενος ηδῆς, καὶ γὰρ τὰ τοῦ καλοῦ καγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακονός καὶ 2 καταμαθὼν, ἢν δύναμας, πολλῷν σοι χάριν εἰδῶ. Άλλὰ μὴ Δι, ἔφη Ἰσχομάχος, καὶ πάντας ηδεως σοι, ὁ Σά-

tur. ἀνεγνωκέσθαι declarat operam spontaneam uxoris ministrantis marito, et verba ἀλλας τοι—^{τοι—} non de sola θελητῇ dicuntur, uti cum quibusdam capi posse censem Weiske, sed ministerium servae et uxoris ita comparatur. *Hūis* est totius corporis habitus et aspectus, qui de center vestibus amictus dicitur improprie, sed verba Xenophon reliqua sententiae accommodavit. *κοντάνα* vocat illecebras amoris, quae ex motu corporis muliebris non solum ministranter, sed vario se modo exercentibus atque oculis mariti se ingerentis ortae majorem vim habent, quam feminæ otiosæ et sedentia aspectus. Hoc est quod furiosos illos juvenum nostrorum amores in feminas *κοντάνας* elicere atque accendere solet. Magna cum cautione Ischomachus loquitur, dum uxoris animum a ti-

more *ἐπιλογυστας* avertere conatur. Suspicionem igitur Weiskii de loci hujus corruptiela ratam equidem non habeo.

13. *τοὺς τὰς]* Juntinga καὶ τρὶς τὰς habet. Camerarius verit: *illis eas se præbent*, de quibus *judicium fiat tanquam de comis iſiis* atque fallacibus. Parif. C. D. *καπανούρρας* dant.

Cap. XI. *Ἐργάζεται δὲ* [In Juntinga δὲ omittitur. Hinc Cicero OEconomicorum Xenophontis librum secundum exorsus erat, qui præcepta habebat, quemadmodum foris paternas agere debeat, teste Servio ad Virgilii Georgica I. versu 42.—Parif. A. *ἀμφοτέρους* ὑμῶν.

τὴν πρώτην] Intelligunt δὲ, primo loco.

αὐτὸν [Guelf. ab ea scriptum habet, deinde τὸ ἀξιότερον comminate posito post verba ἀλλας ἔργα.

χρατες, διπυγόσομαι, ἂν ἐγώ ποιῶ διατελῶ, ινα καὶ μεταρρύθμισης με, εάν τι σὸι δοκῶ μὴ καλῶς ποιεῖν. Ἀλλ' ἐγώ μὲν δὲ, ἔφη, πῶς ἀν δίκαιως μεταρρύθμι-
σαις ἄνδρα ἀπειρυασμένου καλόν τε καγαθόν, καὶ τῶντα ἀν ἀπόρος, ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ, καὶ ἀερομε-
τρεῖν, καὶ τὸ πάντων δῆ ανοητάτον δοκῶν εἶναι ὅγκλη-
μα, πένης καλῶμας. Καὶ τάπου μέν τ' ἀν, ὡς Ἰσχρό-
μαχε, ἦν ἐν πολλῇ ἀδυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ, εἰ μὴ
τρέψῃ ἀπαντήσας τῷ Νικίου τῷ ἐπηλύτου ἵππῳ, εἴδος
παλλοὺς ἀκολουθῶντας αὐτῷ Θεατὰς, παλὺν δὲ λόγον
ἔχονταν τινῶν περὶ αὐτῶν ἥκουν· καὶ δῆτα ηὔρημον προσ-
ελθάντων τὸν ἵππονόμον, εἰ πολλὰ εἴη χρήματα τῷ ἵπ-
πῳ; Ὁ δὲ, προσβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ 5
ἐρωτήματι, εἶπε, τῶν δὲ ἀν ἵππῳ χρήματα γένοστο;
αὕτω δὲ ἐγὼ ἀσκήσας ἀκούσας ὅτι ἐστὶν ἄρα Θεμιτὸν
καὶ τάπητι ἵππῳ ἀγαθῷ γενέσθαι, εἰ τὴν φύσιν φύσει
ἀγαθὴν ἔχοι. Ὡς οὖν Θεμιτὸν δὲν καὶ ἔμοι ἀγαθῷ ἀν- 6

2. μεταρρύθμισης] Lips. Codex μεταρρύθμηση dat. Deinde μὲν διὰ edd. vett. εἰς ante δεῖον omittit Parif. C.

3. ἀδελευχῆν] In crimine haec Socrati objecta vulgo docent Aristophanis Nubes et ad eas Scholia grecia ad verbum 97. et 225. Comparata etiam Apolog. De verbo ἀδελευχῆν et ἀδελευχία exquisita quedam annotavit Heindorf ad Platonis Phædrum p. 326.

ἀντοτάτων] Edd. vett. Guelf. Lips. ἀντοτάτων. Responde ironice, ut reliqua, dictum interpretatur Weiske, gravissimum, atrocissimum. Paulo anterior articulorum vñ omittit Parif. D.

4. ἴστιλάματι] Zeuniana ἴστιλά-
ματι in textu exhibuit, vitio opera-
rum.

τρέψειν] Caftilio τρέψειν dedit.

τον ἴστιλάματος] Guelf. ἴστιλάματος. Pa-
tris nomen esti supplicator Camerarius. Gallicus interpres Gail ita ad
h. l. Ce passage me paroît une ironie
Socratique contre le rôtel d'Aleibiade,
Nicias, qu'en avoit servoy à Lacede-

mone pour une négociation, mais dont le voyage avoit été infructueux. Socrate établit un contrat malin entre la len-
teur de Nicias et l'ardeur de son cour-
fier. Quibus assentitur censor libri Jenensis, quasi ἴστιλάματος sit sunt récem-
ment arrivé de Lacedæmone. Scriptoriis bonis ἴστιλα, est i. ξένος, peregrini-
nus, hospes, qui recens advenit; ἴστιλατος, recentioribus Gracis est
idem qui ζεῦνος, πάρεινος. Niciam Nicerati ex Lacedæmone reducem
nullo modo potuit ita significare Xe-
nophon. Scena dialogi pertinet ad
tempus illud, quo colloquium Socrati
cum Ichomacho fuit habitum,
non satis certa nota definitendum,
quo Nicias in vita adhuc an mortuus
fuerit, dubitari potest.

τιττεψι] Juntrina omisit, Caftilio
ante Nuelos inseruit.

5. αὖτις ὑγιαίνοντα] Codex Lips.
αὖτις dat cum Parif. A. C. D.

6. Σημεῖος δὲ] Accedit δὲ e margine
libri Parif. A. quod male abesse cen-
suit etiam Zeune.

δρὶ γενέθται, διηγοῦ τελέως τὰ σὰ ἔργα, ἵνα, ὅ τι ἀνδύναμος ἀκοίνων καταμαθέν, παιρῶμαι καὶ ἐγώ σε ἀπὸ τῆς αὔριον ἡμέρας ἀρξάμενος μημεῖθαι. Καὶ γὰρ ἀγαθὴ ἔστι, ἔφη ἐγώ, ἡμέρα, ὡς ἀρστῆς ἀρχεσθαι
 7 Σὺ μὲν ταίζεις, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὁ Σάκρατος, ἐγὼ δὲ ὄμας σα διηγόμομαι, ὁ ἐγώ, ὃς τοις δύναμαι, παιρῶμαι
 8 επιτηδεύων διαπερθεῖν τὸν βίον. Ἐπεὶ γὰρ καταμεμα-
 θηκόνται δοκεῖ, ὅτι οἱ Θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀνευ μὲν τοῦ
 γυγνώσκου τε ἀδεῖ τοιεῖν, καὶ επιμελεῖσθαι ὅπως ταῦ-
 τα περιεντραῖ, οὐ Θεοῖς ἐποίησαν εὖ τραττεῖν, Φρονί-
 μοις δὲ οὐτοῖς καὶ ὑπειλέστοις τοῖς μὲν διδόσατον εὐδαιμονεῖν,
 τοῖς δὲ οὐτοῖς δῆ σύγια ἀρχομαι μὲν τοὺς Θεοὺς Θερα-
 πόντας, παιρῶμαι δὲ τοιεῖν, ὡς ἀν Θεμις η μοι εὐχορέστη
 καὶ ὥριεις τυγχάνειν, καὶ ράμπης σάματος, καὶ τιμῆς
 ἐν τόλαι, καὶ σύνοιας ἐν Φίλοις, καὶ ἐν τολέμοι καλῆς
 9 σπατηρίας, καὶ τλούτου καλῶς αὐξομένου. Καὶ ἐγὼ
 ἀκούσας ταῦτα, μέλει γὰρ δή σοι, ὁ Ἰσχόμαχος, ὅπεις
 τλουτῆς, καὶ τολλὰ χρήματα ἔχων, τολλὰ ἔχοις
 περάγματα τούτων επιμελόμενος; Καὶ τάντο γε, ἔφη ὁ
 Ἰσχόμαχος, μέλει μοι τούτων, ὃν ἐρωτᾶς· οὐδὲν γάρ μοι
 δοκεῖ, ὁ Σάκρατος, καὶ Θεοὺς μεγαλεῖσας τιμᾶν, καὶ
 Φίλους, ἢν τινος δέωνται, ἐπαφελεῖν, καὶ τὴν τόλιν μη-
 10 δὲν κατ' ἐμὸς χρήματιν ἀκόσμητον εἶναι. Καὶ γὰρ

ἀρέσκειν] Juntinga arēskētus dat.
εἴηδεν λένε—μηδέν] Proverbiū
 esse censes Weiske interpretat: *quodque dies idonea est ad virtutis ful-
 dium incipientem.* Mihi ironiam So-
 cratis redolere dictio videtur, alludens
 ad superstitionem vulgarem, quae
 auspiciandis operibus dies quosdam
 peculiares dicabat.

γ. *διατηρεῖν]* Juntinga dat simplex
 ποιεῖν.

θ. *γνησίων τινας*] Parif. C. D. τι
 omittunt.

ἀρχομαι μεν] Guelph. ἤρα μὲν ἀρχο-

μαι. Deinde Θεος ον. Parif. C. D.
 δε, ἔτι Σίμης.

πλούτον—αὐξομένου] Concinnitas
 orationis desiderare mihi videbatur
 in τῆς γιαργίας vel simile aliquod ad-
 ditamentum.

9. *πλουτῷ]* Guelph. Lipf. πλούτῳ;
 —χις cum edd. vett. sed Guelph. τα-
 men ἵχης habet. Interpelātione Parif.
 C. D. Postea καὶ ante τάντα omittunt
 Parif. A. C. D.

θ. *τινας]* Juntinga δε τινας,
 καὶ λην]. Uffitatus et reffitus. effe-
 τι καὶ λην. λην. confitit Weiske.

καλὰ, ἔφη ἐγώ, ὡς Ἰσχόμαχος, εἰτίν, ἀ τὸν λέγεις, καὶ
δυνατῶν γε ισχυρῶν ἄνδρός. πῶς γάρ οὐ; ὅτε πολλοὶ
μὲν εἰσιν ἄνθρωποι, οἱ δὲ δύνασται ζῆν ἄνευ τοῦ ἄλλου
διῆσθαι, πολλοὶ δὲ ἀγκυρῶσιν, πρὸ δύνασται τὰ εἴσοδος
ἀρκαῖτα πορέσθαι; οἱ δὲ δινάμενοι μὴ μόνον τὸν
ἴσαυτῶν οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖν, ὅπερ καὶ τὴν
πόλιν κοσμεῖν, καὶ τοὺς Φίλους ἐπικουφίζειν, πῶς τού-
τους οὐχὶ βαθεῖς τε καὶ ἐρρεμένους ἀνδρεῖς χρὴ νομίσσαι;
Ἄλλα γὰρ ἐπανεῖν μὲν, ἔφη ἐγώ, τὸς τειούτους πολλοῖς¹¹
δινάμενα, σὸν δέ μας λέξον, ὡς Ἰσχόμαχος, ἀφ' ἀπτερ
ηὔξω, πῶς ὑγιεῖς ἐπιμελῆ; πῶς τῆς τοῦ σώματος φύ-
μης; πῶς Θέρμας εἴναι τοι καὶ ἐκ πολέμου καλῶς σέ-
ζεσθαι; τῆς δὲ χρηματίσεως καὶ μετὰ ποιῆσαι, ἔφη
ἐγώ, ἀρπάσσειν δύοντα. Ἀλλ᾽ έτοι μὲν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος¹²
χος, οὐ γε ἐρποὶ δοκεῖ, ὡς Σάκρατος, ἀπόλουθος τοῦτο
τάντα ἄλλολαν. ἐπεὶ γὰρ ἐσθίουσι τοι τὰ ἴκανα φάγοι,
ἐκπονοῦντι μὲν ὄρθως μᾶλλον δοκεῖ τοι οὐδέποτε περι-
μένειν, ἐκπονοῦντι δὲ μᾶλλον η ῥάρη προσγύγνεσθαι,
ἀσκαντεῖ δὲ τὰ τοῦ πολέμου, πάλινον σύζεσθαι, ἀρπάσ-
σει δὲ ἐπιμελομένῳ, καὶ μὴ καταμαλαχθείσεντος μᾶλλον

10. Τοι πολλοῖ] Cum Stephano ἡτοι
substituit vulgato ἡτοι, quod est a pri-
ma manu in Guelf. et in Paris. A. C.
D. deinde τοι πάλιν διενθειοι Lips.
liber cum Paris. C. D.

εἴ τι δι] Ex Guelf. Paris. A. C. D.
et Lips. δι inserui cum Zeunio.

βαθεῖσι] De divitibus et potentibus
dici, bodie notissimum est.

11. ἢ οὖν, τοις ὑγιεῖς] Paris. A.
ὑγιεῖς. C. D. οὖν τοις ὑγιεῖς.

τοις Σίμη οὐσι οὐ] Liber Paris. A.
zai omittit. Stephanus corrigebat
τοις Σίμης οὐσι οὐ οὐ Σίμης οὐσι, Leon-
clavius τοις Σίμης οὐσι οὐσι, Weisius τοις
Σίμης οὐσι. Zeunius cum Bachio
vulgatum defendit ex dñealibet
quondam Xenophonti non inusitata;
Weiske ex anterioribus reperit τοις;

Ιημαχοῦ, Σίμη οὐσι οὐσι potius διενθειοι
ait Xenophontem dicere τοις οὐσι
τοις, Σίμης οὐσι, quia Weisii ratiō
quum contorta sit et ab usu Xenophontes
facilitatis aliena, non est
cur multis doceam. Evidens cum
Leonclavio thalim τοις Σίμης οὐσι οὐσι
οὐσι.

τοις η χρηματίσεως] Dehinc οὐσι
inserendum Leonclavius, idem ab
initio collocandum, οὐσι η χρ. cén-
suit Stephanus. Cum Λεοντίαν
equidem sentio. Additum οὐσι in
margine habet Paris. A.

12. Ιχνοι] Lips. liber Ιχνοι dat, de-
inde οὐσι, postea προσγύγνεσι. Po-
strema scriptura est etiam in Guelf.
Paris. A. C. et edd. vett. προσγύγ-
νεσι Paris. D.

13 εἰκὸς τὸν οἶκον αὐξεῖσθαι. Ἀλλὰ μέχρι μὲν τούτου ἔπομαι, ὅφη σὺὼ, ὡς Ἰσχόμαχε, ὅτι ἐκπονῶντα Φίλης καὶ ἐπιμελούμενον καὶ ἀσκῶντα ἄνθρωπον μᾶλλον τυγχάνει τὸν ἀγαθῶν ὅποιον δὲ τόντο χρῆ πρὸς τὴν εὐέξιαν καὶ ῥάμφην, καὶ ὅπως ἀσκεῖς τὰ τοῦ πολέμου, καὶ ὅπως ἐπιμελῇ τῷ περιουσίᾳ τοιεῖν, ὡς καὶ Φίλους ἐπαφελεῖν, καὶ τόλιν ἐπισχύειν, ταῦτα ἀν ηδῶς, ὅφη σὺὼ, πιθοί-
14 μην. Ἐγὼ τοίνυν, ὅφη, ὡς Σώκρατες, ὡς Ἰσχόμαχος,
ἀνίστασθαι μὲν ἐξ εὐηῆς εἴθισμαι, ηνίκα ἔτι ἔνδον κατα-
λαμβάνομεν, εἴ τινα δεόμενος ιδεῖν τυγχάνοιμεν. Καὶ
μέν τι κατὰ τόλιν δέητράττειν, ταῦτα πραγματεύμε-
15 νος περιπάτῳ τούτῳ χρῶμαι· ἦν δὲ μηδὲν ἀναγκαῖον ἢ
κατὰ τόλιν, τὸν μὲν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν,
ἐγὼ δὲ περιπάτῳ χρῶμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ ὅπως ἀμείνον,
16 ὡς Σώκρατες, ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπαταΐην. Ἐπειδὴ δὲ
ἔλθω εἰς ἀγρὸν, ἦν τε μοι Φυτεύοντες τυγχάνασθι, ἦν τε
νεισποιοῦντες, ἦν τε σπείροντες, ἦν τε καρπὸν προσκομίζοντες,
ταῦτα ἐπισκεψάμενος, ὅπως ἔκαστα γίγνεται, μεταρρίζ-
17 μίζω, ἵνα ἔχω τὶ βέλτιον τοῦ παρόντος. Μετὰ δὲ ταῦτα ὡς
τὰ πολλὰ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ἵππασάμην ἵππασίαν,
ὡς ἂν ἐγὼ δύναμαι, ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν τῷ πολέμῳ ἀναγ-
καίαις ἵππασίαις, σύτε πλαγίου, σύτε κατάντους, σύτε
τάφρου, σύτε ὄχετοῦ ἀπεκόμενος· ὡς μάντοι δινοτὸν,

13. *Ισχυλούμενον*] Guelf. Parif. A. C. et Lipf. *Ισχυλόμενον*. Deinde χρὴ pro *χρεῖ* possumus in libris omnibus corredit primus Camerarius.

14. *δύνασθαι*] Edd. vett. *δύνασθαι*: verum etiam margo Villiois. dat. Deinde eadem cum Guelf. et Lipf. *δύναμαι*, quod vitium corredit Brodus, ut fecit manus secunda in

Parif. A.

Ἐξ̄, μή, τι.] Guelf. *μίντη* cum Parif. A.

15. *εργάζειν*] Parif. D. a prima manu ἔργον dat.

16. *ἢ ξένη*] Omittunt à Parif. C. D.

εργάζονται] Guelf. a prima manu *εργάζονται* habet, deinde *μεταρρίζ-* *μίζων*.

17. *Ιστασάμενον*] Equitare soleo. De re compara Hipparchici i, 18. de Equitatione iii. 7. et cap. 8.

ταῦτα ποιῶντα, ἐπιμέλομαι μὴ ἀποχωλεῦσαι τὸν ἵππον.
 Ἐκεῖδαν δὲ ταῦτα γένηται, οἱ παῖς ἔχαλίσας τὸν ἵππον¹⁸
 ἀκάδε ἀπάγει, ἀμα Φέρων ἀπὸ τοῦ χάρου, ἢν τι δεό-
 μεθα, εἰς ἄστυ. Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν βάσιν, τὰ δὲ ἀπο-
 δραμὰν οἰκαδε, ἀπεστλεγγυισάμην. Εἴτα δὲ ἀριστῶ, ὡς
 Σώκρατες, ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν.
 Νὴ τὴν "Ηραν, ἔφη ἐγώ, ὡς Ἰσχόμαχε, ἀρεσκόντως γένει¹⁹
 μοι ταῦτα ποιεῖς. Τὸ γὰρ εἰν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεπκευ-
 ασμένοις χρῆσθαι τοῖς τε πρὸς τὴν ὑγίειαν καὶ τοῖς πρὸς
 τὴν ὥραν παρασκευάσματι, καὶ τοῖς εἰς τὸν πόλεμον
 ἀσκήματι, καὶ ταῖς τοῦ τολούτου ἐπιμελείαις, ταῦτα
 τάντα ἀγαθά μοι δοκεῖ εἶναι. Καὶ γὰρ, ὅτι ὁρθῶς²⁰
 εἴαστον τούτων ἐπιμελῆ, ικανὰ τεκμήρια παρέχῃ
 ὑγιαίνοντά τε γὰρ καὶ ἔρρημένον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σὺν
 τοῖς θεοῖς σε ὥραμεν, καὶ εἰν τοῖς ἵππικατάτοις τε καὶ
 τολουτικάτοις λεγόμενον σὲ ἐπιστάμεθα. Ταῦτα τοί-²¹
 τον ἐγώ τοιῶν, ἔφη, ὡς Σώκρατες, ὑπὸ τολλῶν τάντον
 συκοφαντῶμαι σὺ δ' ἵστως φίου με ἔρειν, ὡς ὑπὸ τολ-
 λῶν καλὸς καύαθος κέκλημαι. Ἀλλὰ καὶ ἔμελλον²²

[Ιεράλιμα] Margo Stephan. Ιερά-
 λιμανίαν αποποιεῖται.

[18. Ιεράλιμα] De usu hoc compara
 Nostrum de re equestris 5, 3. et Ari-
 stophanis Nubes versu 32. cum scho-
 lis grecis.

[τὸν χάρον] Guelf. et Parif. A. C. D.
 omittunt articulum.

[ἀπελαγμάτων] Miror nemini. Inter-
 pretum duplicitissime præpositionem, a
 re alienam.

[ἐπιτελεγγυισάμην] ἐπιτελεγγυισά-
 μεν Parif. A. D. sudorem pulverem
 que soleo detergere strigili. Aristo-
 telis de Mirabil. c. 113. de lapillis
 Ethalise variis : ταῦτα δὲ οἱ "Ελληνες
 λέγουσι: τὸν χρεῖαν λαβεῖν ἀπὸ τῶν
 επιλεγγυισάτων δὲ ιεναότερα ἀλιθέματα.
 Quod idem factum narrans Apollo-
 nius 4, 655. ait: ἵνα ψήσουσι ἀπε-
 λεγμένα παρέστηται θρῶν ἄλιτρον χρεῖται
 δεῖται εἰγεινεῖον πλέοντας μετελει. Hoc

Græcis dicitur ἔπειραφίτι, ἔπειρεβδ-
 οφει et ἔπειροπρίτι, atque hinc Plato
 in Phædro scđt. 36. θρέπτων ἔπειρον du-
 xit.

[19. Τὸ γὰρ] Edd. veterum et Guelf.
 ὃν mutavit Castal. sequens ἐμενο-
 σεμίνα ex Aldina cum Stephano re-
 vocavi. ἐμενοσεμίνα ex Juntina,
 Budæi Comment. G. L. Guelf. Parif.
 repetitum cum Zeunio Weidke; quod
 interpretatur Zeune *confidit*, *final*.
 Illam lectionem jam olim defende-
 ram in Lexico Gr.

[ἴγιαν] Cod. Lipf. et Parif. A. C.
 D. ὑγίειαν. Articulum τοῦς ante τρέπες
 τὴν λόμην adscivi ex margine Villois.
 Guelf. et Parif. C. D. quem annotare
 omisit Zeune. Deinde τρέπες τὸν τίλε-
 μον est apud Budæum l. c. in Codd.
 Lipf. Guelf.

[20. ιεπικατάτοις τοι] Parif. C. D.
 τοι omittunt.

δὲ ἔγώ, ἔφη, ὁ Ἰσχόμαχος, τοῦτο ἐρήσεται, εἴ τινε
καὶ τούτου ἐπιμέλειαν των, ὅπως δύνη λόγου διδόναι καὶ
λαμβάνει, πήγιν τοτὲ δέ. Οὐ γὰρ δεκαὶ σοι, ἔφη, ὁ
Σάκρατες; αὐτὰ ταῦτα διατελεῖ μελετῶν, ἀπολογεῖ-
σθαι μὲν, ὅτι οὐδένα ἀδίκω, εὗ δὲ ποιῶ παλλάς, ὅτοι
ἄν δύναμαι. Κατηγορῶν δὲ οὐ δεκαὶ σοι μελετῶν ἀν-
θράκων, ἀδίκωντας μὲν καὶ ιδίᾳ πολλάς καὶ τὴν πόλιν
23 καταραμέναν τίνας, εὗ δὲ ποιῶντας οὐδένα; Ἄλλ' εἰ
καὶ ἐρμηνεύει τοιαῦτα μελετᾶς, τοῦτο μοι, ἔφη ἔγώ,
ὅτι, ὁ Ἰσχόμαχος, δῆλωσον. Οὐδὲν μὲν οὖν, ὁ Σάκρα-
τες, πάντας, ἔφη, λόγου μελετῶν. Ἡ γὰρ κατηγο-
ρῶντος τίνος τῶν οἰχετῶν, η ἀπολογουμένου ἀκούσας,
ἐλέγχειν περιέκαι, η μέμφειν τίνα πρὸς τὸν Φίλους,
η ἑταῖνά, η διαλλάσσω τίνας τῶν ἐπειηδείων, περάμενος
διδάσκειν, ὡς συμφέρει αὐτοῖς Φίλους εἶναι μᾶλλον, ἢ
24 ποδεμίους. Ἐπιτιμῶμέν τινι στρατηγῷ συμπαρόντες, ἢ
ἀπολογούμενα ὑπέρ του, αἵτις ἀδίκως αἰτίας ἔχει, ἢ

22. *η, τιν]* In litura scriptum habet Guelf. ubi τιν fuisse antea videatur.

μιλεῖται] In litura scriptum habet Guelf. ubi antea μιλεῖται scriptum fuerat, sed Xenophon prætulit infinitum modum propter sequens participium κατασταθεῖν.

τοιούντας οὐδίνα] Hæc est lectio edd. pr. Strebæi, Guelf. deserta Stephanò, Zeunio et Weiskio. Opponuntur enim invicem sibi verba ἀδικῶντας et οὐ τοιούντας. Superbus et injurius simul fuisse Ischomachus, si dixisset neminem se animadvertere, qui de civibus vel patria bene mereri cupiat præter se. Inepit putabat Zeune opponi sibi invicem vocabula πολλάς, τίνος, οὐδίνα. Primum nomen est τίνος, cui adjunguntur verba ἀδίκων et οὐ τοιούντων ab his verbis pendent πολλάς, deinde οὐδίνα. Hæci equidem non monūstrem, nisi tacuisset in aperto vitio Weiske.

23. *ἔφη ίγώ, ιτι]* Guelf. *ἔφη ιτι*

ηγ. quod omisit annotare Zeune. Hic ordo mihi præferendus esse videbatur. Deinde ἀπολογούμενον Parif. D.

τηροῦμεν] Quæ vulgo sequebantur η εἰ δι ψιλοται, non sunt in edd. vett. et defunct in libro Guelf. Lipf. Parif. D. nec redditæ sunt in versione Strebæi et Camerarii; quare recte omisit Weiske; feculenter etiam Zeune.

ἢ ευηφέρει] Zeuniana cum reliquis edd. δηρε dederat, Galiana ἢ, nostrum Weiskiana.

24. *Ἐπειγμάτῳ τιν]* Deesse aliquid ab initio, certe particulas quafdam, egregie sensit et admouuit Weiske, qui locum, ut nunc vulgatus extat, interpretatu: Porro cum una βασιλικαὶ apud imperatorem, accusamus aliquem (militem), aut. Mihi deesse ab initio videntur verba Καὶ οὐ τῇ σηραψι, vel familia. *αἱρεῖται ίχε* Parif. A. C. D. Deinde βασιλέων Parif. D.

κατηγοροῦμεν τὸς ἀλλήλους, εἴτις ἀδίκως τιμᾶται. Πολλάκις δὲ καὶ βουλούμενοι, ἢ μὲν ἀν ἐπιθυμῶμεν πράττονται, ταῦτα ἐπιτινᾶμεν ἢ δῆ ἀν μὴ βουλάμεθα πράττονται, ταῦτα μεριφόμεθα. Ἡδη δέ, ἔφη, ὁ Σώ-25 πρατεῖς, καὶ διολημμένος πολλάκις ἐκρίθη, ὃ τι χρὴ παθεῖν, οὐτε ἀποτίσαι. Ὅπο τοῦ; ἔφην ἔγὼ, ὁ Ἰσχέμαχος· ἐμὲ γὰρ δῆ ταῦτα ἐλάνθανεν. Ὅπο τῆς γυναικὸς, ἔφη. Καὶ τῶς δῆ, ἔφην ἔγὼ, ἀγωνίζῃ; ὅταν μὲν ἀληθῆ λέγουν συμφέρει, πάντα ἐπιεικῶς· ὅταν δὲ ψευδῆ, τὸν ἥττω λόγον, ὁ Σάνχρατες, οὐ μὰ τὸν Δίαν δύναμαι κρίττω τοιεῖν. Καὶ ἔγὼ εἶπον· ἵστα γὰρ, ὁ Ἰσχέμαχος, τὸ ψεῦδος οὐ δύναται ἀληθῆς τοιεῖν.

CAPUT XII.

ΑΛΛΑ γὰρ, ἔφην ἔγὼ, μή σε κατακαλύψα, ὁ Ἰσχέμαχος, ἀπίεναι ἥδη βουλόμενον. Μὰ Δί, ἔφη, ὁ Σώ-
πρατεῖς. Ἐπεὶ οὐκ ἀν ἀπέλθοιμι, πρὸν παντάπασιν οὐ
ἀγορὰ λαθῇ. Νὴ Δί, ἔφην ἔγὼ. Φυλάττη γὰρ ισχυ-2
ρῶς, μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπινυμίαν, τὸ ἀντρὸν καλὸς κα-
γαδὸς κεκλῆσθαι. Νῦν γὰρ πολλῶν σοι ἵστα ὅταν
ἐπιμελεῖας δεομένων, ἐπεὶ συνεθῶν τοῖς ξένοις, ἀναριθεῖς

ἢ δ' εἰς μὴ βουλάμεθα] Giscl. cum marg. Villois. τὰ δὲ εἰς μὴ βουλάμενα. Edd. vett. pariter βουλάμεθα habent. τὰ εἰς δὲ Lips. dat. τὰ δὲ μὴ Paris. D.

25. διπλαρμίνος] *Duplici illa for-
mula reddit Weiske. Nam reus ju-
beatur utramvis in partem consti-
tuere, ex formula, quae sequitur, vel
εἰς χρὴ παθεῖν, vel εἰς χρὴ ἀποσύναι.
Ita Weiske. Ceterum vulgatum δι-
πλαρμίνος correxi; quod num recte
ficerim, patet ex disputatis ad Xe-
noph. Hellenica i. 7, 21. p. 58. seqq.
διπλαρμίνος Paris. C. D.*

τὸν ἥττω λόγον] Socrates dicebatur docere τὸν ἥττω λόγον πρίντε ποιεῖ, id est interpretate Gellio 5, 3. quoniam verborum indutria causis inferior fiebet potior. τὸν ἥττω Paris. A. C. D.

Cap. XII. 1. κατακαλύψα] Paris. C. D. καταλόντες dant. post Σάνχρατος mar-
go Villois. addit ὁ Ἰσχέμαχος.

ἢ ἀγαρά] Lips. A. C. D. Codex articulatus omisit cum Paris. A. C. D.

2. ἀποβάλῃς] Edd. vett. Giscl. Lips. Paris. A. C. D. ἀποβάλῃς dant. εἰσι] Giscl. εἰσι, deinde cum edd. vett. Paris. A. C. D. et Lips. ἀπο-
βαλλεῖν, quod vitium correcit Bredius.

αὐτοὺς, ἵνα μὴ φεύσῃ. Ἐλλά τοι, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὁ Σώκρατες, οὐδὲ ἐκεῖνά μοι ἀμελεῖται, ἂν σὺ λέγεις· βέβαιο γὰρ ἐπιτρόπους ἔν τοις ἀγροῖς. Πότερα δὲ, σὺν ἔφη, ὁ Ἰσχόμαχος, ὅταν δεκτῆς ἐπιτρόπου, καταμαθὼν, ἤν τους ή ἐπιτροπευτικὸς ἀπῆρ, ταῦτον τιναὶ ἀνεσθαί (ἄστερ ὅταν τεκτονος δεκτῆς, καταμαθὼν, εἴδετοι, ἢν που ἴδης τεκτονικὸν, ταῦτον τιναὶ κτᾶσθαι,) ἡ αὐτὸς ταιδεύεις τοὺς ἐπιτρόπους; Αὐτὸς μὴ Δί, ἔφη, ὁ Σώκρατες, τιναὶ ματαδεύειν. Καὶ γὰρ ὅτις μέλλει ἀρκέσειν, ὅταν σύντοπον, ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος, τί αὐτὸν καὶ δεῖ ἄλλο ἐπιστασθαι, ἢ ἀπέρ τούτῳ; εἰπερ γὰρ ἵκανός είμι τῶν ἔργων προστατεύειν, καὶν ἄλλον δῆπον δυναμένην διδάξαι, ἀπέρ αὐτὸς ἐπισταμαται. Οὐκοῦν εὑνοιαν πρῶτον, ἔφη τούτῳ, δεήτε αὐτὸν ἔχον τοις καὶ τοῖς σοῖς, εἰ μέλλοι ἀρκέσειν ἀντὶ σοῦ παρέν. Ἀνευ γὰρ εὐνοίας τί ὅφελος καὶ ὅποιαστινοσαῦν ἐπιτρόπου ἐπιστήμης γίγνεται; Οὐδεὶς μὰ Δί, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἀλλά τοι τὸ εὐνοεῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς ἔγω πρῶτον πειρῶμα ταιδεύειν, Καὶ πῶς, σύντοπον, πρὸς τῶν θεῶν εὐνοιαν ἔχειν

ⁱ [Ισχίμαχον] Edd. vett. omittunt, Guelf. Paris. A. C. D. et Lips. sic collocant: ὁ Σώκρατος, ἤπειρος Ἰσχ. Deinde μη post ἤπειρον omitti Guelf.

3. ἤπειρον] Guelf. ἤπειρον ἤπειρον, deinde sum eedd. vett. καταμαθῶν, quod vietum corredit Brodæus.

4. Δί, ἤπειρον] Edd. vett. ἤπειρον omittunt, sed addit etiam margo Villois. Deinde λευκαλόμενον margo Villois. Paris. A. C. D. Lips. Guelf. postea καὶ ἄλλοι Guelf. Columella xi. 1, 5. Itaque in *Economicos Xenophontis*, quem M. Cicero latino sermone tradidit, egregius illus Ischomachus Atheniensis rogatus a Socrate, utrumne, si res familaris defideret, mercari villicum tamquam fabrum, ac a se institueret confuerit: Ego vero, inquit, ipse instituo. Etiam qui me absentie in meum locum

substituitur, et vicarius mea diligentissime succedit, ita ea, quae ego, facere debet, Aristoteles *Œcon.* i. 5. Ιτιν δὲ ἤπειρον, ἦτι αἱ ταιδεύεις τινες τινες τοις τοις νοῦς, ἀναγκαῖον καὶ παραπομπὴν τοις τοις τοις νοῦς, οἷς τὰ Ιταιδέρια τὸν ἤργον προστασίαν.

ἔργον] Similis est locus Euripidis Helenæ 1290. οὐκοῦν εὖ χωρὶς τοῦδε δὲν ἤπειρος νοῦς;

5. δάσον] Edd. vett. Guelf. Lips. Paris. A. sed hic a prima manu, δάσον, quod corredit Castalio. δάσον malebat Camerarius.

μέλλω] Guelf. Lips. Paris. C. μέλλω, quod præfero.

γίγνομαι] Lips. γίγνομαι ex correctione habet. Ex h. l. colorem orationis in eodem argumento duxit Columella xi. 1, 7.

σοὶ καὶ τοῖς σοῖς διδάσκοις, ὅπιν ἀν Βούλη; Εὐεργετῶν
τὴ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὅταν τιὸς ἀγαθὸς οἱ Θεοὶ⁷
ἀφθοίαν διδῶσιν ἡμῖν. Ταῦτο οὖν λέγεται, ἔφην ἐγώ, ὅτι τ
οἱ ἀπολαύοντες τῶν σῶν ἀγαθῶν εὗνοι σοὶ γίγνονται,
καὶ ἀγαθόν τι σὲ βούλονται πράττειν; Ταῦτο γὰρ ὄργα-
νον, ὡς Σάκρατες, εὑνοίας ἀριστον ὅρων ὁν. Ἡν δὲ δῆ εἴ-
νουσι σοὶ γένηται, ἔφην, ὡς Ἰσχόμαχε, ἢ τούτου ἔνεκα
ικανὸς ἔσται ἐπιτροπεύειν; οὐχ ὅρεσ, ὅτι καὶ ἑαυτοῖς εἴ-
νουσι πάντες ὄπεις, ὡς εἰπεῖν, ἀνθρώποι, πολλοὶ αὐτῶν
εἰσὶν, οἱ οὐκ ἐθέλουσιν ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως αὐτοῖς ἔσται
ταῦτα, ἂν βούλονται εἶναι σφίσι, τὰ ἀγαθά; Ἀλλὰ ναὶ
μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἐγὼ τοιάτους ὅταν ἐπιτρό-
πους βούλονται καθιστάναι, καὶ ἐπιμελεῖσθαι διδάσ-
κων. Πάει, ἔφην ἐγώ, πρὸς τῶν Θεῶν; ταῦτο γὰρ δῆ
ἐγώ παντάπασιν οὐ διδασκον ὥμην εἶναι, τὸ ἐπιμελή
πειθῆται. Οὐδὲ γὰρ ἐστιν, ἔφη, ὡς Σάκρατες, ἔφεντος γε
αὐτῶν εἰόν τε πάντας διδάχαι, ἐπιμελεῖς εἶναι. Ποίους οἱ

6. Διδάσκοις, ίστραι] Juntinga didac-
tum, Guelf. ίστραι a prima manu scri-
ptum habet, deinde βαύδει.

Δί', ίφε i] Parif. C. ίφεν Ἰσχόμα-
χος omisso articulo.

7. βαύδειν] Parif. A. a prima
manu βαύδειν habet. Deinde τούτῳ
ηγαγει Parif. D.

8. ιστραι εω] In Guelf. fuerat a pri-
ma manu ιστραι εω, sed corrector inde
fecit ιστραι. Male nunciat de Co-
dice Zeuni. In Parif. A. est ιστραι a
prima manu.

ώστεις ίστραι] Juntinga omisit parti-
cipium. ίστραι pro ίστραι Parif. C. Deinde
ηγαγει εωd vett. excepta Caſtal. et Guelf. si ερων ηγαγει, Parif. C.
sed D. omisso ίστραι dat ηγαγει, A. ίστραι—ηγαγει. In ipſa ora-
tione duriusculum est membrum il-
lud παλλαθεισται εω ει ποτι οώστεις
ίστραι quasi absolute possum. Vide
ad exp. 19, 2.

9. ήντα ταυτότητα] Edif. vett. et
Guelf. cum Parif. A. C. D. omittunt
ήντα; Parif. C. etiam ιστραις De-
inde βαύδειν vulgatum ut tolleret
Zeunius, non opus erat autem recte
Guelf.

10. ιστραιλ] Intellige ιστραι Jun-
tinga ιστραιλ Caſtal. et Halensis in
ιστραιλι μutavit, quod est ιστραι-
gine Steph.

ιστραι, ίφε] Guelf. cum Parif. A.
ίφε. Deinde λιδέια εωd vett. para-
ter Caſtal. Verum est ειπει in ονται
Villois.

ιστραιλιν] Guelf. Parif. A. et D. in
ιστραιλινον Pro λιδέιαν Parif. C. Κα-
dat ιστραιλιν. Cicero. Colloquio.
Sane et vini sit abſinioſiſtis maliſ-
cet, que utraque ſunt inimicissime dele-
gentio: nam et ebriaſo cura officijs
riter cum mortorio ſubtrahit, et ſan-
niculogium plarima effugiant; quid enim
perfiit aut ipſe agere. aut ſanctipotum donare
micien imperare?

μὲν δῆ, ἐγὼ ἔφην, οὗν τε; πάντως μοι σαφῶς τούτους
διασπῆμον. Πρῶτον μὲν, ἔφη, ὁ Σάκρατες, τοὺς αὐτούς
ἀκρατεῖς οὐκ ἀν δύνασθαι εἰπεῖν τοιοῦτα. Τὸ γὰρ
μεθύσκεν λόγοθην ἐμποιεῖ πάντων τῶν πράττειν δεομένων.
 12 Οἱ αὖν τούτου ἀκρατεῖς μόνοι, ἐγὼ ἔφην, ἀδύνατοι εἰσιν
εἰπεῖν δύνασθαι, ἢ καὶ ἄλλοι τινές; Ναὶ μὰ Δί',
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ οὕτω τῷ ὑπνῳ· οὔτε γὰρ ἀν αὐτὸς
 13 δύναται καθεύδων τὰ δέοντα τοιεῖν, οὔτε ἄλλος
ταρεχεσθαι. Τί οὖν, ἐγὼ ἔφην, οὗτοι αὖ μόνοι ἀδύνα-
τοι ήμεν ἀστατοί ταύτην τὴν εἰπεῖσθαι διδαχθῆναι, ἢ
καὶ ἄλλοι τινές πέρι τούτοις; Ἐμογύέ τοι δοκοῦτι, ἔφη
ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ οἱ τῶν ἀφροδιτίων δυσέροτες, ἀδύνα-
τοι εἶναι διδαχθῆναι ἄλλου τιὸς μᾶλλον εἰπεῖν δύνασθαι,
 14 ἢ τούτου. Οὔτε γὰρ ἐλπίδα, αἵτινες τὴν εἰπεῖσθαι ηδίστα
ράδιον εὑρεῖν τῆς τῶν παιδικῶν εἰπεῖσθαις· αὐτὸς μὴν,
ὅταν ταρείη τὸ πρακτέον, τιμωρίαν χαλεπωτέραν εἴπετες
ἐστι τοῦ ἀπὸ τῶν ἐρωμένων καλύπτειν. Ὅφειμαι αὖ,
 15 καὶ οὓς ἀν τοιούτους γνῶστας, μηδὲ εἰπιχειρεῖν εἰπεῖν
τὰς τούτων τιὰς καθιστάντας. Τί δέ, ἔφην ἐγὼ, οἵτινες

12. περίχωρα] Intellige παιδία, ut cap. 14. scit.

13. μένοι] Hoc ex Caftal. Steph. secunda et Strebæti versione recepit in locum vulgati μένοι Zeune, quod etiam est in Parif. A. C. D.

δυσέροτες] Cicero Columellæ: *Tunc etiam sit a veneris amoribus aversus, quibus si se desiderit, non aliud quidquam possit cogitare, quam illud quod diligit. Nam vitiis rufusmodi pelleamus animus nec præmum secundum quam fructum libidinis, nec supplenum grauius quam frustrationem cupiditatis exifiimat.*

14. οὐτούς λοι] Intellige ex priore membro οὐτούς, quod in ipso textu ponit maluit Leonclavius.

Τρόπου αὐτοῦ——μηδὲ ισχυροῦ] Weiske ad alterum membrum intellegit αὐτοῦ, et negationem verbo ἀφί-

μετ inesse censet. Mihi locus vitiōsus esse et ισχυροῦ scribendum videbatur. Sic est in Cyrop. viii. 8, 26. λοι πάροι καὶ αὐτοὶ γραμμάτους, οἷς φέρει τὰ πολιτεῖαν διδρυχοῖς, ὅφειται καὶ αὐτοὶ λοι ἔπει τὸν Ἑλλήνων τοιόλαμπον καθίσσεσθαι. Similis videri potest nostro locus in Hellenicis vii. 4, 9. ὄφειοιδει: λοι οὐδέποτε, ἢ παρὰ τοιόταπερ διδρυχοῖς Μισρόν, τοιόταπερ επειρηδῶν. Sed significatio est multum diversa. Paulio similior est Anab. iii. 2, 3. δοῦ μη ὄφειδωμα, άλλα πυρεῖδωμα, sed ibidem v. 5, 5. est ἄλλα—όφειδα τὸν χρήσας οὐδὲ πετρίποτα. Sed malum ὄφειδα τοπίου, i. e. viētos se agnoscunt, et de possessione terreni nobis ipsi cocedunt. Cum infinitivo est citata. Memor. iv. 8, 6. οὐδέποτε διδρυχοῖς ὄφειδη δοῦ ποτε βιβλίου οὐδὲ πάντοι βιβλιών.

αὐτὸν ἐρατικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνεν, οὐ καὶ οὗτοι ἀδύνατοι εἰσιν εἰς ἐπιμέλειαν τῶν κατ' ἄγρον ἔργων παιδεύεσθαι; οὐ μὰ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, οὐδαμῶς γε, ἀλλὰ καὶ πάντα εὐάγαργοι εἰσιν εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο δεῖ, οὐ δεῖξαι μόνον αὐτοῖς, ὅτι κερδαλέον ἔστιν η ἐπιμέλεια. Τοὺς δὲ ἄλλους, ἔφη ἕγώ, εἰ ἔγω-¹⁶ κρατεῖς τε εἰσὶν, ὃν σὺ κελεύεις, καὶ πρὸς τὸ Φιλακερδεῖς εἴναι μετρίως ἔχουσιν, ὅπως ἐκδιδάσκεις, ὃν σὺ βούλει, ἐπιμελεῖς γύγνεσθαι; ἀπλῶς, ἔφη, πάνυ, ὡς Σάκρατες. ὅταν μὲν γὰρ ἐπιμελομένους ἴδω, καὶ ἐπαινῶ καὶ τιμῶ παιδῶμας αὐτούς· ὅταν δὲ ἀμελάντας, λέγον τε παιδῶμα καὶ παιεῖν, ὅποια δῆξεται αὐτούς. ¹⁷ Οὐδὲν γάρ ἔφη, ὡς Ἰσχόμαχε, καὶ τόδε μοι, παραγραφόμενος τοῦ λόγου περὶ τῶν παιδεύομένων εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, δήλωσον [περὶ τοῦ παιδεύεσθαι], εἰ διόν τε ἔστιν, ἀμελῆ αὐτὸν ὅπτα ἄλλους ποιεῖν ἐπιμελεῖς; Οὐ μὰ Δί', ἔφη ὁ ¹⁸ Ἰσχόμαχος, οὐδέν γε μᾶλλον, οὐ ἄμαιστον ὅπτα αὐτὸν ἄλλους μουσικῶς παιεῖν. Χαλεπὸν γάρ, τοῦ διδασκάλου ποιηρῶς τι ὑποδεικνύοτος, καλῶς ταῦτο ποιεῖν μάθειν, καὶ ἀμελεῖν γε ὑποδεικνύοτες τοῦ δεσπότου, χαλεπὸν, ἐπιμελῆ θεράποντα γενέσθαι. ¹⁹ Ως δὲ συντόμως πάπειν, ποιηρῷ μὲν δεσπότου οἰκέτας οὐ δεκτὸς χριστοῦς καταμεμαθηκέναι· χρηστοῦ μέντοι ποιηροὺς οὐδὲν εἶδον,

16. πρὸ τὸ φα.] Ex Guelf. dedit Zeune, quod Stephanus vulgato rō substitutum voluit. Miror locum plane geminum non comparatum supra 1, 21. ἄλλα καὶ τῶν ερδρῶν τρία τὸ ἱερόνθεα ἔχουν, ubi vide annotata.

ζῶν] Weiske τοῦ scribendum censuit. Deinde Iudicatus Guelf.

ἢ τὸ βάσιον] Brodii conjecturam a Camerario et Stephano probatam pro ἡροδοτῷ Zeune.

ἰεπιμελομένων] Guelf. cum Par. A. C. D. ἐπιμελομένων.

17. πρὸ τοῦ παιδίνεσθαι] Hanc verba plane inutilia sunt, forte ex varietate illorum, quae precedunt, τις τὸν παιδινούσιν, orta. Igitur seclusi.

18 οὖτος γι] Recte Guelf. γι omittere videtur.

ἀμελεῖν γι] Aristoteles (Econ. i. 6. οὐ γάρ οἴτε μὴ καλῶς ὑποδεικνύοτος, καλῶς μητέσθαι, οὐτ' οὐ τοῖς ἄλλοις οὐτ' οὐτεροστις· οὐ δέδοται μὴ ἴτιμελέστε δεσπότοντος ιεψιλούς τοὺς ιεψιλότες, ubi vulgatum ιεψιλούς δεσπότον ex Codice Lipf. correcxi; οὐτον additum malebat Camerarius.

οὐ μέν τοι ἀλημίους γε. Τὸν δὲ ἐπιμελητικὸν βουλόμενον ποιήσασθαι τινας καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων καὶ ἔξτασικὸν, καὶ χάριν θέλοντα τῶν καλῶς τελουμένων ἀποδίδοντα τῷ αἰτίῳ, καὶ δίκην μὴ ὀχνῶντα τῷ 20 ἀξίᾳν ἐπιθέντας τῷ ἀμελῶντι. Καλῶς δὲ μοι δοκεῖ ἔχειν, ἥφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ η τοῦ βαρβάρου λεγομένη ἀπόκρισις, ὅτε βασιλεὺς ἄρα ἵππου ἐπιτυχὼν ἀγαθῶν, παχύνειν αὐτὸν ὡς τάχιστα βουλόμενος, ἢρτο τῶν δειπνῶν τινὰ ἀμφὶ ἵππους δοκούντων εἶναι, τί τάχιστα παχύνει ἵππον· τὸν δὲ εἰπεῖν λέγεται, ὅτι δεσπότου ὄφθαλμός. Οὕτω δέ, ἥφη, ὁ Σάκρατες, καὶ ταῦλα μοι δοκεῖ δεσπότου ὄφθαλμὸς τὰ καλά τε καύατα μάλιστα ἐργάζεσθαι.

CAPUT XIII.

1. ὉΤΑΝ δὲ παραστήσης τινὶ, ἥφην ἐγώ, τοῦτο καὶ πάντι ισχυρῷς, ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι, ὃν ἀν σὺ βούλῃ, η ἵκανὸς ἥδη ἔσται ὁ τοιῶντος ἐπιτροπεύειν, η τι καὶ ἄλλο προσμαθῆτεν αὐτῷ ἔσται, εἰ μέλλει ἐπίτροπος ἵκανὸς ἔτεσθαι;
2. Ναὶ μὰ Δί, ἥφη ὁ Ἰσχόμαχος. Ἐτι μέντοι λοιπὸν αὐτῷ ἔστι γνῶναι, ὅ τι τε ποιητέον, καὶ ὅποτε, καὶ ὅπως· εἰ δὲ μὴ, τί μᾶλλον ἐπιτρόπου ἄνευ τούτων ὄφελος, η ίατροῦ, ὃς ἐπιμελοῦτο μὲν κάμνοντός τινος πρωτὶ τε ίαν καὶ

19. Σίνοντα—ἴκεντη] Juntina Sí-

λοντα—ἴκεντη. [U]nfatius quidem est ἀποτιλεμάνων, sed altero inter-

dum utitur etiam Xenophon.

20. τοῦ βαρβάρου] Aristotleles ΟΕ-

con. i. 6. καὶ τὸ τοῦ Πίρρου καὶ τὸ τοῦ

Δίβιος ἀντέθηγμα τὸ Ἰχνον (sic Codex Lipf. pro iō dō Ἰχνον) ἐ μία γράμματι-

της, εἰ μᾶλιστα ίππον πιστίν, εἰ τοῦ

δειπνῶν ὄφθαλμός, ἥφη. Paulo antea

Codex Parif. A. Ἰχνον omisit. Idem

λεγομένων dat.

Ιππον—άγαδον] Ex Juntina vul-

gatum ίππων—άγαδη correxit Zeune.

in Guelf. est a prima manu ίππων—

άγαδον, sed correcitum άγαδον.

In Parif. C. D. est ίππων άγαδη et praefer-

ta i βασιλίου. Sequens λίγατα omis-

tunt Parif. A. C. D.

Οὕτω δέ] Guelf. ίππων δ dat. Deinde

τὰ καλὰ καὶ άγαδὰ Parif. C. D.

Cap. XIII. 1. Ὁταν δέ] Ex Castal.

δὲ addidit Zeune. παραστάντες Parif.

D.

εἰ μᾶλλω] Parif. C. μᾶλλω dat.

όψε, ὃ τι δὲ συμφέρον τῷ κάμηντι ποιεῖν εἴη, ταῦτο μὴ εἰδεῖν; Εἳν δὲ δῆλον καὶ τὰ ἔργα μάθη ὡς ἔστιν ἔργα-
στέα, ἐπὶ τινὸς, ἔφη ἐγώ, προσδεῖσθαι, ἢ ἀποτελεσ-
μένος ἥδη αὐτὸς σοι ἔσται ἐπίγρωπος; Ἀρχειν γε, ἔφη,
οἵμαι δὲν αὐτὸν μαθεῖν τῶν ἔργωντος; Ἡ σύν, ἔφη 4
ἐγώ, καὶ σὺ ἄρχοντας εἶναι παιδεύεις τοὺς ἐπιτρό-
πους; Πιερῶμαί γε δή, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Καὶ πῶς
δῆλον, ἔφη ἐγώ, πρὸς τῶν Θεῶν, τὸ ἀρχικὸν εἶναι ἀνθρώ-
πων παιδεύεις; Φαύλως, ἔφη, πάντι, ὁ Σώκρατες· ὅπερ
ἴστως ἀν καὶ καταγελάσαις ἀκούων. Οὐ μὲν δῆλον 5
γ', ἔφη ἐγώ, τὸ πρᾶγμα καταγέλατος, ὁ Ἰσχόμαχος.
Οστις γάρ τοι ἀρχικὸν ἀνθρώπων δύναται ποιεῖν, δῆ-
λον ὅτι αὐτὸς καὶ δεσποτικὸν ἀνθρώπων δύναται διδά-
σκειν· ὅτις δὲ δεσποτικὸν, δύναται ποιεῖν καὶ βασιλε-
κόν. Ωστε οὐ καταγέλατός μοι δοκεῖ ἄξιος εἶναι,
ἄλλ' ἐπάνου μεγάλου, ὁ ταῦτο δυνάμενος ποιεῖν. Οὐχ-6
οῦν, ἔφη, ὁ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα ἔνα τοιοῦτον τού-
του τὸ πείθεσθαι μαθάνοντιν, ἔν τε τοῦ, ὅταν ἀποθεῖν

3. Ἐάν δὲ δὲ] Juntinga, Guelf. Parif. A. C. D. Steph. prima lèr δὲ μὲν dant. vñtiofum μὲν Castilio mutavit in μὴn, quod est in margine Parif. A. Aldina, Steph. secunda, Bachiana prorūs delent μὲn; Zeune correctionem Camerarii a Strebæo etiam exprefsiā recepit.

[τοιοῦτον] Ex Juntinga τοιοῦτον dedit Zeune, Castilio δὲ τοιοῦτον scriptit. In Guelf. τοιοῦτον est a prima manu, deinde in δὲ τοιοῦτον.

τοιοῦτον] Sic ex Guelf. et Wel-
lana vulgatum τοιοῦτον correxit Zeune.
4. Πλεύσμαί γε δὲ] Guelf. Η dat,
minus aptum.

Φαίλων, τοιοῦτον] Edd. vett. τοιοῦτον omittunt. addit etiam margo Villofis.

πλεύσματος] Guelf. πλεύσματος habet. Voluitne πλεύσματος dare? ut eis in Symposio i. 8. οὐδὲν οὐδὲ λι-
νάσσεις τοιοῦτον χρησίμων φύγειν δέ, φά-
σιν βασιλικὸν τοιοῦτον λέπει. cf. Adeff-

lai i. 26.

5. Οὐ μὲν δὲ δὲξά, γε] Dubito an bene habeat δὲ, cuius in locum τον
substituendum suspicor. Jungitur quidem δὲ cum γε alicubi, ut a Pla-
toni in Gorgia §. 57. δῆλον δὲ τοῦτο
γε, ὁ Σώκρατες, Λικησίου γε πέρι. Jan-
thum γε δὲ et δίκαιον γε illustravit
Hoogeveen de Partic. p. 155. et 210.
ed Schützii; οὐ μὲν δὲ junguntur
apud Xenophontem Cyrop. i. 6, 9.
ii. 2, 22. v. 5, 18. Primo loco est
εἰδέναι, διάτερα αἰτεῖται; Μὲν τοιοῦτον δίαι,
οὐ μὲν δέ, et sic est in reliquo locis.
At in libri vi. cap. 3. sect. 10. est: δέ
τοιοῦτον ἀποκατέστηται τοιοῦτον; οὐ μὲν
δίαι, οὐ μὲν δὲ τοιοῦτον, ἀλλὰ τοιοῦτον
μάλιστα τοιοῦτον, ubi edd. veteres ha-
bent οὐ μὲν δὲ τοιοῦτον, quod cum
Stephano revocabat Weiske, equidem
Zeunium secutus τοιοῦτον in locum parti-
culare γε ex Codice Guelf. substituit.
βασιλικόν] Guelf. βασιλικόν.

επιχερῶσι, κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν, ὅταν προθύμως
7 ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν. Οἵτε γαῖν πᾶλοι καταμανθά-
νουσιν ὑπακούειν τοῖς παλοδάμυας, τῷ, ὅταν μὲν πεί-
θωται, τῶν ἡδέων τὶ αὐτῶν γίγνεσθαι, ὅταν δὲ ἀποθῆ-
σιν, πράγματα ἔχειν, ἐστὶ ἀν ὑπηρετήσασι κατὰ γκάρην
8 τῷ παλοδάμῳ. Καὶ τὰ κυνίδια δὲ, πολὺ τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ τῇ γνάμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑπεδέσσετε· ὅτα,
ὅμως καὶ περιτρέχειν, καὶ κυβιστᾶν, καὶ ἄλλα πολλὰ
μανθάνειν τῷ αὐτῷ τούτῳ τρόπῳ. "Οταν μὲν γὰρ πεί-
θηται, λαμβάνει τὶ, ὃν δεῖται· ὅταν δὲ ἀμελῆ, κολάζε-
9 ται. Ἀνθρώπους δὲ ἐστὶ πιθανωτέρους ποιεῖν καὶ λό-
γω, ἐπιδεκτύοντά, ὡς συμφέρει αὐτοῖς πείθεσθαι· τοῖς
δὲ δούλοις καὶ η δοκοῦσα θηρεύσης παθεία εἶναι πάντινη·
ἐστὶν ἐπαγγεῖλος πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν τῇ γὰρ
γκάστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαρξόμενος ἀν,
πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν. Αἱ δὲ Φιλότιμοι τῶν Φύ-
σεων καὶ τῷ ἐπταίνῳ παροξύνονται, Πενώσι γὰρ τοῦ
ἐπταίνου οὐχ ἥπτον ἔπαι τῶν Φύσεων, η ἄλλαι τῶν σίτων
10 τε καὶ ποτῶν. Ταῦτα τε οὖν, ὅσα περ αὐτὸς ποιῶν οἴ-
μαι πιθανωτέροις ἀνθρώποις χρῆσθαι, διδάσκων, οὓς
ἀν ἐπιτρόπους βούλωμαι καταστῆσαι, καὶ τάδε συλ-

7. Οἰτι γοῦ—καταμανθάνειν] Simplex manthánere dant Parif. A. C. D. et C. D.

οὗ, ζεῖν] Juntinga rū, quod vitium correxit Caftalio.

8. περιπλήσσειν] In gyrum curtere videtur esse. Deinde manthánum edd. vett. et Guelf. De vitio Brodæus admonuit, et Caftalio id sustulit.

9. οὐκον πεπειρίψειν] Guelf. οὐκον πεπειρίψειν — πεπειρίψειν, quām postemam scripturam propter sibaritiam prefero.

οὐκ γάρ] Parif. C. omittit γάρ.

ιεντοις ιενθάπτειν] Hunc verba per se otiosa propter concinnitatem orationis addita. videntur esse a Xenon-

phonte.

Πενώσι γὰρ] Nefcio unde in Weiskianam editionem μὲν irreperit. Juntinga πενώσι habet.

10. διδάσκειν] Aut διδάσκειν scribendum, aut praecedentia Ταῦτα τι ματanda esse recte monuit Weiske.

βούλωμαι] Guelf. βούλωμαι pejus dat cum Parif. A. D.

οὐκ εὐδιαλλαγεῖσθαι αὐτοῖς] insuper hoc quoque adjumenti ipsi a me effero vertit Camerarius. Recte. Tradit enim dominus vestimentorum genera varia; quibus servos pro dignitate et merito quemque vel honoret villicus vel castiget.

λαμβάνω αὐτοῖς ἵματιά τε γάρ, ὅσα δὲ παρέχουν ἐμὲ τοῖς ἑργαστῆσι, καὶ ὑπαδῆματα, οὐχ ὅμοια πάντα ποιῶ,
ἀλλὰ τὰ μὲν χείρων, τὰ δὲ Βελτίων, ἵνα ἡ τὸν χρείττων τοῖς
Βελτίοις τιμᾶν, τῷ δὲ χείροις τὰ ἄπτα διδόναι. Πάντα 11
γάρ μοι, ἔφη, δοκεῖ, ὡς Σώκρατες, ἀνθυμία ἐγγύηνεσθαι
τοῖς ἀγαθῶσι, ὅταν ὄρωσ τὰ μὲν ἔργα δι' αὐτῶν κατα-
πραττόμενα, τῶν δὲ ὄμιαν τυγχάνοντας ἑαυτοῖς τὰς
μάτε πινεῖν μάτε κακουνεῖν ἐθέλοντας, ὅταν δέη. Αὐτός 12
τε αὖ σοδή ὀκτωτοῦν τῶν ἴσων ἀξιῶν τοὺς ἀμείνους τοῖς
κακίοις τυγχάνει, τούς τε ἐπιτρόπους, ὅταν μὲν εἰδῶ
διαδεδυκότας τοῖς πλείστου ἀξίοις τὰ χράτιστα, ἐπαντί-
ηρὶ δὲ ἕδε ἡ κολακεύμασι τινὰ προτιμώμενον, ἡ καὶ
ἄλλῃ τοι ἀναφελεῖ χάριτι, οὐκ ἀμελῶ, ἀλλ' ἐπικλήττω,
καὶ πειρῶμαι διδάσκων, ὡς Σώκρατες, ὅτι σοδή αὐτῷ
σύμφαρα ταῦτα ποιεῖ.

CAPUT XIV.

ΟΤΑΝ δὲ, ὡς Ἰσχόμαχε, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἀρχεῖν ἥδη
ικανός σοι γένηται, ὥστε πειθομένους παρέχεσθαι, ἢ
ἀποτετελεσμένον ἥδη ταῦτον πρᾶγμα ἐπίτροπον, ἢ ἂτι τινὸς
προσδεῖται ἡ ταῦτα ἔχειν, ἀ σὺ εἴρηκας; Ναὶ μὰ Δί',²
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, τοῦ τε ἀπέχεσθαι τῶν δεσποτύναι,
καὶ μὴ κλέπτειν. Εἰ γὰρ ὁ τοὺς καρποὺς μεταχειριζό-
μενος τολμάμιν ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυττελοῦντας

Ἰων. δε] Guelf. Parif. A. C. D. &
λι dant. Deinde Ἱερονάμος Parif. C.

11. [ἱερ., δοκεῖ] Guelf. Parif. A. C.
D. δοκεῖ, δοκεῖ, deinde τυγχάνειν Jun-
tina, Parif. A. C. D. Aristotleles El-
ecos. i. 5. δικλίδια δὲ πρὸς δοκίους, δι-
κλίδεις ὀθρίζειν τοῦ μέσου δικίου· παῖς τοῦ
μὲν λειτουργοῦσί τοις μεταδίδειν,
τοῦ δικόντος προφέτης πλάδεος.—διάνε-
κη τενίσθαι πολύτον, παῖς δικίους τα-
κεῖ διάνεκτος δέκατος δικίους, παῖς προφέ-
της δικίους πολύτον, παῖς δικίους τα-

λόγγη παῖς Ἱερονάμους τὸν τοῦ ιε-
ροῦ δόκαριν οὐ φανέσκω λέγει.

12. ἀποφίλατ] Parif. D. omittit.

Cap. XIV. 1. δὴν τοῖτο] Edd. vett.
Parif. A. C. D. et Guelf. δὴν omittunt.
Evidenter prius δὴν abesse malum.

2. τελερηψ] Guelf. a prima manu
τελερηψ scripsum habet. Paulo antea
Codd. Brodii δικονάμον dant. Intel-
lige χρημάτων, ut est cap. 9, 16.

λυττελοῦντας τοῖς Ἱερούς] Zeunia-
nus Index interpretatus, hincus agi-

έπιχερῶσι, καλάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν, ὅταν προθύμως
7 ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν. Οἴτε γαῖν πᾶλει καταμανθά-
νουσιν ὑπακούειν τοῖς παλαδάμυαις, τῷ, ὅταν μὲν πε-
θῶται, τῶν ἡδέων τὶ αὐτοῖς γύγνεσθαι, ὅταν δὲ ἀποθῶ-
σιν, πράγματα ἔχειν, ἕστ' ἀν ὑπηρετήσασι κατὰ γκάρην
8 τῷ παλαδάμυῳ. Καὶ τὰ κυνίδια δὲ, πολὺ τῶν ἀνθρό-
πων καὶ τῇ γκάρῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδέσσετερα ὄντα,
ὅμως καὶ περιτρέχειν, καὶ κυβιστᾶν, καὶ ἄλλα πολλὰ
μανθάνειν τῷ αὐτῷ τούτῳ τρόπῳ. "Οταν μὲν γὰρ ταῖ-
ς θηταὶ, λαμβάνει τὶ, ἣν δεῖται· ὅταν δὲ ἀμελῆ, καλάζε-
9 ται. Ἀνθράποις δὲ ἐστὶ πιθανωτέρους ποιεῖν καὶ λό-
γω, ἐπιδεικνύοντά, ὃς συμφέρει αὐτοῖς πιθεσθαί· τοῖς
δὲ δούλοις καὶ η δοκοῦσα Ἐπρέσσης παθεία εἶναι πάντι·
ἐστὶν ἐπαγγεῖλος πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν· τῇ γὰρ
γκάρῃ αὐτῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιθυμίαις προσχαρξόμενος ἀν,
πολλὰ αὐτοῖς παρ' αὐτῶν. Αἱ δὲ Φιλότεροι τῶν Φύ-
σεων καὶ τῷ ἐπαίνῳ παροξύνονται, Πεινῶσι γὰρ τῷ
ἐπαίνῳ οὐχ ἥττον ἔπει τῶν Φύσεων, η ἄλλαι τῶν στῶν
10 τε καὶ ποτῶν. Ταῦτα τε οὖν, ὅσα περ αὐτὸς ποιῶν οἴ-
μαι πιθανωτέροις ἀνθράποις χρῆσθαι, διδάσκων, οὓς
ἀν ἐπιτρόπους βούλωμαι καταστῆσαι, καὶ τάδε συλ-

7. Οἵτε γαῖν—καταμανθάνουσι] Simplex mandat Parif. A. C. D. et C. D.

8. τοῖς γλώσσαις] Juntina τὸ, quod vitium corredit Castalio.

9. τοῖς γλώσσαις] In gyrum currere videtur esse. Deinde μανθάνειν edd. vett. et Guelf. De vita Brodæus admonuit, et Castalio id sustulit.

10. τοῖς γλώσσαις] Guelf. Μετανοεῖν τοῖς γλώσσαις — μετανοεῖν, quām postremam scripturam propter εἰρηνίαν præfero.

τοῖς γλώσσαις] Parif. C. omittit γλώσσας.

τοῖς γλώσσαις] Hinc verba per se otiosa propter concinnitatem orationis addita. Videntur esse a Xeno-

phonte.

Πεινῶσι γὰρ] Nefcio unde in Weiskeianam editionem μὴ interperit. Juntina τηγάνην habet.

10. διδάσκων] Aut διδάσκων scribendum, aut præcedentia Tāvēa et mutanda esse recte monuit Weiske.

βούλωμαι] Guelf. βούλωμαι pejus dat cum Parif. A. D.

τοῖς γλώσσαις εὐλαβεῖν εἰστε] infiper hoc quoque adjumenti ipsi a me offero vertit Camerarius. Recl. Tradit enim dominus vestimentorum genera varia quibus servos pro dignitate et merito quemque vel honoret villicus vel castiget.

λαμβάνω αὐτοῖς ἴματιά τε γὰρ, ὅσα δὲ παρέχειν ἔμε
τοῖς ἐργαστῆσι, καὶ ὑπαδήματα, οὐχ ὄμοια πάντα ποιῶ,
ἀλλὰ τὰ μὲν χείρω, τὰ δὲ Βελτίω, ἵνα ἡ τὸν χρείττων τοῖς
Βελτίστῃ τιμᾶν, τῷ δὲ χείρου τὰ ἥπτα διδόναι. Πάντι
γάρ μοι, ἔφη, δοκεῖ, ὡς Σώκρατες, ἀθυμία ἐγγύρηνος
τοῖς ἀγαθῶσι, ὅταν ὄρασι τὰ μὲν ἔργα δι' αὐτῶν κατα-
χραττόμενα, τῶν δὲ ὄμαιον τυγχάνοντας εἰσι τοὺς
μάτε πινεῖν μάτε κινδυνεύειν ἐθέλοντας, ὅταν δέη. Αὐτός 12
τε αὖ σοδὶ ὁκωτοῦν τῶν ἵσαν ἀξιῶ τὸν ἀμείνους τοῖς
κακίσιοι τυγχάνειν, τούς τε ἐπιτρόπους, ὅταν μὲν εἰδῶ
διαδεδωκότας τοῖς πλεύστου ἀξίοις τὰ χράγιστα, ἐπαποῖ.
ἢν δὲ ἴδει ἡ κολακεύματι τινὰ προτιμώμενον, ἢ καὶ
ἄλλῃ τινὶ ἀναφελεῖ χάριτι, οὐκ ἀμελῶ, ἀλλ' ἐπιπλήπτω,
καὶ τιμῷμαι διδάσκων, ὡς Σώκρατες, ὅτι σοδὶ αὐτῷ
σύρεφρα ταῦτα ποιεῖ.

CAPUT XIV.

ΟΤΑΝ δὲ, ὡς Ἰσχόμαχε, ἔφη ἐγὼ, καὶ ἀρχεῖν ἦδη
ικαρός σου γένηται, ὥστε πειθομένους παρέχεσθαι, ἢ
ἀποτελεσμάνον ἦδη τοῦτον πῦρ ἐπίτροπον, ἢ ἔτι τινὸς
προσδέπται ὁ ταῦτα ἔχων, ἀ σὺ εἴρηκας; Ναὶ μὰ Δί', 2
ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, τῷ τε ἀπέχεσθαι τῶν δεσποτύνων,
καὶ μὴ κλέπτεν. Εἰ γὰρ ὁ τοὺς καρποὺς μεταχειρίζο-
μενος τολμάμι ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυστελαῦτας

[τοῦ δε] Guelf. Parif. A. C. D. &
λι. dant. Deinde ἰργαρίας Parif. C.

11. *[τοῦ, δεῖν]* Guelf. Parif. A. C.
D. δεῖν, *[τοῦ,* deinde τογχάνειν Jun-
tina, Parif. A. C. D. Aristotleles Gb-
con. i. 5. ἀμάλις οὐ πρὸς δεῖνος, οὐ
μέντι ὀθρίζειν τοῦ μέντι δεῖνος· παὶ τοῦ
μὲν λανθράνειν τιμᾶς μεταδέσποιν,
τοῦ ἰργάνειν τρόφους στάδεος.—δέσποι-
νος τοῦ σπουδέων στάδεος, παὶ δεῖνον τοῦ
μὲν δεῖνον ποτέ δέσποιν διενεγκεῖν,
παὶ δεῖνον ποτέ δέσποιν παὶ ποτέντες.

λόγη καὶ Ἱργη μιμοερίσους τὸν τοῦ λα-
τρῶν δέσποιν οὐ φανεῖν λόγη.

12. *[δικαῖα]* Parif. D. omittit.

Cap. XIV. 1. *[δην τοῖς]* Edd. vett.
Parif. A. C. D. et Guelf. δην omittunt.
Evidem prius δην abesse malum.

2. *[τελεμόν]* Guelf. a prima manu
τελεμόν scirptum habet. Paulo antea
Codd. Brodini δεσποτίαν dant. Intel-
lige χρημάτων, ut est cap. 9, 16.

λανθράνειν τοῦ Ἱργη] Zeunta-
nus Index interpretatus, locutus est.

τοῖς ἔργοις, τί ἀν ὄφελος εἴη τὸ διὰ τῆς τούτου ἐπιμελείας
3 γεωργεῖν; Ἡ καὶ ταύτη οὖν, ἔφη ἐγώ, τὴν δίκαιοσύνην
σὺ ὑποδήμη διδάσκειν; Καὶ τάντο, ἔφη ὁ Ἰσχόραχος· οὐ
μέντοι γε τάντας ἐξ ἑτοίμου σύρισκω ὑπακούοντας τῆς
4 δίδασκαλίας ταύτης. Καί τοι τὰ μὲν, καὶ ἐκ τῶν
Δράκοντος νόμων, τὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν Σόλωνος περιέματα,
ἔφη, λαμβάνων, ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δίκαιοσύνην τοὺς οἰκέ-
τας. Δοκοῦσι γάρ μοι, ἔφη, καὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες Θεῖναι
ταλλὸὺς τῶν νόμων ἐπὶ δίκαιοσύνη [τῆς τοιάντης δίδασ-
5 καλίας.] Γέγραπται γὰρ ἡμιοῦθαι ἐπὶ τοῖς κλέμ-
μασι, καὶ δεδοῦθαι, ἢ τις ἀλλοὶ τοιᾶν, καὶ θανατοῦ-
θαι τοὺς ἐγχειρῶντας. Δῆλον οὖν, ἔφη, ὅτι ἔγραφον
αὐτὰ, Βουλόμενοι ἀλυσιτελῆ τοιῆσας τοῖς ἀδίκοις τὴν
6 αἰσχροκέρδειαν. Εγὼ οὖν, ἔφη, καὶ τούτων προφέρων
ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσθέρομενος,

rentes ex operibus rusticis. Quin potius: ut ratio et fructus operum et impensis conseruat. Infra cap. 20, 21. τὸ ἥργα μὴ τελεῖνται λαντιτελέσσεται πρὸ τῶν δαπάνων.

[Ἐρμας—το] Quidni τῷ scriperit Xen. ut tot aliis in locis?

3. ἀποδῆμη] Budaeus in Comment. Gr. L. p. 197. laudat ex h. l. ἀποδῆμη, Camerarius in annotatione posuit ἀποδέμη, quod, ut magis Atticum, resepit Zeune. Pro ᾧ est ἦν in Parif. C. D.

[ἴδεινον] In Guelf. a prima manu ἀποδέμη scriptum est; idem liber eān ante Δράκοντα omittit. Dracōnis leges Attici scriptores Στεφανὸς diligenter solent.

4. ἴμβιβάζειν] Facto et exemplo impellere et ducere. Simile est προ-βαθέσθαι τῷ λόγῳ, de quo dictum ad Memor. i. 2, 17. Parif. C. D. ἴμβιβά-ζειν dant.

[τοῖς ταυτίνοις διδασκαλίαις] Sive ordinem verborum cum Bachio invertas seu cum Zeunio τῷ διδασκαλίᾳ δι-δασκαλίᾳ scribas, neutro modo pro-cedit sententia. Verba sunt ex supe-riore paragrapho male repetita a li-

brario; igitur seclusi.

5. διδίεθαι] Guelf. διδίεθαι. Se-queens αἰχμαλόδειας ex margine Steph. et Parif. A. C. D. cum Ζευ-νίῳ adscivit, tanquam formam solem- nem, vulgatum αἰχμαλόδεια revocavit Weiske.

6. τις ἀλλοῖ] Verba haec ex legibus naturae ratiocinatus ita ordinanda esse recte censet Weiske: διδίεθαι τοῖς λυγχεῦντας, καὶ θανατοῦθαι, οἵ τις ἀλλοὶ τοιᾶν. Locus Pollucis 8, 9. non valde juvat hand correctionem.

6. προσφέρειν] Nec hoc verbum probo, nec sequenti προσφέρειν, quod ex Guelf. suadente Ernetio praeedit vulgato προσφέρειν. Zeune et Weiske. Utrobique enim eadem est tentativa, quae verbum idem, vel ejusdem fig-mentationis postulat. Media etiam verbi προσφέρειν forma insolens mihi videtur h. l. Prins verbum Er-nesti proponere, alterum adhibere in-terpretatur.

[βασιλικῶν νόμων] Valefius ad Har-poecr. p. 240. interpretatur *sores Eumolpidarum leges*, de quibus Ly-alias p. 108. ed. Taylori, quoniam βασιλεὺς Mytilinis praesul. Rectius

περφύματι δίκαιους τῷρε; τὰ διαχρησόμενα ἀπέργασθαι
τοὺς οἰκέτας. Ἐχεῖνοι μὲν γὰρ οἱ νόμοι ζημίας μόνον
εἰσὶ τοῖς ἀμαρτάνουσιν, οἱ δὲ βασιλικοὶ νόμοι οὐ μόνον
ζημιῶσι τὰς ἀδικοῦτας, ἀλλὰ καὶ ὀφελοῦσι τὰς δί-
καιους τῶν ἀδίκων, τολλοί, καὶ Φιλοκερδεῖς ὄντες, εὖ
μάλα ἐπιμένουσι τῷ μὴ ἀδίκειν. Οὓς δὲ ἀν αἰσθάνω-8
μας, ἔρη, ὅμις, καὶ εὖ πάσχοντας, ἔτι ἀδίκειν πειρα-
μένους, τούτους, ὡς ἀπηκόστους πλεονέκτας ὄντας, ἥδη
καὶ τῆς χριστεως ἀποταίνω. Οὓς δὲ ἀν αὖ κατα-9
μέθω, μὴ τῷ πλέον ἔχειν μόνον διὰ τὴν δίκαιοσύνην ἐπα-
ρομένους δίκαιους εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἐπι-
θυμῶντας ὑπὲρ ἔμοι, τούτοις ὕσπερ ἐλευθέροις ἥδη χρῶ-
μας, οὐ μόνον πλεοτίζων, ἀλλὰ καὶ τιμῶν ὡς καλούς τε
πάγαδούς. Τούτῳ γάρ μοι δοκεῖ, ἔρη, ὁ Σώκρατες, 10
διαφέρειν ἀντὸς Φιλότιμος ἀνδρὸς Φιλοκερδοῦς, τῷ ἴθέλειν
ἐπαίνου καὶ τιμῆς ἔνεκα καὶ πονεῖν, ὅπου δέ, καὶ κινδυ-
νεῖσθαι, καὶ αἰσχρῶν κερδῶν ἀπέβησθαι.

Zenon et Bach. instituta regum Persarum interpretantur, de quibus comparant Cyropædias i. 2, 3, i. 6, 20, viii 5, 35. viii. 1, 26. et supra iv. 8. seqq.

*λαχανίμα] Guelf. simplex κα-
ρκίμωνa scriptum habet.*

7. οὐ μέν] Paris. C. οὐ μένος.

*ἀλλοι, τολλοί] Ne, quod factum
esse meminat Weiske, alios cum
τολλοί copuleatur, incisum posui.*

*8. χαράσσω] Hoc ex certa emen-
datione medici doctissimi, Corey,
propositum ad Theophrasti Charact. p.
338. dedit pro χρήστων.*

*9. δε τὸν λαυρωτὸν] Propter con-
cordiam ex obfirmata iustitia oblatum
aut operatum. Erat cum haec verba
stendere putabam. In Paris. A. est*

τὸν σλίον—δικαιούμενον Ιχεν λαυρωτόν.

*εὖ λαυρωτόν] Male edd. vett. Pa-
ris. A. C. D. et Guelf. τῷ dant.*

*δέσποι τίλιοτρού] Guelf. libri feri-
pturam ίτια τοια damnatam a Zenonio
equidem et ipse repudiandam consero.
Nam aliud est χρῆμα τούτου; οὐ πλε-
μων, οὐ λαυρωτόν, τραχεῖ λοιπόν
δέσποι, aliud χρῆμα τούτου ίτια τίλιο-
τρού, ad omnia horum opera stior, ad
qua liberi adliberi folent. Sic est in
Agesilao vi. 6. καὶ γὰρ τοιι πάντα
τοιε ἀριστερά λαυρωτού, ἀριστερά τοιε
τοιού.*

*πρόγυμνος] Guelf. divisim καὶ ἀγ-
ρεῖ.*

*10. τῷ λιτίλων] Male edd. vett.
Guelf. Paris. A. C. D. τῷ λιτίλων.*

C A P U T X V.

1 ΑΛΛΑ μέν τοι ἐπειδάν γε ἐμποίηται τινὶ τὸ βούλεσθαι σοι εἶναι τάγαθα, ἐμποίηται δὲ τῷ αὐτῷ τούτῳ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ταῦτα σοι ἐπιτελῆται, ἔτι δὲ τῷρος τούτοις ἐπιστήμην κτίσῃ αὐτῷ, ὡς ἀν τοιούμενα ἔκαστα τῶν ἔργων ἀφελιμώτερα γίγνοστο, τῷρος δὲ τούτοις, ἀρχεῖν ικανὸν αὐτὸν τοιότητας, ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν, ἥδη τε σοὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς ὠραῖα ἀποδεικνύοντα ὅτι πλεῖστα, ἀσπερ σὺ ταῦτα, οὐκέτι ἐργόμενα τῷρι τούτου, εἰ ἔτι τινὸς ὁ τοιότος προσδέηται. Πάνυ γάρ μοι δοκεῖ ἥδη πολλοῦ ἀν ἄξιος εἶναι ἐπίτροπος, ἀν τοιότος. Ἐκεῖνο μέντοι, ἔφη ἐγώ, ἡ Ἰσχόμαχε, μὴ ἀπολύπηται, ὃ ημῖν ἀργύτατα ἐπιδεδρά-
2 μηται, τῷ λόγου. Τὸ ποῖον; ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Ἐ-
λεῖνας δήπου, ἔφη ἐγώ, ὅτι μέγιστον εἴη μαθεῖν, ὅπως
δεῖ ἐχεργάζεσθαι ἔκαστα· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ τῆς ἐπιμελείας
ἔφησθαι ὄφελος οὐδὲν γίγνεσθαι, εἰ μή τις ἐπίσταιτο, ἢ
3 δεῖ, καὶ ὡς δεῖ ποιεῖν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγώ, ἔφη, ὡ-

Cap. XV. 1. βούλεσθαι σοι] Juntina, Guelf. et dant. Deinde iurislati-
tus edd. vett. Iurislati Guelf. iurislati Paris. A. a prima manu, deinde
si δὲ τῷρι τούτους. Contra C. et D. δι-
των σοι τ. iurislati.

κτίσῃ αὐτῷ] Index Zeunianus in-
terpretatur *imbuens scientia aliquem*.
Est quidem supra cap. vii. 19. γηγε-
βοσκούς κτισθεῖσαν τερτιόν, ubi *prepa-
rare* interpretatur Zeune. Rēcte qui-
dem dativus commodi, uti dicitur,
jungitut medie formes verbi, sed ubi
de aliena persona ponitur, media
forma locum non habere videtur.
Tamen Pindarus Nem. ix. 124. φά-
λας πεπάντας ἵπποις Χρονίη πεμψε-
dixit. Et noſter in Hierone xi. 13.
τῷν αὐτῷ συμφέχουτ.

ἀπόδειγμα] Cum Welsio et Ba-
chico Stephani correctionem præstuli
vulgato ἀπόδειγμα, quod defendens
Zeune supplet γ, inepit. Sic enim
subito oratio a domino ad villicum

converteretur.

δ—τῷ λόγῳ] Pertinet τῷ λόγῳ
ad laicos. Male δὲ intelligendum ad
λόγου censem Zeune.

3. 'Αλλὰ τῷν] Hæc seſcio cum
ſect. 4. 5. 6. et 7. vulgo posita le-
guntur post ſectionem 8. et 9. Sed
egregie vidit Ernesti orationem in
iſto ordine non ſatis cohaerere, ſed
docendi ſeriem eſſe præpoſitam. I-
gitur in ſectiones, quæ vulgo ſunt 5.
uſque ad 9. (nobis 3. 4. 5. 6. 7.) col-
locari voluit post ſectionem 2; quo
facto omnia aptissime cohaerere recte
censuit. Weiske mutationem illam
non improbat quidem, ſed tamen ea
facta nondum omnia cohaerere putat,
itaque et alia quædam turbata eſſe
censet. Utinam arguments et exempla
locorum ejusmodi turbatorum
vel ſuſpectorum addidifset. Evidem
Ernestii judicium fecutus ordinem
vulgarem mutare auiſus sum.

'Ισχόμαχος, ικανῶς δοκῶ καταμεμαθηκέναι ἡ εἶπας,
καὶ δὲ διδάσκειν τὸν ἐπίτροπον. Καὶ γὰρ, ἡ Ἐφησία
εἴνουν σοις τοιεῖν αὐτὸν, μαθεῖν δοκῶ, καὶ ἡ ἐπιμελῆ, καὶ
ἀρχικὸν, καὶ δίκαιον· ὃ δὲ εἶπας, ὡς δὲ μαθεῖν τὸν
μέλλοντα ὄρθως γεωργίας ἐπιμελήσεσθαι, καὶ ἡ δὲ
ποιῶν, καὶ ὡς δὲ, καὶ ὅποτε ἔκαστα, ταῦτα μοι δοκοῦ-
μεν, ἔφην ἐγώ, ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ.
Ποτέρεος εἰς ἄποις, ὅτι δὲ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν
μέλλοντα διηγεοῦσαν τὰ ἵπαγορευόμενα γράψειν, καὶ τὰ
γεγραμμένα ἀναγινώσκειν. Ταῦτα γὰρ ἐγώ ἀκούσας,
ὅτι μὲν δὲ γράμματα ἐπίστασθαι, ἥκηκόσιν ἂν τοῦτο
δὲ εἰδὼς, οὐδέν τι, οἷμαι, μᾶλλον ἀν ἐπίσταμην γράμ-
ματα. Οὕτω δὲ καὶ νῦν, ὅτι μὲν δὲ ἐπίστασθαι γεωρ-
γίαν τὸν μέλλοντα ὄρθως ἐπιμελήσεσθαι αὐτῆς, ραδίως
τέπειταν· τοῦτο μέντοι εἰδὼς, οὐδέν τι μᾶλλον ἐπίστα-
ματα, ὅπως δὲ γεωργεῖν. 'Αλλ' εἰ μοι αὐτίκα μάλα
δόξῃ γεωργεῖν, ὄμοιος ἂν μοι δοκῶ εἶναι τῷ περισσότει
ισ-
τρῷ, καὶ ἐπισκοπῶντι τοὺς κάρμνοντας; εἰδότι δὲ οὐδὲν, ὁ
τι συμφέρει τοῖς κάρμνοντιν. "Ιν' οὖν μὴ τοιῶτος ὦ, ἔφη
ἐγώ, διδασκέ με αὐτὰ τὰ ἔργα τῆς γεωργίας. 'Εγ-
ταῦθα δὴ εἴτεν ὁ Ἰσχόμαχος, τὴν τέχνην με ἥδη, ὡς Σώ-
χρατες, κελεύεις αὐτὴν διδάσκειν τῆς γεωργίας; Αὕτη
γὰρ ἴσως, ἔφην ἐγώ, ἥδη ἐστὶν ἡ ποιῶσα τοὺς μὲν ἐπι-

Ιεφανί] Stephani Iephanī, curas, recte reprobavit Zeune.

4. Ιεφανίονθεα] Ex Guelf. et margine Steph. dedi pro Ιεφανί ιεφανί. In Paris. D. et Iephanīlloventa ιεφανί γεωργίας Ιεφανίονθεα post τὸν μέλλοντα ἔργον γεωργίας.

Ιεφανί] Valgatum δεῦ μὲν Casta-
lio correcxit omisso μὲν, Camerarius
tacitus in δευτέρῳ mutavit videtur
vertens. Ιεφανί Leoncl. dedit.

5. Ιεφανίον] Paris. C. a prima ma-
nū ιεφανίον habet scriptum.

6. Ιεφανίονθεα] Ex margine

Steph. recepi in locum vulgati Ιεφα-
νίονθεα.

7. δεῦ μὲν] Edd. vett. Paris. A.
C. D. et Guelf. ιεφανί omittunt. Dein-
de προσαποντούσι margo Steph. postea
ἢ ὡς μὴ τοιῶντος edd. vett. Guelf. Pa-
ris. A. C. D.

8. ιεφανί, ιφανί] Sic cum Stephano
Zeune et Weiske. Edd. vett. Paris.
A. C. D. Guelf. Camer. et Strebæus
ἢ ιεφανί ιγώ.

τοὺς μὲν] Guelf. ἡ μὲν ποιῶσα τοὺς
Ιεφανίονθεα.

σταμένους αὐτὴν πλουσίους, τοὺς δὲ μὴ ἐπισταμένους,
9 πολλὰ πονῶντας, ἀπόρως βιοτείνονται. Νῦν τοίνυν, ἔφη, ὁ
Σάκρατες, καὶ τὴν Φιλανθρωπίαν ταύτην τῆς τεχνής
ἀκούοντο. Τὸ γὰρ ἀφειδηστάτην σύγκαν, καὶ ἡδίστην ἀρ-
γάζεσθαι, καὶ καλλιώτην καὶ προσφιλεστάτην θεοῖς τε
καὶ ἀνθρώποις, ἕτερος ταύτης καὶ βέστον εἶναι μα-
θῆν, πῶς οὐχὶ γενναιόν ἐστι; γενναῖα δὲ δῆρου παλαι-
μον καὶ τὸν Γάιον, ἀπόστα καλὰ, καὶ μεγάλα, καὶ ἀφέ-
10 λυρια ἄντα, παραέα ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ
μὴν, ἔφη, ὁ Σάκρατες, οὐχ ὥσπερ γε τὸς ἄλλας τέχνας
κατατερψθῆναι δῆ μαντάνοντας, πορίν ἄγνα τῆς τροφῆς
ἐργάζεσθαι τὸν διδασκάμενον, οὐχ αὖτα καὶ οἱ γενναῖα
δύσκολός ἐστι μαθῆν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἴδιαν ἀντέργαμέ-
νους, τὰ δὲ ἀκούσας, εἰδὼς ἀντέποιτο, ὥστε καὶ ἄλ-
λοι, εἰ βούλονται, διδάσκονται. Οἵομαι δέ, ἔφη, τάνι καὶ
11 πελεκθέντας πολλὰ σεαυτὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς. Καὶ γὰρ
δῆ οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονται πιστὸι τὰ ἐπικα-
ριώτατα, τοὺς ἔκαστος ἔχει τεχνή, τῶν δὲ γενναγοῦν ὁ
καλλιώτα μὲν φιτεύονται, μάλιστ' αὐτὸν, εἴτε πιστὸν

[*ταῦτα τινούσας*] Male juncta hec prioribus haerent; itaque *καίρη* vel similem copulam excidisse puto. Sed totum 'hanc sectionem cum sequentiā a Xenophonte praeferam esse mihi persuadere nunquam potui.

9. *Acrosticu*] Guelf. a prima manus
criptum *Acrosticu* habet.

Tò yàe] Weiskiana editio nescio
unde, nisi forte typorum errore, ad-
scivit.

*γνωστον λέγει] Voluit docere auctor
φιλανθρωπίαν, et delabitur ad γνωστά
et alienam a terra; nec comparatione
inepta cum animalibus γνωστού
vulgo vocatis aliquid proficitur. Nec
enim animalia γνωστά græce dicuntur
pulchra, magna, hominibus utilia
et misia, sed potius generosa, in
quibus primum locum obtinet leo.
Sunt igitur haec Xenophonte indi-*

gna. Quanquam est infra locus exp. xviii. 10. ubi respici videntur verba hujus loci quædam : ὅποις ἔλεγον οὐ πάλαι, ἵνα καὶ εἰσότη δι γνωστοῦ ἡ γνωριμὴ σέμην, ἵνα καὶ φέρετε λόγους. Deinde cap. xix. 17. πάλαι τοῖς λέγοντος, ὅτι ἡ γνωριμὴ σέμην φελδαριστής λέγει καὶ σημίει σέμην, ἀλλα καὶ διεργάτης καὶ ἐπιστάτης λειτουργόντας αὐτὸν λειτουργεῖ. Inde efficitur, ut servatis reliquis faltem dannemus comparationem cum animalibus infinitatam. Reliqua a verbis γνωσταῖς δὲ δύναμεσιν τοιούτοις pertinere ad scđ. 12. censeo, ubi vide-anotanda.

10. *swrip* γι] Guidf. γι omittit.
Ceterum differentium Columellae Pra-
fat. Test. 33. annotavit Zeane.

11. ἡ πόλις] Guid. δὲ πόλις οὐδεὶς πούθεν dat.

Θεῖτο, ὁ κάλλιστα δὲ σπείρων, ἀσπάζως· ὅ τι δὲ ἔργο
τῶν καλῶν πεπομψέναι, οὐδὲν ἐ τι ἄκ τε ἀπειρόφαστο,
ἔπεις ἐποίητε. Οὕτω καὶ τὰ ἥθη, ἡ Σώκρατος, ἔφη,¹²
γενναιοτάτους τοὺς αὐτῆς συνόπτες η γεωργία ἔκανε παρέ-
χοντας. Ἀλλὰ τὸ μὲν προσώπιον, ἔφη ἐγώ, καλὸν,¹³
καὶ αὐχὴν ἀνοίγοντα ἀποτέλεσθαι τοῦ φρεστήματος
οὐ δέ, ὃς εὔπετός ἐστι μαθεῖν, διὰ ταῦτο πολύ μει μᾶλ-
λον διεῖπει αὐτήν. Οὐ γάρ σοι αἰσχρὸν τὰ ράδια α-
δέσκοντα ἐστίν, ἀλλ' εἴροι πολὺν αἰσχυνον, μὴ ἐπίστασθαι,
ἀλλος τε καὶ εἰ χρήσιμα ὄντα τυγχάνει.

C A P U T XVI.

ΠΡΩΤΟΝ μὲν τοίνυν, ἔφη, ἡ Σώκρατος, ταῦτο ἐπι-¹
δίζει βούλομαι σοι, ὡς οὐ χαλεπόν ἐστιν, ὁ λόγουσι ποι-
κιλότατον τῆς γεωργίας εἶναι οἱ λόγοι μὲν ἀκριβεστάτα
αὐτὴν διεξόντες, ἥκιστα δὲ ἐργαζόμενοι. Φατὶ γὰρ, τὸν²
μέλλοντα ὄρθως γεωργήσειν, τὴν Φύσιν χρῆγαν πρῶτων
τῆς γῆς εἰδέναι. 'Ορθῶς γε, ἔφη ἐγώ, ταῦτα λόγον-
τες. 'Ο γὰρ μὴ εἰδὼς, ὅ τι δύναται ἢ γῆ Φέρειν, οὐδὲν ὅ
τι σπείρειν, αἴσαν, οὐδὲν ὅ τι Φυτεύειν δέη, εἰδεῖη αὐτόν.
Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ ἀλλοτρίας γῆς ταῦτο ἐστι;³

12. γενναιότατος] Si compares hunc enim sectione 9. et cap. xviii. sed. sc. qui locus ad priorem referunt, alii est vocabuli γενναιος significatio παροβίαιus, quam b. l. Membrum vero illud sectionis 9. quod ibi locum alienum occupasse monuit, hunc loco melius congruere videtur: γενναιος δι δέσμου καλέμενος—τρίς τοὺς διθέρων. Ceterum rōtes ante abetū a secunda rōtes adscriptum habet Guelf. ut deinde fuisse dat.

13. αἰσχυνον] Hoc pro ἀσπάζως, a sententia loci alieno, dedi ex conjectura Wyttensbachii ad Plutarchum de Seru N. Vind. p. 45.

τυγχάνει] Parif. A. C. D. τυγχά-
νει.

Cap. XVI. 1. οἱ λόγοι παροβίαιοι] Ex Theophrasti historia plantarum licet cognoscere, qui rei rustica scrip-
tores existenter ante cum et fere
ante Xenophontem. Leopanem de
terris generibus plantis commode
judicantem memorat Theophrastus
de causis pl. ii. 6. Menetoreni. 26.
ἴωντες δέ] Guelf. ίωντες μὲν γὰρ
habet.

2. χρῆγαν] Omittrunt Parif. C. D.

3. ἀλλοτρίας γῆ] Zonne monet intelligi τρίς. Sed quid hoc ad rem,
si rei rusticae studiofus alienam ter-

γνῶναι, ὅ τι τε δύναται Φέρειν, καὶ ὅ τι μὴ δύναται, ὁρῶντα τοὺς καρποὺς καὶ τὰ δένδρα. Ἐπειδὰ μὲν τε γνῶ τις, σύχετι συμφέρει Θεομάχειν. Οὐ γὰρ ἀν., ὅτου δεοίστο αὐτὸς, ταῦτο σπείρων καὶ Φύοντα, μᾶλλον ἀν ὅχοι τὰ ἐπιτήδεια, η ὁ τι ἡ γῆ ἤδοιστο Φύοντα καὶ τρέΦοντα.

4^ο Ήν δὲ ἄρα δί αργίαν τῶν ἔχοντων αὐτὴν μὴ ἔχη τὴν εἰατῆς δύναμιν ἐπιδεικνύναι, ἕστι καὶ ταρὰ γείτονος τόπου τολλάκις ἀλιθέστερα περὶ αὐτῆς γνῶναι, η ταρὰ γείτονος ἀνθρώπου πιθεσθαι. Καὶ χειρούντα δὲ, ὅμως ἐπιδεικνύσῃ τὴν αὐτῆς Φύσιν η γὰρ τὰ ἄγρια καλὰ Φύοντα, δύναται Θεραπευομένη καὶ τὰ ἥμερα καλὰ ἐκφέρειν. Φύσιν μὲν δὴ γῆς αὕτω καὶ οἱ μὴ πάντα δέμπτεροι γεωργίας ὅμως δύνανται διαγνωνίσκειν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἔφη ἐγὼ, ὡς Ἰσχόμαχε, ικανῶς ἢδη μοι δοκεῖ ἀποτελέσθαι τοιαῦτα, ὡς οὐ δεῖ Φοβούμενον, μὴ οὐ γνῶ τῆς γῆς Φύσιν, ἀπέχεσθαι γεωργίας. Καὶ γὰρ δὴ, ἔφη, ἀνεμησθῆν τὸ τῶν ἀλιέων, ὅτι Θαλασσοφυγοὶ ὄντες, καὶ οὗτε καταστήσαντες ἐπὶ Θέαν, οὐδὲ πουχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ ταρατρέχοντες ἀμα τοὺς ἀγροὺς, ὅταν ὄρωσι τοὺς καρποὺς ἐν τῇ γῇ, ὅμως οὐκ ὀκνῶσιν ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς γῆς, ὅποια τε ἀγαθὴ ἔστι, καὶ ὅποια κακὴ ἀλλὰ τὴν μὲν φέγουσι, τὴν δὲ ἐπιφινοῦσι. Καὶ πάντι τοίνυ

ram inspicit et ex plantis indolem ejus agnoscit? Evidem exspectabam, ut nominaret Xenophon hominem indolim terrae ejus, quam colere instituit, aut quam emere cupit, plane ignarum. Locum igitur virtio aliquo laborare suspicor. Num fuerat ab initio scriptum καὶ ἀλλοτρίη τῆς γῆς τούτη λεπτὴ γνῶναι? Scilicet totam sententiam X. conccludit ita seft. 5. φύεται μὲν δὲ γῆς οὐταν καὶ οἱ μὴ πάντα θραύσαι γεωργίας ὅμως δύνανται διαγνωνίσκειν. Parif. D. habet τούτη ἑτη γνῶναι.

ἢ τι το] Male Guelf. ἢ τι δὲ habet

scriptum. Parif. C. D. καὶ ἵει μὲν δέντρα φίσαι deinceps dant.

5. οἵτινες καὶ διαγνωνίσκειν] Guelf. οὔτως καὶ διαγνωνίσκειν. ut Parif. A. C. D.

7. τῶν ἀλιέων] Parif. A. C. D. τῶν ἀλιέων. Margo Villoison. ἀλμ. τῶν ἀλιέων.

Θαλασσοφυγοί] Guelf. Θαλασσοφυγοί. Parif. C. Θαλασσοφυγοί.

καταστήσαντες] τοῦτο intelligendum cum Weiskio, aut καταστάντες scribendū, quod olim conjecteram ad Cytopr. v. 2, 27.

πουχῇ] Parif. A. C. D. πουχῇ dant,

τοῖς ἐμπείροις γεωργίας ὥρῳ αὐτοὺς τὰ πλεῖστα κατὰ ταυτὰ ἀποφανομένους περὶ τῆς ἀγαθῆς γῆς. Πάθεντος δὲ Βούλει, ἔφη, ὁ Σάκρατος, ἀρχῶμαι σε τῆς γεωργίας ὑπομημόσκεν; Οἶδα γὰρ, ὅτι ἐπισταμένω σοὶ πάντα πολλὰ Φράσω, ὡς δεῖ γεωργεῖν. Ἐκεῖνό μοι δοκῶ, οὐ ἔφη ἐγώ, ὡς Ἰσχόμαχε, πρώτον ἀν ἱδέας μανθάνειν (Φιλοσόφου γὰρ μάλιστά εστιν ἀνδρὸς), ὅπως ἀν ἐγώ, εἰς Βουλούπιν, γῆν ἐργαζόμενος, πλείστας χριθᾶς καὶ πλείστους πυρῶν λαμβάνοιμι. Οὐκοῦν ταῦτο μὲν οὕτω, 10 ὅτι τῷ σπόρῳ νεὸν δεῖ ὑπεργάζεσθαι; Οἶδα γὰρ, ἔφη ἐγώ. Εἰ οὖν ἀρχοίμεθα, ἔφη, ἀρχῶν τὴν γῆν χειμῶνος; 11 Ἀλλὰ πηλὸς ἀν εἴη, ἐγώ ἔφην. Ἀλλὰ τοῦ Θέρους σοι δοκεῖ; Σκληρὰ, ἔφη ἐγώ, ἔσται ή γῆ κινεῖν τῷ ζεύγει. Κινδυνεύει ἕαρος, ἔφη, εἶναι τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον. 12 Είκος γὰρ, ἔφη ἐγώ, ἔστι μάλιστα χεισθαί τὴν γῆν

τοῦ λατήγου] Guelf. abrūi latī-

eu habet. Deinde κατ' abrā Parīs. A. C. D.

8. *ἴφη,*] Omittunt edd. vett. sed addit etiam margo Villois. Deinde ἔργα Guelf. cum edd. vett. et Parīs. C. D.

τέλον πολλὰ φράσων] Juntina τέλον τιναταρίην εἰς πολλὰ. Castalio φράσων dedit.

9. *φιλοσόφῳ*] Ironiam Socraticam hanc censuit esse Camerarius, quoniam philosophi de vieti quotidiano, nedium copioso folliciti esse confusint. Respondet Zeune, Socratem, utpote morum et vite philosophia studiosum, non indignam philosophos rustificationis scientiam potuisse judicare. Multos enim philosophos грæcos de re rustica præcepisse. Weiske philosophi notionem ad solum verbum μανθάνειν, referendam esse censet. Addo locum Aristotelis (Ethic. i. 6. οὐ τοῦ πολλοῦ ποτὲ γνῶτες μάντις ἄριστος παρέιναι, τοτὲ δὲ διαινεσθαι πάντας τούτο γέδε καὶ ποτὲ ὄγκιαν καὶ εἰσιπέμπειν καὶ φιλοσόφους χρέουσσιν. Sic enim Codex Lipi. habet lscriptum pro

φιλοσόφῳ, ut corrigi voluit Camerarius. φιλοσόφοι hic simpliciter discepti studium et subtilitatem et intentiōnem cogitandi significat, ut in Cypr. vi. 1, 41. τέλον φιλοσοφῶν φιλοσόφων, δι' οὐτὸν μάλιστα ἴντιμον παιδειῶντας τὰ προσόντα ἀνέρι πολλαπλασίας ἐργαζόντων εστι in Memor. iv. 2, 23. Cf. Morus ad Iosephatis Panegyricum p. 5. Est igitur h. l. φιλοσόφος, qui artem ἀστονικαν curiose et accurate discere conatur, in roque oogitationem et alimum totum defixum habet. De philosophia proprie dicta nusquam Xenophon verbo usus esse reperitur.

10. *τῷ στίχῳ*] Articulum omittit Parīs. C.

11. *εὐληρὴ*] Guelf. deinceps ή γῆ ίσται. Parīs. C. εὐληρὴ ἔφη ή γῆ ίσται ίσται. etiam D. ή γῆ ίσται. Dictum pro εὐληρίᾳ ή ὅστις εἰπει.

12. *κινδυνεύει ἕαρος*] Videtur mihi ἔπεις ante ἕαρος excidisse.

χρῆσθαι] Junt. χρῆσθαι dedit, quod a prima manu est in Parīs. A. εχῆσθαι. C. D. Illud est plane diffabri et diffundi more arenae commovit.

τηνικαῖτα κίνουμένην. Καὶ τὴν πόλιν γε ἀναστροφομένην,
ἴφη, ὁ Σώκρατες, τηνικαῖτα κόπρον μὲν τῇ γῇ ἡδη παρέ-
13 χειν, καρπὸν δὲ σύπω καταβάλειν, ὥστε Φύσεθαι. Οἱ-
μας γὰρ ὅμη, καὶ ταῦτο ὅστις γιγνώσκειν, ὅτι, εἰ μέλλει
ἀγαθὴ ηὔπορος ἢ ποὺς ἔστεθαι, ὑλῆς τε δεῖ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι,
καὶ ὀπτὴν ὀτιμάλιστα πρὸς τῶν ἡλίου. Πάνυ γε, ἔφη
14 ὁγά, καὶ ταῦτα σύτως ἡγοῦμαι χρῆναι ἔχων. Ταῦτ' αὖν,
ἴφη, σὺν ἄλλοις πάσιν γομίζεις μᾶλλον ἀν γύγνεσθαι, η εἰ
ἐν τῷ θέρει ὅτι ταλαιπώτατος μεταβάλοις τις τὴν γῆν; Οἴ-
δα μὲν αὖν, ἔφην, ἀκριβῶς, ὅτι οὐδαμῶς ἀν μᾶλλον η
μὲν ὑλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐτινούσιον ὑπὲ τοῦ καύματος,
η δὲ γῆ ὀπτῶτο ὑπὲ τοῦ ἡλίου, η εὗτις αὐτὴν ἐν μέσῳ τῷ
15 θέρει καὶ ἐν μέσῃ τῇ ἡμέρᾳ κίνοιν τῷ ζεύγει. Εἰ δὲ ἀν-
θρακοι σκάπτοντες τὴν νεὸν ποιοῦσιν, ἔφη, αὐτοὶ εὑδηλοι,
ὅτι καὶ τούτους δίχα δεῖ ποιεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν ὑλην;
Καὶ τὴν μὲν γε ὑλην, ἔφην ἔγα, καταβάλλειν, ὡς αὐ-
αίνηται, ἐπιπολῆς, τὴν δὲ γῆν στρέφειν, ὡς η ἀριὴ αὐτῆς
ὄπτωτο.

CAPUT XVII.

1 ΠΕΡΙ μὲν τῆς νεοῦ ὥρας, ἔφη, ὁ Σώκρατες, ὡς ἀμ-
φοτέροις ἡμῖν ταυτὰ δοκεῖ. Δοκεῖ γὰρ αὖν, ἔφην ἔγα.
Περί γε μέν τοις τοῦ σπόρου ὥρας ἄλλο τι, ἔφη, ὁ Σώ-

ἀπαντριθείσιν] Paris. D. πάντα τι
dat. Infra xvii. 10. Η—χλῶν γεννή-
ται, καταστέψθε αὐτὸν τάλαν, τοῦτο
γίνεται σίτον τῇ γῇ.
παρέχων] Repete εἰπέτειν.

13. εἰ μᾶλλον] Paris. A. C. D. εἰ μά-
λλον.

δὲ] Omittunt edd. vett. et Guelf.
cum Paris. A. C. D.

πρὸς τὸν ἡλίου] Ita vulgatum τὸν
δὲ λινον corrixi ex loc. 14. έ δὲ γῆ ἐντύ-
πον ὑπὲ τοῦ ἡλίου, προφαντείς Βεζίδιο.

χρῆναι] Guelf. a prima manu καὶ
habet.

14. δεντρόν] Edd. vett. cum Guelf.
δεντρόν, sed in Paris. A. et supracri-
ptum. Cicero apud Nonium vertit:
*Nullo modo facilius arbitrari posse negare
herbas arcescere et interfici, neque ter-
ram ab sole percipi.*

Cap. XVII. 1. Δεκαὶ γὰρ αὖν] Edd.
vett. Guelf. Paris. A. C. D. δεκαὶ γὰρ
αὖν.

μία τι τοῦ στίχου ἔργον] Bene Zosma.

κράτες, γηγνώσκεις, ἢ τὴν ὥραν σπείρειν, ἃς πάντες μὲν
οἱ πρόσθειν ἀνθράκοι πεῖραν λαβόντες, πάντες δὲ οἱ νῦν
λαμβάνοντες, ἐγνώσκουσι κράτιστην εἶναι; Ἐπειδὴ γὰρ²
ὁ μετοπωρίνος χρόνος ἔλθη, πάντες που οἱ ἀνθράκοι πρὸς
τὸν Θεὸν ἀποβλέποντι, ἕποτε βρέχεις τὴν γῆν ἀφήσει
αὐτοὺς σπείρειν. Ἐγνώσκουσι δέ γέ, ἔφη ἐγώ, ὁ Ἰσχέ-
μαχος, καὶ τὸ μὴ ἐν ἔρη σπείρειν ἔκοντες εἶναι πάντες
ἀνθράκοι, δηλούσθι πολλαῖς ζημίαις παλαισταῖς οἱ
τῷν καλεοῦθνται ὑπὲ τοῦ Θεοῦ σπείραντες. Οὐκαντὶ
ταῦτα μὲν, ἔφη ὁ Ἰσχέμαχος, ὁμογενοῦμεν πάντες οἱ
ἀνθράκοι. Ἀλλὰ γὰρ ἐν θεοῖς διδάσκει, ἔφη ἐγώ, αὕτω
γίγνεται ὄμοον· οἷον ἄμα πᾶσι δοκεῖ βέλτιστον εἶναι, ὅτι
τῷ χωρῶν παχέα ιμάτια Φορεῖν, ἣν δύνανται· καὶ πῦρ
κάσιν ἄμα πᾶσι δοκεῖ, ἣν ἔνδιλα ἔχουσιν. Ἀλλ' ἐν τῷδε,⁴
ἔφη ὁ Ἰσχέμαχος, πολλοὶ ηδὴ διαφέρονται, ὁ Σάνχρατος,
περὶ τοῦ σπέρμου, πότερον ὁ τῷριμος κράτιστος, ή ὁ μέσος,
ή ὁ ὄψιμότατος. Ἀλλ' ὁ Θεός, ἔφη ἐγώ, οὐ τετα-
γμένως τὸ ἔτος ἀγει, ἀλλὰ τὸ μὲν τῷ πρωτίμῳ κάλλι-
στα, τὸ δὲ τῷ μέσῳ, τὸ δὲ τῷ ὄψιμωτάτῳ. Σὺ οὖν,⁵

μὴ τὸν εὐέργειον scribendum esse
conject: deinceps δέξις odd. vett.
Guelf.

γηγνώσκεις.] Guelf. γηγνώσκεις.

2. δέρμα] Parif. C. a prima manu
δέρμα, D. omnino omittit.

Ἐγνώσκεις ή γέ,] Guelf. γηγνώσκεις γε
puncto posito post nomen Ilichoma-
chi. Ilygnōskai δέ γέ ίστι Parif. A. de-
inceps lv. ξενος marge Steph.

ei τρόποι—στρατεύεσσι] Structura ver-
borum insolentior facit, ut viri docti
de virtute loci suspicantur. Bachius
nominativos absolutos esse ait, Zeu-
nias post διλοντις repetit Ilygnōskai;
sed ita nihil minus nominativos
manere absolutos statuit Weiske: nec
enim participium παλαισταῖς
potest referri ad πάντας θεόρων; ob-
flare enim articulum; et consequam
ita existere fallam, quia non omnes

homines damno suo edoceantur. Mi-
hi simillimus locus esse videtur cap.
xii. στρ. ἕπει, δέ, παντοῖς μῶν τάν-
τος λόρες, οἵ λεπτοί, ἀσθραῖοι, πολλοὶ⁶
αὐτοῖς λόρεις οἵ εἰναι θείλωνται ιερματῆ-
σθαι, δέποτε αὐτοῖς λόρεις ταῦτα; Cui ut
similis fiat noster, ita verba erunt or-
dinanda: πανταλούλα (vel επί) πολ-
λαῖς ζημίαις παλαισταῖς, οἱ τρόποι παλ-
λαῖς τῷ Θεῷ εὐέργειας, πάντοις τῷ Ilygnō-
skai τῷ ή ξενος σπείρειν λόρευς εἴναι.

Ad istum vero locum nemo adhaesit.
επιγνώσκεις.] Vulgatum επιγνώσκεις re-
tete correxit Weiske.

3. ή δέρμα] Parif. C. ή δ. dein-
de ή ξενος Ιlygnōskai. C. D.

4. Ἀλλ' ἐθέλει] Parif. A. C. D. παν-
τὸς Θεοῦ. Deinde διλλά τὸ μέσον πρωτίμην C.

παλαισταῖς] Participium ίστι sc. τῷ
πρωτίμῳ, vel similis aliquod deesse mihi
videbatur.

Ἴφη, ὡς Σώκρατες, πότερον τῇ γῇ χρεῖττον εἶναι, εἰν τούτων τῶν σπόρων χρῆσθαι ἐκλεξάμενον, εἴν τε πολὺ, εἴν τε ὀλίγον σπέρμα σπείρη τὶς, ή ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ πραι-
μωτάτου μέχρι τοῦ ὄψιμωτάτου σπείρειν; Καὶ εὐώ εἰ-
πον, ἐμοὶ μὲν, ὡς Ἰσχόμαχε, δοκεῖ χράτιστον εἶναι παντὸς μετέχειν τοῦ σπόρου. Πολὺ γὰρ νομίζω χρεῖττον εἶναι,
ἀεὶ ἀρκοῦντα σῖτον λαμβάνειν, η ποτὲ μὲν πάνυ πολὺν,
ποτὲ δὲ μηδὲ ἵκανόν. Καὶ τοῦτο τοίνυν σύ γε, Ἴφη, ὡς
Σώκρατες, ὁμογνωμονεῖς ἐμοὶ, ο μανθάνων τῷ διδά-
σκοντι, καὶ ταῦτα πρόσθεν ἐμοῦ τὴν γνώμην ἀποφαινό-
7 μενος. Τί γάρ; Ἴφην ἔγω, ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα
τωικίλη τέχνη ἔνεστι; Πάντως, Ἴφη, ὡς Σώκρατες, ἐπι-
σκεψάμεθα καὶ ταῦτο. "Οτι μὲν γὰρ ἐκ τῆς χειρὸς δεῖ
8 ῥίπτεοθαι τὸ σπέρμα, καὶ σύ που δισθα, Ἴφη. Καὶ
γὰρ εἰράχα, Ἴφην ἔγω. "Ρίπτειν δέ γε, Ἴφη, οι μὲν
ομαλῶς δύνανται, οι δὲ οὐ. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν, Ἴφην
ἔγω, ηδη μελέτης δεῖται, ὥσπερ τοῖς κιθαρισταῖς η χεὶρ,
8 ὅπως δύνηται ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ. Πάνυ μὲν οὖν, Ἴφη
ην δέ γε η, Ἴφη, η γῇ η μὲν λεπτοτέρα, η δὲ παχυτέρα.
Τί ταῦτο, ἔγω Ἴφην, λέγεις; ἀρά γε τὴν μὲν λεπτοτέραν,
ὅπερ ἀσθενεστέραν, τὴν δὲ παχυτέραν, ὅπερ ἰσχυροτέραν;
Ταῦτ', Ἴφη, λέγω· καὶ εἴρω το γέ σε, πότερον ἵστον ἀν
9 ἐκατέρᾳ τῇ γῇ σπέρμα διδοῖς, η ποτέρᾳ ἀν πλεῖσ. Τῷ
μὲν αἰνῷ, Ἴφην ἔγαγε, νομίζω τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖσ ἐπι-
χῆν ὕδωρ· καὶ ἀνθρώπῳ τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖσ βάρος,
ἐὰν δέη τὶ Φέρειν, ἐπιτιθέναι· καὶ δέη τρέφεοθαι τινας.

8. Ἴφη, η γῇ η μὲν] Edd. vett. Ἴφη, η γῇ λεπτοτέρη η παχυτέρη. Etiam Guelf. Ἴφη habet, sed ante Ἴφη addit παχυτέρη. Verum extat etiam in margine Villois.

λεπτοτέρη—ἰσχυροτέρη] Ita scire Theophrastus histor. plantar. viii. 6.

αλύτον γάρ η τίνα καὶ ἀγαθὴ δύναται φέρειν τῆς ὑφάρματος καὶ λεπτῆς. Sed hoc est ex verbis philosophari, non ex plantarum indole, quibus est terra obserenda, judicare.

9. Ιπνιχᾶ] Guelf. a prima manu Ipnixas habet.

ταῖς δυνατωτέροις τρέφειν ἀν τοὺς πλείους προστάζαιμι.
 Εἰ δὲ ἡ ἀσθενὴς γῆ ἰσχυροτέρα, ἔφη ἐγὼ, γίγνεται, ἣν
 τις τολείονα καρπὸν αὐτῇ ἐμβάλῃ, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια,
 τοῦτο σύ με δίδωσκε. Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος γελάσας εἶ-10
 πει: ἀλλὰ ταῖς μὲν σύ γε, ἔφη, ὁ Σώκρατες. Εὖ
 γε μέντοι ἴσθι, ἔφη, ἣν μὲν ἐμβαλῶν τὸ σπέρμα τῇ γῇ,
 ἔποτα ἐν ᾧ πολλὴν ἔχει τροφὴν ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ σύρανοῦ,
 χλέος γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, καταστρέψῃς αὐτὸ
 τάλιν, τοῦτο γίγνεται σῖτος τῇ γῇ, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κό^{πρου}
 ισχὺς αὐτῇ ἐγγίγνεται. Ἡν μέντοι ἐκτρέφειν εἴς
 τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπὸν, χαλεπὸν τῇ
 ἀσθενεῖ γῆ: ἐς τέλος πολὺν καρπὸν ἐκφέρειν. Καὶ σὺ δὲ
 ἀσθενεῖ χαλεπὸν ταλλοὺς ἀδρὸς χοίρους ἐκτρέφειν. Λέ-11
 γεις σὺ, ἔφη ἐγὼ, ὁ Ἰσχόμαχε, τῇ ἀσθενεστέρᾳ γῆ
 μένον δεῖν τὸ σπέρμα ἐμβαλεῖν; Ναι μὰ Δί', ἔφη, ὁ
 Σώκρατες, καὶ σύ γε συνομολογεῖς, λόγων, ὅτι νομίζεις
 τοῖς ἀσθενεστέροις τῶσι μείω προστάττειν τράγυματα.
 Τὸν δὲ δῆ σκαλέας, ἔφη ἐγὼ, ὁ Ἰσχόμαχε, τίνος 12

τοῖς δυνατώτεροις—προστάταιμι] Infra scđt. II. respicit h̄oc: καὶ σύ γε συνομολογεῖς λόγων, ὅτι νομίζεις τοῖς δυνατώτεροις τῶσι μείω προστάττειν τράγυματα. Sed eadem non est utro-bique sententia, et miror interpretatum silentium. Est de corporis robore sermo. At qui δυνατώτεροι sunt τρέψαντες, ii potius opulentiores sunt, ut qui reipublice Atticas equos alere cogebantur. Contra τρεπταττον τράγυμα videtur esse servis opera imperare. Videant acutiores, si quid remediū vitiosis verbis excogitare possint.

Ei δὲ οὐ] Parif. C. D. οὐ δὲ δεῖται γῆ dant.

ὅπερ τὰ ὑποζύγια] Intellige ἰσχυρότερα γένηται, λέει την τολείονα χέρετον αὐτοῖς ἐμβάλη. Verbum enim ἐμβάλλων et terrae conferenda convenit et iumentis ad præsepiam objecto cibo blandi. τοῦτο οὐ με δ. Parif. C.

10. γιλάσσας μέντοι] Ex Guelf. Parif. A. et marg. Villois. hoc pro ἵθι recepit Zeune. Ibidem et in Parif. A. D. et, ἵθι, τοῦτο, τὸν μίνην ἵθι, ἵθι Parif. C. Ceterum sequi solet τὸν post id ἵθι, quod h. l. omittitur.

ἢν μὲν—καταστρέψῃσθε] Ex Guelf. ἢν μὲν pro οὐ μὲν recepit Zeune: idem liber καταστρέψῃσθε dat.

γίγνεται σῖτος] Margo Steph. γίγνεται καὶ σῖτος. Parif. C. D. καὶ γίγνεται σῖτος.

ταλλοὺς ἀδρὸς χοίρους] i. e. διὰ ταλλοὺς, porcos ad eam usque statim alere, donec adoleverint.

11. δῆν] Edd. vett. cum Parif. A. C. D. δῆ, Guelf. δῆ dant. Verum habet etiam margo Villois.

τράγυματα] Cf. ad scđt. 9. Markland h. l. προστάταιμα scribi maluit, ad Lyfiam p. 532. ed. Reiskii. In Parif. A. C. D. προστάτιν dant, sed margo A. dat προστάταιμα.

ένεκα ἐμβάλλεται τῷ σίτῳ; Οἰσθα δῆποτε, ἔφη, ὅτι ἐτῷ χρημάτῃ πολλὰ ὑδάτα γίγνεται. Τί γὰρ αὐτός; Ἐφη ἐγώ. Οὐκαντὶ θύμον τοῦ σίτου καὶ κατακρυθῆναι τοὺς ὑπὸ αὐτῶν, ιλός ἐπιχρυσάσης, καὶ φιλαθῆναι τοὺς ρύζας ὑπὸ ῥεύματος. Καὶ ὡλη δὲ τολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δήκου συνεξορμᾶται τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πλουτὸν αὐτῷ. Πάντα, ἔφη ἕτοι, εἰκὸς ταῦτα γίγνεται.

13 Οὐκαντὶ δοκεῖ σοι, ἔφη, ἐπειδὴ οὐδὲ ἐπικοινίας τοὺς δεῖσθαι ὁ σίτος; Πάντα μὲν αὖτις, ἔφη ἕτοι. Τῷ οὖν κατιλιθέντι τί ἀν τοιςάντες δοκοῦσιν ἄν σας ἐπικοινωνεῖσθαι;

14 Επικοινωνίας τὰς ρύζας; ἔφη ἕτοι, τὴν ἐψιλωμένην τὰς ρύζας; Ἀπικρισθεὶστάμενοι τὴν γῆτον ἄν,

15 ἔφην ἕτοι. Τί γὰρ, ἔφη, ἣν ὑλὴ πίγη συνεξορμᾶται τῷ σίτῳ, καὶ διαρράγουσα τοῦ σίτου τὴν τροφὴν, ἀσκεῖται εἰ καθῆται διαρράγουσιν, ἀχρηστοῖς ὄντες, τῶν μελισσῶν, ἢ ἀν ἐκεῖνας ἐργασάμεναι τροφὴν καταδῦνται; Ἐκκόπτειν ἀν τὴ Δία, ἔφην ἕτοι, δέοι τὴν ὑλὴν, ἀσκεῖται εἰ καθῆται;

15 ἐκ τῶν σμικρῶν ἀφαιρεῖν. Οὐκαντὶ, ἔφη, εἰκότας σοι δοκοῦμεν ἐμβαλεῖν τοὺς σκαλέας; Πάντη γε. Ἀτὰρ ἐνθυμαῖμα, ἔφην ἕτοι, ὡς Ἰσχόμαχος, οἵον ἔστι τὸ εὗ τὰς εἰκόνας ἐκάγεισθαι. Πάντη γὰρ σύ με ἐξάργυρος τῷρες τὴν ὑλὴν, τοὺς καθῆται εἰπὼν, πολὺ μᾶλλον, η ὅτε τερπὶ αὐτῆς τῆς ὑλῆς ἔλεγες.

13. τὸν γῆν δι.] Postremam partitculam, quae nec in priore membro addita legitur, deleri voluit Leonclav.

14. λεγανέμενος—καταδύνται] Edd. vett. et Guelf. λεγανέμενος. Accentum in verbo mutavit Zeune ex Guelf. cum editum legeretur καταδύνται.

15. διε.] Deinceps vulgo inferuntur verba τὸν τροφὴν, quae Iudente Camerario, Brodso et Zeunio, delevit Weiske; recte: sunt enim e superiori.

ribus temere repetita. Edd. vett. dant: τὸν δία τὸν τροφὴν, οὐκ δία τὸν δλαγόν, ἔτιν. Codex Guelf. cum margini- ne Villof. post δλαγόν repetit οὐκον, οὐκον, quae priore in loco omissunt Paris. A. D. qui cum edd. consentiunt in reliquis. Deinde δια τὸν εργάτην Paris. D.

15. λέγενται] Guelf. λέγενται—η ἔτι.

σάντες τῆς δλαγῆς] De sola herba, non addita comparationis cum fucia.

C A P U T XVIII.

ΑΤΑΡ οὐκ, ἔρη ἔγω, ἐπ τούτου ἀρι Θεοῦσιν εἶκός. 1
Δίδασκε αὖ, εἴτε ἔχεις, μη καὶ εἰς ταῦτα. Ἡν μὴ γε
Φαῖται, ἔρη, καὶ εἰς τοῦτο ταῦτα ἔριοι ἐπιστάμενος. Ὅτι
μὲν αὖ τέρματα τὸν σῖτον δεῖ, εἰσθα. Τί δὲ αὐτοὶ μέλλει;
ἔρη ἔγω. Πάτερ τὸν τέρματος, ἔρη, στὰς ἐνθα ταῖς
ἀπέρσος, οὐ ἀπίστος; Οὐκ ἀπίστος, ἔρη, ἔγωγε χαλεπὸν
γένεται, αἴρει, καὶ τοῖς ὅμιλοις καὶ ταῖς χερσὶ γέγυεται,
ἀπίστος ἀπέρσον καὶ ἀφέρειν θερίζειν. Καὶ ἀκροτομάτης 2
δὲ αὖ, ἔρη, οὐ ταῦτα γῆται τέρματα; Ἡν μὲν φρεαχής οὐ
κάδαρπος τῶν σύτων, ἔγωγε, ἔρη, κάπανθεν ἀν τέρματος,
ἴνα ἐκεῖνα τὰ ἀσχύρα μᾶλλον γέγυεται. Ἐὰν δὲ ἴνθιλες
οὐ, πορέων φρέστης ἀν ποιεῖν μεταπορεῦν, ίνα μότε οἱ ἀλο-
ἄπτες μεριδῶντες περιττὸν πόνον, μότε οἱ λιμεῖστες, οὐ
αὐτὸν περιστέονται. Τὸ δὲ εἰ τῇ γῇ λεφθὲν προσῆμαι
καὶ κατακαΐθεν συναφεῖν ἀν τὴν γῆν, καὶ εἰς κόπτρον
ἐμβληθὲν τῇ κάτερον συμπληθύνειν. Όρεῖς, ἔρη, οὐδε
Σάκρατες, οὐδὲ ἀλίσκη εἰς αὐτοφάρω καὶ τῷρι θερισμῷ
εἰδίας, ἀπαρ ἔγω; Κινδυνεύει, ἔρη ἔγω, καὶ βούλομαι
γε σκέψασθαι, εἰ καὶ ἀλαζόν εἰσισταμαι. Οὐκαν,
ἔρη, ταῦτα μὲν εἰσθα, ὅτι ὑποζυγίαις ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον.

Cap. XVIII. 1. *αὐτοὶ εἰς τοῦτο*] Co-
 pulim *αὐτοὶ* omisit Priscianus p. 1174.
 ubi h. l. frudat.

νῆστος δεῖ] Edd. vett. Parif. A. C. D.
 et Guelf. *οὐδὲ δεῖ*, quod correcit Ca-
 stilio.

οὐδὲ εἴρηνε] Parif. A. C. D. *εἴρηνε*,
 dant. Unde conjicio *εἴρηνε* δι *εἴρη-*
νε scribendum.

εἴρηνε χρεῖται] Guelf. *εἴρηνε χρεῖται*.
εἴρηνε] Edd. vett. cum Guelf. Ar-
 Sigon, fed in Guelf. correcitum. Zeune
 ex Hesychio monet *εἴρηνε* et *εἴδη-*
 nes de spiculis spicarum dictos fuisse.
 At debet cogitationem vocabulo-

num docere.

2. *βρέχεις δὲ*] Verbum omittunt
 edd. vett.

ἰνειδε—μᾶλλον] Ad quem usum, si
 longiora in agro relata comburantur?
 Sufficit igitur *ἰνειδε*, ut δρέ-
 γματα inde confici possint. Retra-
 bendum vocabulum ad *εἴρηνε*.

3. *ἀλαζόν*] Cum Weiskio δι pro *εἰ* scri-
 pri, quanquam repugnante Zeunio.

3. *ἀλαζόν*] Guelf. *ἀλαζόν* δι dat, ut
 supra *εἴρηνε* δι, pro *εἴρηνε*.

θερισμόν] Edd. vett. *θερισμόν*
 διεργάτην mutavit Zeune. In Guelf.
 est *θερισμός*.

4 Τί δι' οὐκ; ἔφη ἐγώ. Οἶσθα καὶ ὑποζύγιά τε κα-
λουμένα πάντα ὄμοιώς, βοῦς, ἵμιόνους, ἵππους. Οὐκ-
αὖ, ἔφη, ταῦτα μὲν πῦρ τοσαῦτο μόνον εἰδέναι, τατεῖν τὸν
σῖτον ἐλαυνόμενα; Τί γὰρ ἀν ἄλλο, ἔφη ἐγώ, ὑποζύγια.
5 εἰδεῖν; ὅπως δὲ τὸ δεόμενον κόψουται, καὶ ὄμαλεῖται ὁ
ἄλογος, τίνι ταῦτο; ὡς Σάκρατες, ἔφη. Δῆλον, ὅτι,
ἔφη ἐγώ, τοῖς ἐπαλάσταις. Στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ
τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα ἀεὶ, δηλοντί μά-
λιστα ὄμαλίζονται ἀν τὸ δεῖνον, καὶ τάχιστα ἀπίσται.
Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἔφη, οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γρυνάσκων.
6 Οὐκαν, ἔφη ἐγώ, ως Ἰσχόμαχε, ἐκ τούτου δῆ καθαρᾶ-
μεν τὸν σῖτον λιχμῶντες. Καὶ λόγον γέ μοι, ως Σάκρα-
τες, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, η ὥσθα, ὅτι, ἦν ἐκ τοῦ προση-
νέμου μέρους τῆς ἀλογούχης, δι' ὅλης τῆς ἀλογούχης
7 τοις τὰ ἄχυρα; Ἀνάγκη γάρ, ἔφη ἐγώ. Οὐκαν εἰκε-

^{4.} Οἰδη τις] E margin Steph. Villois. Parif. A. C. D. et libro Guelf. ~~τις~~ recepit Zeun; idem sequens τις in τις mutavit cum margine Steph. secundus; denique ~~ταῦτα~~ τάῦτα e libro Guelf. et Parif. A. C. D. dedit. Totum membrum igitur Socratis personae tribuit. Equidem ordinem personarum ex editione Weiskiana assumi, sed in lectione displacebat mihi si inutilis copula, cum prius οἰδη πή postulet hic reponi οἰδη δί: deinde οὐδέπομπα τάῦτα καλούμενα hoc quidem ordine collocata sensum rei contrarium habent, non omnia jumenta vocantur boves, muli et equi. Sed omnia haec quadrupedia animalia, veluti boves, muli et equi, comprehenduntur jumentorum nomine. Igitur ordinem libri Guelf. fecutus sum cum Zeunio. Equidem cum Guelf. malum τις δίξι, ἵπποι δί, ~~τις~~ etc;

Ouran, iphn.] Guelf. iphn.. Deinde
idem cum edd. ant. si*diin*.

5. ὄμαλοις ταις] Guelf. ὄμαλοις ταις.
deinde ἀλεστὲς margo Steph. cum
Paris. A. C. D. ἀλεστὲς margo Villois.

εἰς τὸν] Sic Stephanus script:
pro τῷτο, male tamen post τὸν in-
telligens δῆμον omissum. Leonclavil
verbo habet εὐναῖς ἡε τριβοῖς? Un-
de Bachius δῆμον, Zeune τοῦτο, me-
lius προσέρνει Weiske interpretando
addunt. Omisso tamen dura mihi
videtur verbi.

[τελέστας] Male Index Zeunius
nus trituratores interpretatur. Ante-
cedens ly^o omittit Guelf.

^{et dicitur]} *Durius moleſtiusque ad conculcandum interpretatur Weiske, ne Leonclavii diouinus, vel Zeunii dior, vel denique Ruhnkenii dior, i. e. frumentum in ore jacens, adsumere cogeretur. Proximum vi iofe lectioni est vocabulum dior, quod trituratum in gyrum adis bobus faſtum significat. Sequens ávorus Valckenær in ávorus mutari voluit ad Ammonium p. 22. quo non adeo opus est.*

6. *¶ s̄e9a*] Ita cum Caſtal. Zeune.
Edd. vett. cum Guelf. *¶*, quod Leon-
clavius in *¶* mutavit probante Bachio
et Welfio.

καὶ ἐπιπίπτειν, ἔφη, αὐτὰ ἐπὶ τὸν σῖτον. Πολὺ γάρ
ἐστιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν
σῖτον εἰς τὸ κενὸν τῆς ἄλω. Ἡν δέ τις, ἔφη, λικμᾶ ἐκ
τῶν ὑπηνέμου ἀρχόμενος; Δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν
τῇ ἄχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. Ἐπειδὰν δὲ καθάρης,³
ἔφη, τὸν σῖτον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς ἄλω, πότερον εὐθὺς
οὕτω κεχυμένου τοῦ σίτου λικμήσεις τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ,
ἢ συνάσσεις τὸν καθάρον πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενά-
τατον; Συνάσσεις τὴν Δί, ἔφην ἐγὼ, τὸν καθάρον σῖτον,
ἢ ὑπερφέρεται μοι τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἄλω, καὶ
μὴ δις ταῦτα ἄχυρα δέη λικμᾶν. Σὺ μὲν δὴ ἄρα, ⁹
ἔφη, ὁ Σώκρατες, σῖτόν γε ὡς ἀν τάχιστα καθάρος

7. Πολὺ γάρ ιστον] Quae sit horum verborum structura et sententia, e- quidem non video, nec interpretes dixerunt. Suspicor verba aliquot ex- cideisse, et scriptum suffit olim: πολὺ γάρ ιστον, ἤφη λγε, τοῦτο μᾶλλον ιστον, δὲ τὸ ὑπερενεχθῆναι et reliqua.

"Νο—λικμᾶ" Guelf. λικμῶν dat.
8. τοῦ ἀμύνων] Edd. vett. τοῦ ἀμύ-
νων. rectum dat etiam margo Villois.
deinceps λικμῶν Guelf.

τὰ ἄχυρα τὰ λυκτὰ] Grana glu-
mis et paleas inclusa vel permixta: sed
τοιχ ἄχυρα τὰ αὐτὰ λυκτὰ est eas-
dem paleas depurgare. Λυκτῷ dice-
batur etiam λυμῆ. Hesychius λυμῆ,
λυκτῷ, σίτου παθάροις. Idem λυμῶντα,
λυκτού, λυκτού. Idem ἀκαλάμπτον,
ἀκαπταρίσματον. ubi recte corrigit
ἀκαρίσματον. Plato in Timotheo p. 350.
τὰ δὲ πινύστα δάλλα δάλλων ἀπὸ φίξ-
εσαι διαπρόμιτα, σῶσις τὰ ὑπὸ τῶν
πλευρῶν τὰ καὶ ἀργάντα τῶν περὶ τὴν
τῶν σίτου πλάνην σινύματα καὶ ἀνα-
πλάματα. ubi Ruhakenus ex Lexico
Sangerm. restituit antiquam scriptu-
ram ἀπικράματα, quam ipsam exhibet
Codex Tubingenis. Hinc Hesychii
glossam ἀριστόντο, ἀτισίστο, ἀτι-
λόντο, recte corrigit Hemsterhusius
ἀπικράντο—ἀπιλόντο. Idem denique
Hesychius: ἀπικράντο, ἀπιψύντο.
quod potest etiam trahi ad verbum
ἱπράντο, λυράντο, madefacio, lavo.

τρόπος τὸν τόλον] Edd. vett. τόλον.
τόλον habet margo Villois. Camerarii
conjecturam τρόπος τοῦ πεμπταλον retro pro-
bavit cum Leonclavio Welsius. Er-
nests τρόπος τὸν πελλανὸν vel τὸ πελλα-
νὸν concijcit, intellecto τόπῳ vel μί-
πος. Strebeus acervum, τοῦτο, inter-
pretatus est. Zeune τόλον acervum in-
terpretatur, secundum sermonis grae-
ci usum, qui in τόλον, ἀπεστολῶν, τρί-
πολος γένεται. Sed vocabuli si-
gnificatio ea nūpiam obvia est. Por-
tus ex Suida, qui τόλον, τὸ περίκλει-
ῶν, interpretatur, τόλον, h. l. τόπος
τὸν περίκλειτο, extremam lineam, oram,
quæ ambit et undequaque terminat are-
am, putat esse; cui accedit Weiske.
Gallus Villebrune apud Galium θελὸν
concijciebat, quod ipsum vocabulum
est in margine Parif. D. scriptum. sis
τόπον habet Codex A. Mihi sic vi-
detur. Ut polus terræ axis dicitur
apud Varronem, sic palus in media
area rotunda defixus, circa quem a-
guntur in gyrum jumenta, τόλος di-
citur. Cum pangunt hodieque in
area media eique equos alligant in-
cole Chersonesi Taurica (Krym)
monente Pallas, (Neue Reisen tom.
ii. p. 401.) Pictura apposita p. 345.
modum docet. Aream rotundam me-
dio paulo extumidam, et in agri loco
sublimiori sitam habet apud Varro-
nem R. R. i. 51. ubi vide annotata.

γένοιτο, καὶ ἄλλοι δύναισι διδάσκειν. Ταῦτα τοίνυν, ἔφη ἔγώ, ἐλελήθεν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος καὶ πάλαι. Ἐγνῶ ἄρα, εἰ λέληθα καὶ χρυσοχοῖς καὶ αὐλεῖς καὶ γραφεῖς ἐπιστάμενος. Ἐδίδαξε γὰρ αὐτεῖς ταῦτα με σύδεις, αὐτεῖς γεωργεῖς ὅρῳ δὲ, ὥσπερ γεωργῶντας, καὶ 10τὰς ἄλλας τέχνας ἐργαζομένους ἀνθρώπους. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἔλεγον ἔγώ σοι πάλαι, ὅτι καὶ ταῦτη εἴη γενναστάτη ἡ γεωργικὴ τέχνη, ὅτι καὶ ῥάστη ὅτι μαθεῖν. Ἀγε δῆ ἔφην ἔγώ, οἶδα, Ἰσχόμαχε· τὰ μὲν δῆ ἀμφὶ σπάρον [ἐπιστάμενος] ἄρα ἐλελήθεν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος.

CAPUT XIX.

1. ΕΣΤΙΝ αὖ, ἔφην ἔγώ, τῆς γεωργικῆς τέχνης καὶ η τῶν δένδρων Φυτεία; Ἐστι γὰρ αὖ, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Πῶς ἀν αὖ, ἔφην ἔγώ, τὰ μὲν ἀμφὶ τὸν σπάρον ἐπισταίμην, τὰ δὲ ἀμφὶ τὴν Φυτείαν οὐκ ἐπισταμαι; Οὐ γὰρ αὖ, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ἐπιστασαι; Πῶς; ὔγώ ἔφην, ὅστις μότ' ἐν ὅποιᾳ τῇ γῇ δεῖ Φυτεύειν οἶδα, μήτε ἐπόστον βάθος ὀρύσσειν τὸ Φυτόν, μήτε ἐπόστον πλάτος,

9. καὶ πάλαι. [Ἐπειδή] Guelf. Int. στάματος; καὶ πάλαι: ἵνα δέξια distinguit. Paris. A. l. 1. 6. dat.

[Ἐδέξει γὰρ] Guelf. Μέταξει μι γάρ habet; ex eodem et Paris. A. C. D. οἵτι γεωργεῖς recepit Zeune pro vulgato ὀνόμα γεωργεῖς, quod Stephanus mutari voluit in ἀλλο.

ἴων τοῦ Λαζαρίου] Quo pertineant hæc, equidem communisci non possum. ἄλλας τίχνας cur commemo- rat, qui antea χρωσχίους, αὐλατὰς et λαγράφους tantum nominaverat? Ad scripsit Zeune ad verba καὶ τὰς ἄλλας vocabulum ὀντα, quasi interpretandi causa. Sed quam rationem in exercendis illis artibus Xenophontem spelestante judicaverit, non addidit. An fuit olim ταῦτα τὰς τίχνας scri-

ptum? Vide annotanda ad cap. xix. sect. 16.

10. Αὕτη δὲ—[Ισχόμαχη] H. Stephanus probante Bachio Tάχη δὲ i. e. ταῦτα δὲ scribi voluit; sed totum membrum hoc orationis alienum esse censeo ab hoc loco. In Guelf. δέ, ex correptione est; antea fuit ἡγι vel ἡγι. In Paris. A. C. D. est αὕτη δὲ—[Ισχόμαχη].

[Ιστοράμενος] Repetitum partici- pium seclusi. Sequens δέ, ad sequen- tia referit Zeune, mihi importunum et inutile vixum.

Cap. XIX. 1. [Ἐπειδή αὖ] Guelf. Int. αὖ, dat. Paris. C. D. ιπτ. το αὖ.

2. γῆ δὲ] Omisit δὲ Junius, post proutus inferuit Castilio.

[ἀρόνεν τὸ φύτε] Planta non foli-

μήτε ὀπόσον μῆκος τὸ Φυτὸν ἐμβαλεῖν, μήτε ὅπως ἀν
ἐν τῇ γῇ κείμενον τὸ Φυτὸν μάλιστ' ἀν Βλαστάνοι. Ἡδι;
δη, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, μάνθανε, ὅ τι μὴ ἐπίστασαι.
Βαθύνους μὲν γὰρ σίους ὄρύγτους τοῖς Φυτοῖς, οἵδι' ὅτι
έώρακας, ἔφη. Καὶ πολλάκις ἔγαγε, ἔφην. Ἡδη
τινὰ αὖτις αὐτῶν εἶδες βαθύτερον τριπόδου; Οὐδὲ, μὰ
Δί', ἔγαγ', ἔφην, πενθημιποδίου. Τί δὲ, τὸ πλάτος
ἡδη τινὰ τριπόδου πλέον εἶδες; Οὐδὲ, μὰ Δί', ἔφην,
ἔγὼ διπόδου. Ἡδι; δη, ἔφη, καὶ τόδε ἀπόκριναι μοι, η
ἡδη τινὰ εἶδες τὸ βάθος ἐλάττονα ποδιάνου; Οὐδὲ, μὰ
Δί', ἔφη, ἔγαγε τριπόδου. Καὶ γὰρ ἔχορύττοτο ἀν
σκαπτόμενα, ἔφην ἔγὼ, τὰ Φυτὰ, εἰ λίαν γε αὕτως ἐπι-
πολῆς τεΦυτευμένα εἴη. Οὐκοῦ ταῦτο μὲν, ἔφη, ὡς Σώ-
χρατες, ικανῶς οἰσθα, ὅτι αὔτε βαθύτερον πενθημιπο-
δίου ὄρύττουσιν, αὔτε βραχύτερον τριπόδου. Ἀνάγκη
γὰρ, ἔφην ἔγὼ, ταῦτο ὄρασθαι, αὕτω καταφανεῖσθαι. Τί δὲ
δε, ἔφη, ἔπροτέραν καὶ ὑγροτέραν γῆν γυγνώσκεις ὄρῶν;
Ἔηρα μὲν γῶν μοι δοκεῖ, ἔφην ἔγὼ, εἶναι η περὶ τὸν Λυ-
καβηττὸν, καὶ η ταύτη ὄμοια· ὑγρὰ δὲ, η ἐν τῷ Φαλη-
ρικῷ ἔλει, καὶ η ταύτη ὄμοια. Πότερα αὖν, ἔφη, ἐν τῇ
ἔγρᾳ ἀν βαθὺν ὄρύσσοις βάθρον τῷ Φυτῷ, η ἐν τῇ ὑγρᾷ;

tur, sed terra, in qua plantatur. Igitur τὸ φυτὸν ex sequentibus alienum in locum immigrarunt.

ἔπειτα δέ Edd. vett. cum Parif. A. C. D. ὅπειτα λέπ., Guelf. λέπ. dat.

3. πολλάκις ἴγνωται, ἴστοι] Male vulgo distinguitur πολλάκις, ἴγνωται postea seqt. 4. ἴστοι ἴγνωται, τριπόδειος, et statim hac ipfa seclio-
ne. Sequens δέ omittit Parif. C.

πενθημιποδίου] Juntinga πενθημιποδίου.

4. πολλαῖον] Sic pro vulgato δημο-
λιον cum Juntinga, Camerario et
Leraclovio scripsit Zeune.

κεράττωντο] Guelf. κεράττωντο.

5. πενθημιποδίου] Parif. A. πενθη-
μιποδίου dat. Margo Steph. πενθη-
μιπόδου, et mox cum Guelf. τριπόδειον. Huc respexit Plinius xvii. seq.
16. *Eadem mensura Graeci autores*
consentiant non altiores quino semipede
esset debere, nec latiores duobus pedibus:
nequequam vero semipede minus altos,
quoniam in humido solo ad vicina aqua
perveniat.

ἔρασθαι] Ex Guelf. γε adjunxit
Zeune, ut est etiam in Parif. A. C. D.
additum, quod adverbio εὖλος melius
addetur. ἀντα Juntinga omisit. Mon-
tem Antaphenē Parif. C. D. a prima
manu scriptum habent.

'Εν τῇ ἔπρᾳ τῇ Δι', ἔρων ἐγώ· ἐπεὶ δὲ γε τῇ ὑγρᾷ ὄρμῃ
ταν Βαθὺν, ὑδαρὸν ἀν εἰρίσκεις, καὶ οὐκ ἀν δύταις ἔτι εἰ
ὑδατὶς Φυτούν. Καλῶς μηδὲν εἴρηται, ἔφη, λέγειν. Οὐκε-
αντὶς ἐπειδὴν ὁρμητηράν ποσιν εἰ βούτη, ὅπερικα δὲ τι-
8 θένται εἰκάστατα τὰ Φυτά, ηδη εἰδεῖς; Μάλιστα, ἔφη
ἔγώ. Σὺ ὧν βουλόμενος ἡς ταχυτάτα Φυταὶ αὐτὰ, πό-
τερον ὑποβαλλὼν ἀν τῆς γῆς τῆς εἰργασμένης αὖτις τὸν
Βλαστὸν τοῦ κλήματος Θάττον χωρέειν διὰ τῆς μελλούσης,
ἢ διὰ τῆς ἀργοῦ εἰς τὸ σκληρόν; Δῆλον, ἔφη ἔγώ, ὅτι
διὰ τῆς εἰργασμένης Θάττον ἀν ἢ διὰ τῆς ἀργοῦ Βλα-
στάνεις. Οὐκέτι ὑποβληπτέα ἀν εἴη τὸ Φυτόν γῆ. Τί
δι' οὐ μέλλει; ἔφη ἔγώ. Πότερα δὲ ὅλος τὸ κλῆμα
ἔφθον ταῦθεν περὶ τὸν αἰρανόν Βλέποντα ποτὴν μᾶλλον ἀν
ριζῶντας αὐτὸν, ἢ καὶ πλάνησιν τι ὑπὸ τῇ ὑποβεβλημένῃ
γῇ θείνεις ἀν, ὥστε καϊσθαί αἵσπερ γάρμα ὕπτειν;
10 Οὕτω τῇ Δίᾳ· πλείονες γάρδεν ἀν εἰς ὄφθαλμον κατὰ γῆς
εἰσερχοντες ἐκ δὲ τῶν ὄφθαλμῶν καὶ αἷς ὄφεις Βλαστάνειται
τὰ Φυτά. Καὶ τοὺς κατὰ τῆς γῆς αὖτις ὄφθαλμοντ
τρυπάνει τὸ αὐτὸν τοῦτο πονεῖν. Πολλῶν γάρδεν Φυτάνειται
Βλαστῶν κατὰ τῆς γῆς, ταχὺν ἀν καὶ ισχυρὸν τὸ Φυτόν

7. ἴωμία—όδος] Hac esse vitio-
sa, manifestum esse potest et debet
ei, qui meminerit oculorum iudicio
non dirimi questionem, ἴωμία δι-
εῖδεν τὰ φυτά. Deinde ιάστηται
φυτά non possunt esse utriusque ge-
neris plantae: de his enim hucusque
non erat disputatum. Recte igitur
Weiske h. inservit scilicet γῆ prefe-
rebat. Lacunam igitur subesse recte
suppicatus est etiam Weiske.

8. εἰς τάχυτα] Parif. C. εἰς τάχυ-
τα, vel potius τάχυτα. Deinde τοῦ
ἀργοῦ idem liber habet cum D.

9. τάχυτον τι] Paulum obliqua,
quem situm natura approbat et feri-
ptoram coadunans.

εἰδεῖς τῇ ὑποβεβλημένῃ] Videtur esse

debere λατ., si terra subiecta est. γῆ
omitit Juntina cum Guelf.

γάρμα βεττων] Litera gamma fo-
pina seu inversa in formam literae lati-
tine L.

10. κατὰ γῆν] Parif. C. D. et mar-
go Villois. κατὰ τὴν γῆν.

βλαστῶν κατὰ τὴν γῆν] Präpositio-
nem h. l. necessariam retraxi ex eo
loco, ubi erat aliena. Initio enim se-
quentis sectionis erat Κατὰ ταχὺτα τά-
χυν et cet. Ceterum ταῦλὸν γῆν cum
Stephano dedit Weiske, ταῦλὸν δὲ
cum Strebæo interprete Zeune; edd.
vett. cum Guelf. ταῦλὸν γῆ, Castal.
ταῦλὸν γῆ. In Guelf. Almœvra est
in litura scriptum.

τριῶν Βλαστάνει. Ταῦτα τάκινοι, ἄφη, καὶ περὶ τούτων γυγνώσκων ἐμὸί τυγχάνεις. Ἐπαμήσαιο δὲ ἀν μόνον, ἄφη, τὴν γῆν, ἡ καὶ σάβας ἀν εὖ μάλα τερὶ τὸ Φυτόν; Σάστειρ ἀν. ἄφην, τὴν Δί', ἔγω. Εἰ μὲν γὰρ μὴ σπειραγμένοι εἴη, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος εὖ οἰδεῖς ὅτι τηλὸς ἐν γύγνεστο η ἀστάκτος γῆ, ὑπὸ δὲ τοῦ ἥλιου ἔηρα μέχρι βαθῶν, ὥστε τὰ Φυτὰ κίνδυνος ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος σπιτεῖται μὲν διὰ ὑγρότητα, αὐδίνεσθαι δὲ διὰ ἔηρότητα, ἔγουν χαυκότητα τῆς γῆς, θερμαινομέναν τῶν ριζῶν. Καὶ τερὶ ἀμπτέλαιον ἄρα σύ γε, ἄφη, Φυτείας, ὡς Σοί-12 κρατεῖ, τὰ αὐτὰ ἐμὸί πάντα γυγνώσκων τυγχάνεις. Ή καὶ συκῆν, ἄφην σύγω, αὕτω δέ τοι Φυτάνει; Οἷμα δέ ἄφη ὁ Ἰσχάρμαχος, καὶ ταῦτα ἀκρόδρυα πάντα. Ταῦτα γὰρ εἰν τῇ τῆς ἀμπτέλου Φυτείᾳ καλῶς ἔχονταν τί ἀν ἀπεδοκιμάσαις εἰς τὰς ἄλλας Φυτείας; Ἐλαίαν δὲ-13 πᾶσι, ἄφην σύγω, Φυτεύομεν; ὡς Ἰσχάρμαχε. Ἀπτερῷ μου, καὶ ταῦτο, ἄφη, μάλιστα πάνταν ἐπιτοά-

11. γυγνός] Guelf. γυγνός. In Paris. A. C. D. est κατὰ ταῦτα τοῖναι καὶ τῷτον εἴσοντα λη.

ἄρης χαυκότητα] Miror interpretum silentium. Χαύκης est proxima causa τοῦ κίνδυνος, ut ὑγρότητα, humiditas, τοῦ στενόδρου: utriusque autem effectus causa prima est ἡ χαυκής τῆς γῆς, laxitas terre, opposita calcare et dense. Igitur inepte verba ἄρης χαυκότητα apponuntur verē arefactionis causa, quasi ea dubia esse possit aut varia. Porro si concinnitas rationem habemus, si manifestum, verba ἄρης μὲν τοῦ στενοῦ ante στενόδρομον non habere in altero membro, quae sibi respondeant; debebat enim sequi κίνδυνον τῆς τοῦ ἄρης λαβῆσθαι. At enim vero haec effet ineptissima tautologia. Deinde ratio structuræ verborum demonstrat, verba suspecta μὲν μὲν τοῦ στενοῦ esse ex superiori membro repetita a librario; geminum enim μὲν hic locum non habet. Corrigo igitur δέοντα τὰ φυτά

κίνδυνος εἴπεισθαι μὲν δὲ δηρότητα, αβαίνειν δὲ διὰ ἔηρότητα, θερμαινομένα διὰ χαυκότητα τῆς γῆς τὸν μὲν μὲν. Scilicet calore dénum accedente ad humiditatem sequitur putrefactio, aut, si calor prævaluerit, arefactio plantarum.

12. πρὶς ἀρετίλων] Miratur nomen Weiske, cum de viribus anteā mentione non sit facta. Sed mentio latet in vocabulo φυτά et φυτίνα. Illud enim, uti φυτά apud Homerum, de vite præcipue dicitur. Deinde sectiones 8. et 9. πλάνα nominatur, quod de sola vite usurpatur.

γυγνός] Guelf. γυγνός.

ἰχθύας τοι.] Comma post ἰχθύας recte sustulit Weiske, quo sententia loci obscurabatur, male a Zeunio explicata.

13. Ἀνοικῆρη μοι, καὶ τοῦτο] Post μοι posui comma. Pro καὶ Weiskiana dedit γὰρ, errore, puto, operarum.

μενος. Ὁρᾶς μὲν γὰρ δῆ, ὅτι Βαλδύτερος ὄρύσσεται τῇ ἐλαίᾳ βόθρος. Καὶ γὰρ παρὰ τὰς ὁδὸς μάλιστα ὄρύσσεται. Ὁρᾶς δὲ, ὅτι πρέμνα πᾶσι τοῖς Φυτευτήροις πρόσεστιν. Ὁρᾶς δὲ, ἔφη, τῶν Φυτῶν τῷλὸν ταῖς κεφαλαῖς τάσσαις ἐπικείμενον, καὶ πάντων τῶν Φυτῶν
 14 ἑστρεγαμένον τὸ δένα; Ὁρᾶ, ἔφη εὐγὰ, τῶντα πάντα. Καὶ ὁρῶν δῆ, ἔφη, τί αὐτῶν οὐ γιγνώσκεις; ή τὸ ὕστραχον ἀγνοεῖς, ἔφη, ὡς Σάχρατες, τῶς ἀν ἐπὶ τοῦ τῷλοῦ ἄνω καταθέεις; Μὰ τὸν Δί', ἔφη εὐγὰ, οὐδὲν, οὐν εἴπας, ὡς Ἰσχόμαχε, ἀγνεῶ· ἀλλὰ πάλιν ἐννοῶ, τί ποτε, ὅτε πάλαι ἦρον με συλλίβδην, εἰ ἐπίσταμαι Φυτέεσ, οὐκ ἔφη. Οὐ γὰρ ἐδόκουν ἔχειν ἀν εἰπεῖν οὐδὲν, η δεῖ Φυτέειν· ἐπεὶ δέ με καθ' ἐν ἔκαστον ἐπεχείρησας ἔρεταιν, ἀποκρίνομαι σοι, ὡς σὺ φέρε, ἀπέρ οὐ γιγνώσκεις
 15 ὁ δεκτὸς λεγόμενος γεωργός. Ἀρά, ἔφη, ὡς Ἰσχόμαχε, η ἐρώτησις δίδασκαλία ἐστίν; ἄρτι γὰρ δῆ, ἔφη εὐγὰ, καταμανθάνω, η με ἐπηρώτησας ἔκαστα· ἄγων γάρ με δί· οὐν εὐγὰ ἐπίσταμαι, ὄμοια τούτοις ἐπιδεικνύς, καὶ οὐκ ἐνόμιζον ἐπίστασθαι, ἀναπτείθεις, οἵμαι, ως καὶ τῶντα
 16 ἐπίσταμαι. Ἄρε οὖν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, καὶ ταῦτα ἀρ-

γὰρ δῆ] Edd. vett. γὰρ δῆ, ut Parif. A. γὰρ δῆ C. D.

φυτωτέριμον] Pars inferior viviradicum ita dicitur. Geoponica ix. 11, 6. εἰ δὲ γηπάντατα τὸν παραθύρων πυρὰ οὐν πέμποντα φυτάσσονται, cum parte radicis vel caudicis. Plantarium ita dixit Palladius Aprilis iii. 5.

πηλὸν] Fimo et cinere mistis ob-
linit et muscum pro testa superponit Columella xi. 2, 42.

14. γιγνώσκεις] Guelf. γιγνώσκεις.
Sic et Parif. C. omisso abrōn, sed in
margine addito. Deinde idem dat τὸ
λεγανεῖν, ἔφη, ἀγνοεῖν;
τῷλον ίσην] Respicit scđt. 9. capi-
tis antecedentis.

τῷλος ίσην] Quod Hindeenburg

conjectura erat affecutus et cum
Zenio probaverat Weiske, dare Co-
dex Parif. A. pro vulgato τῷλον dice-
batur antea, sed nunc diligenter ex-
cussus ab ipso Galio nihil variare re-
pertus est. Pro ιναῖ Guelf. dat ι-
ναῖ.

οὐσ οὐ φῆς] Guelf. οὐ δὲ φῆς. Dein-
de γιγνώσκεις Guelf.

15. οἷμαι τούτους] Cum Leonclavio
οἷμαι τι aut ταῦτα οἷμαι scriendum
censio. Antecedens ιγὰ omittit Pa-
rif. C.

λεπτωτέρις] Ita vulgatum λεπτω-
τέρις correcxit cum Castal. Leoncl.
Contra Stephanus λεπτωτέρις malebat
scribi.

γερίου ἔρωτῶν ἄν σε, τότερον καλὸν ἡ οὐ, δυναίμην ἄν σε πεῖσαι, ὡς ἐπίστασαι διαδοκιμάζειν τὰ καλὰ καὶ τὰ κιβδηλα ἀργύρια; καὶ περὶ αὐλητῶν μὴ δυναίμην ἀναπέισαι, ὡς ἐπίστασαι αὐλεῖν; καὶ τερὶς ζαγυράφων καὶ τῶν ἄλλων τοιούτων; Ἰσως ἀν, ἔφη ἐγώ. Ἐπειδὴ καὶ γεωργεῖν ἀνέπεισάς με, ὡς ἐπιστήμων εἶην, καίπερ εἰδότα, ὅτι οὐδεὶς τώποτε με ἐδίδαξε ταῦτη τὴν τέχνην. Οὐκ ἔστι ταῦτ', ἔφη, ὡς Σάκρατες· ἀλλ' ἐγώ καὶ πάλαι¹⁷ σὺ ἔλεγον, ὅτι ἡ γεωργία οὕτω Φιλάνθρωπός ἔστι καὶ τραϊνα τέχνη, ὅπερ καὶ φῶντας καὶ ἀκούοντας ἐπιστήμωνας εἴδης ἔστης τοιοῖν. Παλλὰ δέ, ἔφη, καὶ αὐτὴ¹⁸ διδάσκει, ὡς ἀν κάλλιστά τις αὐτῇ χρῶτο. Αὐτίκα ἀμπελος ἀναβαίνοντα μὲν ἐπὶ τὰ δένδρα, ὅταν ἔχῃ τοι πλησίον δίνδρον, διδάσκει ιστάναι αὐτὴν περιπετανύσσα δὲ τὰ αἱρά, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἀπαλοὶ οἱ βότρυες ὥσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἥλιούμενα ταῦτη τὴν ὥραν· ὅταν¹⁹ δὲ καιρὸς ἡ ὑπὸ τοῦ ἥλιου ἥδη γλυκαίνεσθαι τὰς σταφύλας, Φυλορρόσσα διδάσκει ἔστην ψιλῶν, καὶ πεπάννεν τὴν ὥραν διὰ πολυφορίαν δὲ τοὺς μὲν πέπονας δεικνύοντα βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὀμοτέρους φέρουσα, δι-

16. τινὶ αὐλητῶν] Stephanus ad-didit ἴρωτῶν, quod commode repetitur cogitatione.

αὐλητῶν] Caftalio μὲν dedit, Welius δὲ addi voluit. Zenius μὲν interpretatur αὐλη, quod fieri posse in hac verborum junctura non puto. Igitur aliud vocabulum desidero. Ceterum respicit locum Cap. xviii. scđt. 9. ίππος δρε, οἱ λίλαδε καὶ χρυσοχοῖς καὶ αἴλαις καὶ ζαγυράφων ιστιστάμενοι. Hinc patet quod fuerit opus χρυσοχόος. Hic est idem qui ab argento dignoscendo ἀργυροχοῖς dicitur. Alio sensu dicitur χρυσοχοῖς in proverbio Attico, οὐδὲ οὐ χρυσοχοῖς, cujus originem ex Harpocratiorne illustrabo ad Xenoph. de Veßigal. iv.

15.

καὶ τὸν ἄλλον τοιούτον] Codex Lips. cum margine Villois. καὶ τῷ τὸν ἄλλον τὸν τοιούτον. τοῦτο, πuto. In Parif. A. C. D. εῖται καὶ τῷ τὸν ἄλλον τοιούτον.

με ἐδίδαξ] Parif. A. C. D. Μέδεαί με dant.

18. ιεὶ τὰ δίνδρα] Juntinga iei omittit, et deinceps τὰ una cum Guelf.

19. γλυκαίνειν] Cicero apud Nonium: cum vero affecta jam prope efficiat utras a sole mitescere tempus est. τὴν ἕπαρα] Guelf. τὰς ἕπαρας dat, male τὰ ἕπαρα inde referit Zeune.

διὰ πολυφορίαν δὲ] Haec verba Juntinga cum Guelf. omisit: hinc in Caftal. εῖται καὶ τοὺς μὲν σίταντας et cet. Deinceps Guelf. σκιάζουσι habet.

δάσκει τρυγᾶν ἐστὶν, ὥσπερ τὰ σῦκα συκάζουσι, τὸ ὄργων ἀεί.

CAPUT XX.

1. ENTATΩΑ δῆ ἐγὼ εἶπον, πῶς οὖν, ὁ Ἰσχόμαχε, εἰ οὕτω γε ῥάδιά ἔστι μαθεῖν τὰ τοιὲ τὴν γεωργίαν, καὶ πάντες ὄμοιῶς ἴσταιν, ἀλλὰ ποιεῖν, οὐχὶ καὶ τάντες πράττουσιν ὄμοιῶς, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν ἀφθόνως τε ζῶσι, καὶ περισσὸς ἔχουσιν, οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα δύναται τοιοῦτος θεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσιν; Ἐγὼ δῆ σα λεῖψω, ὁ Σώκρατες, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος. Οὐ γὰρ η ἐπιστήμη, οὐδὲ η ἀνεπιστημοσύνη τῶν γεωργῶν ἔστιν η ποιῶσα τοὺς μὲν εὐπορεῖν, τοὺς δὲ ἀπόρους εἶναι· οὐδὲ ἀκούσαις, ἔφη, λόγου οὕτω διαθέοντος, ὅτι διέφθαρται ὁ οἶκος, διότι οὐχ ὄμαλῶς ὁ σπορεὺς ἔσπειρεν, οὐδὲ ὅτι οὐκ ὄρθῶς τοὺς ὄρχους ἐφύτευσεν, οὐδὲ ὅτι ἀγνοήσας τις τὴν γῆν Φέρεουσαν ἀμπέλους, ἐν ἀφόρῳ ἐφύτευσεν, οὐδὲ ὅτι τὴν ἡγενόσει τις ὅτι ἀγαθὸν ἔστι τῷ σπόρῳ νεὸν προσεργάζεσθαι, οὐδὲ ὅτι τὴν ἡγενόσει τις ὡς ἀγαθὸν ἔστι τῇ γῇ κόπρον μηγούνας· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἔστιν ἀκοῦσαι, ἀπὸρού λαμβάνει σῖτον ἐκ τοῦ ἀγροῦ· οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, ὡς αὐτῷ σπείσηται, η ὡς κόπρος γίγνεται. Οὐδὲ ἀνα-

τὸ ἀργόν] Huic loco convenit interpretatione ἀμάρτιον, quam verbo ἄργος, et ἀμάρτιον, quam vocabulo ἄργεις apposuit Hesychius. Proprie Herodotus iv. 199. πρώτη μὲν γένε τὸ παραδελέσσει τοὺς περὶ τὸν ἀργὸν ἀμάρτιοι τοι καὶ τρυγᾶντες, et mox: καὶ δὲ τοῦ πεπονιστάτη τῆς γῆς τεταίνεται τοι καὶ ἀργός.

Cap. XX. 1. οὗτοι γιοὶ φέδοι] Codex Lips. cum Parif. A. C. D. οὗτοι γιοὶ καὶ φέδοι.

2. οὐ λίξη] Cod. Lips. cum Parif. A. C. D. οὐ γιοὶ λίξη.

3. στρατός] In sequentibus repeti-

tur τις, cuius loco si h. l. στρατός est a Xenophonte nominatus, debet item ante ιερότερον nominari i. περιτάνει vel φυγησόμενος.

περιεργάζεσθαι] Supra xvii. 10. est ἀπεργάζεσθαι ποὺ τῷ στράτῳ. Quod est in Stephaniana et hinc in Leonid. περιεργάζεσθαι, dant etiam Codd. Par. A. C. D. plane ineptum huic loco. Dativum στράτῳ licet commode ad ἀγαθὸν referre cum Bachio.

4. ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον] Margo Vill. loif. dat ἀλλὰ μᾶλλον λοτον διανοει πολὺ ἀπό.

ἔχει ἀπόρον οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, αἰς φυτεύοντος ἀμπέλους,
αὐτὸς αἱ σῦναι ὅπως φέρωσιν αὐτῷ. Οὐδὲ ἔλαιον αὐτὸς
σύκα ὄχει ἀπόρον οὐ γὰρ ἐπιμελεῖται, οὐδὲ παιδί, ὅπως
ταῦτα ὄχη. Τοιαῦτον, ἔφη, ἔστιν, ὡς Σάκαρατος, ἀλλὰ τοι
φέροντες ἀλλάλων οἱ γεωργοὶ διαφέροντας καὶ πράσ-
σονται παλὺ μᾶλλον, οὐ αἱ δεκαώντες σοφόν τι εὑρισκέναι
εἰς τὰ ἔργα. Καὶ αἱ στρατηγοὶ ἔστιν ἐν οἷς τῶν στρα-
τηγικῶν ἔργων οὐ γνώμην διαφέροντες ἀλλάλων, οἱ μὲν
Βελτίονες, οἱ δὲ χείρονες εἰσιν, ἀλλὰ σαφῶς ἐπιμελεῖσθαι.
Αἱ γὰρ καὶ αἱ στρατηγοὶ γρυγνάσκουσι τάντος καὶ τῶν
ἰδιωτῶν αἱ πλειστοί, ταῦτα οἱ μὲν ποιῶντι τῶν ἀρχόντων,
οἱ δὲ αἱ. Οἵον καὶ τόδε γρυγνάσκουσιν ἀπάντες, ὅτι διὰ τ
πολεμίας πορνομένους βέλτιον ἔστι, τεταγμένους παρεύ-
εθανατούσιν, αἱ δὲ ἀρισταὶ μάχεινται, εἰ δύοι. Ταῦτα
τάντυν γρυγνάσκοντες, οἱ μὲν ποιῶντι σύντομον, οἱ δὲ οὐ πο-
λλοί. Φυλακὰς ἀπάντες ἴσασιν ὅτι βέλτιστον ἔστι πα-
πέδουν καὶ ἡμερινὰς καὶ νυκτερινὰς πέρος τῶν στρατο-
πέδουν. Ἀλλὰ καὶ τούτου οἱ μὲν ἐπιμελῶνται, αἱ δὲ
οὔτες, οἱ δὲ οὐκ ἐπιμελῶνται. "Οταν τε αὖ διὰ στρα-
τέων ἰστοιν, πάντα χαλεπὸν εὑρεῖν, ὅστις οὐ γρυγνάσκει,

de φυτεύσι] Cod. Lips. cum Guelf. φυτεύσι dat. Mihi similitudo reliquo-
rum membrorum perfuadet φυτεύ-
σι scibendum esse. Deinde φέρων
Guelf.

5. *λαφίσσων;*—*λαφίσσων;*] Cum Juntina λα-
φίσσων; etiam h. l. dederit, Brodæus
post γνωργοὺς supplebat *λαφίσσων*.

αἱ δεσμώτες.—*λαφίσσων;*] Minus aptam
esse sententiam certebat Weiske, qui
malebat δὲ δεσμῶν εὐθὺς εἰρ. Aut sup-
plementum ex antecedenti membro pu-
tabat λαφίσσων; φράσσων;. Rechte vi-
tium vidit vir doctus; sed brevior
medicina ratio est, si mecum αἱ ante
δεσμώτες, quod ad αἱ γνωργοὺς refertur,
omiseris. Procedit etidem medicina
sublato δὲ et reliquo αἱ.

6. *χίρων;*] Parif. A. C. D. *χίρων*
dat. Deinde δὲ γὰρ αἱ στρατηγοὶ γν-

νόσουσι; Parif. C. D. omisit copula
καὶ, γεθε, πuto.

7. *τεταγμένων;*] Guelf. *τεταγμένα*
habet.

8. *βέλτιστον;*] Cod. Lips. cum Pa-
rif. A. C. D. *βέλτιστον*. Deinde πέρι τοῦ
στρατοπέδου Guelf. Parif. A. C. D. et
edd. vett.

οἱ *λαφίσσων;*] Sic Lips. Cod. ex corre-
ctione, Guelf. Parif. C. D. et edd.
vett. *λαφίσσων;* Rectum dedit Caftalio.

9. *πάντα χαλεπόν;*] Edd. vett. Guelf.
Parif. C. D. Lips. αἱ πάντα dant; ne-
gationem in editione secunda auflor-
itate Codd. duorum delevit Stephanus,
temere revocavit Zeune, inter-
rogatione excusans auflarium ine-
ptum. Antecedens ad omittunt Parif.
C. D.

ὅτι προκαταλαμβάνειν τὰ ἐπίκαια κρεῖσσον, η̄ μῆ.

Ἄλλὰ καὶ τούτου οἱ μὲν ἐπιμελῶνται οὕτω ποιεῖν, οἱ δὲ

10 οὗ. Ἀλλὰ καὶ κόπρον λέγουσι μὲν πάντες, ὅτι ἀριστον
εἰς γεωργίαν ἔστι, καὶ ὅρως δὲ αὐτομάτην γεγονόμενην
ὄμως δὲ καὶ ἀκριβῶντες ὡς γίγνεται, καὶ ρέδιον ὃν πολ-
λὴν ποιεῖν, οἱ μὲν καὶ τούτου ἐπιμελῶνται, ὅπως ἀθροί-

11 ζηται, οἱ δὲ παραμελῶσι. Καὶ τοις ὑδαρ μὲν ὁ ἄνας
Θεὸς παρέχει, τὰ δὲ κοῦλα πάντα τέλματα γίγνεται, η̄
γῇ δὲ ὑλὴν παντοίαν παρέχει, καθαίρειν δὲ δεῖ τὴν γῆν
τὸν μέλλοντα σπείρειν. Ἄ δὲ ἐκ ποδῶν ἀναφέται,
ταῦτα εἴτις ἐμβάλλοι εἰς τὸ ὑδάρ, οἱ χρόνος ἥδη αὐτὸς ἀν-
ποιοί, οἷς η̄ γῇ ἥδεται. Ποία μὲν γάρ ὑλη, τοία δὲ γῇ

12 ἐν ὑδατι στασίμῳ οὐ κόπρος γίγνεται; Καὶ ὅποτα δὲ
Θεραπείας δεῖται η̄ γῇ, ὑγροτέρα τε οὖσα πρὸς τὸν σπό-
ρον, η̄ ἀλμαδεστέρα πρὸς Φυτείαν, καὶ ταῦτα γεγονό-
σκουσι μὲν πάντες, καὶ ὡς τὸ ὑδάρ ἔχαγεται τάφροις,
καὶ ὡς η̄ ἀλμητικολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλ-
μοις καὶ ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς· ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμε-
13 λῶνται οἱ μὲν, οἱ δὲ οὐ. Εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγυνώς
εἴη, τί δύναται Φέρεν η̄ γῇ, καὶ μήτε ἴδειν ἔχοι καρπὸν,
μηδὲ Φυτὸν αὐτῆς, μήτε ὅπου ἀκοῦσαι τὴν ἀλήθειαν περὶ
αὐτῆς ἔχοι· οὐ πολὺ μὲν ρᾶσιν γῆς πεῖραν λαμβάνειν
παντὶ ἀνθρώπῳ, η̄ ἵππου, πολὺ δὲ ρᾶσιν, η̄ ἀνθρώπῳ;
οὐ γάρ ἔστιν ὁ τι ἐπὶ ἀπάτῃ δείκνυσιν ἀλλ’ ἀπλῶς,

10. αὐτομάτην] Guelf. αὐτόματα.

11. ὁ ἄνας Θεὸς] Cur ὁ ἄνας additur? Mibi magis placet ὁδος μη̄ ἄνας θεός ὁ παρέχει.

12. ὑδάρια] i. e. καὶ ὑδάρια. Stephanus ὑδάρια malebat, deinde ὑγρο-
εἶρα γη̄ ὑδάρια. Sed et respondet se-
quenti η̄, ut alibi.

πρὸς φυτείαν] An fuit πρὸς τὰ φυ-
τείαν? Deinde η̄ ἀλμητικολάζεται παντὶ η̄, ut alibi.
ἀνάλμοις καὶ ὑγροῖς τοι] Cum libro

Lipstensi et Paris. A. C. D. copulam
et vulgo post ἀνάλμοις positam sustuli
et post ὑγροῖς collocavi. ἀνάλμα con-
flituant genus, cuius species est ὑγρά,
alioξειδεῖ, quibus salfugo terrae repre-
mitur. Cf. Virgilii Georg. ii. 238.

13. μάτι θεοῦ] Mithi μάτι τοῦ scri-
bendum esse videtur, et θεοῦ locum
obtinere suum non posse. Ιγα Paris.
D.

ἄτε δύναται καὶ ἀ μὴ, σαφηνίζει τε καὶ ἀληθεύει.
Δικεῖ δέ μοι οὐ γῆ καὶ τὸν κακούς τε κάγαδὸν, τῷ 14
ἀγκυστα καὶ εὐμαρῇ πάντα παρέχει, ἀριστα ἐξετά-
ζει. Οὐ γὰρ, ὥσπερ τὰς ἄλλας τέχνας τοῖς μὲν ἐργα-
ζομένοις, ἔστι προφασίσθαι, ὅτι οὐκ ἐπίστανται· γῆν
δὲ πάντες οἴδασιν, ὅτι εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ. Ἀλλ' ἡ 15
ἐν γεωργίᾳ ἔστι σαφῆς ψυχῆς κατήγορος κακῆς. Ως
μὲν γὰρ ἀν δύναστο ἀνθρώπος γῆν ἀνευ τῶν ἐπιτυδείων,
ἀνδεῖς τῷτο αὐτὸς αὐτὸν πείθει· ὁ δὲ μῆτε ἄλλην τέχνην
χρηματοποίον ἐπιστάμενος, μῆτε γεωργεῖν ἐθέλων, Φα-
νέρων, ὅτι κλέπτων, ή ἀρπάζων, ή τροματῶν διανοῖται
βιοτεύειν, ή παντάπασιν ἀλόγιστος ἔστι. Μέγα δὲ δια- 16
φέρειν εἰς τὸ λυστελεῖν γεωργίαν ἔφη καὶ μὴ λυστελεῖν,
ὅταν ἕντων ἐργαστήρων καὶ πλεόνων, ὁ μὲν ἔχῃ τινὰ ἐπι-
μέλειαν, ὡς τὴν ὥραν αὐτῷ ἐν τῷ ἐργῷ οἱ ἐργάται ὥστι,
ὁ δὲ μὴ ἐπιμελῆται τούτου. Παρὸς γὰρ ἀντρὸς εἰς παρὰ
τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι, καὶ ἄλλος

14. γῆ καὶ] Guelf. καὶ omisit, de-
inde dat περιφερεῖσθαι cum Parif.
C. D.

15. ἡ ἡ γεωργίᾳ] Intellige τίχην.
Sed locutio est infolens; quare ma-
lim cum Zeunio scribere ἡ γεωργίᾳ
sublata præpositione. Atque ita ha-
bent scriptum Parif. C. D. cum in A.
margo ἡ γεωργίᾳ habeat appositorum.

16. Μίγα δὲ] Cod. Lipf. cum Pa-
rif. A. C. D. et margine Villioſ. μίγα
ἢ ἤρη, habet scriptum et in feqq. ἤρη
omittit; quod mihi præplaceat.

Ιεραστήρων] Stephanianae marginis
lectionem vulgato Ιεραστήρων recte
cum Welfio præstulit Zeune.

ἴχη] Guelf. et Lips. ίχη et mox
Ιεραστήρων dant. quod etiam in Pa-
rif. C. D.

τριγά τὸς δίσα] Numeri hujus ra-
tionem continent decuriae, in quas
describere solebant Romani rustici,
credo etiam Graci, servos et operas
mercennarias. Dicit igitur X.: in de-
curia servorum fere semper reperitar

unus, qui a reliquis discrepat eo,
quod in tempore adeft et opus iussum
facit: alius contra justo temperius
ab opere discedit. Igitur non opus
est Camerarii conjectura ἄλλως scri-
bentis, vel Leonclavii μὴ ante τῷ
τῆς ἡρᾶς ἀνίστημι inserentis: nec lo-
cum habet suspicio Weiskii, locum
non esse sanum, et de alio opificio
sermonem suisse. ἄλλα γι εft in Pa-
rif. A. quod erunt, qui probent. Ap-
ponamus nunc locum Columellæ xi.
1, 15. ex hoc nostro ductum: Pluri-
sum enim refert colonoς a primo mane
opus aggregi, nec lentos per otium pigre
procedere, siquidem Ischomachus idem
ille, malo, inquit, unius agilem industriam,
quam decem hominum negligentem
et tardam operam. Quippe plurimum
affert mali, si operario tricandi potefas
fiat. Nam ut in itinere conficiendo sa-
po dimidio maturius pervenit is, qui na-
viter et fine ullis concessationibus per-
meabili, quam is, qui, cum sit una pro-
fessus, umbras arborum fastigiorumque

17 γε ἀπὸ διαφέρει τῷ πρὸ τῆς ὥρας ἀπίκαιοι. Τὸ δὲ δῆ
ἔντι ράδιονγενὶ δὶ ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, ἢν
18 δίνει τὸ ἥμισυ διαφέρει τῷ ἔργῳ παντός. "Οὐτερ καὶ
ἐν ταῖς ἀδικοίαις παρὰ στάδια διακότια ἔστι ἐπε τῶν
ἐκατὸν σταδίοις δίκαιογκαν ἀλλήλων ἀνθρώπων τῷ τάχῃ,
ἀμφότεροι καὶ νέοι ἄντες καὶ ὑγιάνοντες, ὅταν ἐ μὲν
πρέπει, ἐφ' ὧπερ ὕδηται, Βαδίζων, οὐ δὲ ῥαστακεύ τῷ
ψυχῇ, καὶ παρὰ κρίναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀνατακέμποντος
19 τε καὶ Θεόμενος, καὶ αὔρας Θηρεύων μαλακάς. Οὕτω
δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔργοις πολὺ διαφέρουσιν τὸ ἀνύτειν εἰ
πράττοντες, εφ' ὧπερ τεταγμένοι εἰσὶ, καὶ οἱ μὴ παράτ-
τοντες, ἀλλ' εὐρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ ἔργαζονται,
20 καὶ ἔμενοι ράδιονγενὶ. Τὸ δὲ δῆ καὶ τὸ καλῶς ἔργα-
ζονται, ἡ κακῶς ἐπιμελεῖσθαι, ταῦτο δῆ τοσοῖς δια-
φέρει, ὅτον ἡ ὅλης ἔργαζονται, ἡ ὅλης ἀργὸν εἴναι.
"Οταν σκάπτονται, ἵνα ὅλης καθαραὶ αἱ ἀμπελοὶ γέ-
νονται, οὕτω σκάπτωσιν, ὅπερ πλείω καὶ καλλίω τῷ

umanitatem, vel auris refrigerationem caperavit: sic in agrefli negotio et cet.

17. Τὸ δὲ—εἰ ἡμῖν διαφέν] Zeunre ad rō intelligit περὶ vel κανά: contra Weiske εἰ ἡμῖν intelligit dictum pro τῷ ἡμίν. Mihi placet τῷ δὲ δὲ λέγει, quod est in margine Paris. A. εἰ, quod finimus operas negligenter in opere versari, sicut ut ipsam opus dimidia parte differat a toto. Respicit simul Hesiodum "Ergoν 40. τλίν ἡ-
μιν παντὸς, sententia tamen mutata.

18. λόγος] Cum Stephano λό-
γος malo, quanquam vulgatum de-
fendente Zeunio. πρέπειν paulo an-
teea est in libro Lipsiensi et Paris.
C. D.

παρὰ κρίναις] Cod. Guelf. cum edd. vett. τοῦ dant. παρὰ est etiam in margine Villois.

19. εἰς εἰς ἀνάστασην] Guelf. Is τῷ ἀνά-
ταση.

20. Τὸ δὲ καὶ εἰς καλῶς ἐργάζο-
ναι] Vitium nemo hucusque adver-

tit, manifestum tamen. Ad prima verba εἰ δὲ deest κακῶς ἐργάζονται: his enim duobus membris respondent illa εἰ δὲ καλῶς ἐργάζονται εἰ δὲ εἰς εἰς. Nihil contra est, quod verbis εἰ κακῶς ἐργάζονται respondent: nec de inspectione villici aut domini nunc Xenophon docet. Igitur scriendum censeo: Τὸ δὲ καλῶς ἐργά-
ζονται εἰ εἰ κακῶς ἐργάζονται, τοῦτο δὲ τούτους et reliqua. Video nunc Camerarium vertente locum ita: *Sane attentionem aliquis curam adhibere, id, ut opera recte fiant aut perperant, testatum jam refert. Voluit igitur scribi τοῦ καλῶς ἐργάζονται. Sed de cura et inspectione operarum non est nunc sermo, sed de ipso opere. In Paris. C. D. est καὶ παντὸς λέγει, deinde τούτου A. C. D.*

"Οταν σκάπτονται] Deesse particulam aliquam orationi, valuti εἰς, εἰ-
ναι, recte monuit eum Zeunio
Weiske. Deinde γένεται Paris. A.

ῦλην γίγνεσθαι, καὶ οὐτας οὐκ ἀργὸν ἀπόγαμενοι; Τὰ οὖν συντριβόντα τοὺς ἄκους πολὺ μᾶλλον ταῦτα ἔστι, 21 ἦ αἱ λίαν ἀντιποταμούνται. Τὸ γὰρ τὰς μὲν δαπάνας χωρῶν ἐντελεῖς ἐκ τῶν οἰκων, τὰ δὲ ἕργα μὴ τελεῖσθαι λινοτελούντας πρὸς τὴν δαπάνην, ταῦτα οὐκέτι δεῖ θαυμάζειν εἰνὶ ἀπὸ τῆς περιουσίας ἐνθείαν παρέχεται. Ταῖς 22 γε μέσοις ἐπιμελεῖσθαι δυναμένοις καὶ συντεταμένοις γεωργοῦσιν ἀντικατότην χρημάτων ἀπὸ γεωργίας καὶ αὐτὸς ἐπειδόντες καὶ ἐμὲ ἐδίδαξεν ὁ πατήρ. Οὐδέποτε γὰρ εἴς χῶρον ἔργον γεωργίας ἀντιστέθαι, ἀλλ' ὅστις ἢ δὲ ἀμέλειαν, ἢ δὲ ἀδημαίαν τῶν κεκτημένων καὶ ἀργὸς καὶ ἀφύπτετος εἴη, τοῦτο ἀνεῖσθαι παρήγει. Τοὺς μὲν γὰρ 23 ἔργον γεωργίας ἔφη καὶ πολλῶν ἀργυρίου γίγνεσθαι, καὶ ἐπίδοσιν οὐκ ἔχειν· ταὺς δὲ μὴ ἔχοντας ἐπίδοσιν, οὐδὲ οὐδεὶς ὄμοιας ἐνόμιζε παρέχειν· ἀλλὰ τῶν κτῆμά καὶ θρέμμα τὸ ἐπὶ τὸ Βέλτιον ἵν, τοῦτο καὶ εὑρεῖνει μελιστα ὄφετο. Οὐδὲν οὐκ ἔχει πλείστη ἐπίδοσιν, ἢ χῶρος ἢ ἀργοῦ πάρερθρος γιγνόμενος. Εὗ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὃ²⁴ Σώκρατες, ὅτι τῆς ἀρχαίας τερῆς πολλοὺς πολλαπλασίους χώρους ἀξίους ἡμεῖς ηδὲ ἐπιτίθαμεν. Καὶ ταῦτα, ὃ Σώκρατες, ἔφη, οὕτω μὲν πολλοῦ ἀξιοῦ τὸ ἐκδίμημα,

σῶν ἀντα—ἶναι.] Codex Lipf. σῶν
ἀντας dat. Parif. A. C. D. σῶν
dant. Vitium aliquod loco inhibetisse
suspicor, quem Weiske interpretatur
sic: *scilicet rōtēs τὸ ἱρούσθων. Οχυ-*
στορεῖ εἰ. Quid si rōtē fuisse scri-
ptum pro rōtē suspicemur?

21. Τὸ γὰρ] Parif. C. Τὸ τὸ γὰρ
dat. Voluitne rōtē dare?

22. συντριβάνων] Strenue. Ita vul-
gatum συντριβάνων correxit Stephanus.
συντριβάνων est in libro
Lipseensi, quod conjecterat olim Le-
onclavius. γνῶμη συντριβάνων est su-
pma ii. 18. cf. infra xxi. 9. In Parif.
A. C. D. est vulgatum, sed C. verbum
γεωργῶν omittit.

23. ἄραιν] Voluptatem aquae me-

gnam atque agri, quos nostro labore
excolimus.

ἰτι τὸ βίλτειον] Articulum omisit
liber Lipf. cum Parif. A. C. D. Sed
in Symposio viii. 14. similiter est ἡ,
ἰτι τὸ φρεγάνερον.

24. πολλοῖς] Omisit Junt. Guelf.
et Strebeus, εἴης Parif. D. deinde
πολλαπλασίου Parif. A. C. D.

οὐτα μὲν] Guelf. μὲν et statim μὲν
omisit; contra Lipf. sequens δὲ, et
verbis sic collocata posuit: οὐτα μὲν
καὶ μεδίν. Parif. A. C. D. οὐτα δὲ μέ-
διν καὶ μεδίν. Postea idem Lipf.
μεδίνα dedit.

ἰδύρημα] Idem preceptum in
Memor. ii. 10, 4. extare ait Zeuse;
sed ibi est simile tantum hoc: εἰ μί-

οὗτω δὲ καὶ μαθεῖν ῥάδιον, ὅπερ νῦν ἀκούστας σὺ ταῦτο,
 ἐμοὶ ὥροις ἐπιστάμενος ἄπει, καὶ ἄλλον διδάξεις, εἰν
 25 Βούλη. Καὶ ὁ ἐμὸς δὲ τατῆρ αὐτεῖ ἔμαθε παρ' ἄλλου
 ταῦτο, αὐτεῖ μεριμνῶν εὑρεν· ἀλλὰ διὰ τὴν Φιλογεωργίαν
 καὶ Φιλοπονίαν ἐπιθυμῆσαι ἔφη τοιούτου χαρίου, ὅποις
 26 ἔχοι, ὃ τι ποιοῖ ἄμα, καὶ ὡφελούμενος ἥδοιτο. Ἡν γάρ
 τοι, ἔφη, ὡς Σάωχρατες, Φύσει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, Φιλογεωρ-
 γύστας Ἀθηναῖων ὁ ἐμὸς τατῆρ. Καὶ ἐγὼ μέντοι ἀκού-
 στας ταῦτο, ἤρομην αὐτὸν, ταύτερα δὲ, ὡς Ἰσχόμαχε, ὅπό-
 σους ἐβοργάσατο χάρους ὁ τατῆρ, τάντας ἐκέκτητο, ἢ
 καὶ ἀπεδίδοτο, εἰ πολὺ ἀργύριον εὐρίσκοι; Καὶ ἀπεδί-
 δοτο τὴ Δί', ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος· ἀλλὰ ἄλλον τοι εἰδὺς
 27 ἀντεωνεῖτο, ἀργὸν δὲ, διὰ τὴν Φιλεργίαν. Λέγεις, ἔφη
 ἐγώ, ὡς Ἰσχόμαχε, τῷ ὄντι Φύσει τὸν πατέρα Φιλογεωρ-
 γὸν εἶναι οὐδὲν ἥσσον, ἢ οἱ ἐμποροὶ Φιλόστοι εἰσι. Καὶ
 γάρ οἱ ἐμποροὶ, διὰ τὸ σφόδρα Φιλεῖν τὸν σῖτον, ὅπου ἀν
 ἀκούσωσι τλεῖστον εἶναι, ἐκεῖσε τλεόσιν ἐπ' αὐτὸν, καὶ
 Αἴγαιον καὶ Εὔζενον καὶ Σικελίκὸν πόντον περῶντες·
 28 ἐπειτα δὲ λαβόντες ὅπόσον δύνανται τλεῖστον, ἀγονεῖσιν
 αὐτὸν διὰ τῆς Θαλάττης, καὶ ταῦτα εἰς τὸ ταλοῖον εὐθέ-
 μενοι, ἐν ὀπέρι αὐτοὶ πλέουσι. Καὶ ὅταν δεκτῶσιν ἀρ-
 γυρίου, οὐκ εἰκῇ αὐτὸν ὅπου ἀν τύχωσιν ἀπέβαλον, ἀλλ'
 ὅπου ἀν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι τε μάλιστα τὸν σῖτον, καὶ περὶ

τοι ἀγαθῶν εἰκονέμοι, ὅταν τὸ πολλῶν
 ἀξιῶν μηδεὶς ξένη τρίποδαι, τότε φασι
 διῆς αποιέσθαι.

25. Φιλογεωργίαν] Parif. D. φιλογεωργίαν.
 Vide mox ad sect. 26.

χωρίου—ίχνε] Cod. Lips. cum Parif. A. C. D. χρονο—ίχν. Deinde ποιῶ
 dat; ίχνει τοι ποιῶ θέντος Guelf. edd.
 vett. cum Parif. A. C. D. ποιῶ, quod
 deterius est, et ex ποιῶ ortum vide-
 tur: sed in Parif. A. ποιῶ est a se-
 cunda manu.

26. ἄργη δι] Praeclararam Guelf. le-
 ctionem omisit Zeune. Vulgo erat

ἀντιστοτείο ἄργη, διὰ et cet. In Parif.
 A. est φιλογεωργία, D. φιλογεωργίαν.

27. ἵπποι] fuisse recte vertendum
 esse admonuit Zeune. Sic iterum
 sect. 28. est hinc φιλογεωργία διποι.

ποιῶντος] Guelf. ποιῶντος.

28. ἴπποι] Haec verba siue ad
 ab eo πλίνιον omisit Guelf.

ἀπίβαλον] Quovis vel minimo pre-
 tio vendunt et quasi objiciunt.

παλ περ—οι διθέστε] Structura
 verborum insolens et dura mihi vide-
 tur. Expectabam τοιςδια τοις δι-
 θέστεν. Conjunctionis modus facit.

πλείστου αὐτὸν παιῶνται εἰ ἀνθράκοι, τούτοις αὐτὸν ἄγοντες παραδίδοσι. Καὶ ὁ τὸς δὲ πατὴρ αὕτω πως ἔοικε φιλογεωργὸς εἶναι. Πρὸς ταῦτα δὲ εἴπεν ὁ Ἰσχόμαχος,²⁹ σὺ μὲν παιζεῖς, ἔφη, ὁ Σάκρατες· ἐγὼ δὲ καὶ φιλοκόδομος νομίζω οὐδὲν ἥπτον, στίνετε ἀν ἀποδιδῶντας ἐξοικοδομῶντες τὰς οἰκίας, εἴτ' ἄλλας οἰκοδομᾶσι. Νὴ Δία, ἐγὼ δέ γε σοὶ, ἔφην, ὁ Ἰσχόμαχος, ἐπομόσας λέγω, ἡ μὲν πιστεύειν σοι, Φύσει νομίζειν φιλεῖν ταῦτα πάντας, ἀφ' ᾧν ἀν ὀφελεῖσθαι νομίζωσιν.

C A P U T XXI.

ΑΤΑΡ ἐποῶ γε, ἔφην, ὁ Ἰσχόμαχος, ὡς εὖ τῇ ὑπο-¹
θέσει ὅλοι τὸν λόγον βοηθῶντα παρέσχησα. Τπέθου
γὰρ τὴν γεωργικὴν τέχνην πασῶν εἶναι εὐμαθεστάτην·
καὶ νῦν ἐγὼ ἐκ πάντων, ὡν εἰρήκας, ταῦτο οὕτως ἔχειν
παντάπατον, ὑπὸ σοῦ ἀναπέπειναι. Νὴ Δί, ἔφη ὁ²
Ἰσχόμαχος, ἀλλὰ τόδε τοι, ὁ Σάκρατες, τὸ πάσας
κοινὸν ταῖς πράξεσι, καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ καὶ οἰ-
κονομικῇ καὶ πολεμικῇ, τὸ ἀρχικὸν εἶναι, ταῦτο δῆ συνο-
μαλογῶ σοι ἐγὼ, πολὺ διαφέρειν γνώμη τοὺς ἑτέρους τῶν
εἵτερων· οἷον καὶ ἐν τριήστεροι, ἔφη, σταν πελαγίζωσι, καὶ δεητο-

ut suspicer Xenophonem scripsisse
καὶ εἰ στὴ τάξεων αὐτὸν τοῦτον
βοηθεῖν. In Parif. A. est παντός.
non male. Idem deinde δέρειν dat.
29. φιλοκόδομος] Vocabulary hoc
ex Xenophontic laudavit Pollux vii.
118.

φιλίαν] Pertinet ad Socratem, non
ad Ischomachum, ut credebat Zeune,
et intelligens: alios μὲν intellective ad-
monet Weiske, qui verit: omnes mihi
videtur natura teneri amore. Mibi φιλί-
αν aut pro folere dictum aut incom-
modo loco positum videtur. In Hie-
rone iii. 3. est ταλαιπωρεύεσθαι, i. e. le-
gum sanxerunt, ut moechus occida-

tur. Sic et alibi Xenophon. Sed pro
folere positum verbum nondum re-
peri in nostro.

τάκτες] Edd. vett. τάκτες ἢ δ'
dant. Rectum est in Guelf. contra
atque ait Zeune. τάκτα ὢ δὲ Parif.
A. C. D. dant.

Cap. XXI. 1. τοῦτο σάκρας] Parif. A.
C. D. τοῦτο σάκρας habent scriptum.

2. πολύ] Junt. Guelf. πολύς dant.
Sequentia καὶ πολυμερῆ omisit Parif.
C.

συμφορεῖν] Diserte hoc Socrates
cap. xiii. secit. 4. non dixit, sed gene-
ratim βασιλεύειν et magnum aliquid
effe τῷ ἀρχαῖον θεον. Ceterum byb
omittit Parif. D.

περὶ τὸν ὄμορφον τὸν λαός ἐλάσσοντας, οἱ μὲν τῶν κελαιοτῶν δύνατοι τελεῖται λέγουν καὶ ποιεῖν, ὅτε ἀκοῦνται τὰς φρήνας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῷ ἑρεμοτάτῳ πονεῖν, οἱ δὲ αἴτας ἀγνώσκουνται εἰσιν, ὅτε τῷλαιον ἐστὶ διπλασίων χρόνων τὸν αὐτὸν ἀντίστοις πλοῦν. Καὶ οἱ μὲν ἴδρυντες καὶ ἐπαναπούστες ἀλλήλους, ὃ τα κελαιούνται καὶ οἱ πειθόμενοι, εἰθαύνουσιν· οἱ δὲ ἀνιδρωτοὶ ἔρχονται, μισοῦντες τὸν ἐπιστάτην καὶ μισούμενοι. Καὶ τῶν στρατιών ταύτη διαφέρουσιν, ἕφη, οἱ ἔτεροι τῶν ἑτέρων· οἱ μὲν γὰρ αὐτες ποιεῖν ἑρεμοτάτος αὐτες κενδυνεύενται παρέχονται, πειθεσθαί τε οὐκ ἀξιῶνται εἰδούσι τῷ ἑρεμοτάτῳ, ὅσον ἀν μὴ ἀνάγκη ἡ, ἀλλὰ καὶ μεγαλυνομένους ἐπὶ τῷ ἐναπτυσθαί τῷ ἀρχοντι· οἱ δὲ αὐτοὶ αὐτοὶ εἰδούσι τοιχίνεσθαί ἐπισταμένους παρέχονται, ἢ τι 5 τῶν αἰσχρῶν συμβαίνει. Οἱ δὲ αὖ θεῖαι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἀρχοντες, τοὺς αὐτοὺς ταύτας, πελλάχις δὲ καὶ ἄλλους περαλαμβάνοντες, αἰσχυνομένους τε ἔχοντες αἰσχρόν τι ποιεῖν, καὶ πειθεσθαί εἰσιμένους βέλτιον εἶναι, καὶ ἀγαλλομένους τῷ πειθεσθαί ἔνα ἔκαστον, καὶ σύμβιτας, ποιεῖν ὅπει δεῖσην, οὐκ ἀδύμως πονοῦντας. Ἀλλ' ὁσπερ ἴδιάταis ἔστιν οἷς ἐγγίγνεται ἑρεμοτονία τις, αὗται καὶ ὅλη τῷ στρατεύματι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀρχόντων ἐγγίγνεται καὶ τὸ Φιλοτοκεῖν, καὶ τὸ Φιλοτιμεῖσθαί ὡφελῆναι 6 καλόν τι ποιῶντας ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος. Πρὸς ὅπινα δὲ ἀρχοντα διατεθῶσιν αὐτοῖς οἱ ἐπόμενοι, οὗτοι δὴ ἐρρε-

3. Ιων τὸ Ιεροντά] Juntinga iōn tñ. Ex eadem et libro Guelf. Iohannis pro Iohannis scriptit Zeune.

4. Ιων] In Parif. A. C. D. est Ιων-, in qua scriptura quid latet, alii compicendum relinquo. De Iων: fortasse cogitabunt aliqui lectores.

5. Ιων δὲ] Paris. C. D. et ad eis dant.

6. Ιων δὲ] Juntinga cum Guelf. δι. omissit.

μογαλαπέντον] Guelf. μογαλα-

μογαλαπέντον] Juntinga primis manu scriptum habet. 5. ad Iωνάριμον] Male Jun. et Guelf. ad omittunt.

7. Ιων δὲ] Guelf. Iωνa dat pro Iω; deinde σωμάτων edd. vett. cum Parif. C. D. σωμάτων A.

8. Ιων δὲ] Vulgato φαλαρία ex margine Steph. substituit Zeune. ἐγγίγνεται φαλαρία Parif. A. C. D.

καλόν τι] Edd. vett. et Guelf. καλόν τι dant.

9. Ιων δὲ] Cum Bechtlo et Wetzel

μένοις γε ἀρχοντες γέγονται, οὐ μὰ Δίη σύχ, ἢ ἣν αὐτῶν ἄριστα τὸ σῶμα τὸν στρατιώτων ἔχωσι, καὶ ἀκοντίζωσι, καὶ τοξεύσιν ἄριστα, καὶ ἕπτον ἔχοντες ἄριστον, ὡς ἵππικάτατα ἡ πελταστικάτα τροχινθυνεύσιν· ἀλλ' οἱ ἄνδρες δύνταις ἐμποιήσαι τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ πάντος κινδύνου. Τούτους 8
δὴ σίκαιοις ἂν τις καλείη μεγαλογνώμονας, φέρεται ταῦτα γγγωνικούτες πολλοὶ ἔπονται, καὶ μεγάλη χειρὶ εἰκότες οὗτος λέγοντο πορεύεσθαι, οὐ δὲ τῇ γιάρμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἀθέλοντο· καὶ μέγας τῷ οὗτος οὗτος ἀπὸ, ὃς ἀν μεγάλα δύνται γνώρη μιατράζασθαι μᾶλλον, ἢ ράμφη. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ιδίοις ἄργοις, ἀν τε ἐπίτροπος ἢ ὁ διεφεστηκὼς ἂν τε καὶ ἐπιστάτης, ὃς ἀν δύνται προθύμους καὶ αὐτεπιμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον, καὶ συνεχῆς, οὗτος δὴ εἰ αὐτούτοις σίσιν ἐπὶ τάγαθα, καὶ πολλὴν τὴν περιστοίχιαν ποιῶντες. Τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιφανέτος, 10

Stephani emendationem vulgato sub-
stitutui οὖτον, quod male defendit Zeune.
Ceterum Camerarius offensus verbis
τοῖς δύτην ἀρχοντα, quibus non re-
spondent sequentia οὐτον δὲ, movisse
videtur Leonclavium, ut corrigeret
auderet οὐτον—ἀρχοντα· qua muta-
tione non opus est recte admonuit
Bachius. Comparata sect. 9. Sequens
ya omittit Parif. C.

[τρέψιν] Guelf. τρέψιν dat. Ιω-
νιον δέσμους ἀρχοντα Parif. A. C. D.
Deinde καὶ πελταστικάτα Parif. A.
μὰ Δία—κανόνο] Haec non apte
cum praecedentibus cohærente, certe
superflua et tautologa videntur Weis-
flio, qui suspicatur, grammaticum his
additis declarare voluisse, qui sunt μη-
τρόποι. Portus verba τὸν στρατιώτην
deleri voluit, que mihi abesse posse
non videntur. Mihi nihil in hoc loco
nec superfluum esse videtur, neque
quod cum anterioribus non bene co-
cat. Ait Xenophon, ἀρχοντα esse et
merito dici non eum, qui parentibus
praeficit corpore aut virtutibus corporis,
armorum, equi, et similibus, ne-
que eum, qui parentibus praeficit ex-

emplum, ut in pugna, sed eum esse
vere ἀρχοντα, et dum praefit parenti-
bus, ἀρχοντα, eumque potentissimum,
qui parentium in animis hanc infixe-
rit persuasionem et cet.

[ιωνιαν] Vulgatus est apud Atti-
cos ιωνιαν τῇ Ψυχῇ.

8. φ ἀτ.] Est pro φι δι, quod male
tentavit Leoncl. Deinceps ratiō de-
dit altera editio Stephani. γγγωνικούτες omittunt Parif. C. D.

[ιωνιαν] Edd. vett. Guelf. Ιωνιαν.
deinde οὐτος λίγοντο cum Parif. A.

οὐτος ἀτη, δι] Guelf. οὐτος ἀτη,
quod non contemendum videbatur
Zeunio; mihi contra videntur.

9. Ιωνιόποιος—Ιωνιόποιος] Officium
Ιωνιόποιος designavit supra cap. xii.
sect. 3. et 4. Ιωνιόποιος minore est di-
gnitate, operis magister Columellae i.
8, 17. operariorum xi. 4, 4. officiorum
singulorum i. 8, 11. i. 9, 2.

[Ιωνιόποιος] Edd. vett. Guelf. Ιω-
νιόποιος, ut cap. xx. 22.

δι εἰ διάροντα] Parif. A. διάροντα,
δι εἰ διάροντα, C. D.

10. Τοῦ δὲ διάροντα] Edd. vett.
cum Parif. A. C. D. γι διάροντα, δι Caſta-

ως Σάκρατες, ἔφη, ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅστις δύναται καὶ μέγιστα βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν, καὶ μέγιστα τυμπόσαι τὸν πρόθυμον, εἰ μηδὲν ἐπίδηλον τωιόποιον οἱ ἐργάται, σὺγὰ μὲν αὐτὸν οὐκ ἀν ἀγαίμην· ἀλλ' ὅν ἀν ιδόντες κινηθῶσι, καὶ μένος ἐκάστῳ ἐμπέσῃ τῶν ἐργατῶν, καὶ Φιλονεκία πρὸς ἄλλους καὶ Φιλοτιμία κρατιστὴ ὅσα ἐκάστῳ, τῶν τοῦ Φαινοῦ ἀν ἔχον τι θέους βασιλικοῦ.

11 Καὶ ἔστι τοῦτο μέγιστον, ως ἐμοὶ δοκεῖ, εν πατὶ ἔργῳ, ὅπου τι δι ἀνθρώπων πράττεται, καὶ ἐν γεωργίᾳ δέ. Οὐ μέντοι, μὰ Δία, τοῦτο γε ἔτι σὺγὰ λέγω, ιδόντα μαδεῖς εἶναι, οὐδὲ ἄπαξ ἀκούσατα· ἀλλὰ καὶ παιδεῖας δεῖ Φημὶ τῷ ταῦτα μέλλοντι διηγεῖσθαι, καὶ φύσεως ἀγ-

lio, et Guelf. Post interparvissim margo Steph. *σύντονος* additum habet cum Par. A. C. D.

τὸν κανόνα] Edd. vett. Parif. A. C. D. et Guelf. *τὸν κανόνα*. Deinde *μηγίστους* Parif. A. C. D. cum margine Villois.

φιλονεκία] Parif. A. *φιλονεκία* dat. *χρείων οὐρα λιάρην*] Hæc verba Volaterranus non verit; frigida, neque sensum sine ambiguitate clarum continere videntur Weiskio; equidem tollenda ut *superflua* et aliena censueram. Weiskio aut substantivum ad *χρείων* pertinens, veluti *λιαράτης*, omissum videtur, aut *χρείων* οὐρα corruptum e *χρειστικάνουεν*, (quo ducere putat lectionem) in margine libri Villofoniari positam *χρειστικάνουεν* quod dictum interpretatur pro *καὶ χρειάντης λιάρην, et dominari* *καρπεῖται in unoquoque*. Mihi neutra harum conjecturarum locum hic habere videntur. *Κρατιστήν* enim longe diverso sensu et alia structura adhibetur Cyrop. i. 5, 1. et in Memor. i. 4, 14. iii. 7, 4. Deinde *λιαράτης* ab hoc loco aequi aliena est, ubi praesentia domini lubitio *φιλονεκία* excitare dicitur. Maneo igitur in ea sententia, ut verba hæc delenda censeam, dum libri meliorem lectionem obtulerint. In Guelf. est *χρείων οὖν* scriptum. *χρειστικάνουεν λιάρην* Parif. A. C. D. Deinde *κανόνας* dant iidem libri Parif.

sed in A. *τὸν κανόνα* correctum est.

11. *τὸν κανόνα* *τὸν κανόνα* δέ] Aut excidit *μέντοι* post *τὸν κανόνα*, aut scribens δέ in altero membro suscipit ex usu scriptorum Atticorum.

τοι λιγάνια] Vulgatum *τοι* cum Bachio inepite defendit Zeune, quasi haec tota sententia a sequenti φημι pendeat, quo periodus contorta et impedita fit. Itaque recte Weiske Stephani correctionem admisit. Praeterea Stephanus *λιγάνια* addi voluit verbo *λιγάνια*, quo non est opus. *τοι* precedente negatione dici pro *non item recte* admonuit Weiske comparato loco Hieronis i. 16. In Parif. A. C. D. est *τοινίς γι τοι λιγάνια* omisso *λιγάνια*, deinde *οὐδὲ λιγάνια*.

φίρως ἀγαθῶν ὑπέρβασις] Hæc grecè non dici recte cum animadvertisset Stephanus, aut accusativum aliquem post *ἀγαθῶν* deesse putabat, aut *ὑπέρβασις* in aliud verbum mutandum. Zeune banc loco medicinam adhibuit, ut post *ἀγαθῶν* comma ponere, verbum autem *ὑπέρβασις* cum sequentibus copularet. Quo quidem nihil ineptius potuit excogitari. Weiske revocatam veterem lectionem silentio transmisit. Mihi *φίρως ἀγαθῶν ὑπέρβασις* scribendum esse videntur. Sic enim *φίρως ὑπέρβασις* est in Cyropaedia, et sic *ὑπέρβασις* dicuntur a Platone, quæcumque fundamenti loco adesse debent, ubi quis quid exequi voluerit.

Ἅπειρος ὑπάρχει, καὶ τὸ μέγιστον δῆ, Θεῖον γενέσθαι. Οὐδὲ
γὰρ πάντα μοι δοκεῖ ὅλον ταῦτη τὸ ἀγαθὸν αὐθεόπινον
ἴναι, ἀλλὰ Θεῖον, τὸ ἐθελόντων ἀρχεῖν· σαφῶς δὲ δίδο-
ται τοῖς ἀληθινῶς σωφροσύῃ τετελεσμένοις. Τὸ δὲ ἀκόν-
των τυραννῶν δίδοσσιν, ὡς ἔμοὶ δοκεῖ, οὐς ἀντίγωνας
ἀρχεῖον εἶναι βιοτείνουν, ἀσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ἄδου λέγεται
τὸν δεῖ χρόνον διατρίβειν Φοβουμένος, μὴ δῆστις ἀπαθάνη.

12. τὸ Ιωλέωνα δέχεται] Leonclavius et Stephanus Iωλέων malebant scriptum, quibus assentitur Weiske, nisi quod in Iωλέωνem putat esse et dici magis eum, qui sponte facit, quam qui sponte patitur. Sed qui sponte obedit et libenter imperanti, non patitur, sed agit cum libera voluntate. τὸν Ιωλέωνα Parif. A. C. D. dant.

σφίσις η μέσην.] Sic Stephani et Leonclavii ex conjectura legitur, ubi antea erat σφίσις φιλονεατῶν. Parif. C. φιλονεατῶν omittit. Mihi vero

locus nondum persanatus esse videatur.

διδίσκων] Ex Sūo, repetendum esse cogitatione οἱ θεοὶ monuerunt Interpretes.

τὸν δὲ χρόνον] Hæc omisit Parif. C. D.

δι; ἀναθάνη] Saxum enim capitii impendens timebat, ex narratione Pindari Ol. i. 12. Ciceronis Tuscul. iv. 16. ut recte monuit Weiske. Zeune comparabat Luciani locum Dial. Mort. 17. θάλασσα, μὲν ιδεῖς τὸν περοῦ ἀπαθάνειν.

DE
CONVIVII XENOPHONTEI

TEMPORE, PERSONIS ET ARGUMENTO.

DE tempore convivii ejus, quo celebrata fuit victoria Autolyci, Lyconis filii, in ludis Panathenæis ab eo reportata, diversa est disputatio ab ea, quæ tempus dialogi a Xenophonte scripti inquirit. Admodum enim juvenem interfuisse se convivio illi profitetur ipse Xenophon ab initio Dialogi, qui convivium et sermones ibi habitos a convivis narrat. Ut autem accurate tempus utrumque investigemus simulque alterum ab altero diligenter distinguamus, non solum voluptas lectoris ex accurata temporum, locorum, personarum, factorumque in narratione positorum notitia capienda interpretem invitare potest, sed judicium etiam verum et æquum si de Xenophontis narratione et ingenio ferre volumus, summanu nos in dispi ciendo tempore victoriæ Autolyci diligentiam afferre co-gunt criminationes variae ab Athenæo Deipnosophistarum scriptore in Xenophontem jactæ, quibus fides narrationis omnis plane infirmari videtur. Is enim libri v. capite 56. quædam in hoc libro scripta et narrata affirmat a Xenophonte et Socrati loquenti tributa (capite nempe viii. sect. 32.) quæ Socrates isto tempore loqui non potuerit. Ponit enim Athenæus, Socratem ibi contra Pausaniam, Agathonis poetæ amatorem, disputantem respicere Platonici Sympofii locum (cap. vi. sect. 7.), ubi tamen non Pausanias, sed Phædrus inducit eadem disputans, quæ Socrates Xenophonteus reprehendit. Quatuor igitur annis ar-

chonte Aristione habitum apud Calliam convivium. antea cœssisse ait convivium, quo Agathonis victoria scenica fuit celebrata archonte Euphemo. Mirum igitur esse, unde Xenophontes Socrates nisi divinando rescire potuerit, quæ quarto demum anno post apud Agathonem in convivio Phædrus, aut, ut Xenophon ait, Pausanias proposuisset. De origine quidem ipso Xenophonti objecto postea videbimus. Nunc temporis rationes tractabimus. Incidunt autem omnes fere quæstiones et dubitationes de tempore convivii Platonici et Xenophontei in Olympiadem 89. et 90. quarum annos singulos nunc describam adscriptis argumentis, quæ cuique sunt attribuenda.

Olympiadis igitur 89. anno primo, archonte Isarcho, Ameiphas comicus poeta docet fabulam Connūm, auctore Athenæo v. p. 340.

Ol. 89. anno 2. archon Ameinias fuit Athenis.

Ol. 89. anno 3. archonte Alcæo Eupolis comicus docet fabulam Κόλακας mortuo jam Hippônico Calliae patre. Annum mortis definire aliter nunc non licet, quam ex conjectura Athenæi v. p. 339. ubi ait Eupolidis fabulam declarare, nuper admodum Calliam bonorum paternorum possessionem adiisse (*προσφατόν τινα τὴν παράληψιν τῆς οὐσίας*).

Olympiadis 89. anno 4. archonte Aristione vel Aristone, ut eum Diodorus vocat, Autolyco Lyconis filio victoria pancratii obtigit, cuius ικηγήρια Callias amator celebrat. Huic anno igitur Xenophontei convivii scenam et dicta assignat Athenæus v. p. 333. item Eupolidis fabulam Autolycum. De illo enim ita: ἦστι δὲ οὗτος ὁ κατόρδος, καθ' ἡνὶ Ἀριστίων ἄρχων ἦν· ἐπὶ τούτου γὰρ Εὔπολες τὸν Αὐτόλυκον διδάξας διὰ Δημοστράτου χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτολύκου. Vides conjecturam de tempore Sympofii ductam esse ex anno, quo fabulam Eupolis docuit, qua victoriam Autolyci irrefisse dicitur. Subit vero dubitatio, num fabula Eupolidis Autolyci victoriam eodem sit anno an altero consecuta, quam nisi ex Xenophontis scripto collectis argumentis tollere vel explicare non licet. Eupolidis Autolycum aliquoties in testimoniosis nominavit Athenæus, unde temere arguere aliquid, quod ad Calliam aut Autolycum pertinet.

sciat, non licet. Eandem fabulam nominavit Suidas sub vocabulis ἀναφλασμοί, ἀνταξή, φασικοί, φιγύσαι alteram vero, Κόλακες, sub λαρυγγός, semel Etymologicum M. sivepius Scholia Aristophanea. Fuit autem fabula Autolyeus ab Eupolide bis in certamen publicum demissa, unde Grammatici græci in testimonium vocant interdum Autolicum priorem et alterum. Hinc factum puto, ut Scholia Victoriana ad Homeri Il. xiii. 352. p. 646. apud Heynium laudent Eupolin & Autolókois in haec verba: ἦδη γάρ Ἀρίσταρχος ὑπέρ τριτηγοῦντα ἄχθοςα. Solebant poetae fabulam innuatare, cum iterum judicibus et populo spectandam exhiberent; quod factum ab Aristophane in Nubibus scimus. Itaque sedulo cavendum est, ne fallat nos testimonium ex fabula Autolyco positum, nisi definitio ista temporis, quo primum aut iterum fabula fuit proposita in certamine, accesserit. Quæ causa fuerit Eupolidei odii in Autolycum, si querimus, equidem nullam plane fuisse putaverim; sed Eupolis irridenda Autolyci a Callia amati victoria pungere et exagitare voluisse videtur Calliam, idem patri ejus Hippônico, utpote diviti et optimatum partibus faventi, infestus. De Hippônico exstat testimonium Hesychii in vocabulo Ἰπρούς Διονύσου, ubi Hipponicum propter faciem rubicundam Eupolis in fabula Capris (Αἴγι) Bacchi sacerdotem appellasse dicitur: quem eundem locum annotante Memphiterhus respergit Scholiastes Aristophanis ad Ranas versu 310. Eundem faciei ruborem significavit Cratinus, cum Hipponicum Σκυδικόν, a colore rubro ligni Σκυδικόν dicti, appellaret, teste Hesychio in Σκυδικός. Cratinus obiit Olymp. 91. anno 1. Cf. Schol. Aristoph. Equ. 399. Pac. 700.

Idem argumentum fuisse videtur fabulæ Aristophaneæ Autolyci, quam testimonio Erotiani in vocabulo Ἀμβροσίαν cognovimus.

Calliam eundem Aeschines Socratus in Dialogo Calliae nossem inscriptum gerente pessime tractaverat, uti narrat Athenaeus v. p. 346. δὲ Καλλίας αὐτοῦ παρέχει τὸν τοῦ Καλλίου τρόπον τὰ πατέρα διεφορὰ καὶ τὴν Προδίκου καὶ Ἀσαζηγόρου τὰς εργασίας διεμόνησεν. De vita et moribus Calliae

infra dicetur: unde huic loco aliquid lucis affulgebit. Eundem *Æschinīs Dialogū nominat Scholion Platonicum editum a Siebenkees p. 44.*

Ceterum huic anno assignat Athenæus v. p. 340. fabulam Pherecratis 'Αγρίου, argumento ducto ex loco Protagoræ Platonici p. 121. ed. Bipont. ubi est: ἀλλ' εἰν ἀγροῖς τινες, οἰότεροι οὐς πάροις Φεδεκράτης διδιδάξει τῇ Δημοσίᾳ. De anno vero, cui Platonicus Protagoras assignandus esse videatur, statim videbitus.

Olympiadis 90. anno 1. archonte Aristophilo aut Alcyphilo assignat Athenæus v. p. 339. Protagoræ Platonici sermones.

Olympiadis vero ejusdem 90. anno 4. archonte Euphemio victoriām scenicā poetæ Agathonis et Symposium Platonicum v. p. 334.

De Protagora temporis rationes ita colligit Athenæus. Primum ait sermones apud Calliam habitos fuisse post Hippomici mortem: δέ ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ διάλογος μετὰ τὴν Ἰππονίκου τελευτὴν γινόμενος, παρειληφθώς ἥδη τὴν οὐσίαν Καλλίν, τοῦ Πρωταγόρου (μέμνηται adjicit Casaubonus) παραγεγονός τὸ δεύτερον οὐ πολλαῖς πρότερον ἡμέραις. Locum Platonis p. 97. posuit Casaubonus hunc de Protagora præfente apud Calliam: ἣν δὲ ἐν οἰκήμαστι τινὶ, φησὶ πρὸ τοῦ μὲν ταμεῖφ θύρῃ τὸν Ἰππονίκον, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλάνου τῶν καταλυόντων δι Καλλίας καὶ τοῦτο ξεκούσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκε· unde mortem Hippomici recte collegit Athenæus. De recenti Protagoræ adventu idem Casaubonus posuit locum Protagoræ p. 85. hunc: Πρωταγόρας ἐπιδεδίμηκε; τρίτην γε ἥδη ἡμέραν. Tertio igitur ante dialogum Platonicum die Protagoras advenerat Athenas.

Mortem Hippomici ante editam fabulam Eupolidis, Κόλασις, Olymp. 89. anno 3. archonte Alcæo contigisse colligit Athenæus p. 339. ex loco eo fabulæ, ubi recens bonorum paternorum possessio a Callia facta, et simul Protagoræ adventus commemorabatur. Addit Ameliam in fabula Conno (Olymp. 89. anno 1. archonte Isarcho) duobus annis antea edita inter Sophistas Protagoram nominasse; unde probabile esse ait, Protagoram medio inter-

Olymp. 89. 1. et 89. 3. Athenas venisse. Verba Eupolidis de Protagora posuit Diogenes Laert. ix. 50.

Pergit Athenæus torquere argumentum contra Platonicas rationes. Platonem narrare, Hippiam Eleum cum cibibus aliquot suis eodem tempore cum Protagora adfuisse Athenis. Atqui verofimile non esse ait, tuto Athenis versari potuisse homines istos, ante annuas inducias archonte Isarcho mense Elaphobolione factas. Huic vero temporis repugnare notam temporis a Platone positam; annum scilicet secundum ab edita Pherecratis fabula, Ἀγρίοις, Olymp. 89. 4. archonte Aristione. Concludit igitur rationem Athenæus, Platonem præter historiæ fidem Hippiam ejusque sodales in urbem introduxisse, quo tempore hostes essent, nec tuto Athenis versari possent.

Argumenti vis omnis pertinet ad Hippiae adventum, quem nunc non euro; sed mortem. Hipponici ejusque annum accuratius definire conabimur, quam ab Athenæo factum videmus, qui quas inducias annuas bello Peloponnesiaco interpositas archonte Isarcho factas Ol. 89. 1. memorat, eas Thucydides iv. 118. et magis diserte Diodorus xii. 72. ad annum sequentem et archontem Ameiniam refert. Itaque Hippias tum potuit tuto versari Athenis, et concidit criminatio Athenæi, uti recte monuit Vincensius Contarenus Var. Lect. c. xv. p. 74. quem laudavit Schweighæuser ad Athenæum. At vero exsistit ita alia Platonis culpa ex memorata Pherecratis fabula, Ἀγρίοις, quam editam archonte Aristione Ol. 89. 4. narrat Athenæus; contra Plato in Protagora dialogo tertio. ante die advenisse Protagoram Athenas refert, (quem ibidem commorantem Eupolis in fabula Κόλαξ, edita archonte Alcæo Ol. 89. 2. commemoravit) et paulo post mentionem facit fabulæ Pherecratis, ut anno antea editæ, quam refert Athenæus ad archontem Aristionem Ol. 89. 4. cum ex rationibus Platonicis ab anno 3. Ol. 89. retro ductis fabula Pherecratis potius sit referenda ad archontem Ameiniam Ol. 89. 2. Non habeo quo Platonis errorem excusem, nisi quod is ad sermones ipsos in Protagora narratos eorumque fidem (si fides obiter narratorum in philosopho,

non gravitas potius argumenti spectari debet) partim autem plane non pertinet. . Similem etiam in *Sympoio Platonicō* paulo post indicabimus.

Ex collectis hucusque rationibus licebit tuto tempus alterius Protagorae adventus et dialogi Platonici cognoscere, assignare archonti Alcæo Ol. 89. 3. contra ac fœtus Cesaubonus in annotatione ad Athensi v. c. 16. qui Platonici dialogi annum retulit ad archontem Astyphilum Ol. 90. 1. propter mentionem Pherecoratæ fabule dialogo insertam, ipsum vero Protagoræ adventum alterum ad Ol. 89. 3. Confirmat nostram rationem locus Protagoræ p. 195. ubi Zeuxippus Heracleotes pictor nuper adventus Athenas narratur: τούτου τοῦ μαρτυροῦ τοῦ νῦν ἐπιδημῶντος πιστὸι Ζευξίππου τοῦ Ἡρακλέστου. quem eundem respicit Socrates in *Symposio Xenophonteo* cap. iv. sect. 63. ubi est: ἵναγχος δὲ δῆπου καὶ πρὸς ἡμῖν ἐταῦτην τὸν Ἡρακλέστην ξένον, ἥντι μὲν ἐποίησες ἐπιδημῶν, εἰτεον, συνιότητάς μοι αἴτην. Vides idem fere tempus adventus Zeuxippi utrobius significari vocabulis *μαρτυροῦ* et *ἵναγχος*, quorum vis eadem esse videtur. Incidit igitur tempus adventus Zeuxippi et *Symposii Xenophontei* in eundem fere annum, quo Protagoras Platonicus sermones cum Socrate contulisse refertur. Idem Xenophontis *Symposium* pluribus locis, præcipue quideam c. i. et iv. sect. 63. Calliat confuetudinem cum Protagora, Prodico, Gorgia et multis aliis sophistis (καὶ ἄλλοις πολλοῖς cap. iv. sect. 5.) commemorat ita, (Olymp. 89. 4.) ut appearat, eam ad annos superiores esse referendam. Hunc pertinet etiam, quod cap. iv. 63. refert, Calliam ab Hippia Eleo artem memorie didicisse: qui ipse locus Platonicæ narrationi mirificum patrocinium præfert, referendum ad Ol. 89. 3. vel 2.

Mortem Hipponici, patris Calliae, dum certiore arguimento definire et anno suo inter Ol. 87. annum 2. (quo Hipponicus exercitum contra Boeotia ad Tanagram duxit) et Ol. 89. annum 3. (quo recentem bonorum paternotam possessionem a Callia factam commemoravit Eupolis in fabula Κόλαξιν) assignare allaboravi, fere frustra operam insunni omnem. Referam tamen, quæ reperi arguisse.

ar quibus alli forte certiores rationes colligent. Est locutus in Lyiae oratione de boëis Aristoph. p. 649. ubi mortis Hipponici recentis sit mentio his verbis: Καλλίας τοιν, δὲ Ἰππονίου, δέ, ἐτε νεοτὶ ἐθεόχεις ἐ πατέρῳ; Πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων δέοις μετένθεται, (καὶ, δέ, φασι, διάκοσίν τε καλάντας ἑταῖρον τὸ στέρεον τότε) τούτου τεντὸν τηγυμά αὐτὸν δυοῖν ταλάντοιν ἔστι. Indicatio recentis Hipponici mortis hoc non pertinet ad tempus, quo fuit scripta Lyiae oratio, sed potius ad tempora superiora; quare Lyias tristitia tempore plusquamperfecto utitur, i. e. tunc cum recentis Hipponici mors effet. Lyiae orationem Taylor assignat Olympiadis 98. anno 1; sed ex loco p. 652. et mentione Diotimi comparata cum Xenophontis Hellenicis v. 1, 25. conficitur, orationem anno 2. ejusdem Olympiadis esse assignandam.

Tandem incidi in locum Andocidis oratoris p. 117. qui me omni dabitatione liberavit. Narrat ibi, Alcibiadēm Galliē fororem Hippareten in matrimonium duxisse cum dote 10. talentorum (ἐπὶ δέκα ταλάντοις) et post Hipponici partis mortis ad Delium totidem insuper talenta accipisse (προστρέψατο). Pugna ad Delium duce Hippocrate accidit Olympiadis 89. anno 1. archonte Isarcho, eodem quo Amelippas Connum edidit, et quo inducis annua, de quibus supra, factae dicuntur ab Athenaeo. Nunc video, Perizonium ad Aelianī V. H. xiv. 16. acquievisse anno ab Athenaeo indicato mortui Hipponici.

Gallie juventutem et quæ familiam ejus spectabant, enarrabo etiam breviter, quo rectius lectores de amore ejus in Antolycum et latidibus ei tributis a Socrate judicare possint. Sequar autem in primis ducem Andocidem oratorem, ita de patre Hipponico narrantem p. 64. παρὰ τοῖς πειραταῖς καὶ τοῖς γυναικοῖς πληρᾶν ἐν ἀκάροι τῇ πόλει πατέροιχεν, διὰ Ἰππονίου δὲ τῇ σημεὶ ἀλτηρίδον τρέψει, δέ τινες τὴν πράτησαν ἀνατρεψτέοι.—τοὺς εὖν ἡ φρέν ἡ τέτε οὐδεις θεοῖς ἄλλοι βέβαιοις; οἴδιπος γαρ Ἰππονίου τὸν αὐτῷ τρέψει, ἀληφίππου τετράρημον ἔτρεψε, δέ ἀνατηρίσας τεττάρου τὸν πλοῦστον, τὴν σαρραῖον, τὸν δὲ λόχον πλευρανταίρα. οὗτος εὖν χρὶ τοπὶ τούτου γυμνοτεῖν πλεύσετος Ἰππονίου ἀλτηρίδον.

Alcibiadēm Galliē morteta machinatum esse tradit

idem Andocides p. 118 : quare Callias eum accusabat et populum Atheniensem bonorum suorum hæredem instituebat, si absque liberis mortuus fuisset. Callias Ischomachi filiam matrimonio sibi junxit, (Andocide teste p. 61.) ne cum anno finito matrem ejus Chrysidem simul duxit : (Ib. p. 62.) Deinde filia indignata domo exiit. Callias ; matrem maritus ejecit gravidam, sed filium inde natum ejuravit primo, deinde recepta matre uxore nomini suo inscribi passus juravit. Habuit etiam Hipponicum filium antea natum ex filia Glauconis. (Ib. p. 63.)

Hipparete Callias soror statim post Alcibiadis exilium mortua traditur ab Isocrate περὶ γένους p. 696. Exul abiit Alcibiades a Sicilia Olympiadis 91. anno 1.

Callias ἀδελφὸν ὑμοῦ τριῶν obiter posuit, sed non nominavit Plato in Protagora p. 96. Haud scio an is sit Hermogenes, Hippontici filius, quem virum bonum Socratisque in primis studiosum Xenophon Symporio suo inferuit et Memorabilibus ii. c. 8. et iv. c. 8. sect. 4. Pauperem Diodoro amico commendat Socrates ii. c. 8. De eodem est locus in Platonis Cratylo sect. 11. ubi Socrates ad Hermogenem : εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σοφίσται, οἵστερ καὶ δὲ ἀδελφός σου Καλλίας τολλὰ τελέσας χρήματα σφόδρας δοκεῖ εἶναι· ἐπειδὴ δὲ οὐκεὶ δημάρχης εἰ τῶν πατρούσι, λιταρεῖν χρῆ τὸν ἀδελφὸν, καὶ δεῖσθαι αὐτῷ, διδάξας σε τὴν δρδότητα πάρι τῶν τοιούτων, θὺ μετεπαρὰ τῶν Πρωτεγύρων. Causam, quare Hermogenes ad communionem bonorum paternorum admissus non fuerit, ignoro eidem nec excogitare potui.

Alterum nunc locum explicemus initio libelli positum, ubi Xenophon profitetur se convivio illi, quod narrat, interfuisse : οἵ δὲ παρεγνώμενοι ταῦτα γιγνέσκων etc. Athenaeus igitur in loco supra nominato criminatur Xenophontem falso quedam tradidisse, atque ipso statim initio hoc minime verum esse, eum convivio isti ipsum interfuisse, quippe qui eo tempore forte ne natus quidem adhuc, certe posse fuerit : οἵ δὲ τῷ Σωματείῳ ἵστορι/θεται—καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις διετημόσι παρόντα αὐτὸν, τὸν ἵστορα μηδὲ γεννηθέντα ή τῷ τὴν πανδοκῆν ἄλλοις ἀπέρχοντα. In eo scilicet loco libri scripti omnes, quos hucusque viri docti compararunt, omitunt

illud *αὐτὸν*, quod Casaubonus addidit, ut appareret, de quo Athenaeus loqui voluerit. Probabilis, imo certa conjectura ista viri docti esse videtur; nemo enim convivio isti interfuisse narratur, in cuius etatem dubitatio ista cadere possit, praeter ipsum scriptorem Xenophontem, quem tum etatis annum fere decimum attigisse colligit Casaubonus ex rationibus non nimis certis a Diogene ii. 55. traditis. Sed si vera est narratio Diogenis ejusdem ii. 22, 23. et Strabonis ix. p. 403. (400. ed. Siebenk.), Socratem reduntem ex pugna ad Delium Xenophontem Grylli filium ab equo dejectum humeris sublatum portasse et servasse, Xenophon tum annum etatis vigesimum superaverat, et ex iephōnī excesserat, quippe qui inter equites militavit. Accidit autem pugna ad Delium Olympiadis 89. anno 1. Convivium Calliae habitum fuit Olympiadis 89. anno 4. Igitur Xenophon tum certe annos natus viginti tres convivio interfuit. Vide quæ disputata sunt de Xenophontis etate in Præfatione ad Hellenica p. xi. et xii. quibus tamen questio difficilis de Xenophontis etate nondum est profligata, uti docebitur olim in Annotationibus ad Opuscula Xenophontis Politica. Interim hanc meam rationem ex Strabonis et Diogenis narratione collectam confirmari ipso Xenophontis testimonio docui in annotatione ad Convivii cap. iv. sect. 25. Accedat nunc alterum argumentum ex loco Memorabil. iv. 4, 5. οἴδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ τὸν Ἰππίαν τὸν Ἡλιούν περὶ τοῦ δικαίου τοιάδε διατεχθεῖσα. Alterum Hippiae adventum Athenas intelligi docent verba sect. 6. Ab Hippia vero, commendato ab Antisthenè, Calliam artem memorie didicisse refert Convivium iv. sect. 62. Tempus ejus adventus Athenaeus assignat indecim annis bello Peloponnesiaco interpositis, quas cum Thucydide Diodorus refert ad Olympiadis 89. annum 2. ei archontem Ameiniam, ut supra demonstravi, ubi de morte Hipponici disputatur. Duobus igitur annis Calliae convivium Autolyci honori dicatum Olympiadis 89. anno 4. antecedit Hippiae Elei adventus alter. Itaque Xenophon, qui jam tum inter Socratis familiares adscriptus

magistrum cum Hippia Eleo disputantem audivit, annos plures quam viginti natus fuisse videtur.

Interfuit igitur Xenophon ipse Callimachus convivio, sed quasi καρφὸν πρόσωπον; nihil enim de ejus sermonibus relatuum in hoc libro legitur. Quanquam fuit opinio Aristippi, nescio cuius, a Diogene in Vita Xenophontis relata, Xenophontem suas partes Critobulo tribuisse; itaque in ea, quae capitio iv. sect. 12. et seqq. leguntur de amore Critobuli erga Cliniam, ipsi Xenophonti assignabat, a quo Cliniam amatum fuisse narratum fuisse videtur.

Argumentum Symposii Xenophontei miratus est olim Epicetetus, cuius sermonem exceptit hunc Arrianus libri Η. cap. 12. sect. 14. Τὸ πρῶτον καὶ μάκιντα θεού Σωκράτους, μηδέποτε παροξυνθῆναι ἐν λόγοις, μηδέποτε λοιδορεῖς προστείχασθαι τὴν διάβολον, μηδέποτε ὑψριστικόν, ἀλλὰ τὸν λοιδορεύσαν ἀνέχεσθαι καὶ ταύταν μάχην. Εἰ δέλετε γνῶμαι, πόσην ἐν τούτῳ δύναμις εἴχει, ἀνάγκη τὸ Σωκράτεον συρπόσιον, καὶ ὅνεος τούτας μάχης διαδίκει. Idem libri iv. cap. 5. de eodem: Ή, οὐ μόνον αὐτοῖς πατραρχοῦ θέλουγε μάχην, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλος μάχεσθαι εἴτε. Οὐαὶ ταχέα Σωκράτη! ή τῷ Σωκρατίᾳ πότες μάχης λίγυκε. Sed in primis spectatur in hoc convivio ea Socrati ingenii via, quam Epicetetus admirabatur, teste Arriano iii. 16. 5. οἷος τέχνη Σωκράτης δύναμις, αὐτὸν τὸν πότερον φιλοράφορα ἀγανάκτησεν τοῦτον σορόντας;

Socratis laudationi fuisse Convivium a Xenophonte dicatum, dubitari non potest; idem Platonico Convivio ejusdem argumenti fuisse oppositum, cum plures loci arguant, tum maxime disputatione de amore puerorum (capite viii.) docet, quanquam fuerunt, qti contra Platonicum sertius scriptum et Xenophonteo fuisse oppositum censerent. Quae quidem posterior sententia nihil plane habet, quo possit defendi; recte itaque eam rejecit Weiske in Disputatione de Convivio Xenophonteo p. 97. Alterius argumentum dominum apertissimum exponam infra in Enumeratione perfringens, quae Convivio interfuerunt, sub nomine Pauliniani. His vero ponam Cornificii disputationem excerptam et Prostitione ad versionem latinam triusque Convivii.

quæ hucusque latuisse videtur viros doctos, ne modicus doctissimus et de Platone optime meritus, sua laude defraudatus esse videatur. Ille igitur p. 13. et seqq. hæc docuit:

"An vero et alias fuerit ænigmatio quedam inter Platonem et Xenophonem, velut a maleis putatum ac creditum est, qui conjecturas inde faciunt, quod neuter alterius in scriptis suis mentionem fecerit, præterquam quod Xenophon libro tertio Commentariorum moralium Platonis nudum nomen producit: et quod eadem aliquot argumenta tractaret, Socratis apologiam, moralium Commentarios: et quod ille libros de Republica, hic libros de Cyri institutione scripsit: quicquid horum sit, de his omnibus non est hic dicendi locus. Quæ vero inter ipsos discessio sit circa symposii optimi, velut videtur, apparatus, eam paulo diligentius expenderemus. Primum igitur omnium Plato in Symposio suo tibieinam recens ingred- ffacia ejicit: Xenophon autem et tibieinam et saltatricem per totum Symposium exhibet, et ipsarum productores five magistrorum non solum colloquentem inducit, sed etiam Socrati illudenter ac conviciantem. Et his accedit scurra, mirus risum movendi artifex. Itaque aliquanto jucundiora exhilarantur ridiculis gesticulationibus et spectaculis et tibiarum cantu convivæ apud Calliam quam apud Agathenam, qui hæc omnia non habet, sed graves et feræ solum orationes in suo symposio audit, et mudices etiam seorsim habet, ad quæ tibieinam ablegat. At hanc nullam in Symposio suo Xenophon facit mentionem. Sed non in his solum, quæ ex simulatione quedam Platonis, Symposio prius edito contraria scripsit, sed etiam in his, quæ velut aliunde sumpta citat, Xenophon a Platonis dissentire deprehenditur. Quale et hoc est, quod Socratis apud ipsum Pausanias apologiam pro his, qui in intemperantia simul voluntur, adduicens, in qua dixerit illo, quod etiam exercitus fortissimus esset, qui ex amacia et amatoribus constaret: et dictam hec primum vobis falsum refellit, et mox testimonia ab illo de Thebanis et Eleis producta rejicit. Quod autem non hanc Pausanias

opinionem eo loco reprobare voluerit, cuius scriptum etiam Athenæi seculo ignotum fuit, et qui etiam apud nullum alium quam Platonem, de amatoribus et amatis loquens inducitur, sed ipsum Platonem per hoc notare instituerit, ex hoc clarum fit, quod ea Pausaniae verba apud Platonem habentur, non quidem in Pausaniae attributa oratione, sed in ea, quam Phædro adscripsit: ut vel sic, ne Platonem reprehendere ab omnibus deprehendetur, Xenophon aliquatenus caverit, (nam hoc certe neque apud Athenæum animadversum est, apud quem nihil quidem horum Pausaniam dixisse habetur, non tamen in Phædri oratione ea haberi indicatur,) vel aliter scriptum Platonis Symposium habuisse judicandus sit; id quod ego cum Athenæo sentire malim, quam hæc ex toto a Xenophonte conficta esse, cum eodem Athenæo afferere: quum in Phædri quidem oratione palam habeantur, sed testimonia tamen de Thebanis sive Boëtis ac Eleis adducta in ipsa Pausaniae oratione legantur. Quin et in hoc Platonis Xenophon adversatur, quod Achilles Patrocli mortui non velut amati sed ut amici ultiōnem decentissimam instituerit. At non anatum Achillis Patroclum fuisse, sed contra Achillem juvenem Patrocli aetate majoris, Phædrus apud Platonem afferuit, et Æschylum falso contrarium produxisse dixit. Similia vero contrarietas et in hoc est, quod, num una sit Venus an duæ, et proinde etiam duo Amores, Xenophon ambigit. Hoc autem Pausanias apud Platonem per longum afferuit ac confirmavit. Verum hæc et reliqua omnia et lecturis et in primis tibi, ornatissime Læsane, judicanda permitto."

Hucusque Cornarius. Supereft, ut brevem personarum notitiam subjungam, quæ convivio interfuerunt. De Xenophonte quidem ipso, qui sermones hos narravit, supra fuit disputatum: satis etiam de Callia, qui convivium præbuit, dictum fuit in prima hujus Disputationis parte. Cum Callia fuit præter Autolycum ejusque patrem Lyconem, quem aliunde notum non habemus, Niceratus, Niciae, ut videtur, filius.

Cum Socrate vero vocati venerunt Critobulus, Hermo-

genes, Antisthenes, Charmides, et, ut videtur, Xenophon, quanquam sect. 3 cap. i. non nominatus inter Socratis familiares. De mutis personis aliquot suspicio nuperi Interpretis ducta ex sect. 7. cap. i. vana est, ut docui in annotatione ad eum locum.

Præterea non vocatus ad coenam advenit scurra Philip-pus sect. II. Menfis primis post epulas jam remotis ἐν κάμπῳ advenit Syracusanus homo cum duabus puellis, una tibicina, altera saltatrice, et puerο citharista et saltatore, sect. I. cap. ii. De his quidem dicere singulatim nec opus est, nec quæ dicam habeo. Igitur de Calliæ familia-ribus primum videamus.

Autolycus, Lyconis filius, puer, pancratio victor, cuius statuam a Leochare factam commemoravit Plinius xxxiv. cap. 8. *Leochares*, inquit, fecit puerum *Autolycon*, *pan-cratio viatorem*, propter quem Xenophon *Sympoion* scripsit. Signum id in Prytaneo dedicatum vidit adhuc Pausanias Atticorum c. xviii. et Boetic. c. xxxii. Postiore loco narratur Autolyci contentio cum Eteonico Lacone, Atheneis tunc imperium violenter exerceente, quem tamen Calli-bium nominat Plutarchus in Lysandro cap. xv.

Niceratus familiaris Calliæ fuisse videtur, quem comita-batar, cap. i. sect. 2. Ipse cap. iv. sect. 46. fatetur se vulgo φιλοχρηματάτορον haberi. Homeri carmina a prima pueritia ediscere coactus cum rhapsodis publice certavit. Vide annotata ad cap. iii. sect. 5. Novus maritus dicitur cap. ii. sect. 3. Patris nomen non edidit Xenophon; quare difficile est ad conjiciendum genus hominis. Su-spicor tamen filium esse Nicia ejus, qui in Dialogo Platonicō, *Lachetis* nomine inscripto, p. 206. ed. Bip. sic de filio Nicerato: έτει καὶ ἦγε τὸν Νικίαστον τούτῳ θέωται ἵεττρό-τερον, οἱ δέλδοι οὐτος; ἀλλὰ γάρ ἀλλος μοι ἐκάστοτε ξυνίστησιν, έτει τοι αὐτῷ περὶ τούτου μηροῦ, αὐτὸς δὲ οὐκ Ιδίλει. Noluit ergo Socrates Niceratum disciplinæ ejus commendatum a patre Nicia accipere. Occifum hunc Niceratum a triginta tykannis memorat Lyrias contra Poliuchum p. 602. et Xenophon Hellenicor. ii. 3, 39.

Cum Socrate vocatus advenit affiduus ejus auditor et

affecta *Anisidnes*, quem Cynicas familie philosophorum suorum facile agnosces in sermonibus iis, quos restulit Xenophon, praeceps in longiore illo cap. iv. sect. 54. seqq. Multum illi tribuisse videtur Socrates ipse, quod arguit laudes, quas in urbanissimo Socratis sermone cap. iv. sect. 62. seqq. hominis severi ingenio datae legimus.

Hermogenes, Hippontici filii, Calliae fratris, pauperatum; ut animum lenem, modestum, honestum et pius tecumatur capit is iv. sect. 23. sect. 47—50. cap. vi. sect. 1—3. Paupertatem sublevat Socrates commendans eum Diodes in Memorab. ii. cap. 10. De eo plus dixi in annotatione ad Memorab. iv. 8, 4. p. 241. et supra, ubi est de Callia.

Critobulus, Critonis filius, patate fero per Xenophonti, pulchritudine glorians et Clinie adolescentis amore, quamquam novus maritus, insanientem inducitur cap. iv. sect. 10—28. Hic materiem sermoni Socratis de amore puerilis prophetat. Cum hoc eodem Critobulo sermo de re familiari administranda habitus est eodem fere tempore. Nesci-
picio ii. sect. 7. Socrates eum reprehendit ob pauciorum amores: οὐ τοιούτους περήγαγε πρότρχοντα τὴν νῦν ἀν-
τίπλεων σει. Cum quo conuenit altera reprehensio cap. iii.
sect. 12. ὅτῳ ἔτη πλέονται διάλευκη ἡ τῷ γυναικὶ. Qualem
Critobuli apicum puerorum amoribus sustentare pingit
Ceramivius, talem etiam arguit sermo in Memorabil. ii. 6,
39. memoratus, qui incidit in tempora post mortem Piraei
clips Olymp. 87. 4. ut apparet ex sect. 13.

Antisthenes, Atheniensis, affidius et severus disciplinae Socratis alumnus, deinde secundum Cynicorum auctor, libere plumbis editis olim clarus, quorum indicem cum veterantia posuit Diogenes Laertius. In dialogo Alethiadia storiante inscripto Socrati testimoniū fortitudinis in prolio contra Potentatas speciebat peribinxerat, teste Atheneus ap. 916. Plurimum dialogorum argumentum indicavit idem v. p. 220. et xi. p. 507. Gorgias rhetoris auditorem sperata fuisse, in Piraeo habitasse, quotidie quadraginta studiorum spatium emensum frequentasse Socratis confuctudinem et annos 70. natum obiisse tradit Diogenes ab Eudoxo exscriptus.

Charmides, Glauconis filius, Critias amicus, quem tutor Critias ipse Socrati commendavit, teste Platone in Charmide sect. 52, p. 117, ed. Heindorf. Narratur fermones iuri habitu postero die quam Socrates ex pugna ad Potidaeanam Thracie (facta Olymp. 87. anno I. archonte Pythodoro) advenerat. Erat tum Charmides οὐ μάλα μηράχιον, quem antea puerum (*παιδία*) Socrates viderat (sect. 3. p. 58.) Eundem Charmidem una cum Critia tutoe occisum commemoravit Xenophon Hellen. ii. 4, 19. Olympiadis 94. anno I. Sed antea idein in stadio Nemeæ decurrit, quanquam a Socrate admonitus, ne faceret id; itaque exitus conatus fuit non faustus, uti significat Plato in Theage p. 19. Χαρμίδην τούτον γιγνάσκετε τὸν καλὸν γενόμενον, τὸν Κλεάνθεος. Incidit autem tempus Dialogi istius in annum 3. Olympiadis 92. ut ex mentione Thrasylli in Iomina. tunc abeuntis p. 21. appareat: cum quo loco compandus est Xenophon in Hellenicis i. 2, 1. Χαρμίδην τὸν Πλαύσιον ἀνδρα δέξιαλον ad capessendam rempublicam coherortatur Socrates in Memor. Xenophontis iii. capite toto 7. ubi ponuntur συνωνοιαὶ, σύνει, ταῖς τὰ τῆς πόλεως πρότυπαι. Versabatur igitur cum optimatibus, qui rempublicam gerebant, iisque consilium suum importiebatur, et si quid secus egissent, objurgabat (θρῶς ἐπιτιμῶντα, ὅταν τι γιγνέται). Itaque idem homo videtur intelligendus, quem simpliciter Charmidem, patris nomine non addito, vocat Xenophon in Symposium cum alibi tum cap. iv. sect. 39. ubi gloriatur paupertate ea, in quam postea homo incidit, et narrat sibi tum, cum opibus adhuc afflueret, obiectum et reprehensam Socratis familiaritatem ab amicis suisse. Cansam paupertatis partim conferre videtur in bellopon (Peloponnesium) sect. 31. ἐπειδὴ τοῦ ὑπεροπίου στέρομενοι τὸ τρόφιμα οὐ καρποῦμεν καὶ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας τίκτεται. Sermoneis igitur cum Socrate collati in Xenophontis Memorab. iii. 7. tempus fuit ante Olymp. 89, 4.

Pausanias memoratur cap. viii. sect. 32. ὁ Αγάδονος τοῦ τομῆτοῦ ἡρωτής, ἐπολυτέλεος, ὑπὲρ τῶν ἀκρατηρῶν συγκαταδικε-

νων, εἰρηκεν etc. Si scriptorem aliquem nominare voluisset Xenophon, non opus erat addere ὁ Ἀγάθων; τοῦ ποιητοῦ ἔριτρος, sed potius patria edenda erat. Nunc vero ex his ipsis verbis apparet, Xenophontem dicere voluisse eum Pausaniam, qui in Platonico Symposio de *παιδιστική*, Venere *οὐρανίᾳ* et *παιδικῷ* disputans, amoremq[ue] puerorum defendens inducitur. Weiskius tamen dubitabundus, “Si verum,” inquit, “esset, quod Athenaeus prodit v. p. 216. Pausaniam illum nihil scripsisse, vix dubitare possemus Xenophontem viii. 9. et 34. ad ejus dicta in convivio Platonis respicere, et quod eidem tribuit §. 32. ὃς καὶ στρατός—ἱραστῶν, id videretur referre lapsus memoria. Nam Phædri potius est illa sententia. Sed Xenophontis verba viii. 32. seqq. clare docent, Pausaniam librum edidisse, in quo amor masculorum defenderetur. Nam profecto nemini hoc in mentem venire debet, adversum solum Platонem ista disputari, hoc est ipsius ac solius Platonis illa refutari, quæ in Symposio profert sub persona Pausanæ, qui nihil tale scriperit. Si quis ita statuat, Xenophontem ille turpiter descisoere faciat ab urbanitate hominis vel mediocriter politi. Neque autem credibile, auctorem adversus alium disputare scriptorem, qui Pausanæ persona usus fit. Sed tamen illud mihi est probabile, eum nominatim refellere Pausaniam, quia ejusdem dictis Plato usus erat, ut venuste improbet hujus rationem, qui tam fœde loquentem inducere non dubitarit, neque alias personæ gravem illi oppoſuerit orationem.” Hucusque Weiske: quem miror in iis ipsis verbis, quibus usum Pausaniam Platonicum intelligi debere demonstrasse mihi videor, argumentum *clarum* reperiſſe, Pausaniam scriptorem ejusque librum aliquem reſpici: Deinde equidem non video id, quod possit facere discrimen tale, ut Xenophontem, si Platonicum convivam Pausaniam refellit, non nominato tamen Platone, impolitum, fin vero Pausaniam scriptorem, cuius auctoritate et dictis usus fit Plato, eundem venustum appellemus. Obiter commemorabo locum Menandri rhetoris de Encomiis ab Heerenio editi p. 52. ubi est: ἦν γάρ τινες τῶν νεωτέρων ἀριστάρχους δαμονά τινα (Ιεν) Ζηλοτυπίαν, χρήσμαν μὲν αὐτῷ

Φιλόνον ἀροσθέτεσσαν, δάκην δὲ αὐτὸν Ἐρατα· καὶ μάλιστα δὲ Παυσανίας ἐπιφορὰς ἔχει πρὸς τὴν κατὰ μέρος ταύτην περιεγγέλων. ubi nuperus interpres, de poeta agi, persuasum fibi habens, cum Pausaniam poetam inter recentiores nullum reperifset, eo confugiebat, ut locum Menandri ad Platonicum Pausaniam referendum esse crederet, quasi hic poeta non minetur a Platone. Ceterum quae sequuntur in Menandro, ἔστι δὲ καὶ οὐν παρ' ἀρχαῖοις καὶ ἐν τοιάσαι μὲν μάλιστα δὲ ἡ συγγραφῆ, a viro docto sic reficta, plane sensu caſta sunt. In membrana Guelferbytana, quam nuper comparavi, scriptum est ἔστι δὲ ἡ, dein sequitur lacuna 3 vel 4 vocabulorum, tum οὗταν ἀρχαῖον, καὶ ἐν τ. μ. μ. δὲ ἡ συγγρ. Lacunæ igitur signum erat potius apponendum, non locus interpolandus.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΣΤΜΠΟΣΙΟΝ.

CAPUT I.

ΑΛΛ' έμοι γε δεκτή τῶν καλῶν κάγαδῶν ἀνδρῶν ἡ-
γε οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀξιομηύ-
νατα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδίαις. Οἵ
δὲ παραγενόμενος ταῦτα γιγνώσκω, δηλῶσαι βούλομαι.
Ην μὲν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἵπποδρομία,²

Cap. I. 1. ἴμαγι] Ex Aristide ii. p. 501. ed. Jebbi et addidit Zeune, sed idem Aristides in membrana Guelserbytana, quam nuper comparavi, sequentia ita posuit scripta : τῶν κα-
λῶν δὲ τῶν ἄγαδῶν ἔιδον οὐ μόνον et cetera. Quae postea ipse sic inter-
pretatur : ὅτι δὲ καὶ τὰ μετὰ παιδίων πραττόμενα τῶν καλῶν εἰ κάγαδοι ἀν-
δρῶν ἀποδίχιεσσι. Idem altero in lo-
co plane cum vulgata scriptura con-
sentit. Plutarchus Agesilai cap. 29.
δ μᾶς Ζευφέων φησι τῶν ἄγαδων ἀνδρῶν
ἴχει τι καὶ τὰς λίνης καὶ παιδῶν φα-
νές καὶ διατρίβεις εὔσημοτάτους, ex
quo loco arguit Weiske, nec ipsum
Plutarchum vocabulum ἤργα hic
scriptum legitime, quod Aristidis au-
toritate confitus Leonclavius inclu-
dit. Nec sane eo opus est, cum si se-
quatur τὰ πραττόμενα. Sed omnium
acutissime H. Stephanus vidit, con-
cinnitatem orationis desiderare in al-
tero membro post τὰ πραττόμενα re-
ferendum ad hoc additamentū λι-
γύης. Quod ipsum Plutarchus red-

didisse mihi videtur τὰς λίνες καὶ
παιδῶν φανές καὶ διατρίβεις. Quodsi
λιγύης addideris, tum vocabulum
ἤργα secludendum est. Ceterum in
titulo libri post nomen Xenophontis
edd. veteres ἤργα additum habent.
Versionem hujus libri dedit Jo. Cor-
narius junctam versioni Platonici
Symposii et editam Basilea 1548.
formā oīstava, ex cuius Praefatione
excerpsi correctiones aliquot loco-
rum, quae ille vitiōse scripta in Aldi-
na repenerat. Liber hic Cornarii la-
tuit hucusque Interpretes Xenophon-
tis omnes.

Oī δὲ παραγενόμενος] De hoc loco
disputatum est a me in Introductione.
ad hoc scriptum.

2. Παναθηναίων] De his libellus
Meursii peculiaris extat. Majora
quinto quoque anno agebant, ὥγετοι
ἄστρον Επαντομβαῖνος μηνὸς τρίτη ἀπόλ-
τος, auctore Scholii ad Platonom tra-
dente in Ruhnkenii Scholiis Platoni-
cis p. 143. ubi plura, etiam de mino-
ribus. Αἰσχines contra Ctesiphon,

Καλλίας δὲ ὁ Ἰππονίκου ἐρῶν ἐτύγχανεν Αὐτόλυκου παιδὸς ὄντος· καὶ νενικηκότα αὐτὸν ταγκράτιον ἦκεν σῆματος ἐπὶ τὴν Θέαν. Ὡς δὲ ἡ ἵπποδρομία ἐλπίζει, ἔχων τὸν τε Αὐτόλυκον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἀπόρει εἰς τὴν ἐν Πειραιῇ 3 οἰκίαν· συνείπετο δὲ αὐτῷ καὶ Νικήρατος. Ἰδὼν δὲ ὅμοιον ὄντας Σωκράτην τε, καὶ Κριτόβουλον, καὶ Ἐφιούσην, καὶ Ἀντισθέτην, καὶ Χαριδόν, τοῖς μὲν ἀμφ' Αὐτόλυκον ἥρεσθαι τὰ ταῦτα, αὐτὸς δὲ προσῆλθε τοῖς ἀμφὶ Σωκράτην, καὶ εἶπεν· εἰς καλόν γε ὑμῖν συντεύχρηστον γάρ μέλλω Αὐτόλυκον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ. Οἷμαι ὅμηρος πολὺ ἀν τὴν κατασκευὴν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαριμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη μᾶλλον, η εἰ στρατηγοῖς, καὶ ἵππάρχαις, καὶ σπουδάρχαις. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν ἀσὶ σὺ ἐπισκόπετεις ἡμᾶς καταφρονῶν, ὅτι

temp p. 589. Μελίτην την Ιερουσαλήμ την τὸ Παναδίστια ή αὐτὸν την τὴν ονομασίαν ἀγόντων παγκράτιον ή παλλάριον την βαρύτερων ἀγώνων.

Sic[us] Ad spectando equestres ludos, de quibus est in Hipparchico c. 3.
τὸν πατέρα] Lyconem, de quo capite illi.

τὸν τὸ Παρασκευήν] Hinc convivium inde discendentes infra cap. ix. 7. ἀναβάτος· τοῦτο τὸν πατέραν τοῦ πατέρας λατρεῖον γυμνάκια. Calliam Hippontici filium in demo Melitēn habitantem annotant Scholia ad Aristophanis Ranas versu 504. Fuit haec in opposito urbis laterē; a Melite enim demo porta Melitenses fuerunt appellatae.

3. Σωκράτην] Margo Villois. hic et sed. 7. Σωκράτην dat.

4. sis παλέων] Commode. Sic Plauto Symposii p. 170. Hippise majoris p. 15. et 16.

λαξιανθρακινῶν] Hanc ex Aristide scripturam recepit Zeune pro vulgata lyra. Aristides verbum a vasis translatum esse annotat, contra a metallis ductum malebat Weiske. Idem Aristides Guelserbytanus πατέρας τὸν σωδαρέχην exhibet, sed in fine

iterum ex h. l. habet τούτους ταῦς διδάσκοντας. τὰς ψυχάς.

σπουδάρχαις] Qui ταριχέστατον omnibus Index Zeunianus interpretatur, addit Weiske ius etiam dici, qui numerā jam gerentes nova querunt numerā. Hesychio σπουδάρχαις, πατέρα σπουδάρχαιον τριδυκάνθη δέξαι interpretatus addit vocabulum σπουδάρχης, σπουδάρχην τρις τοῦ δέξαι, οἱ οἱ δέξαι τοῦ σπουδάρχης, οἱ δέξαι τοῦ σπουδάρχης, οἱ δέξαι τοῦ σπουδάρχης. Μόλις cum vocabuli formam faciens ex Scholiis Aristophanis ad Acharn. veru 595. ubi est τούτους χρηστούς, οἱ σπουδάρχης, δέξαι τοῦ σπουδάρχης, οἱ δέξαι τοῦ σπουδάρχης. Comice igitur ridiculi causa ficta sunt vocabula σπουδάρχης, σπουδάρχης pro legitimis formis σπουδάρχης, σπουδάρχης; et in Hesychio σπουδάρχαιοι scribendum videtur. Ifigorius Pelusiota 3 Epistola 619. φαντάρης καὶ αὐτοχρονίστης καὶ σπουδάρχαιοι συγχάνοντο μάλιστα.

5. πατέρας] Lange putat neminem facile verbum hoc, si abesse, desideraturum esse; in hoc vero inest ratio irrisionis. Aristides tamen omisit.

οὐ μὲν Πρωταγόρας τε πολὺ ἀργύριον δέδωκες ἐπὶ σοφίᾳ·
καὶ Γοργία καὶ Προδίκω καὶ ἄλλοις τολλοῖς, ἡμᾶς δὲ
ἔφες αὐτούργους τικας τῆς Φιλοσοφίας ὄντας. Καὶ ὁ δι-
Καλλίας, καὶ πρόσθετον μὲν γε, ἔφη, ἀπεκρυπτόμην ὑμᾶς·
ὅχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν τὸν δὲ, εἴναι παρ' ἐμοὶ ἥτε,
ἐπιδείξω ὑμῖν ἐμαυτὸν πάντα πολλῆς σκουδῆς ἄξιον ὄντα·
Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην πρῶτον μὲν, ὡσπερ εἰκὸς ἦν, τ
ἐπαναῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦτο συνδεπνήσειν· ὡς
δὲ πάντα ἀχθόμενος Φανερὸς ἦν, εἰ μὴ ἔψειτο, συνηκολού-
θησαν. Ἐπειτα δὲ αὐτῷ οἱ μὲν γυμναστάμενοι καὶ χρι-
σάμενοι, οἱ δὲ καὶ λευκάμενοι παρῆλθον. Αὐτόλυκος δὲ
μὲν δὲν ταρὰ τὸν πατέρα ἐκάθεζετο, ὡσπερ εἰκὸς, οἱ δὲ·

Τροφίς] De eo dicetur ad cap. ii.
26. Themistius Orat. p. 294. et 347.
de Protagora: ἀποχράντος Καλλία-
τοῦ λαυτούλων. Plura de his sophi-
stis dicta sunt in Introduzione ad
hunc librum.

αὐτούργος] Hesychio est αὐτούργος,
ὁ δὲ λαυτὸς ἵρανθινος, qui ipse agrum
suum sine opera servorum colit. Sic
Xenophon Econ. v. 4. de γαργύρῳ
καὶ τοῖς μὲν αὐτούργοις δὲ τοῖς χεροῖς
γυρεύσαστοις δὲ τῷ λαυτλαῖ γε-
νεγόντες (per operas servorum exco-
leantes agrum, et qui opus facientes
inspicunt) ἀνέβησαν. In Thucydide i.
141. Peloponnesii αὐτούργοι dicuntur,
ubi Scholia vocabulum interpretantur
δὲ λαυτόν τὸν γῆν ἵρανθινον επάνι
δέσλων.

7. *Ἐπειτα δὲ αὐτῷ παρῆλθον*] De
Socrate ejusque amicis haec dici non
posse, quod auctor nuperimma versio-
nis Germanicus putavat, recte admou-
nuit Lange, qui præter personas φ.
a Xenophonte commemoratas, alias
quasi mutas adfuisse suscipitur, quas
his ipsi verbis Xenophon significave-
nit. Argumentum dicit ex cap. ix.
7. οἱ δὲ γυμναστοί ἀκράτεις τοῖς
τετραῖς, ἀπιλασσοῖς τροῖς ταῖς λαυτοῖς γυ-
ναικας. Haec enim nec Socrati nec
alli amicorum ejus convenire putat,
itaque referunt verba ad personas illas,
quae quasi mutas adfuerant convivio,
quasque adeo nominare Xenophon

omiserat. Sed ratio fecellit virum
doctutum. Capitis enim li. seft. 3. Ni-
ceratus cum Crito habere dicitur
uxorem recentem nuptam (*νύφας*).
Huic igitur ipsi Nicerato et Crito habu-
erunt adducti, quibus tandem
infidentes properant ad conuges. At-
que iidem cum Autolyco ejusque pa-
tre Lycone videntur intelligendi hoc
in loco. Callias convivis balnea do-
mestica palestramque ad exercendum
parata domi habebat, quibus usi
convivæ ceteri præter Socratem ejus-
que discipulos tandem prodeunt in
cenaculum seu ἀνδρῶν. Niceratum
inprimis cum Crito tangunt ver-
ba οἱ μὲν γυμναστέοις καὶ χρισάμενοι
quod apparere puto ex loco cap. ii.
seft. 3. ubi de usu unguentorum dis-
putatur: οἱ γε μὲν γυναικεῖς ἄλλοις τε
καὶ ἄλλοι νύμφαι τύχοντι εἶσαι, ὅστις δὲ
Νικηφόρος τε τούτου καὶ δὲ Κριτοβούλεος,
μέρος μὲν τοῖς πρεσβύτεροις αἰτεῖ γάρ
τεττοντας θέσσας, et reliqua, de quibus
dicetur ad illum locum. Ceterum
Aristides ex h. l. posuit: οἱ μὲν τιμες
χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λαυτάμενοι.

8. *Μάστις εἰκὼς*] Vulgo haec duo vo-
cabula posita leguntur inter ἄλλα et
κατικλίθησαν, ubi Ernestum merito
offenderunt, qui aut corrigenda cen-
suit aut ita interpretanda, quasi ἡ
τεύχος scriptum fuisset a Xenophonte.
Sed ut notionem sibi propriam verba,
seruent, et locum sum recuperent,

ἄλλος ἀντεκάθησεν. Εὖθας μὲν τὸν ἐποίησε τοις τῷ
γραφέντα, πήγαστ' αὐτός φύσει βιωσαλλικόν τι τὸ κάλλος εἴ-
ναι, ἄλλος τε καὶ οὐ μετ' αἰδῶν καὶ συφροσύνης, τὰ-
9 Θάττερ. Λιτόλυκος τότε, κέκτητά τις αὐτό. Πρῶτος μὲν
γάρ, ὥσπερ, ὅταν Φέργυος τι ἐν πολλῇ Φανῇ, πάντας τορε-
άγεται τὰ δηράστα, ὅταν καὶ τότε τοῦ Αἰγαλούκου τὸ
κάλλος τάντον εἴληπε τὰς δύνεις πρὸς αὐτόν. "Ἐκεῖτε
ταῦτα δρώνταν οὐδεὶς οὐκ ἔπιστηχε τι τὴν ψυχὴν ὑπὲρ ἐκείνα.
Οἱ μὲν γέ συστημένοις ἐγίγνοντο, οἱ δὲ καὶ ἐσχημάτι-
10 λοῦσθεντος. Πάντος μὲν οὖν αἱ ἔκ θεῶν τους αἰτεῖσθεντο;

nilla pæne mutatione sicut opus. Unde dñm verborum Tectus etiam videtur Aristides. Quamquam enim, ubi locum posuit, verba *στοιχία* sed adjecta non leguntur, interpretatio tamen addita offendit videtur, vocabula olim duo suisse eo ordine in h. 1. ab eo lecta: μέλισσα δὲ, θηρική, τὸ δένδρον αὐτῷ τὸ μῆλον λεγόμενον τὴν τούτην μέλισσαν εἶπεν Αἰσθάνως μήτε προ-
τεῖσθαι λεπτήν, ἀλλὰ λεπτήν μὲν
έρεια πάρα τοῦτον. Si Xenophon
verbis *στοιχία* iudeat (i. e. *στοιχία* *λεγοντα*)
non contentus addidisset ulioν στοιχία
παρὰ τοῦτον, hanc omnem loci
puleritudinem vitulasset. Verum mihi
verbis *στοιχία* potius ad verbam
τεκτονία referenda videntur. Ad-
mouhuit etiam recte Weisstus juniores
in cónvivio affeditse. Comparat au-
tores Porter Archæol. iv. 20. Plo-
tarctum in Symposio. Idem mos
Rostrensis fuit. Suetonius Claudio c.
xxxi. Adhibebat omni tenea et liberas
fusas pueris purissime nobilibus, qui
morti veteri ad fulcra testorum sedentes
prefererentur. Tacitus Annal. xiii. 16.
Moss habebatur, principum liberos cum
detulisse: idem etiam nobilibus sedentes re-
sci in aspersione propinquorum, propria et
particiale mensa.

particula mentis.
[*Id est*, *in*] Ex Aristide tū, adjecit
Zenith, quod Iātī olim desideraverat
Stephanus. Quodsi abeget, dicen-
dum tuum *Syphax* tēs, ut erit in Agēs-
lao ē. *Act.* 26. *Wōrē* tēs wōrē ööw-
sung, *in* *gōdō* *gōdō* *gōdō* *gōdō* *gōdō*.

Scutellaria *Arctopoda* *Harringtonii* *var.*

tide recte adscivit Zeune; sed idem Ariſtides, certe Grecus hybritus, et omisit. Deinde οὐλος ει ηται Ariſtides scriptum habet, et ερνη omisit. Sic iterum c. ii. sect. 3. οὐλος ει ηται habet Ariſtides.

9. Ἀρτίος] Athenaeus v. p. 226. Ἀρ-
τίος θεος φύγεις δια ταντά τερψι, — αὐτός
καὶ δι' ἀλεύθερου πεπλοῦ στάσιν οἰκά-
πισται τὰς θύες λογίαν τελεῖ. ubi ante
Schweigaeusserum deenat articulus
vires repertus in Codd. duobus. Ma-
ximi Tyrit imitationem Orat. xxi.
4. annotavit Zeune.

[*deuteron*] **Athenaeus:** τὸν εὐφρόνιον
αἰδεῖς ἡ διὰ σὺν θεατῇ τι καὶ τοῦτο, in quo
legitione agnoscuntur αἰδεῖς, δοκεῖ
σύν. τι. Sic Cyrop. l. 2, 25. And
αἰδεῖς θεαταὶ τοιοί οἱ δευτέρων δια-
ρρήγησθαι. ubi vide annotata. et δὲ
Venat. v. seqq. 33. Sequens πάντας
iterum est cap. vi. 7.

σιανηγότις] Athenaeus σιανηλόν-
εω, quod et Codd. scripti tenent, et
prefert nuperus Editor.

10. **Πάρες**] Aristides οὐκέτε εἰ
h. i. ἔχει. Σequens γεγόνειον πρὸ^{την}
vulgato γεγόνειον. Idem Aristides, sed
Guellerhytanus, dedit. Idem volat
jam oīm h. i. reſcribi Stephanus
comparans Cyrop. iv. 4. 3. κακῶν
φύσεως τε καὶ καλλίου καὶ γεγόνειος
πρέσσεις θεῖ. **Pessime.** vulgatam curia
Bachio defendit Zeune. Attudemus
γεγόνειος, aliud γεγόνειον. Lexi-
cion MStum apud Alberti ad Heli-
chium sub vocabulo γεγόνειος εἰ δι. i.
posuit γεγόνειοι. S' αἴσθεσαι καὶ φύ-
σεις φύσεις, φύσις φύσις, φύσιον φύσιον

ἀκολθάστος ἀποτύπων εἶναι· ἀλλ' οἱ μὲν ἐξ ἄλλων, τῷρες
τὸ γραμμένηρι τὸ ὄρασθαι καὶ Φοβερότερος· Φθέγγυοις τὰς
καὶ σφραδρότεροι εἴναι Φέρονται· οἱ δὲ υπὸ τοῦ σύμφρονος
ἔργοτος ἔνθεος τὰ τὸ ὄρματα Φιλοφροστέρεως ἔχουσι, καὶ
τὴν φωνὴν πρωτότεραν ποιῶνται, καὶ τὰ σχήματα εἰς τὸ
ἐλαφρώματος ἀγοντινού. "Α· δή καὶ Καλλίας τότε· διὰ
τὸν ἄριστα περάσται, ἀκολθάστος ἢν τοῦς τετελεσθεντούς
τούτῳ τῷ θεῷ· Ἐκύρως μὲν οὖν σιωπῆ ἑδείπτουν, ὥσπερ·
τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονος τυπού· Φίλη-
ππος δὲ ὁ γελαστόποτος, κρούσται τὴν θύραν, εἰπε τῷ ὑπα-
κούστατι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη, καὶ διότι κατέγε-
νθαι βαύλοιστο, συγεοχθνασμένος δὲ παρῆται ἐφη τάντα-
τα ἐπιτίθεσται, ὥστε δειπνεῖ ταλλότρια. Καὶ τὸν παῖδα
δὲ ἔρη τάντον τοιέρθεται, διὰ τε τὸ Φέρεν μηδὲν, καὶ διὰ
τὸ ἀνάργυρον εἴναι. Ο οὖν Καλλίας ἀκούστας ταῦτα, 12
εἶπεν, ἀλλὰ μόνοι, ὡς ἄνδρες, αἰσχρός στέγυς γε Φθονῆ-

probabat Alberti, Copulam et omittit Aristides Guellerbyt.

φίληππος] Aristides φίληππος Leonclav. et Stephanus temere prefererant; nam verba φίληππος τὸ γ. et certe pendent a verbo φίληππος, cui responderet sequens δύναται, ut recte menuit Zenute.

φιλοφροστέρεως] Juntinga φιλοφροστέρεως, margo Vdlois. φιλοφροστέρεως. Deinde edd. ver. λαζαρέπατος dant.

11. **σφραδρότερος**] Solenne de foribus pulsandis, ubi quis admitti vult, item πέριν ; qui vult exire, ψυχή, crepat foras extorquens apertinendas. Jamne dicunt ἀστάνειν pulsant, et antequam admittatur hospes, annunciarē bonitatem, εἰσεγγέλλειν. Hinc verba plausibilis exemplis illustratae Bachii annotatio longa ad h. l.

θεότητος] Atheneus p. 614. et h. l. retulit Adelbertus—στοιχεῖον δ. Ex eodem velgatorem τε τοτε θεότητας in ἡμετέραι τοντος. Ceterorum domino triclinium ridiculare nunciū volo domino de adventu fuge; quo faciunt oppofita curva, τὰ τετράδια, et duarū ταλλότρια,

πάρδωναι εἰς φίληππον μόνο, quia explicatio non eagent.

12. **ετίγημεν** γε φθονήρια] "Turpe esset hoc certe, si domo eum excludere, ne intromittere quidem vellempie, eum illud quidem non esset turpe, si non admitteretur ad coenam. Aut ceterum hoc vim jaci contingit, aut necio quo alluditur. Hoc vero datum videri non debet, νοοῦμενος γε jocum Calliae." Sip ad h. l. Weiske, cum quo plane sentire video Langium, qui verba haec ετίγημεν γε φθονήρια cum vultu misericordius contemplans pleto pronunciata fuisse a Calliae putabat. Sed malo modo efficiunt viri docti, ut Calliae dictum simile επιχρυσαν: videri possit. Inquit pertinet επιχρυσαν ad Philippi ridicula, quae juveni Antolyco mirationem faltem extorquere debebant, cum talia antea non audirentur videri debeant. Quod vinos doctos fefeller, est hoc, quod Calliae vultum poteri amici diligenter obseruant, επιχρυσαν enim ab amatis sua dicta omnia et facta inspi- nentur et laudabili cupient. Sed

ταῖς εἰσίτω αὖν. Καὶ ἄμα ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυκον, δηλούστι ἐπισκοπῶν, τί ἔκεινος δόξει τὸ σκῆμα
 13 εἶναι. 'Ο δὲ, στὰς ἐπὶ τῷ ἀνδρῶν, ἔθα τὸ δεῖπνον ἦ,
 εἶπεν, ὅτι μὲν γελωτοποίος εἴμι, ὅτε πάντες, ἥκω δὲ
 πραθύμως, νομίσας γελοιότερον εἶναι τὸ ἄκλητον, ἢ τὸ
 χειλημένον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Κατακλίνου τοίνοι,
 ἔφη ὁ Καλλίας. Καὶ γὰρ οἱ παρόντες σπουδῆς μὲν, ὡς
 14 ὄρας, μεστοί, γέλωτος δὲ ἵστα ἴνδεστεροι. Δειπνούστων
 δὲ αὐτῶν, ὁ Φίλιππος γελοῦσιν τι εἴδεις ἐποχεῖρει λέγειν,
 ἵνα δὴ ἐπιτελοῖη, ὥντερ ἔνεκα ἐκαλεῖτο ἐκάστοτε ἐπὶ τὰ
 δεῖπνα. 'Ως δὲ οὐκ ἔκινησε γέλωτα, τότε μὲν ἀχθεοῦσις
 Φανέρῳ ἐγένετο. Αὕτης δὲ ὀλίγον ὕστερον ἄλλο τι γε-
 λοῦσιν ἐβούλετο λέγειν. 'Ως δὲ οὐδὲ τότε ἐγέλασαν ἐπ'-
 αὐτῷ, ἐν τῷ μεταξὺ πανταχόμενος τοῦ δεῖπνου, συγκα-
 15 λυθάμενος κατέκειτο. Καὶ ὁ Καλλίας, τί ταῦτ', ἔφη,
 ὁ Φίλιππε; ἀλλ' οὐδὲν σε εἴληφε; Καὶ ὃς ἀναστε-
 νάγκας ἔπει, ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὁ Καλλίας, μογάλη γε.
 'Ἐπεὶ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλαλεν, ἔρρει τὰ ἐμὰ
 πράγματα. Πρόσθεν μὲν γὰρ τούτου ἔνεκα ἐκαλούμην
 ἐπὶ τὰ δεῖπνα, ἵνα εὐφραινοίσθι αἱ συνόντες, δι' ἐμὲ γε-
 λῶντες· νῦν δὲ τίνος ἔνεκα καὶ καλεῖ μέ τις; οὔτε γὰρ
 ἔγωγε σπουδᾶσαι ἀν δυναίμην μᾶλλον, ἤπερ ἀθάνατος
 γενέσθαι, οὔτε μὴν ὡς ἀγτικληθσόμενος καλεῖ μέ τις,

Callias hic simpliciter Autolycum aspicit, ut discat ex vultu pueri modestissimi, quid illi de novo hoc nec ante audito sermonis genere videatur. Ita Brodæ etiam visum est.

14. *τῇ μητρὶ] Interim, dum certeri canabant.* Ita Zeune. Mihī potius videtur dictum pro μητρὶ δι-
 strōν ἴταντα, abrumpti canam et re-
 sambil capite velato, quod erat pudoris
 vel tristitiae signum, ut in Cyrop. v.
 6, 3.

15. *ἄλλῃ]* Minor Weiskum, an-

dīquum ἄλλῃ δὲ revocasse cum Ba-
 chio, cum rectius ex Stephani emen-
 datione dedisset Zeune.

ὑφεσίνων] Margo Villoisoniani
 libri ὑφεσίνων dat. Verum imper-
 fecti usum non admittere videatus
 praecepta G. Hermanni ad Vigerum
 p. 805.

καλῇ] Est pro futuro usitate, sed non Atticis scriptoribus, καλῶν,
 nec opus Stephani cojectura καλῇ,
 ut recte monuit Zeune.

ἐπεὶ θάντες ἴστασιν, ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν
οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθας. Καὶ ἄμα λέγων ταῦτα ἀπε-
μύττετο τε, καὶ τῇ Φωνῇ σαφῶς ηλαίειν ἐΦαίνετο. Πάν- 18
τες μὲν οὖν παρεμφεύγοντό τε αὐτὸν, ὡς αὐθίς γελασό-
μενοι, καὶ δειπνεῖν ἔκέλευον· Κροτόβουλος δὲ καὶ ἔξεκάγ-
χασεν ἐπὶ τῷ οἰκτησμῷ αὐτῷ. 'Ο δέ ὡς ἤσθετο τοῦ
γέλατος, ἀνεκαλύψατό τε, καὶ τῇ ψυχῇ παραχειλευσά-
μενος θάρρειν, ὅτι ἔσοντας συμβολὰ, πάλιν ἔδειπνει.

CAPUT II.

'ΟΣ δὲ ἀφροδίτης αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπείσατο καὶ 1
ἐπαλάνισαν, ἔρχεται τις αὐτοῖς ἐπὶ κῆμον Συρακόσιος
ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὁρχηστρίδα
τῶν τὰ Θαύματα δυναμένων ποιεῖν, καὶ παιδία πάντα
γε ἀραιοῖς, καὶ πάντα καλῶς κιθαρίζοντά τε καὶ ὁρχού-
μενον. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπιδειχνὺς ὡς εἰς Θαύματα, ἀργύριον
ελάμβανεν. Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς η μὲν αὐλητρὸς πῆληστεν, οὐ δέ
είπειν.

εἰσφέρειν] Edd. vett. *εἰσφέρειν* dant.

16. *εἰδος]* i. e. postea, in posterum. Leonclavius *ιδος* malebat, nullam idoneam ob causam.

εἴ τι ψεχεῖ πρε.] Ridicule, ut magnum aliquod opus aggressurus, ut Cyrus apud nostrum l. 4, 13. διαστάσεων ισοτῆτα τοιοῦτον, ισοτῆτα.

Ισοτηταν εμβελαι] Symbols ad con-
vivia aut ονειρινα ipse cogitabat
Zeune, risus ex Pollucis loco vi. 28.
παρεχόμενοι εμβελαι τὸν γέλατα in-
terpretabatur Weiske; neuter apte.
Ut εμβέλλων τῷ μάχην est conferre
ρυγμα, sic εμβελαι b. l. sunt rug-
ae, prælia, ad quæ animum verbis
confirmat fortiter gerenda. Ridicule
simil ambiguo verbo vel εμβελαι
λέγοντες τοι εμβελαις ad conam colla-
tas significat.

Cap. II. 1. *Ιστικάσινον]* Plato Sym-
polisi sed. 4. Συνράτους διεπιστάτες
καὶ τὸν δέλλον, στοιχέας τοι σφᾶς ποι-
κιλοδας καὶ βούτας τὸν θεόν καὶ τέλλα
τὸν πριγόριτο, τρίπιοδας πρὸς τὸν πό-

τον. Ordinem convivii enarrat Phili-
lylius Athenæi ix. p. 408. καὶ δὲ δε-
ιπνεῖσαν αἱ γυναικεῖς ἀλλὰ ἀφρο-
δίαι ἐσθίει τὰς πρετίκας, οὐτας πρα-
κοπῆσαι, ίστινα κατὰ χιλιῶν ἵστοι
καὶ μύρον τι δῶνται. Sed hic mulieris
bus cum aqua unguentum præbent
viris non adeo solemnis unguenti
ufus in conviviis; sumptum tamen
et præbitum suisse in quibusdam te-
stantur loca poetarum posita in
Athenæi ix. p. 409. Callias convi-
vis unguentum præbere parabat, sed
Socrates ejus usum recusat.

ιστιν τάμεν] Platonis τρίς τὸν πότον
comparavit Zeune. Sed τότες εἰς
conviviantium; καράκοτες foris ad-
veniunt ad compotantes. Sequens
τι ποτὲ πλεγέσσατε ex Aristide addi-
dit idem Zeune. Syracusius homo
quo nomine appellatus fuerit, igno-
rare nos Xenophon voluit.

2. οἱ μὲν εἰληπτές] Vulgatum οἱ
εἰληπτές μὲν εἰς Aristide correxit
Zeune.

ταῖς ἐκπέραστι, καὶ ἐδίκαιον μάλιστροφότερος ἵκανος
οὐδεποτέ, εἶτε ὁ Σωκράτης, η̄ Δίς, οἱ Κατάλιται, τελέσει
τῆρας εἰστεῖται. Οὐ γάρ μόνον δῆποτε αὔμεροτες παρέθη-
καται, ἀλλὰ καὶ θεάρεσσι καὶ αὐτούροιστα ἕδιστα πάρι-
ς χειρεῖ. Καὶ ὁ Ἐφη, τί σὺν, εἰ καὶ μάρτυρες τις ἡρώινοι εἴσεγκας;
Ἴνα καὶ εἰδοῦσι εἰστάσσεσθα; Μηδεμῶς, Ἐφη ὁ Σωκράτης,
“Ἄστειος γάρ τοι εὐθὺς ἄλλη μὲν γυναικί, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ¹
καλῇ, τέττα καὶ ὄσμῃ. ἄλλη μὲν ἀνδρὶ, ἄλλη δὲ γυναικὶ²
τιρέται. Καὶ γὰρ ἀνδρὸς μὲν δῆποτε ἔνεκα ἀπὸ οὐδεὶς
μύρῳ χρίσται. Αἱ πάντες γυναικεῖς, ἄλλως τε καὶ ἦν
νύμφαις τύχαντο εἴσται, ἀστερὶ ή Νικηφόρου ταῦτε καὶ ή
Κριτιθέλου, μάρτυρες τοῖς καὶ τρυποθέοντας; αὐταὶ γὰρ

3. Αἱ μήτραι] Aristides αἱ γε μήτραι Nicēphorou τοῦς habet, et Muretus Var. Lect. xix. c. 9. αἱ γε μήτραι—καὶ δύο—Νικηφόρος ἐτούτου καὶ ἡ Κριτιθέλη εἰ h. l. posuit. De Nicenati usq[ue] ποιῆσθαι est infra iv. 8.—Vulgo additum ἔτει post ἡν suadente Viatorio V. l. xxiii. 7. recte omisit, ut gloriam, Stephanus, Leoncl. et fecuti Editores. In Aristide Codex Guelferb. habet αἱ μήτραι. Vide ad cap. i. scđt. 8.

μήτραι μήτραι] Negationem ex Aristide addidit Steph. Leoncl. Weiss et Bæthius; hic quidem μήτραι αἱ γε, etiam scriptum malebat. Abella contra debere negationem affirmavit Ernesti et Zeune. Ille rationem edit, Socratem velle demonstare, unguiculum mulieribus convenire magis quam viris, easque, imprimita causa sponsa fine, unguento uti. Ipse igitur corrigit p[ro]p[ter]o μήτραι μήτραι, i.e. admittant. Zeune vulgariter defendit et sic interpretatur. sed mulieres—aliquid quidem unguentis insuper desiderant, (s[ed] ut sponsa unguentis medicina fuit dolib[us] volant) quia ipsam (nra enim scribi vult) unguentum redolent, s[ed] unguento utinam. Sed utrius interpretationi adversatur sequens comma Iliasis Η et εετ. · Zeunii scripturam admisit Weisske; itaque eandem interpretationem probabili videtur. Faber in

versione gallica interpretandi causas ut ait, posuit: n'ont pas autrement besoin de parfums: car d'elles-mêmes elles en ont assez. Vitium vulgare lectionis conjectura sanare conatus est Muretus l. c. mētrai γὰρ ταῦτα Κριτιθέλη: quae ratiō ab hoc loco valde aliena esse videtur, etiam sine interpretatione proposita a viro docto. Equidem lectionem Aristide cum Stephano unice probo. Vulgo erat αἱ μήτραι καὶ μήτραι. Juntina p[ro]p[ter]o dat. Aristides sic interpretatur: αἱ μήτραι μήτραι μήτραι εἰσι μήτραι, μήτραι ταῦτα γὰρ Ιλιαῖς τούτας γε εἰσιν. —Nunc denum video Athenean locum hunc ita posuisse libro xv. p. 686. ἀλλὰ καὶ ἀποδεῖται καὶ Στράβων: —Ιλιαῖς τοις ἡμῖν—εἰδούσι τούτας ταῦτα—μήτραι—μήτραι—τοῦτο οὖδε μήτραι γένεται, αἱ γε μήτραις δέλλος καὶ τοῦτα μήτραι—Νικηφόρος εἰστούσα καὶ Κριτιθέλη, μήτραι μήτραι καὶ μήτραι: νεύτη γάρ τούτο τούτα ταῦτα Ιλιαῖς Η τοῦ ή γυναικεῖα καὶ τηλεούσα δέλλον εἰ μήτραι γένεται, δέλλον καὶ θεάρεσσι τεθυνοται. —μήτραι μήτραι δέλλος καὶ ταῦτα μήτραι—λαυδίσθαι μήτραι τηλεούσας καὶ χέριον ταῦτα Ιλιαῖς. Ad quem locum Calaubonus annotavit etiam Aristidem e Xenophonte laudare ή καὶ νόμιμο Detinere admonuit cum interrogations scribendum esse μήτραι μήτραι τηλεούσας; etiamque contradictionem ad dei-

τούτου ὅρθιγί. ἀλαίνει δὲ τοῦ ἐκ γηραιότερος ὄφην καὶ παραπταὶ ιδίων. Η μάραι γυναιξί, καὶ ἀστεῖα πεδίσκηρα. Καὶ γὰρ δὴ μέρος μὲν ὁ ἀλυψάμενος καὶ δεῖλος καὶ ἀλευθέρος εἰδὺς ἀπατεῖ ὄμοιον ὅρθι· αἱ δὲ ἀπὸ τῶν φλεγόσιν μέρχονται ὄσμαι ἐπιτηδευμάτων τε πρῶτην, καὶ χρόνον παλλᾶ δεονται, εἰ μέλλοντι πόθεν τε καὶ ἀλευθέραις ἔσταθαι. Καὶ ὁ Λύκων εἶπεν, οὐκοῦ νέοις μὲν ἀντὶ ταῦτα· τίμες δὲ τοὺς μητέρας γηραιόμενος τίνος ὅρθη δεῖραι; καὶ λοκάγαθίας τὸ Δί, ὅφη ἡ Σωκράτης. Καὶ πάθει ἂν τις τοῦτο τὸ χρήσμα λάβειν; Οὐ μὰ Δί, ὅφη, οὐ παρὰ τῶν μυροπώλων. Ἀλλὰ πόθεν δῆ; Οἱ μὲν Θεόγυνες ὅφη,

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπὸ ἐσθλῶν διδάσκουσι. Ἡν δὲ κακῶν
Συμμηγένες, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἔοντα κόκκον.

καὶ ὁ Λύκων εἶπεν, ἀκούεις ταῦτα, ὦ νισί; Ναὶ μὰ Δί, 5
ὅφη ἡ Σωκράτης, καὶ χρῆται γε. Ἐπεὶ γαῖν τυκτόρος
ἀβάλετο τῶν παγκρατίου γενέσθαι, σὺν σοὶ σκοτύματος

Cum ab H. Stephano fuisse propositum. Hanc lectionem Aristidem recte fuisse interpratum verbis ταῦτα διδέει μὲν οὐ περιδίκιον. Hanc διηγείγοντα egregiam animadversionem nemo facile erit qui cognitam non habet probet; itaque textum Xenophontis ita refinxi, ut signum interrogacionis adderem. Ceterum verba ἀπέντα γὰρ τοῖς ξενοῖς (ita enim λογιζοῦσιν) cessavit vir doctissimus, polim. cum Calabrono interpretari; ipso enim sicut pro argenteo fratre agnitus. Miratus quid ex vitiola Athenei scriptura excusperit, supra dixi gratias. Consequens Athenei et Aristidius proprie me, ut τοῦτο et deinceps πεπτόλιμον ἢ από Κρητούμην παρεπέστεται. Utterque enim con-

tinuit invenit.

παρεπέστεται] Ορθία σημειοῦται τοις λαοῖς, πεπτόλιμον, παρεπέστεται et similis estheteron τιτανεῖ. Ita Weiske. Xenophontis locum respicere videtur A. Schiller. Testim. p. 140. M. 1770. N. 20-

τιτανοῦ μητραλαῖος πίνει βάκτερον ἢ τοῦ πειδῶν θέρος.

4. μὴ ὁ ἀλυψάμενος] Articulum sic vulgo insertum auctore Athenaeo determinatum, nisi junxitris ἀτα; ἀλυψάμενος, scil. l. s. IX.

χρήσιν] Additum παλλᾶ Stephanus afterisco notavit, sine nota recepit Weiske, quod vocabulum decet in edd. veteribus, interpretatione Ribi eti et damnavit Zeune, recte monens, si παλλᾶ probetur, desiderari ad ἐπιτηδευμάτων simile additamentum; quod Athenaeus tamen præbet, χρήσιν addens ante χρήσιν παλλᾶ.

Συμμηγένες] Ex Steph. secundū οὐμηγέδης reportat Weiske, edd. vett. et Leoncl. οὐμηγέδης dant, aduersantes metro.

5. ιθελάτη] E conjectura Leonclavii et Stephani Weisius et Bachius edidicenter βούλατο-πεντέψημος, cuius rationem statim videbimus.

πεντέψημος . . . ad] Cum Leonclavio Weisius et Bachius πεντέψημος

. . . αὐτὸν δοκεῖ αὐτῷ οἰκανότατος εἶναι εἰς τὸ ταῦτα
βέπτιτηδεύσας, τούτῳ συνέσται. Ἐγκαῦθα δὴ πολλὰ εἰ-
φθύγξαντο· καὶ ὁ μὲν τις αὐτῶν εἶπε, πῶν οὖν εἰρήσει
τούτου διδάσκαλον; ὁ δέ τις, ὃς οὐδὲ διδαχτὸν τοῦτο εἴπει
ἔτερος δέ τις, ὡς εἴπερ τι καὶ ἄλλο καὶ τοῦτο μαθήτων.
7. Οὐ δὲ Σωκράτης ἔφη, τοῦτο μὲν ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν,
εἰσαῦθις ἀποθάμεθα· ποὺ δὲ τὰ προκείμενα ἀποτελλά-
μεν. Όρε γὰρ ἔγωγε τίνει τὴν ὀρχηστρίδα ἐφεστηκεῖν,
εκαὶ τροχὸς τὴν αὐτὴν προσφέροντα. Ἐκ τούτου δὴ πῆλε
μὲν αὐτῇ η ἐτέρᾳ προστηκὼς δέ τις τῇ ὀρχηστρίδι ἀν-
θίδιον τὸς τροχὸς μέχρι διάδεκτα. Ἡ δὲ λαμβάνοντα
ἄμα τε ὠρχεῖτο, καὶ ἀπερρίπτει διανυμένους, συντεκμαρ-
μένην, ὅσον ἔδει ριπτεῖν ψύχος, ὡς ἐν βαθμῷ δέχεσθαι αὐ-
τούς. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἐν πολλοῖς μὲν, ὡς ἄνδρες,
καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ η ταῖς ποιεῖ, ὅτι η γυ-
ναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὐσια τυγχάνει,
γυνώμης δὲ καὶ ισχύος δεῖται. "Οποτε εἴτε ίμαν γυναικα

scriperunt, recte, cum iidem βούλωσε
antea dederint. Nec est hæc Leoncl.
editionis scriptura orta errore opera-
rum, ut ait Zeune. Scilicet cum vidis-
sent particularia ad futura aliqua re
esse h. l. debere, vulgatam lectionem
ille cum Stephano immutavit, non
recordatus tamen pancratii vicitoriā
Autolyco jam contigisse, nec adhuc
sperari; quod recte contra lectionem
βούλωσε monuit Zeune. Itaque super-
est, ut putemus excidisse propter
verborum similitudinem quadam,
quæ cogitatione suppleri posse mihi
non videntur ut Zeunio. Weiske
nimis argutam brevitatem hanc esse
ait, quam ut hæc integra esse pote-
mus. Recte. Igitur lacunæ signa
apposui.

^{et recte]} Articulum ex secunda
Steph. cum Welfio et Weiskio ad-
scivi.

6. ^{εἰταῖς}] Juntina ταῦτα, unde
ταῦτα effecti Castalia. Deinde abrū-
tū dat margo Villois. postea edd.
vett. οὐφέναι; verum etiam margo

Villois. dat. οὐφέναι edd. Halensis et
Castal.

^{τούτοις}] Ita Castal. Brodeus,
Leoncl. Stephanus scriperunt pro
τούτοις illis, ut deinde μαθήτων pro vul-
gato μαθήτων est ex emendatione
Leoncl. et Stephani.

8. ^{τροχὸν}] Huc referunt Artemi-
dori i. 68. τρυχωταῖς ή μαχίμοις
πεπλαΐσθαι.

^{δοκείσιν}] Edd. vett. δοκείσιν
dant. Sequens ποιεῖ, forma Ioni-
ca. Welfium sequens Bach. mutavit
in ποιεῖ.

^{τοιδησι}] i. e. saltans ad coquerm
vel rhythmum.

9. ^{τοιδησι}] Aristides Guel-
ferbytanus habet scriptam ex h. l
τοιλα ή καὶ τοιδησι. Certe τοιλη-
της est particula δι ita collata, quae
si transferatur et conjungatur τοιλη δ.,
ut sit τοιδησι, recte habebunt omnia.
Deinde edd. vett. dant τοιδησι χρήση,
sed Aldina οὐδεῖ.

^{γνώμη—δέσμη}] Lange verteberat:
mente seu ratione servat. Talem fan-

ἔχει, θαρρῶν διδασκέτω, ὃ τι βούλοστ’ ἀν αὐτῇ ἐπιστα-
μένη χρῆσθαι. Καὶ ὁ Ἀντισθένης, τῶς οὖν, ἔφη, ὥ 10
Σάκρατες, αὕτῳ γιγνώσκων, σὺ καὶ σὺ ταῖσδενεις Σαν-
δίππην, ἀλλὰ χρῆ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἵμαι δὲ καὶ τῶν
γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων, χαλεπωτάτη; "Οτι,
ἄφη, δρᾶ καὶ τοὺς ἵππους βουλομένους γενέσθαι, σὺ
τοὺς εὑπειθεστάτους, ἀλλὰ τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους κτω-
μένους. Νομίζουσι γὰρ, ἤ τοὺς τοιότους δύνανται κατέ-
χειν, ραδίως τοῖς γε ἄλλοις ἵπποις χρήσεσθαι. Καγὸς
δὴ βουλόμενος ἀνθρώποις χρῆσθαι, καὶ ὄμιλον, ταῦτην
κέκτημαι, εὖ εἰδὼς, ὅτι, εἰ ταῦτην ὑποίσω, ραδίως τοῖς γε
ἄλλοις ἄπασιν ἀνθρώποις συνέσομαι. Καὶ οὗτος μὲν
δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι. Μετὰ 11
δὲ τοῦτο κύκλος εισηγέχθη περίμεστος ξεφῶν ὄρθων. Εἰς
οὖν ταῦτα η ὄρχηστρὶς ἐκυβίστα τε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ

tentiam Socratis orationi minime
convenire recte censuit; igitur verba
aliunde illata putavit unice scelus-
tit. Temere! δύται est inferior εἴη,
ut recte habet Index Zeunianus. Pro
γνώμην idem Lange malebat μύρη
scriptum. Etiam Weiske in voca-
bulo γνώμην adhæsit, et querit, quid
h. l. sit? Opinatur autem universe
esse scientiam, rerum notitiam. Itaque
recte sequi: ὅτις εἶτις ὑμῶν γνῶμη
ἴχει, θαρρῶν διδασκέτω, ἢ τι βούλοστ’ ἀν
αὐτῇ λειτουργίᾳ χρῆσθαι. Putavit igitur
vir doctus haec referri ad γνώμην.
At ita λειχός nulla ratio habetur.
Scilicet et ipse verbum δύται aliter
intellexisse videtur, atque oppositum
οὖν, λειχόν fieri postulat. Itaque ni-
hil mutandum censeo.

10. παιδίσκοις] Edd. vett. præter Ca-
stal. παιδίσκοις habent. Ceterum So-
cratis hanc responsum repetit Plu-
tarchos de utilitate ex hostibus ca-
pienda p. 337. ed. Reischli, et Gel-
lius N. A. i. 17.

οὐδὲ δύναται οὐσῶν] Zeunii inter-
pretationem oratio non aliter a loco
preferri vīta εἴη, quippe cuius occasio
ab arte et exemplo saltatricis erat

subnata, recte damnavit Weiske, qui
pertinere ait responsum Socratis ad
verba δύται ιέναι τοὺς λειτουργούς. In
hoc enim omnes una consenserunt, ne-
minem dubitasse, sicut de docenda
παιδίσκοις. Addit ex Suida inter-
pretationem δύται οὐσῶν, μάρτιον, περι-
τάς, λειτουργούς. Breviter, rectum et
verum dictum interpretatur Weiske.
Mihi oratio non ἀπὸ τῶν οὐσῶν ea-
dem esse videatur, quae λειτουργούς et
λειχόχος. Itaque Xenophon dicere
voluisse videatur: δοκεται φίσις εἰ
comparatio eorum domendorum
cum muliere ducenta acute et voce
ufua defensionem suam contra An-
tisthenem egregie exsequi. Video
nunc etiam Langium haec verba ad
importunam Antisthenis questionem
referre.

11. Εἰς εἴη] Juntinga dat εἰς μή εἴη.
[λειτουργούς] Recte h. l. interpreta-
tur Weiske: in hos gladios saltatrix
saltat et capite prono se dabit, et ro-
tata super eos rufus in pedes revoluta
habet. Diversum enīma est λειτου-
ργος, a λειχόν, ut bene admonuit
vir doctus.

αὐτῶν. Ὅτε εἰ μὴ Θεόμενοι ἐφεβάντο, μάτι τῷθρ. ἡ δὲ παρρούτως τε καὶ ἀσφαλῆς ταῦτα διεπρέπετο.

12 Καὶ ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντιθέτου, εἶπε, ὅταν τούς γε Θεομένους τὰς ἀντιλέξεις ἔτι σύμμα, ὡς εὐχεῖ καὶ ἡ ἀγδεία διδάκτον, ὅτότε αὕτη, καὶ περ γυνὴ φύσα,

13 αὕτη τολμηρῶς εἰς τὰ ἔργα ἴσται. Καὶ ὁ Ἀντιθέτος εἶπε, ἡρέ οὖν καὶ τῷδε τῷ Συρακοσίῳ πρότιτος ἐπιδείπ
ζειτι τῇ πόλει τὴν ὄρχηστρίδα εἰπεῖν, ἵνα διδῷσιν αὐτῷ
Ἀθηναῖοι χρήματα, ποιήσου τάντας Ἀθηναῖον τολμητόν

14 ἐμέσος ταῖς λόγυχαις ιέναι; Καὶ ὁ Φίλιππος, ἡ Δί, ἔφε,
καὶ μὴ ἔγοητε ηδεῖς ἀν Θεόμην Πειταυδεον τὸν δημητράρεαν
μαινθάνοντα κυβιστῶν εἰς τὰς μαχαίρας, ὡς καὶ φὰ τὴ
μὴ δύνασθαι λόγυχαις ἀντιβλέπειν, οὐδὲ συστρατεύσθαι

15 ἐθέλει. Ἐκ τούτου ὁ παῖς ἀεργήσατο. Καὶ ὁ Σωκράτης
της εἰστι, εἴδετ', ἔφη, φε καλὸς ταῖς ἀν, ὥμης σὺν ταῖς
σχήμασιν ἔτι καλλίων Φαίνεται, η ὅταν πουχήαν ἔχει.
Καὶ ὁ Χαρμίδης εἶπεν, ἐπαινῶντι ἔοικας τὸν ὄρχηστρον

16 δάσκαλον. Ναὶ μὰ τὸν Δί, ἔφη ὁ Σωκράτης· καὶ γὰρ

[ἱεροτόνος] Aristides, etiam Guel-
fesbytanus, *[ἱεροτόνος]* habet ex h. l.
sed alii libri vulgatum dant.

12. *ὥς οὐχι]* Justinina *ὥς οὐ* dat et
sequens *οὐχι* omittit.

13. *ἀρέτην*] Weiske *ἀρέτην* scriben-
dum censuit atque ita edidit omisso
signo interrogatio. Platonis locos
similes desideranti indicabit Heindorf
ad Charmidem p. 73. cuius est anno-
tatio satis copiosa de utraque scri-
ptura, sed dubitationem omnem mibi
nondum exemit. Ceterum Cornarius
in Praelectione ad verisionem Symposii
utriusque Platonici et Xenophontei
p. 11. hunc locum tanquam vitiorum
ita corrigi voluit: *τελείωσεν τὴν ἀ-*
χρηστήν *καὶ οὐρανού* vel *καὶ ἡ Σφραγί-*
σης *ἔπειτα*. arque ita vertit: *Proinde*
etiam hinc *Syracusis* *commodissimum*
fuerit, *quod* *civitati* *salutarem* *oler-*
teris. *Et hic*, *si* *dixi* *τοι*, *inquit*, *Atheni-*
nas *pecunias*, *facere* *wellet*, *ut* *omnes*
et *cot.* Scilicet virum doctum vul-

gata scriptura *καὶ οὐρανού* videtur in ero-
rem induxisse, quam cum Castalione,
Leonclavio et Stephano in *tabula*
mutata recentiores Editores.

14. *Πισιανδρόν*] Ex Thucydide viii.
53. et Xenophontis Hellenicis II.
notum, quem in comedie Aribus
inscripta versu 1556. Pace 395. Lybris
strata 490. publice exagitavit Ariko-
phanes. Pax vero fuit in certamine
publicum commissa Olympiadis 90.
anno 4. Aves Ol. 91. 2. Lybris
Olymp. 92. Fuit igitur Pisistratus
Olympiadis 90. initio demagogus ti-
miditate insignis adeo, ut publicam
Cornicorum irrisiōnēm mereretur.
Falsum igitur, quod Weiske posuit
in Disputatione de Symposio p. 97.
Pisanderum demum Olympiade 92.
1. fuisse δημογέτον, quippe qui se
anno a Thucydide commemorare et
in quadringentis tyrannia codem sed-
no perierat.

ἄλλο τι προσενέψας, ὅτι οὐδὲν ἀργὸν τῷ σώματος ἐκ τῇ ὁρχίστῃ ἦν, ἀλλ' ἄμφα καὶ τράχηλος, καὶ σκέλη, καὶ χεῖρες ἔγυμαζαντο, ὥσπερ χοῦ ὁρχεῖσθαι τὸν μέλλοντα αὐθοράτερον τὸ σῶμα ἔχειν. Καὶ ἐγὼ μὲν, ἐφη, πάντα ἀν ηδέως, ὡς Συραχόσιε, μάθομε τὰ σχήματα ταῦτα σαῦ. Καὶ ὃς, τί οὐ χρήση αὐτοῖς; ἐφη. Ὁρχεῖσθαι τὸ Δία. 17
 Ἐπαῦθα δὴ ἐγέλασαν ἀπάντες. Καὶ ὁ Σωκράτης μάλα ἐσπανδακότι τῷ προσώπῳ, γελάτε, ἐφη, ἐπ' ἐμοὶ; πάτερον ἐπὶ τούτῳ, εἰ Βούλομαι γυμαζόμενος μᾶλλον ἴημαίνειν, ή εἰ ὅδιον ἐσθίειν καὶ καθεύδειν, ή εἰ τοιάτῳ γυμνασίῳ ἐπιδυμῷ, μὴ ὥσπερ αἱ διλιχαρδόμοις τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὄμοις λεπτύνονται, μηδ' ὥσπερ αἱ πίκται τοὺς μὲν ὄμοις παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται, ἀλλὰ παντὶ διεπονῶν τῷ σώματι, πᾶν ἴσορρο.

16. *προσίνεια*] Mihi scribendum videbatur ex usu Platonicō et Xenophonteo verbi *ἴναι*, quem lectori notum esse putō, *προσίνεια*. — Etiam in Platonis Gorgia sect. 37. λίγων δικαιοσύναις, οὐτε λγάναις οὐδὲ τοῖς τυγχάνεισιν ταῦτα πιστεύονται, Basili. utraque de *ρίσει* male dedit scriptum, non est simpliciter *animus advertere*: *ινοῦ* est cogitare, et significat praeципue cogitationem ex affectu rei cuiusdam subnataam.

ποιοῦσιν τοῦ σώματος] Intellige μίλος. Athenaeus i. p. 20. τῆς δὲ Μίμησιος οὐχιτοις ἥπερ καὶ Σωκράτης ὁ εὐφερνος καὶ πολλάποις καταλαμβανόμενος ἐργασίαις, ὡς Φοῖς Σινοφῶν, ἀλλετοῖς τοῖς γυμνασίοις παντος ίναι μίλοις τὴν ὁρχηστὴν γυμνασίον, quem locum vitiosum esse, fatentur interpres; medelam nullus excogitavit. Vocabulum Μίμησιος, ex superiori loco repetitum, delendum plane erat.

ποτετος ζεν] Placet conjectura Weiskei *στοιχεία* ferentibus: cum qua sequentia bene congruant.

17. ἢ εἰ ὅδιον—ἢ εἰ] Ernesti prius si deleri voluit, alterum omisit Editio Capital.

μὴ σύντιξις] Non sequitur, quod con-

junctioni μὴ respondeat; igitur Zeune intelligebat omissum *ὅτε* *καὶ* *τὰ* *παχύνειδαι* et sic in reliquis. Weiske turbatum verborum ordinem nota ἀναστολῶν figura excusat, et in fine cogitandum esse monet *ΔΛΧ* *ὅτε* *παντὶ* *ἴσορρον* et cetera. Mihi paucis in locis ἀναστολῶν ita excusatio satisficit, minime vero hoc in loco, ubi verbum aliquod desidero, et locum vitiosum putto esse.

ἰσόρροπος τοιούτῳ] Deinceps inférenda putabat Weiske, quae nunc in sect. 20. leguntur: in quam opinionem eum induxit videtur similitudo verborum *ἰσόρροπα* et *ἰσοφίρα*. Ita vero distinxerit Philippi ad Socratem folium spectaret, quem Weiske horum etiam membrorum (pedum et humerorum) ratione deformem fuisse narrat, nescio quo auctore. Verum ex illa paragraphe 20. prior tantum pars huc commode retrahi potest; altera a verbis inde Καὶ οἱ Καλλίας locum istum mutare nisi vi illata non posse videtur. Atque omnino transpositio ita interpellaret schema orationis sive interrogationem, quam post istam interpolationem recte continuari posse non puto.

18 πον τωιεῖν; Ἡ ἐπ' ἔκεινη γελᾶτε, ὅτι οὐ δέξαι με συγγρυναστὴν ζητεῖν, οὐδὲ ἐν ὄχλῳ, προσβύτην ὅτα, ἀποδίεσθαι, ἀλλ' ἀρκεσθαι μοι οἶκος ἐπτάκλινος, ὥσπερ καὶ ὦν τῷδε τῷ ταῦτῃ ἡρκεσθε τόδε τὸ οἰκεῖα ἐνδρῶσαι. Καὶ χαιμῶνος μὲν ἐν στέγῃ γυρνάσσομαι, ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα
 19 ἥ, ἐν σκιᾳ. Ἡ τόδε γελᾶτε, εἰ μεῖψα ταῦχαιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν;
 ἢ οὐκ ἴστε, ὅτι ἕναγκος ἔωθεν Χαρμίδης αὐτοὺς κατέλαβε με ὄρχουμενον; Ναὶ μὰ τὸν Δῖ, ἔφη ὁ Χαρμίδης καὶ τὸ μέν γε πρῶτον ἰξεπλάγυτο, καὶ ἔδοσα μὴ μαίνοντο ἐπὶ δὲ σου ἱκουστα ὄμοια οἷς ὦν λόγους, καὶ αὐτὸς ἐλθὼν αὐκαθε ὄρχουμην μὲν οὐ, (οὐ γὰρ πάντας ταῦτα ἔμα-
 20 θον) ἐχειρονόμουν δέ· ταῦτα γὰρ ἡπιστάμην. Ναὶ Δῖ,
 ἔφη ὁ Φίλιππος. Καὶ γὰρ οὖν ὅτων τὰ σκέλη τοῖς ὄμοις φαῖμη ἰσοφόρα ἔχειν, ὥστε δοκεῖν ἐμοὶ, καὶν εἰ τοῖς ἀγο-

18. *ἰδρῶσαι*] Plutarchus Praecept. Sanit. p. 496: ἐ μὲν γὰρ Σωκράτης ἔλεγε, εἰ τῷ πλούτῳ δὲ ὄρχουσιν ιαντὸν ἑταῖρόντος οἶκος ιαντὸν λέγοντας. Utitur is proprio verbo. Nimiis est Diogenes in Socrate haec referens: Ιει δὲ ὀρχοῦσιν εὐχόλε τῇ τοι σώματος οὐδέποτε λαντεῖλαι ἕγουσιντο τὴν τοιάντην γυρνασίαν, οὐ καὶ πινθόντος οὐ συμπεισθείσθω. Cf. etiam Lucianum de Salatione p. 138. ed. Bipont.

19. *γαστρία*] Hinc Socratem πρόστοτε vocavit Maximus Tyrius Orat. vii. 9. et xxix. 5.

ἰχθυοπέραν] Plato Legum VIII. p. 401. ed. Bip. Ιεραία συγγρυναστὸν ἰεραλημάναμον ἐν αὐτῷ πρὸς ἡμέας αὐτοῦς σκιμματικὸν δύτων; ἢ εἰ τοι δέλλο τὴν τοῦ χαροποῦν μιλάστη ἀν τοι φαῖ γιγνοῖναι; Hesychius νίκην interpretatur ὄρχησται. Idem χιροπόμας, ὄρχηστης. Antiphanes Athenaei IV. p. 27. ed. nuperse philologum nescio quem designans: τοῦ ἔρχουμενον τοῦ χιροῦ παρὰ τοῦ δύτων dicit. Ad sensa animi aliis significanda adhibitum χιροπόμαν ex Aeliani V. H. xiv. 22. anno-tavit Weiske; ιεράντων χιροπέραν de-

Saltatione pantomimorum usq[ue] patet Lucianus v. p. 167. Luciatione genitus aliquod fuisse patet ex Pausanias vi. 10. de statu Glauci Caryatis: συμμαχῶντος δὲ ἐκδῆμα πατέρων εχθρα, οἱ δὲ Γλαῦκοι τὸ λεγενδαρεῖον κατ' αὐτὸν χιροποῖαν. Hinc Suidas χιροποίιον, πατέρων interpretatur. Hoc vero in loco a saltatione aperte ἡ χιροποίia distinguitur, et genus, ut videtur, solus significatur. Quanquam veteres scriptores quidam ex hoc Xenophontis loca Socrati χιροποίias affingunt, ut Quintilianus Inst. Orat. i. 11, 17. cum presertim διο χιρονομία, quae est, ut nomine ipso declaratur, len gestus, et ab illis temporibus heroiς oria sit, et a summis Graecis viris, et ab ipso etiam Socrate probata et a Platone quoque in parte eruditum posita virtutum, et a Chryippo in praecipuis de liberorum educationis compotis non omisa: qui chironomiam videtur cum χαρπήν οὐκειη permotasse, qua dictione Herodotus manuum conseruentem in prælio solet significare.

ρανόμοις ἀφιστάμενοις, ὥσπερ ἄργους, τὰ κάτω πρὸς τὰ
ἄνω, ἀζημίος ἀν γενέσθαι. Καὶ ὁ Καλλίας εἶπεν, ὡς
Σάκρατες, ἐμὲ μὲν ταραχάλει, ὅταν μέλλῃς μαυθάνειν
ὅρχεῖσθαι, ἵνα σοι ἀντιστειχῶ τε καὶ συμψευθάνω.

Ἄγε δὴ, ἔφη ὁ Φίλιππος, καὶ ἔμοι αὐλησάτω, ἵνα καὶ 21
ἔγω ὄρχήσωμαι. Ἐπειδὴ δὲ ἀνέστη, διῆλθε μιμούμενος
τὴν τε τοῦ παιδὸς καὶ τὴν τῆς παιδὸς ὄρχησιν. Καὶ πρῶ-22
τον μὲν, ὅτι ἐπήνεσταν, ὡς ὁ παῖς σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι
καλλίων ἐφάνετο, ἀνταρέδειξεν, ὃ τι κινούῃ τοῦ σώματος,
ἀπαν τῆς Φύσεως γελοιότερον· ὅτι δὲ οὐ πᾶς εἰς τούπι-
σθεν καρπτομένη τροχὸς ἐμιμεῖτο, ἐκεῖνος ταῦτα εἰς τὸ
ἐμπτροῦθεν ἐπικύπτων, μιμεῖσθαι τροχὸς ἐπειράτο. Τέ-
λος δὲ, ὅτι τὸν παιδὸν ἐπήνουν, ὡς ἐν τῇ ὄρχησι ἀπαν τὸ
σῶμα γυμνάζοι, κελεύστας τὴν αὐλητρίδα θάττονα ρυ-
θμὸν ἐπάγειν, ἵει ἄμα πάντα καὶ σκέλη, καὶ χεῖρας,
καὶ κεφαλήν. Ἐπειδὴ δὲ ἀπειρήκει, κατακλινόμενος εἶπε, 23
τεκμήριον, ὡς ἄνδρες, ὅτι καλῶς γυμνάζει καὶ τὰ ἔμα
ὄρχηματα. Ἐγωγέν τον διψῶ καὶ ὁ παῖς ἐγχεάτω μεοι

20. ἀζήμω] Agoranomi igitur curabant, ut panes justo pondere venderentur.

ἀντιστοιχῶ] Chori series σταύχος dicitur: Pollux iv. 108. Militaris etiam acie series; hinc συνταχῶντες milites dicuntur, qui stant in eadem serie. Attici descedant σταύχοι; hinc cives tabulia adscripti jurabant εἰδί ταυταί φυσι τὸν ταυτοτάτην, οὐ δὲ σταύχο, teste Polluce viii. 105. Qui igitur in opposita serie stat vel saltat, ἀντισταχοι. Noster Anab. v. 4, 12. οἱ χρεῖοι ἀντισταχῶντες ἀλλάζονται.

21. αὐλητράτα] Intelligitur hic εἰ αὐλητρής, alibi εἰς in sumili imperativo.

22. παραπομένη] Cum in Aldina scriptum παλαιοτερά—Σάρεν ἀρθρον reperisset Cornarius, locum ita commendavit: πανταρίν τροχὸν προτείνει—Σάρενον βοδόν, et verit: quia

puello retro inclinata troches jaciebat, siccirco ille in anteriorē partē se inclinans troches imitari conabatur—celarentem rhytmum inducere. Merito vir doctus miratus est h. l. τροχὸς μηδεδον dici puellam, quae supra scđt. 8. saltans τροχὸς ἀνθίστοι διουμίνων. Nullum interpretum postea difficultas ea advertit, quae qua ratione sit tollenda, equidem non reperiō. Cornarii enim ratio displiceret. Denique infra cap. vii. scđt. 3. Syracusei pueros vult introducere rotas inflexo corpore imitantes, quod vertat Socrates. Unde igitur οὐ παῖς λυμάνει τροχὸν?
ιαῦνος ταῦτα] Ernesti malebat ταῦτα vel ταῦτα, similiter, parti modo; Weiske ab, quod ipse etiam malum scriptum.

Σάρενο—Ιεράγειν] Videtur esse incitare numeros.

τὴν μεγάλην Φιάλην. Νὴ Δί, ἔφη ὁ Καλλίας, καὶ
24 ἡμῖν γε, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς δοψῶμεν ἐπὶ σὸν γελῶντες. Ὁ
Δί, αὖ Σωκράτης εἶπε, ἀλλὰ τίνεν μὲν, ὃ ἄνδρες, καὶ
ἡμοὶ πάντα δοκεῖ· τῷ γὰρ ὅντι ὁ οὐρανὸς ἄρδων τὰς ψυχὰς,
τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους,
κοιτάζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλατον Φλόγα,

24. καὶ [με] Ex Stobaeo p. 170.
Ubi est στόντι μὲν ὡς ἀριστ., Zeune re-
cepit formam καμπαν. Ubi Codex Pa-
ris. A. a Grotio comparatus à Ἀδρί-

αδιτ.

[τοῦς ἀνθρώπους] Athenaeus p. 504.
articulum omisit, Stobaeus p. 370.
dat ἀντί, Artemidorus i. 68. ἀρέπει,
ubi Comarius ἀντί vel ἀντί verten-
do reddidit. Codex Paris. A. Stobæi
priore in loco dat τοὺς ἀνθρώπους.

φιλοφροσύνας, ὥσπερ θάλασσαν] Novavit
quædam recens Athenæi Editor, cu-
jus novæ Editionis pars postrema,
quæ librum Athenæi undecimum et
duodecimum tenet, nunc denum ad
me pervenit. Is igitur scripturam
librorum scriptorum et Venetæ Editionis
ratiæ δια (omissis verbis φιλοφρο-
σύνας ὥσπερ θάλασσα) φλόγας ιτύσαν
restituit, et numerum pluralem φλόγας
Xenophonti etiam restituendum esse
suscipitur. Fator equidem, pronun-
ciationi verborum ita consuli, verum
nusus pluralem numerum φλόγας ne
poëtis quidem concessisse videtur,
neq; ejus ulla major ad significandum
vis hic esse mihi videtur. Pro ἀδρί-
Epitome scripta ἀνθρώπους dat. Dein-
de ἄρτα διατάξεων scriptum habent
pro vulgata Xenophontis scriptura
ἄρτας διατάξεως non solum omnes
scripti libri Athenæi et Epitomæ, sed
ipsa etiam Veneta Editio; et recens
Editor etiam atque etiam videndam
confer, ne unius vera habeat scriptura,
iisque Xenophonti restituenda; apud
quem ipsi quidem non elegantissime, ut
Cajabone, sed perincommodo vulgo legi
vatis abegat, in ista utique orationis con-
nexione, videtur. Verbum διατάξεως
videri significatum haud multo
diversum habere ab eo, quem habet
cognatum διατάξεως, scilicet ex-
pandi. Ejus exemplum mire hoc
faciens ex Dioforide ii. 188. positum
est a Stephano: ἤτις κατὰ τοὺς ἀ-

νίσις παιρὸς διατάξεων βόρεος κίνη-
σην, quod iusto tempore expansum rac-
mos emittit. Saraceni editio cap. 189.
numerat et locum veritatis: *deficiunt
pandentes si se.* Similitudo significa-
tis si qua est in utroque loco, res
significata etiam debet esse simili. Ibi
igitur corpus minutum, milio
simile, dicitur explicari et expandi in
racemum grana ferentem; contra
Xenophon plantam ait pluvia aqua
irrigatam simul et vento modico agi-
tatam non solum erectam surgere,
sed etiam florescentem ad fructum
pervenire. Egregie et vere Seneca
Q. N. v. c. 18. *dedi deus ventos—ad
alendos fatorum atque arborum fructus:*
*quos ad maturitatem cum aliis canis
adducit ipsa jastratio, attrahens cibam
in summa, et ne torpeat, moveens.* Ha-
bemus interpretationem verborum τοῦ
ἄρτου διατάξεως proba-
veris, vereor ut commodam inter-
pretationem excogitare possis. Athene-
nei enim Editor verbum διατάξεω-
ς interpretatus locum Xenophontis
minime omnium explicit. Plantæ
enim, quæ in altum jam surrexit,
recte dici non potest in ramos tur-
culosus explicari vel expandi τοῦ
ἄρτου. Horum enim hæc ipsa pluvias
rigant, erigunt et in altum evocant
plantam, non solum in ramos furcu-
losaque explicitant. Quodsi verbum
διατάξεως, ut in loco Dioscoridis,
ad fructum referre volueris, tum ver-
ba aliquot addenda erant, sine quibus
notio fructificandi verbo διατάξεως
tribui vel accedere non potest. Redit
deinde eadem difficultas, quod Horis
vel tempestati assignatur fructificatio
sola, cum iidem debetur omnis
plantarum natura, proceritas et leti-
tia. Accedit, quod sequens verbum
ἀντίστοιχον in homine cum plantis com-
parato manifesto refertur ad διατάξε-

σύγειραι. Δοκεῖ μέντοι μοι καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν σώματα 25
ταῦτα πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ Φυομένων. Καὶ
γὰρ ἔκεινα, ὅταν μὲν ὁ Θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως προτίθη,
οὐ δύναται ὄρθωσθαι, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεοθεῖαι.
"Οταν δέ, ὅσῳ ἥδεται, τοσοῦτο πίνῃ, καὶ μάλα ὄρθα τε
αὔξεται, καὶ θάλλοντα ἀφίκενται εἰς τὴν καρπογονίαν.
Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς ἢν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεάρεθα, 26
ταχὺ ἥμιν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γυναικαὶ σφαλῶνται,
καὶ οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγεται τι δυνησόμεθα· ἢν δὲ
ἥμιν οἱ παῖδες μικραῖς κύλεῖς πυκνὰ ἐπιψηκάζωσιν,
(ἴνα καὶ σύὼ ἐν Γοργείοις ψήμασιν εἴπω) οὕτως οὐ βιαζό-

Das illud de plantis usurpatum. Igitur vulgatam librorum omnium Xenophontis scripturam unice veram esse censeo. Postea libri scripti Athenaei cum editione Veneta tenent τέχνη ἡμῶν—μὴ τε λίγου (omisso τι) διηγένεται. Repleat eam scripturam Athenaeo restitutus Editor; in Xenophonte contra pariter librorum scriptorum et editorum omnium fidem tuendam mihi esse censui; quanquam ei commode abesse posse non insitum. Quod sequitur in Xenophonte ταῦτα ἴστησάσθωτι, prius vocabulum editio Veneta cum libris scriptis in μηρῷ, alterum in ἴστησάσθωτι mutat Codex A. utramque scripturam prætulit Athenaei Editor, comparans Morin: φυτάς, Αττικάς, Φυτάς, Ἐλληνικάς. In Athenaeo vi. p. 269. φυτάσθωτι ἴστησάσθωτι. xii. p. 600. φυτάσθωτι habent libri scripti, non ἴστησάσθωτι. Hesychius φυάσας, ίστησάσθωτι habet. Evidenter nunc utramque scripturam vulgatae Xenophontis plane præfero. ταῦτα enim contrariam sententiam Socratis habere videtur significacionem.—Denique Athenaeus recens habet: ἵνα καὶ ἵνα Γοργίουν ἕπαστον ἔπω—οὐ βιαζόμενοι μεθέντοι ὑπὲ τοῦ ἔπου. Scilicet præpositionem in omittunt libri scripti cum editione Veneta: Γοργίου tamen minime ferendum erat novo Editori, quippe a Γοργῷ derivatum, non a Γοργίᾳ. Itaque Γοργίου scribendum fuerat.

25. Δεῖνον] Stobaeus δεῖνον γι μέρους habet ex h. l. Sequens σύμβατα pro

vulgato συμβάτα ex Athenaeo sustente Stephano primus admisit Welſius; idem Stephanus vulgatum ταῦτα cum vulgari ταῦτα commutari iufuit, quod fecerat antea Caſtilio.

τὰ τῶν λ. γῆ] Stobaeus λ. τῇ γῇ habet, Caſtilio τὰ in γῇ φυάσθω edidit. Deinde ταῦτα codd. vett. ταῦτα Stobaeus.

διατηνόδαι] Antoninus philos. vi. 16. οὐτὶ τὸ διατηνόδαι, ἀτὰ τὰ φυτά, τίμιον, οὐτὶ τὸ διατηνόδαι, ἀτὰ βοσκήσθωται θράσια. Idem taen. iii. 1. διατηνόδαι etiam de homine pro διετοῖς usurpavit; ubi liber Vaticanus διατηνόδαι scriptum habet. In Athenaei Codd. et Excerptis scriptum ἔργον διατηνόδαι testatur Casaubonus.

16. Οὕτω δι] Codex Paris. A. Stobaei δὲ omisit. δὲ dedit Athenaeus et mox καὶ ἡμῶν. quod posterius probabat Brodæus.

ἴστησάσθωτι] Aldina Athenaei editio μηρῷ pro ταῦτα habet, testante Stephano. Cicero Catonis c. xiv. et pocula delectant me, sicut in Symposio Xenophontis, minuta atque rorantia. Cf. etiam Sympol. Platonis sect. iv. Verbū ex h. l. duxit Lucianus tom. iii. p. 250: αἰτιῷ τὸν τύχην οὐδὲ ἀλίγα ει τὸν χαρίτων ιερότερασσαν.

Γοργίου] Supra Gorgias est inter Callimachus præceptores cap. i. sect. v. Fuit Leontinus, missus Athenas, ut Atheniensium societatem Leontinis conciliaret, Olympiadis 68. anno 2, teste Diodoro xii. 5a. id est post mor-

μενοι ὑπὸ τῶν οἰνου μεθύειν, ἀλλ' ἀναπειθέμενοι, πρὸς τὸ
27 παγυνιαδέστερον ἀφίξομεντα. Ἐδόκει μὲν δὴ ταῦτα πᾶ-
σι· ἀροσέθηκε δὲ ὁ Φίλιππος, ὡς χρὴ τὸν οινοχόον
μιμεῖσθαι τὸν ἀγαθὸν ἀρματηλάτας, θάττον πει-
λαίνοντας τὰς κύλικας. Οἱ μὲν δὴ οινοχόοις ὅτας
ἐποίουν.

CAPUT III.

1. ΕΚ δὲ τούτου συηρμοσμένη τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν
ἐκινθάρισεν ὁ παῖς, καὶ ἤσεν. Ἐνθα δὴ ἐπήνεσαν μὲν
ἀπαντῆς· ὃ δὲ Χαρμίδης καὶ εἶπεν, ἀλλ' εμοὶ μὲν δοκεῖ,
ω̄ ἄνδρες, ὥσπερ Σωκράτης ἔφη τὸν οἶνον, οὗτοι καὶ αὐτοὶ¹
η̄ κρᾶσις τῶν τε παίδων τῆς ὥρας καὶ τῶν Φετούγγων τὰς
2 μὲν λύπας κοιμίζειν, τὴν δὲ ἀφροδίτην ἐγέρειν. Ἐκ
τούτου δὲ πάλιν εἶπεν ὁ Σωκράτης, οὗτοι μὲν δη, ω̄ ἄν-
δρες, ικανοὶ τέρπουν ἡμᾶς Φαίνονται· ἡμῖν δὲ τούτων οἴδ-
οτι παλὺ βελτίονες οἰόμεθα εἶναι· οὐκ αἰσχρὸν οὖν, εἰ

tem Periclis, quæ accidit Olymp. 87,
4. Cum Diodoro concinit Plato in
Gorgia p. 149. ed. Bip. in quo Dialogo
Plato facit Socratem colloquen-
tem cum Gorgia apud Calliclem de-
magogum commorante; quarto igi-
tur anno ante mortem Hippoici,
patris Calliae, quam contigisse in pu-
gna ad Delium Olymp. 89. anno I.
docui in Disputatione de tempore
Symposii Xenophontei. Floruit Gor-
gia tanta ingenii facundæque laude
Athenis, ut, quod ait Olympiodorus
in Commentario ad Gorgiam Platoni
(excerptio in editione Lipsiensi
Findeisenii p. 606.) Athenienses dies
illos, quibus artem suam publice
ostentabat spectandam, festos (ἱεράς),
orationem ipsum lampades vo-
carent. Troilus in Prolegomenis ad
Hermogenem (ibidem excerptis) co-
la nominavit pro oratione (καλλα-
λόγους), quia Gorgia oratio in mem-
bra concisa, non longo verborum
circitu seu periodis comprehensa

fuisse videtur. Socrates igitur, ut
Calliae Georgiae auditori et admiratori
gratificetur, utitur verbis aliquot Gor-
giae.

μέσην] Verbum omisit Stobæus.
Mihi decesse videtur aliqua pars ora-
tionis, futurum verbi alicuius, quod
respondeat sequenti ἀφέξιμῳ. Deinde
ταῦτα διεπειπτον habet margo Ste-
phan. παγυνιαδέστερον edidit Castalio.

27. ἀρισταντες] Ridiculus ho-
mo verbo aurigarum uitur, ubi vul-
go dicebatur παρθίσιον, παράγον, πα-
ρερθίσιον, docente Berglero ad Alci-
phronis i. Epist. 22.

1. ἀφεξιμόν] Cum Moschlio Lange
ὑδροσόντι præfert, addens saltem esse
caftis auribus vulgata tolerabiliorēm
hanc lectionem. Certe hic sermo
Charmidem pauperem, paupertate
suis gloriantem cap. iv. 29. et strenu-
um Socratis discipulum minime de-
cere videtur.

2. οὐκ αἰσχρόν] Pertinet huc locus
Platonis in Protagora p. 162. ed. Bip.

μηδὲ ἐπιχρηστομεν συνόντες ὀφελεῖν τι η εὐφραίνειν ἀλλάλους; Ἐγεῖθεν εἴπον πολλοὶ, σὺ τοῖν τοῖν ἔχηγοῦ, πάντα λόγων ἀπτόμενος μελιστὸς ἀν τῶντα ποιῶμεν. Ἔγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, οὗτος ἀπολάβοιμι παρὰ Καλλίδην τὴν ὑπόσχεσιν. Ἐφη γὰρ δῆπον, εἰ συνδεπτοῦμεν, ἐπιδείξει τὴν αὐτῶν σοφίαν. Καὶ ἐπιδείξει γε, ἔφη, εὖν καὶ ὑμεῖς ἄπαντες εἰς μέσον Φέρητε, ὅ τι ἔκαστος ἐπιστασθε ἀγαθόν. Ἀλλ' αὐδεῖς τοι, ἔφη, ἀντιλέγετε τὸ μὴ οὐ λεῖπεν, ὅ τι ἔκαστος ἴγεται πλείστου ἀγαθού ἐπιστασθει. Ἔγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, λόγω ὑμῖν, ἔφη ω μέτρη γυναῖκα Φρονῶ. Ἀνθράκων γάρ οἵματι, ικανὸς εἶναι βελτίους ποιεῖν. Καὶ ὁ Ἀντισθένης εἴπε, πότερον τέχνην τὴν βαναυσικὴν, η καλοκαγαθίαν διδάσκων; Η καλοκαγαθία εστίν η δικαιοσύνη; Νη Δι', ἔφη ὁ Ἀντι-

ιμάντας τοῦ συμποσίου τοῖς τοῖς φίλοις πατέραις ἀγροπάτοις ἀνθράκοις γάρ οἴεται διὸ τὸ μὴ μηδεποτε ἀλλάλιας διατελεῖσθαι τῷ πόνῳ μηδὲ διὰ τῆς λειτουργίας φανῆι καὶ τὸν λόγον τοῦ λειτουργοῦ διατελεῖσθαι, τολμῶν μεθόμενοι ἀλλαγήσασι τοῦτο τὸν αὐτὸν, καὶ διὰ τῆς λειτουργίας φανῆι ἀλλάλιας σύμποιος ὅσον δὲ καλλιεργεῖσθαι ποιεῖται καὶ πειθαδύριον εἰσιν, οἷον ἡ Πόλις οὐτὸν αὐλαγρύζεις οὐδὲ ἀρχητερίδεις φίτι φαλαρίδεις, ἀλλὰ αὐτοὺς εἰσιν ικανοί ὅποις συνίαιται αἴτιον τὸν λόγον τοι καὶ παιδίον τούτον διὰ τῆς ποιητικῆς φυνῆς λέγοντες τοι μηδεποτε λίγας λειτουργίας, καὶ τάνιν τούτον διὸ τοιούτον. Compara etiam Symposium Platonicum sedet. 5.

[Ἐπειθεὶς μὲν] Aldine dedit λειτουργίαν μὲν πατέρας, quod mirum in modum torfit Cornarium, varia tentantem p. 11. Præstationis.

3. [Ἐγὼ μὲν τοῖν] Stephanum securus Weiske ab omisit, quod est in edd. vett. omnibus.

ἀπολάβομι] Audacter vulgatum ἀπολάβομι correxi, quod tot sibi in locis cum altero fuit permutatum. Exsolvendum erat prius Calligae debitum ante, quam Socrates eo posset

frui. Sed vitium arguit in primis vi-
tola verbi ἀπολάβομι σογιουντίο cum
accusativo casu et παρά. Cypor. v. 4,
19. τοῦ πράγματος τούτου ἀπολάβει
το ἀγαθόν. Memor. i. 6, 2. τάκτητα
τῆς εργίας ἀπολάβειν. Cf. de Rep. La-
ced. vi. 1. Hiero vii. 9. Plato Rep. i.
p. 153. Deinde diversa est significa-
tio verbi ἀπολάβειν, fructum percipere
ex aliquo re, quae est aliena ab hoc
logo, ut sequens ἀπολέξει et φίγει εἰ-
πειν demonstrant.

[τάκτητα] Caftalio lexicografi edit-
dit.

4. πόνησον] Margo Villois. πόνησον
habet.

[Η καλοκαγαθία] Sic recte Weiske
mutavit vulgarem scripturam Η, quod faciendum viderat etiam Hein-
dorffius meus. Præterea melius pre-
mittentur verba aliquot Callias ora-
tionem significantia, veluti: 'ο Καλλίδης μετι, recte monente Weiskio.
Scilicet Ribitus vertit: Probitatem,
inquit Callias. Sed probitas εἴη ju-
stitia? Ιe igitur scriptum legisse vide-
batur Zenio, τὴν καλοκαγαθίαν, ἥτις
է Καλλίδης. 'Αλλ' η καλοκαγαθία λογί-
է δια.

σθένης, πρε άναμφιλογωτάτη. Ἐπείτοι ἀνδρεία μὲν καὶ σοφία ὅτι στε βλαβερὰ καὶ φίλοις καὶ πόλεις δοκεῖ εἶναι, ηδὲ δικαιοσύνη οὐδὲ καθ' ἐν συμμίγυνται τῇ ἀδελφίᾳ. Ἐπειδαν τοίνυν καὶ ὑμῶν ἔκαστος εἰπῃ, ὅτι ἀφέλμενος ὅχη, τότε καίγε οὐ φθονός εἰπεῖν τὴν τέχνην, διὸ ηστο τοῦτο ἀπεργάζομαι. Άλλὰ σὺ αὖ, ἔφη, λέγε, οὐ Νικήρατε, ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μόνα φρονεῖς. Καὶ ὡς εἴπειν, ὁ πατὴρ ὁ ἐπιμελούμενος, ὅπως ἀπὸ ἀγαθὸς γενοίμην, ἡνάγκασέ με πάντα τὰ Θμῆτου ἔπη μαθεῖν καὶ τὸν δυναίμην ἀν Ιλιάδα ὅλην καὶ Οδύσσειαν ἀπὸ βοτύματος εἰπεῖν. Ἐκεῖνο δέ, ἔφη οὐ Απτοσθένης, λέλαθέ σε, ὅτι καὶ οἱ ραψῳδοὶ πάντες ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη; Καὶ πῶς ἀν, ἔφη, λέλαθός ἀκροώμενον γε αὐτῶν ὀλίγουν ἀν ἔκαστην ἥμεραν; Οὐοὐδά τι οὐδὲ θέντος, ἔφη, ηλιθιώτερον ραψῳδῶν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη οὐ Νικήρα-

[βλαβερά] In hoc ergo ἄνδρις καὶ τοφία dici possunt ἄλιττοι, qui posseident et exercent eas; itaque ἄνδρις καὶ τοφία commune aliquid interdum cum ἄλιττοι habere dicuntur; contra vero ἄλιττον nunquam ἄλιττον. Vides ex verbi ambiguitate et significazione impropria rationem, ut sēpe in Socratis dialogis, concludi.

[ἢ δὲ διατούσιν] Lange putat, cum de καλοφύγεσίν sit fermo, non de διατούσιν, haec ita esse corrígenda: οὐ δὲ καλοφύγεσίν. Sed sefellit eum vulgata lectio οὐ καλοφύγεσίν pro οὐ καλοφύγεσίν Weiskio praeiente dedi.

5. καὶ ὄρη, ἵκανος; Sic Castal. et Ribitt. pro ὄρη vulgato. Sic est fact. 3. λα, καὶ ὄρη, ἵκανος; ab eodem, Callia prolatum.

ἢ πατὴρ δὲ ιμελούμενος] Bachius articulatum δὲ deleri voluit. Sensit igitur acute eum impeditre orationem. Supsicor fuisse olim scriptum εἰ πατὴρ δὲ ιμελούμενος.

δωδεκάτης εἰστιν] Grammaticus in Biblioth. Coiidin. p. 481. Αὐτοτέλεστος, Σικφός, οὐ τῷ ἀναβάσαι, Πλάτων Θεατήγ. Sed in Anabafi vocūpulum pop extat. Contra in Memor.

iii. 6, 9, est ἐπὶ σόματος εἰστιν, ubi vide dicta in Indice. Ceterum Niceratus cum rhapsodie fuisse certamen in iiii festis diebus a Solone olim institutis, ibique aliquando viquis fuit a Pratyce. Tertis est locus Aristotelis Rhetor. iii. 11, 13, τὸν Νικήρατον φάτε Φιλοπετήτης μητρὸς διδούμενος ὃντα Πράτητος, δεστρὸς εἰκόνα Θεατύμαχος ήδη τὸν Νικήρατον διττομίνος ὃντα Πράτητος, ραψῳδίαν, ερμάντα δὲ καὶ αὐχερηδίτη. ubi Interpres οὐδὲν αριστηρά vertit come incōta: cum κορη̄ sit fere semper juvenis laeti et gestitius signum. Coturnum ut metaphorā a Thrasymachō usurpata reftius intelligatur, puto argumentum carminis recitati a Nicerato fuisse Philocletem, cuius infortunium ab hydro morbi commenmorat obiter Homerus ll. ii. 722. Fabulam exposuerat in Iliade parva Lefches. Vide annotationem Heynii ad locum Homeri p. 380. Quid igitur, si statuamus inde fuisse recitatum locum de Philocleto a Nicerato? Niceratum λεσσον Thucydidi sequalem æstare memorat Marcellinus in Vita Thucydidis.

τος¹ οὐκαν ἔμοιγε δοκεῖ. Δῆλον γὰρ, ὅφη ὁ Σωκράτης,
ὅτι τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίσταται. Σὺ δὲ Στησιμβρότω
τε καὶ Ἀναξιμανδρῷ καὶ ἄλλοις τολλοῖς τολὺν δέδωκας
ἀργύριον, ὡστε οὐδέν σε τῶν πολλοῦ ἀξίων λέληθε. Τί²
γὰρ σὺ, ὅφη, ὁ Κριτόβουλε, ἐπὶ τίνι μέγιστον Φρονεῖς;
Ἐπὶ κάλλει, ὅφη. Ή σὺν καὶ σὺ, ὁ Σωκράτης ὅφη.
ἔχεις λέγειν, ὅτι τῷ σῷ κάλλει ικανὸς εἶ βελτίους ημᾶς
ποιεῖν; Εἰ δὲ μὴ, δῆλόν γε ὅτι Φαιδός Φανῶμας. Τί³
γὰρ σὺ, εἴπειν, ἐπὶ τίνι μέγιστα Φρονεῖς, ὁ Ἀντίσθετος;
Ἐπὶ πλαστῷ, ὅφη. Οἱ μὲν δὴ Ἐρμογένης ἀνήρετο, εἰ
πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον. Οἱ δὲ ἀπάριστοι μηδὲ ὀβελόν.
Ἄλλὰ γῆρας πολλὴν, ὅφη, κακτησαί; Ἰσως ἀν., ὅφη, Αὐ-
τολύκῳ τούτῳ ικανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι. Ἀκοντέον⁴
ἄντιον καὶ σῶ. Τί γὰρ σὺ, ὅφη, ὁ Χαρμίδη, ἐπὶ τίνι
μέγιστα Φρονεῖς; Εγὼ αὖ, ὅφη, ἐπὶ πενίᾳ μέγιστα Φρονῶ.
Νὴ Δί⁵, ὅφη ὁ Σωκράτης, ἐπ' εὐχαριστῷ γε τραγύματι.
Ταῦτο γὰρ δὴ ηχιστα μὲν ἐπίφθονον, ηχιστα δὲ τεριμά-

6. *εἰκαστὴ μοιγε δακεῖ*] Weiskio ne-gatio Nicerati eo pertinere videtur, ut Antistheni contradicat; quare suspicatur deesse aliquid, velut *ἴστις* rei. Contra Socratis affirmatio vide-tur eo ducere, ut putemus Nicera-tum voluisse affentiri Antistheni.

7. *τὰς ὑπονοίας*] Initia tunc iusta alle-gorice interpretationis Homeri car-muinum hinc egregie explicat Wolf in Prolegomenis p. clxii. Deinde *ἴστις* habet Juntina, ut paulo ante-a-dūctus pro *ἴλιον*.

8. *Στησιμβρότειν*] Thafio, interpreti Homeri, non rhapsodo, ut etiam ex n. 1. et Platonico in Ione arguit Müller ad Plat. Ionom p. 12. ubi cum Glaucone memoratur, quem Teium esse puto, de quo Aristoteles Rhetor. iii. 1, 3. Stephanbroton cum Cimone imperatore Atheniensium veritarum antestatur Plutarchus in vi-ta Cimonis cap. iv. Anaximandrum nec ipse doctissimus omnium carmi-num Homericorum historicus novit,

quis homo fuerit. Cf. Prolegom. l. c. Weiske Milesium, historicum, intel-ligi putabat.

9. *ὁ Σωκράτης ἥφει*] Ita cum Ri-bitto Castalio, Stephan. secunda et Leoncl. pro vulgato antea ὁ Σωκρά-tēs, ἥφει.

8. *Τί γὰρ σὺ*] Juntina σὺ omisit. Ad sequens *ἴστις* intellige ὁ Σωκράτης. Οἱ μὲν δὲ] Ita Juntina et Zeuniana, δὲ Aldina et Stephan. i δὲ ex Leon-claviana, Welsiana et Bachiana repe-titi Weiske.

9. *ἴστις* *μοιγε*] Index Zeunianus habet *ἴστιμον*, *jurando affirmo seu nego.* Peccime! Est potius *abjuro*, *cjiro.* Sequitur enim semper negotio vel intelligitur apud Xenophonem et ce-teros scriptores Atticos.

9. *Εγώ αὖ*] Juntina ιγώ δ, dedit, deinde *μιγαλθρῶν* Stobaeus, postea *ἴσχαιρα* margo Steph.

10. *τοῦτο γὰρ δὲ*] Stobaeus scriptus γὰρ omittit.

χρητού καὶ ἀφύλακτον ὃν σώζεται, καὶ ἀμελούμενον ἰσχυ-
10 ρότερον γίγνεται. Σὺ δὲ δὴ, ἔφη ὁ Καλλίας, ἐπὶ τίνι
μέγα Φρονεῖς, ὡς Σώκρατες; Καὶ ὅς, μάλα σεμνῶς
ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον, ἐπὶ μαστροπείᾳ, εἶπε. Ἐπεὶ
δὲ ἐγέλασαν ἐπ' αὐτῷ, ὑμεῖς μὲν γελάτε, ἔφη ἐγὼ δὲ
οἰδ' ὅτι καὶ πάντι ἀν πολλὰ χρήματα λαμβάνεται, εἰ
11 βουλούμενον χρῆσθαι τῇ τέχνῃ. Σύ γε μὴν, δηλῶν ἔφη ὁ
Λύκων τὸν Φίλοππον, ἐπὶ τῷ γελαστοποιεῖν μέγα Φρονεῖς;
Δικαιότερον γέ, ἔφη, σοῦμα, ἡ Καλλιππίδης ὁ ὑποχρεῖτής,
ὅς ὑπερεμνύεται, ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθί-
12 θεῖν. Οὐχαὖν καὶ σὺ, ἔφη δὲ Ἀντισθέτης, λέξεις, ὡς Λύ-
κων, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς. Καὶ ὅς ἔφη· οὐ γὰρ ἄπαν-
τες ἔστε, ἔφη, ὅτι ἐπὶ τούτῳ τῷ νιεῖ; Οὐτός γε μὴν, ἔφη
τις, δῆλον, ὅτι ἐπὶ τῷ νικηφόρῳ σίναι. Καὶ ὁ Αὐτόλυκος
13 ἀπεριθριάσας εἶπε, μὰ Δίοντος ἔγογε. Ἐπεὶ δὲ ἄπαν-
τες ηὔθετες, ὅτι ἥκουσαν αὐτοῦ Φροντίσαντος, προσέβλε-

10. ἀναστάσις τὸ πρίσσων] Ita τὰς
ἱερᾶς ἀναστῆς est in Aristophanis A-
charn. 1068.

14. αἴρει] Vulgatum aīris cum
Abreschio in Observat. Miscellan. Belgicis III. tom. iii. p. 531. correetit
Weiske, male defendit Zeune com-
parato loco Cyropaed. ii. 2, 6.

11. Καλλιππίδη] Mutavi scriptu-
ram vulgarem Καλλιππίδην. Est enim
Καλλιππίδη ἡ φραγμὸς, qui teste A-
thenaeo xii. p. 535. Alcibiadem in
patriam redeuntem comitatus erat O-
lympiade 94. quem eundem Plutar-
chus in Alcibiade c. 32. τὸν τὸν φρα-
γμὸν ὑπερεργόν vocat. Eundem in
Asia commorantem Olympiadis 96.
anno 4. memorat Polyzenus Strateg.
vi. 10. una cum Nicostrato. Cf. Xe-
noph. Hellenic. iv. 8, 16. In vita So-
phoclis est: Καλλιππίδην ὑπερεργόν
ἔντο ιερασίας ή Οὐτούρος ἥκουσα παρε-
τὰς Χίας τίμψις αἴρει σταυρούν. ubi
de morte Sophoclis agitur. Forte
eundem auctorem respicit fragmentum
Aristophaneum apud Pollucem x. 29.
a Toupio correctum: ἀντεῖ Καλλιπ-

πίδης ιετὸν περίμετος πεδίζομεν χα-
ραι. Aristoteles de Poetica xxvii. seq.

2. δις λίαν γὰρ διερθάλλοντα πέδησιν
ἡ Μοίραι (Æschylus tragodiarum
auctor) τὸν Καλλιππίδην ιδεῖται, deinde
seq. 7. εἰδὼν αἴπατα ἀνθεμοπλ-
εῖται, ἀλλ' ἡ φύσις, δοτεὶ καὶ Κα-
λλιππίδη ιετερμάτε. Plutarchus de Glo-
rio Atheniensium p. 92. ed. Hutton.
Τραγικὸν δὲ αἴτοις ὑπερεργόν Νικόντε-
ται καὶ Καλλιππίδης καὶ Μοίραι καὶ
Θεῖμηρος καὶ Πάλλος συντεταγμέ-
νοι. Diversus est Callippides, quem in prover-
bio nominarunt Graci, apud Suetoniu-
m Tib. xxxviii. et Ciceronem Ep.
ad Attic. xiii. 12. quem cum hoc
nostro permutavit G. Hermann ad
Aristotelis locum supra laudatum.

12. αλαίστρας πεδίζον] Nullus hic est
jocus ex ambiguo quæstitus, sed auctor
tragicus exprimit lacrimas spectatori-
bus sedentibus. Contra αλαίστρα πε-
δίντας stantem dixit Euripides An-
drom. verū 635.

13. οὐτε ιετοί] Edd. vett. οὐτε omit-
tunt. Ita seq. 13. sola Juntinga οὐτε ιετοί
τὴ παρηρί dat, ceterae οὐτε omittunt.

Φαν, ἥρετό τις αὐτὸν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μὴν, ὡς Αὐτόλυκος;
 Οὐ δέ εἶπεν, ἐπὶ τῷ πατρί. Καὶ ἄμα ἐνεκλίθη αὐτῷ.
 Καὶ ὁ Καλλίας ἴδων, ἀρέσσεται, ἔφη, ὡς Λύκων, ὅτι
 πλαισιάτατος εἴ ἀνθρώπων; Μὰ Δί', ἔφη, τοῦτο μέντοι
 σὺντο γίνεσθαι. Ἀλλὰ λανθάνει σε, ὅτι οὐκ ἀν δέξαιο
 τὰ βασιλέως χρήματα ἀντὶ τοῦ νιῶν; Ἐπ' αὐτοφύρων εἴ-
 λημμάται, ἔφη, πλαισιάτατος, ὡς ἔσκειν, ἀνθρώπων ὄν.
 Ξὺν δέ, ἔφη ὁ Νικήρατος, ὡς Ἐρμόγενες, ἐπὶ τίνι μάλιστα¹⁴
 ἀγούσθῃ; Καὶ ὃς, ἐπὶ Φίλων, ἔφη, ἀρετῆ καὶ δυνάμει,
 καὶ ὅτι τοιωτοι ὄντες ἐμοῦ ἐπιμέλονται. Ἐγταῦθα τοίνυν
 τάσσεται προσέβλεψαν αὐτῷ, καὶ πολλοὶ ἄμα ἥροντο, εἰ
 καὶ σφίσι σηλώσαντες αὐτούς. Οὐ δὲ εἶπεν, ὅτι οὐ φθο-
 τέον.

CAPUT IV.

ΕΚ τούτου ἔλεῖται ὁ Σωκράτης, οὐκαντὶ λοιπὸν ἀν εἴη
 ἡμῖν, ἀ ἔκαστος ὑπέσχετο, ἀπόδεικνύαι, ὡς πολλοῦ
 ἀξιά ἔστιν. Ἀκούοιτο ἀν, ἔφη ὁ Καλλίας, ἐμοῦ πρῶτον.
 Ἐγὼ γαρ ἐν τῷ χρόνῳ, ὡς ὑμῶν ἀκούα ἀπορούντων, τί τὸ
 δίκαιον, ἐν τούτῳ δίκαιοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ.
 Καὶ ὁ Σωκράτης, πῶς, ὡς λῶστε; ἔφη. Διδοὺς τὴν Δί'
 ἀργύριον. Καὶ ὁ Ἀντισθένης ἐπαναπτάσ μάλα ἐλγυ-²
 χτικῶς αὐτὸν ἐπήρετο, οἱ δὲ ἀνθρώποι, ὡς Καλλία, πό-
 τερον ἐν ταῖς ψυχαῖς, η ἐν τῷ βαλαντίῳ τὸ δίκαιον σοι
 δοκοῦσιν ἔχειν; Ἐν ταῖς ψυχαῖς, ἔφη. Κάπετα σὺ
 ποιεῖ τὸ βαλάντιον διδοὺς ἀργύριον, τὰς ψυχὰς δίκαιοτέ-
 ρας ποιεῖς; Μάλιστα. Πῶς; "Οτι διὰ τὸ εἰδέναι, ὡς
 ἔστιν ὅτου πριάμενοι τὰ ἐπιτήδεια εἴζουσιν, οὐκ ἐθέλουσι

13. Ἰνναλ[θε] Junta ἀναλθη, Castilio Ie' αὐτῇ dedit. Weiskio ge-
 das Autolyci puerilis videtur, et is
 huius additum aliquid laudis paternae

defiderat.

2. ψυχαῖς, ἔφη] Junta sola Iep
 habet, cetera edd. omittunt.

3 κακουργῶντες κακούνεν. Ἡ καὶ σὸi, ἔφη, ἀποδίδοσιν, ὅ τι ἀν λάβωσι; Μὰ τὸν Δῖ, ἔφη, οὐ μὲν δῆ. Τί δὲ ἀντὶ τοῦ ἀργυρίου; χάριτας; Οὐ μὰ τὸν Δῖ, ἔφη, οὐδὲ τοῦτο· ἀλλ' ἔνιοι καὶ ἔχθιόνως ἔχουσιν, η πρὸν λαβεῖν. Θαυμαστά γέ, ἔφη ὁ Ἀντισθένης, ἄμα εἰοβλέπων, ὡς ἐλέγχων αὐτὸν, εἰ μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους δύνασαι 4 δικαίους ἀν ποιεῖν αὐτὸν, τῷρος δὲ σαυτὸν οὐ. Καὶ τί ταῦτ; ἔφη ὁ Καλλίας, Θαυμαστόν; οὐ καὶ τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλάκις ὄφεις, οἱ ἄλλοις μὲν πολλοῖς παιᾶσιν οικίας, εἴσιτοις δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοὶ οἰκανοῖς; καὶ ἀνάσχου μέντοι, ὡς σοφιστὰ, 5 ἐλεγχόμενος. Νὴ Δῖ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνεχεσθώ μάντοι· ἐπεὶ καὶ οἱ μάντεις λέγονται δῆπου ἄλλοις μὲν προαγορεύειν τὸ μέλλον, εἴσιτοις δὲ μὴ προορῶν τὸ ἐπίον. 6 Οὗτος μὲν δῆ ὁ λόγος ἐταῦθα ἐλήξειν. Ἐκ τούτου δὲ ὁ Νικήρατος, ἀκούοιτ' ἀν, ἔφη, καὶ ἐμοῦ, ἀ ἔτεοςθε βελτίνει, ην ἐμοὶ συνῆτε. Ἰστε γὰρ δῆπου, ὅτι ὁ Ὄμηρος ὁ σοφώτατος πεποίκη σχεδὸν τεργὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων. "Οστις ἀν σὸν ὑμῶν βούληται η οἰκονομικὸς η δημητριορικὸς η στρατηγικὸς γενέσθαι, η ὄμοιος Ἀχιλλεῖ η Αἴαντι η Νέστορι η Ὄδυσσεϊ, ἐμὲ θεραπευέτω. Ἐγὼ γὰρ ταῦτα πάντα ἐπίσταμαι. Ἡ καὶ βασιλεύειν, ἔφη

3. δικαιοῖς δὲ τοῖς] Stephanus obsecutus Welsius delevit δὲ, quae particula dubitationem habet de effectu, quem praedicabat Callias.

4. Ιτε μαθῆτεν αὐτοῖς] Vulgatum autem ita correxit Ernesti; Ιτε αὐτοῖς μαθῆτεν Caftalio dedit, Stephanus impiebat αὐτοῖς, vel μαθῆτεν αὐτοῖς, vel μαθῆτεν ιτε αὐτοῖς, vel μαθῆτεν αὐτοῖς Ieronimus, AEm. Portus Ιτε μαθηταῖς; conjectit Bachius αὐτοῖς deleri voluit. In Theophrasti Charactere xx. (vulgo xxiii.) 5. Ιτε μαθητῇ αἰνίῃ αἰνίῃ libri scripti alii Ιτε μαθῆτεν αἰνίῃ αἰνίῃ habent.

ἴκεχον] Caftalio ἀνίκεων edidit; contra Ernesti sequens verbum mutat in ἀνίκειδε.

5. πραγματεύεται] Hoc primus Caftalio dedit pro vulgato ante προσει. Ceterum Weiskio in dictis Calliae et in toto hoc loco non videtur multum fallis inesse; itaque putabat aliquid in eo latere, quod respiciat ad factum illius temporis nobis ignota. Quae de ambiguo sensu verbi ἀνίκεων et ἀνίκειδε addit, diverse usurpati a Calliae et Socrate, euidem non intelligo.

6. Οστις δὲ οὐ] Juntinga δὲ, omisit, βασιλεύειν] Jocosa vel potius inven-

ὁ Ἀπιοθέντς, ἐπίσταται; ὅτι αἰσθα ἐπαινέσαντα αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα, ὃς Βασιλεὺς τε εἴη ἀγαθὸς χρατερός τ' αἰχμητής. Καὶ νὰ μὰ Δί', ἔφη, ἔγωγε, ὅτι ἀρματηλατῶντα δεῖ ἔγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμεψαι,

Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἐνέστου ἐπὶ δίφρου
‘Ην ἐπ’ ἀριστερὰ τοῦν, ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένταρον ὄμοκλήσαντ’, εἶχει τέ οἱ ἡνίαχεσσι.

Καὶ πρὸς τάποις γε ἄλλο οἶδα, καὶ ὑμῖν αὐτίκα μάλ’ ἔχεστι πενθασθαί. Εἶπε γάρ που Ὁμηρος, ἐπὶ δὲ χρόμυον ποτῷ ὄφον. Εἳντις οὖν ἐνύκη τις χρόμυον, αὐτίκα μάλα ταῦτο γε ὀφελημένα ἔστεθε: ἥδιον γὰρ πιεῖσθε. Καὶ ὁ Χαριόδης εἶπεν, ὡς ἄνδρες, ὁ Νικήφατος χρόμυων ὅλων ἐπιδυμεῖ οἴκαδε ἐλθεῖν, οὐ η γυνὴ αὐτῶν πιστεῖ, μὴ διανοθῆναι μηδένα ἀν Φιλῆσσας αἰτόν. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης. Ἄλλ’ ἄλλην που δόξαν γελοίαν κίνδυνος ἤριν προσλαβεῖν. “Οὐφορ μὲν γὰρ δῆ σύτως ἔσκεν εἶναι τὸ χρόμυον, ὥστε οὐ μόνον ποτὸν ἄλλὰ καὶ σῖτον ἥδύνειν.

diosa quæstio; uterque enim in civitate libera vivebat tyrannis et regibus infensa. Hinc invidiosæ quæstiōni nihil respondet Niceratus, sed subjicit aliam reponſionem.

οὐδέποτε] Locus est Iliad. xxiii. 335. quem expressit imitatione Sophocles Elektra versu 720. λίνες δὲ οὐδὲν ισχθεῖσαν οὐδέποτε ἵχον ἔχειντος αὐτὸν εὐηγγεῖλαντο διά τοις σφραγίσασι τεττανούσῃς τὸ προσώπουν. Scriptura varia tem in loco Homericō obviam enarravit egregias Heyne p. 244. Ceterum Lange Niceratum tam ineptum facit, ut hæc ipsa verba Homerū ab eo traxit potest ad artēm imperandi demonstrandam ex poesi Homericā, quasi imperator cum auriga fuerit ab eo comparatus.

7. αὐτίκα μάλ’] Vulgatum *abrisca* μὰ Δί', cum Wytenbachio ad Plutarchum de Sera N. V. p. 13. correcxit Weiske.

γάρ τοι] Iliadis A. 619.

8. φιλάντῳ] Hinc Comicos Athē-

nai xiii. p. 572.

ἢ τοῦδε τάρης, οὐτε οὐδὲ τοῦ πρόσθιου
ἰάνερος³ ιερικοῦ μελί θράντος τοῦτο
γένος,
για μὴ τι λυπάσσοι τὸ Ιεροντὸν φίλαντον.

προσθλαβῖν] Ne aliām ridiculam de nobis opinionem excitemus, vertit Weiske. recte.

ίλαι τὸ πρόμυον, δοτι—ἥδύνειν] Vulgatam lectionem ilmai, οὐ πρόμυον γε
αὐτὸν vitiosam et turbidam esse recte vidit Weiske; itaque πρόμυον retrahendum ex altero membro censuit. At ita remanet γέ ad sententiam ineptum. Itaque paulo audacius locum correcxi. Nam ipsum etiam *τοῦτο* cum *τοῦτο* transposita faciunt a librariis, quod video etiam Langium cum Moschio admunuisse. Homerus enim potum eflu cepa condiebat; Socrates autem cepa etiam cibi cupiditatem acui moset. Сутор. vi. 1, 31. Λψη ἔψη καὶ δραμία καὶ ἀλ-

Εἰ δὲ δὴ τῶτο καὶ μετὰ δεῖπνον τρωθόμεθα, ὅπως μὴ
Φίση τις, πρᾶς πρὸς Καλλίαν ἐλθόντας ἡδυπαθεῖν.
 9 Μηδαμῶς, ἔφη, ἡ Σώκρατες. Εἰς μὲν γὰρ μάχην ὁρ-
μαῖντον καλῶς ἔχει κρέμονται ψητοράγειν, ὥστερ ἔνιοι τοὺς
ἀλεκτριόνας σκόροδα σπισάντες συμβάλλουσι. Ἡμεῖς
 10 μαχούμεθα. Καὶ οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος αὐτῶν πως ἐπάν-
σατο. Οὐ δὲ Κριτόβουλος, οὐκαντὶ αὖ ἐγὼ λέξω, ἔφη, ἐξ
ῶν ἐπὶ τῷ καλλονέ μέγα Φρονῶ. Λέγε, ἔφασαν. Εἰ
μὲν τοίνυν μὴ καλός είμι, ὡς οἰομαι, ὑμεῖς ἀν δικαίως
ἀπάτης δίκιην ὑπέχοιτε· οὐδενὸς γὰρ ὄρκίζοντος, ἀλλὶ ὄμοι-
οντες καλόν με φατὲ εἶναι. Καὶ γὰρ μέντοι πιστεύω.
 11 Καλὸς γὰρ καὶ ἀγαθὸς ὑμᾶς ἀνδρας νομίζω. Εἰ δὲ
εἴμι τε τῷ ὄντι καλός, καὶ ὑμεῖς τὰ αὐτὰ πρὸς ἡμὲν τά-
σχετε, οἴστερ ἐγὼ πρὸς τὸν ἐμοὶ δοκῶντα καλὸν εἶναι,
ἔμνυμι πάντας Θεούς, μὴ εἰλέσθαι ἀν τὴν Βασιλέας
 12 ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ καλὸν εἶναι. Νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεονίαν
ἥδιον μὲν θεῶμαι, η τάλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις κα-
λά· τυφλὸς δὲ τῶν ἀλλων ἀπάντων μᾶλλον ἀν δέξαιμην
εἶναι, η Κλεονίου εὸς ὄντος ἀχθόμαι δὲ καὶ πυκτὶ καὶ
ὑπνῷ, ὅτι ἐκεῖνον οὐχ ὄρω. Ἡμέρα δὲ καὶ ἥλιος τὴν με-
 13 γίστην χάριν οἴδα, ὅτι μοι Κλεονίαν ἀναφαίνεστιν. Ἄξιον

μηδέ· τοῦτο γὰρ οὐδὲν τι ἄγα καὶ
ἴσιον σλύσσειν δοκεῖ.

γ. ιητη, ἡ διάκρισις] Juntinga dedit
ιητη ἡ διάκρισις. Sequens ὑπορρέουσαν
εῖται γεγάγειν vel edere.

επιδεινούσατε] Vide annotationem
Valesii editam a Weiskio p.
339.

10. Ιη δ.] Juntinga ιη δ. Sequens
διάχρησιν peccatim cum Juntinga Zeune
in διάρρηστοι mutavit.

12. ἀσύνταντος μᾶλλον] Diogenes La-
ertius in Vita Xenophontis refert A-
ristippi sententiam, hanc ipsum lo-
cum ad Xenophontem referentis, a

quo Clinias amatum fuisse tradide-
rat. Ex eo loco Zeune vulgatam scri-
pturam in sequenti, membro διάστη-
μα διέτειν mutavit in Κλεονίαν. Leon-
clavius Iustinus conjecterat. Sed ibidem
præterea scriptum extat πάντων δέξαι-
μην οὐδὲ Κλεονίαν διέτειν γεγένεται,
quæ lectione mibi quidem multo vide-
tur esse numerotior. Clinias fuit Al-
cibiadis frater, quem hic ipse in Pla-
tonico Alcibiade i. scđt. 14. μανόμενος
vocat.

ἔχθρας δι] Ex Diogene pro val-
gato et adscivit Zeune. In verbis
scđt. 13. τὸ δι γι Juntinga γι omisijs,

γε μὲν ἡμέν τοῖς καλοῖς, καὶ ἐπὶ τῷδε μέγα Φρονεῖν,
ὅτι τὸν μὲν ἰσχυρὸν πονῶντα δῆ μτᾶσθαι τάχαθα, καὶ
τὸν ἀνδρεῖον, κινδυνεύοντα, τὸν δὲ γε σοφὸν, λέγοντα· ὁ δὲ
καλὸς, καὶ πουχίαν ἔχων, πάντ' ἀν διαπράξαντο. "Ε-14
γαγ' οὐ, καίτερ εἰδὼς, ὅτι χρήματα ἥδη κτῆμα, ἥδιον
μὲν ἀν τὰ ὄντα Κλεονία διδόνην, ἢ ἕτερα παρ' ἄλλου
λαμβάνονται ἥδιον δι' ἀν δαυλεύονται, ἢ ἐλεύθερος εἶην, εἴ
μου Κλεονίας ἀρχεῖν ἐθέλοι. Καὶ γὰρ πονούντιν ἀν ράν
ἐκείνῳ, ἢ ἀναπανούμενοι, καὶ κινδυνεύονται ἀν πρὸ ἐκείνου
ἥδιον, ἢ ἀκίνδυνος ζῶνται. "Ωστε εἰ σὺ, ὁ Καλλία, μέγα 15
Φρονεῖς, ὅτι δικαιοτέρους δύναται ποιεῖν, ἐγὼ πρὸς πᾶ-
σαν ἀρετὴν δικαιοτέρους του εἰμὶ ἄγων ἀνθρώπους. Διὰ
γὰρ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἑρωτικοῖς, ἐλε-
θεροτέρους μὲν αὐτοὺς ποιῶμεν εἰς χρήματα, Φιλοκο-
νατέρους δὲ καὶ Φιλοκαλωτέρους ἐν τοῖς κινδύνοις, καὶ
μὴν αἰδημονεστέρους τε καὶ ἐγκρατεστέρους, οὕτε καὶ, ὡν

14. *πρὸς τὸν πόλιτον*] Vulgatum *πρὸς* interpetatur Zeune pro *salute ejus*, et comparat *δέοντα πρὸς τὸν πόλιτον* de Laced. Republ. xv. 2. Contra Weiske frequentiorem usum ait prepositionis *πρὸς* cum genitivo pro *ἴῃ*, ut *ἀδέξαντα πρὸς τὸν πόλιτον* *Οἰκον.* iv. 2. Ibid. vi. 10. *ἰδεῖσθαι τὸν πρὸς τὸν πόλιτον* *ἴστηται*. fest. 17. *πρὸς πάντας λεπ-τομέζατον.* Igitur h. l. vertit: *peri-
cula ejus iussū, et auctore, libertius sub-
irem.* Hanc sit sententiam probabi-
liorem et amanti etiam convenien-
tiorem esse. Quod ad amoris sensum
attinet, certus sum amantes negatu-
ros esse; quod ad usum sermonis,
πρὸς ita uspiam usurpatum legi, fere
negaverim; hinc fine dubitatione
πρὶ scripsi; eodem modo locum de
Laced. Rep. corrigendum censco.

15. *δικαιότερος τον αὐτον ἄγων*] Mof-
che *ἰκανότερος* malebat scriptum:
quam conjecturam reicit Lange, *cum*
ἰκανότερος *verborum λέξιν* *εἰσιται* *καν-*
ισθεται. At lusus hic locum non ha-
bet; de sententia queritur, quam

nullam praefat lectio vulgaris, ut be-
ne sensibile videtur Mofche. Hanc
igitur levī mutatione restitu, vulgato
ἄγων mutato in ἄγων. Ad verba δι-
καιότερος τον αὐτον intellige μέγα φρο-
νεῖν.

[μεταν. τι.] *Aelian. V. H.* iii. 12.
Λαμπεδαιόνιον δοντας τὸν λευκὸν εἰ-
πτον αὐτοῖς. Λαμπεδαιόνιον δὲ λευκὸν εἴ-
πεν ἡ φωνή, ἵστη δεῖ λιγοστα. Hinc *ιδεῖ-*
τοπλας Theocriti xli. 13. ὁ μὲν ιδεῖτον
φάει χ' ἀμυλατόδον, τὸν δὲ λιγο-
στάλη, ὃς τοι ἐ Θεοταλές μέντοι, δίκαος.
Eodem sensu Plutarchus in Cleome-
ne uititur verbo *ιμετάν.*

καὶ μέν] *Simil tamen;* ita ut sen-
tentia hæc opponatur antecedenti i.,
κινδύνου φιλοκαλωτέρου. Significatio
hæc particularum καὶ μὲν in media
oratione non frequens.

οὐδεις καὶ] *Ribittus veterat:* qui
quidem vel ea, quæ maxime desiderant,
eloqui vorerantur; Weiske contra: qui
quidem fructu voluptatum, quæ m. d.
pudorū deterrii absint.

16 δέονται μάλιστα, ταῦτ' αἰσχύνονται. Μαίνονται δὲ καὶ
οἱ μὴ τοὺς καλὸὺς στρατηγοὺς αἰρούμενοι. Ἐγὼ οὖν
μετὰ Κλεονίου καὶ διὰ πυρὸς ιόντην οἶδα δὲ ὅτι καὶ υἱοῖς
μετ' ἐμῷ. "Ωστε μηκέτι ἀπόρει, ὡς Σώκρατες, εἴτι τού-
17 μὸν κάλλος ἀνθρώποις ἀφελήσει. Ἀλλ οὐδὲ μέντοι
ταῦτη γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ ταραχμάζει.
Ἐπεὶ ὥσπερ γε πᾶς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μερά-
κιον, καὶ ἀνήρ, καὶ πρεσβύτης. Τεκμήριον δὲ, Θαλλο-
Φόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλὸὺς γέροντας ἔκλεγονται,
18 ὡς συμπαρομαρτυρῶντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Εἰ
δὲ ἦδι τὸ παρ' ἔχοντων διακράτεσθαι, ὃν τις δέοιτο, εὖ
οἶδε ὅτι καὶ νῦν Θάττον ἀντὶ τοῦ καὶ σιωπῶν πείσαιμι τὸν
παῖδα τόνδε καὶ τὴν παῖδα Φιλῆσαι με, η σὺ, ὡς Σώκρα-
19 τες, εἰ καὶ πάντι πολλὰ καὶ σοφὰ λέγοις. Τί τῶτο;
ἔφη ὁ Σώκρατης· ὡς γὰρ καὶ ἐμῷ καλλίσιν ὡν ταῦτα
κομπάζεις; Νὴ Δί, ἔφη ὁ Κριτίβουλος, η πάντων Σε-
ληνῶν τῶν ἐν τοῖς σατυρικῶς αἰσχυλοτος ἀντὶ εἶην. Ο δὲ
20 Σώκρατης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερῆς τούτοις ὡν. Αὐτε-

16. Ἐγὼ οὖ] An fuit olim scriptum 'Ἐγὼ μὲν οὖ?' Sequens εἰτε truncatum altera voce est in Juntinga et margine Steph.

17. Θαλλοφίρους γὰρ] Ita vulgatum οὐ cum Castal. correxit Zeune ex usu constanti scriptorum post ομοίου δι. τερρήνου διά semper γὰρ infertentium in altero membro. Juncus Stobæi p. 588. Ἡ εἰών μέντος τοῦ γίροντας χιρευτοῦ ἀλτηῆ, ὡς φησι Ηπειρῶν ὁ φιλόσοφος, Θαλλοφίρους. Pertinet hoc etiam ἄγριον τανόξιον apud Athenienses, de quo ad Memor. iii. 3, 12. dictum.—Deinde edd. vett. συμπαρομαρτυρῶντες dant.

18. οὐδὲ δέ τοι καὶ νῦν] Repetendum cogitatione bene scio, me maximam voluptatem percepturum esse, quam ego vel fileni puerū huius et puerā persuaserō et cetera. Sequens λίγος Juntinga mutat in λίγους.

19. κομπάζεις;) Signum interrogations addidi, quod vulgo deest. Monuit tamen in Addidens Weilse.

ετερηγοῦς;) Intellige δράματι, ut monuit Casaubonus de Poesi Satyrica i. 1. Faber ad h. l. et Helmsterh. ad Luciani tom. i. p. 417. Ceterum similitudinem Silenorum spectavit etiam Aristophanes Nubium versu 224. ad quem Scholia: Ιλίστε οὐ οὐ Σώκρατες τὴν ἔνθη Σαλπῆ ταραχαίνειν εμές τι γὰρ καὶ φαλαρητός οὐ. Plato Symposii xxxii. Alcibiadem facit dicentem: Φημὶ γὰρ οὐ διμόστων αὐτὸν μίκη τοῦ Σαλπηνοῦ τούτους τοῖς οὐ τοῖς θεογλυφίοις καθηρίσας, οὐτετερας λρυκτος οἱ δημοσγοι σύνρροντος οὐδέποτε ίχνοτας. Similes illis Silenis claufilibus Hermas fecisse artifices grecos testatur Scholion Dionysii in Etymol. M. v. Λρυκτος.

πῦ, ἐφη ὁ Σωκράτης, ὅπως μεμιησθήσαιεις περὶ τοῦ καλλαῖς, ἐπικαὶν αἱ προκείμεναι λόγοι περιείλθωσι. Κρινάτω μὲν ἡμᾶς μὴ Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου, ἀλλ' αὐτοὶ αὗται, αὕτης σὺ αὖτις ἐπιθυμεῖς σε φιλῆσαι. Κλεονία μὲν 21 ἐφη, ὁ Σωκράτες, οὐκ ἀν ἐπιτρέψατο; Καὶ ὃς εἴπειν οὐ γὰρ αὖ παύσῃ σὺ Κλεονίου μεμημένος; Ἡν δὲ μὴ ὄνομάζω, ἥπτόν τι μὲ αὖτις μεμηποθῶς αὐτοῦ; οὐκ αὔσθα, ὅτι αὕτω σαφῶς ἔχω εἰδώλον αὐτοῦ ἐν τῇ Ψυχῇ, ὃς εἰ τιλαστικὸς ἡ ζωγραφικὸς ἦν, οὐδὲν ἀν ἥπτον ἐκ τοῦ εἰδώλου, ἡ πρὸς αὐτὸν ὄραν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην; Καὶ ὁ Σω-22 κράτης ὑπέλαβε, τί δῆτα, αὕτως ὅμοιον εἰδώλον ὅχεν, πράγματά μοι παρέχεις, ἄγεις τε αὐτὸν ὅπως ὅψει; "Οτι, ὁ Σωκράτες, ἡ μὲν αὐτοῦ ὅψις εὑρετίνειν δύναται, ἡ δὲ τοῦ εἰδώλου, τέρψιν μὲν οὐ παρέχει, πάθον δὲ ἔμποιεῖ. Καὶ ὁ Ἐφρογένης εἴπειν, ἀλλ' ἐγὼ, ὁ Σωκράτες, 23 οὐδὲ πρὸς σοῦ ποιῶ τὸ περιϊδεῖν Κριτέωντος αὕτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἱκπλαγέντα. Δοκεῖς γὰρ, ἐφη ὁ Σωκράτης, εἰς αὖ ἐμοὶ σύνεστιν, αὕτω διατεθῆναι αὐτόν; Ἀλλὰ πότε μή; Οὐχ ὄρας, ὅτι τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὡτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει, Κλεονία δὲ πρὸς τὸ ὅπιοθεν ἢδη ἀναβαίνει;

20. abr̄o abr̄o] Puer cum puella
Syracusii hominis. Cf. cap. vi. 1.

21. εαρί, ήχον ἀδελτού] Debebat
eis τὸ ἀδελτον aut εαρί posterius
malum, quod ipse Socrates deinde ζ-
μενον ἀδελτον interpretari videtur.

22. abr̄o ſeo] Male Weſtis poſt
abro inciſum poſuit; pertinet enim
pronomen illud ad ſequens ſynt: hoc
ipſum tamen admonitus a verſione
Ribicti agnoverit in Addaeſis, et com-
ma poſt abro ei poni iuſſit.

23. *ad te sicut regi* Judico te indignum esse, puto tibi non convenire, Crisobulum disciplina tua utentem tam insano amore captum esse.

[igitur et hoc dicit deus dominus] Hac viciofa esse recte monuit Weiske, et mentionem potius tuis virtutibus requiri.

Critobulus amator setate superabat
amasium Cliniam. Hic adolescens
lanuginem in ~~terris~~ primum erum-
pentem gerebat, ille barbam utri-
que versus aures ad posteriore capi-
tis partem evagantem ostendebat.
Reste Pollux ii. 10. ubi ipsum hunc
locum respicere videtur, περὶ τὸν
παθητικὸν τὸν θελον ἤχον; hic est
Critobulus. Sic Diodorus in Excer-
p. tom. ii. p. 565, παντού—περὶ τὸν
θελον παθητικόν, τὸν δὲ ὑπεργράφη
ἄρτι λαρμάσαντα ταῦτα τῆς μάρμης.
Statim subjungit Pollux, ut videtur,
ex hoc nostro loco: οὐ τοι τὸν ἔργον
διέργασσα. Unde scribendum suspi-
cio: τοιοῦ μὲν οὖν τοι τὸν ὄντες
περὶ τὸ θελον παθητικόν, Κλεονί-
δη δέ θεον τοι τὸν ὄντες διέργασσα;

οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλεῖα ἐκείνω, τότε
 24 ἰσχυρῶς προσεκαύθη. Ἀδησθόμενος ὁ πατὴρ παρέ-
 δωκέ μοι αὐτὸν, εἴτε δυναίμην ἀφελῆσαι. Καὶ μέντοι
 τολὺ βέλτιον ἥδη ἔχει. Πρόσθεν μὲν γὰρ, ὥσπερ οἱ τὰς
 Γοργόνας θεάμενοι, λιθίνας ἐβλέπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λί-
 θίνος οὐδαμοῦ ἀπῆνε ἀπ' αὐτῷ· νῦν δὲ ἥδη εἶδον αὐτὸν
 25 καὶ σκαρφαδαμύζαντα. Καί τοι τὴν τοὺς Θεοὺς, ὡς ἄνδρες,
 δοκεῖ μοι γε, ἐφη, ὡς εἰς ὑμῖν αὐτοῖς εἰσῆρθαι, οὗτος καὶ
 τεφιληκέναι τὸν Κλεονίαν· οὐ ἔρωτος οὐδὲν ἔστι δεινότερον
 ὑπέκκαιμα. Καὶ γὰρ ἀπληπτον ὦν καὶ ἐλπίδας τινὰς

οὗτος ἦν] Vulgatum οὗτος ita cor-
 rectit Brodseus, Castalio, Ribitti.

24. λ.θίνας ἴβλεται] Aldina λ.θίνης.
 deinde eadem λ.θίνης dedit, pro vul-
 gato λ.θίνης, unde suadente Stephano
 λ.θίνης effecit Zeune. Contra Valcke-
 naer ad Eurip. Phœn. p. 168. male-
 bat ἄρτι λ.θίνης. Ernetio alterum hoc
 λ.θίνης plane delendum videbatur,
 mihi etiam sine adjecta aliqua parti-
 cula, velut ὁτι, καθάπερ, durum vi-
 fum. Weiske adjectum desiderabat
 aliquid, velut λ.χόματος αὐτοῦ.

νῦν δὲ ἦν] Ex Juntina et margine
 Steph. ἦν inferui, quod tempus ante-
 cedens rectius signat. Clinias enim
 convivio huic non intererat.

25. ὡς οἱ ὑμῖν αὐτοῖς] Leonclavii
 conjectura ἦν, probare videtur
 Weiske. Sequens οὗτος pro vulgato
 οὗτος, jam olim ante Leoncl. dederat
 Castalio.

τὸν Κλεονίαν] In Memorab. i. 3, 8.
 ἀλλὰ καὶ Κριτίβουλός τοις τὸν Κρίτο-
 νος, τιθέμενος, ἔτι ιψίλοντος τὸν Ἀλκιβι-
 ἀδεῖον μὲν καλὸν ὅντα. Et sect. 10. οὐ γὰρ
 τούτοις ιεράμονος τὸν Ἀλκιβιάδεον μὲν φι-
 λῆσσον ὅντα οὐτοσιοπότατον καὶ ἀραιό-
 τατον. de quo loco cum hoc nostro
 comparato disputavi in Addendis ad
 Memorab. p. 296. ubi quod posui
 Alcibiadē unum memorasse hujus
 τενί historiam, falsum esse video. Ipse
 enim Hellenicorum i. 2, 13. Ἀλκι-
 βιάδην, Ἀλκιβιάδεον ἀνθήνην καὶ ἔμμα-
 γύληα memorat. Deinde illud etiam
 falsum, quod Alcibiadis notissimi et
 pulcherrimi Atheniensium filium ul-

lum fuisse negavi; Isocratis enim
 oratio περὶ ζεύς filium Alcibiadis
 memorat, nomen tamen non edit; de quo monuit me doctissimum medi-
 cus Coray. Denique in loco Memori-
 bilium maxime illud memorabile
 mihi videtur, quod Xenophonti So-
 crates presente Crito bulo ipso narrat
 de osculo dato Cliniae a Crito bulo,
 cuius periculum ignorans Xenophon
 juvenis respondet: καὶ οὐδὲ δεῖ μη
 τὸν κίνδυνον τούτον ὑπεριπέναι. Apparet
 inde, sermonem istum Socratis et
 tempus osculi dati Cliniae antecepisse
 tempus, quo Convivium apud Cal-
 liam habitum fuit, i. e. Olympiadis
 89. annum 4. Deinde fit ex eo mani-
 festum, Crito bulo fere parentētate
 fuisse tum Xenophontem et Socratis
 item disciplina uatum. Itaque uterque
 ex ephesis tum exceperat. Sic firmatur
 ipso Xenophontis testimonio ratio-
 na, quam posui in Disputatione de
 tempore Convivii Xenophontei col-
 lectam ex narratione Strabonis et
 Diogenis Laertii, Xenophontem tum,
 cum Calliae convivio interesset cum
 Socrate, Crito bulo, Antisthenae, Her-
 mogene et Charmide, fuisse natum
 annos fere viginti tres, contra ac vi-
 sum fuit Cesaubono, qui Xenophon-
 tem tum annos decem natum fuisse
 putabat.

ἀπληπτον ὦν] Weiske conjecturam
 ὦν, quod vulgo abeat, probans tamen
 in altero membro decisè aliquid et
 iam suspicor, velut δὲ παρίχν.

γλυκείας παρέχειν. Ἰσως δὲ καὶ, διὰ τὸ μόνον πάντων²⁶ ἔργων τὸ τοῖς σώμασι συμφάνεν ὅμονυμον εἶναι τῷ ταῖς Φυχαῖς Φιλεῖσθαι, ἐπιμότερον ἐστιν. Οὐ ἔνεκα ἀφεκτέον ἐγώ Φημι εἴναι Φιληράτων ὄρδινων τῷ σωφρονεῖν δυνησομένῳ. Καὶ ὁ Χαριμίδης εἰπεν, ἀλλὰ τί δὴ ποτε,²⁷ ὡς Σώκρates, ἡμᾶς μὲν αὐτῷ τοὺς Φίλους μορμολύττη ἀπὸ τῶν καλῶν, αὐτὸν δὲ σε, ἔφη, ἐγὼ εἶδον γαὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω, ὅτε παρὰ τῷ γραμματιστῇ ἐν τῷ αὐτῷ Βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατεύετε τι, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν κεφαλῆν, καὶ τὸν ὄμονον γυμνὸν πρὸς γυμνῶν τῷ Κριτοβούλου ὄμων ἔχοντα. Καὶ ὁ Σωκράτης, Φεῦ, ἔφη· ταῦτ' ἄρα, ἔφη, ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ Θηρίου τινὸς δεδημένος, τὸν τε ὄμονον πλεῖον, ἢ πέντε ἡμέρας ὥδαξον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κιῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. Ἀλλὰ νῦν τοι σοι, ἔφη,²⁸ ὡς Κριτόβουλε, ἐναντίον τοσούτων μαρτύρων προσαγορεύειν μὴ ἀπτεῖσθαι μου, τῷν ἀν τὸ γένεσον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομησόης. Καὶ οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμίξῃ ἐσκανθάνει τε καὶ ἐσπούδασαν. Ὁ δὲ Καλλίας, σὸν μέρος, ἔφη, λέ-²⁹ γειν, ὡς Χαριμίδη, διότι ἐπὶ τενίᾳ μέγα Φρονεῖς. Οὔκοντα δέ μὲν, ἔφη, ὄμολογεῖται, κρείττον εἶναι Θαρρεῖν, ἢ Φο-

26. [ἔργων] Ita Aldina et Leoncl. ἔργον Junting et Steph. Sequens verbum in σύνταξι mutatum voluit Wyttenbach probante Villoison ad Longum p. 104. negat tamen Zeune ita sequens ψυχαῖς convenire.

[ἰμβατίνη] Et pro βιβλεμένη dicitur.

27. [ἰμβατίνη] Castalio in bibatib-
eta correcxit, Reiske iμβατίνη, Zeune
ἰμβατίνη; hic quidem iμβατίνη
sensu querendi non esse dignum ver-
bam bono scriptore, nedum Xenophonte,
affirmavit, assentiente Weis-
kio. Hesychius tamen iμβατίνη; in-
terpretatur ιμβατίνη. Nemesius de na-
tura hominis p. 64. ed. Matthaei:
οὐρανὸν iμβατίνη τῇ θερζίᾳ paulo di-

verso sensu dixit. Ceterum nescio an
huc pertineat locus Memorab. i. 7,
14. ubi Socrates ait: καὶ τοῖς θησαυ-
ροῖς τῶν στάλαις εὐφόριον ἀνδρῶν, οὓς ικανο-
τείλασσον οἱ βιβλίου γραψατεις, ἀπ-
λίττους καὶ τὸν τοῖς φίλαις διέχουσας.

τὴν κεφαλὴν] Edd. vett. τὴν κεφαλὴν
τὸν τὴν κεφαλὴν dant.

28. τοῦτο ἄρε] Intellige διά. Cf.
Gregorius de Dial. Attica seq. 6.

τὸν τοῦ] Castalio τοῦτο dedit.

κιῆσμα] Est hoc ramentum; igi-
tur scribendum ceneo κιῆσμα. De
forma ὥδαξον etiam dubito. Θηρίον di-
citur etiam bestia venenata et serpens.

'Αλλὰ νῦν τοι] Sic vulgatum νῦν τοι
correcxit Weiske; νῦν δὲ malebat
Zeune, νῦν τοῦτο Heindorf.

βεῖσθαι, καὶ ἐλεύθεροι εἶναι μᾶλλον, ἢ δουλεύειν, καὶ Θεραπεύεσθαι μᾶλλον, ἢ Θεραπεύειν, καὶ πιστεύεσθαι
 30 ὑπὸ τῆς πατρίδος μᾶλλον, ἢ ἀπιστεῖσθαι. Ἐγὼ τοίνυ
 ἐν τῷδε τῇ πόλει, ὅτε μὲν αἰλούσιος ἦν, πρῶτον μὲν ὄφο-
 βούμην, μή τις μου τὴν οἰκίαν σιωρύχας καὶ τὰ χρήματα
 λάβοι, καὶ αὐτὸν τι με κακὸν ἐργάσαστο· ἔπειτα δὲ καὶ
 τοὺς συκοφάντας ἐθεράπευσον, τίδώς, ὅτι παθεῖν μᾶλλον
 κακὸς ικανὸς εἴην ἢ ποιῆσαι ἐκείνους. Καὶ γὰρ δὴ καὶ
 προστετάττετο μὲν ἀεὶ τι μοὶ δακανᾶν ὑπὸ τῆς πάλεως,
 31 ἀποδημῆσαι δὲ σύδαιμον ἔχειν. Νῦν δὲ ἐπειδὴ τῶν ὑπερο-
 ρίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαμα οὐ καρπάῦμαι, καὶ τὰ ἐκ
 τῆς οἰκίας πέπραται, ἡδεῖς μὲν καθαύδα ἐκτεταμένος,
 πιστὸς δὲ τῇ πόλει γεγένημαι, οὐκ ἕπειδὴ ἀπειλῶμαι,
 ἀλλ' ἥδη ἀπειλῶ ἄλλοις, ὡς ἐλεύθερῷ τε ἔχοστι μοὶ καὶ
 ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν· ὑπανιστανται δέ μοι ἥδη καὶ
 32 θάκαν, καὶ ὁδῶν ἔχονταναι οἱ πλούσιοι. Καὶ εἰπὲ τὸν
 μὲν τυράννῳ ἄοικὸς; τότε δὲ σαφῶς δῶλος ἦν· καὶ τότε
 μὲν ὅγειρος Φέρον ἀπέΦερον τῷ δίκαιῳ, τὸν δὲ ἢ πόλις τέλος
 Φέραντα τρεψοι με. Ἀλλὰ καὶ Σωκράτει, ὅτε μὲν
 πλούσιος ἦν, ἐλοιδόρουν με, ὅτι συνῆγε τὸν δὲ ἐπεὶ τέλης
 γεγένημαι, οὐκέτι σύδεν μέλει σύδενι. Καὶ μὴν ὅτε μέν
 γε πολλὰ εἶχοι, ἀεὶ τι ἀπέβαλλον ἢ ὑπὸ τῆς πάλεως ἢ
 ὑπὸ τῆς τύχης· τὸν δὲ ἀποβάλλω μὲν σύδεν, (σύδεν γὰρ

30. Δεσμαρῇ] Cf. *Economici* ii. 6.
 de Republ. Atheniens i. 3. Eadem
 munera et λανθρυγία a cive praestan-
 da impediabant, quo minus Charmi-
 des peregre abire posset.

31. τὸν ἴντρονον οὐδέμα] Agri
 extra Atticam in insulis vel in Thra-
 cia alicui culti a Charmide, quibus
 per bellum Peloponnesiacum priva-
 tus et exclusus fuerat: quibus oppo-
 nuntur τὰ ἴγγαν, intra Atticam sibi
 agri et possessiones.

32. τρίφω μι] Compara locum de
 Civitate Atheniensium i. 3, 13.

εὖ, μάλα] Ita cum Hemsterhu-
 fio ad Luciani tom. i. p. 425. scripsi;
 contra vulgatum εὖ vertendum con-
 fuit Weiske: *ne curat quidem tris-
 quam, sednam ut niki malphicanus.*

εὖ γέτε ίχω] Cum Heindorfio
 meo vulgatum εὖ correxi, ad quod
 Weiske intelligebat *καρφίλλων, εὖ
 λαβρη, quod omittam.*

ἔχω) ἀεὶ δέ τι λήψεοςθας ἐλπίζω. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Καλ-33
λίας, καὶ εὐχῇ μηδέποτε πλούτειν, καὶ εἴν τι ὅναρ ἀγα-
θὸν ἴδης, τοῖς αποτροπάσιοις θύσιοις; Μὰ Δία τέτο μέν
τοι, ἔφη, σὺγα σὺ ποιῶ, ἀλλὰ μάλα φιλοκινδύνως ὑπο-
μένω, ἢν παθέν τι ἐλπίζω λήψεοςθας. 'Αλλ', ἄγε δῆ, 34
ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὖ λέγε ἡμῖν, ὡς Ἀντίσθετες, πῶς
αὕτω βραχέα ὄχων μέγα φρονεῖς ἐπὶ ταλαιότων. "Οτι νο-
μίζω, ὡς ἀνδρες, τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ αἷκῳ τὸν
ταλαιότον καὶ τὴν τενίαν ὄχων ἀλλ' ἐν ταῖς φυχαῖς.
Ορῶ γὰρ ταλλάς μὲν ἰδώτας, οἱ πάνι ταλλὰ ὄχοτες 35
χρήματα αὕτω πένεσθαι προῦται, ὥστε πάντα μὲν πένοι
πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύονται, ἔφ' ὡς πλείονα κτήτοτας·
οἶδα δὲ καὶ ἀδελφοὺς, οἱ τὰ ιστα λαχόντες, οἱ μὲν αἰτῶν
τάρκοιτα ὄχει καὶ τεριστείνοντα τὰ τῆς δακτάντης, οἱ δὲ
τοῦ ταντὸς ἐνδέπται. Λισθάνομαι δὲ καὶ τυράννους τι-36
νάς, οἱ αὕτως αὖ πεινῶν χρημάτων, ὥστε ποιῶντος ταῦ
δεινότερα τῶν ἀπορητέων· δι' ἕνδειν μὲν γὰρ δῆπου οἱ
μὲν κλέπτουσιν, οἱ δὲ τοιχωρυχοῦσιν, οἱ δὲ ἀνδραποδί-
ζονται· τύραννοι δέ εἰσι τινες, οἱ ὅλους μὲν οἵκους ἀναι-
ρῶσιν, ἀθρόους δέ ἀποκτείνονται, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας
πόλεις χρημάτων ἔνεκα ἐξανδραποδίζονται. Τούτους μὲν 37
οὖν ἔγαγε καὶ πάνι οἰκτείρω τῆς ἄγαρ χαλεπῆς οὔσου.
Ομοία γάρ μοι δοκῶσι πάσχειν, ὥσπερ εἴτις πολλὰ
ὄχων καὶ πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαστο. 'Εγὼ
δὲ αὕτω μὲν πολλὰ ὄχων, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ σὺγα ἀν
αὐτὸς αὐρίσκω· ὅμως δὲ περίσσοτε μοι, καὶ ἐσθίοντι ἄχρι

33. Θάν.] Antecedens ὄχη videtur postulare, ut Θάνος scribamus. Idem sequens οὐ τοῦ suadere videatur.

35. τενίαντα τὰ τοῦ δακτάντης] Cypor. viii. 2, 2. Isomēdū τοῦ δακτάντης σημεῖται απόσπασμα.—δ. δ. Πᾶν εἰρητό

ἥτι τὸν ἴμιν δραπόντα. Unde h. l. malium articulum ante τενίαντα possum vel potius τενιά τοῦ τοῦ δακτάντης scriptum.

37. ταλλὰ ὄχων] Resit Lange cum Molchios τενίαν corrigere videtur.

τοῦ μὴ πεινῆν ἀφίκεσθαι, καὶ πίνοντι μέχρι τοῦ μὴ δι-
ψῆν, καὶ ἀμφιέννυσθαι, ὅπερ εἴχω μὲν μηδὲν μᾶλλον
 38 Καλλίου τούτου τοῦ πλαισιωτάτου ρίγουν ἐπειδάν γε μὴν
ἐν τῇ οἰκίᾳ γένωμαι, πάντι μὲν ἀλεεινοὶ χιτῶνες οἱ τοῖχοι
μοι δοκοῦσι εἶναι, πάντι δὲ παχεῖας ἐφεστρίδες οἱ ὄροφοι.
Στρωμήν γε μὴν οὕτως ἀρκοῦσαν ἔχω, ὅπερ ἔργον εμέ γ'
ἐστι καὶ ἀνεγεῖρα. Ἡν δέ ποτε καὶ ἀφροδισιάσας τὸ
σῶμά μου δεκτῆ, οὕτω μοι τὸ παρὸν ἀρκεῖ, ὅπερ αῖς ἀν
τροπέλθω, ὑπερασπάζονται με, διὰ τὸ μηδένα ἄλλον
 39 αὐτᾶς ἐθέλειν προσιέναι. Καὶ πάντα τοίνυν ταῦτα οὕ-
τας ἥδεσα μοι δοκεῖ εἶναι, ὡς μᾶλλον μὲν ἥδεσθαι ποιῶν
ἔκαστα αὐτῶν οὐκ ἀν εὐχαίρειν, ἢτον δέ οὕτω μοι δοκεῖ
 40 ἔντια αὐτῶν ἥδια εἶναι τοῦ συμφέροντος. Πλείστου δὲ
ἀξίου κτῆμα ἐν τῷ ἐμῷ πλούτῳ λογίζομαι εἶναι ἔκεινο,
ὅτι, εἴ μου τις καὶ τὰ ὑπὸ ὅντα παρέλοστο, οὐδὲν οὕτως
όρῶ Φαῦλον ἔργον, ὃποιον οὐκ ἀρκοῦσαν ἀν τροφὴν ἔμι
 41 παρέχοι. Καὶ γὰρ ὅταν ἥδυπαθησαί βουληθῶ, οὐκ ἐκ
τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνᾶμαι, (πολιτελῆ γὰρ γίνεται)

38. [ιφιστρίδης] *Pallium, vestem exteriorem, interpretatur Index Zeunianus. Lacernae potius sunt, docente Hemsterhufo ad Luciani ii. p. 447. ed. Bip. Paludamentum purpureum Iphistridēs vocat Id. iii. p. 50. et vi. p. 327. sed lacernulam tenuem Iphistridēs ad Ætol. p. 260. tom. iii. Mihl h. l. videntur esse χλαῖναι; illæ οὖλαι, καδιπτῆδαι ίανθῖαι, quas lecto imponunt parato Ulyssi in domo Alcinoi servæ, Odyssæ vii. 338. Eadem χλαῖναι memorat Odyssæ iii. 349. De lecto enim Antifthenis et fomno Xenophonem loqui voluisse puto. Itaque ἀπόνεντα στραμμὸν vitiolam esse suspicor, et μᾶλακην vel simile aliquod vocabulum scriptum suisse a Xenophonete.*

[ἴργον ήσι γ' ιστι.] Vulgatum μήτιτι correxit Caftalio ita ut scriberet ίργων; Stephani μίτιτι receperit

Zeune; Leonclavius malebat ίργων ήσι γ' ιστι. Bachii rationem probavit Weiske, ego Leonclavianam; ita enim ambiguitas vivitat, ne μί γ' ιστι permittetur cum μήτιτι ιστι.

[οὗτοι μιν τὸ παρόν] En Cynice sectae auctorem. Socrates Memorabil. i. 3, 14. ii, qui continere libidinis sensum non possent, confilium idem dat.

[39. ὅττι δέ οὗτοι] Vulgatum ἀττορδί τούτων vitiolum esse jam olim vidit et correxit Leoncl. scribens ἀττορδί, οὗτοι omisso τούτων. Propius a vulgata scriptura abesse fibi videbatur Zeune scribens ἀττον δ τούτον: quam conjecturam recepit Weiske. Evidem sequor egregiam conjecturam excoigitatam ab Heindorfio meo, et propositam a Langio, quem minorum vira lectioni vulgata facit, quam Leonclaviana, quam Zeune ad rugas referebat, ipse nugator strenuus.

ἀλλ' ἐκ τῆς Φυχῆς ταμιεύομαι. Καὶ πολὺ πλέον διαφέρει πρὸς ἡδονὴν, ὅταν ἀναμείνας τὸ δεηθῆναι προσφέρωμαι, ἢ ὅταν τινὶ τῶν τιμίων χρῶμαι· ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ Θασίῳ αὖν ἐντυχάν, οὐ διψῶν πίνω αὐτόν. Ἀλλὰ μὴν καὶ πολὺ δικαιοτέρους γε εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐ-⁴²τέλειαν μᾶλλον, ἢ πολυχρηματίαν ακοπάντας. Οἵ γὰρ μάλιστα τὰ παρόντα ἀρκεῖ, ἥκιστα τῶν ἀλλοτρίων ὀρέγονται. Ἀξιον δὲ ἐννοῦσαι, ὡς καὶ ἐλευθερίους ὁ⁴³ τοιῶτος πλάντος παρέχεται. Σωκράτης τε γὰρ οὗτος, παρὸν οὐ ἔγώ ταῦτον ἐκτησάμην, οὔτ' ἀριθμῷ οὔτε σταθμῷ ἐπηρήξει μοι, ἀλλ' ὑπόσον ἐδυνάμην Φέρεσθαι, τοσῶτόν μοι παρεδίδου· ἔγώ τε νῦν οὐδεὶς Φθονῶ, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς φίλοις καὶ ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν, καὶ μεταδίδωμι τῷ βουλομένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ Φυχῇ πλούτου. Καὶ⁴⁴ μὴν καὶ τὸ ἀβρότατόν γε κτῆμα, τὴν σχολὴν ἀεὶ ὄρατέ μοι παρουσια, ὥστε καὶ θεάσασθαι τὰ ἀξιοθέατα, καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιόκουστα, καὶ ὁ τλείστου ἔγὼ τιμῶμαι, Σωκράτει σχολάζων συδιημερεύειν. Καὶ οὗτος δὲ οὐ τοὺς τλείστοντας ἀριθμῶντας χρυσίον θαυμάζει, ἀλλ' οἱ ἀναγείσης, ὄργιζονται. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη ὁ Νικήρατος, μὴ ἔγλου· ἔγώ γὰρ οἶω παρὸν αὐτῶν δανεισθέντος

41. *τῆς Φυχῆς]* Ex mente Lange interpretatur, *απίτιμον nominavit* Weiske; uterque male. Est, ut sæpe in Xenophontis scriptis, desiderium et cupiditas edendi et bibendi. Rechte igitur Zeune *famem sitimque* interpretatur.

43. *τοῦτον Ιστοράμων]* Stephanianam prioris τοῦτο repetit Bachiana; in Leonclaviana tertia plane deest

pronomen.

44. *συδιημερέαν]* Memorab. iii. 11, 17. Λὰ τί εἴσαι—τίνι καὶ Ἀριστίντην οὐδέποτε μου ἀπόλειτοςθει. Hinc Antisthenes ī Σωκρατικὴν audiebat, cuius Dialogos recenset Athenaeus v. p. 220. Ceterum vulgatum ὃ πλίστας correxit Stephanus.

45. *δανεισθέντος]* Leonclavii correctionem dedi pro δανεισθέντος, male

τὸ μηδεὶς προσδεῖσθαι, ὅταν πεπαιδευμένος ὑπὸ Ὄμηρος
ἀριθμεῖ,

"Ἐπ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖς τάλατα,
Αἴδηνος δὲ λέβητας ἐσίκοι, δέκα δὲ ἵππους."

σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλάντου ἐπιδυμῶν
οὐ παύομαι· εἴ τοι ἴσως καὶ Φιλοχρηματώτερός τις
δοκῶ εἶναι. "Εἴθα δη̄ ἀνογέλαστας ἀπαντεῖς, νομίζοντες
46 τὰ ὄντα εἰρηκέναι αὐτόν. "Ἐκ τούτου ἥπε τις, σὺν ἔργον,
ἄ· Ἐρμόγενες, λέγειν τε τὰς Φίλας, οἵτινές εἰσι, καὶ
ἐπιδεικνύειν, ὡς μέγα τε δύναται καὶ τοῦ ἐπιμέλονται,
47 ὡς δικῆς δικαίως ἐπ' αὐτοῖς μέγα φρεγεῖν. Οὐκοῦν ὡς
μὲν καὶ Ἐλλῆνες καὶ Βάρβαρος τοὺς θεοὺς προῦνται
πάντα εἰδότες τά τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα, εὑδηλοί.
Πᾶσαι γοῦν εἰ τάλατος καὶ πάντα τὰ ἕδη διὰ μαντικῆς
ἐπερωτῶσι τοὺς θεοὺς, τί τε χρὴ καὶ τί οὐ χρὴ ποιεῖν.
Καὶ μὴν ὅτι νομίζομεν γε δύνασθαι αὐτοὺς καὶ εὖ καὶ
κακῶς ποιεῖν, καὶ ταῦτα σαφέσι. Πάντες γοῦν αἰτοῦνται
τοὺς θεοὺς τὰ μὲν φαῦλα ἀπορέτειν, τάγαδα δὲ δι-
48 δύναται. Οὗτοι τοίνυν εἰ τάλατος, πάντα δὲ
δυάμενοι θεοὶ, οὕτω μοι Φίλοι εἰσὶν, ὅπτε διὰ τὸ ἐπι-
μελεῖσθαι μου, ὅπτοτε λήθω αὐτοὺς οὔτε πυκτὸς, οὐδὲ

defenso a Zeunio. νὴ μηδὲν τοι. Nicerato est: nihil amplius indigere.

ἄττα πεπαιδευμένον] Leoncl. ὅτι οὐ-
τον malebat scriptum. Weisklo etiam
hic aut similis particula hic aut ante
συνδρῆσιν defiderari videbatur. Mihi
quidem deesse nihil videtur, sed verba
συνδρῆσιν καὶ ἀριθμῷ transponenda
et locanda post verbum προτίθεσθαι.
Antisthenes gloriosabatur antea divitiis
a Socrate acceptis, οὐτε ἀριθμῷ οὐτε
συνδρῆσιν μη scēt. 43. Huc re-
spiciens Niceratus ridicule fibi petit
Antisthenes abundantiam (νὴ μηδὲν
προτίθεσθαι) et quidem non omnem
omnino nec sine mensura, sed συ-
νδρῆσιν καὶ ἀριθμῷ, ita ut mensuram et

numerum edictō Homericō Iliadis ix.
122. et 264. finiat. Sic demum recte
addit οὐτα πεπαιδευμένον, et reliqua; ita verba ἄντλιστος—πεπαιδευμένον recte
procedunt, cum συνδρῆσιν καὶ ἀριθμῷ
nullo modo congruentia.

46. Εἰ τοῖναι] Juntinga in codicis.

47. εἰ τοις χρεῖ—πεπαιδευμένοις θεοῖς. Totus hic locus in Juntinga excidit, propter similitudinem membrorum extremitatum.

48. θεοῖ] Caftalio omisit.

θεοῖ] Plutarchus tom. x. p. 538.
ed. Reisk. οὐ, deinde συνδρῆσιν omis-
so μη posuit ex h. l.

θεοῖς λέγοι] Maniculum esse potest
refici ad Iliadic x. versum 278. ubi

ημέρας, οὐδ' ὅπει ἀν δέμαμαι, οὐδ' ὁ τι ἀν μέλλω πράττειν. Διὸ δὲ τὸ προσιδέναι, καὶ ὁ τι ἐξ ἐκάστου ἀποβίσσται, σημαίνουσί μοι, τέμποντες ἀγγέλους Φῆμας, καὶ ἐπίπνια καὶ σινάνις, ἡ τε δῆ, καὶ ἡ ὡ χρὴ ποιεῖν. Οἷς ἔγω ὅταν μὲν πείθωμαι, οὐδέ ποτε μοι μεταμέλει· ἥδη δέ ποτε καὶ ἀπιστότας ἐκαλάσθη.
 Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν, ἀλλὰ τούτον μὲν οὐδὲν ἀπιστον. 49
 Ἐκεῖνο μέντοι ὄγαρε ἥδεις ἀν πυθώμην, πῶς αἴτοις θεραπεύων αὐτῷ φίλους ἔχεις. Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Ερμογένης, καὶ μάλα σύτελος. Ἐπαγὼ τε γὰρ αἴτοις οὐδὲν δαπανῶ, ἀν τε διδόναται ἀεὶ αὖ παρέχομαι, εὐθημῶ τε, ὅσα ἀν δύναμαι, καὶ ἐφ' οἷς ἀν αἴτοις μάρτυρες ποιήσωμαι, ἐκάλει οὐδὲν ψεύδομαι. Νη Δί, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ἄρα τοῦτος ἀν φίλους αἴτοις ἔχεις, καὶ οἱ θεοί, ὡς ἔστι, καλοχάραγμα ἥδονται. Οὗτος 50
 μὲν δὴ ὁ λόγος αὕτως ἐσπανδαιλογήθη. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν Φίλυππον ἤκουεν, ἥρωταν αὐτὸν, τί ὄραν ἐν τῇ γελατοποιίᾳ, μέγα ἐπ' αὐτῷ φρενάν. Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη,

Ulysses ad Minervam: Κλεῖ με—
 ἵν με αἴτιος εἴναις ταρίσσεις,
 οὐδὲν οὐ λέπειν πλέοντας. Nostrum
 locum resperxit Arrianus Differt. E-
 piet. i. 12, 3. ubi est de providentia
 divina: τίταρα δὲ πατέρα τὸν γῆς
 καὶ τὸν Δραπετόν, (sic enim recte
 Stobaeus Eclog. Phycic. p. 100. habet
 scriptum pro vulgato obliterato) οὐτε
 μηδέ μόνον τοὺς καὶ τὸν ἴδιον ἰδεότας
 πέμπει θεόν, οὐδὲν καὶ θεοντάς τοι Σω-
 κράτην, οἱ λύροις ἢν οὐδὲν οὐ λέπειν
 πλέοντας. Cf. Heyne ad Homerum tom.
 vi. p. 60.

ἀποτίνεις] Leonclav. ἀποτίνεις
 maluit scriptum. Cf. ad Cyrop. i. 2,
 12. ii. 4, 17.

49. οὐ παρέχωμαι] Weiske putabat
 esse alio significatio. De sacrificio
 omnia non posse intelligi, docere ait
 antecedens οὐδὲ λατεσσον. Sed hanc
 ipsa verba, ita quidem loco et ordi-

ne collocata, plane inepta mihi vi-
 dentur esse. Ad laudem enim deo-
 rum quid opus erat summi? Deinde
 παρίχωμαι nullibi significat suppedito,
 sed praefeo, quod a me perfunatur. Ig-
 tur censeo locum sic esse ordinandum:
 Εκεῖνος τοι γὰρ αἴτοις, οὐ το
 λέπειν θεόν, οὐ παρέχωμαι, οὐδὲν δαπα-
 νῶ, εὐθημῶ τοι et cet. Intelligit Her-
 mogenes animum sanum, plium et
 gratum in deos, quem munere deo-
 rum obtigisse sibi gloriatur, quemque
 invicem ipsis precibus, laude et gra-
 tiarum actione praestat et quasi retrivit.
 In margine Villois, libri δέ οὐ
 annotatur, quod quo spectet, ignoro.

Ιαν.] Edd. vett. omittunt, lyd de-
 dit Caftilio.

50. ἔπειτα] Intellige τοῦ μήτη φρε-
 νῶν. Deinde ἔπειτα δὲ οὐδὲν dat Jun-
 tiss.

ὅπότε γε πάντες εἰδότες ὅτι γελαστοῖος είμι, ὅταν μέν τι ἀγαθὸν ἔχωσι, παρακαλῶσι με ἐπὶ ταῦτα προδύμως· ὅταν δέ τι κακὸν λάβωσι, Φεύγουσιν ἀμεταστρεψι 51 πτὶ, Φοβούμενοι, μὴ καὶ ἀκοντες γελάσωσι; Καὶ ὁ Νικήρατος εἶπε, ἡ Δία σὺ τοίνυν δικαίως μέγα Φρονεῖς.
 Ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν Φίλων οἱ μὲν εὖ πράττετες ἐκ ποδῶν ἀπέρχονται, οἱ δὲ ἀν κακὸν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι
 52 τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μου ἀπολείπονται. Εἴηντο δὲ δῆ ἡφαίστης ὁ Χαρμίδης, ὁ Συρακόσιος, ἐπὶ τῷ μέγα Φρονεῖς; ἢ δῆλον, ὅτι ἐπὶ τῷ παιδί. Μὰ τὸν Δί, ἡφαίστης, οὐ μὲν δῆ ἀλλὰ καὶ δέδοικα τερεῖ αὐτῶν ισχυρῶς. Αἰσθάνομαι γάρ τινας ἐπιβουλεύοντας διαφθεῖραι αὐτόν.
 53 Καὶ ὁ Σωκράτης ἀκούσας, Ἡράκλεις, ἡφαίστη, τί τοσαῖτον νομίζοντες ἥδικησθαι ὑπὸ τῶν σοῦ παιδῶν, ὥστε ἀποκτεῖναι αὐτὸν βούλεσθαι; Ἀλλ' οὗτοι, ἡφαίστη, ἀποκτεῖναι βούλονται, ἀλλὰ τείσαι αὐτὸν συγκαθεύδειν αὐτοῖς. Σὺ δέ, ὡς ἔσκασ, εἰ ταῦτα γένοιστο, νομίζεις ἂν διαφθεῖραι αὐτὸν;
 54 Ναὶ μὰ Δί, ἡφαίστη, παντάπασι γε. Οὐδέποτε δέ τοι τὰς νύκτας. Νη τὴν Ἡραν, ἡφαίστη ὁ Σωκράτης, εἰτύχημά γέ σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιῶντον φύγας ἔχοντα, ὥστε μόνον μὴ διαφθείρειν τοὺς συγκαθεύδοντας. "Ωστε τοι γε, εἰ μὴ ἐπ' ἄλλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ
 55 χρωτὶ ἀξιον μέγα Φρονεῖν. Ἀλλὰ μὰ Δί, ἡφαίστη, οὐκ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φρονῶ. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ μήνι; Ἐπὶ τῇ Δίᾳ τοῖς ἄφροσιν. Οὗτοι γὰρ τὰ ἐμὰ νευρόσπαστα

51. γελαστοῖος] Eadem sententia est in Luciani Timone sedt. 49. et Terentii Phormione ii. 2, 45.

53. νομίζοντες] Intellige εἰτύχουσιν. Stephanus tamen νομίζουσι παλεότερον scriptum. Ceterum ludit Socrates in ambiguitate verbi διεφθείρειν,

et paulo post in verbo συγκαθεύδοντα.

55. ἄφροσι] Ergo et hī convivis ἄφροσι. Sic ad h. l. Weiske. Sed non satis certe convivis nulla ostenderat Syracusanus.

Θάμνους τρέφαντι με. Ταῦτα γὰρ, ἔφη ὁ Φίλιππος,
καὶ πρώτην ἐγώ σου ἥκουν εὐχομένου τῷρος τοὺς Θεοὺς,
ὅπως ἀντὶ τούτων διδόναις καρπῶν μὲν ἀφθονίας, Φρεγῶν δὲ
ἀφορίαν. Εἶν, ἔφη ὁ Καλλίας. Σὺ δὲ δῆ, ὡς Σώκρας-
τες, τί ἔχεις εἰπεῖν, ὡς ἄξιόν σοι ἐστὶ μέγα Φρονεῖν, ἔφη
ἡ ἄνθραξ, οὕτως ἀδόξως εἴσῃ τέχνη; Καὶ δὲ εἰπεν, ὅμολο-
γησάμενα τῷρον, τοῦτα ἐστιν ἔργα τοῦ μαστροποῦ καὶ
ὅτα ἀντὶ ἑρωτῶν, μὴ ὀκνεῖτε ἀποκρίνεσθαι· ἵνα εἰδῶμεν,
ὅτα ἀντὶ συνομολογῶμεν. Καὶ ύμῖν οὕτω δοκεῖ; ἔφη.
Πάντα μὲν οὖν, ἔφασαν. Ότι δέ τοι ἄπαξ εἴπον Πάντα μὲν
οὖν, ταῦτα πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο. Οὐκοῦν⁵⁶
ἄγαθῶν μὲν, ἔφη, ύμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι, ἢν
ἄν τι ἡ ὁντὸν ἀντὶ μαστροποῦ, ἀρέσκοντα τῶντον ἀποδεικνύναι,
ἄντις ἀντὶ συνῆ; Πάντα μὲν οὖν, ἔφασαν. Οὐκοῦν ἐν μέν τι
ἐστὶν εἰς τὸ ἀρέσκειν ἐκ τοῦ πρέπουσαν ἔχειν σχέσιν καὶ
τριχῶν καὶ ἐσθῆτος; Πάντα μὲν οὖν, ἔφασαν. Οὐκοῦν⁵⁸
καὶ τόδε ἐπιστάμενα, ὅτι ἐστὶ ἀνθρώπῳ τοῖς αὐτοῖς
ὄμησις καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρὸς τινας βλέπειν;
Πάντα μὲν οὖν. Τί δὲ, τῇ αὐτῇ Φωνῇ ἐστι καὶ αἰδημόνως
καὶ θρασέως φθέγγυεσθαι; Πάντα μὲν οὖν. Τί δὲ, λό-
γοι οὐκ εἰσὶ μὲν τινες ἀπεχθανόμενοι, εἰσὶ δέ τινες, οἱ
τῷρος φιλίαν ἀγοντις; Πάντα μὲν οὖν. Οὐκοῦν ταῦτα ὁ⁵⁹
ἀγαθὸς μαστροπός τὰ συμφέροντα εἰς τὸ ἀρέσκειν δι-
δάσκοι ἀν; Πάντα μὲν οὖν. Ἀμείνων δέ ἀν εἴη, ἔφη, ὁ

Ταῦτα γὰρ] Intellige διὰ ταῦτα.
Venit dicis; hanc enim, ruto, ob
causam per te audiri te deos precan-
sem et cet. Malim tamen ταῦτα
δέ.

56. τῷ μαστροπῷ] Margo Steph.
Ἀγαθῷ μαστροπῷ.

57. οὐ δι εὐη] Cum quibus ipse
μαστροπός versetur? Vix credo volu-
tate Socratem hoc dicere, contra su-

spicor fuisse olim scriptum εὐη,
quibus cum commendare voluerit.
Ceterum rōtor ἡ ταῦτα scribi ma-
luerunt Leont. et Stephanus.

Is τοῦ πέτρων] Verba in τοῦ su-
perflua censet Lange; mihi oratio
manca et vitiosa etiam videtur. Quid
si suspicemur fuisse ut τὸ ἀρέσκειν δι-
γον το?

εἰνὶ δυτάμενος ἀρέστοὺς ποιεῖν, η ὅστις καὶ πολλῶς; Ἐγ-
ταῦθα μένται εὐχαριστηγαν, καὶ οἱ μὲν εἴπον, δῆλον, ὅτι
60 ὅστις πλείστους· οἱ δὲ, πάντι μὲν αὖ. Ὁ δὲ εἰπὼν, ὅτι
καὶ τοῦτο ὄμολογεῖται, ἔφη, εἰ δὲ τις καὶ ἄλη τῇ πάλει
ἀρέσκοντας δύναστο ἀποδεικνύναι, οὐχ αὗτος παντελῶς ἀν-
ηδη ἀγαθὸς καυτρόπολε εἴη; Σαφῶς γε τὴ Δία, πάντες
εἴπον. Οὐκοῦν εἴτις τοιούτους δύναστο εὔχρυγάζεσθαι, αὐτὸν
61 δικαίως ἀν παλὺν μισθὸν λαμβάνοι; Ἐπεὶ δὲ καὶ
τάῦτα πάντες συναμολόγουν, τοιοῦτος μέντοι, ἔφη, μοὶ
δοκεῖ Ἀντισθέτης εἶναι αὗτος. Καὶ ὁ Ἀντισθέτης, ἐμοὶ,
ἔφη, παραδίδωσι, ὡς Σάκρατες, τὴν τέχνην; Νὰ μὰ Δί,
ἔφη. Ὁρῶ γάρ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον τάῦτης πάντι
εὔχρυγασμένον. Τίνα ταῦτη; Τὴν προαγωγείαν, ἔφη.
62 Καὶ ὃς μάλα ἀχθεσθεὶς ἐπήρετο, καὶ τί μοι σύνοσθα,
ὡς Σάκρατες, τοιοῦτον είργασμένο; Οἶδα μὲν, ἔφη, σὲ
Καλλίαν τοιοῦτον προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ,
ὅτε ἑώρας τοῦτον μὲν Φιλοσοφίας ἐρῶντα, ἐκεῖνον δὲ χρη-
μάτων δεόμενον· οἶδα δέ σε Ἰππίᾳ τῷ Ἡλίῳ, παρ' αὐ-
τὸν καὶ τὸ μητρονικὸν ἔμαθεν· ἀφ' οὐ δῆ καὶ ἕρατ-

59. ἀριστοῦ] Vulgatum *ἀριστούς*
Brodæus, Ribitus et Stephanus cor-
reverunt. Sequens *μέτρα* Juntinga in
simplex *μέτρα* mutavit.

61. πραγματίαν] Plutarchus Quæst. Conviv. ii. 1, 6. ex h. l. retulit: «τὸ
Ἀντισθέτην τὸ φίλοτον καὶ συναγωγὴν
διδόντων τὸν θεόν, πραγματίαν καὶ
συναγωγὴν καὶ ἀγνοίαν ἴνμάρας, οἷος
νιτιός εἴη μονιμὸς Wyttenebach. Per-
tinet hoc etiam locus Diogenes La-
ert. in Antisthene Weiskio compa-
ratus: τοῦτο μόνον τὸ πάντας Συνα-
γωγὴν Θεόπορος ἴστων, καὶ φησι δεῖν
εἰ μένται καὶ δι' ἡραλίας ἱματιλῶν συναγω-
γίδην πάντας ἔργον. Δῆλος δὲ τὸ συ-
ναγωγικόν μένται τὸν Μηνοφόρον συντε-
σσεν.

62. τὸ μητρονικὸν] In Cœcon. ix.

11. τὸ μῆνις est vis memorie, hic ars
memorise, quæ dicitur inventa a Si-
monide esse: de qua loci classici
sunt Ciceronis de Oratore ii. 86—88.
Quintilliani ii. 2, 11—27. in primis
libri tertii ad Herennium cap. 16. us-
que ad finem. Artem hic dicit τὸ
μητρονικὰ atque ita de ea tradit: Con-
stat artificiosa memoria ex locis et ima-
ginibus. Locos appellamus eos, qui bre-
viter, perfecte, insigneat natura aut
manu sunt absoluti, ut eos facile natu-
rali memoria comprehendere et amplecti
queamus, ut ad eis, intercolumnium, en-
gulum, fornacem et alia, que his simili-
lia sunt. Imagines sunt forme qua-
dam et nota et simulacra ejus rei, quam
meminisse volimus: quod genus equi,
leones, aquila; querum memoriam si

χάρηρος γεγένηται, διὰ τὸ, ὃ τι ἀν καλὸν ἔδη, μηδέποτε ἐπιλανθάνεσθαι. Ἐναγγής δὲ δῆπου καὶ πρὸς ἐμὲ 63 ἐπαινῶν τὸν Ἡρακλεώτην ξένον, ἐπεὶ μὲ εἰπόντας ἐπιδύμειν αὐτῷ, συνέστητάς μοι αὐτόν. Καὶ χάριν μέντοι σὺν ἔχω πάντα γὰρ καλὸς καίγαθὸς δοκεῖ μοι εἶναι. Λισχύλον δὲ τὸν Φλάσιον πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν, καὶ ἐμὲ πρὸς ἔκεινον, οὐχ ὅτα διέθηκας, ὥστε διὰ τοὺς σὸὺς λόγους ἐρῶντες ἐκινοδομᾶμεν ἀλλήλους ἥπταίτε; Ταῦτα 64 μὲν οὖν ὁρῶν δυνάμενόν σε τοιεῖν, ἀγαθὸν νομίζω προσγαγὸν εἶναι. Οὐ γὰρ οἴος τε ἀν γιγνώσκειν τε τοὺς ἀφελίμους αὐτοῖς, καὶ τούτους δυνάμενος τοιεῖν ἐπιδύμειν ἀλλήλων, οὗτος ἂν μοι δοκεῖ καὶ πόλεις δύνασθαι Φίλας ποιεῖν, καὶ γάμους ἐπιτηδείους συνάγειν, καὶ

vadimus habere, imagines eorum certis in locis collocare nos oportebit.—Ita qui per primam didicarunt, perfuerunt, quae accidierunt, in locis collocare et ex his memoriter pronuntiare.—denique cap. 24. tum vero in memoriae minimum valet doctrina, nisi industria, studio, labore, diligentia comprobetur. Ex his demum intelligens locum Aristotelis de Anima iii. c. 3. de phantasia: τοῦτο γὰρ τὸ πάθος ἡρῆ ἡρῆ λογικῆ, ἢντα βουλεύειν· πρὸ διαβολῶν γὰρ λογικῶν φαντασίων, διατελεῖ ἡ τοῦ μημονίου τιθίμενα καὶ εἰπολεστιντία, quae vertuntur: sciat qui in memorative versatur et fabulae facient. Neque ipse Simplicius locum intellexisse videtur, quo respexit Ptolemaeus de Judicandi facultate p. 16. τὸν μὲν δὲ μολις ἐτὸν πρότον διατελεῖν χρεῖται τῆς αἰσθητικῆς διδάσκαλος, εἰ μὲν διάλογον τοντούτον: quae veritatem Bullialdus: nisi figuræ ac formas imaginationes ipso sibi fabricari quis vult. Nec rectius interpretatur locum appositum Aristoteli, qui verteendas erat: quemadmodum qui per artificiosam memoriam locos diffundit et in illis imagines collat.

63. *καλὸν θε]* Sic recte vulgatum zeno correcit Leoncl.

63. *Ἡρακλέοτην ξένον]* Zeuxippus pictorem interpretatur Bachius ex Pla-

tonis Protagora p. 105. ubi est: τούτοις τοῖς ναϊσκοῖς τοῦ γῆν (Olympiadis 90. anno 1.) ἵπιδημοῦτος παντοί, Ζεύξιτος τοῦ Ηρακλέοτος. Pictor is fuit, quem tamen nemo scriptorum veterum celebravit. Eodem vero tempore Zeuxis indidem Heracleotes pictor vixit, quem omnes celebrarunt, ipse etiam Socrates in Memorabil. i. 4, 6. et Econom. x. 1. Plinius autem xxv. fecit 36. Zeuxin ait a quibusdam celebratum jam fuisset Olympiae 89. qua ipsa excunte Zeuxippus Athenis adiuit.

εντεντός μη αἰτήσῃ] Vide ad CE-con. iii. sec. 14. dicta.

ἰαποδημοῦτος] Ubi Stephanus scriptum inventerit λεπτολογίαν, neficio; sed seque inepitum est λεπτοδημοῦτον, quod Camerarius conjectat. Κτηδροῦν venator, dum feram cum canibus investigat. Utitur verbo Xenophon in Cynegetico. Ceterum Αἰκελύς hic diversus a tragico est, mortuo Olymp. 81, 1. testante scholio ad Aristophanis Achara. verbu 10.

64. *μὴ αἴτη]* Ex Juntinga μὴ revocavit Zeune. Sequens αἴτη Leonclivius in αἴταις mutari jussit; quod feci; vulgatum defendit Weiske ratione non satis apta ad hunc locum.

τολλοῦ ἀν ἄξιος εἶναι καὶ τόλεσι καὶ φίλοις καὶ συμάχοις κεκτηθεῖσι. Σὺ δέ μοι, ὡς κακῶς ἀκούος, ὅτι ἀγαθόν σε ἔφην προσαγαγούν εἶναι, ἀργίσθης. Ἀλλὰ μὰ Δί, ἔφη, οὐ νῦ. Ἐὰν γὰρ ταῦτα δύναμαι, σεταγμένος δὴ παπάτασι τολσότου τὴν ψυχὴν ἔσομαι. Καὶ αὕτη μὲν δὴ η τερίσοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη.

CAPUT V.

1 'Ο δὲ Καλλίας εἶπε, σὺ δὲ δὴ, ὁ Κριτόβουλε, εἰς τὸν περὶ τοῦ κάλλους ἀγῶνα τῆρος Σωκράτην οὐκ ἀνθίστασαι; Νὴ Δί, ἔφη ὁ Σωκράτης. 'Ισως γὰρ εὐδοκιμῶντα τὸν μαστροπὸν παρὰ τοῖς κριταῖς ὅρᾳ. Ἀλλ' ὅμως, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οὐκ ἀναδύομαι· ἀλλὰ διδάσκε, εἴτε ἔχεις σοφὸν, ὡς καλλίων εἶ ἐμαῦ. Μόνον, ἔφη, τὸν λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω. Εἰς ἀνάχρισιν τοίνυν σε, ἔφη, πρῶτον τῆς δίκης καλῶμαι· ἀλλ' 3 ἀποκρίνου. Σὺ δέ γε ἐρώτα. Πότερον οὖν ἐν ἀνθράκῳ μόνον νομίζεις τὸ καλὸν εἶναι, η καὶ ἐν ἄλλῳ τινὶ; 'Εγὼ

[φίλοις καὶ συμάχοις] Bachii conjectura φίλοις καὶ συμάχοις scribentis sententiam ipsum pervertit et orationem foliaceam facit.

Σὺ δὲ μοι] Edd. vett. μοι omittunt. Deinde Εἰσὶ μοι edidit Weiske, nec sic quo auctore.

[ἢ κακῶς ἀκούοντα] Tanguam infamia a me aspersus. Sic recte Weiske; male enim interpretatur Zeune.

Cap. V. 2. πρωτηγάνατα] Intellige τοι, ut si epissimum in ejusmodi imperativis.

[ἀνάστησι] Quid sit in jure Attico, interpretatur Harpocratio et cum eo Suidas: interrogatio judicis, quaestio judicialis, reorumque interrogatio, quae in causis judiciorum constitutionem praecedit, et litis contestatio. Hinc si p̄ se metaphorice utuntur Attici scriptores. Ceterum rectius haec ipsa ver-

ba Socrati tribuit Weiske, ut et illa superiora μόνον, ἔφη, et cetera. quam Zeune, qui verba postrema haec Critobulo, sequentia vero ἀλλ' ἀναπορευονται ineptissime Critobulo affixat. Quod vero nihil Weiskio in mente venit, quod cum specie veri proferri posse putaret, cur Socrates lucernam propius admoveri jubeat, miror. Ad partes enim singulas oris et faciei percensendas, comparandas et judicandas luce clariore opus esse censebat in faceto iudicio. Hinc lucernæ lumen proprius admovetur ad Critobulum fecit. 9. ὡς μὴ ξεπατηνίσαις οἱ προτραπεῖς ubi male Weiske caveri putat ita, ne quid ad judices corrumpendos molliatur adversarius. Sed ξεπατηνή non est corrumperε.

μὲν τὰς μὰ Δί', ἔφη, καὶ ἐν ἕπτῳ, καὶ βοὶ καὶ ἐν ἀρβύχοις πολλοῖς. Οἶδα γαῦν οὐσαν καὶ ἀσπίδα καλὴν, καὶ ξύφος, καὶ δόρυ. Καὶ πᾶς, ἔφη, οἶον τε ταῦτα⁴ μηδὲν ὄμοια ὄντα ἀλλήλοις, τάντα καλὰ εἶναι; "Ην τὸ Δί', ἔφη, τῷρος τὰ ἔργα, ὃν ἔνεκα ἔκαστα κτώμεθα, εὖ σιργασμένα ἦ, η εὖ πεφυκότα, τῷρος ἡ ἀν δεώμεθα, καὶ ταῦτ', ἔφη ὁ Κριτόβουλος, καλά. Οἰσθα οὖν, ἔφη,⁵ ὁφθαλμῶν τίνος ἔνεκα δεόμεθα; Δῆλον, ἔφη, ὅτι τοῦ ὄφραν. Οὕτω μὲν τοίνυν ἥδη οἱ ἐμοὶ ὁφθαλμοὶ καλλίουες ἀν τῶν σῶν εἴησαν. Πᾶς δή; "Οτι οἱ μὲν σοὶ τὸ καταυθὺ μόνον ὄφραν, οἱ δὲ ἐμοὶ καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐπιπόλαιον εἴναι. Λέγεις σὺ, ἔφη, καρκίνον εὐοφθαλμότατον εἴναι τῶν ζώων; Πάντως δῆπου, ἔφη ἐπεὶ καὶ τῷρος ισχὺν τοὺς ὁφθαλμοὺς ἄριστα πεφυκότας ἔχει. Εἰσεν, ἔφη. Τῶν δὲ ρίνῶν πιστέρα καλλίων, η σὴ η ηβ ἐμή; Ἐγὼ μὲν, ἔφη, οἵμαι τὴν ἐμὴν, εἰπέρ γε τοῦ ὁφραίνεσθαι ἔνεκεν ἐπαίσχαν ἡμῖν ρίνας οἱ θεοί. Οἱ μὲν γὰρ οοὶ μυκτῆρες εἰς γῆν ὄρῶσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ ἀναπέπτανται, ὥστε τὰς πάντας ὄσμας προσδέχεσθαι. Τὸ δὲ δῆ σιμὸν τῆς ρίνως τῶς τῶν ὄφρῶν κάλλιον; "Οτι, ἔφη, οὐκ ἀντιφράττει, ἀλλ' εὐθὺς ἡ τὰς σῆρεις ὄφραν, ἡ ἀν Βούλωνται· η δὲ ὑψηλὴ ρίς, ὥσπερ ἐπηρεάζοντα, διατετέχυκε τὰ ὄμρατα. Τῶν γε μὴν στόματος, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ύφιεμαι. Εἰ γὰρ τοῦ ἀποδάκνειν ἔνεκα πεποίηται, πολὺ ἡν μεῖζον η ἐγὼ ἀποδάκνοις. Διὰ δὲ τὸ παχέα ἔχειν τὰ χείλη, οὐκ οἷει καὶ μαλακώτερον

4. πέδε τὰ Ιργα] Eandem sententiam propositum noster in Memorabil. iii. 8, 5. et ex h. l. repetuit Galenus de Usu partium corporis humani iii. p. 370. ed. Basil.

5. οἱ Ιρμοί] Articulum omisit Leonelaviana, Welfiana, Bachiana, Weis-

kiana.

6. πέδε ισχὺν] Duros enim habet oculos, ut pleraque omnia insecta vel anulata animalia. In interpretando hoc loco falsus est Zeune et Weiske.

6. Εἰσ, ιφη] Haec in Juntina defunt.

τοῦ οὐκέτι τὸ στόμα ἔχειν. Ἐκεῖνος δὲ τοῦτον, ὃς οὐκέτι καλλίστη εἴμι, ὅτι τούς τοὺς Σειληνοὺς ἔμοι φροντίζειν.
Εἰπε δέ Κριτόβουλος, οὐκέτι, ἔφη, ἔχειν ἀλλὰ διαφροντίων, ἔφη, τὰς φήμας εἶδο, ὅτι με χρὴ παθεῖν ή ἀποθανεῖν τοῖς χαρῇ Φερόντων. Δέδοικα γὰρ τὸν ταγμάτων πλάτον, μή με καταδυγαστεύοντα.
τοῦτο καὶ ὁ παῖς κρύψας ἀνέφερον. Οὐ δέ τοι δέσποτατε, τόν τε λύχνου ἀντιπροστενεῖτε τοις θεοῖς, ὃς μὴ ἐξαπαγγέλλεται οἱ κριταὶ, μηδὲ ταῖς αἵρεσι, ἀλλὰ Φιλήματα, ἀναδημάτα τῶν κριτῶν γενέσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον τοῦτο πᾶσαι σὺν Κριτόβουλῷ, Πάπαι,

admodum enim
vixit οὐκέτι Ζευς.
et ridicula.
Pana. iv. 16, 35.
Panares
dilectus Attici pre-
sentes. Panales solen-
tissimum, ubi accusa-
tiones et adiectiones
a reo vel corpore
commissari est tempore, τὸ
quod Atticos soriptores.
et dicitur eis in additione,
quod ορθίς τετένει,
invenire de vocat, quem
a Socrate acceptissime se-
cens. cap. iv. sect. 43.
propositus calculos cul-
latus. Ita Weiske
ratio falsa est.

calculos convivaram colligunt. Co-
terium verba διαφέρειν τοῦ δια-
tationem aliquam attulit. Πέρι τοις
ιαπέραις, et διαφέρειν τὸν θέρος, θεο-
ντον frequentari de suffragiis ferandis;
postrem quidem utitur praeter Euri-
pidem etiam Iocrates: οὐδενὸν τὸν
θέρον est in suffragiis interea, vel
dare suffragii potestatur. Quid sit δια-
φέρει, equidem non astequóτ επο-
έσται. Plutarchus in comparatione
Numei cum Theseo cap. iv. διαδι-
xit τὸν τὸν θέρον dixit pro iudicare
seundum aliquem. Verum hic nec
ἀπορεῖ, nec ἀνέφερε eo sensu lo-
cum habet. Quid? quod iudices suf-
fragia ferunt, (equidem διαφέρει) et
pro simplice φέρει, ante causam hinc
cognitam. Nam Socrates iudeoīnī
ad Critobulum, τὸν τὸν l. c. interea
jubet transferri, ne iudices in factu
minus illustrata et obīcurū jūdicāndā
fallantur.

ἀναρροπομογάνι] Vide dicta ad v. 2.
2. De tæniis victoribus premii loco
datis vide ad Histor. Gr. v. 1, 3.
Weiskium.

Ἐφη ὁ Σωκράτης, οὐχ ὅμοιον ἔσικε τὸ σὲν ἀργύριον, ὡς
Κριτόβουλος, τῷ Καλλίου εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ τούτου δι-
καιοτέρους ποιεῖ, τὸ δὲ σὸν, ὥσπερ τὸ πλεῖστον, διαφέρει-
ρειν ἵκανόν εστι καὶ δικαιοτάτας καὶ κριτάς.

C A P U T VI.

ΕΚ δὲ τούτου οἱ μὲν τὰ νικητήρια, Φιλίματα, ἀπο- 1
λαμβάνειν τὸν Κριτόβουλον ἐκέλευσον, οἱ δὲ τὸν χύριον πεί-
θειν, οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἔσκοπτον. Ὁ δὲ Ἐρμογένης
χάιταιδα ἔσιώπα. Καὶ ὁ Σωκράτης ὄνομάσας αὐτὸν,
ἔχοις ἄν, ὡς Ἐρμόγενες, εἰπεῖν ημῖν, τί εότι παροινά;
Καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, εἰ μὲν, ὃ τι εότιν, ἐρωτᾶς, οὐκ οἶδα·
τὸ μέγτι μοι δοκῶν, εἴποιμ' ἄν. Ἀλλὰ δοκεῖ ταῦτ', 2
ἔφη. Τὸ τείνυ παρ' οἷον λυπεῖν τοὺς συνόντας, ταῦτ'
ἔγειρι κρίνω παροινίαν. Οἰσθ' οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ νῦν
ἡμᾶς λυπεῖς σιωπῶν; Ἡ καὶ ὅταν λέγητ'; ἔφη. Οὐκ·
ἄλλ' ὅταν διαλίπωμεν. Ἡ οὖν λέληθε σε, ὅτι, μεταξὺ³
τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδὲν ἄν τρίχα, μὴ ὅτι λόγου, ἄν τις
παρείρεις; Καὶ ὁ Σωκράτης, ὡς Καλλία, ἔχοις ἄν τι, 3
ἔφη, ἀνδρὶ ἐλεγχομένῳ βοηθῆσαι; Ἔγων', ἔφη. Ὅταν
γὰρ ὁ αὐλὸς φεύγειται, παντάπασι σιωπῶμεν. Καὶ
ὁ Ἐρμογένης, ἡ οὖν βούλεσθε, ἔφη, ὥσπερ Νικόστρατος

Cap. VI. 1. φιλίματα] Vocabulum tanquam ex interpretatione ortum Heindorfus meo est suspectum.

τὸν αἴρον] Dominum puri paella-
que Syracusium, recte admonente
Zenio; fuerunt enim qui Critobu-
lam intelligerent.

οὐ μίντα] Sic lectionem edd. vett.
I μίντα correxit cum Castal. Stepha-
nus; at statim quod sequitur, cum
Heindorfo corrigendum ita censeo:

Ἄλλ' οὐδεὶς, τούτος, θεος.

2. οὐκ· άλλ' οὐτοι] Sic cum Ste-

phano et Leoncl. Weiske. Vulgatum
et comparato loco cap. ix. sect. 3.
defendebat Zeune: οὐδέποτε μὲν οὐδε-
ποτε θεόντων.

ἱμᾶς λέγειν] Male edd. vett. λέπα.
Hermogenes arguit loquacitatem
convivarum. Itaque Socrates dicto
eo se pungi sentiens λέπαχριν sibi
succurrere jubet Calliam.

3. Νικόστρατος ἡ νικητήρια] Suidas
sub hoc nomine ita: οὐτοι παρηδίας
ἢ νικηφόρης δεσμὸς καλλίστητα νικηφό-
ροι. quia pergit sub verbis λέπ-

σὺν ἡρώι τῷ Φίληρᾳ; Ἐπειδὴ; ὅμη, σὺντο κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον: καὶ τῶν ὄπων αἰσχυλον τὸ στόρα πάχει: Ἐκδίπλωσις τοῦ τε τελετέος λογοτύπου, ἀντὶ σὺν τῷ καλλιων εἰρήνη, ὅτι καὶ Ναΐδες θεαὶ εἴσι τὰς θειάρους ἐρωτέορους 8 τίκτοντι, η σοι; Καὶ ὁ Κριτόβουλος, σύκετος, ἔφη, ἔχω πρός σε ἀντιλόγουν. Ἀλλὰ διαφρόντων, ἔφη, τὰς ψήφους, ἵνα ὡς τάχιστα εἰδῶ, ὅ τι με χρὴ παθεῖ η ἀποτίσαι. Μένον, ἔφη, κρυψθῇ Φερόντων. Δέδοικα γὰρ τὸν σὸν καὶ Ἀγιοθένεος πλάτον, μή με καταδυναστεύον. 9 Ἡ μὲν ἡ ταῖς καὶ ἡ ταῖς κρύψα αὐτέφερον. Οὐ δὲ Σωκράτης ἐν τούτῳ διέπραττε, τόν τε λύχνου ἀντιπροστεγμένην τῷ Κριτόβουλῷ, ὡς μὴ ἐξαπατηθείσης αἱ κρήται, καὶ τῷ νικήσαντι μὴ ταυνίας, ἀλλὰ φιλήματα, ἀναδημάτα ταῦτα τῶν κριτῶν γενέσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεστον αἱ ψήφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτόβουλῷ, Παταί,

7. *καὶ τὸν ἀντ.]* Afinorum enim labia crassis sunt a natura facta. Zenonii annotatio ad h. l. est ridicula.

Νεῖσος. Ouidius Pont. iv. 16. 35. Nudus a Satyris canentes Fontes exstant.

8. *διαφέντων]* i. e. διαφέντων. Sic διαφέντων dicebant Attici pro plebei ψήφον.

ποιήσις ἢ διαποίησις. Potuisse solennis judiciorum Atticorum, ubi accusator semper societatione addebat estimacionem poenae a reo vel corpore vel pecunia luendae.

πρόφερος. Contrarium est φέρειν τὸν ψήφον apud Atticos foripores. Lydius γένεται δὲ φέρειν ab aliis λαζαρίνοις, ἀλλὰ συνεγένεται τὸν φρεσίκον ταῦτα, οἷον τούτα.

πολεούσιος. Irotoles ita vocat, quem Antiphenes a Socrae acceptissime se glorians est scep. cap. iv. foec. 43.

9. *διαφέροντος.* Singularem ratione colletus in artuum omnibus. In Weisse addit. i. Quae interpretatio falsa est. Quid enim illa opus erat πρόφερος addebre? οὐδεὶς fuit puer cum pueri, tñ foli suffragia ferunt, nec singularium

calculos convivarum colligunt. Ceterum verba διαφέντων nullam distinctionem aliquam attulit. πέριον εἶναι, πέριον et διαφέντων τὰς ψήφους, themi frequentari de suffragio ferendis; postea quidem tititur præter Eupidem etiam Hippocrates: λαζαρίνον τὴν ψήφον εἴη in suffragio militaris, vel dare suffragii potestatem. Quid sit διαφέντων, equidem non affectuον διορθώσθαι. Plataarchus in comparatione Nummi cum Threfoe cap. iv. διαφέντων τὰς ψήφους dixit pro judicare secundum aliquem. Verum hic nec διαφέντων nec ἀντίφερος, eo sensu locum habet. Quid? quod judicis suffragia ferunt, (siquidem διαφέρον est pro simplice πέριον) ante causam rite cognitam. Nam Socrates Hippocrati ad Critobulum ita τούτη i. e. intercajubet transferri, ne judices in facie minus illustrata et obliqua judicanda falliantur.

ἀντιφερούσιον] Vide dicta ad 182. 2. De canis videturibus premii loco datis vide id Hitler. Gr. v. 1. 3. Weidkum.

ἔφη ὁ Σακράτης, οὐχ ἄμεινον ἔσικα τὸ σὲν ἀργύριον, ὡς
Κρητόβουλος, τῷ Καλλίου εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ τοῦτον δι-
καιοτέρους ποιεῖ, τὸ δὲ σὸν, ἀπόπερ τὸ πλεῖστον, διαφθεί-
ρειν ικανόν ἐστι καὶ δικαστὰς καὶ χειράς.

CAPUT VI.

ΕΚ δὲ τούτου οἱ μὲν τὰ νικητήρια, φιλήματα, ἀπο-
λαμβάνειν τὸν Κριτόβουλον ἐκέλευσον, οἱ δὲ τὸν κύριον πεί-
θειν, οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἔσκεψτον. Ὁ δὲ Ἐφιστός
χάρταιδα ἰσώπα. Καὶ ὁ Σωκράτης ὄνομάστας αὐτὸν,
ἔχοις ἄν, ὡς Ἐφιστόντας, εἰπεῖν ἡμῖν, τι ἔστι παροινία;
Καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, εἰ μὲν, ὅτι ἔστιν ἔρωτας, σικ σίδα
τὸ μέγτον μοι δοκῶν, εἴποιμ' ἄν. Ἀλλὰ δοκεῖ ταῦτ',²
ἔφη. Τὸ τοίνυν παρ'³ οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, ταῦτ'
ἔγειρε κρίνω παροινίαν. Οἶσθ' οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ πῆ-
γματι λυπεῖς σιωπῶν; "Η καὶ ὅταν λέγητ"; ἔφη. Οὐκ·
ἄλλ' ὅταν διαλίπωμεν. "Η οὖν λέληθε σε, ὅτι, μεταξὺ⁴
τοῦ ὑμᾶς λέγειν, ὥδι ἀν τρίχα, μὴ ὅτι λόγου, ἀν τις
παρείρεις; Καὶ ὁ Σωκράτης, ὡς Καλλία, ᔹχοις ἄν τι,⁵
ἔφη, ἀνδρὶ ἐλεγχομένῳ βούθησας; "Εγωγ", ἔφη. "Οταν
γὰρ ὁ αὐλὸς φθέγγυπται, παντάπασι σιωπῶμεν. Καὶ
ὅς Ἐφιστός, ἡ οὖν βούλεσθε, ἔφη, ὥσπερ Νικόστρατος

Cap. VI. i. φιλόματα] Vocabu-
lum tanquam ex interpretatione or-
tum Heindorfio meo est suspectum.

[et sequens] Dominum puri pauculae que Syracusum, recte admonente Zenio; fuerunt enim qui Critobulam intelligenter.

lum intelligenter.
et p̄tra] Sic lectionem edd. vett.
I p̄tra correet cum Castal. Stephanus; at statim quod sequitur, cum
Heindorfio corrigendum ita censeo:
'Αλλ Ι δειν, τοις', l. 16.

2. Ova. ~~all~~ ^{the} [etc.] Sic cum Ste-

phano et Leoncl. Weiske. Vulgatum
et comparato loco cap. ix. sect. 3.
defendebat Zeune: *intervenit* *quis ad*,
sic illa est.

ἱμᾶς λύγεν] Male edd. vett. **ἱμᾶς.**
Hermogenes arguit loquacitatem
convivarum. Itaque Socrates dicto
eo se pungi sentiens **ἱαρχόποιη** fibi
succurrere iubet Calliam.

3. Ναόρετος ὁ ἀναγρέ] Suidas
sub hoc nomine πατέρας: αὐτὸς παρηρίσ-
ται ἀναγρές δεκάνα παλλάκιστα ἀναγρέ-
σθαι, quia repetit sub verbis λυ

ο ὑποκρίτης τετράμετρα τῷος τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὗτος

τέττα πολὺν πατὴ Νικόπολεν. Mortuum jam tum arguit verbum αστλιγήν.

[τετράμετρα—πατὴ ιαγήν] Interpretes, quotquot inspexi, tacent. Locus tamen est insignis de dramatum grecorum declamatione vel decantatione. Ciceronis est locus in Tusculanis Quest. i. 44. ubi recitat e Tragedia non nominata versus septenarius, id est, tetrametra, hos, uti eos constituit Bentley:

*New reliquias sic meas firis, donudatis effibus,
tetra sanie delibutas a fide d'rexca-*

Ritter potea: *son intelligi, quid me-
tuit, cum tam bonos septenarios fundas
ad tibiam. Habet igitur tetrametra
ad tibiam pronunciata, nec decanta-
ta. Ex chorico carmine locum
esse deceptum licet arguere ex Ho-
ratiano in Arte loco verso 202. *tibia
adspirare et adeisse choris erat utilis.* Partem aliquam chororum carminum ad tibiam fuisse recitamat in tragediis tradit Plutarchus de Musica, ubi ait, Archilochi esse inventum τὸν ἴαρβον τὰ μὲν λύτρατα παρὰ τὸν προῦν (ad sonum instrumenti plectro pulsati), τὰ δὲ θρυσσαὶ μὴ σύντονοι τοῖς τραγουδοῖς τυντάς. Hoc idem Plutarchus ibidem videtur τα-
χαταλοὺς dicere: et Hesychius, cui τατελοὺς εἴ το δραμέτη μὲν ἵπποι
μῆλα λύτραι, idem tradere videtur, et si aliter vifum est Gallo Burelli. Iambos id est trimetres versus, non omnes, sed aliquot, ad tibiam recitatores, alios cantatos fuisse monet Plutarchus; quod idem colligitur ex loco Luciani de Saltatione p. 285. tom. ii. ubi tragicus auctor dicitur λύτραι τοῖς τραγουδοῖς τὰ λαζήδαι τὰ νυμφεά. Quæri potest, qui trimetri et qui tetrametri versus in tragedia fuerint cantati, qui contra ad tibiam recitati; deinde dubitari etiam potest, an alii etiam versus ad tibiam fuerint recitati? Qui possumus de hac re disputavit Gallus Barthélémy in Annotationibus subiectis Itinéri Anacharsidis (tom. ii. p. 436. edit. Bipontinæ) dubitabundus ita statuit: *Il m'a paru que la decla-**

soutenir de temps en temps) avoit lieu toutes les fois, que les interlocuteurs, en suivant le fil de l'action sans l'intervention du chœur, s'exprimoient en une longue suite d'iambe, à la tête desquels les scholiastes ont écrit ce mot: "laubas. Je croirois volontiers que tous les autres vers étoient chantés; mais je ne l'affirme point. Quodsi tibia ad carmina chorica adhibita tantum fuit, auctore Horatio, accurius est querendum de ilis partibus chori, que canticu solo peracta, et quæ ad tibiam recitari solite sint. Locus est Aristotelis in Poetica cap. xii. ὅροις πᾶς πόλεις χο-

ρῶν εἰ ἀνάκρουσεν αὐτῷ τραγῳδίαι, qui versus anaestheticos et trochaeos a parte chori excludit ea, quæ ὄρθροις dicebatur, et quidem eam ob causam, quod, ut docuit G. Hermannus ad Aris. p. 142. a toto choro perpetuo, nullis interpositis anaestheticis aut trochaeis iambische, ad finem perdecebatur. Usus igitur tibiae in has chorici carminis parte locum non habuit; sequitur, ut in altera habuerit, quam Aristoteles πάροδος dicit, ubi solus coryphaeus interdum ab initio loquitur. Accedebant in tragediis quibusdam κάρπαι, in quibus locum habere usus tibiae potuit. Est vero κάρπαι lamentatio companionis chori et actorum, Στίγμα καὶ καρπὸς αἱ τραγῳδίαι, ut ait Aristoteles. Haec quidem ex locis scriptorum supra positis colligi possunt; præterea vero G. Hermannus in docta annotatione ad locum Aristotelis exempla posuit ex tragediis Aeschylis, Sophoclis et Euripidis, ubi versus, qui canuntur et qui ad tibiam recitati fuerint ex choricis, non solum metro, sed etiam argumento et dialecto dorica agnoscuntur, atque omnino versus anaestheticos et dactylicos trimetres vel hexametros nunquam cantatos fuisse censuit. Iambos vero eos, qui more antitrophicorum carminum inter personas colloquentes distributi sunt, omnes ad tibiam recitatores fuisse putat. De trochaeis tetrametris catalepticis, qui usitati erant in tragediis, testatur locus Xenophontis, (cujus non erat recordatus Hermannus) eos fuisse ad tibiam recitatos. Eodem cum trimetris comprehendunt communis trochaeorum nomine ab Ari-

latione (accompagnée de la voix d'un instrument, qui n'étoit distinct qu'à la

καὶ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑρῆς διαλέγουμεν; Καὶ ὁ Σωκράτης, 4
πρὸς τῶν θεῶν, ἔφη, Ἐρμόγενες, οὕτω τοίσερ. Οἵμαι
γὰρ, ὥσπερ οἱ ἀδηίαι πρὸς τὸν αὐλὸν, οὕτω καὶ τοὺς
τοὺς λόγους ἱδύτας ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων ἄλλως
τε καὶ εἰ μορφίζεις, ὥσπερ οἱ αὐλητροί, καὶ σὺ πρὸς τὰ
λεγόμενα. Καὶ ὁ Καλλίας ἔφη, ὅταν οὖν Ἀντισθένης 5
ἄδελφος τιὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, τί ἔσται τὸ αὐλητρα;
καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπε, τῷ μὲν ἐλεγχομένῳ οἴμαι ἄν,
ἔφη, πρέπει συριγμόν.

Ταιάτων δὲ λόγων οὗτων, ὡς ἕώρα ὁ Συραχόσιος 6
τῶν μὲν αὐτῶν ἐπιδειγμάτων ἀμελῶντας, ἀλλήλοις δὲ
ἀδομένους, φθονῶν τῷ Σωκράτει εἶπεν, Ἄρα σὺ, ὁ Σώ-
κράτες, ὁ Φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; Οὐκαν γάλλοι,
ἔφη, οἱ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην. Εἰ μή γε ἐδόκεις
τῶν μετεώρων Φροντιστὴς εἶναι. Οἰσθα οὖν, ἔφη ὁ Σω-

Astele, admonuit Hermannus; igitur a parte chori *στοιχίη* exclusi fuerunt trochaici versus tetrametri et trimetri. Dimetros vero interdum admissos carmini antistrophico agnoscat et defendit ibi cum Tyrwhitto Hermannus.

ἄντε τὸν αὐλὸν] Idem quod antea erat πρὸς τὸν αὐλόν. Alibi est πρὸς αὐλόν, *τὸν αὐλητρὸν*, ut ὃν φορητόν in Hesiodo Scuto verū 280. Accusativus hoc loco videtur Weislio quasi motum ad locum indicare, ut tam importunus sermo eo magis absurdus videatur; ati nos dicimus: *in diei Magik kincim*. Quae quidem virgines non scripserint, puto, si memini essent eorum, quae in animadversione antecedente annotavimus.

4. μαρφάλων] Hesychio μαρφάλων est *κάνη*, Polluci iv. 103. μαρφαλός est inter genera saltationis.

Α αὐλητρός] De h. l. ita G. Hermannus ad Aristotelem de Poetica c. xxvii. sect. 3. ubi αὐλητρός de saltatoribus interpretatur: “Non tibicinam, sed saltatricem intelligit: haec enim, ut cap. ii. sect. 1. refert, cum tibicina adveniat, et, dum tibicina caneret,

gestum faciebat. Potuit autem hoc magis tibicina pro saltatrice nominari, quod ictius conditionis puellas utrique rei operam dedisse verisimile est. Hinc apud Romanorum complicos eas non saltatrices, sed fidicinas, tibicinas, pfaltrias, vocari animadvertisimus, quas Graeci non solum *αὐλητρίδες*, sed etiam *έρχηστρίδες* appellant.” Aptus ad hanc rem firmandam Macrobius locus est in ii. Saturn. 1. *quia sub illorum*, inquit, *superciliosus non defuit, qui pfaltriam intromitti peteret, ut puella ex industria supra naturam mollior, canora dulcedine et saltationis labore exerceret illecebris philosophantes.*

5. Ἀντισθένης; ΙΩ] Edd. vett. addunt articulum ante nomen philosophi.

συργύρων] Ludit in vocabuli ambiguitate, quod et certum tibiae modum et exhibitationem veluti mali actoris in theatro significat. Pythici nomi, quem cantabat *πυθανίας*, pars fuit *συργύρως*, qui fibulum draconis Pythonis ab Apolline occisi imitabatur, teste Polluce Onom. iv. 79. et 81.

6. μαρφάλων φροντιστής] Fuis hoc.

χράτης, μεταφέρειν τι τῶν θεῶν; Ἀλλ' οὐ μᾶς Δῖ'; ἔφη, οὐ τούτον σὺ λέγουσιν ἐπιμελῶσθαι, ἀλλὰ τῶν ἀναφελεστάτων. Οὐκοῦν καὶ αὕτως ἀν., ἔφη, θεῶν ἐπιμελοίμην. Ἀκαθετούσι γε ὅπεις ἀφελῶσιν, ἀκαθετούσι φᾶς παρέχουσιν. Εἰ δὲ φυχὴ λόγω, σὺ αὕτως, ἔφη, οἱ πράγματά μοι παρέχων. Ταῦτα μὲν, ἔφη, ἔστιν ἀλλ' εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἔμαι ἀπέχει. Ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Καὶ οἱ Ἀντιοχέτες εἴπει, οὐ μέν τοι δεῖνος εἶ, ὁ Φίλιππε, εἰκάζειν. Οὐ δεῖν εἰ μὲν ἀπὸ οὗτος λοιδορῶσθαι βουλομένων εἰσίκεναι; Ναὶ μὲν τὸν Δῖ', ἔφη, καὶ ἄλλοις γε πολλοῖς. Ἀλλ' ὄμως, ἔφη οἱ Σωκράτης, σὺ αἴτον μὴ ἀκαζεῖ, οὐ μὴ καὶ σὸν λοιδορουμένων εἰσίκεις. Ἀλλ' εἴπερ γέ τοι ταῦτα κα-

opprobrium Socrati cum pluribus philosophis communione, ut docuit Ruhnkenius ad Memorabil. p. 220. μεταφορικῶν vocat Aristophanes in Nub. 359. sed id etiam vocabulum cum reliquo philosophis communicebat.

7. *[Αναθετούσι γε]* Caftalio γὰρ δεdit pro γε. Sed vide cap. i. 9.

[ψυχὴ] Agnoscit ipse Xenophon et excusat argumentum ex perversa, vocabuli ἀναφάλης etymologia dictum, quasi si ex ἀνα et ἀφίλη compositione.

8. *πόδας ἴουν ἀτίχαι* Sumptum hoc ex Aristophanis Nub. versu. 146. στοχεῖον ἀλλοτο τούς αὐτούς πόδας cum Bachio et Zeunio ait Weiske. At interpretari verba ipsa, quid significant in Xenophontis loco, (nam Aristophanea ut sunt facilis intellectu, ita plane diversam offerunt sententiam) omiserunt viri docti. Unus, quem equidem noverim, Germanicus interpres, Wieland, adhaesit in verbo ἀτίχαι, cui ex eodem Comici poeta loco ἀλλοτο vel ἀνατονα voluit substitui. At enim vero iuvantο ita fit ineptum; idque erat mutandum in iauṇtο. De lectione vulgari dubitavit etiam Lange. Libros equidem meliores expediendos censeo.

[εἰνάσσων] Philippus γελωτονούσει im-

tando homines ridiculos faciebat. Hesychius εἰνάσσων interpretatur εὐέτεν. Diidorus Siculus xx. 63. εὐέτεν τοῖς παθητίνοις καὶ τοῖς αἰνίναις εἰνάσσων. Hesychius et Suidas ex Euopolis Δραστήται πορευονται εὐέτεναι pro ἐναπόθυαι. Noti sunt Laconici διαιλογοι, iidem qui tijimi, actores comici et scaenae.

9. *ἴστη γε τοῖς τῷν πάντοις* Edd. aliquas την omisit annoat Zeune; mihi totus hic locus suspicetus est de vitio. Si Philippus omnes πάλοις dicere voluit, græce id erat τοῖς τοῖς πάλοις; deinde modo simplici πάλοις cur superlativus τοῖς τοῖς βιλτιστος adjungitur? Attamen in sequentibus est: οἱ πάντες βιλτιστοι Φίλιπποι que Ribitti interpretatur: si omnia, que in eo sunt, optima esse dicas: contra cum Bachio Zeune: si omnia ipsas meliora esse dicis. Ante Zeunium legebatur βιλτιστος. Leonclavius malebat: πάντες πάντοις βιλτιστοι, si cum præfare dicis in omnibus. Contra Weiske orationem postulare, ait βιλτιστος, quam ipsam lectionem reddidit Ribitti. Scilicet Leonclavius pro egregia sermonis græci periitia, que in eo fuit, videt verba πάντες πάντοις πάντα græce non significare id, quod voluit etiam Weiske, omnia ejus, sive omnia que in eo sunt:

λοις καὶ τοῖς θελτίσταις εἰκάζω αὐτὸν, ἐπαινῶντι μᾶλλον, ἢ λοιδόρουμένῳ δικαίῳ ἀπεικάζοι μέτις. Καὶ ὦν οὐ γε λοιδόρουμένῳ ἔσταις, εἰ πάντ' αὐτῷ θελτίσι φίλοι εἶναι. Ἀλλὰ βούλεις ποπροτέρους εἰκάζω αὐτόν; Μηδὲ¹⁰ ποπροτέρος. Ἀλλὰ μηδενί; Μηδενί μηδὲ τούτων εἰκάζει. Ἀλλ' οὐ μέντοι γε σιωπῶν οἶδα, ὅπως ἄλλα τοῦ δείπνου ἐργάσομαι. Καὶ ραδίως γ', ἀν, ἡ μὴ δεῖ λέγειν, ἄφη, σιωπᾶς. Αὕτη μὲν δῆ η παροινία αὕτως κατευθύνθη. Ἐκ τούτου δὲ τῶν ἄλλων οἱ μὲν ἐκέλευν εἰκάζω, οἱ δὲ ἐκάλυπτον.

CAPUT VII.

ΘΟΡΥΒΟΤ δὲ ὄντος ὁ Σωκράτης αὖ πάλιν εἶπεν, Ι
ἄφα, ἐπειδὴ πάντες ἐπιθυμοῦμεν λέγοντες, νῦν ἂν μάλιστα
καὶ ἄμα ἀσαμένοις; καὶ εὐθὺς τοῦτ' εἴπαντες θέρχεται ἀδῆς.
Ἐπεὶ δὲ ηὔσει, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κερα-
μειῶν, ἐφ' οὐ ἔμελλε θαυμασιοργύσειν. Ἐνθα δὴ
άπειν ὁ Σωκράτης, ὡς Συρακόσιες, κινδυνεύεισαν ἐγώ, ὥσπερ

sed ita debebat esse τάχα τὰ αὐτοῦ. Igitur non inepte conjectit Leontius τάχα αὐτὸν βιλέτιον. Weiske putat hanc βιλήν, si servetur, posse etiam veri meliora quam vere fuisse. Manet tamen vel sic difficultas eadem in verbis τάχα αὐτοῦ βιλήν τίνει, quae significant: omnem (vel omnia) et effe meliorem (sive meliora). Quid si ταῦτα similis aliquis dicitur, ut interdum τῷ τάχα dicitur res aliqua diversa esse ab alia, et homo ab hominē? Tum vero struttura verborum haec erit, τάχα γί τα τάχα αὐτοῦ τάχα τάχα (in omnibus, in universum similem esse dicam hominibus non solum τάχας καὶ δημάρτις διδίς) τάχας, (sed adeo etiam optimis) καὶ ταῦτα βιλέτιον. Volui saltem doctiores advertere ad rationem meliorum loci explicandi inquirendam.

10. μηδενί μηδὲ τούτων] Si repetatur τῶν τοποριγῶν; frustra id fieri censem Weiske. Igitur scriendum censem μηδενί μηδὲ τούτων, i. e. κατὰ μηδέν: cum nullo hunc hominem ulla ex parte comparat. Rationes viri docti equeidem non intelligo.

ραδίως γ', ἀν, εἰ] Comme post γι ποιοι, quod vulgo omissum est, quasi ραδίως γ' ἀν σωτάς jungi debeant, quod fieri non debet.

2. τὰς κεραμικάν] Forma usitata de loco publico Athenarum, insolens de vasis, quae κεράμια, κεράμια et κεραμικά dicuntur fictilia.

θαυμασιοργύσειν] Stephanus in Thefauro Gr. tom. iii. p. 1515. annotavit, legi etiam h. l. alicubi scriptum forma usitatiore θαυμασιοργύσειν.

χράτης, μετεμφέρεσθαι τι τῶν Θεῶν; Ἀλλ' οὐ μᾶς Δῖ', ἔφη, οὐ τούτων σὲ λόγουσιν ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν ἀναφελεστάτων. Οὐκῶν καὶ αὕτως ἂν, ἔφη, Θεῶν ἐπιμελοίμην. Ἀκαθέτη μάν γε ὄντες ἀφελῶσιν, ἀκαθέτη δὲ Φῶς παρέχουσιν. Εἰ δὲ ψυχὴ λόγω, σὺ αἴτος, ἔφη, θωράγματά μοι παρέχων. Ταῦτα μὲν, ἔφη, οὐαὶ ἀλλ' εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἔμαι ἀπέχεται. Ταῦτα γάρ σε Φασὶ γεωμετρεῖν. Καὶ ὁ Ἀντισθέτης εἶπε, οὐ μέν τοι δεῖνος εἶ, ὡς Φίλιππε, εἰκάζειν. Οὐ δοκεῖ σοι ὁ ἀπὸρος οὗτος λοιδορεῖσθαι βουλομένα εἰσκέναι;. Ναὶ μὰ 9 τὸν Δῖ', ἔφη, καὶ ἄλλοις γε τολλοῖς. Ἀλλ' ὅμας, ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὐτὸν μὴ εἴκαζε, ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένω εἴσκης. Ἀλλ' εἴπερ γέ τοι τῶν πᾶσι κα-

opprobrium Socrati cum pluribus philosophis commune, ut docuit Ruhnkenius ad Memorabil. p. 220. μιτιαφερόντι vocat Aristophanes in Nub. 359. sed id etiam vocabulum cum reliquo philosophis communiciat.

7. Ἄνθης μὲν γε] Caftalio γε δε dit pro 21. Sed vide cap. 1. 9.

ψυχὴ] Agnoscit ipse Xenophon et excusat argumentum ex pervera, vocabuli ἀναφίλης etymologia ducentum, quasi sit ex ἄνῳ et ἀφίλῳ compositione.

8. πόδας ἴου ἀτίχαι] Sumtum hoc ex Aristophanis Nub. versu 146. ἴουσος ἀλλοτο τούς αὐτῆς πόδας cum Bachio et Zeunio ait Weiske. At interpretari verba ipsa, quid significant in Xenophontis loco, (nam Aristophanea ut sunt facilita intellectu, ita plane diversam offerunt sententiam) omiserunt viri docti. Unus, quem equidem noverim, Germanicus interpres, Wieland, adhaesit in verbo ἀτίχαι, cui ex eodem Comici poeta loco ἀλλιται vel ἀνατησ volui substitui. At enim vero ἴουσον ita fit ineptum; idque erat mutandum in ἴουτης. De lectione vulgari dubitavit etiam Lange. Libros equidem meliores expectando censeo.

ώναξον] Philippus γιλανοπούς imi-

tando homines ridiculos faciebat. Hesychius οὐαξάν interpretatur επιστρεψιν. Diodorus Siculus xx. 63. επιστρεψιν τοὺς παθητάνους τοις τρεσ αἰρετοῖς. Hesychius et Suidas ex Eupoliidio Δραπίται posuerunt ἀναστρέψεις pro ἀναπόθεαι. Noti sunt Lasciviani διατιλοπαι, iudem qui mimi, actores comici et scurrae.

9. οὔτε γέ τοι τοῖς πάσοις παλαιῖς] Edd. aliquas τοις omisitisse annouat Zeune; mihi totus hic locus suspicetus est de yitio. Si Philippus omnes παλαιοὺς dicere voluit, grecē id erat τοῖς τοῖς παλαιοῖς; deinde modo simplici παλαιῶν cur superlativus παλαιὸν βαλτίσσεται adjungitur? Attamen in sequentibus est: οὐτε παλαιὸν βαλτίσσεται, si cum praeflare dicas in omnibus. Contra Weiske orationem postulare ait βαλτόν, quam ipsam lectiōnem reddidit Ribitti. Scilicet Leonclavius pro egregia sermonis græci peritia, que in eo fuit, vidit verba παλαιὸν βαλτόν τιναι græce non significare id, quod voluit etiam Weiske, οὐαξα γε, sive οὐαξα que in eo fuit:

λοις καὶ τοῖς θελτίσταις εἰκάζω αὐτὸν; ἐπαινῶντι μᾶλλον, η̄ λοιδόρουμένη δικαῖος ἢν εἰκάζοι μέτις. Καὶ νῦν οὐ γε λοιδόρουμένη ὕστερος, εἰ πάντ' αὐτῷ θελτίῳ Φῆμας. Ἀλλὰ βούλει ποιηστέροις εἰκάζω αὐτὸν; Μηδὲ 10 ποιητέροις. Ἀλλὰ ραδίνι; Μηδὲν μηδὲ τούτων εἰκάζεις. Ἀλλ' οὐ φέντοι γε σιωπῶν οἶδα, ὅπως ἄξια τοῦ δέκπου ἐργάσομαι. Καὶ ραδίως γ', ἀν, ἂ μὴ δεῖ λέγειν, Κρητική, σιωπᾶς. Αὕτη μὲν δὴ η̄ παρονία αὕτω καταθέσθη. Ἐκ τούτου δὲ τῶν ἄλλων οἱ μὲν ἐκέλευν εἰκάζοντες, οἱ δὲ ἐκάλυνον.

CAPUT VII.

ΘΟΡΥΒΟΥ δὲ ὄντος ὁ Σωκράτης αὖ πάλιν εἶπεν, 1
ἄρα, ἐπειδὴ πάντες ἐπιθυμοῦμεν λέγειν, νῦν ἀν μάλιστα
καὶ ἄμα ἄσταμεν; καὶ εὐθὺς τοῦτ' εἰπὼν πρέχεν ἀδῆς.
Ἐπεὶ δὲ ἥσεγι, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κερα- 2
μετῶν, ἐφ' οὗ ἔμελλε Θαυμασιουργῆτεν. Ἐνθα δὴ
άπειρ ὁ Σωκράτης, ὡς Συρακούσιος, κινδυνεύειν ἄγω, ὥσπερ

sed ita debebat esse τάχα τὰ αὐτοῦ.
Igitur non inepti conjectit Leonclavius τὰ αὐτὰ θελτία. Weiske putabat βιλεῖν, si servetur, posse etiam verti meliora quam vere sunt. Manet tamen vel sic difficultas eadem in verbis τάχα αὐτοῦ βιλεῖν τίνει, quae significant: omnia (vel omnia) et ipsi meliorem (sive meliora). Quid si τάχα τάχα similis aliquis dicitur, ut interdum τὸ τάχα dicitur res aliqua diversa esse ab alia, et homo ab homine? Tum vero structura verborum hæc erit, τίτι τὸ τάχα αὐτοῦ τάχα τάχα (in omnibus, in universum similem esse dicam hominibus non solum τάχα τάχα η̄ δηδοῖς dictis) τάχα τάχα, (sed adeo etiam optimis) τάχα τάχα βιλεῖν. Volui saltem doctiores advertere ad rationem meliorem loci explicandi inquirendam.

10. μηδὲν μηδὲ τούτων] Si repetatur τὰς κόμπορικους, stricte id fieri censet Weiske. Igitur scriendum censet μηδὲν μηδὲ τούτων, i. e. καὶ μηδὲν: cum nullo hunc hominem ulla ea parte compara. Rationes viri dodici e- quidem non intelligo.

ραδίως γ', ἀν, α] Comma post γα posui, quod vulgo omissum est, quasi ραδίως γ' ἀν σιωπᾶς jungi debeant, quod fieri non debet.

2. τῶν κρατερικῶν] Forma usitata de loco publico Athenarum, insolens de vasis, quæ κράτια, κράτια et κρατικὰ dicuntur hæcilia.

Σαμαριανογόνοις] Stephanus in Thesauro Gr. tom. iii. p. 1515. annotavit, legi etiam h. l. alicubi scriptum forma usitatiorē Σαμαριανογόνοις.

σὺ λέγεις, τῷ ὅντι Φροντιστὴς εἶναι· τὸν δὲ σκοπόν,
ὅπως ἀνὸ μὲν πᾶς ὁδε ὁ σὸς καὶ ἡ πᾶς ἥδε ὡς ράστα
διάγοεν, ἥμεῖς δὲ ἀν μάλιστα εὐθραυνάμεθα θεάμενοι
· 3 αὐτούς· ὅπερ εὖ αἴδα, ὅτι καὶ σὺ βούλει. Δοκεῖ ὅν μοι
τὸ μὲν εἰς μαχαίρας κυβιστῶν μινδύνου ἐπίδεγμα εἶναι,
ὁ συμποσίῳ οὐδὲν προσῆκε. Καὶ μὴν τό γε ἐπὶ τῷ
τροχῷ ἄμα τεριδινούμενου γράφειν τε καὶ ἀναγγυγά-
σκειν, θῶμα μὲν ἵστη τι ἔστιν, ἥδοντὸν δὲ οὐδὲ ταῦτα
δύναμαι γνῶναι τίν ἀν παράσχοι. Οὐδὲ μὴν τόγε δια-
στρέφοντας τὰ σώματα καὶ τροχὸς μημουμένους ἥδον η
4 ήσυχίαν ἔχοντας τοὺς καλὸὺς καὶ ἀράνιος θεωρεῖν. Καὶ
γὰρ δὴ οὐδὲ πάντι τι σπάνιον τό γε θαυμασίοις ἔντυχειν,
εἴτις τούτου δεῖται. Ἀλλ' ἔχεστιν αὐτίκα μάλα τὰ
παρόντα θαυμάζειν, τί ποτε ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμ-
πτὸν Φλόγα ἔχειν, Φῶς ταρέχει· τὸ δὲ χαλκεῖον λαμ-
πτὸν ὅν, Φῶς μὲν εὖ τοιεῖ, ἐν αὐτῷ δὲ ἄλλα ἐμφαινό-
μενα παρέχεται· καὶ πᾶς τὸ μὲν ἔλαιον, ὑγρὸν ὅν, αὐτὸς
τὴν Φλόγα· τὸ δὲ ὕδωρ, ὅτι ὑγρὸν ὄστι, κατασθέντος
τὸ πῦρ. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ταῦτα μὲν οὐκ εἰς ταῦτὸν τῷ
5 αἰνῷ ἐπισπεύδει. Εἰ δὲ ὀρχοῖτο τῷρος τὸν αὐλὸν σχή-
ματα, ἐν οἷς Χάριτες τε καὶ Νύμφαι γρά-

ἵμις δὲ μάλιστα] Margo Stephan. ὁ μάλιστος εἰφ. annotavit. Paule anteā ἡ παῖς ήδη est in margine Villois.

3. τό γι ἴτι] Stephani conjecturam recte viri docti substituerunt vulgato τι; non item spreverunt ejusdem doctissimi viri emendationem τινί δι παράσχω, ubi erat vulgo τι δι παρ.

4. χαλκῖον] Speculum aneum lumen augendo serviens cum Fabro intelligit Zeune; speculum aneum in conclavi aliquo loco repositum interpretatur Weiske; itaque is a lychino separatum χαλκῖον esse vult, quod

equidem non puto. Pertinet enim χαλκῖον, uti pars lumen lychni reflectens atque augens, ad lucernam, uti sequens olei mentio. De speculo vocabulum nullibi postquam reperi.

5. ταῦτα—ἴτιστιν] Leonclavii interpretationem, verum ne hanc quidem eadem efficiunt, qua vinum, immixtito reprehendens Zeune pejus vertit: at vero nec tales quasdam vine corvenimus, monente etiam Weiske. Proprie est, non codem impellunt animum, quo vinum, nempe ad hilaritatem. Notione activa ιστορία est in Hellenicis v. 1, 33.

5. Χάριτις—Νύμφαι] Plato de Le-

Φυταί, τοιού ἀν σίμας αὐτούς τε ῥάσιν διάσγειν, καὶ τὸ συμπόσιον τοιού ἐπιχαιριστάτερον εἶναι. ‘Ο σὺν Συραχόσιος, ἀλλὰ ταὶ μὰ τὸν Δί’, ἔφη, ὁ Σωκράτες, καλῶς τε λέγης, καὶ ἔγώ εἰσάγω Θεάματα, εἴφ’ οἵς ὑμεῖς εἰφραγεῖσθε.

C A P U T VIII.

‘Ο μὲν δὴ Συραχόσιος ἔζελθὼν συνεκροτεῖτο· οἱ δὲ Σωκράτης τάλιν αὖ καὶ νοῦ λόγου κατῆρχεν. ‘Ἄρ’, ἔφη, ἀ ἄνδρες, εἰκὸς ημᾶς, ταρόντος δάιμονος μεγάλου, καὶ τῷ μὲν χρόνῳ ἴστηλικος τοῖς ἀετεγενέσι Θεοῖς, τῇ δὲ μορφῇ νεωτάτου, καὶ μεγέθει μὲν πάντα ἐπέχοντος, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ἰσουμένου, ‘Ἐρωτος, μὴ ἀν ἀμητημοῦσαι, ἀλλὰς τε καὶ ἐπειδὴ τάντες ἐσμὲν τῷ Θεῷ τούτου Θιασῶται; ‘Εγώ τε γὰρ οὐκ ἔχω χρόνον εἰπεῖν, ἐν ᾧ οὐκ εἴρων τινὸς διατελῶ. Χαρμίδην δὲ τόνδε οἵδα πολλοὺς μὲν ἐραστὰς κτησάμενον, ἔστι δὲ ὡν καὶ αὐτὸν ἐπιθυμή-

γθαν vii. p. 376. ed. Bipont. Ιον μὲν ἔχοντας Βασιχίαν τὸν λεοντίνον, ἀν Νύμφας τοιούτην Πάνην καὶ Σούλανον καὶ Σατήνην βασιηράζοντες, ὃς φασὶ, μιμώντας κατηνομάζοντες, ταρπηδαίμονος τοιούτους τοιούτους ἀντιτίθεται, ζύμων τοιούτους ἀρχόντων τοιούτους καὶ τέτ.

αὐτούς τοι] Ita pro γ: scripsi, sententia et sermonis indeo postulante.

Cap. VIII. 1. συνεργούτο] Se componebat, infibulabat, i. e. suis diffribuebat partes agendas, et quo ordine omnia essent agenda, monstrabat. Ita Weiske. Ita Hellenic. vi. 2, 12. συνεπορτίμων sunt rebus omnibus bene apparata et infraclusa. Inepte igitur Cormarius per placitum convocatus.

μεγάλα μὲν] Inferat particulam effigiantate concinuate orationis.

ψυχῆ—ἰσορρόπιον] Silentium interpretum admiror, magis etiam acumen, si haec verba intellexerunt, quo-

rum quidem sensum plane ignoro. Lex et comparatio membrorum invicem oppositorum gemina ἀντίθεσι, veluti χρόνος et μορφή, ιούλιος Σεΐνης et πατάραν, postulare videtur, ut ei magnitudini, quae universum hoc pervadit, opponatur non solum animus humanus, sed aliquid etiam præterea, quod magnitudini magis præterea. Nam ψυχὴ potius opponi videtur τοῖς νᾶσοι vel τῷ πάνταν θείγον. Quid vero fit ἵνα τοῦ τοῦ αὐτοφύου Φυχῆ, quod opponi possit magnitudini omnia obtinenti, quidem excogitare non possum. Tentaveram ἴσωνζημάνων, ἴσωνυμίων et ἴσωρρόπιον, qui sedem habeat propriam in mente humana, qui mente humana solum conspicere, qui cogitationes mentis humanae sola comprehendendi possit. Erunt alii solertiares et feliores in excogitanda viti medela.

μὴ δι’ ἀρμητῆναι] Stephanus δι-
τι inutile defendendum censuit.

τάκτα. Καποθεαλός γε ράτη, πανδύραρχος ἄν; ποτὲ τίποι
ζλαν ἐπειδυροῖ; Ἀλλὰ μήν καὶ ἡ Νικήσατος, τὸς ἀγρὸν
έπειν, εἶναι τῆς γρυπακὸς αὐτεραῖς; Εμογένη γε μὴ
τίς πημῶν σὺν ἄλλοις; τὸς, ὃ τι ποτὲ τοτὶς ἡ χαλεπούγεδα,
τὸν ταῦτην πράττει· κατατίχεται; οὐχ ὅρτε, αἰς σπου-
δαῖς μὲν αὐτοῖς αἱ ὄφρυς, ἀπεριτὸς δὲ τὸ δημαρχεῖον, πρέ-
τροις δὲ αἱ λόγοι, πραξία τὸν ἡ Φάτη, ἀλιρὸς δὲ τὸ ὑδατόν
τοῦς δὲ πεμποτάτως θεᾶς Φίλης χρύσεπος, σαδὲ τρίας
τοὺς αὐτόρπικους ὑπερορᾶ; Σὺ δὲ μένος, οἱ Ἀντισθέτω,
εἰδεῖς ὥρας; Ναὶ μα τοὺς θεῶν; αἴτοι ἔκανος, ταῖς
σφρόδραι γε τῷ. Καὶ ὁ Σωκράτης επισκέψεις, τὸς ἢν
Θρυπτόρενος, τίτος, μὴ τὸν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλοις πάρ-
εσχτ. Οὐς τὸ γένος ὥρας, ἀλλα πράττω. Καὶ ὁ Ἀπε-
σθέντις ἔλεγε, ὃς ταφεῖς μέντοι σὺ μαστοροχὲ σαποῦ
αἰς ταῖτα πονεῖς, τοτὲ μὲν τὸ δαιμόνιον προφορούμενος
οὐ διαλέγη μοι, τοτὲ δὲ ἀλλού τοι ἀφίέμενος. Καὶ ὁ
Σωκράτης ἔφη, πρὸς τῶν θεῶν, οἱ Ἀντισθέτω, μένον τὴν
συγκόλυτην μετ' τὸν δὲ ἀλλοῦ χαλεπότητα σύν εἰς τὰς
Φέρω καὶ τοῖς φίλοις. Ἀλλὰ γένε, ἔφη, τὸν μὲν τὸν
ἔρωτα κρύπτωμεν, ἐπειδὴ καὶ ἔστιν αἱ ψυχῆς, ἀλλ' εἰ-
τη μορφίας τῆς ἐρῆς. "Οτι γε μήν σὺ, οἱ Καλλία, ἔρας

2. γε μὴν, καὶ λεγόμενος ἄν] Ita cum Stephano, Welsho et Bachio Weiske; eod. primas dabaat γε μὴν ἵτι μὲν καὶ
λέγει, quam scripturam Hal. Castal.
et Bryl. mutarant in γε μὴν ἵτι μὲν
καὶ γε, quod recepit etiam Zeune. Mithi neutra ratio placet: meliores
libros desidero. Inprimitis mihi ἄν post
legerem displaceat.

3. οὐχ ἔρτι] Recde vidit Heindor-
fus, mens ἐν οὐχ ἔρτι scribendum
est. Deinde ἀμφιστέτης Ιωνēs habet
Juntina.

αὖτις μῆτραι] Ita, cum Castal. vulga-
sum, αὖτις correxi; quamquam Lange
nec hoc nec vulgatum αὖτις scriendum

censebat, sed plane tollendum; quo
facto modeſtissimo Hermogeni ſupra-
bit aliquantum adderetur.

5. ταῦτα] Junt. ταῦτα. Deinde
λοιπότερος ἀλλού τον Zeune vertit: ἐπε-
ραν δαντις αἱ rei seu homini. Quidam
Antisthenes in metaphorā manuit,
ut alium quem Socratem amare di-
ceret?

6. πεντετάρτη] Cum particula μὲν
nihil respondeat in altero membro,
vel sic vitium scripture si manife-
stum, quod corredit Heindorfius me-
ius κρύπτωμα uno verbo scribens. In
eandem conjecturam incidit Welsho.

διτοκίναι, πᾶσα μὲν ἡ πόλις αὕτη, παλλαῖς δὲ ἄρτι
ἴσαι τῶν ξένων. Τούτου δὲ αἵτινα τὰ πατέρων τε πάνομα-
τῶν ἀμφοτέρους ὑμᾶς εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἐπιφανεῖς. Ἀδὲ 8
μὴ οὐκ ἔγειρε πρύτανη τὸν στὸν φύσιν, τὸν δὲ καὶ παλλ
μαλλάκιον, ἐπεὶ οὐκ σε ἐρώτας οὐχ ἀβρότητος χλιδανομένου
αὐτὸς μαλλακίᾳ θρυγγούμενον, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεκτούμενον
φέρειν τε καὶ παρτέριαν καὶ ἀνδρείαν καὶ συνθρούνητο.
Τὸ δὲ τούτων ἐπιθυμεῖτο τεκμήριόν ἔστι τῆς τοῦ ἕραττοῦ
φύσεως. Εἰ μὲν οὖν μία ἔστιν Ἀφροδίτη ἡ διται, Οὐδεις
φανίστε καὶ Πάνθημος, οὐκ εἶδα· (καὶ χαρὶς Ζεὺς ὁ
πάντας δεινούς εἶναι παλλὰς ἐπιτυμνίας ἔχει) ὅτι γε μάται
χρυσὸς ἐπανέρηθρος βαρύοι τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ
μητρὶ Πάνθημῳ ἥρεταιρύτεραι, τῇ δὲ Οὐρανίᾳ ἀγυνότεραι,
εἶδα. Εἰναότας δὲ ἀν καὶ τοὺς ἔργας τῶν μητέρων Πάνθημος
γένεται τῷ σφραγίστῳ επικέμπτει, τῷ δὲ Οὐρανίᾳ, τῷ δὲ Φί-
ληρῷ τε καὶ τῆς Φιλίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Καὶ δέ
αφεῖ καὶ σὺ, ὁ Καλλία, κατέχεσθαι μοι δεκτῆς ἔργων.
Ταχρούρρημα δὲ τῇ τοῦ ἔργων καλοκαγαθίᾳ, καὶ ὅτι
τὸ ἔργον τὸν πατέρα αὐτῶν παραλαμβάνεται εἰς τὰς πρὸς

7. *τυρίου*] Hipponeioi Calliae patris mentis sit crebra in Graeca Historia, Lyconis nullibi.

8. *λοι τὸν τοῦ λευκοῦ φύσιν*] Vulgitum *lovi* aut *τὸν τοῦ λευκοῦ φύσιν* recte deseruit Weiske, ejecta copula *τοι*, quam ex margine Steph. recuperat cum Welsio Zeune. Ita scilicet obfuscatur vitium scriptura *λευκού-*
φύσιν volut, qui *τοι* addidit primus. Cum h. l. folius Calliam vel laudari vel moneri videatur, et virtutis amati ab eo Autolyci argumenta fatis manifesta memorentur in verbis *οὐχ ἀβρότητος χλιδανομένους*—*συνθρούνητον*, additum in fine orationis *τιμῆσον* ad folium Calliam *λευκοῦ* referri potest et debet. Itaque *λευκοῦ* substitui vulgato *λευκοῦ* in quam correctionem incidit ante Weiskium Mosche. Cf.

etiam sed. 11.

9. *λευκῷ*] Halensis editio et Catal. δεκτά. De utraque Veneri locum Platonicum in Symposio c. viii. respexit Xenophon.

βενεμηγόντεων] Index Zenianus *sacra minus para et cuncta, vixim faciliiores et molliores*, interpretatur. In Annotatione addit Veneri vulgivulgum caput albam immolare solitam, ex Luciani Dialogis Meretr. coelesti contra juvencam nondum dominatam, ex Scholii ad Luciani locum. Præterea Scholia ad Sophoclis CEd: Colon. 101. tradere ex Polerhone. Veneri coelesti fieri facra πηράλι, i. e. absque vino.

10. *τὸν λευκοῦ*] Stephanus deinde τὸν εὐρέτερον τὸν λευκὸν scripsi malebat, quod non probbo.

ταῦτα συνεσίας. Οὐδέν γὰρ τούτων ἔστιν ἀπόκειμφι
 12 πατρὸς τῷ καλῶ τε καίγαδῷ ἔραστη. Καὶ ὁ Ἐρμογέ-
 της εἶπε, μὴ τὴν Ἡρα, Ἀθη, ὥστε Σάκρατες, ἀλλα τέ σὺ
 τολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι τὸν ἄμα χαριζόμενος Καλλία
 καὶ παιδεύεις αὐτὸν, οὗτον περ χρὴ εἶναι. Νὴ Δί', ἔφη
 ὅπως δὲ καὶ ἐτι μᾶλλον εὐφραίνηται, Βούλομαι αὐτῷ
 μαρτυρῆσαι, ὃς καὶ πολὺ χρείττον ἔστιν ὁ τῆς Φυχῆς, ἢ
 13 ὁ τῶν σώματος ἄρας. "Οτι μὲν γὰρ δὴ ἀνευ Φελίας
 συνεσία οὐδεμία ἀξιόλογος, τάντες ἐπιστάμεθα. Φε-
 λεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ θεός ἄγαμενον ἀνάγκη ιδίᾳ καὶ
 ἀδελονοίᾳ καλεῖται· τῶν δὲ τῶν σώματος ἐπιδυμαίστην
 τολλοὶ μὲν τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μυγῶις τὸν
 14 ἔραμενον ἦν δὲ καὶ ἀμφότερα στέρχωσι, τὸ μὲν τῆς ἄρας
 ἄρθρος ταχὺ δίπου παρακμάζει, ἀπολείπετος δὲ τούτου,
 ἀνάγκη καὶ τὴν Φιλίαν συναπομαρτύρουσθαι· ἡ δὲ Φυχὴ
 ὅτον περ χρόνον ἵη ἐπὶ τὸ Φρανκιστερον, καὶ ἀξιέραστο-
 15 τέρα γίγνεται. Καὶ μὴν εἰ μὲν τῇ τῆς μαρφῆς χρήσει
 ἔκεστι τις, καὶ κόρος, ὥστε, ἀπέρ καὶ πρὸς τὰ σιτία δία-

12. καὶ δεῖ νῦν] Dicere aliquid mihi videtur, veluti τοῦτο μάλιστα.

μαρφησαί] Urbane Socrates ita, non διάλεκτον dixit, ne de Calliae virtute cum Hermogene dubitare videatur. Monuit hoc etiam Zeune.

13. Φιλίη γα μὲν] Qui mores alius mirantur et animum, necessitate quadam propria eaque voluntaria coguntur, ut eundem hominem ament. Hec est verborum sententia. Leonclavius Ribittum fecutus verit: Amare autem eos, quorum mores ac indolem admiramus, necessitudo quedam propria et voluntaria vocatur: quasi scriptum legisset: φιλίη γα μὲν ἀντί μὲν τὸς ἄγαμος. Pejus interpretatur Zeune: Amicitia autem vocatur necessitudo ex causis propriis et sua sponte orta, inter eos, quorum mores egregie placent. Magis ad verbum Cornarius: Amare vero in his, qui mores admirantur, necessitas privata ac voluntaria appellatur. Alio modo dicere pot-

erat Xenophon: φιλίη γε μὲν εἰ τὸ θεός ἄγαμοι ἀναγκάζονται ἀνάγκη δια τὴν Ιελλανίαν. Genitivus τὸν ἄγαμον pendet ab ἀνάγκῃ δια. Non possum igitur assentiri Weiskio verenti: sed amor eorum, qui indecens ambi et moribus capti sunt, est necessestas ex causis propriis et sponte nata. Eiderum videbatur φιλίη esse subjectum, quod dialectici dicunt, pro τὸ φιλίη, η φιλία dictum, et genitivus τὸν ἄγαμον ab illo regi. Video etiam alterum interpretarem, Lange, φιλίη interpretari η φιλία cum Zeunio.

14. ἀμφότερα] Vulgatum ἀμφότερον correxeram antea, quam Langium in eandem conjecturam incidisse viduisse. Arguit, ἀμφότερα verum esse, sequens ἄρετος ἄνθρος oppositum τῷ φυχῇ.

15.] Stephani hanc emendationem pro vulgato η reddidit etiam Leonclaviana verio.

πλησιον, ταῦτα ἀνάγκη καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν η δὲ τῆς ψυχῆς Φιλία, διὸ τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ, παῖς ἀκρεστοτέρα εἰσὶν, οὐ μέντοι, ὡς γ' ἐν τις οἰνοθέαι, διὸ τότο καὶ ἀνεπαθροδιτωτέρα. Ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀποτελεῖται η εὐχὴ, ἐν ᾧ αἰτούμεντα τὴν Θεὸν, ἐπαφρόδιτα καὶ ἔπη καὶ ἔργα διδόναι. Ως μὲν γὰρ ἀγαπταί τε καὶ 16 φιλεῖ τὸν ἑρώμενον, Θάλλουσα μαρφῇ τε ἀλευθερίᾳ, καὶ ἥδες αἰσθήμονι τε καὶ γενναίῳ ψυχῇ, εὐδὺς ἐν τοῖς ἄλλοις ἰχεμονικῇ τε ἄμα καὶ Φιλόφρονι ὅστα, εὐδὺς ἐπιδέηται λόγου· ὅτι δὲ εἰκὸς καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν τὸν τελεῖται ἐραστὴν ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ταῦτο διδάξω. Πρῶτος μὲν 17 γὰρ τίς μητεῖν δύναται ἀλλα, οὐδὲ οὐ εἰδεῖν καλός τε καὶ ἀγαθὸς νομιζόμενος; ἔποιτα δὲ ἔργη αὐτὸν τὰ ταῦτα παῖδες καλὰ μᾶλλον, η τὰ εἴσαται ηδεῖα σπουδάζεται; πρὸς

15. [ἀπειροδιτωτία] Vulgatum
τελεῖ. sic enim Ernestio correcit
Weiske, contra ἀπειροδιτίαν dedit
Zeusine; quod verbum ad corporeum
amorem magis pertinere videtur,
quod ἀπειροδιτός, cuius exemplum
posuit ex Comico Etymologicum M.
Ζεύς τὰ ψυχῆς ταῦτα κριτηρίων
περιστάττει φιλάμενα. Leonclavius
δὲ τούτοις διὰ τούτο καὶ ἀπειροδιτία
conjecterat. Antiquum δὲ τούτον re-
petuit Weiske.

16. [Θάλλουσα] Prior pars hujus
paraphrasi obscura vīsa est Weiske
et corrupta. Quid enim, inquit, opus
erat dicere, amatorem corpore
formato et animo verecundo generofo-
que esse? Sed fingamus, omnia haec
in omnibus fuisse amatorebus, quid
in iis inest argumentum ad docendum,
ab iis vere amatos esse pueros, quorum
se profecti sunt amatores? Et quo con-
filio, aut quam vere additur, ani-
mum eisdem amatoris statim a pu-
ero inter aquales ad imperium ge-
rendum fuisse idoneum? Rectius igitur
dici posse putat Weiske: Ως μή
γὰς ἡ θεοτής φιλεῖ τὰ θεωρίου Σαλ-
λουσα—ψυχή—ἀγαθονεῖ—άνθρωπος.
Nihil tamē ipse definit. Denique
Junius ἀγαθον cum Brodzeo in ἡγε-

μονις mutari posse censet. Miror e-
quidem virum doctum præsidium
conjecturæ sua paratum in sequen-
tibus verbis διὰ τῶν παιδικῶν τῶν τα-
ύτων non vidisse aut, si vidit, spre-
visse. Nam hæc ipsa verba arguunt
antecepsisse amatissi, non amatoris de-
scriptionem. Sed præsidium hoc de-
betur ingenio recentiorum Editio-
rum; in editionibus enim veteribus
omnibus est τὸ τυπωτόν, quod resti-
tui. Hæc enim lectio sola convenit
antecedenti orationi, quæ amatorem
designat factum a natura ad verum
amorem et ingenuum puerorum.
Hic enim non tam amat puerum ob-
puleritudinem quam diligit (φιλεῖ)
propter animi bona. Hunc tanquam
ψυχὴν θεοντὸν Xenophon commu-
tata oratione non θεοντὸν dicit, sed
ψυχὴν Θάλλουσαν θεωρίους—άνθρωπος.
Sic mihi nihil difficultatis huic loco
inesse videbatur. Ceterum pro γινομένῃ ψυχῇ, quae est Leonclavii con-
jectura a Welfio et Zeunio recepta,
ceteris edd. habent γινομένης ψυχῆς,
nullo plane sensu.

17. [Ιερεῖς δὲ ἤρη] Structura va-
riatur; debebat enim sequi δὲ τὸ ί-
έρη.
τὰ ιερεῖν ἤρη]. Oppositum mem-

δὲ τότες πιστάμ, μήτ' ἀπαρά τι ποίηται; μήτ' ἀν καὶ
μὴ ἀμερθότερος γένεται, μειωθῆται ἀν τὴν φιλίαν;
18 Οὐ γε μὴ μονὸν τὸ φιλεῖσθαι, πῶς τὸν ἀνάγκην τοῦ
του ὥδες μὲν προτεράν· ἀλλήλους, τυρούχως δὲ σιαλέγε-
σθαις; πιστεύειν δὲ καὶ πιστεύεσθαις; καὶ προσεῖν μὲν
ἀλλήλοι, συνέδεσθαι δὲ ἐπὶ ταῖς καλαῖς πράξεις, συν-
άχθεσθαι δὲ, ἢ τι σφάλμα προσπίπτῃ; τούτε δὲ εἰ-
φραντορέντες διατελεῖν, ὅταν ὑγιαίνετες συνάστην, τῷ δὲ
καὶ μητροῦσσοῦ, πολὺ συνεχευτέραν τὴν συνασίαν ἔχειν;
καὶ ἀπόντες ἔτι μᾶλλον ἡ παρόνταν ἐπιμελεῖσθαις; δὲ
ταῦτα πάντα ἐπιφρόδιτα; διὰ γε τοι τὰ τοιαῦτα ἔργα
ἄμα ἴσωντες τῆς φιλίας καὶ χράμενοι αὐτῇ εἰς γῆρας
19 διατελοῦσι. Τὸν δὲ ἐκ τοῦ σώματος χρειάζετο διὰ τί
ἀντιφιλέσσειν ἀν ὁ παῖς; πότερον ὅτι ἐπιτὸν μὲν νέμεται,
ῶν ἐπιθυμεῖ, τῷ δὲ παιδὶ τὰ ἐπονειδιστότατα; ἢ διότι,
ἢ σπεύδει πράττειν παρὰ τῶν παιδικῶν, εἴρυτο μάλιστα
20 τοὺς οἰκεῖους ἀπὸ τούτων. Καὶ μὴ ὅτι γε οὐ βιάζεται,
ἀλλὰ τοίδε, διὰ τοῦτο μᾶλλον μισητός. Ο μὲν γὰρ

brum τὰ τοῦ παιδὸς καὶ ποτισταῖται
τὰ δέκα, αλιούθι τὰ δέκα, τὰ δέκα
vel τὰ λαύρη δέκα expectabam.

[παῖς τοι παιδός] Tunc in annotant
viri docti pro παιδεύειν τοι; sed
Weiske vulgarem verbi notionem,
adulterare, falso quid ad veri prae-
citione confitentur, ab hoc loco alienam
esse monet ratio; nec convenire
ἀπρόσαν, τηληταῖον aut σφάλμαται,
sed potius expostari a testore modum
alterum, quo paleritudo minui pos-
sit. Supereft ut confugiamus ad eam
significationem, qua *παιδεύειν*
dicitur ab Aristotele in Rhetorice,
cum nomen aliquod immu-
tatur et diversam a priore formam
accipit. Tum igitur locus certe ver-
tendus: *mo* cum *caſio* aliquis, *velut*
vulnus, aut *morbus* formam immutaver-
rit aut paleritudinem dominaverit.

19. *παῖς τοι παιδός*] Hanc Bro-
dæi correctionem recepit Zeune.
Vulgatum sive Weiske interpretatur

ultra honestos amores, usitata et cœ-
meris documenta. Ergo quo ultra li-
cicum illum amorem progrediantur,
obscenas esse libidines. Sed omnis
docere, τὰ παιδιά a scriptoribus At-
ticis dictum fuisse etiam amorem vel
amores, cum vulgaris notio puerum
amatum significet. Παιδιά ἀφροδίτης
Hierónis i. 29. sunt amores puerorum
vel puerilis, oppositi τοι παιδεύει-
δερδετοι. In Econom. II, 7. et XII.
14. παιδιά πράγματα dicuntur, cum
quis amoribus pueriliis occupatur.
Ceterum sententiam ipsam traxit
Plato Phædi. sect. 36. p. 229. ed.
Heindorfianæ.

παῖς] Edd. veteres vñitofutu
you habent.

20. *Καὶ μὴ*] Edd. veterum καὶ μὴ
correcxit Brodæus et Castalio. Deinde
margo Vñitoff. cum prima Stephanie-
na, Leontclavianis, Welfiana et Ba-
chiana dat μεντον.

Βιαζόμενος, ίσωτὸν στεγηὸν ἀποδικεύεται· ὁ δὲ πενθῶν, τὴν τοῦ ἀναστοθόμενου φυχὴν διαφθάσει. Ἀλλὰ μὴν καὶ 21 ὁ χρημάτων γε ἀπεριπολῶν τὴν ὥραν, τί μᾶλλον στέρεψε τὸν πράμανον, η ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος; μὲν μὲν, ὅτι γε ὥραιος ἀράρω, αὐτὸς ὅτι γε καλὸς εἴκεται καλῶς, καὶ ἔρωτις τούτῳ ἐρῶν ὄμιλος, Φιλόκος αὐτόν. Οὐδὲ γὰρ ἡ παιᾶς τῷ ἀνδρὶ ὥσπερ γυνὴ κοινωνεῖ τῶν ἐν τοῖς ἀφροδιτίοις εὑροσυκῶν, ἀλλὰ τήφων μαθύσατα ὑπὸ τῆς ἀφροδίτης θεᾶται. Ἐξ ἀντὸν δὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ τὸ 22 ἀπεροῦν ἐγγίγνεται αὐτῷ τοῦ ἔρωτοῦ. Καὶ σκοτῶν δὲ ἂν τις εἴρῃ ἐκ μὲν τῶν διὰ τοὺς τρόπους Φιλομητέων αὐτὸν χαλεπὸν γεγενημένον, ἐκ δὲ τῆς ἀναιδοῦς ὄμιλίας τολλὰ ἥδη καὶ ἀνόσια πεπραγμένα. Ως δὲ καὶ ἀντὸν 23 λειτέρος ἡ συνεσία τῷ τὸ σῶμα μᾶλλον ἢ τῷ τῷ φυχὴν ἀχειτάντι, πῦ τοιτοῦ οὐλώσω. Ὁ μὲν γὰρ παιδεύων λέγει τε ἡ δῆ καὶ πράττειν δικαίος ἐν, ὥσπερ Χάρων καὶ Φοίνιξ ὑπὸ Ἀχιλλέως, τιμῆτο, ὁ δὲ τοῦ σώματος ὄρεζόμενος τούτος ἀλλὰ ὥσπερ πτωχὸς περιέκοπτο. Ἀεὶ γάρ τοι τροπατῶν καὶ προσδιόμενος ἡ Φιλόματος ἢ ἄλλου τίτος Φιλομήτος παραπολαυθεῖ. Εἰ δὲ λαμπρότερον 24 λέγει, μὴ θαυμαζέτε. "Ο τε γὰρ οὗτος συντείρει καὶ

[ἢ Μελέτη] Compare Hieronis iii.
24. Σεπτ. iii. 1, 39.

24. Λέγει δέρρει] Plato in Phaedro 280c. πολλούς γὰρ προσβάλλειν εἰπεῖν πρέπει, οὐτοις πολλούς ἀπολιπόντες εἰπεῖν, οὐδὲ οὐτοις πολλούς εἰπεῖν πρόστιμον, οὐτοις μὲν ἀπολιπόντες εἰπεῖν (malum ἀτίκον δρῦς) ἐργάτης, ἀπόλιπτος, παραράπτων καὶ πάσας πλευνον αἰσθανόμενος τοῦ πραγμάτου—τῷ δὲ λεπτῷ πάπιτι προσβάλλειν οὐτοις ἀπολιπόντες πολλούς τὸ λεπτὸν χρέον επιστένει πᾶν εἶρει. Ιερ. Λευκοφυτον πλαθεῖν ἀπόλιπε, ἐργάτης δέρρει προσβάλλειν παλιὸν οὐδὲ οὐδὲ πρόστιμον παραράπτων δὲ τοῦ ἀπόλιπον πάπιτος, δὲ πάλιον λέπτην προσβάλλειν εἰπεῖν πρόστιμον, μὴ δέρρει.

αἱ λέγουσαι πράττειν] Respicit ver-

βα Iliad ix. 443. μάθει τοι γενέτης μετανοεῖται λέγων.

εἰς προστιθῆν] Stephanus conjecturavit τοι τρ. improbarunt editores, propter locum similem Memorab. ii. 2, 29, sed ibi est προστιθῆν τὸ λέγοντα. Locus ita habet de eadem τε φάγοις ἀπλιθίσει τοι εἴπει καὶ οὐ τριπλασία ἀλλὰ παλιῷ πολύγαδῳ, τὸ λεύκιον, οὐ βασιλεῖς τολλαῖς δέοις φεινοδαῖς, προστιθῆν δέοις τοῦ πτωχοῦ, ιστιντοῦ παλιῷ διεμένοι προσδιόμενοι καὶ τοιτοῦ μηδὲν ἀγαθοῦ. Πολιορκῶν σcribendum confui oīlīo, τας τε συζητήσαις adhuc paenitet, postquam legi, quae rescripsit Weiske ad eum locum.

24. Θαυμάζειν] Juntinga et marge Steph. θαυμάζειν.

οὐδὲ σύνεικος ἔμοὶ φραστείζει εἰς τὸν ἀντίταλον ἄρχον
 25 αὐτῷ παρέποιάσθαι. Καὶ γὰρ δὴ δοκεῖ με τὸ μὲν τοῦ
 ἕδου τὸν νῦν προσέχειν, μεμισθωμένη χρόνον ἐπικέπτειν
 Οὐ γὰρ, ὅποις πλείονος ἄξιος γένεται, ἐπιμελεῖται, ἀλλὰ
 ὅποις αὐτὸς ὅτι πλείεται μερᾶν παρτάσσει. Οὐ δὲ τῷ
 Φιλίᾳς ἐφίέμενος, μᾶλλον ἔσεις τῷ τὸν οἰκεῖον σύγχρονον πει
 κτηρίῳν. Πάνταθεν γάνη Φέρων, ὁ τι ἀν δύνηται, πλείον
 26 οὐτοὶς ἄξιον πειτεῖ τὸν ἑράρμενον. Καὶ μὲν καὶ τῶν παιδικῶν
 ὅτα μὲν ἀν εἰδῆ, ὅτι δὲ τοῦ εἴδους ἐπαρκῶν ἀρχεῖς τοῦ ἑρμα
 στοῦ, εἰκὸς αὐτὸν τάλλα παθιουμεῖν ἐς δὲ ἀν γυμνώσκην;
 ὅτι, ἂν μὴ καλὸς καγαθὸς ἡ, ἀν καθέξει τὴν Φιλίαν
 27 τῶντον προσήκει μᾶλλον ἀρετῆς ἐπιρελαῖσθαι. Μέγιστον
 δὲ ἀγαθὸν τῷ ὀρεγομένῳ ἐκ παιδικῶν Φίλοις ἀγαθὸν
 ποιῆσασθαι, ὅτι ἀκάγκη καὶ αὐτὸν ἀσκεῖν ἀρετή. Οὐ
 γὰρ οὔποτε ποτηρὰ αὐτὸν ποιῶσσα ἀγαθὸν τὸν τυπόντον
 ἀποδεῖξαι, αὐτές γε ἀναισχυτίαν καὶ ἀκραβίαν παρεχο-
 28 μενενεγκατῆ καὶ αἰδούμενον τὸν ἑράμενον ποιῆσαι. Ἐπι-
 θύμω δέ σοι, ἔφη, ὁ Καλλία, καὶ μιθολογοῦσαι, ὡς δὲ
 μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖς καὶ θρησκείας τὴν τῆς Φυχῆς.
 Φιλίαν περὶ πλείονος ἡ τὴν τοῦ σώματος χρήσιν ποιῶνται.
 29 Ζεύς τε γὰρ ὅστιν μὲν θυητῶν οὐσῶν μορφῆς ἀράσθη,
 συγγενόμενος εἴα αὐτὰς θυητὰς εἶναι· ὅστιν δὲ Φυχῆς
 ἀγαθοῖς, ἀθανάτοις τούτους ἐποίει· ὡν Ἡρακλῆς μὲν
 30 καὶ Διοσκοῦροι εἰσὶ, λέγονται δὲ καὶ ἄλλοι. Καὶ εὐτὸς
 δέ Φῆμι καὶ Γανυμήδην ὡν σώματος ἀλλὰ Φυχῆς ἔργον.

25. *καρπάντεα;*] Ex margine Steph. reduxi hoc cum Zeunio; antiquum vero *καρπάντεα* revocavit Weiske.

26. *τοι. μὲν δέ;*] Hoc debetur Weiske pro vulgato *τοι δέ*, p. 20. Caftalio δὲ omisit et deinde *ἀλλά* dedit.

29. *Φυχῆς ἀγαθοῖς*] Edd. veterum hanc scripturam pro vulgato *Φυχῆς* revocavit Zeune. Junius. 4.

γαθαῖς addit. *ἄγαδης* eadem habet scriptum, verum dedit Halensis et Caftal.

30. *Γανυμήδην ὡν σώματος*] Contra Plato Phaedri. scđ. 79. p. 279. τοι δέ ἐν τῷ βόμβατος λινίσιν πορεύεται, διετί θυμός Ζεὺς Γανυμήδους ἡρίσει πορεύεται πρὸς τὸν θρησκεῖον αὐτοῦ τοπίον, liqua.

πῦρ Δίος εἰς Ὀλυμπον ἀνενεγθῆναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν οὐρανών αὐτᾶς. Ἐστι μὲν γὰρ δῆπου καὶ Ὄμηρος,
— γάνται δέ τ' ἀκούοντα.

Ταῦτο δὲ φράζει, ὅτι ἡδεται δέ τ' ἀκούοντα. Ἐστι δὲ καὶ ἄλλοι πονοί,
— τυχικὰ φρεσὶ μῆδεα εἰδάσ.

Ταῦτο δέ τοι λόγει, σοφὰ φρεσὶ βουλεύματα εἰδάσ. Ἐξ
αὐτοῦ συγεμφοτέρων τούτων σύχη μόνιστάς τοις ὄνομασθεῖς ἐ³¹
Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνάμενον, ἐν θεοῖς τετίμηται. Ἀλλὰ τοὺς
μὴν, ὡς Νικήρατος, καὶ Ἀχιλλεὺς Ὄμηρος πεποίηται οὐχ
αἱς παιδίκοις Πατρόκλῳ, ἀλλ' αἱς ἑταῖροι ἀποθανότι ἐκ-
πρεπεστάτα τιμωρῆσαι. Καὶ Ὁρέστης δὲ καὶ Πυλάδης
καὶ Θησέας καὶ Πειρίθοος καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ τῶν ἥρω-
ῶν αἱ ἀριστοὶ υμνῶνται οὐδὲν τὸ συγκαθεύδειν, ἀλλὰ
διὰ τὸ ἄγασθαι ἀλλήλους, τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα

καὶ Ὄμηρος] Margo Steph. l. Ὄμηρος dat, quod aut recipiendum aut συντετρίψαντο supplendum est.

γάνται δὲ τοις ἀστοῖς] Edd. vett. γάνται habent. Ceterum in Homero, quemadmodum hodie habemus, non exstat hemisticthium, sed Iliad. T. 405. γάνται δὲ τοις Ἑσπερίδων, nec alterum hodie exstat, sed II. Ω. 424. τοῦτο φρεσὶ μῆδοι ἔχοντες, et P. 325. φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδούσι.

31. ὡς Νικήρατος] Hunc appellat, ubi Homerum testem laudat, quippe Homericorum carminum peritissimum. Monuit Zeune.

οἴχη ὁ σταδίου Πατρόκλῳ] Tangit Platonem in Sympoio c. vii. ubi est de Achille: ιεράρχου βουλεύοντος τῷ Λευκοτῷ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρίᾳ: οὐ μέτων ἐπιτελεσθεῖν ἀλλὰ καὶ ιερατεύοντος τιμωρίᾳ. Nisi quod Plato Patroclum leonem non leonem vel taurum Achillen facit. Fecerat Achilleum leonem. Aeschylus, quem Plato ibidem redarguit ex Homero II. xi. 786. ubi est de Patroclo: παρβόρεις δὲ τοι. Aeschylus tamen non fons erravit in estate Achillis et amore erga Patroclum, sed habuit fere omnes poetas Tragicos Atticos sequen-

tes, ut egregie docuit Heyne ad locum Homeri. Mentionem Aeschylis in Platone Valckenarius ab aliena manu insertam putabat, quam defendit Heyne l. c. Hic idem contra alterum locum Platonis suspectum habet, ubi est de Achille: ιεράρχου καὶ τῷ Αχιλλεῖ τῷ Αλεξανδρίδοις μελλοντοῖς ιεράρχοντας, οἵτινες μάρτυρες θεοτύπωνται. ubi cum ad comparationem Alcestdidis adhæsisset juvenis tum Fr. A. Wolfius, statim exortus est, qui nomen in Θίναδες mutaret. Contra Heyne verba τῷ Αλεξανδρίδοις ut ex interpolatione manifesta profecta ejicienda censuit. At fieri hoc minime potest nisi invito ipso Platone, qui Achillem, ut amatum, qui pro amore mortem optaverit, comparat et praesert ex decorum judicio Alcestidi, que ίηται τῷ ιπποτος, ut ait Plato sect. 3. i. e. propter amorem in marium mortuum, ergo amata, non amata, morti se obtulerit. Ceterum σταδίου pro vulgato σταδίος debetur correctioni H. Stephani, probata etiam a Valckenario ad Callim. Eleg. p. 219.

Πυλάδης] Ex Juntinga Πυλάδης vocavit Zeune.

32 καὶ μακεπρᾶχθαι. Τί δέ; τὰ ὥν καλὰ ἔργα εἰ πάντ' ἀν εὗροι τις ἐπεκα ἐπείνου ὑπὸ τῶν καὶ πονεῖν καὶ κινδυνεύειν ἐθελόντων πραττόμενα μᾶλλον, ή ὑπὸ τῶν ἐθιζομένων ἡδοτὴν ἀντ' εὐχειας αἴρεσθαι; καὶ τοι Παυσανίας γε, οἱ Ἀγάθωνος τῶν ποιητῶν ἐραστῆς, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασία συγκυλινδουμένων εἴρηκεν, ὡς καὶ στράτευμα ἀλκιμώτατον ἀν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ 33 ἐραστῶν. Τούτους γὰρ ἀν ἔφη εἰσθαι μάλιστα αἰδεῖσθαι ἀλλήλους ἀπολείπειν. Θαυμαστὰ λέγων, εἴγε εἰ φύγου τε ἀφροτιστεῖν καὶ ἀναισχυτεῖν πρὸς ἀλλήλους ἐθιζόμενοι, οὗτοι μάλιστα αἰσχύνονται αἰσχρόν τι ποιεῖν.

34 Καὶ μαρτύρια δὲ ἐπίγετο, ὡς ταῦτα ἐγγεγότες εἶν καὶ Θηβαῖοι καὶ Ἕλεῖοι. Συγκαθεύδοντας γοῦν αὐτοῖς ὅμοια παρατάττονται ἔφη τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγώνα· αἰδεῖσθαι τοῦτο σημεῖον λέγων ὄμοιον. Ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δὲ ἐπονείδιστα. Δοκοῦσι δέ τοι ἔμογες εἰ μὲν

32. Παυσανίας] Est à la Céphéide, ut appellat Platonis Protagoras p. 97, et Eliani V. H. ii. 21. Plato ibidem Agathonem Paeanie affidentem designat his verbis: καὶ μετὰ Παυσανίαν, τοις δὲ μαρτίοις, οἷς μὲν ἐγέρμαν, καλέσ- τι εἰργασθεῖσι φύσει, τὸν δὲ οἶνον, πίειν τοῖς καλέσ-θεισι δικούσαι δημοσίων ἀληθείαν καὶ εὐεῖλον ἀν θευμάτων, εἰ τοις δὲ Παυσανίους ενυγχάνεις. Pertinet narratio ad Olympiadis 90. annum 1. Ceterum Παυσανίας γε προ vulgato et Stephaniana secunda ex Athenaei loco p. 216. posuit prima.

33. μάλιστα εἴδετο] Athenaeus l. c. posuit ex h. l. μάλιστ' ἀν εἴδετοις ἀλλήλους ἀπολεῖται; posteriorum variantem probaverim equidem.

34. Θηβαῖοι καὶ Ἕλεῖοι] Illorum fuit iερὸς φύλαξ δίδικα, de qua Athenaeus xiii. 2. Plutarchus Pelopidae c. 2. Compare etiam Eliani V. H. xiii. 5. Eleorum amores ταλαιπωρίας narrat ipse Xenophon de Laced. Rep. ii. 13.

εὐγενειδοτες] Vulgatum nomi-

nativum (absolutum dicunt, qui excusant eam Bachio et Weiske) damnavit cum Stephano et Leonclavio etiam Zeune; refertur genus masculum ad pueros in vocabulo ταλαιπωρία intelligendos.

οὖν—μάλιστα] Pro argumento potens vel afferens exemplum plane dissimile.

μάλιστα] Igitur legaliter et more publico honesta, non natura. Ibi igitur ταλαιπωρία dici non possunt άπορηστοι τῷ μὲν ἀλλήλων, sed tamen ineffe illis amoribus aliquid diffidentes et suspicionis ruitus, ubi in discrimen amor adducitur, videtur Xenophonti. Quod vero Weiske putabat, non in his ipsis verbis rationem effe, propter quam argumentum a Paeania positum sit improbadum, sed refutationem demum contineri verbis sequentibus δικούσαι τὸν λαρυγγόν et ceterum. videtur virum doctum in eum errorum induisse timor satie inutilis de honore philosophiae Socratis. Nam ita, inquit, Socrates significaret, honestum nil natura esse, sed eandem

παρατατόμενοι ἀποτοῦσιν ἐσικέναι, μὴ χωρὶς γενόμενος
εἰ τρώμενοι σὺν ἀποτελῶσι τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα.
Λακεδαιμόνιοι δὲ οἱ νομίζοντες, εἴ τι καὶ ἐρεχθῖ τις σώ-35
ματος, μηδένος ἀν ὅτι καλῶν καύγαθῶν τοῦτον τύχειν,
ἄτιτη τελέως τὸν ἐρωμένους ἀγαθῶν ἀπεργάζονται, ὡς
καὶ μητὰ ἔργων, καὶ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ταχθῶσι τῷ
ἔργῳ, ὅμως αἰδῶνται τὸν παρόντας ἀπολέπειν. Θεὰν
γὰρ οἱ τὴν Ἀγρίδιαν, ἀλλὰ τὴν Αἰδών νομίζουσι. Δο-36
χῆμεν δέ ἄν μοι πάτερες ὁμόλογοι γενέσθαι, περὶ ᾧ
λίγων, εἰ μὲν ἐπισκοπῶμεν, τῷ ποτέρω παιδὶ Φιλαθέντι
μᾶλλον ἀν τις πιστεύσειν ἡ χρήματα ἢ τέκνα ἢ χάριτας
παραπατατίθεσθαι. Ἔγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, καὶ αὐτὸς
τὸν τῷ εἶδεν τοῦ ἐρωμένου χρώμενον μᾶλλον ἀν ταῦτα τῷ
τὴν ψυχὴν ἐρασμίᾳ πιστεύσας. Σαί γε μὴν, ὡς Καλλία,³⁷
δακεῖ μειοῦσίον εἶναι καὶ θεοῖς χάριν εἰδέναι, ὅτι σοι Αὐ-
τολέκου ἔργος εὐθαλεῖ. Ως μὲν γὰρ Φιλόττρος ἐστιν,
εὑθυλον, ὃς τοῦ κηρυχθῆναι ἔνεκα νικῶν παγκράτιον, πολ-
λῶν μὲν πάνους, πολλὰ δέ ἀλγη ἀνέχεται. Εἰ δὲ αἱ-38
ετο μὴ μόνον ἔργον καὶ τὸν πατέρα καρπίσσειν, ἀλλ'

rem pro cuiusque civitatis legibus vel
turpe esse vel honestam. Quidni
entus Socrates nō sit et agnoscit multa
in civitatis gracie honesta vel mihi
honesta haberi, de quibus leges
Atticæ uliter statuerent? Hoc si fuit
hie etiam protellus Socrates, ideo
non potest nec debet videri signifi-
casse honestum nihil esse natura.

35. *λακεδαιμόνιον* Vide nostrum de
Republ. Laced. s. 13. Perizomium ad
Elian. V. 14. ill. 12.

36. *φίλοις*] Com extra patriam urbi
socie succurritur. Ita licet defendere
vocabulum inclusum a Langio,
qui χρέος intelligi malebat. Ante τὸ
τελεῖον oīum Leonclavio Weissen in
inscr̄t. Quod Attici in hoc genere
orationis omnimentur.

37. *φίλοις*] Datus Bachio ita scripsit
Weissen, apud whom unius uitatusa de-
fendit Zeune.

38. *αἴδεντες*] Edd. vert. *αἴδεντες*. Sta-
tuam Padoris extra urbem Lacedæ-
monem memorat Pausanias Lacon.
c. 20. Sed etiam Athenis ara fuit Pu-
dori posita; teste eodem in Attic. c.
xvii. 1. Sed Xenophon simul figu-
rate locutus est. Impudentiam enim
fecerat antea matrem amorum pue-
rilium.

39. *ἰερεῖσσιν—παραπατατίθεσθαι*] Ea-
dem est locutio Memorabil. iv. 4,
17.

40. *χάριτας*] Minime sunt res eae,
quibus maxime quisque delectatur,
uti censem Lange, sed gratia et bene-
ficia.

41. *εὐθυλον*] Juntingæ ἀδηλον Ca-
stilio cum Brodæo mutavit in *εὐθυ-*
ληλον.

ικανὸς γείσεοθαι, δὶ ἀνδραγαθίαν καὶ Φίλους εὖ ποτεῖν, καὶ τὴν πατρίδα αὐχεῖν, τρόπαια τῶν πολεμίων ιστάμενος, καὶ διὰ ταῦτα τερέβλεπτός τε καὶ ὄνομαστὸς ἔστεοθαι καὶ ἐν "Ελλησι καὶ ἐν Βαρβάροις, πῶς οὐκ οἶει αὐτὸν, ὅντιν' ἥγοιτο εἰς ταῦτα συνεργὸν εἶναι κράτης
 39 στον, ταῦτον ταῖς μεγίσταις ἀν τιμᾶς τερίσειν; Εἰ ἀπὸ Βούλει τούτῳ ἀρέσκειν, σκεπτέον μὲν σοι, τῶια ἐπιστάμενος Θεμιστοκλῆς ικανὸς ἐγένετο τὴν 'Ελλάδα ἐλευθερῶν· σκεπτέον δὲ, τῶια ποτε εἶδὼς Περικλῆς κράτιστος ἰδόκει τῇ πατρίδι σύμβουλος εἶναι· ἀφρητέον δὲ καὶ, πῶς ποτε Σόλων Φιλοσοφήσας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν ἐρευνητέον δὲ καὶ, πῶια Λακεδαιμόνιοι ἀσκοῦτεσ, κράτιστοι δοκοῦσιν ἥγεμόνες εἶναι· πρόξενος δὲ καὶ
 40 κατάγονται ἀεὶ παρὰ σοὶ οἱ κράτιστοι αὐτῶν. "Ως μὲν οὖν σοι ἡ πόλις ταχὺ ἀν ἐπιτρέψειν αὐτὴν, εἰ βούλει, εὐ ἔσθι. Τὰ μέγιστα γάρ σοι υπάρχει. Εὔπατρίδης εἰ, ιερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, οἱ καὶ ἐπὶ τὸν Βάρβαρον

38. στέπαια τῶν πολεμίων] Juntinga
 τρέπονται, deinde πέλλαι edd. vitium
 ex Ribitti versione corredit Steph.
 secunda.

ἥγοιτο] Castilio ἥγιστο dedit, errore
 operarum.

39. Περικλῆς—ιδίων] Mortuum
 Periclem ita significat Xenophon
 hoc tempore, i. e. Olymp. 89. anno
 4. Contra male Plato in Protagora,
 (cum quo Socratem facit loquentem
 Olymp. 89. anno 3.) p. 106. ἵνα Πε-
 ρικλῆς ἐ τοντοὶ τῶν πατέσκον πατήσῃ,
 τούτους δὲ μία διδασκαλία εἰχει, καλῶς
 πει τὸ ιπαδίσκον, δὲ αὐτὸς ερόειτεν,
 εὗται αὐτὸς πατέσκον οὗτοι τῷ ἀλλοφερε-
 δίδωσι. Periclem tanquam viventem
 nominavit, iam Olymp. 87. anno 4.
 mortuum, ut ex Thucydide ii. 65. et
 Athenaeo v. p. 337. conatur.

ἴενταντον δὲ καὶ] Juntinga καὶ omis-
 sit.

πρέξιαν] Callias in oratione ad La-
 cedæmonios apud Nostrum Hellenic.
 vi. 3. 4. τὸν μὲν πρέξιαν ὑμῶν οὐκ

ἴγαν μόνος ἀλλὰ καὶ πατέρες συντίκ τα-
 την τὸν πατέσκον τῷ γένει.

40. ιερὸν θεῶν] Intelligent Cere-
 rem et Proserpinam, quae in facris
 Eleusiniis ab Erechtheo institutis co-
 lebantur. De Erechtheo nullum te-
 stimonium præterea attulit Gram-
 mius Histor. Deorum p. 104. quena
 laudavit Zeune. Evidem Iacchum
 etiam intelligi puto, non solum ideo,
 quod Xenophon statim addit, hos ab
 Erechtheo primum publice cultos
 deos cum Iaccho Atheniensibus au-
 xilio fuisse, sed movet me etiam locu-
 s Eupolidis in Disputatione de
 tempore Xenophonti Dialogi positi-
 tus, ubi comicus Hipponicum Cal-
 lis patrem ipsa Διονύσου vocavit. Δε-
 δῶχος; Callias est in Xenophontis H.,
 Gr. l. c.

ἴει τὸν βάρβαρον] Xerxes, cum
 quo Graeci ad Salamina prælium
 navale committentes Deos Eleusinio-
 nios cum Iaccho auxilio venisse nar-
 ravit Herodotus aliisque.

τὸν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν· καὶ τὸν ἐν τῇ εὐρτῇ ἱεροπρεπέστατος δοκεῖς εἴναι τῶν προγεγενημένων, καὶ σῶμα ἀξιοπρεπότατον μὲν ᾧδεν τῆς πόλεως ἔχεις, ικανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Εἰ δέ οὐμῖν δοκῶ σπουδαιολογοῦσαι 41 μᾶλλον, ἢ παρὰ πότον πρέπει, μηδὲ τοῦτο Θαυμάζετε. Ἀγαθῶν γὰρ Φύση, καὶ τῆς ἀρετῆς Φιλοσίμως ἐφιεμένων ἀεὶ ποτε τῇ πόλει συνεργαστὴς ἦν διατελῶν. Οἱ μὲν 42 δὴ ἄλλοι τερεὶ τῶν ἥρθετων διελέγοντο, ὁ δέ Αὐτόλυκος κατεθεῖτο τὸν Καλλίαν. Καὶ ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν τοῖς ἐκείνον εἴπειν, οὐκοῦν σύ με, ὡς Σάκρατες, μαστροπούσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττω τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀεὶ ἀρετὸς ὡς αὐτῷ. Ναὶ μὰ Δί, ἔφη, ἢν ὁρῶσι γέ σε μὴ 43 τῷ δοκεῖν, ἀλλὰ τῷ ὅπτῃ ἀρετῆς ἐπιμελούμενον. Ἡ μὲν γὰρ Φειδῆς δόξα ταχὺ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας· ἢ δέ ἀληθῆς ἀνδραγαθία, ἢ μὴ Θεὸς Βλάπτη, ἀεὶ ἐν ταῖς πρᾶξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐκλείαν συμπαρέχεται.

C A P U T IX.

ΟΤΤΟΣ μὲν δὴ ὁ λόγος ἐνταῦθα ἔλιξεν. Αὐτόλυκος 1 δὲ (ἥδη γὰρ ὡραῖον ἢν αὐτῷ) ἐξανίστατο εἰς περίπατον· καὶ ὁ Λύκων ὁ πατὴρ αὐτῷ συνέξιὼν, ἐπιστραφεὶς εἶπε, τὴν "Ηραν, ὡς Σάκρατες, καλός τε καί γαθὸς δοκεῖς μοι ἀνδραγαθός εἴναι.

'Ἐκ δὲ τούτου πρῶτον μὲν Θρόνος τις ἔνδον κατετέθη, 2 ἐπειτα δὲ ὁ Συρακόσιος εἰσελθὼν εἶπεν· ὡς ἀνδρεῖς, Ἀρι-

τὸν ἰερῷ] Male de Panathensis magnis interpretatur Zeuno; recte τὸ Ἑλλεῖνα intelligit Weiske.

τοῦ πόλιος] Pro τοῦ πολεῖον dictum interpretantur.

Cap. IX. 1. Ηδη γὰρ ἡραῖον μὴ εἰποῦ] Ex legibus scilicet gymnasticis, quas recipiebat item supra cap. viii. sect. 37. πολλοὺς μὲν τόνους, πολλὰ δὲ ἀλγούχιστους. Sed simul etiam Xenon.

phantis ingenium pudori Autolyci consuluit, ne scenam statim exhibendam adspiceret puer ingenuus.

2. Σόρος] Totum hunc locum et verba singula diligenter illustravit doctus vir, Boettiger, in libello vernaculo: Journal des Luxus und der Moden 1802. Januar p. 9—20. ut cognovi ex Commentar. Societ. philolog. Lips. vol. ii. p. 325.

άδην ὕστειον εἰς τὸν ἐαυτῆς τε καὶ Διόνυσον Θάλαμον
μεγὰ δὲ ταῦθ' ἔχει Διόνυσος, ὑποκοπωκὸς τῷρεὶς θεᾶς,
καὶ εἴσεσθι πρὸς αὐτὴν, ἐπειτα τῷρεὶς πρὸς ἄλλη-
ς λοις. Ἐκ τούτου πρῶτον μὲν οὐ Ἀριάδη ἡ σύμφη νε-
κογματέμ παρῆλθε, καὶ ἐκαθέστο ἐπὶ ταῖς θρόνοις.
Οὕτω δὲ Φαινομένου τοῦ Διόνυσου, πῦλεστο ὁ βανχῆσος
ρυθμός. Ἐνθα δὴ ἥγασθησαν τὸν ἀρχητοδιδάσκαλον.
Εἴδες μὲν γὰρ ηὔ Αριάδην ἀκούσατα, τοιοῦτο τι ἐπάγκιον,
ὡς πᾶς ἀνὴρ ἤγκιον, ὅτι ἀσμένη ἔκουσε· καὶ ὑπήκησε μὲν
τοῦ, οὐδὲ ἀνέστη, δίλη δὲ τῇ μόλις ἤρεμοῦσα. Ἐπειτα γε
μὴν κατέβηεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος, ἐπιχορεύσας, ὥσπερ ἂν
εἴτις Φιλικώτατα, ἐκαθέστο ἐπὶ τῶν γονάτων. Καὶ
περιλαβὼν ὄφιλησεν αὐτήν. Ή δὲ αἰδαιμόνη μὲν ἔψυκτη,
ὅμως δὲ Φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. Οἱ δὲ συμπόταις
δρῶντες ἄμα μὲν ἐκρότουν, ἄμα δὲ ἐβόων αὐθίς. Ως δὲ
ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἐαυτῶν τὴν Ἀ-
ριάδην, ἐκ τούτου δὴ Φιλούντων τε καὶ ἀσπαζομένων ἀλ-
λήλους σχήματα παρῆν θεάτρασθαι. Οἱ δέ, ὁρῶντες
ἔτως καλὸν μὲν τὸν Διόνυσον, ὠραίαν δὲ τὴν Αριάδην, οὐ
σκάπτοντας δὲ, ἀλλ' ἀληθινῶς τοῖς στόμασι Φιλοῦπας,
επάντες ἀνεπτερωμένοι ἐθέωντο. Καὶ γὰρ ἤκουον τοῦ Διο-
νύσου μὲν ἐπερρωτῶντος αὐτὴν, εἰ Φιλεῖ αὐτὸν, τῆς δὲ αἵτις
ἐπομενούσης, ὥστε μὴ μόνον τὸν Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ τοὺς
παρόντας ἀπαντας συνομόσας ἀν., η μὴν τὸν παῖδα καὶ
τὴν παῖδα ὑπ' ἀλλήλων φιλεῖσθαι. Ἐάκεσταν γὰρ οὐ

3. ταῦτα τι λειτίσοι] Est quod cap. i. sed. 9. dicitur λειχμανίαν τοι.

4. λειχμανίαν γονάτων] Genibus Aris-
adēse infidens Dionysius ne lectori-
bus immodestus et rusticus vide-
tur, admonuit Weiske, cogitandum
esse decum et ebrium et ad mores vi-
tae prīscas exp̄r̄sum.

5. οὐ σύστηντες] Esse h. l. σύ-
στην imitari, similare, docet oppo-
sum ἀληθῶν φλάγη.

6. ἀντι μὲν μόνον] Rdd. vett. ἀντι
omittunt, οὐ dedit Castal.

συνέπεια] Hoc e margine Steph.
et Villoisoni recepit Weiske in locum
vulgati λειχμίαν.

δεδιδαγμένοις τὰ σχῆματα, ἀλλ' ἐφεμένοις πράττειν, ἀπάλαι ἐπεδύμουν. Τέλος δὲ οἱ συμπόται ιδόντες τερε-⁷
βεβληκότας τε ἄλλήλους, καὶ ὡς εὐτὴν ἀπίστας, οἱ μὲν
ἄγαρμοι γαμεῖν ἐπώμυνσαν, οἱ δὲ γεγαμηκότες, ἀναβάν-
τες ἐπὶ τὸν ἵππον, ἀπῆλαντον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναι-
κας, ὅπως τούτων τύχοιεν. Σωκράτης δὲ καὶ τῶν ἄλλων
οἱ ὑπομείναντες, πρὸς Λύκειαν καὶ τὸν μὲν σὸν Καλλίδ-
ωρικατήγοντες ἀπῆλθον. Αὕτη τῷ τότε συμποσίου
κατάλυσις ἔγενετο.

Ιφημίνας] Junta iphymina, Aldi- Critobulo. Vide ad cap. i. sed. 7.
na ifymina.

7. γεγαμηκότης] Niceratus cum

PRÆFATIO

AD

XENOPHONTIS HIERONEM.

SIMONIDES Ceus, Leoprepis filius, poeta, jam gravis
estate, muneribus Hieronis invitatus accessit Syracusas,
teste Æliano V. H. ix. 1. Ibi Polyzelum, Hieronis fra-
trem, conciliavit cum Thrasydæo, Therone et Hierone,
testantibus Scholiis ad Pindari Olympia ii. 29. quod fa-
tum Olympiade 76, 1. Ipse in Epigrammate Analecto-
rum i. p. 137. profitetur, se 80. natum annos archonte A-
thenis Adimanto victoriam tragicam consecutum esse. Fa-
tum hoc Olymp. 75, 3. testatur marmor Arundelianum.
Ab isto tempore adiit Simonides Hieronem aliquot annos
plus quam 80. natus. Cum Hiero ex morbo convaluisset,
sermones frequenter conferebat cum Simonide Ceo, Pin-
daro Thebano et Bacchylide item Ceo, teste Æliano V. H.
iv. 15. Hieronem λιθουργίᾳ laborantem commemorant
Scholia, ubi Pindari locum Pyth. i. 97. interpretantur, qui
Heronem ægrotantem loqui videtur. Pertinet istud car-
men ad Olymp. 77, 2. Colloquia Hieronis cum Simonide
celebravit antiquitas, ut constat ex Epistola Platonis ad
Dionysium ii. p. 65. ed. Bipont. : οἷον καὶ τῷρι Ἱέρωνος σταύ-
δαλέγονται ἀνθράκοι, καὶ Παυσανίου τοῦ Λαζεδαιμονίου, χαίρουσι
τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν ταραφέροντες, ἡ τε ἐπράξει καὶ εἰπει τῷρις
νέτοις. Simonidis et Pausaniae sermones aliquot in con-
vivio dictos refert Ælianu V. H. ix. 41. Aristoteles Rhei-
tor. ii. 16. ὅτεν καὶ τὸ Σιμωνίδου εἴρηται τῷρι τῶν σοφῶν καὶ

πλουσίων πρὸς τὴν γυναικα τὴν Ἰέρανος ἐδομένην, πότερον γενέθλια
χρεῖττον πλουσίου ή σοφὸν, πλουσίου εἰπεῖν τοὺς γὰρ σοφοὺς δοξαν
ἐπὶ ταῖς ταῦ πλουσίων θύραις ἔφη διατρίβοντας. De Eubulo et
Socrate eadem narrant Scholia Platonica Ruhnkenii p.
169. Cf. Synefii Epistola xlix. p. 187. Cum Hierone ver-
fantem Epicharmum poetam et Xenophaneim Colopho-
nium habet Plutarchus in Apophthegm. Regum p. 89.

De Epicharmo poeta cum Hierone versante narrat quæ-
dam Plutarchus de Discrimine Αγαici et Adulatoris cap.
xl. p. 218. ed. Hutten.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΙΕΡΩΝΗ ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΣ.

C A P U T I.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητὴς ἀφίκετό ποτε πρὸς Ἱέρωνα τὸν Ιπέραρχον. Σχεδῆς δὲ γενομένης ἀμφοῦ, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, ἀρ' ἂν μοι ἐθελήσαις, ὡς Ἱέρων, διηγήσασθαι, ἢ εἰκὸς εἰδένεις σὲ βέλτιον ἔμαι; Καὶ πῶν ταῦτ' ἔστιν, ἔφη ὁ Ἱέρων, ὅτοια δὴ ἐγὼ βέλτιον ἀν εἰδένην σαῦ σύτως ὅντος σοφῶν ἀνδρός; Οἴδά σε, ἔφη, ἐγὼ καὶ ιδιώτην γεγενέ-
μένον, καὶ τὸν τύραννον ὅντα· εἰκὸς οὖν, ἀμφοτέρων πεπε-
ραμένον, καὶ εἰδένεις σε μᾶλλον ἔμοι, πῃ διαφέρει ὁ τυ-
ραννικός τε καὶ ὁ ιδιωτικὸς βίος εἰς εὐφροσύνας τε καὶ
λύπας ἀνθρώποις. Τί οὖν, ἔφη ὁ Ἱέρων, αὐχὶ καὶ σὺ, ³
ἐπεὶ τὸν γε ἔτι ιδιώτης εἶ, ὑπέμνησας με τὰ ἐν τῷ ιδιω-
τικῷ βίῳ; οὗτος γὰρ ἂν σοι οἴμαι μάλιστα ἐγὼ δύνα-
σθαι δηλῶν τὰ διαφέροντα ἐν ἐκατέρῳ. Οὕτω δὴ ὁ Σι-
μωνίδης εἶπε, τοὺς μὲν δὴ ιδιώτας ἔγωγε, ὡς Ἱέρων, δοκῶ

[Stephanius] Juntina jūtēn addit.
Titulum vulgarem habet etiam Atheneus iii. p. 122.

Cap. I. scđt. 1. ἵστοι δῆ] Stobaeus Florileg. Serm. xlviii. p. 346. ed. Basili. qui h. l. excerptit, δῆ omisit.

2. ἐπιστολὴ—ἀνθρώπου] Lips. Codex articulatus δ omittit; Stobaeus

διδράσκον dat.

3. ὄντιμον; μ.] Errorem Stephani, qui Stobæi ὄντιμον probavit, atque corum, qui lectionem falsam receperunt, notavit Weiske. Vulgata Atticis familiaris est. Cf. ad Cyroped. ii. 1, 4. eamque firmat Lips. liber.

μοι καταμεμαθηκέναι διὰ μὲν τῶν ὄφθαλμῶν ὥραμασιν
ηδομένους τε καὶ ἀχθομένους· διὰ δὲ τῶν ὄτων, ἀκού-
σμασι· διὰ δὲ τῶν ρίνῶν, ὄσμασι· διὰ δὲ τοῦ στόματος,
βούτοις τε καὶ ποτοῖς· τὰ δὲ ἀφροδίσια, δι᾽ ᾧν δὴ πάντες
ἐπιστάμεθα· τὰ δὲ ψύχη καὶ θάλπη, καὶ σκληρὰ καὶ
μαλακὰ, καὶ καῆφα καὶ βαρέα, ὅλω τῷ σώματί μοι
δοκοῦμεν, ἔφη, κρίνοντες ἡδεσθαί τε καὶ λυπεῖσθας ἐπ’
αὐτοῖς· ἀγαθῶς δὲ καὶ κακοῖς ὅτι μὲν ὅτε δὶ αὐτῆς
τῆς ψυχῆς μοι δοκοῦμεν ἡδεσθαί, ὅτε δὲ αὖ λυπεῖσθαί,
ὅτι δὲ τοινῇ καὶ διὰ τε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ σώ-
ματος· τῷ δὲ ὑπνῷ ὅτι μὲν ἡδεσθαί, δοκῶ μοι αἰσθά-
νεσθαί· ὅπως δὲ, καὶ φ τινι, καὶ ὅποτε, ταῦτα μᾶλλον
πως, ἔφη, δοκῶ μοι ἀγνοεῖν. Καὶ οὐδὲν ἵσως τοῦτο θαυ-
μαστὸν, εἰ τὰ ἐν τῷ ἐγχυγορέναι σαφεστέρας ἡμῖν τὰς
γαῖας θάρσεις ταρέχεται ἢ τὰ ἐν τῷ ὑπνῳ. Πρὸς ταῦτα δῆ
ὁ Ἱέρων ἀπεκρίνατο, ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὡς Σιμωνίδη,
ἴζω τούτων, ὡν εἰρηκας σύ γε, οὐδ', ὅπως ἀν αἰσθατού-
τινος ἄλλου ὁ τύραννος, ἔχοιμ' ἀν εἰπεῖν. "Ωστε μέχρι¹
γε τούτων οὐκ οἶδ' εἴ τινι διαφέρει ὁ τύραννικὸς Βίος τοῦ
ἢ ιδιωτικοῦ Βίου. Καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπεν, ἀλλ' ἐν τοῖσδε,

5. τὰ δὲ ἀφροδίσια] Lips. τὰ δὲ ἀφροδ.
Intellige κατὰ τὰ ἀφρ. cum Weiskeo.
Male enim Zeune ad sequens κρίνεται
τε referet.

σκληρὰ] Stobæus καὶ στρεψην addit, alienum ab h. l. additamentum. Idem μαλακὰ καὶ βαρέα καὶ κοῖφα dat, postea ἀγαθῶς τι καὶ κακοῖς, quam lectionem Aretinus reddidisse interpretando videtur. denique τι τι καὶ λυπεῖσθα—καὶνὴ διὰ τῆς ψυχῆς καὶ
εὐσώμασι Stobæus.

6. τῷ δὲ δευτέρῳ] Lips. τῷ δὲ δευτέρῳ.
deinde δευτέρη μετέστιν ad 9. edd. veteres
excepta Caſtal. μετόmittit Stobæus.

δευτέρῳ τούτῳ—ιερόν] Quo modo,
qua parte corporis, obdormientes
an dormientes.

μᾶλλον στρεψην—ἀγνοεῖν] Zeune intel-

ligit δὲ μᾶλλον τινὶ οὖτις; ego vero ad ai-
σθατούται μετόδον refero: quo certius
voluptatem somni percipere mihi video,
et magis ignoro et ceterum.

οὐδὲ τούτῳ] Stobæus οὐδὲ, δὲ τούτῳ
habet, quod probari poterat. Deinde
ἀπεκρίνετο Lips. liber dat.

7. ὅτε δὲ] Ex Stobæo ἀδ, adscivit Stephan. secunda; deinde μίχη γε
τούτων pro τούτων ex eodem adiunxi;
postea idem μίχη δέ τι dat, margo Stephan. et Villoison. οὐ τοις. Denique
βίος omisit Stobæus, quod tamen a
sermone populari et simplice non
abhorret.

8. ἀλλ' οὐ τούτῳ] Stobæus μᾶλλον
μετόδον, et sequens τούτον Codex Sto-
bæi damnat lineola subducta.

ἔρη, διαφέρει ἀν, εἰ πολλαπλάσια μὲν δὶ' ἐκάστου τούτων εὑραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. Καὶ ὁ Ἰέρων εἶπεν, οὐχ ὅτις ἔχει, ἡ Σιμωνίδη, ταῦτα· ἀλλ' εἴ τοθι ὅτι πολὺ μείω εὑραίνονται οἱ τύρannoι τῶν μετρίων διαγύρτων ἴδιωτῶν, πολὺ δὲ πλείω καὶ μεῖζω λυπηταί. "Απιστα λέγεις, ἔρη ὁ Σιμωνίδης. Εἰ γὰρ ὅτις ταῦτα εἶχε, πῶς ἂν πολλὰ μὲν ἐπειδύμουν τυραννῶν, καὶ ταῦτα τῶν δοκούτων ἰκανωτάτων ἀνδρῶν εἴναι; πῶς δὲ πάντες ἐγίλουν ἂν τοὺς τυράννους; "Οτι ναὶ μὰ 10 τὸν Δί', ἔρη ὁ Ἰέρων, ἀπειροὶ ὄντες ἀμφοτέρων τῶν ἔργων σκοπούπται περὶ αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τωρασομένι σε διδάσκον, ὅτι ἀλλοθῆ λέγω, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ὄψεως· ἐνταῦθεν γὰρ καὶ σὲ δοκῶ μεμηποθαί ἀρξάμενον λέγειν. Πρώτον μὲν γὰρ ἐν τοῖς διὰ τῆς ὄψεως θεάμασι λογιζό- 11 μενος εὐρίσκω μεσοεκτῶντας τοὺς τυράννους. Ἀλλα μέν γε ἐν ἄλλῃ χώρᾳ ἐστὶν ἀξιοθέατα· ἐπὶ δὲ τούτων ἐκαστα οἱ μὲν ἴδιωται ἔρχονται καὶ εἰς πόλεις, ἀς ἀν-

διαφέρει δι, 17] Hanc ex Stobaeo scripturam recepit Zeune, antiquam vero διαφέρειν ελλαστέραι revocavit Weiske, nulla edita ratione, qua in Stobaeana patet, utpote modestam Simonidis responseionem habente, cum in vulgari defiderent particula γὰρ vel similis. Præterea Bruncius ad Aristophanis Platum versu 1037. ὥραινεν—ἴχει corrigit, admodum probabiliter.

οὐ ζεῦ ζει.] Stobei Codex ζεο⁹ ζει. Deinceps μέν τοις ζει Lipl. liber. Postea ἀντεροῦ pro θεῶν, editus Stobaeus, rectum scriptus habet. μερίσεις λεγει. Brodus interpretatur μ. διατημένων, quo sensu est scđt. 19. sed Weiske latiore sensu qui in mediocre fortuna constituti sunt.

9. ἤχει] Ex Stobeo edito et scripto hoc in locum ἤχει vulgati recepit Weiske, in tali nexu imperfecta et sorbitos post εἰ vim conjunctivi habere monens.

ἰσαναντέραι] Oppositi τοῖς περὶ. Sub-

γενει sunt opibus pollentes, monentes Weiske. Deinde πάττα dat Codex Lipl.

10. Δί', ίφει] Margo Villois. Δία, ίφει. Sequens τηροὶ αὐτοῦ refertur ad τὸν τυραννοῦ, igitur ἀμφέτρα ίφειa sunt effectus uterque, que eveniunt tyrannis et privatim. Postea οὐς ἀλλοθῆ Stobaeus dat.

καὶ οὐ δευτέρη] Codex Lipl. δευτέρη καὶ οὐ habet, ut paulo post εἰρίσσω λογιζόμενος Stobaeus.

11. ἀλλα μή γε] Aretinus et Erasmus vertunt, quasi ἀλλα μή γὰρ scriptum legeretur, sed comparat Zeune locum Sympos. vi. 7.

ds. ἀ βεβλεπεται] Codex Lipl. ds. βεβλεπεται. Deinde edd. veteres ἀβλεπεται dant cum Codice Lipl. ἀβλεπεται margo Villois. que scriptura habet vestigia Weiskiani ἀβλεπεται. Stephanus ἀβλεπεται dedit. Zeune Codicis Stobaeani ἀβλεπεται recepit, ut sequens επεγνωμένως cum eo copuletur hoc sensu: εδι ειδεσται

βούλευται, θεαμάτων ἔπεικα, καὶ εἰς τὰς κοινὰς ταρ-
γύρεις, ἐνθα τὰ ἀξιωθεστάτατα δοκεῖ εἶναι ἀνθρώποις
12 συκαγείεσθαι. Οἱ δὲ πύρανοι οὐ μάλα ἀμφὶ θεαρίας
ἔχουσιν. Οὔτε γὰρ ίσκει αὐτοῖς ἀσφαλές, ὅπου μὴ
κρέπτουες τῶν παρόντων μέλλουσιν ἔστεθαι, οὔτε τὰς αἵρε-
κεντητὰς ἐχουρὰ, ὅποτε ἄλλοις ταραχαταπεμένους ἀπο-
θηκεῖν. Φεβερὸν γὰρ, μὴ ἄμα τε στερηθῶσι τῆς ἀρχῆς,
καὶ αἰδίναται γένωνται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας.
13 Εἴποις οὖν ἀντὶ ἴστως σὺ, ἀλλ᾽ ἡραὶ ἔρχεται αὐτοῖς τὰ το-
ιοῦτα καὶ εἴκος μένουσι. Ναὶ μὰ Δία, οὐ Σιμωνίδη,
ὁλόγα τε τῶν πολλῶν καὶ ταῦτα τοιαῦτα ἄπτα αἴτοι
τίμια παλεῖται ταῖς τυράννοις, ὅποτε οἱ ἐπιδικιώμενοι καὶ
στιστοῦ, ἀξιοῦτοι πολλαπλάσια λαβόντες ἐν ὁλογράφῳ χρόνῳ
ἀπιέραι παρὰ τῶν τυράννου, η ὥστα ἐν ταντὶ τῷ βίᾳ παρὰ
14 πάγκων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κτῶνται. Καὶ οὐ Σιμωνί-
δης εἶπεν, ἀλλ᾽ εἰ τοῖς θεάμασι μεμενεχθῆτε, διά γε τοι
τῆς ἀκοῆς πλεονεκτήτες. Ἐπεὶ τοῦ μὲν ἱδίστου ἀκρό-
ματος ἐπαίνου οὕποτε σπανίζετε· πάντες γὰρ οἱ παρόντες
ὑμῖν πάντα, καὶ ὅσα ἔαν λέγητε, καὶ ὅσα ἔαν ποιῆτε,

*esse dignissima, quae ab hominibus com-
portentur. Alias verbum *συναγίγειν* non
habet unde pendeat. Igitur Le-
oncl. conjecterat: ίδε δὲ ἀξιωθε-
σεῖ τινας ἀνθρώπους, συναγίρεσθαι:
quam conjecturam receperunt Bach-
ilius et Welfius. Zeunii ratio omnium
dorissima et ineptissima merito via
est Weiskio, cuius conjectura ίδε τὰ
ἀξιωθεστάτα τὰ διανέργειαν
τοι. maxime mihi omnium placet.
Præterea tamen in Xenophonti dif-
flicient verba θεάματος θύσα, plane
superflua post illa ιερὸν τοντον Ια-
σονα, nec ad concinnitatem orationis
confere aliquid videantur.*

12. *sequens]* Cod. Lips. *sequens*
me. Idem sequens et post *ἅμα* omittit
cum Juntina et Codice Stobæi, qui
liber Stobæi *Ιγεννα* pro *Ιασονον* dat.

Ceterum sententiam eandem Pluteo
Reipubl. ix. p. 254. de vita tyrannorum
ita explicat: λέγεται δὲ ἵππος αὐτῷ τὸ
ψευδὸν μόνον τὸν δι τῆς σύλλαβης ἀνθρώπου
μῆνας θεάματος οὐδεποτε, αὐτὸς θεάματος,
δοκεῖ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι λαζανίδες λαζανίδε-
ται εἰσιν, παντελίστης δὲ δι τῆς σύλλαβης τὸ
τολλάς οὐ γνωρίζει φύσιν καὶ τοὺς δια-
λογούς ποιεῖται, λέγεται δέ τοι ίδε ἀνθρώποις καὶ
εἰ ἀγαθὸν θέτε.

13. *Διει]* Margo Villiois. *Δι* dat.
Deinde Cod. Lips. dat *ἄντει* καὶ *εἰ*
τελοῦ.

14. *εἰ τοῦ θεάματος]* Edd. antiquæ
θεάματος dant, Stobæus εἰ τοῦ θεά-
ματος—, τοῦ διανοῦ.

ιερὸν] Male Stobæus ιερὸν habet.
Sequens λε—λε— ex Stobæo facipes
et edito in δ—δ, mutavit Zeuno.

πταινοῦσι. Ταῦ δ' αὐτὸν χαλεπωτάτου ἀκροάματος, λοιδόριας, ἀγήκοοί εἰστε. Οὐδεὶς γὰρ ἐθέλει τυράννου καὶ
ἀρχαλύματος λατηγορεῖν. Καὶ ὁ Ἰερώνιμος εἶπε, καὶ τί εἴπει,¹⁵
Ἄρη, τὰς μὲν λόγους τακτῶς εὑφράνειν, ὅταν εἰδῇ τις
ταφῶς, ὅτι οἱ σιωπῶντες οὐτε πάντος [πάντα] τακτῶς
ταῦτα τῷ τυράννῳ; Ηγάπει τοὺς ἀπαινεῖντας τί δοκεῖς εὑφράνειν,
ὅταν ὑποτελεῖς αὐτὸν ἔνεκα τοῦ κολακισθεῖν τὸν ἀπαι-
νεῖν παιδίσθαι; Καὶ ὁ Σιμωνίδης εἶπε, τοῦτο μὲν δῆ,
καὶ τὸν Δία, ἔγωγέ σοι, Ἰερώνιμος, πάντα συγχωρῶ, τοὺς
ἀπαινεῖντας ταρὰ τῶν ἀλευθερωτάτων ηὔστοτος εἶναι· ἀλλά,
ἀρῆς, ἀκεῖνό γε αὐτὸν ἀντίτραπτον εἰδέναι, αἰς
αὐχὴ, διὸ ἀντίτραπτον εἰδέναι, πολὺ πλείω ὑμεῖς
ἀν αὐτοῖς εὑφράνεινεσθε. Καὶ οἶδα γ', ἄρη, ὁ Σιμωνίδης,¹⁷
ὅτι τούτῳ κρίνουσαν οἱ πλεῖστοι ηὔστοις καὶ πίνειν καὶ
ἀεθίσικαν τῶν ιδιωτῶν, ὅτι δοκοῦσι καὶ αὐτοὶ ηὔστοις οὐ δε-
πιῆσαι τὸ ηὔστον παρατιθέμενον δεῖπνον, ηγάπει τὸν αὐτοῖς. Τὸ
γὰρ τὰ εἰανθότα υπερβάλλειν, τοῦτο παρέχει τὰς ηὔστοις.

15. [ἢ] Stobaeus editus 73, dat.
Sequens πάντα fudente Stephano
primus Zeune ex Stobaeo scripto, quo
Stephanus usus est, addidit; Turi-
ensis enim editio πάντα πατέντα dat,
apposito in margine πάντα πατέντα, quod
Codex Parif. a Brunckio insperitus in
textu habet. Quod ait Zeune eam
scripturam graviorem et Hierone
commoto dignorem esse, nescio
quam ille commotionem animi fig-
nificare voluerit. Colloquitur enim
amicus cum Simonide. Sed quod ad-
dit exemplum ex cap. vii. 2. πάντα
πατέντα τὰ παραπτέμενα, non conve-
nit cum hoc loco. Si effet πάντα^{πατέντα} λέγειν h. l. scriptum, proba-
rem. Igitur scelui πάντα.

πατέντα] Stobaeus editus et scri-
ptus πατέντα dat probante Stepha-
no, non me; nec cum Zeunio πάντα
intelligendum est ad πατέντα. Is-
erimus Infronitius ab Ζεύσι τὸν pen-
det.

16. Ιλιοντάτων] Stobaeus iace-

θηματάτων dat.

ἄλλα, εἴησε, Ιωνίον γα] Stobaeus scri-
ptus post γα signum interrogationis
ponit, editus γα omittit. Leonclavium
conjecit scribendum ἄλλα μὴ Ιωνίον γα,
Stephanus ἄλλα, μὲν, quod probavit
Bachius. Erneffi ἄλλα deletum male-
bat, vel potius corrigerat ἄλλα Ιωνίον
γα ἄλλα τοι εὖ δι, Ier. Arctinus vertit:
Sed illico profecto nunquam persuade-
bis. Zeune conjectit εἴησε ortum effe
ex scriptura ἄλλα τοι quæ quidem con-
jectura mihi maxime omniorum pla-
cket. Sequens εἴησε pro vulgato εὐ de-
dit ex Stobaeo utroque Zeune. Idem
Codex Stobaei ιωνίοντά dat.

17. τούτοις] Stobaeus editus τούτοις
habet. Deinde margo Villioi, habet
Ιωνίου καὶ τούτοις—τὸ πατέντα ήμιν ευ-
παραπτέμενον. Etiam Stobaeus uter-
que Ιωνίου καὶ τούτοις dat, at vulgarem
ordinem habet ex h. l. Athenaeus iv.
p. 144.

ὑπερβάλλειν] Athenaeus editus et
scriptus ὑπερβάλλειν habet, quod in

18 Διὸ καὶ πάντες ἀνθράποι ηδέως τροστέχονται τὰς ἑρ-
τὰς, τῷνοι οἱ τύραννοι. Ἐκπλεω γὰρ αὐτοῖς ἀεὶ παρ-
σκευασμέναι, οὐδεμίαν ἐν ταῖς ἑρταῖς ἔχουσιν οἱ τράπε-
ζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν. Ὡστε ταύτη πρῶτον τῇ εὐφροσύνῃ
19 τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῖς τῶν ἴδιωτῶν. Ἐπειτα δὲ, ἔφη,
ἐκεῖνο εὖ οἴδε ὅτι καὶ σὺ ἐμπειρός εἶ, ὅτι δῶν ἀν πλειώ
τις παραδῆται τὰ περιττὰ τῶν ἵκανῶν, τοσούτῳ καὶ
θάττον χόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Ὡστε καὶ τῷ χρόνῳ
τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατίθεμενος πολλὰ τῶν μετρίων
20 διατωμένων. Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δί, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, ὅσον
ἀν χρόνον ή ψυχὴ τροσιγέται, τῶτον πολὺ μᾶλλον ἥδονται
οἱ ταῖς πολυτελεστέραις παρατκεναις τρεφόμενοι τῶν τὰ
21 εὔτελέστερα παρατίθεμένων. Οὐκαν, ἔφη ὁ Ἰέρων, ὁ
Σιμωνίδης, τὸν εἰκάστω ἥδημενον μάλιστα, τῶτον οἷς καὶ
ἔρωτικάτατα ἔχει τοῦ ἔργου τούτου; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.
Ἡ οὖν ὄρες τι τοὺς τυφάνους ἥδιον ἐπὶ τὴν ἐστῶν παρα-
σκευὴν ἰόντας, η τοὺς ἴδιατας ἐπὶ τὴν ἐστῶν; Οὐ μὰ
τὸν Δί, ἔφη, οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ καὶ ἀγλευκέστερον, ὡς

locum vulgati ὑπερβάλλον cum Zeu-
prio recepit Weiske.

18. οἵδεις πρ. τὰς ἱεράς] Stobaeus
πτερque τὰς ἱεράς οὐ πρ. habet.

πλὴν οἱ τύραννοι] Codices a Schweig-
hausestro inscripti dant in Athenaeo
πλὴν οὐχ οἱ τύρ. Sic noster in Laced.
Rep. xv. 6. καὶ Νέρως δὲ πάντες ὑπαν-
τακται βασιλεὺς πλὴν οὐκ ίρρηστος
τὸν ιρρειόν διέφερε.

παρατικαιομέναις] Edd. vett. cum
libro Lips. παροπικαιομέναι dant. Ver-
ba τῶν μωσῶν editio Stobaeus omis-
tit.

19. Ιερῶν] Athenaeus Ιερῶν, ίρρη,
Ιερῶν οὐ οἴδε. Ex Stobaeo utroque
Zeune Iesinon recepit.

ἱερῷ δὲ πλεῖστην τινα] Athenaeus ἱερῷ δὲ
την πλέιστην. Sed editio Veneta et Basil.
ἱερῷ δὲ την πλέιστην τινα. Epitome MSta
ἱερῷ δὲ πλεῖστην τινα. Codex A. ἱερῷ δὲ την
πλεῖστην τινα. Schweighaeuser edidit ἱερῷ
δὲ πλεῖστην τινα.

καὶ Σάερον] Ita cum Stephano
Weiske. Vulgo erat Σάερον. Ex Sto-
baeo et Athenaeo καὶ inferuit Zeune.
Sed Athenaeus Venetus et MStus ha-
bet καὶ Σάερον μᾶλλον. Postremum
vocabulum omisit editio Basil. et Ca-
sabonii.

ἴδιωντος] Ita Steph. secunda ex A-
thenaeo vulgatum λέποδην corrixit.
Deinde μανοκτήν παρετ. est in edd.
vett. et Codice Lipf. Sed μανοκτήν
παρετ. dedit Castal. μανοκτήν δὲ παλλά-
παρετ. Stobaeus uterque. Verum de-
dit Steph. secunda.

20. ιεράτερα] Athenaeus ιεράτε-
ρατα habet. Antecedens δὲ omisit
Juntina.

21. Η οὖν] In margine Codicis
Stobaeani conjecturam Τί οὖν, ἀρρέ-
propositam reperit et probavit Brunc-
kius, referente Zeunio. Idem Stobaeus
verba ιερῷ την, ιερῶν, omisit.

δηλούμενοντος] Ex Suida hoc vul-

πολλοῖς ἀν δύξειε. Τί γάρ; ἔφη ὁ Ἰέρων, τὰ πολλὰ²²
ταῦτα μηχανῆματα κατανεύκας, ἀ παρατίθεται τοῖς
τυράννοις, ὅξει καὶ δριμέα καὶ στρυφὰ καὶ τὰ τούτων
ἀδελφά; Πάντι μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, καὶ τάντι γέ
μοι δοκοῦτα παρὰ Φύσιν εἶναι ταῦτα ἀνθρώποις. ²³ Άλλο
λο τι οὖν αἰσι, ἔφη ὁ Ἰέρων, ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἴναι, η
μαλακῆς καὶ ἀσθενούσης τρυφῆς ψυχῆς ἐπιδυμήματα.
Ἐπεὶ εὖ οὖδ' ἔγαγε, ὅτι οἱ ἄνδεως ἐσθίοντες, καὶ οὐ που
ἄσθα ὅτι, οὐδὲν προσδέσσονται τούτων τῶν σοφισμάτων.
Άλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Σιμωνίδης, τῶν γε πολυτελῶν ὄσμῶν²⁴
τούτων, αἷς χρίσθε, τοὺς πλησιάζοντας οἵμαι μᾶλλον
ἀπολαύειν, η αὐτοὺς ὑμᾶς. ²⁵ Ωσπέρ γε καὶ τῶν ἀχαρί-
των ὄσμῶν οὐκ αὐτὸς ὁ Βεβρωκὸς αἰσθάνεται, ἀλλὰ
μᾶλλον οἱ πλησιάζοντες. Οὕτω μέντοι, ἔφη ὁ Ἰέρων,²⁶
καὶ τῶν σίτων ὁ μὲν ἔχων παντοδαπὰ ἀεὶ, οὐδὲν μετὰ
πόθου αὐτῶν λαμβάνει· οὐ δὲ σπανίσας τινὸς, αὐτὸς ἐστιν
οἱ μετὰ χαρᾶς ἐμπικπλάμενος, ὅταν αὐτῷ προφανῆ τι.

gato ἀγρυπνίας substituit Zeune.
Cf. ad CÆconom. viii. 3.

22. κατανεύκας] Editio Veneta et Codex A. Athenæi κατανεύκας—
ἀνθρώπη dant, ubi Baſil. et Caſaubon. vulgatam Xenophontis poſuerunt.
Deinde στρυφὴ dat liber Lipſ.

23. οὖν αἰσι] Athenæus οὖν omittit, deinde ἐν Δίᾳ κακῆς καὶ ἀνθρωπί-
ψυχῆς—τούτῳ αἴτιος θάνατος. Ita
quidem editio nupera habet, sed Baſil. et Caſaubonianā ἐν μαλακῆς.
Veneta et Codex A. ἐν διὰ κακῆς, unde ἐν Δίᾳ κακῆς in Athenæo edi-
dit Schweigheuer canderneque Xenophonti ſcripturam reſtitutam vo-
luit. Sed κακῆς vulgato minime pre-
ferendum videtur. Deinde θάνατος
eadem Veneta cum Codice A. et E-
pitome MSta dant in Athenæo pro
θάνατος.

24. οὐδὲν αἴτιον] Editus Stobæus ζητήμα-
τα, verum scriptus et margo editi
habet, idem editus μάλα κακῆς καὶ

ἀθρωπῆς dat. Particulam δὲ omittit
Lipſ. liber.

τρυφῆ] Edd. veteres cum Lipſ. li-
bro et Stobæo edito τρυφῆς, sed scri-
ptus Stobæus plane omittit vocabu-
lum.

24. τὸν γα] Hoc ex Edit. Caſtal.
Steph. sec. et Stobæo pro vulgato το
dedit Zeune: pejus tamen revocavit
Weiske.

25. πόθου αἴτιον] Ita etiam margo Vil-
lois. Contra ἀχαρίτων dant edd. vett.,
Stobæus et Codex Lipſ.

26. πόθου αἴτιον] Ad αἴτιον referen-
dum αἴτιον, quare malebat αἴτιον αἴ-
τιον Weiske. Deinde χαρακῆς dat
Stobæus editus, χαρᾶς scriptus. Postea
παντολάμπειον ex Juntina, Stobæo
scripto et margine Steph. revocavit
Zeune, Stobæus editus cum Aldina
et Steph. nostrum habet. Denique τρυφῆς Stobæus editus ha-
bet.

26 Κινδυνεύουσιν αὖ, ὅφη ὁ Σιμωνίδης, αἱ τῶν ἀφροδισίων
μόνον ὑμῖν ἀπολαύσεις τοῦ τυραννῶν τὰς ἐπιθυμίας παρ-
έχειν. Ἐν γὰρ τούτῳ ἔζεστιν ὑμῖν, ὅ τι ἂν κάλλιστον
27 ἴδετε, τούτῳ συνέναι. Νῦν δὲ, ὅφη ὁ Ἱέρων, εἴρηκες ἐν
ἄ, σάφ' ἵσθι, ταλαιστὸν μειονεκτῶμεν τῶν ἴδεστῶν. Πρέ-
τοι μὲν γὰρ γάμος ὁ μὲν ἐκ μειζόνων δήπου καὶ πλούτου
καὶ δυνάμεις κάλλιστος δοκεῖ εἶναι, καὶ παρέχει τιὰ τῶν
γύμνατος Φιλοτυμίαν μετ' ἡδονῆς· δεύτερον δὲ ὁ ἐκ τῶν
ὅμοιών. Ὁ δὲ ἐκ τῶν Φαυλοτερῶν τάντον ἄτικός τε καὶ
38 ἄχρηστος νομίζεται. Τῷ τοίνυν τυράννῳ, ἀν μὴ ἔτειρ
γύμνῃ, ἀνάγκη ἐν μειόνων γαμεῖν. "Οστε τὸ ἀγαπητὸν
οὐ πάντα αὐτῷ παραγίνεται. Παλὺ δὲ καὶ αἱ θεραπεῖαι
αἱ ἀπὸ τῶν μάργυρον Φρεγοντῶν γυναικῶν εὑρεῖσθαι
μᾶλιστα, αἱ δὲ ὑπὸ τῶν δούλων, ταραῦσαι μὲν οὐδέ τι
ἀγαπῶνται, εὰν δέ τι ἐλλείπεται, δεντὰς ὄργας καὶ λύ-
29 πας ἐμποιῶσσι. Ἐν δὲ τοῖς παδικοῖς ἀφροδισίοις ἔτε
αὖ πολὺ μᾶλλον ἡ ἐν τοῖς τεκνοπαιοῖς μειονεκτεῖ τῶν εὐ-
Φροσυνῶν ὁ τύρannoς. "Οτι μὲν γὰρ τὰ μετ' ἔρωτος ἀφρο-
δίσια τολὺ διαφερόντως εἰφρείνει, τάντες δήπου ἐπιστά-
30 μεθαί: ὁ δὲ ἔρωτς πολὺ αὖ ἐθέλει ἥκιστα τῷ τυράννῳ ἐγ-
γίγνεσθαι. Οὐ γὰρ τῶν ἑτοίμων ἥδεται ἔρωτς ἐφίέμενος,
ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων. "Ωστερ οὐτὶ εἴ τις ἀπειρος ἀρ-

26. Κινδυνεύουσιν αὖ] Ex conjectura Heindorffii mei oī addidi, quod deesse facile lector quivis Graece doctus sentit. Deinde μαργ. dat uterque Stobaeus, postea θύται edd. veteres.

27. Νῦν δὲ] Stobaeus uterque Νῦν γι dat, sequens εἴρηται; editus omittit, b. q. δι εἴρηται Codex Lips.

ταλαιστὸν] Ex Stobaeo utroque ad-didit Zeune, quod Arctinus ἀρτίγιμο interpretari videtur.

εἴρηται] Margo Steph. cum libro Lips. εἴρηται.

28. ξένη] Codex Lips. ξένη habet, margo Steph. cum edd. vett. δὲ μὲν

μὲν ξένη.

θεραπεῖαι] Codex Lips. θεραπεῖαι, margo Villois. θεραπεῖαι dat. deinde ὑπὸ δούλων, Lipf. idem postea ιλλισθῶσι.

29. Οτι μὲν γὰρ] Ex Stobaeo utro- que μὲν cum Zeunio addidi, quod omisit Weiske.

30. πολὺ αὖ] Stobaeus editus τολ- θύται θύλα τυράννῳ ιψινθαι, sed scriptus habet πολὺ αὖ θύται θύ- λα τυράννῳ. Deinde αὖ γὰρ liber Lipf. Postea ἡ θύται ex Stobaeo dedit Zeune.

δέψας τοῦ πιεῖν οὐκ ἀν ἀπολαύσαι, οὕτω καὶ ὁ ἄπειρος ἡν
ἔρωτος; ἄπειρός ἐστι τῶν ἡδίστων ἀφροδισίων. Ὁ μὲν 31
οὗν Ἱέρων οὕτως εἶπεν. Ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπιγελάσας
πᾶς λέγεις, ἔφη, ὡς Ἱέρων; Τυράννῳ οὐ Φῆσ παιδικῶν
ἔρωτας ἐμφύεσθαι; Πλῶς μὴν σὺ, ἔφη, ἔρεις Δαιδάλου
τοῦ καλλίστου ἐπικαλουμένου; "Οτι, μὰ τὸν Δί', ἔφη, 32
ἄ Σιμωνίδη, οὐ τοῦ ἑτοίμου παρ' αὐτῷ δοκοῦντος εἴναι
τυχεῖν τούτου μάλιστα ἐπιθυμοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἥκιστα τυ-
χάντος προσήκοντος κατεργάσασθαι· ἐγὼ γὰρ δὴ ἐρῶ 33
μὲν Δαιδάλου, ὥητερ ἵστος ἀναγκάζει η Φύσις ἀνθρώ-
πων δεῖσθαι παρὰ τὸν καλῶν· τούτον δὲ, ἀν ἐρῶ τυχεῖν,
μετὰ μὲν Φιλίας καὶ παρὰ Βουλομένου πάντις ισχυρῶς
ἐπιθυμῶ τυγχάνειν, βίᾳ δὲ λαμβάνειν παρ' αὐτῷ ἥσσον
ἄν μοι δοκεῖ ἐπιθυμεῖν, η ἐμαυτὸν κακόν τι ποιεῖν. Παρὰ 34
μὲν γὰρ πολεμίων ἀκόντων λαμβάνειν, πάντων ἡδίστων
ἔγαγε νομίζω εἴναι, παρὰ δὲ παιδικῶν Βουλομένων ἡδί-
σται, οἵμαι, αἱ χαρίτες εἰσίν. Εἴδὺς γὰρ παρὰ τοῦ 35
ἄντιφιλῶντος ἡδεῖας μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖας δὲ αἱ
ἱρωτήρεις, ἡδεῖας δὲ αἱ ἀποχρίσεις, ἡδίσται δὲ καὶ ἐπα-
φροδιστάταις αἱ μάχαι τε καὶ ἔριδες. Τὸ δὲ ἀκόντων 36

τοῦ πιεῖν οὐκ ἀπολαύσαι] Ex Stephanii emendatione verba οὐκ ἀ-
dedit Zeune, quae iterum omisit
Weiske, negationem non esse nec-
essariam statuens cum Leonclavio. Sed
Leonclavius scribi voluit ἀποτελεῖσθαι
τοῦ πιεῖν οὐκ ἀπολαύσαι. Ita quidem
negatio abesse posse videtur. Sed ἀπο-
λαύσαι τοῦ πιεῖν non recte dicitur, qui
nec sensum ullum nec voluntatem
ex poto percipit. Recte quidem
Weiske annotat esse verbum πίεσθαι, id
est de malis et bonis dici, quibus aliquis vel uititur vel fringitur; sed fal-
sum est, quod addit h. l. esse magis
αἱ quam πίεσθαι, et hoc loco illud ἀπο-
λαύσαι non esse cum ἀποτελεῖσθαι ne-
que ἀπολαύσαι (des Genusica) nomine
dignum. Stephanus ei sublatum ma-
luit, quae particula sane habet ma-

gnam difficultatem, et Leonclavium
movisse videtur, ut ei δὲ substitueret.
Superest ut cum ἀποτελεῖσθαι jungamus,
ἀποτελεῖσθαι, quasi. Negationem vertit A-
retinus: Ut igitur is, qui manquam
raffini est firm, quanta delatio sit in
potu, ignorat. Denique liber Lips.
omittit dat.

31. παιδικῶν] Aldina παιδικῶν dat.
Deinde τοῦ μην σὺ—καλλίστου λαγ-
μίνοιο margo Villois. Isi καλοῦ λαγ-
μίνοιο Codex Lips.

32. κατεργάσασθαι] Brothman βίᾳ
additum malebat, contra recte mo-
niuit Zeune intelligi μετὰ φίλων καὶ
παρὰ βουλομένων.

33. ἅστον Ἰωνί] Margo Villois.
Ιωνίοιο habet.

34. ἡδεῖας Ἑρωτήρεις] Codex Lips.
ἱερωτεύσαται dat. idem deinde καὶ

παιδικῶν ἀπολαύσειν, ληπτασία, ἔφη, ἐμογε δοκεῖ ἐστέναι
μᾶλλον, η ἀφροδισίοις. Καὶ τοι τῷ μὲν λυστῇ παρέχει
τινὰς ὄμοις ἡδονὰς τὸ τε κέρδος, καὶ τὸ ἀνταῦ τὸν ἔχθρόν
τὸ δὲ, οὐ ἀν ἔρῃ τις, τούτῳ ἡδονὴς ἀνιωμένῳ, καὶ Φι-
λοῦτα μισεῖσθαι, καὶ ἅπτεσθαι ἀχθομένου, πῶς αὖτις
37 τότε ἡδη δυσχερὲς τὸ πάθημα καὶ εἰκτέρω; Καὶ γὰρ
δῆ τῷ μὲν ἴδιαντη εὐθὺς τεκμήριον ἔστι, ὅταν ὁ ἀράμενός
τι ὑπαρχῇ, ὅτι ὡς Φιλῶν χαρίζεται, διὰ τὸ εἰδέναι, ὅτι
38 οὐδεμίας ἀνάγκης αὔσης ὑπηρετεῖ· Τῷ δὲ τυράννῳ αὐ-
τοῦ ἔστι πιστεῦσαι, ὡς Φιλέται. Ἐπιτάμεθα γὰρ
αὐτοὺς διὰ Φόβου ὑπηρετῶντας, ὡς, η μάλιστ' ἀν δύ-
ναται, ἐξεικάζοντις αὐτοὺς ταῖς τῶν Φιλούτων ὑπαρχύ-
αις. Καὶ τοῖναι αἱ ἐπιβούλαι ἔξ αὐδέναι τιλέονται τοῖς
τυράννοις τοῖσιν, η ἀπὸ τῶν μάλιστα Φιλεῖν αὐτοὺς προ-
ποιησαμένων.

CAPUT II.

1 ΠΡΟΣ ταῦτα εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, ἀλλὰ ταῦτα μὸν
τάνι ἐμογε μικρὰ δοκεῖ εἶναι, ἀ σὺ λέγεις. Πολλοὺς
γὰρ, ἔφη, ἔγαγε ὅρῳ τῶν δοκάντων ἀνδρῶν εἶναι ἐκόντας
μηνοεκτῶντας καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ σῆψιν, καὶ ἀφρο-
δίσιων γε ἀπεχομένους. Ἀλλ' ἐν ἐκείνοις γε πολὺ δια-
φέρετε τῶν ἴδιωτῶν, ὅτι μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ

οἱ ἄρδεις. Ceterum αὐτὸν h. l. est quod
alibi abtrahit, exempli gratia.

36. ληπτασία] Juntinga τῇ ληπ.
Huc respexit Plotarchus in Amato-
rio p. 8. ed. Hutton. η δὲ τὸν
ἀριθμὸν ἀνόρτων μὴ καὶ μετὰ βίαια, ληπ-
τασία ληπτασία et cetera.

οἱ δὲ] Cod. Lips. οὐ τὰς dat.

37. οὐδεμίας—οὐδενὸν] Lips. οὐδὲ
μηδὲ dat, et Weiskii correcționem pro
vulgato ὑπερέγει confirmat.

38. γὰρ αὐτοῖς] Haec est Stephan-
ei emendatio pro vulgato abtrahit.

Weiske interpretatur: *Scimus vero*
etiam vernacula: auf einer andern
Seite die Sache betrachtet. Deinde Ig-
undzwer dedit Castalia.

1. ταῦτα μὲν] Cod. Lips. ταῦτα
δὲ ταῦτα.

δεκάντας ἀλδεῖς μηνα] Weiskio vi-
detur μηνα abundare, et δεκάντας esse
conspicuum, illustrissim. Non memi-
nerat verborum cap. vii. 3. ἀλδεῖς δὲ
καὶ οὐδέντες διδούσας μόνον περιέρχονται.

2. ταχὺ δὲ] Ex Stobeo edito et
scripto ratiōnes addidit Zeune.

κατεργάζοντες πλεῖστα δὲ τὰ περιστὰ ἔχετε, κέκτηθε δὲ διαφέροντας μὲν ἀρετῇ ἕππους, διαφέροντα δὲ κάλλος ἔπλα, ὑπερέχοντα δὲ κόσμον γυναιξὶ, μεγαλοπρεπεστάτας δὲ οἰκίας, καὶ ταῦτα κατεσκευασμένας τοῖς πλείστου ἀρίστοις· ὅτι δὲ πλέοντες καὶ ἐπιστήμαις θεράποντας ἀρίστους κέκτηθε· ικανώτατοι δὲ ἔστε κακῶσι μὲν ἔχθροις, ὄποισι δὲ Φίλους. Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ Ἱέρων εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ὡς Σιμωνίδης, ἔκακατασθανόποιος ὑπὸ τῆς τυραννίδος οὐδέν τι θαυμάζω· μάλα γὰρ ὁ σχλος μοι δοκεῖ δεξάμενον ὄρῶν καὶ εὐδαιμονίας τίνας εἶναι καὶ ἀφίσιον· ἡ δὲ τυραννίς τὰ μὲν δοκεῖ καῦτα πολλῷ ἀρίστα κτήματα εἶναι, ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι, Φανερὰ πᾶσι παρέχεται· τὰ δὲ χαλεπὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τυράννων κέκτηται ἀποκεκρυμένα, ἐνθα περ καὶ τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ κακοδαιμονεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀπόκενται. Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτου λέγεται, ἀσπερ εἴποι, οὐ θαυμάζω. Τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς ταῦτ' ἀγγοεῖν, οἱ διὰ τῆς γνώμης δοκεῖτε θεᾶσθαι κάλλιον ἢ διὰ τῶν ὄφθαλμῶν τὰ πλεῖστα τῶν πραγμάτων, ταῦτό μοι δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι. Ἐγὼ δὲ πεπειραμένος σαφῶς οἶδα, ὡς Σιμωνίδης, καὶ λέγω σοι, ὅτι οἱ τύραννοι τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἐλάχιστα μετέχουσι, τῶν δὲ με-

μεγαλοπρεπεστάτων;] Stobaeus editus comparativum habet, sed scriptus cum vulgata facit.

πλάνη] Λέγεται πλάνη dici videtur Weiske, quatenus tota familia, ut numerosior, prefat paucioribus servis, sive quatenus in laboribus, qui multorum opera indigent, plures servi proprie sunt meliores. Contra Ernesti εἴδη vel φύσην præferbat. Ceterum Stobaeus πλάνη εἰ habet et εἴσεσθε omittit.

3. αὐτὸν τῇ Aldina εἰ omisit. Deinde μέλλετε γὰρ margo Villois.

4. θεᾶσθαι, φανερὰ] Stobaeus θεᾶσθαι φανερά, sed liber Paris. cum vulgata facit. Stephanus ταῦ φανερά dedit; Ernesti φανερά pro glossa verbi διαπενηγμάτων habuit, quem sequitur cum Zeunio Weiske, equidem Stephano accedo.

ἴση τοῖς] Stobaeus ίση τοῖς καὶ εἰδῆσιν καὶ τὸ κακόδαιμον, sed liber Paris. vulgatum habet. Margo Steph. et Villois, dat πακοδαιμονῆς.

5. προς τούτου λιλαθίνας] Inusitata dicitio λιλαθίνα μετρι τούτου, vera me rei ratio latet!

7 γύιστων κακῶν πλεῖστα κέκηπται. Αὐτίκα γὰρ, εἰ μὲν εἰρήη δοκεῖ μέγα ἀγαδὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ταῦτης ἐλάχιστον τοῖς τυράννοις μέτεστιν· εἰ δὲ πόλεμος μέγα κακὸν, ταῦτου πλεῖστον μέρος αἱ τύραννοι μετέχουσιν.
 8 Εἴδος γὰρ τοῖς μὲν ιδιώταις, ἂν μὴ η πόλις αὐτῶν κοστὸν πάλεμον πελεμῇ, ἔρεστιν, ὅποι ἀν βεβλωταὶ παρείσονται, μηδὲν Φοβουμένους, μὴ τις αὐτοὺς ἀποκτεῖν· οἱ δὲ τύραννοι πάντες πανταχῷ ὡς διὰ πολεμίας παρείσονται. Λύτοι τε γεννὶ ἀπλισμένοι αἴσιται ἀνάγκην εἶναι διάγει,
 9 καὶ ἄλλους ὀπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγονται. Ἐπειτα δὲ οἱ μὲν ιδιώται, εἰν καὶ στρατεύονται που εἰς πολεμίαν, ἀλλ' οὖν, ἐπειδάν γε ἐλθωσιν εἴκαδε, ἀσφάλεια σφίσιν προστατεύεται· οἱ δὲ τύραννοι ἐπειδάν εἰς τὴν εἰσαγόνην πόλιν ἀφίκωνται, τότε ἐν πλείστοις πολεμίοις ἴστησι
 10 ὄπτες. Εἰν δὲ δὴ καὶ ἄλλοι στρατεύονται εἰς τὴν πόλιν κρείττονες, εἰν ἕξα τοῦ τείχους τύχωσιν ὄπτες αἱ ποστοίς; ἐν κινδύνῳ δοκοῦσιν εἶναι· ἀλλ' ἐπειδάν γε εἴσω τοῦ ἁρύματος ἐλθωσιν, ἐν ἀσφαλείᾳ πάντες νομίζουσι καθεστάναι· οἱ δὲ τύραννος οὐδὲν ἐπειδάν εἴσω τῆς αἰχνᾶς παρέλθῃ, ἐν ἀκερδούντων ἔστιν, ἀλλ' ἐνταῦθα δὴ καὶ μάλιστα
 11 φυλακτέον αἴσται εἶναι. Ἐπειτα τοῖς μὲν ιδιώταις καὶ διὰ σπονδῶν καὶ δι εἰρήης γίγνεται πολέμου ἀνάπτυστος· τοῖς δὲ τυράννοις οὔτε εἰρήη ποτὲ πρὸς τοὺς τυραννουμένους γίγνεται, οὔτε σπονδᾶς ἀν ποτε πιστεύστας ὁ τύραννος
 12 θαρρήσσει. Καὶ πόλεμοι μὲν δὴ εἰσιν, οὓς τε αἱ πόλεις πολεμῶσι, καὶ οὓς αἱ τύραννοι, πρὸς τοὺς βεβιασμένους.

7. ἐλάχιστοι] Stobaeus ἐλάχιστοι μέρη πλείστη τοῦ τυράννου—πλεῖστη ποτίχησιν αἱ τύραννοι.

8. σφεύσσεται] Margo Villois. Διαπρέπεται dat.

10. τύχωντι δρει] Leoncavil τεχνη cum Bachio tecperit Weiske,

τυγχάνειν additum malebat Stephanus. Deferrum verbi inepie defendere conatur Zeune.

11. ἔπειτα] Stobaeus ἔ addit. Idem deinde cum libro Lipsiensi et margine Villois. Supponit habet.

Τούτων δῆ τῶν παλέμων ὅσα μὲν ἔχει χαλεπά ἐστὶν ταῖς
τάλαις, ταῦτα καὶ ὁ τύραννος ἔχει. Καὶ γὰρ ἐν ὅπλοις.¹³
δῆ ἄντες ἀμφοτέρους, καὶ Φυλάττεοθαί, καὶ χινδυρέας,
καὶ ἄν τι πάθασι κακὸν ἡττήσεται, λυγάνται ἐπὶ τού-
τοις ἑκάτεροι. Μέχρι μὲν δῆ τούτου ἴσοι εἰ πόλεμοι.¹⁴
δὲ ἔχουσιν ἥδεα εἰ συνόντες τάλαις πρὸς τὰς πόλεις,
ταῦτα οὐκ ἔτι ἔχουσιν εἰ τύραννοι. Αἱ μὲν γὰρ πόλεις.¹⁵
δῆποτι, ὅταν χρεατίσσωσι μάχη τῶν ἐναντίων, οὐ ράδιον εἰ-
πεῖν, ὅσην μὲν ἱδομὴν ἔχουσιν ἐν τῷ τρόφασθαι τοὺς πο-
λεμίους, ὅσην δὲ ἐν τῷ διάκει, ὅσην δὲ ἐν τῷ ἀποκτέιναι
τὰς πολεμίους· ὡς δὲ γαμράνται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, ὡς δὲ
δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσιν, ὡς δὲ εὑφράνται
τὴν πόλιν γομίζοντες πολλάκις.¹⁶ "Ἐκαστος δέ τις προσ-
πειττας καὶ τῆς Βουλῆς μοτεοχρήσκαι, καὶ πλείστους
ἀπεκτονέαται" χαλεπὸν δὲ εἰρεῖν, ὅπου αὐχεῖ καὶ ἐπιφεύ-
δοται, πλέοντας Φάσκοντες ἀπεκτονέαται, οὐ ὅσοι ἀν τῷ
ἐπὶ ἀποθάνατον· οὕτω καλόν τι αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι τὸ
πολὺ πικάπι. "Οἱ δὲ τύραννοι ὅταν ὑποπτεύσῃ, καὶ εἰ.¹⁷
σθανόμενοι τῷ ὄντες ἀπιτραπτομένοις τινὰς ἀπακτείνη,
αἴδει ὅτι οὐκ αὔχει ὅλην τὴν πόλιν, ἐπίσταται τε, ὅτι μετό-

12. ἐν ταῖς πόλεσι] Articulus deest in edd. pr. et Cod. Lips. cum Leoncl. inseruit; ἐντον, quod ipsum dedit Weltiana, aut εἰ συνέρις scribendum censuit Stephanus. Vide mox dicenda ad scđ. 14.

14. πόλεμοι] Edd. vett., cum libro Lips. πόλεμοι. Verum ex Juntinga et Steph. secunda revocavit Zeune.

εἰ συνέρις πόλεις τρὶς τὰς πόλεις] Non sunt nec esse possunt in hoc loco εἰ τοι. scđii, ut recte monuit Weiske, quem sego adverut locutionis inusitata exemplum. Tandem conjectit scribendum εἰ τρεῖς, quod probarem, nisi jam scđ. 12. efficiat πολὺ ἔχει χαλεπά ἐν ταῖς πόλεσι πάλαι, ubi H. Stephanus εἰ συνέρις malebat. Usitatum est πόλεμος συνετ-

μεν πόλεις πολὺ πόλεις.

15. δέξαν λαμπρὰν ἄνα].] Unio verbo dicere licetbat λαμπρόντεραι.

16. αὐχεῖ καὶ] Lips. lib. vñ habet. εἰ πόλιν πάσην] Erasmus vertit, quasi πόλιν scriptum legerit: quod. Leonclavium fecuti, repperunt Weltius et Bach. πάση πόλιδε malebat Weiske; vulgatum defendit Zeune; ipse Weiske poeta Hipparchici locum viii. 11. comparavit: τὰ γὰρ πόλιν πάσην, εἴδοι πάσοντες μεταμέλειν παρέχειν.

17. ἀπιτραπτομένοις] Expectabam απιτραπτομένας, et hec verbi forma in Xenophonte et Atticis ceteris scrip- toribus solemnis fuit.

αὔχει] Hoc ex conjectura Cauteri N. L. i. 13, Leonclavijque, cui acci-

ναν ἄρχει, Φαιδρός τε οὐ δύναται εἶναι, οὐδὲ μεγαλύτερος
ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἀλλὰ καὶ μεῖοι, καθ' ὅσον ἀν δύνηται, τὸ
γεγονόμενον. Καὶ ἀπολογεῖται ἡμίς πράττων, ὡς οὐκ
ἀδικῶν πεποίχειν. Οὕτως οὐδὲ αὐτῷ δοκεῖ καλὰ τὰ
18 ποιῶμενα εἶναι. Καὶ ὅταν ἀποδάγαστιν, οὐς ἐφοβήθη,
οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαρρεῖ, ἀλλὰ Φιλάττηται ἕτερος
μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν. Καὶ πόλεμον μὲν δῆ τοισι τοῖς
ἔχων διατελεῖ ὁ τύραννος, ὃν ἐγὼ δηλῶ.

CAPUT III.

1. **ΦΙΛΙΑΣ** δή αὖ καταθέασαι ἵς κοινωνῶσιν εἰς τύραν-
νοι. Πρῶτον μὲν, εἰ μέγα ἀγαθὸν ἀνθρώποις ἡ Φιλία,
2 τοῦτο ἐπισκοψάμεθα. Ὡς γὰρ ἀν Φιλάττης δίπου ὑπό-
τινων, ἥδεως μὲν τοῦτον οἱ Φιλάνττες παρόντα ὄρθοις,
ἥδεως δὲ εὗ τωιστιν; παθῶσι δὲ, ἀν που ἀπίη, ἥδιστα
δὲ πάλιν προσιόντα δέχονται, συνίδονται δὲ ἐπὶ τοῖς αἰ-
τοῦ ἀγαθοῖς, συνεπικουροῦσι δὲ, ἐάν τι σφαλλόμενον ὄρθ-
3 σιν. Οὐ μὲν δὴ λέληθεν οὐδὲ τὰς πόλεις, ὅτι ἡ Φιλία
μέγιστον ἀγαθὸν καὶ ἥδιστον ἀνθρώποις εστί· μόνος
γαν τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων πηποία
ἀπεκτείνειν, δηλονότι διὰ ταῦτα, ὅτι λυμαντῆρας αὐτοὺς
νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν Φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας εἰ-

dit liber Lips. dedit Zeune, quan-
quam obniente Stephano. Vulga-
tum ἔξι Brodæus mutabat in ιξω,
quod verit Aretinus. Mihil ut Ste-
phano additum λατ̄ displaceat.

[μέτα πρότερων] Trucidans, inter
trucidandum. Sed qui potuit addere
ἀποτελέσθαι, si facit simul? Vereor
igitur, ut locus sanus sit.

18. *[τούτου θαρροῦ]* Cum Weiskio
τούτου addendum censeo, quod Zeune
intelligi posse censebat.

[τὸ πρέσβειον] Articulus doceat in edd.
vett. sed habet etiam margo Villois.

Cap. III. i. *[μεταποίησι]* Hanc est

legio Caſtal. Hal. et Bryl. reliqui-
dant ē, quod in ἄλλα mutari voluit
Stephanus, in ἄλλο Ernesti. ē revoca-
vit Zeune, defendit Weiske. Mihi
nihil horum placet, et librorum scri-
ptorum auxilium desidero. In Lips.
est φαίνεται παραδίσιον δε, omisſis δ
εῦ.

3. *[πατερὶ]* Margo Steph. πατερὶ
et πατερὶ, margo Villois. πατερὶ,
Lip. liber πατερὶ, quod probo. Legis
Attica contra mochos rationes in-
terpretatur eodem modo Lyrias pro
Eratoſth. p. 17. ed. Taylori.

ναι. Ἐπεὶ ὅταν γε ἀφροδισιασθῆ κατὰ συμφοράν τινα 4
γυνὴ, οὐδὲν ἔτον τούτου ἔνεκεν τιμῶσιν αὐτὰς οἱ ἄνδρες,
ἴαν περ ἡ Φιλία δοκῇ αὐτοῖς ἀκήρατος διαμένει. Τοσ-5
ἄπον δέ τι ἀγαθὸν κρίνω ἔγουσε τὸ Φιλεῖσθαι εἶναι, ὥστε
κομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τάγαθὰ τῷ Φιλουμένῳ γίγνε-
σθαι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Καὶ τούτου 6
τοίνυν τοῦ κτήματος ταούτου ὅπτος μειονεκτῶσιν οἱ τύραννοι
πάντων μάλιστα. Εἰ δὲ βούλει, ὡς Σιμωνίδης, εἰδέναι,
ὅτι ἀληθῆ λόγω, ἀδέξιόντες φεβαίσταται μὲν γὰρ τ
δέποι δοκοῦσι Φιλίαι εἶναι γονᾶσι πρὸς ταῖδας, καὶ
πατέρι πρὸς γονέας, καὶ ἀδελφοῖς πρὸς ἀδελφοὺς, καὶ
γυναικὶ πρὸς ἄνδρας, καὶ ἑταῖροις πρὸς ἑταῖρους. Εἰ 8
τοίνυν ἐθέλεις κατανοεῖν, αὐθότεις μὲν τοὺς ιδιώτας ὑπὸ⁹
τούτων μάλιστα Φιλουμένους, τοὺς δὲ τυράννους τολλοὺς
μὲν ταῖδας ἐστῶν ἀπεκτομήσοτας, τολλοὺς δὲ ὑπὸ ταί-
δαιν αὐτοὺς ἀπολωλότας, πολλοὺς δὲ ἀδελφοὺς ἐν τυραν-
νίσιν ἀληθοφόνους γεγενημένους, πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ¹⁰
γυναικῶν τῶν ἐστῶν τυράννους διεφθαρμένους, καὶ ὑπὸ¹¹
ἑταῖρων γε τῶν μάλιστα δοκούντων Φίλων εἶναι. Οἵτινες 9
οὖν ὑπὸ τῶν Φύσει πεφυκόταν μάλιστα Φιλεῖν καὶ νόμῳ
συνηγαγκασμέναν οὕτω μισῶνται, πῶς ὑπὸ ἄλλου γέ
τινος οἰεσθαι χρῆν αὐτοὺς Φιλεῖσθαι;

4. τοις γυνὶ] Castal. τοις ἡ γυνὴ dedit, quod præfero.

αἴρειν] Cod. Lipi. αἴρειν; dat.

5. τάχειδα] Stobaeus editus et MStobus ἡ ἀγαθὰ habet, rectius, pu-
to; idque recepi cum Weiskio, cum articulus vulgo abeficit.

7. γονίας] Hanc formam ut Atti-
cīs familiarem pro γονίς ex Stobaeo
assumbit Zeune.

8. Ιδίλλος] Stobaeus Ιδίλλος dat:
idem deinde rectius τοῦ μὲν μάλιστας.

τάχειδα μάλιστα] Stobaeus τούτον

τάχειδα μάλιστα habet, deinde ἀποτελε-
ῖται, quod cum Welso Bachius re-
cepit.

τολλοὺς δὲ τὰ ταῖδα] Codex Lipi.
αὐτοὺς δὲ τὰ. idem deinde cum mar-
gine libri Villois. et Stobaei αὐτοὺς
dedit, quod ante ἀπολωλότα inseruit
Weiske confirmante margine Vil-
lois.

9. φιλῶν] Vulgatum φιλῶθαι ex
Arctini verfione et Codice Stobaei
correxit Zeune. Post επιπεγγαγρίων
repete idem φιλῶν.

CAPUT IV.

1. ΑΛΛΑ μὴν καὶ πίστεως ὅπεις ἐλάχιστον μέτεχε, πῶς οὐχὶ μογάδου ἀγαθῶν μειονεῖται; ποία μὲν γὰρ ἔνυσσια ἡδεῖα ἄνευ πίστεως τῆς πρὸς ἄλληλους; ποία δὲ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τερπνὴ ἄνευ πίστεως ὄμιλα; ποῖος δὲ θεράπων ἡδὺς ἀπιστούμενος; Καὶ τούτου τάντον τοῦ πιστῶς τῷρος τίνας ἔχει, ἐλάχιστον μέτεστι τυράννῳ ὅπότε γε αὖτε σίτους αὔτε ποτοῖς τοῖς χρειστοῖς πιστεύειν διάγει, ἀλλὰ καὶ τούτων τῷριν ἀπάρχονται τοῖς Θεοῖς, τοὺς διακόνους πρῶτον κελεύσοντις ἀποκεύασθαι, διὰ τὸ ἀπιστεῖν, μὴ καὶ ἐν τούτοις κακόν τι Φάγωσιν, η τίσσιν.

3. Άλλὰ μὴν καὶ αἱ πατρίδες τοῖς μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις πλείστου ἄγονται. Πολῖται γὰρ δορυφόροις μὲν ἄλληλοις ἄνευ μισθῶν ἐπὶ τοὺς δούλους, δορυφόροις δὲ ἐπὶ τοὺς κακούργους, ὑπὲρ τοῦ μηδένα τὸν πολιτῶν βιασίαν ἀνάταντος ἀποδημήσειν. Οὕτω δὲ πόρρω προεληφθεῖσι φυλακῆς, ὥστε πεποίηται πολλοὶ νόμοι, τῷ μικρόν τοῦρδε τὸν συνόντα καθαρεύειν· ὥστε διὰ τὰς πατρίδας

4. θανάτῳ ἀποδημήσειν. Οὕτω δὲ πόρρω προεληφθεῖσι φυλακῆς, ὥστε πεποίηται πολλοὶ νόμοι, τῷ μικρόν τοῦρδε τὸν συνόντα καθαρεύειν· ὥστε διὰ τὰς πατρίδας

Cap. IV. 1. *ποία γέ ἀνδρ]* Vulgo interseruit εἰς ante ἀνδρ omisi cuius marginē Villois. Cod. Lips. et Stobæi libro Parisiensi. ποία πίστις margo Villois.

2. *μέτεστι τυράννῳ*] Stobæi editiones mīlos τυράννῳ μέτεστι.

εἰσιν] Vulgabatur: *οὗτοι εἰσιν πρατίστους ποτοῖς δάγκαν*. Stobæus editus habet: *οὗτοι εἰσιν οὐδὲ ποτοῖς δάγκαν ποτοῖς πρατίστους δάγκαν*. Atheneus p. 171. laudat: *οὗτοι εἰσιν καὶ ποτοῖς ποτοῖς πρατίστους δάγκαν*. Zeune edidit: *οὗτοι εἰσιν οὗτοι ποτοῖς πρατίστους π. δ. Weiske: οὗτοι εἰσιν οὗτοι ποτοῖς τοῦς δείνους π. δ. Cod. Lips. οὗτοι εἰσιν πρατίστους dat. Mihi addidit Weiske) difficultatem habere videtur. Num tyrannorum*

cibus optimus minus periculi habere debet? an si eorum cibus omnium optimus, certe pretiosissimus est, ideo id in significatione periculi addi debet? Athenæus igitur vocabulum non sine causa omisisse videtur.

ποίη ἀπάρχονται] Athenæus dat δινεὶ τοῦ ἀπάρχονται θάνατος, τοῖς δακτύλοις et cet.

ἀπογάντωνθει] Hoc pro ἀπογάντωνθει, ex Codice Parisi. Stobæi dedit Weiske, accedit nunc Lips. liber et margo Villois.

μὴ καὶ οἱ ποτοῖς] Cod. Lips. οὐδὲ οἱ ποτοῖς dat. οὐδὲ ποτοῖς margo Villois. In Athenæo edito καὶ debeat, quod ex Codd. addidit Schweighæuser.

3. *πολῖται γάρ*] Codex Parisi. Stobæi γάρ omittit.

4. *νόμοι*] Stobæus editus νόμοι dat, deinde θεοὶ δὲ τὰς πατρίδας.

ἀσφαλῶς ἔκαστος βιοτείει τῶν πολιτῶν. Τοῖς δὲ τύραν-⁵
τοις καὶ τοῦτο ἐμπαλιν ἀνέστραπται. Ἀντὶ γὰρ τοῦ τυ-
μῷρην αὐτοῖς, αἱ πόλεις μεγάλως τιμᾶσθε τὸν ἀποκτεί-
νατα τὸν τύραννον καὶ ἀντὶ γε τοῦ εἴργειν ἐκ τῶν ιερῶν,
ἄστερ τοὺς τῶν ιδιωτῶν Φονέας, ἀντὶ τούτου καὶ εἰκό-
νας ἐν τοῖς ιεροῖς ἴστασιν αἱ πόλεις τῶν τοιαῦτο ποιη-
σάντων.

Εἰ δὲ σὺ σίει, ὡς πλείω ἔχων τῶν ιδιωτῶν κτήματα ὁ δέ
τύραντος, διὰ τοῦτο καὶ πλείω ἀπ' αὐτῶν εὑφραίνεται,
οὐδὲ τοῦτο αὕτης ὄχει, ὡς Σιμωνίδης, ἀλλ' ἀσκητὴς οἱ ἀθλη-
ταὶ οὐχ ὅταν ιδιωτῶν γένονται κρέπτοντες, τοῦτο αὐτοὺς
εὑφραίνει, ἀλλ' ὅταν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἥπτους, τοῦτ' αὐ-
τοὺς αἰνίᾳ· αὕτω καὶ ὁ τύραννος, οὐχ ὅταν τῶν ιδιωτῶν
πλείω Φαίνηται ἔχων, τότε εὑφραίνεται, ἀλλ' ὅταν επέρων
τυράννων ἀλάττω ὄχη, τούτῳ λυτεῖται. Τούτους γὰρ ἀν-
ταγωνιστὰς προέπται αὐτῷ τοῦ πλούτου εἶναι. Οὐδέ γε
θάττου γίγνεται τῷ τυράνῳ ἢ τῷ ιδιώτῃ, ὃν ἐπιδύμει.
Οἱ μὲν γὰρ ιδιώτης οἰκίας, η ἀγρῶν, η οἰκέτου ἐπιδύμει,
ὁ δέ τύραννος η πόλεων, η χώρας πολλῆς, η λιμένων, η
ἀκροπόλεων ἴσχυρῶν· ἡ ἔστι πολὺ χαλεπώτερα καὶ ἐπι-
κινδυνότερα κατεργάσασθαι τῶν ιδιωτικῶν ἐπιδύμημά-

5. ἀντιστήνεται] Ex margine Steph. et Villois. ἀντιστήνεται receperit Wellmann.

τυμῷρην αὐτοῖς, αἱ πόλεις] Hunc verborum ordinem induxit Weiske, quae antea sic ordinabantur: τυμῷρην αἱ πόλεις αὐτοῖς, μηγάλως δέ. Vitium senserat Brodæus, qui αὐτοῖς mutabat in αὐτοῖς.

ἀπαντικάτεται] Stobæus editus κατα-
τικάτεται dat. Sequentem articulum τὸν ex Juntina, margine Villois. et Stobæo restituivit Zeune.

τυμῷρην] Stobæi Codex Parif. τυμῷ-
ρην dat.

6. ἀν' αὐτοῖς] Edd. vett. οὐ' αὐτοῖς.

Verum est etiam in margine Villois.

τοῦτο αὐτοῖς] Cod. Lips. τοῦτ' αὐ-
τοῖς, ut paulo post est τοῦτο αὐτοῖς
dicit.

ἴστησ] Juntina ίστησ. deinde
edd. vett. ἰστησ cum libro Lips.

7. θέττον] Ex Stobæo τι addidit
Zeune, quod si liber scriptus obtu-
lisset, non spernerem.

πόλιον] Stobæus editus πόλιος dat,
deinde ἀ πολύ λογι.

ἰπανθύνεται κατιεργάσασθαι] Sic
edd. vett. et Stobæus. Ante Zeu-
nium erat ιπανθύνεται. Ceterum
κατιεργάσασθαι Stobæus editus, alte-
rum est in libro Parif.

8 τῶν. Ἀλλὰ μέτοι καὶ πόνηται ὅφει αὐχεῖσις ὁλίγους τῶν ιδιωτῶν, ὡς τολλάς τῶν τυράννων. Οὐ γὰρ τῷ ἀριθμῷ ὅπε τὰ τολλὰ κρίνεται, ὅπε τὰ ίκανά, ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις: ὅπε τὰ μὲν ὑπερβάλλοντα τὰ ίκανά, τολλά ἔστι, τὰ δὲ τῶν ίκανῶν ἐλλείποντα, ὁλύα.
 9 Τῷ ἀντί τυράννων τὰ τολλαπλάσια, ἥπτον ίκανά ἔστιν εἰς τὰ ἀναγκαῖα δαπανήματα, η τῷ ιδιώτῃ. Τοῖς μὲν γὰρ ιδιώταις ἔχεστι τὰς δαπάνας συντέμενες εἰς τὰ καθ' ἄμεραν, ὅπη βούλονται· τοῖς δὲ τυράννοις αὐχεῖσιν ἐνδέχεται. Λιγότεροι μέγιστοι αὐτοῖς δαπάναι καὶ ἀναγκαιόταται εἰς τὰς τῆς Φυχῆς Φιλακάς εἰστι· τὸ δὲ τούτων συντέμενον
 10 ἄλεθρος δοκεῖ εἶναι. Ἐκεῖτα δὲ ὅσοι μὲν δύνανται ὅχειν ἀπὸ τῶν δικαιῶν, ὅσοι δένται, τί ἀν τούτους σικτέρεις τις ὡς πέντες; Ὅσοι δὲ ἀναγκάζονται δι' ἕδειαν κακού τε καὶ αἰσχρού μηχανώμενοι ζῆν, τῶς οὐ τούτους ἀντλίους
 11 ἄν τις καὶ πέντες δικαιῶν νομίζει; Οι τύραννοι τούτων ἀναγκάζονται τιλεῖστα συλλαγὴδικασίας καὶ ιερὰ καὶ ἀνθράπτους, διὰ τὸ εἰς τὰς ἀναγκαῖας δαπάνας ἀεὶ προδιεῖθαι χρημάτων. Ωστερ γὰρ τολέμου ὄντος, ἀεὶ ἀναγκάζονται στράτευμα τρέφειν, η ἀπολαλέναι.

CAPUT V.

1 ΧΑΛΕΠΟΝ. Δι' ἑρῷ σοι καὶ ἄλλο πάθημα, ὡΣιμο-

8. μέρος] Stobaeus: μὴ καὶ πίντες ὅψει ὁλίγους—ἴδιωτοι, τολλάς δὲ τ. τυρ. Sed liber Paris. habet: μέρον καὶ πλεονεῖον ὅψει εὐχεῖσις ὁλίγους τῶν ίδιωτῶν οὐ πέντες τολλάνδι. τ. τ. In edd. vett. est ίδιωτῶν excepita Hallensi et Caftalionex; verum est etiam in margine Villois.

9. τολλαπλάσια] Codex Lipf. τα-
κετλάσια habet. Paulo antea γεννητον
pro αὐτῷ ex Stobaeo MSto recepit
Zeune.

τοῦ μὲν γὰρ] Stobaeus editus καὶ

γὰρ τοῦ μὲν habet.
τὸ δὲ τούτον] Intellige τι, quod Stobaeus additum habet.

10. ίδιωτος] Ex Stobaeo δι', recepit Zeune: rectius indidem δι' inter τούτους inseruit, et σινείη μιατείη σινείη. Marg. Villois. τοῦ διδλίους dat.

τοῦ διδλίους;] Marg. libri Villoisoni cum Lipf. Codice ταλλά dant.

Cap. V. 1. διδλίους] Marg. Vil-
lois. habet διδλίους διδλίους.

πόδη, τῶν τυράννων. Γρυγώσκουσι μὲν γὰρ οὐδὲν ἡττεν τῶν ιδιωτῶν τοὺς κοσμίους τε, καὶ σοφοὺς, καὶ δικαίους. Τούτους δέ, ἀντὶ τοῦ ἄγασθας, Φοβᾶνται· τοὺς μὲν ἀνδρείους, μὴ τι τολμήσουσι τῆς ἐλευθερίας ἔνεκεν· τοὺς δὲ σοφοὺς, μὴ τι μηχανήσωνται· τοὺς δὲ δικαίους, μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ τλῆθος ὑπ’ αὐτῶν προστατεῖσθαι. "Οταν δὲ τοὺς τοιούτους διὰ τὸν Φόβον ὑπεξαίρανται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρησθαί, ἀλλ' ἢ οἱ ἀδίκοι τε καὶ ἀκρατεῖς καὶ ἀνδραποδάδεις; Οἱ μὲν ἀδίκοι τιστεύμενοι, διότι Φοβᾶνται, ὥσπερ οἱ τύραννοι, τὰς πόλεις, μῆκτος ἐλεύθερα γενόμενα εὐκρατεῖς αὐτῶν γένονται· οἱ δὲ ἀκρατεῖς, τῆς εἰς τὸ παρὸν ἔχοντος ἔνεκα· οἱ δὲ ἀνδραποδάδεις, διότι οὐδὲ αὐτὸς ἀξιῶσιν ἐλεύθεροι εἶναι. Χαλεπὸν οὖν καὶ ταῦτο τὸ τάδηλημα ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι, τὸ ἄλλους μὲν ἴγεισθαι ἀγαθὸς ἀνδρας, ἄλλοις δὲ χρησθαί ἀναγκάζεσθαι. "Ετι δὲ Φιλόπολιν μὲν ἀναγκηζει τὸν τύραννον εἶναι· ἀνευ γὰρ τῆς πόλεως αὕτη ἀν σώζεσθαι δύναστο αὕτη ἀν εὐδαιμονεῖν. 'Η δὲ τυραννίς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑωτῶν πατρίσιν εὐκαλεῖν. Οὔτε γὰρ ἀλκίμειος αὕτη εὐόπλους χαίρουσι τοὺς πατέρας παρακενάζοντες, ἀλλὰ τοὺς ξένους δινατατέρους τῶν πατέρων ποιῶντες ἥδονται μᾶλλον, καὶ τούτοις χρῶνται δόρυ-Φόροις. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ, ἀν εὐετηριῶν γενομένων ἀφθο-
νία τῶν ἀγαθῶν γίγνεται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύρα-

κορίνθιος τῷ] Stobaeus ἀληθίνως πο-
τίνιαν, vocabulo aptiore; nec licet
ex fictione sequenti οὐδὲ ἀληθεστά-
τος afflumere, ut oportitos κορίνθιον;
nam nec σοφίς, i. e. doctis ad exco-
gitandum aliquid, et soleritis, op-
ponuntur ἀσπερτοί, quod putabat vir
doctus.

2. ἀντιξέμποντα] Puto ἀντιξέμποντα
scribendum ab ἀντιξεμπόνοις.

ἀνει, τῷ] Castilio dedit ἀνει, καὶ τῷ.

3. αὐτὸν ἀνιδαιμονῆ] Hoc alterum
dicit ex Juntinga revocabit Zeune, ite-
rum omisit Weiske.

ἴγελεῖ] Dum enim peregrinos
adficiscit, civibus ignominiam con-
trahit quasi ad eandem operam inu-
tilibes vel minus aptis.

διανοτήτων] Cod. Lipf. διανοτήτων
dat; ex margine Villioi. διανοτήτων
annotatur.

4. συγχαίρει] Cod. Lipf. συγχαίρει

νος. Ἐκδιεστέρους γὰρ αὐτοῖς ταπεινωτέρους αὐτοῖς αὔγεις
χρῆσθαι.

CAPUT VI.

1 ΒΟΤΛΟΜΑΙ δέ σοι, ἔφη, ὁ Σίμωνίδης, κάκείνας τὰς
εὐφροσύνας δηλῶσαι; ὅταν ἐγὼ χράμενος, ὅτι ἦν ιδιώτης,
τὸν, ἐπειδὴ τύραννος ἐγένομην, αἰσθάνομαι στερόμενος αὐ-
τῷν. Ἐγὼ γὰρ ξυπῆν μὲν πλικισταῖς ηδομένος ηδομέσθοις
ἔμοι, συνῆν δὲ ἐμαυτῷ, ὅποτε ησυχίας ἐπιθυμήσαιμι,
διῆγον δὲ ἐν συμποσίοις ταλλάκις μὲν μέχρι τοῦ ἐπιλα-
θέσθαι τάνταν, εἴ τι χαλεπὸν ἐν ἀνθρωπίνῳ θέω ἦν,
ταλλάκις δὲ μέχρι τοῦ ὥδαις τε καὶ θαλίας καὶ χοροῖς
τὴν φυχὴν συκαταπηγύναι, ταλλάκις δὲ μέχρι κοινῆς
3 ἐπιθυμίας ἔρις τε καὶ τῶν ταρόντων τὸν δὲ ἀπεστέρη-
μαι μὲν τῶν ηδομένων ἔμοι, διὰ τὸ δούλους ἀντὶ φίλων
ἔχει τοὺς ἑταίρους ἀπεστέρημαι δὲ αὐτὸς τοῦ ηδέως
ἔχεινοις ὄμιλοιν, διὰ τὸ μηδεμίαν ἐνορᾷν εὐνοιαν ἔμοι παρ'
αὐτῶν. Μέθην δὲ καὶ ὑπνον ὄμοιας ἐνέδως Φυλάστο-
ματ. Τὸ δὲ Φοβεῖσθαι μὲν ὅχλον, Φοβεῖσθαι δὲ ἐργ-
μίαν, Φοβεῖσθαι δὲ ἀφυλαξίαν, Φοβεῖσθαι δὲ καὶ αὐ-
τοὺς τοὺς Φυλάστοτας, καὶ μήτ' ἀνόπλους ἐθέλειν ᔭχειν
τῷρι αὐτὸν, μηδὲ ἀπλισθένους ηδέως θεᾶσθαι, πῶς οὐκ
5 ἀργαλέον ἔστι τῷρεγμα; ἔτι δὲ ξένοις μὲν μᾶλλον ἢ πο-

dat cum edd. vett. verum dedit Stephanus.

σύνετον] Stephanus *σύνετον* malebat; negligentiam scriptoris excusat Zeune comparato cap. iv. 2.

Cap. VI. 2. φῶται ετ.] Liber Lips. et omittit.

ἰνδοπίνια] Ex sequentibus suspicor olim *μίθη*, vel simile vocabulum possum suisse h. l. *μίθηπας*, malebat Weiske.

3. *εὐτέλειαν τοῦ*] Castalianis et Brodsei lectionem *εὐτέλειαν τοῦ* restituit Zeune;

εὐτέλειαν malebat Stephanus, quæna equidem sequi malim. *εὐτέλεια* est in libro Lipsiensi, *εὐτέλεια* in margine Vil-kois.

4. *φελάσσωντας*] Stobæus editus phænomena, rectius Codex Paris.

ἀντέλλωντας] Cod. Lips. *κατέλλεις* Ιχθύων. Etiam Stobæus *Ιχθύων* λέγει. *ἀρμάτων*] Stobæi editio glossem *χαλεπῶν* exhibet.

5. *ξίνος*, μὴ μᾶλλον δ] Vulgatum ordinem *ξίνος*, μᾶλλον μὲν δ ita mutauit Weiske, addicente libro Lipsiensi.

λέπας πιστούειν, Βαρβάρος δὲ μᾶλλον ἡ Ἑλλήσιν, ἐπι-
θυμεῖν δὲ τὰς μὲν ἀλευθέρους δούλους ὅχειν, τὰς δὲ δού-
λους ἀναγκάζειν τοιεῖν ἀλευθέρους, οὐ πάντα σὸι
τῶντα δοκεῖ Φυχῆς ὑπὸ Φόβων καταπεπληγμένης τεχ-
μέρια εἶναι; Οὐ γέ τοι Φόβος οὐ μόνον αὐτὸς ἐνώπιον ταῖς
Φυχαῖς λυπηρός ἔστι, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ηδέων συμ-
παρακολοῦσθαινονταί λυμεῖν γίγνεται. Εἰ δὲ καὶ οὐ τολε-
ρικῶν ἄμπευρος εἴ, ὁ Σιμωνίδης, καὶ ἡδη ποτὲ πολεμία
Φάλαργγι ταλασίον ἀντετάξω, ἀναμνήσθητι, τοιούν μὲν
τίνα σῖτον ἥρου εἰς ἐκείνη τῷ χρόνῳ, ποῖον δέ τίνα ὑπνον
ἐκείνης· οἷα μέντοι σὺν τότε ἦν τὰ λυπηρὰ, τοιαῦτ' ἔστι δὲ
τὰ τῶν τυράννων, καὶ ἔτι δεινότερα· οὐ γὰρ εἴ τις ἀναγίας
μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολεμίους ὅραις νομίζουσιν αἱ
τύραννοι. Ταῦτα δὲ ἀκούγας ὁ Σιμωνίδης, ὑπολαβὼν
ἔπειν, ὑπέρου μοι δοκεῖς ἔντα λέγειν. Οὐ γὰρ τόλεμος
Φοβερὸν μέν· αὐλλ' ὄμως, ὁ Ίερον, ἡμῖν γε ὅταν ὥμερ
εἰ στρατιᾷ, Φύλακας προκαθιστάμενος, Θαρραλέως δι-
πνου τε καὶ ὑπονομεύειν. Καὶ ὁ Ίερον ἔφη· Ναὶ 10
μὰ Δία, ὁ Σιμωνίδης, αὐτῶν μὲν γὰρ προφυλάσσουσιν αἱ
νόμοι, ὡστε τῷρεὶ εἰστῶν Φοβῶντας καὶ ὑπὲρ ὑμῶν· αἱ δὲ
τύραννοι μισθεῖσι Φύλακας ἔχουσιν, ὡσπερ Θεριστάς· καὶ 11
δέ μὲν δίπτον τὰς Φύλακας μηδὲν αὕτα πιεῖν δύνασθας,
αἱς τιστούσι εἴναι· πιστὸν δὲ ἓνα πολὺ χαλεπώτερον εὑρεῖν

· *καρδίσμενοι* δι] Vulgatum et ita cum
Bachio correxit Weiske.

φίδιον] Lips. Codex φίδιον et dat.
Etiama margo Villois. Stobaei Codex
Parisi. φίδιον et dant, editus vero Stobaeus
τεραπονητηρίων. Paulo antea
lasciv. ἀνογ., τοιούς Stobaeus.

6. ‘Ο γέ τοι] Codex Lips. ι γέ τοι
dat. Deinde Stobaeus dat: εὐρητέρ-
μερτόν λαρυνγόν λοτην.

7. *πολεμίοις*] Lips. liber dat τολε-
μίοις.

8. *ταῦτα λοτην]* Edd. vett. ταῦτα
λοτην. Lips. liber ταῦτα λοτην, margo
Villois. ταῦτα λοτην.

9. *Ιουτίνα* et margo Steph.
dant frons. Paulo antea ταῦτα dat
margo Villois.

10. *γάμοις γε*] Ita cum Juntinga et Sto-
phano Zeune vulgatum et correxit.

11. *τουχάντας*] Juntinga cum marginis
Steph. λαυχάντας. Eadem est varie-
tas in Cytopr. iii. 1, 24.

10. *οὐδὲν*] Scilicet τοῦ φυλάκου.

ἢ πάντι τολλοὺς ἐργάτας ὁποίου βούλει ἔργου, ἄλλως το
καὶ ὅπόταν χειρισταν μὲν ἔνεκαι παρῶν οἱ Φιλάσσον-
τες, ὅτι δὲ αὐτοῖς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺ πλείω λαβεῖν
ἀποκτείνεσθι τὸν τύραννον, ἢ ὅσα πολὺν χρόνον Φιλάσσον-
τες ταφὴ τοῦ τυράννου λαμβάνουσιν. “Ο δέ εὑρίσκεται
ἡμῖν, ὃς τοὺς μὲν Φίλους μάλιστα εὗ ποιεῖν δικαιόεσθαι,
τοὺς δὲ ἐχθρὸς πάντας μάλιστα χωρούμεθα, οὐδὲ ταῦθι
οὔτες ἔχειν. Φίλους μὲν γὰρ πᾶς ἀντινομίσας τοτὲ εὖ
τοιεῖν, ὅταν εὖ εἰδῆς, ὅτι ὁ τὰ πλεῖστα λαμβάνειν ταφὰ
σαὶ, ἥδιστ’ ἀντί τοι τάχιστα εἴρη ὀφθαλμῶν σου γένεστο; ὁ
τι γὰρ ἀντιτινέται λαβεῖν ταφὴ τοῦ τυράννου, οὐδὲν αὐτοῦ
νομίζειν, τῷριν ἀντί ἔχειν τῆς τούτου ἐπιχρεατίας γένεται.
14. Ἐχθρὸς δὲ αὖτις ἀν Φαίνεις μάλιστα τοῖς τυράννοις
ἔχειναι χωρῶνται, ὅταν εὖ εἰδότης, ὅτι ἐχθρὸς αὐτῶν εἰσὶ¹²
πάντες οἱ τυραννούμενοι; τούτους δὲ μήτε κατακτείνειν ἀ-
παντας, μήτε δεσμεύειν οἵον τε ἡ· τίνων γὰρ ἔτι ἄρξει;
ἄλλη εἰδότης ὅτι ἐχθροί εἰσι, τούτους ἄμα μὲν Φιλάσσο-
τες σφαῖς δέν, καὶ χρησθεῖσι δὲ αὐτοῖς ἀναγκάζεσθαι. Εὖ
δέ ἔσθι καὶ τάπο, ὡς Σιμωνίδης, ὅτι καὶ, οὐς τῶν πολιτῶν
δεδίστη, χαλεπῶς μὲν αὐτοὺς ζεῦτας ὄφασι, χαλεπῶς
δὲ ἀποκτείνουσιν. ὑπέπερ γὰρ καὶ ἵππος εἰ ἀγαθὸς μὲν
εἴη, Φοβερὸς δὲ, μὴ ἀπήκεστάν τι τοιότη, χαλεπῶς μὲν

12. ἡ γένεσις] Lectionem edd. vett. ἡ ξιλώνεις Leopardus Emond. viii. 15. mutabat in εἰ η ξιλώνεις. Altera lectione est Stephanianae editionis.

13. τοῦ τυράννου] Articulum omittit Lips. liber. Deinde lauro margo Villio.

14. εἴναι τοῦ τυράννου γάρ] Ita vulga-
tum εἴναι τοῦ τυράννου γάρ (quod in εἴ-
ναι γάρ cum Zeunio mutavit
Weiske) correxit H. Stephanus, ap-
probante libro Lipsiensi et ipsa ver-
borum fructuaria. A precedenti enim

ītav pendet non solum hoc εἴναι τοῦ τυράννου, sed sequens etiam φιλάσσοντας δίη. Quod ait Zeune frequentem esse usum particularum ē γένει in Cyri disciplina, semper euidem initio orationis positas vidi, et similis est earum usus apud Platonem, de quo Heindorfius meus ad Phaedrum p. 315.

φιλάσσοντας δίη] Interseratum vul-
go εἴναι cum Cod. Lipf. omisi. Sequens
enim καὶ non respondet hauc εἴναι, sed
antecedenti δίη, ut δι illi μέση.

15. ταῦτα] Cod. Lipf. ταῦτα dat.

ὅτι τις αὐτὸν ἀποκτείναι, διὰ τὴν ἀρετὴν, χαλεπῶς δὲ
ζῆντι χρῆστος, εὐλαβούμενος, μή τι ἀνήκεστον ἐν τοῖς κιν-
δυνοῖς ἔργασθαι. Καὶ ταῦλα γε κτήματα, ὅσα χα-16
λεπτὰ μὲν, χρήσιμα δὲ ἔστιν, ὁμοίως ἀπαντα λιπτῆ μὲν
τοὺς κεκτημένους, λιπτῆ δὲ ἀπαλλασσομένους.

CAPUT VII.

ΕΠΕΙ δὲ ταῦτα αὐτῷ πάκουτε ὁ Σιμωνίδης, εἶπεν,¹
δούκεν, ἔφη, ὁ Ἰέρων, μόγα τι εἴναι ἡ τιμὴ, ἢς ὄργομενος
οἱ ἀνθράκοι πάντα μὲν τάρον ὑποδύονται, τάντα δὲ κίν-
δυνον ὑπομένουσι. Καὶ ὑμεῖς, ὡς δούκε, τοιαῦτα πρά-²
γματα ἔχοντες, ὅποτα λέγετε, τῆς τυραννίδος, ὅμως προ-
πτεῖς Φέρεσθε εἰς αὐτὴν, ὅπως τιμᾶσθε, καὶ ὑπηρετῶσι
μὲν ὑπὲν τάντες πάντα τὰ τρεσταττόμενα ἀπροφασί-
στας, τερεβλέπωσι δὲ τάντες, ὑπανιστῶνται δὲ ἀπὸ τῶν
θάκων, ὃδαν τε παραχωρῶσι, γεράιρωσι δὲ καὶ λόγοις
καὶ ἔργοις πάντες οἱ παρόντες ἀεὶ ὑμᾶς· τοιαῦτα γὰρ δῆ
τικοῖς τὰς τυράννους εἰ ἀρχόμενοι, καὶ ἄλλον ὃν τινα
ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι. Καὶ γάρ μοι δοκεῖ, ὁ Ἰέρων,³
τούτῳ διαφέρει ἀπὸ τῶν ἄλλων ζώων, τῷ τιμῆς ὄργε-
σθαι. Ἐπεὶ σιτίοις γε καὶ ποτοῖς καὶ ὕπνοις καὶ ἀφρο-

Cap. VII. 2. ὑπερτιμῶ] Conjunctionum in hoc verbo et sequentibus
τηρεβλέπωσι, παραχωρῶσι, γεράιρωσι
pro indicativo prima restituit Stephanus altera, cumque modum ex-
prefsit versio Aretini.

τοὺς τυράννους] Ita monente etiam Heinendorfio meo scripti pro τοῖς τυράν-
νοις, quem casum damnat sequens ἀλλος, quod tamētamen Ἀμιλ. Portus in
ἀλλος, Leoncl. in ἀλλος αὐτοῦ μu-
tatum voluit. Deinde τυρχάνως liber
Lip.

3. ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων] Quin ἀ-
νὴρ; si vere dicitur scit. extrem.
ἀνὴρ δὲ καὶ σύζητι ἀνθρώπου τριτόνη-
μον. Deinde a ζώων genere distinguitur

ἀνθρώπος, non ἄνηρ, quod in genere
humano pro τοῖς, aliquis, absolute po-
situm vidimus in Οeconomico.

τοιὶ εἰρίει γι] Vulgatum et mu-
tavi. Ita enim noster in Econ. vii. 6.
τοιὶ ταὶ γι ἄμφοι γεντίοις τέλον καλῶς
Ἄλι: πατεριδεύσιμον. Anab. i. 3. 9.
σόρις γὰρ ἡμις ἵτι λινον σεραντονται
τοιὶ γι εὐ ευτιμεῖδα εὐτρο. Plato
Gorgias scit. 46. Ιστινοῖς τὸν εὐφρε-
στον—διὰ τὸν αὐτὸν ἀνανδέιται. τοιὶ γι
εἰς ἓξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν ἡ βασιλίου νιστ
ίναι—εἰς εὐχην καὶ πάνω τὸν εὐφρε-
στον; Ceterum εἰρίει confuetudinem
Xenophontis postulare censebat
Zcunde.

δισίοις τάντα ὄμοιοις ἥδες· οὐκέ τὰ ζῶα· ή δὲ Φιλοτίμια αἵτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῶοις ἐμφύεται, αἵτ' ἐν ἀπαρι
ἀνθρώποις⁴ οἷς δὲ ἀν ἐμφῦ τιμῆς τε καὶ ἐπάνου ἔρει,
οὗτοι εἰσὶν ἄλλοι εἰ ταλεῖστον μὲν τῷν βοσκημάτον διαφέ-
ροντες, ἄνδρες δὲ, καὶ σύχεται ἀνθρώποις μόνον νομιζόμενοι.
5 Ωστε ἔμοι μὲν εἰκότως δοκεῖτε τάντα πάντα ὑπορέαν,
ἀν φίρετε ἐν τυραννίδι, ἐπίκτερ τιμᾶς διαφερόντας τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων. Καὶ γὰρ οὐδεμία ἀνθρώπινή ἡδονὴ⁵
τῶν θείου σύγγετέρω δοκεῖ εἶναι, η η περὶ τῶν τιμᾶς εὐ-
δροσύνη. Πρὸς τάντα δηλοντες εἴπειν ὁ Ιέρων, ἀλλ', ὁ Σιμο-
νίδης, καὶ αἱ τιμαὶ τῶν τυράννων ὄμοιαι ἐμοὶ δοκεῖσιν εἴ-
ναι, οὐάπτερ σύγων τὰ ἀφροδίσια ὅπτα αὐτῶν ἀπέδοξα.
6 Οὔτε γὰρ αἱ μὴ ἐξ ἀντιφιλούντων ὑπαργύριαι χάροτες ἡμῖν
ἔδοκουν εἶναι, οὔτε τὰ βιαστα, ηδέα εφείνετο. Ωστάτες
τάντοις οὐδὲ αἱ ὑπαργύριαι παρὰ τῶν Φοβουμένων τιμαί εἰσι.
7 Πῶς γὰρ ἀν Φαιώνειν η τοὺς βία ἐξανισταμένους θάκον,
διὰ τὸ τιμᾶν τοὺς ἀδικοῦντας ἐξανιστασθαί, η τοὺς ὁδοῦ
ταραχωρῶντας τοῖς κρίττοις, διὰ τὸ τιμᾶν τοὺς ἀδι-
κοῦντας ταραχωρέων; Καὶ δῶρά γε διδόσασιν αἱ τωλλαὶ
τούτοις, οὓς μισῶσι, καὶ τάντα ὅταν μάλιστα Φοβῶνται,
μή τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν τάθωσιν. Ἀλλὰ τάντα μὲν,
οἵματι, δούλειας ἔργα εἰκότως ἀν νομίζετο· αἱ δὲ τιμαὶ
9 ἔμοιγε δοκοῦσιν ἐκ τῶν ἐναντίων τούτοις γίγνεσθας. "Οταν
γὰρ αἱ ἀνθρώποις ἄνδρες πηγοσάμενοι εὐεργετεῖν ικανὸν εἴ-
ναι, καὶ ἀπολαύσειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες, ἐπειτα
τοῦτον ἀντα στόμα τε ἔχωσιν ἐπανοῦντες, θεῶνται τ' αὐτὸν

4. ἢ φίρετε οὐ τυραννίδι] Liber Lips. & p. ταῦτα οὐ τῇ τρῃ. unde articulum τῇ additum malum.

5. Οὕτοι γάρ] Cod. Lips. οὕτω γάρ dat.

παρὰ τοῦ φοβ.] Hoc ex libro Lips. et margine libri Villoisani substituti vulgato iur.

7. Δῶρα! Edd. vett. Δῶρα datant.

9. αἱ ἀνθρώποι] Articulum omisit Codex Lips. deinde ἀπελεύθερο malebat Stephanus.

ἴχων] Edd. vett. ίχων. Weiske ίχων ait esse propterea. Sed usia fere Homericō addita particula connectit membra et concinnitatem cum au-

αἰς οἰκεῖοι ἔκαστος ἀγαθὸν, εἰκόντες τε παραχωρῶσι τούτῳ
ιδῶν, καὶ θάκην ὑπανιστῶνται φιλοῦντες τε καὶ μὴ Φο-
βούμενοι, καὶ στεφανῶσι κοινῆς ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας
ἔνσκα, καὶ δωρεῖσθαι ἐθέλωσιν, οἱ αὐτὸι ἔμοιγε δεκάσι
τιμᾶν τε τῶντον ἀλεθῆς, οἱ ἀν τοιαῦτα ὑπουργήσασι, καὶ ὁ
τούτων ἀξιόμενος τιμᾶσθαι τῷ ὄντι. Καὶ ἔγραψε τὸν μὲν 10
αἵτινα τιμάμενον μακαρίζων αἰσθάνομαι γὰρ αὐτὸν οὐκ
ἐπιβαυλεύμενον, ἀλλὰ φρεγτίζομενον, μὴ τι πάθη, καὶ
ἀρέβως, καὶ ἀντιφθόνως, καὶ ἀκινδύνως, καὶ εὐδαιμό-
νος τὸν βίον διάγοντα· ὁ δὲ τύραννος, ὡς ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων κατακεκριμένος δι' ἀδικίαν ἀποδῆσκεν, οὕτως,
ὡς Σιμωνίδης, εἴ τιθι, καὶ νόκτα καὶ ημέραν διάγει.
Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πάντα δίηκονται ὁ Σιμωνίδης, καὶ πῶς, 11
ἔφη, ὡς Ἱέρων, εἰ οὕτω ποτέρον ἔστι τὸ τυραννεῖν, καὶ ταῦτο
σὺ ἔγραψας, οὐκ ἀπαλλάττῃ οὕτω μεγάλου κακοῦ οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος μὲν δὴ οὐδεὶς τώποτε ἐκὼν εἶναι τυραννί-
δες ἀφεῖτο, ὅπερ ἂν ἀπαξῆ κτίσαιτο; "Οτι, ἔφη, ὡς Σι- 12
μωνίδη, ταῦτη ἀθλιότατον ἔστιν η τυραννίς· οὐδὲ γὰρ
ἀπαλλαγῆναι δικαῖον αὐτῆς ἔστι. Πῶς γὰρ ἂν τις
ποτὲ ἐξαρκέσεται τύραννος η χρήματα ἐκτίνων, ὅσους ἀφεί-
λετο, η δεσμὸς ἀπιπάσχει, ὅσους δὴ ἐδεσμευτεν, η
ὅσους κατέκτανε, πῶς ἂν ικανὰς ψυχὰς ἀπιπάρασχοιτο
ἀποθανουμένας; 'Αλλ' εἴπερ τῷ ἄλλῳ, ὡς Σιμωνίδη, λυ- 13

meto efficit. Супор. iv. 3. 14. Ι γι
μὸν μάλιστ' ἀν τη φοβούσιν, μὴ, εἰ δεῖ-
σαι Ιρί ζετον παντούσιν πρότερον ἀμάτ,
τροι διερβῶν τὸ ίερον τοῦτο, πάντοτε
μόνοι εὐθέα ίεται ἀματ μόνοι τα ίεταν; Ina-
m, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο διερχόμενον.

11. δὲ οὐδὲ,] Codex Lips. οὐδὲ, o-
misit. Post verbum κανοῦ signum in-
terrogationis sustuli et sententiam
continuam usque ad verba οὐτι οὐ.

περίσσετο] Margo Stephan. et Vil-
lois. περίσσετα annosvit. δοτει pro
στηρι δας Codex Lips.

12. ταῦτη] Codex Lips. η ταῦτη
dat cum edd. vett.

ἢ δευτεροὶ ἀνταρέσχει] Vulgatum
ἀνταρέσχει, a Dorvillio ad Chari.
p. 217. damnatum, revocavit tamen
Weiske, quem sero punivit. Quod
dedi ex Dorvilli correcione, nec
ipsum est sanum. Post illud enim
initium, τοῦτο ἔκφραστον τόπον, η λα-
ίνων, sequi debet nunc ἀνταρέσχει,
certe η δευτεροὶ τοῦ διανταρέσχει;
ἀπαδικουμένας;) Persuasi mihi ἀν-
ταρέσχει, scripsisse Xenophontem.

σιτελεῖ ἀπάγγειλας, οὐδέ, ἐφη, ὅτι τοράκια ὄμων
εὑρίσκει μάλιστα ταῦτα λυσίτελαιν ποτῆσαι. Μόνη
γὰρ αὐτῷ αὕτη ἔχει, αὕτη καταθέτει τὰ κακὰ λυ-
σίτελεῖ.

CAPUT VIII.

1 ΚΑΙ ὁ Σιμωνίδης ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν νῦν,
ὦ Ιέρων, ἀδύκιμος ἔχει σε πρὸς τὴν τυραννίδα εἰς θαυ-
μάζων, ἐπείπερ ἐπιθυμῶν Φιλέσθας ὑπ' ἀνθρώπου, ἐμ-
ποδῶν σοι τούτων νομίζεις αὐτὴν εἶναι. Ἐγὼ μέντοι ὄχητο
μηδεὶς διδάξαι σε, ὅτι τὸ ἄρχοντον εἴδεις ἀποκαλέσαι τῷ
2 Φιλέσθας, ἀλλὰ καὶ πλεονεκτεῖ γε τῷ ιδιωτείας. Ἐπι-
σκοπῶντες δὲ αὐτὸν, εἰ αὐτῶν ἔχει, μάτια ἔχειν σκοπῶ-
μεν, εἰ διὰ τὸ μεῖζον δύνασθας ὁ ἄρχοντος καὶ χαρίζεσθας
πλείστης δίνεις ἀεὶ, ἀλλ', ἀν τὰ ὄμοια ποιῶσιν ὃ τε ιδιωτής
καὶ ὁ τύραννος, ἐνός, πότερος μεῖζων ἀπὸ τῶν ὅσων πτά-
σθας χάριν. Ἀρέσκομαι δέ σοι ἀπὸ τῶν μικροτάτων πτά-
3 φαδεγμάτων. Ἰδίῳ γὰρ πρῶτον προσεκτάτω τίκαν Φι-
λίκων ὁ τε ἄρχοντος καὶ ὁ ιδιωτης. Ἐν ταύτῃ τῷ ποτέρου
πρόστροφον μᾶλλον εὐφραίνει τὸν ἀκούσαντα νομίζεις; Ήδι-
δη, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτέρου δεκτεῖς
ἔπαινον ἔχεισθας μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην; Δύσας δὲ
τημησάτε εἰμάτερος· τὴν πλαρχήν ἐποτέρου τιμὴν μεῖζον ἀν-

Mortuus animam redidit; sed tyran-
nus pro multis civium cæde redi-
dere totidem animas morte violenta-
nas potest.

Cap. VIII. 1. [Ἐγεν μω] Edd. vett.
μω ἔχει dant. Paulo antea τῷτον νο-
μέζων margo Villio.

πλειστοῖς γι] Vulgatum πλειο-
ντοι Castilio corrèxit probante Ste-
phano. At particulam γι quid h. l.
significare dicetam;

2. [Ἐγεν μω] Edd. vett. lectionem

revocavit Weiske, quam cum Castra-
lione consentiente Cod. Lipf. in πρέ-
σει mutarunt recentiores. At ita de-
batur esse optativus, non indicativus;
contra ad πρέσεων repetendum est
δύναται δι.

3. [Ἐγεν μω] Vocabulum omisit li-
bet Lipf.

τημησάτο] Honoris causa ad em-
nam vel viscerationem vocat. Deinde
ιερυγχάνειν dabant add. vett.

χάριτος δοκεῖς τυγχάνειν; καί μνοτα θεραπευσάτωσαν
όμοιώς· οὐκαν τοῦτο σαφές, ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων
θεραπεῖαι καὶ χαρὰν ἐμποιῶσι μεγύστην; δοτανταν δὲ
τὰ ἴσα· οὐ καὶ ἐν τούτῳ σαφὲς, ὅτι αἱ ἀπὸ τῶν δυνατω-
τάτων ἡμίσεις χάριτες πλέον ἡ ὄλον τὸ παρὰ τοῦ ἰδιάτου
δῶματα δύνανται; Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἐκ θεῶν τιμῆς
τις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἀνδρὶ ἀρχοντί. Μὴ γὰρ
ὅτι καλλίστα πιεῖ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον
θεώμεθα τε ἥδισαν ὅταν ἀρχή, ἡ ὅταν ἰδιωτεῖη, διαλεγό-
μενοί τε ἀγαλλόμεθα τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον, ἡ
τοῖς ἐκ τῶν ἵσου ἡμῶν ὅστι. Καὶ μὴν παιδικά γε, ἐν οἷς δὲ
δη καὶ σὺ μάλιστα κατεμέμψω τὴν τυραννίδα, ἥκιστα
μὲν γῆρας ἀρχοντος δυσχεραίνει, ἥκιστα δὲ αἰσχος, πρὸς
ἐν ἀν τυγχάνοι ὄμιλον, τούτου ὑπολογίζεται. Αὐτὸ γὰρ
τὸ τετιμηθαί μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥστε τὰ μὲν δυσ-
χῆς ἀφανίζειν, τὰ δὲ καλὰ λαμπρότερα ἀναφαίνειν.
Οπότε γε μὴν ἐκ τῶν ἵσων ὑπουργημάτων μειζόνων χα-
ρτῶν ὑμεῖς τυγχάνετε, πῶς οὐκ, ἐπειδάν γε ὑμεῖς τολ-
λαπλάσια μὲν διαπράττοτες ἀφελεῖν δύνησθε, τολλα-
πλάσια δὲ διηρεῖσθαι ἔχετε, ὑμᾶς καὶ πολὺ μᾶλλον φύ-
λεῖσθαι τῶν ἰδιωτῶν προσήκει; Καὶ ὁ Ἱέρων εὐθὺς ὑπο-
λαβὼν, ὅτι τὴ Δία, ἄφη, ὁ Σιμωνίδης, καὶ εἴτε ὃν ἀπεχθά-
νοται αἱ ἀθροποιοί, ἥμᾶς πολὺ τολείω τῶν ἰδιωτῶν ἀνάγκη

4. τοῦ διάτονος] Articulum omittit liber Lips.

5. ταῦται] Scilicet ἡ ἀρχὴ, ex ἀρ-
χην repetenda cogitatione.

διαρ.] Vocabulum adjectum primus Castellio cumque fecerunt Zeune; contra μᾶλλον cum Brodzeo Stephanus et Leoncl. inferi maluerunt.

6. θεωρεῖτε τὸν ἀρχην] Vulgatum θεωρεῖτε τὸν ἀρχην ex Cod. Lips. et margine Villois. correxi: deinde θεωρεῖτε ίδειν liber habet, quod est in Steph. secunda et ipso pressus: fe-

quens τοῦτο pro vulgato θεωρεῖ debetur Weiskio: refertur ad ἀρχην. In Steph. sec. præterea margo τοῦτο δι-
monstravit, quod est etiam in margine Villois.

7. ἀφελεῖν δύνασθαι] Mirum Weiskio antiquum δυνάσθαι placuisse, dannata vera Stephani conjectura. Idem viuum τοῦτο δύσας revocavit via dectus in Memor. i. 2, 35. iv. 3, 4-
6. 9. non admonito lectoris. In mar-
gine Villois. est δύνασθαι.

8. διδούσιν, ἀρεῖ] Ima admodum

9 ἔστι τραγυματίσθαι. Πρακτέον μὲν γε χόρματα, εἰ
μέλλοιμεν ἔχει δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα· αὐταγκαστέον δὲ
Φυλάσσειν, ὅτα δεῖται φυλακῆς· κολαστέον δὲ τοὺς ἀδί-
κους, κωλυτέον δὲ τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους. Καὶ ὅτα
γε τάχας καρὸς παραστῇ, ἡ πεζὴ ἡ κατὰ Θάλασσαν
10 ἔχομαι-θαί, οὐκ ἐπιτρέπτεο τοῖς ῥάδιον γρῦπαιν. Ἔτι δὲ
μηδοφόρων μὲν ἀνδρὶ τυράννῳ δεῖ τούτου δὲ βαρύτερον
Φόρημα σίδεν ἔστι τοῖς πολίταις. Οὐ γὰρ τυράννοις ισοτί-
μους, ἀλλὰ πλεονεξίας ἕνεκα γομίζουσι τούτους τρέφεται.

CAPUT IX.

1 ΠΡΟΣ ταῦτα δὴ πάλιν εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, ἀλλ' ὅπως
μὲν οὐ πάνταν τούτων ἐπιμελητέον, ὁ Ίεραν, οὐ λέγω.
Ἐπιμέλειαι γε μέντοι μοι δοκῶσιν αἱ μὲν πάντα πρὸς
2 ὄχθας ἄγειν, αἱ δὲ πάντα διὰ χαρίτων εἶναι. Τὸ μὲν
γὰρ διδάσκειν, ἡ ἔστι βέλτιστα, καὶ τὸν κάλλιστα ταῦτα
ἔχοργαζόμενον ἐπαινεῖν, καὶ τιμᾶν, αὕτη μὲν ἡ ἐπιμέλεια
διὰ χαρίτων γίγνεται· τὸ δὲ τὸν ἐνδεῶς τι τοιοῦτα λαδο-
ρᾶν τε καὶ αὐαγκάζειν, καὶ ζητεῖν καὶ κολάζειν, ταῦτα
3 δὲ ἀνάγκη δι' ἀπεχθέας μᾶλλον γίγνεσθαι. Ἐγὼ οὖν
Φημὶ, ἀνδρὶ ἀρχοντι τὸ μὲν τὸν ἀνάγκης δέομενον ἄλλοις

meo primus distinxit verba Weiske,
commate collocato post ἀνθεψοι,
quod erat post ἀρέτας.

9. *μή γε*] Weiske μή, γὰρ scriben-
dum censet, deinde μιλλάρει, hoc
quidem posterius verissime.

10. *φέρμα*] Margo Steph. et Vil-
lois. φέρμα annotavit.

ιερίμαν] Huic librorum lectioni
(Cod. Lips. *ιερίμαν* dat) Brodæus *vi-*
tium tolli putabat inferendo μήνον ante
τυράννον; contra in locum *ιερίμαν*
Leoncl. *τυράννος*, Dorvillius *ιερίμαν* sub-
stitui voluerunt; *ιερίμαν* ex versione
Aretini adscivit Zeune. Videtur re-
conditam aliquod vocabulum latere
in vito aperto.

Cap. IX. 1. *Ἄντη & Σιμ.* Cod.
Lipf. δ Σιμ. ἀπτον.

ἰερίμαν γι] Ex Stobæo p. 320.
assimil. γι, quod ibi etiam Codex Pa-
riensis a Grotio comparatus dat.

2. *δέομενον*] Ex Stobæo et addidit
Zeune, qui et sequente *ἴερημάνον*
inde assimil. in locum simplicis ver-
bi. Compositum annotavit etiam mar-
go Steph. *ἴερημάνον* margo Villois.

αὔτη μή ἄ] Articulum ex Stobæo
addidit Zeune, quem habet etiam
Cod. Lipf. et margo Villois.

τύραννον τι τυράννον] Cod. Paris. Stobæi
τύραννον τι τυράννον.

3. *τὸν διάγονον δέομενον*] Articulum
addendum esse recte censuit Stepha-

προστακτέον εῖναι κολάζειν, τὸ δὲ τὰ ἀθλα ἀποδίδονται
δι' αὐτῶν ποιητέον. Ός δὲ ταῦτα καλῶς ἔχει, μαρτυρεῖ
τὰ γγυόμενα. Καὶ γὰρ ὅταν χορὸς ἡμῖν βουλώμενθας
ἀγανίζεσθαι, ἀθλα μὲν ὁ ἄρχων προτίθησιν, ἀθροίζειν
δὲ αὐτὰς προστέτακται χαρηγοῦσιν, καὶ ἄλλοις διδάσκειν,
καὶ ἀνάγκην προστιθέναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιῶσιν. Οὐκ-
αὖτον εἴθεται εἰ τούτοις τὸ μὲν ἐπίχαιρει διὰ τοῦ ἀρχοντος ἐγέ-
νετο, τὰ δὲ αὐτίτικα διὰ ἄλλων. Τί οὖν καλύνει καὶ
τάλλα τὰ πολιτικὰ οὕτα περαινεσθαι; διηρηγματικοὶ μὲν
γὰρ ἄπανται αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ Φυλὰς, αἱ δὲ κατὰ
μοίρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους· καὶ ἀρχοντες εἰφέντω
μέρεις ἐφεστήκασιν· οὐκοῦν εἰ τις καὶ τούτοις, ἀστερ τοῖς
χοροῖς, ἀθλα προτίθει καὶ εὐπλίας, καὶ σύγαζίας, καὶ
ιππικῆς, καὶ ἀλκῆς τῆς ἐν πολέμῳ, καὶ δικαιοσύνης τῆς
ἐν συμβολαιοῖς, εἰκὸς καὶ ταῦτα πάντα διὰ Φιλοκείαν
στόντως ἀσκεῖσθαι. Καὶ ναὶ μὰ Δία ὄρμαντο γ' ἀντ
διαττον, ὅποι δέοι, τιμῆς ὀρεγύμενοι, καὶ χρήματα διαστον
ὰν εἰσφέρουσιν, ὅπότε τούτου καιρὸς εἴη, καὶ (τὸ πάντων

nus, cui nemo hucusque obtemperavit, nisi quod Weiske eō mihi pertinere ad πολάζειν, non ad διέμενον admonuit. Sententiam eandem noster proposuit in Cytor. viii. 1, 18. viii. 2, 27.

λέσχαι] Edd. vett. λέσχαι, Stobaeus λέσχαι.

4. ἄριτον βουλώμενος] Stobaeus 6. 4.
μην dat. ἐ δέχεται Weiske est idem
cum ἀγανίζεσθαι mihi est magistratus
is, qui sacra cum choris curat.

λέσχαι] Ex Stobaeo λέσχαι—τὰ
adscivit Zeune, quod et Cod. Lipf. habere videtur, et ipse magis probo.

5. πολιτικαὶ] Cod. Lipf. πολιτικαὶ
cum edd. vett. Verum dedit Stobeus.

πολέμοις] Videtur πόλεις scri-
bendum. Descriptio civium in πόλεις
fuit Laconica, uti notum; alia in
φυλὰς fuit Attica; tertia πολέμοις λόχους
Thebanorum et Argivorum fuit, ut
apparet ex Hellenicis vi. 4, 13. vii.

2, 4. Pertinet haec descriptio non
solum ad munera civium civilia, sed
etiam ad bellica. Memorat enim Xe-
nophon in Hellenicis φυλὰς Atticas,
ubi ordinem exercitus Attici enarrat.

6. τοὺς χρῆμα] Margo Villois. ha-
bet λέσχαι.

καὶ εἰσοδίαι] Stobaeus locum ita
posuit εἰσοδίαι καὶ εἰσοδίαι λεπταὶ
καὶ διάλειψις τοιούτην καὶ δικαιούτην λε-
πτοῖς συμβολαιοῖς (in textu est συμβο-
λαιοὶ) φιλοποιεῖ.

7. ναὶ μὰ Δία] Stobaeus νὰ Δία.

ὄρμαντο γ' αὐτοῖς] Sic ex Junta, Cod. Lipf. et Stobaeo scripsi. Vulgo
particula γα deest.

ἴστοι] Stobaeus ίστοι dat cum mar-
gine Villois.

Σᾶττον δὲ τινάρισσα] Stobaeus Σᾶτ-
τον δὲ τινάρισσα unde δὲ adscivi.
Σᾶττον Cod. Lipf.

τινάρισσα μήν] Scripti μήν, ubi vulgo
legitur γή, etiū δ sequens non habet.

μὲν χρησιμώτατον, ἥκιστα δὲ εἰδικότερον διὰ Φιλοποίας πράσσονται) ἡ γεωργία αὐτὴ ἀν πολὺ επιδούι, ὅτις ἄνθλα προτιθέται κατ' ἀγροὺς ἡ κατὰ καύματος τοῖς κέλλουτα τὴν γῆν ἔχεργαζομένοις, καὶ τοῖς εἰς τοῦτο τῶν πελτῶν ἐργάμενοις τρεπομένοις πολλὰ ἀν ἀγαθὰ παραπι-
8το. Καὶ γὰρ αἱ πράσσοδαι αὔξουστ' ἀν, καὶ ἡ συνθρούμη
ταῦτα μᾶλλον σὺν τῇ ἀσχετίᾳ συμπαραρμέναι. Καὶ μήρ
9 κακογρίας γε προσον τοῖς ἑτεροῖς ἐμφύουσται. Εἰ δὲ καὶ
ἕμποροίς ἀφελεῖ τι πάλιν, τιμώμενος ἀν ὁ πλειστα τοῦτο
ποιῶν καὶ ἐμπέροντος ἀν πλείους ἀγύρεος. Εἰ δὲ Φανέρω
γένοτο, ὅτι καὶ ὁ πρόσεδον τινα ἀλιτεο ἔχειρισκαν τῇ
10 πάλαι τιμήσεται, αὐδή αὐτῇ ἀν ἡ σπόνδιος ἀργοτε. 'Ος
δὲ συνελόγτι εἴπειν, εἰ καὶ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι
οἱ ἀγαθέοις τι εἰσηγαύμονος αὐτὸν ἀτίμωτος ἔσται, πολλοῖς
ἀν καὶ τοῦτο ἔχομενον ἔργον παῖσθαι τὸ σκοτεῖν τι
ἀγαθῶν. Καὶ ὅταν γε πολλοῖς περὶ τῶν ἀφελίμων μέλη,
11 ἀνέγειται, πιρόγκειθαι τε μᾶλλον καὶ ἐπιτελεῖθαι. Εἰ
δὲ Φαβῆ, οὐ Ιέρων, μὴ ἐν πολλοῖς ἄνθλοις προσθεύμενοι

quo referatur, et γι notione non sua
positum sit.

γεωργία abr.] Stobæi καὶ εἰδὴ
placuit Stephano, deinde δὲ τις διὰ τὸ
Cod. Lip. τοὺς μάλιστα τὴν γῆν Sto-
bæus. Postea προστέθην dat mar-
go Villois. Ceterum narratio Plutar-
chi in Apophth. Regum p. 89. digna
est quae hoc referatur de Gelone Hiero-
nimi fratre: Ηὗται δὲ πολλάκις τοὺς
Σιρανούσις ἀτεταριστας καὶ φυ-
σικοίς, διότι οὐ καὶ καλοί γάρ τοι
γεωργίαί καὶ μὴ χίρους εἰδεῖ-
λάσσονται.

8. συμπαραρμέναι] Edd. vett. συμ-
παραρμέναι.

9. ἡ πλειστη τοῦτο τινά] Estne ἡ
ἱεροτελεία; an ἡ πλειστη ἀφελεῖ;

ἄργον] Non cestiverit, sed fru-
ctus civitati varios afferet. Utitur pas-
tivo noster etiam in Cyrop. ii. 3, 3.
γῆ ἀμελεθῆσαι καὶ ἔργαθῆσαι est in
Plutarchi libello de liberorum edu-
catione cap. iv.

10. ἀτίμωτος] Margo Villois. Εἴτη
μεταβεπτούσι.

εἰ εἰστιν τι] Stobæi εἰ εἰστιν δια-
cum Welles recepit Bachius, rejecit
Zeune, media formæ verbi ratione
habens; de genitivo articuli non co-
gitabat. Vulgatum τοῦ nulla modo
ferri debebat. Articulus enim aut o-
mittitur, ut in Memor. ii. 10, 6. aut
in eodem casu cum ἤγει collocandus
erat. Dicitur enim εὐτὸν ἤγει τινα-
μαι vel ἤγει, non τινός.

μέλη] Edd. vett. μᾶλλα. Reftom
est etiam in margine Villois. Ceterum
Stobæus ἔτει πολλοῖς omisso in-
utili γι dat, ut deinde εἰσερχομένοι
μᾶλλον, omisso τι. Supra viii. 9. ἔτει
γι similiter est.

τετραλογίαι] Edd. vett. cum Cod.
Lip. τετραλογίαι. Alterum vertit A-
retinus et ex Stobæo adscivit Stephanus in altera editione.

11. τι πολλοῖς] Multis praemia pro-
ponenda, nein in multis dicere Xeno-

τολλαὶ διπάναι γίγνωνται, ἐπόποι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐργο-
ρύματος ληστελέστεροι, ἡ δοσα ἀνθρώποις ἄθλων ἀναγ-
ται. Ὁρῆς ἐν ἵπποις καὶ χερρυγίοις ἀγωστιν ἀτ μηδὲ
ἄθλοι μεγάλαις διπάναις καὶ τολλοῖς πόνους καὶ πολ-
λὰς ἐπιμελείας ἐξάγονται ἀνθρώποι;

C A P U T X.

ΚΑΙ δὲ Ιέρων εἶπεν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὡς Σιμωνίδη, 1
καλῶς μοι δοκεῖ λέγειν περὶ δὲ τῶν μισθοφόρων ἔχεις
τι εἰπεῖν, ὡς μὴ μισθοῦται δι' αὐτούς; ἢ λέγεις, ὡς Φι-
λίαν κτηπάμενος ἀρχοντανοῦ δέοντα δορυφόρων;
Ναὶ μὰ Δία, εἶπεν ὁ Σιμωνίδης, δεῖγεται μὲν οὖν. Οἶδα 2
γὰρ, ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, αὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν
ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἀν ἕκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ
ιθριστοτέροις εἴναι. Τοὺς μὲν οὖν τοιούτους μᾶλλον ἀν 3
σωφρονίσοις ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων Φόβος. Τοῖς δὲ καλοῖς
καὶ γαθοῖς ἀπ' οὐδενὸς ἀν μοι δοκεῖς τοσαῦτα ἀφελήματα
παρασχεῖν, ὅσα ἀπὸ τῶν μισθοφόρων. Τρέφεις μὲν γὰρ 4
δήποτον καὶ σὺ αὐτὸς σαυτῷ φύλακας· ηδη δὲ πολλοὶ
καὶ δειπότας βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον. Εἰ οὖν ἐν
πρώτον τοῦτ' εἴη τῶν προστεταγμένων τοῖς μισθοφόροις,
ὡς πάντων ὅντας δορυφόρους τῶν πολιτῶν Βοηθεῖν τάσσονται,
ἄν τι τοιούτον αἰσθάνωνται... γίγνονται δέ που, ὡς
πάντες ἐπιστάμενα, κακοῦργοι εἰν πόλεσιν· εἰ οὖν καὶ

phon voluit; præpositionem igitur delendam censeo.

^{Διεπιτάλλοντες]} Merces viliores recte Erasmus verit.

2. ^{ἴσοθλοι}] Cod. Lipf. ^{ἴσοθλα}.

3. ^{ἄν' οὐδὲν, δι]} Weiske ^{οὐδὲν} fori-
bendum videbatur; sed verbum ^{οὐδὲν} nec esset nec adjunctum habet
δι, hac quidem significatione.

4. ^{αἰσθάνωνται ...}] Lacunæ si-

gnum apposuit Weiske, quia apodo-
nia de servis seditionis omessa est; nisi
velis ^{κακούργοις} de illis interpretari
cave Interpretibus reliquis, qui verba
γίγνονται—^{πίλασιν} parenthesi inclusio-
runt. At ita geminum ^{καὶ} fit plane
οἰοῦμεν et inastile. Ceterum δέολης ^{κακούργοις} similiter distinguit noster
supra cap. iv. sect. 3. Paulo antea
δέολης dat margo Villois.

τούτους Φιλάττειν εἶεν τεταγμένοι, καὶ τοῦτ' ἀν εἰδεῖν ὅπ' 5 αὐτῶν ὥφελούμενοι. Πρὸς δὲ τούτους, καὶ τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ ἔργάταις καὶ κτήνεσιν οὕτοι ἀν εἰκότως καὶ Θάρτος καὶ ἀσφάλειαν δύναντο μάλιστα παρέχειν, ὅμοίως μὲν τοῖς σοῖς ιδίοις, ὁμοίως δὲ τοῖς ἀλλὰ τὴν χώραν. Ἰκανοί γε μὴν εἰσὶ καὶ σχολὴν παρέχειν τοῖς πολίταις τῶν ιδίων 6 ἐπιμελεῖσθαι, τὰ ἐπίκαιαρα Φιλάττοντες. Πρὸς δὲ τούτους, καὶ πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἔχαπιναίας τίνες ἑτοιμότεροι ἡ προαισθέσθαι ἡ καλύσσαι τῶν ἀεὶ ἐν ὅπλοις τε ὄντων καὶ συντεταγμένων; ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῇ στρατείᾳ τί ἔστιν ὥφελημάτερον πολίταις μισθοφόρων; τούτους γὰρ προπονεῖν, καὶ προκινδυνεύειν, καὶ προ-
7 Φιλάττειν εἰκὸς ἑτοιμοτάτους εἶναι.. Τὰς δὲ ἀγγειόπεδας πόλεις οὐκ ἀνάγκη διὰ τοὺς ἀεὶ ἐν ὅπλοις ὄντας, καὶ εἰρήνης μάλιστα ἐπιθυμεῖν; οἱ γὰρ συντεταγμένοι καὶ σώζειν τὰ τῶν φίλων μάλιστα, καὶ σφάλλειν τὰ τῶν
8 πολεμίων δύνανται ἄν. "Οταν γε μὴν γνῶσιν αἱ πολῖται, ὅτι οὗτοι κακὸν μὲν οὐδὲν ποιῶσι τὸν μισθὸν ἀδίκουντα, τοὺς δὲ κακουργεῖν Βουλομένους καλύσσουσι, Βουητῶντες δὲ τοῖς ἀδίκουμένοις, προνοοῦσι δὲ καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν, πᾶς οὐκ ἀνάγκη καὶ δαπανᾶν εἰς τούτους ἥδιστα; τρέφουσι γάνη καὶ ιδίᾳ ἐπὶ μείοσι τούτων Φίλακας.

καὶ τὸν δι.] Margo Villois. καὶ τὸν δι, dat.

5. τὸν διαν.] Edd. vett. cum Cod. Lipf. τὸν διανόν, quod in καὶ τὸν τὸν διαν mutabat Brodseus.

ἰείσαιε] Brodseus aliunde memorat ιείσαιε. Cod. Lipf. ιείσαιε a prima manu scriptum habet.

6. ἢ τῷ σφραγίᾳ] Edd. vett. σφραγίᾳ, quod mutavit Leonclavio auctore Zeune. Equidem Cod. Lipf. scriptum ἢ σφραγίᾳ unice probo. Articu-

lus hic est inutilis. Sic supra vi. 9. δρᾶς γε ὅταν ἀμείνη σφραγίᾳ.

7. Τὰς δὲ ἀγγειόπεδας] Ex versione Aretini, edd. Stephani δὲ refutavit Zeune, omissum in edd. vett. et Cod. Lipf. Brodseus τὰς δὲ τὰς οὐκ ἀνάγκη germanam lectionem esse ait.

τὰς δὲ τὰς οὐκ ἀνάγκη] Margo Steph. ιείσαιε.

τὰ τὸν φίλων] Priorem articulum omittunt edd. vett. sed habet etiam margo Villois.

C A P U T XI.

ΧΡΗ δὲ, ὡς Ἱερων., οὐδὲ ἀπὸ τῶν ιδίων κτημάτων ὄχνεν 1
δαπανᾶν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Καὶ γὰρ ἐμογύε δοκεῖ
τὰ εἰς τὴν πόλην ἀναλαύμενα μᾶλλον εἰς τὸ δέον τελεῖσθαι
ἢ τὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀνδρὶ τυράννῳ. Καθ' ἐν δὲ ἔκαστον 2
σκοπῶμεν. Οικίαν πότερον ὑπερβαλλούη δαπάνη κε-
καλλαπισμένη μᾶλλον τῷ κόσμῳ ἢ σοι παρέχειν, ἢ
πᾶσαν τὴν πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς καὶ παραστάσι-
καὶ ἀγοραῖς καὶ λιμέσι κατεγκεναγμένην; "Οπλοις δὲ 3
πότερον τοῦς ἐκπαγλοτάτους αὐτὸς κατακεκομημένος δει-
νότερος ἢ Φαίνοι τοῖς παλεμίοις, ἢ τῆς πόλεως ὅλης εἰν-
πλου σοι σύνης; Προσόδους δὲ ποτέρως ἢ δοκεῖς πλείονας 4
γίγνεσθαι, εἰ τὰ σὰ ιδίᾳ μόνον ἐνεργὰ ὅχοις, ἢ εἰ τὰ
πάνταν τῶν πολιτῶν μεμνήσαμεν εἴης ἐνεργὰ εἶναι; Τὸ 5
δὲ πάντων κάλλιστον καὶ μεγαλοπρεπέστατον νομιζόμενον
ἄντει ἐπιτίθενται, ἀρματοτροφίαν, ποτέρως ἢ δοκεῖς μά-
λιστα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἀρματα
τρέφοις τε, καὶ πέμποις εἰς τὰς πατηγύρεις, ἢ εἰ ἐκ τῆς
πόλεως πλεῖστοι μὲν ἵπποτρόφοι εἴνεν, πλεῖστοι δὲ ἀγωνί-
ζοιντο; οὐκάν δὲ πότερα δοκεῖς μᾶλλον εἶναι ἀρματος

2. παραστάσι] Pollux vii. 27. pu-
tatur ex h. l. παραστάσις interpretari
ἴδεος. Sed ibi libri veteres παντάς
dominant, atque omnino hunc loco-
cum ibi refici negat Ernsteri, qui
ευρετος hic scribendum censet. Vul-
gatam lectionem defendere fatigebat
Weiske, sed is nisi conjecturas non
attulit. Παραστάσις in loco Euripidis
Phoen. 418. de foribus sedium dicun-
tur: et in locis Vitruvii iii. 1. τὰς δὲ
παραστάσις dicitur, qui latinis tem-
plum erat in antis. Hæc autem seu
παραστάσις cingunt utrinque cellæ
ostium vel introitum. Similiter παρα-
στάσις Vitruvio usurpatur; nec ul-
lus extat locus, ubi παραστάσις orna-
mentum vel partem adiectam loco
privato vel publico significet extra
fores. Igitur h. l. præfero lectionem

παντάς, et intelligo porticus, inpri-
mis eas, que foris Graecorum adjungi-
foleant, teste etiam Vitruvio v. 1. et
quidem duplices. Cf. etiam Pausanias
vi. 24.

4. ἢ δοκεῖ] Sic ex Cod. Lips. scri-
pti pro δοκεῖ barbaro. ἢ pertinet ad
γίγνεσθαι. Hoc iterum eodem auctore
fecit [cod. 5.]

5. μαλιστα νομιζεῖ] Margo Steph.
et Villois. cum libro Lips. dant μαλ-
λον, quod preferam.

6. αὐτὸς] Victorias Hieronis carmi-
ne celebravit Pindarus.

7. τὰς πάλαις] Cod. Lips. τὰς σᾶς
πάλαις dat cum margine Villois.

πάλαις] Margo Steph. παρίση.

6 ἀρετῇ, ἡ τόλεως, ἡς προστατεύεις, εὐδαιμονία; Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲ προσήκειν Φημὶ ἀνδρὶ τυράννῳ πρὸς ιδιώτας ἀγανάξεσθαι. Νικῶν μὲν γὰρ οὐκ ἀν θαυμάζοι, ἀλλὰ φθονοῖ, ὡς ἀπὸ πολλῶν εἴσων τὰς δακτάνας πεινύμενος· 7 νικόμενος δὲ ἀν πάντων μάλιστα καταγελᾶσσος. Ἀλλ' ἐγώ σοι Φημὶ, ὁ Ἰέρων, πρὸς ἄλλους προστάτας πόλεων τὸν ἀγανταῖς εἴναι, ὃν ἂν σὺ εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν, ἡς προστατεύεις, παρέχεις, σὺ ἴσθι μάκρη τῷ καλλίστῳ καὶ 8 μογαλοπρεπεστάτῳ ἐν ἀνθρώποις ἀγανίσματι. Καὶ πρῶτος μὲν εἰδήστης κατηγορούμενος ἀν εἴης τὸ φιλέσθαι ὑπὲται τῶν ἀρχαιμένων· οὐ δῆ σὺ ἐπιθυμῶν τυγχάνεις· ἔπειτα δὲ τίπι σὴν πάντη οὐκ ἀν εἴη ὁ ἀνακηρύκτων, ἀλλὰ τάντις 9 ἀνθρώποις ὑμνεῖν ἀν τὴν σὴν ἀρετήν. Περίβλεπτος δὲ ἐστι, αὐχὶ ὑπὲτο ιδιωτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲτο πολλῶν πάλεων ἀγαπῆσσος ἀν, καὶ θαυμαστὸς οὐκ ιδίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ 10 δημοσίᾳ παρὰ πᾶσιν ἀν εἴης. Καὶ ἔχειν μὲν ἀν σοι ἀπελευθερωταῖς, εἴ ποι βαύλοις, θεωρήσοντι παραίσθαι, ἔχειν δὲ ἀν αὐτῶν μένοντι τῷτο πράττειν. Ἄστι γὰρ ἀν παρὰ σοὶ πατέρυρις εἴη τὸν βαύλομένων ἐπιθυμεῖνας, εἴτις τι σοφὸν, ἡ καλὸν, ἡ ἀγαθὸν ὅχοι, τῶν δὲ καὶ ἐπιθυμού- 11 των ὑπηρετεῖν. Πᾶς δὲ ὁ μὲν παρὸν σύμμαχος ἀν εἴη σὸi, οὐ δὲ ἀπὸν ἐπιθυμούι ἀν ιδεῖν σε. "Ωστε σὲ μόνον Φραδεῖο ἀν, ἀλλὰ καὶ ἐρῶ ὑπὲτο ἀνθρώπων καὶ τοὺς καλάς

7. πατέρυρι] Hoc ex libro Lips. pretuli vulgato *πατέρυρι*. Exempla optativi modi juncti particulae τι, quae vulgo afferuntur, vitiata esse egregio docuit G. Hermann. ad Vigetrum p. 787.

8. τιοῦ τιοῦ] Vulgatum τοῦ τοῦ cum Cantero N. Lect. i. 13. et Leoncl. correxi, quod damnavit etiam Weiske.

9. διδόσθαι] An fuit τοῦ τοῦ διδόσθαι? Demosthenes Orat. p. 1246. ed. Reitelli: τοῦ τοῦ διδόσθαι δεύτερον διδόσθαι. Formulam illustravi in Indice Memorabil. Soccor. Addo Cy-

top. ii. 2, 17.

8. μαρτις διδόσθαι] Margo Villiof. aduersis si διδόσθαι dat.

9. οὐχι] Cod. Lipf. οὐχ dat.

10. θεωρήσον] Cod. Lipf. θεωρήσον si supra scriptum habet. Cf. Cap. i. feft. 12. Paulo antea si τι scribendum recte monuit Weiske pro vulgato τιοῦ.

11. παραίσθαι] Parare seu confidere aliquid scitum aut elegans aut commodeum, quod non iam haberent paratum, aut quod ipse in animum indueret parare. Sic recte Weiske.

οὐ περᾶν, ἀλλὰ πειρώμενος ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἄν τε
δύος· Φέβον δὲ οὐκ ἀ ἔχοις, ἀλλ' ἄλλοις παρέχοις, μήτι
τάδης· ἐκόντας δὲ τοὺς πειθόμενους ἔχοις ἀν., καὶ ἔθε-12
λαυσίας σου προνοοῦντας θέω ἄν. Εἰ δέ τις κίνδυνος εἴη,
οὐ συμμάχους μόνον, ἀλλὰ καὶ προμάχους καὶ προδύ-
μους ὄφεις ἄν· πολλῶν μὲν διαρεῶν αἰχμάλωμενος, οὐκ ἀπο-
ρῶν δὲ, ὅτῳ τούτων εὑμενεῖ μεταδώσεις· πάντας μὲν συγ-
χάιροντας ἔχων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς, πάντας δὲ πρὸ
τῶν σῶν [ιδίων], ὥσπερ τῶν ιδίων, μαχομένους. Θησαυ-13
ρούς γε μὴν ἔχοις πάντας τοὺς παρὰ τοῖς Φίλοις τλού-
τους. Ἀλλὰ Θαρρῶν, ὡς Ιέρων, πλούτιζε μὲν τοὺς Φί-
λους· σαυτὸν γὰρ πλούτιεῖς. Αὕτε δὲ τὴν πόλιν· σαυτῷ
γὰρ δύναμιν περισάψεις· κτῶ δὲ αὐτῇ συμμάχους, . . .
Νόμιζε δὲ τὴν μὲν πατρίδα αἷκον, τοὺς δὲ πολίτας, ἔται-14
ρούς· τοὺς δὲ Φίλους, τέκνα σεαυτοῦ· τοὺς δὲ παιδας, ὃ
τι περ τὴν σὴν ψυχήν. Καὶ τούτους πάντας πειρῶ νικᾶν εὖ
ποιῶν. Ἐὰν γὰρ τοὺς Φίλους χρειτῆς εὖ ποιῶν, οὐ μὴ σοι 15
δύνανται ἀντέχειν οἱ πολέμιοι. Καὶ ταῦτα πάντα ποιῆς, εὖ
ισθι· πάντων τῶν ἐν αὐθῷ ποιεῖς κάλλιστον καὶ μακαριότατον
κτῆμα κεκτημένος· εὐδαιμονῶν γὰρ οὐ φθονηθήσονται.

12. συμμάχους μίνοι] Cod. Lips. p̄nos συμμάχους.

τῶν τῶν [ιδίων]] Seclusi θίων tanquam subiectum et inutile. Quid enim eo opus erat? Contra distinctionem plane tollit, et tentantiam turbat. Alia est ratio cap. x. 5. Mecum sentit Weiske in Addendis.

13. κτῶ δὲ αὐτῇ συμμάχους] Lacunae signum recte appoluit Weiske; deest enim apodosis, hujus fere tentativa: εἰστο γὰρ οὗτος συμμάχοντας.

15. χρειτῆς] Edd. vett. χρειτίς.
οὐ μὴ εἰς δοκιμασίαν] Cod. Lips. δοκιμα-
σία. Noster Cytor. iii. 2, 8. ἂς οὐτοις
Ἀρείων οὐ μὴ δίκαιος εἰσὶν τοις τολμάσοις.
Plato Gorgie sedet. 49. οὐ δὲ οὐ μὴ λα-
ταράζεις οὐδὲ μὴ αἰσχυνθῆς. Longe est
diversa ratio formulæ οὐ μὴ ταύτεσθι

et similiū positarum pro imperativo
ταύτας, de quibus Brunck. ad A-
ristoph. Lyistr. 704. qui tamen inter
exempla male posuit locum Soph. E-
lectr. 42. οὐ γάρ οἱ μὲν γάρ εἰ καὶ χρέ-
οι μαρτυροῦσιν, οὐδὲ ὑποτεττυσαντες οὐδὲ
ἀποδημάντες. Alter enim locus est di-
stinguendus, et major interpunctio
post γάρ ponenda. Prior enim sen-
tentia haec est: οὐ γάρ (θέση) μέν οἱ
γάροι sequitur οὐδὲ ὑποτεττυσαντες, ne
spectum quidem te habebunt.

ταύτησιν] Vulgato ταύτησιν cum
H. Stephano, Cantero N. Lect. i. 13.
Cod. Lips. et margine Villois. libri
recte præstulit Zeune.

φθονηθήσονται] Sic Junt. et Cod. Lips.
φθονηθήσονται] Sic Junt. et Cod. Lips.

DESCRIPTIO ENCOMII AGESILAI, EJUS AUCTORITAS ET FIDES.

OMNEM encomii materiam distribuit et argumentum definiuit Xenophon ita, ut Capite primo et secundo res ab Agesilao gestas narraret, et verbis plerumque iisdem, quibus in Hellenicis erat usus, repeteret, subjunctis tamen quibusdam, quæ spatiū Hellenicorum non ceperat. Confilium hujus narrationis edit Cap. i. fect. 6. ἀπὸ γὰρ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτοῦ κάλλοστα νομίζω καταδήλους ἔστεθαι. Scilicet τρόποι et τρόπος dicitur ratio et via vivendi, quam quis ingreditur, a τρέπεσθαι ductum, unde in Memorab. ii. 1, 21. est : εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς δόδη τρέψονται ἵνα τὸν βίον εἴτε τὴν διὰ κακίας. Hinc mores atque animi indoles, quatenus hominum factis conspicuntur, τρόποι vocantur. Isocrates ad Demonicum τὰ τῶν τρόπων ἥδη dixit, quos idem paulo post τὸν τρόπον vocat p. 2. ed. Langianæ. Hinc Aristoteles de Moribus iv. 14. ubi εὐτρεπίους dictos ait quasi εὐτρόπους, commodis moribus, addit : videri has esse motum quasi motiones et converfiones, (τοῦ ἥδους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἰναι) atque ut corpora ita etiam mores ex motu judicari. Manifesto ille respicit ad formam dicendi, qua ἡδῶν τρόποι vocantur. Atque idem in Eudemis ii. 2. ubi ponit ἡδη dicta fuisse ab ἡδη id est consuetudine, quæ vim animi ingenitam et mobilitatem varie moveat, addit in morali disciplina videndum, qua in parte animi residenceant mores, κατὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀττα ἡδη. Sedem igitur eorum esse in viribus affectionum, (κατὰ τὰς δυνάμεις τῶν παθημάτων) et

in habitu adversus has affectiones (κατὰ τὰς ξένις πρός τὰ πλήθη). Igitur τρόπους mores Agesilai Xenophon putavit narratione simplice rerum ab eo gestarum satis argui et manifestos fieri. Et primum quidem res publice in Asia et Græcia gestas ab eo narravit Cap. i. et ii. quibus absolutis subjungit, hæc plurimis testibus et arbitris gesta argumentis et demonstratione virtutum ejus non indigere, sed satis esse, ut in mentem lectorum revocentur. (Cap. iii. 1. τὰ γὰρ τοιαῦτα εὐ τεκμηρίων προσδιέται.)

Transit inde ad narrationem factorum, quæ quanquam etiam habuerunt testes, tamen ipsas causas et argumenta morum non tam conspicua et in oculos occurrentia habent, sed abdita et latentia in animo Agesilai, in illa τοῦ ἀνεργοτάκου τῆς ψυχῆς conditione et vi, a qua proficiuntur omnis virtus. Itaque Xenophon ingreditur demonstrare, quam penitus animo Agesilai fuerit insita pietas, justitia, continentia, fortitudo, sapientia et amor patriæ Græciæque omnino. Hos enim veluti cardines quosdam omnis humanæ virtutis esse putabant antiqui doctrinæ moralis magistri. Atque has Agesilai virtutes quasi publicas enarrat Xenophon usque ad extremum Caput vii. Tum vero subjungit alias quasdam, quas privatas dicere possis et priorum affectus et comites, quanquam interdum ab earum confortio dissociantur, sed minus per se gratae atque utiles humanæ vitae, reperiantur. Primo loco appellatur τὸ σύχαρι, quod uno verbo latine dicere vix licet. Comitas enim partem tantum ejus reddit. Sequitur magnitudo animi et frugalitas. Abhinc vita et mores Agesilai comparantur cum vita et moribus regis Persarum, contra quem uti virtus Agesilai in bello spectata præcipue eminuit, ita decebat utriusque etiam mores et vitæ institutum inter se comparari, quo magis virtutum Agesilai magnitudo fieret conspicua et illustris, quibus hic confusus imperium regis Persarum labefactavit. Nolim enim cum Weiskio totam comparisonem ad artem rhetorican referre, similem illi, qua Isocrates Euagoram cum Cyro majori contendit. Caput x. conclusionem habet totius encomii et causam; tamen subjungit Cap. xi. sententias breves, quæ fere ad ea-

dam laudationis et virtutum capita referuntur, quæ supra posui. Initium fit a pietatis sensu sect. 1. et 2. ad fortitudinem et sapientiam pertinet sectio 9. ad justitiam sect. 3. ad continentiam et temperantiam sect. 10. et 11. Sed insunt etiam sententiae, quæ referuntur ad secundarias illas virtutes Capite viii. 9. et 10. commemoratas, nempe ἡ ἀνθεστη, magnitudinem animi et frugalitatem.

Hæc est descriptio totius encomii, cuius quidem tertia pars quasi extranea tum parum arcta cum prioribus juncta haeret, ut ablata ea nihil desideres. Plena sententius argumentis et concinnis magnopere videtur abhorre a reliqua Xenophontis oratione, qualem in Cyri disciplina inprimis, ut in opere elaboratissimo, spectare licet. Sed animi grati sensibus et desiderio amici vela orationis immisisse videtur Xenophon, quo factum videri potest, ut supra placidam illum ingenii sui ἀφέλειαν assurgeret et se ipse excelleret.

Quod vero Weiske in loco Cap. iii. sect. 1. rationem istam Xenophontis improbat: νῦν δὲ τὸν ἐν τῇ ψυχῇ εὐτῷ ἀρτὴν παράσομαι θηλῶσαι, δι' ἣν ταῦτα ἀπέττε, et propter eandem hanc causam de bonis animi prius dicendum fuisse putat, in eo viro docto equidem assentiri non possum. Causam jam supra dixi, cum eundem Xenophontis locum tractarem. Procemium deinde illi non satis luculentum et justo brevius videtur; mihi contra Caput totum xi. displicet ideo, quod a reliquis membris orationis separari potest, ita ut lacuna aut damnum non fiat. Unum supereft, quod moneam. Quærerit idem Weiske p. 417. cum Agefili privati hominis virtus recte usurpetur, cur non inde a Capite iii. mentio ejus fiat: illique hoc ob eam causam sic institutum a Xenophonte videtur, quia regis maxime, non hominis aut civis hoc sit encomium. In quo iterum viro docto non possum omnino assentiri. A Capite enim viii. enarrat Xenophon eas Agefili virtutes, quæ civeni et hominem eum amabilem nobis conficiendum præbent, ut supra in descriptione argumenti obiter annotavi: quamquam etiam reliquis capitibus insunt dispersa virtutis humanæ civilisque atque omnino privatæ exempla. Ceterum reliqua Weiskii disputationi, qua auctoritatem hujus en-

comii contra Valckenarii dubitationem afferere conatus est, tam plane assentior, ut, si quid forte in lectoris assidui Xenophontorum scriptorum animo refederit scrupuli, id omne docta Weiskii disputatione exemtum iri confidam. Mihi quidem Xenophontis libris a prima juventute statim affueto nihil unquam hic liber habere visus est, quod ab ingenio miti et animo pio gratoque viri alienum atque abhorrens existimari jure posfit.

Fides historica Xenophontis etiam in hac laudatione Agesilai non major esse videtur quam in Hellenicis, multo major certe auctoris amicitia et grati animi pietas adversus Agesilaum in libro spectatur. Ita etiam antiquis scriptoribus visum fuisse docet locus Plutarchi in comparatione Agesilai cum Pompeio, ubi est de Xenophonte: ὃ διὰ τὰλλα καὶ καθάπερ γέρας ἔχαίρεται δέδοται καὶ γεάφειν δὲ βούλονται καὶ λέγειν περὶ τοῦ ἀνδρός. i. e. quanquam huic scriptori propter ceteras virtutes tanquam singulare præmium datum fuit et concessum, et scribere, et dicere de illo, quæ visum ei fuerit. Fuerat autem Plutarchus in conscribendis Agesilai rebus gestis usus præter Xenophontem historia Duridis Samii, Alcibiadis consanguinei, et Theopompi Chii; præter eos nominat etiam Theophrastum, aliosque, sed hos multo recentiores.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΑΓΗΣΙΔΑΟΝ.

C A P U T I.

ΟΙΔΑ μὲν, ὅτι τῆς Ἀγησιλάου ἀρετῆς τε καὶ δόξης 1
οὐ πάδιον ἄχοιν ἐπαινον γράψαι· ὅμως δὲ ἔγχειροτέον.
Οὐ γὰρ ἀν καλῶς ἔχοι, εἰ, ὅτι τελέως ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔγε-
νετο, διὰ τοῦτο οὐδὲ μετόνων ἀν τυγχάνοις ἐπαίνων. Περὶ 2

Ξενοφόντος] Edd. vet. addunt *μήτερ*. Codex Guelferbytanus membranaceus in forma octava scriptus elegantissime *Ξενοφόντος Ἀγησιλάου λυγάριον* inscriptum habet. Fuit olim Guarini Veronensis. Continet preterea librum i. *Ἀπαγγειλομέτρων*. Fere ubique cum Codice Harleiano facit, sed solus addit i. feft. 24. membrum orationis, quod inde adscivit. Liber hic Xenophontis scriptus est post mortem Agesilai, quam Olympiadis 104. anno 3. absignavit Diodorus Siculus libri xv. cap. 93. Mortuus est Agesilaus in redditu ex Αἴγυπτῳ per Cyrenaicam factio, posteaquam Nestanobium in regno Αἴγυπτi confirmaverat.

οὐ λύγαρον] Vulgo additum *τὸν λύγαρον* omisit Weiske, qui sic sim-
pliciter λύγαρον hunc libellum a Xenophonte inscriptum sive censebat,
quia ipse auctor infra Cap. x. feft. 3. λύγαρον appellebat. Ibi nempe est: ἀλλὰ
γάρ μή, ζει, τεττάκιστος λεπτών,
τετταῦτα δέκατοι τοῦτον εἰν λύγαρον
μηδέποτε, ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον λύγαρον.
Unde licet potius conjicere inscri-

ptionem Codicis Guelferbytani *Ἀγησιλάου Ἐγκάριον* sive ab ipso Xenophonte profectam.

Cap. i. 1. δὲ τοῦτο οὐδὲ] Vulgo. tamen ex Steph. secunda, Weiske, ana, Hutchinsoniana et Codice Harleiano correcxit Zeune, cum quo facit Guelf. et Aristides, qui in libro τοῖς ἀφράταις plurima ex hoc libro exempla posuit, quae singula compara-
ravi cum Codice manuscripto Guelferbytano, qui librum istum Aristidis continet diligenterissime scriptum. Ibi igitur haec Aristides ex h. l. excerpit: ἡ δέρη καλέσει ἡ ἀγεθός ὑπερβαλλόντων λύγαρος, δὲ τοῦτο μηδὲ μετρίως λέγεται τούτη. Ita scilicet Codex han-
bet, editio vero Jebbiana: εἰ δέρη κα-
λέσει ἡ ἀγεθός—μετρίως ίτε, τότε. Unde simul confirmatur scriptura οὐδὲ,
quam ex edd. veteribus, Hutchinson. et Bachiana revocavit Zeune, cum Reuchlini et Stephani edd. item li-
ber Harlei. et Guelf. dent δέ, quod Stephanus interpretatur profecto, uti-
quas, vero. Sed ratio haec contorta et a totius loci sententia fatis plana et
aperta aliena est. μετρίως τούτη λύγα-

R

μὲν οὖν εὐγενείας αὐτῶν τί ἄν τις μεῖζον καὶ κάλλιον εἰπεῖν ἔχοι, ηὔτι στις καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομημονεύεται, ὅποτεστος ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους, καὶ τούτοις οὐκ ἴδιώταις ἀλλ' ἐκ βασιλέων βασιλεῦσιν;

3. Άλλὰ μὴν οὐδὲ ταύτη γ' ἄν τις ἔχοι καταμέμφασθαι αὐτὸύς, ὡς βασιλεύουσι μὲν, πόλεως δὲ τῆς ἐπιτυχόντης ἀλλ' ὥσπερ τὸ γένος αὐτῶν τῆς πατρίδος ἐντιμοτατον, εὗτα καὶ η πόλις ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐνδοξοτάτη· ὥστε οὐ δευτέρων πρωτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι.

Τοῦτο γε μὴν καὶ κοινῇ ἀξιον ἐπαινέσαι τὴν τε πατρίδα, καὶ τὸ γένος αὐτῶν. "Η τε γὰρ πόλις οὐδεπάποτε φθονοσατα τοῦ πρωτεγμῆσθαι αὐτὸύς, ἐπεχείρησε καταλῦσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν, οἵ τε βασιλεῖς οὐδεπάποτε μειζόνων ὠρέις θυγατρα, η ἐφ' οὐστεροῦ ἔχαρχης τὴν βασιλείαν παρέλα-

*non pauciores, ut Stephano visunt
erat, sed inferiores virtutibus Agesilai.
Ceterum ex loco Aristidis suspicari
quis possit, cum hic olim καλέσα
καθαρός scriptum legisse.*

*2. τοῖς πρεγόνοις ὀνομαζομένοις] Dati-
tivos consequentes seu absolutos esse
cum Zenio et Bachio statuit Weiske.
Quam quidem rationem amplexi vi-
dentur esse viri docti, quoniam ἄντε-
γονοι dicuntur vulgari significazione,
qui a genere Herculis descenderunt,
contra ἄργον, qui natos postea ex
genere eo anteceperunt. Breviter ut
dicam, ἄντεγονα sunt progenies, ἄργο-
να majores. Itaque a majoribus ἄντε-
γονοι διαιρέσθαι dici non potest recte
gradus affinitatis, quo fuit Agesilaius
cum genere Herculis conjunctus, a
majoribus dico, et quidem ἵτι καὶ νῦν,
etiamnum memorari, quasi majores
isti vivi etiamnum essent. Haec fuit
causa, ut viri docti verba τοῖς πρεγό-
νοις, καὶ τοῖς—βασιλιῶν cum nullo
verbo conjuncta et quasi infinita ad-
hibita figura ista vel exceptione dati-
vorum absolutorum excufarent vel
defenderent. At enim ita verbum
ἀντεγραπτίνεται non habet, quo refe-
ratur, nec editur auctor genealogie,
quem tamen nominare voluisse et de-*

*buisse Xenophon videtur. Mihi quid
videatur, dicam. Additum ὀνομαζομέ-
νοι, satis arguit peculiarem aliquam
significationem inesse vocabulo Lacedae-
monio ἄργον; eoque potius pro-
geniem Herculis Spartanam, quam
majores significasse Lacedemonios
enseo. Auctorem opinionis habeo
Solonem, in cuius Fragmento vi. col-
lectionis Brunckianæ est hic locus:
ἄντεγονα δέργα είναι καὶ τοῖς
τοῖς δέργαν δέργα είναι. Ita scilicet
editit ista verba ex margine Codicis
Stobæani Brunckii in Analecī i.
p. 66. et in Poeticis Gnomicis. Sed Co-
dex A. Parisiensis Stobæi ab H. Gro-
tio olim comparatus vulgatam scri-
pituram ἄντεγον δέργα mutat in ἄργο-
ν δέργα, unde verissima emenda-
tio δέργων δέργα existit. Ita ἄρ-
γον sunt posteri; quo sensu docti fue-
runt Lacedemonē, qui principes ex
progenie Herculis Spartæ reges fuerunt
ex duabus familias Procli et Eurykle-
xit, ut ait Nepos in Agesilai cap. i.
Ab his genealogia regum diligentissi-
me observata commemorabatur et
iamnam tempore Xenophontis, qui
ad eam referit judicium de genere A-
gesilai regio.*

4. Ιφ οντε] De Republ. Laced.

Βον. Τογαρῶν ἄλλῃ μὲν οὐδεμίᾳ ἀρχῇ Φανερά ἔστι διαγεγευμένη ἀδιάσπαστος ὅτε δημοκρατία ὅτε ὀλυμφρία ὅτε τυραννίς ὅτε βασιλεία· αὕτη δὲ μόνη διαμένει συνεχῆς βασιλεία. "Ως γε μὴν καὶ πρὸν ἄρξαις ἕτερος τῆς βασιλείας ἐδόκει εἶναι Ἀγησίλαος, τάδε τὰ σημεῖα. Ἐπεὶ γὰρ Ἀγις, βασιλεὺς ἦν, ἐτελεύτησεν, ἐρισάντων τῷρεὶ τῆς ἀρχῆς Λεωτούχιδα μὲν, ὡς Ἀγιδος ὄντος οἴων, Ἀγησίλαον δὲ, ὡς Ἀρχιδάμου, κρίναστα η πόλις ἀνεπικλητότερον εἶναι Ἀγησίλαον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ ἀρετῇ, τοῦτον ἐστήσατο βασιλέα. Καί τοι τὸ ἐν τῇ χρεατίστῃ τόλει ὑπὲ τῶν ἀρίστων κριθέντα τῷ καλλίστου γέρεως ἀξιωθῆναι, τοίων ἔτι τεκμηρίων προσδεῖται τῆς γε τῷριν ἄρξαις αὐτὸν ἀρετῆς;

"Οσα γε μὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ διεκράζετο, τοῦ διηγήσοθαις ἀπὸ γὰρ τῶν ἔργων καὶ τοὺς τρόπους αὐτῶν καλλιστα νομίῳ καταδῆλους ἔστερθαι. Ἀγησίλαος τοίνυν ἔτι μὲν νέος ἦν ἔτυχε τῆς βασιλείας· ἀρτὶ δὲ ὄντος αὐτῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐξηγέλωθη βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἀδροῖς καὶ ναυτικὸν καὶ τεῖχον πολὺ στράτευμα ὡς ἐπὶ τοὺς Ἑλλη-

ε. xv. 1. est: βούλομεν δὲ καὶ ἀς βασιλεὺς τὸ τέρας τὸν τούτον ευθάνατον εἰ λαυτῆρος θεώνεσσι, διηγήσομεν.

ἀδιάσπαστος] Non interrupta, quod deinde εὐηχη dicitur. Vulgatum ἀδιάσπαστον correxi, quia verba διατελῶν, διεγίγνονται et similia junctum habent aut participium aut adjectivum; atque ita de eadem re est de Lacedaemoniorum republica cap. xv.

1. μόνη γὰρ ἐπὶ εὐηχη διατελῶν τὸ ἀρχῆς κατιστέδην τὰς δὲ διάλας πελματας, ὡραῖς δὲ τοῖς μετακεκυμένας, καὶ τοις καὶ νῦν μετακεκυμένας. Est quidem in Anabasi i. 10, 19. ταύτην οὖν τὴν νότην εἶναι διηγήσομεν. sed ibi significatio paulo est diversa verbi, ideo adiungitur accusativus νότης, atque ita τοῦτον hanc tolerarunt.

5. ἴρωστος] Contentionem narrat ἴρως in Hellenicis iii. 3. 1. et Nepos

Ageſilai c. i.

ἀντικατεπόντερον] Idem vocabulum ex Cytop. ii. 1, 22. laudavit Pollux εἰς 68. ubi tamen Codices alii ἀντικατεπόντες et ἀντικατατοντες dant.

τὸ δὲ τοῦ] Margo Steph. τὸν, Aristias edd. τοῦτον habent. γένες est ipsa regia dignitas.

6. νῦν διηγήσομεν] Harleianus et Gaſſel. liber νῦν διηγ. dant.

τοῦ μὲν τοῦ δὲ] Anno etatis 43. teste Plutarchi Ageſilai c. xl. Tantum late dicitur etiam latine juvenis. Sequentia ita tradidit Plutarchus: τοῦ "Ἀγησίλαος τὸν βασιλιάνον τοντον ἀπέβατο. Historiam belli exorti narrat noster Hellenic. iii. 3, 4. et iii. 4. 1.

οὐ δὲ τοῦ] In edd. vetustis ied omisſum inferuit primus Caſtalo.

7 νας· Βούλευμένων δὲ ταρί ταύτων Λακεδαιμονίων καὶ τῶν συμμάχων, Ἀγησίλαος ὑπέστη, ἐὰν δῶσιν αὐτῷ τριάκοντα μὲν Σπαρτιατῶν, δισχιλίους δὲ νεοδαμάδες, εἰς εὖαποχιλίους δὲ τὸ σύνταγμα τῶν συμμάχων, διαβήσοθαι εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ταράσσοθαι εἰρήνην πολιταῖς, ἥ, ἀν πολεμεῖν Βούληται ὁ Βαρβάρος, ἀσχολίας 8 αὐτῷ παρέχειν στρατεύειν ἐπὶ τοὺς "Ελλύνας. Εἰδὺς μὲν οὖν τολλὸι πάνυ ἡγάσθησαν αὐτὸ τῷ ταῦτο τὸ ἐπιδυμῆσαι, ἐπειδὴ ὁ Πέρσης τρόσοθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτὸν, τό, τε αἰρεῖσθαι ἐπίοντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, καὶ τὸ τάκεσιν δαπανῶντα βούλεσθαι μᾶλλον ἢ τὰ τῶν "Ελλήνων πολεμεῖν· κάλλιστον δὲ τώντων ἔχοίνετο, μὴ ταρί τῆς Ἑλλάδος

7. τούτους Δακτύλου.] τούτους τὸν Δακτύλον corrigebat Leonclav. ad Histor. Gr. p. 1089, ed. Parisi. 1625.

τριάκοντα] Edd. veteres τριάκοντα, quod recte sprevit Leonclavius et ex Codice Harleiani sigla A correxit Hutchinson, quem fecuti sunt ceteri editores. Ita est etiam in Hellenicis, Plutarchio et Diodoro xiv. 79. Intelliguntur triginta principes Spartani, qui regem ad bellum proficiuntem comitari eique in consilio abesse solebant. Plutarchus dicit τριάκοντα ἑγιάνες καὶ συμβολῶν. Cf. Hellenicorum v. 3, 8. et de Lacedæm. Republ. xiii. 1. ubi est: πρῶτον μὲν γὰρ ἵστρος τριάκοντα καὶ τοὺς οὐν αὐτῷ συστημένους δὲ αὐτῷ εἰ πολιμαρχοι, δέκας διοί τοις πολλοῖς μᾶλλον καὶ κανοβολῶντο, δι τοις διοί τοις δρόσισιν. Hoc ibi institutum refertur ad Lycurgum; itaque non est probabilis ratio Weiskei dicta ex loco Hellenicorum v. 3, 8. rem suisse novam et tum primum introductam; itaque Xenophonem non dixisse τοὺς τριάκοντα. Articulum enim additum maluit Bachius, cui Zeune recte ita occurrit, ut moneret articulum abesse etiam in locis Xenophontis, Plutarchi et Diodori antea laudatis. Cum vulgata le-

ctione facit Guelf. hic et paulo post, ubi edd. ante Hutchinsonum dabant τριάκοντα. Idem Guelf. πλευραῖς scriptum habet.

σύνταγμα] Cf. p. 249. et 296.

διαβήσοθαι] Edd. veterum διαβήσοθαι correxit Caftalio. Deinde τὸ στρατόν ex Leonclaviano cum Hutchinsono et Bachio revocavit Weiske; articulum τὸν edd. veteres cum Steph. et Zeuniana omittunt. Exempla articuli omitti potuit Zeune Οἰκον. iv. 3. vi. 9. et Cyrop. viii. 1, 13. Addo de Republ. Laced. xiii. 1. In Cyrop. viii. 7, 12. est δ, ταφή ιδίᾳ, τῷ μηραινοδα πολλὰς ἀσχολίας παρέχειν qui casus mibi suscepimus est.

8. αὐτὸ τούτῳ] Juntina et Harlei. liber omittunt sequens τὸ, unde Brodhead scriptum malebat αὐτὸ τούτῳ λέγει. sed ita αὐτὸν post τοις δρόσισι collocari debere, monuit Weiske, qui αὐτῷ malebat scriptum, id est: *hunc ejus rationem admirati sunt.* Sed ita pronomen τούτῳ si non solum languidum, sed etiam inutile. Quare vulgata scriptura bene habere videatur.

νέος, τοις δρόσισι] Caftalio τούτῳ δεdit; paulo post βουλίσθαι habet Αδισθίδες.

ἀλλὰ τερὶς τῆς Ἀσίας τὸν ἀγώνα καθιστάναι. Ἐπεὶ 9
γε μὴν λαβὼν τὸ στράτευμα ἐξέπλευσε, τῶς ἂν τις σα-
φέστερον ἐπιδεῖχεν, ὡς ἐστρατήγησεν, ἢ εἰ αὐτὰ διηγή-
σαιτο, ἢ ἔτραχεν; Ἐν τοίνυν τῇ Ἀσίᾳ ηδὲ πρώτη πρᾶξις 10
εγένετο. Τισσαφέρης μὲν ὥμοσεν Ἀγησιλάῳ, εἰ σκε-
σαιτο ἔως ἔλθοιεν, οὐς πέμψειν τῷρος Βασιλέα ἀγγε-
λους, διαπράξεσθαι αὐτῷ ἀφεδῆναι αὐτονόμους τὰς ἐν
τῇ Ἀσίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας. Ἀγησιλαος δὲ ἀντόμοσε,
σπονδας ἄζειν ἀδόλως, ὁρισάμενος τῆς πράξεως τρεις
μῆνας. Οἱ μὲν δὴ Τισσαφέρης, ἢ ὥμοσεν, εὐθὺς ἐψεύ- 11
σατο· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰρήνην πράσσοντο, στράτευμα πολὺ¹⁰
παρὰ Βασιλέως, πρὸς ὃ τῷρος θεοῖς εἶχε, μετεπέμπετο.
Ἀγησιλαος δὲ, καίπερ αἰσθόμενος τῶντα, ὅμως ἐνέμεινε
ταῖς σπονδαῖς. Ἐμοὶ (μὲν) οὖν τοῦτο πρῶτον καλὸν δο- 12
κεῖ διαπράξασθαι, ὅτι Τισσαφέρης μὲν ἐμφανίσας ἐπί-
ορχον ἀπίστον πᾶσιν ἐποίησεν ἑαυτὸν δὲ ἀντεπιδεῖχας
τῷρον μὲν ὄρκους ἐμπεδάντα, ἐπειτα συνθήκας μὴ
ψευδόμενον, πάντας ἐποίησε καὶ Ἑλληνας καὶ Βαρβά-
ρους Φαρρῶντας συνίθεοθαι αὐτῷ, εἴτι βούλοτο. Ἐπεὶ 13
δὲ μέγα Φρονήσας ὁ Τισσαφέρης ἐπὶ τῷ καταβάντι
στρατεύματι, προεῖπεν Ἀγησιλάῳ πόλεμον, εἰ μὴ ἀπίσ
ἐκ τῆς Ἀσίας· οἱ μὲν ἄλλοι σύμμαχοι καὶ Λακεδαιμο-

10. σίμψιν] Ita edd. veteres, Harcl. et Guelf. σίμψιν Steph. deinde διαπρέβεται dant Junt. et Guelf. Postea τὰς ἐλείας omisso articulo τῇ dat Guelf. liber. Verbum διαπρέβε-
ται Weiske interpretatur se illud
κατέχειν, operam daturum, ut, et de
studio et conatu accipendum monet.
Sed διαχέρτεται ex opera sua perfic-
ere, et affirmavit Persia se perfectum
ex opera sua, ut causa belli præsidere-
tur et libertas civitatibus Asia græcis
redderetur. Plutarchus Agesilai ix.
benedicto ostendit ὡς τὰς τιμὰς αὐτῷ

τὰς Ἑλληνίδας ἀφίσοντες αὐτοπίμους
βασιλίους.

11. πρέσ φ] Harcl. et Guelf. liber
πρέσ δ dant.

12. Εμοὶ (μι) οὖν] Particulam μὲν
de meo inferui, quam sensus et pro-
prietas sermonis flagitare mihi vide-
tur.

Σαρρῶντας] Participium ab edd.
vett. omnissum verit etiam Phile-
phus. Sequens αὐτῷ in laurῷ mutavit
Stephanus.

13. καταβάντι] Hellenica addunt
ταῦτα βασιλίους.

νίαν οἱ ταρόντες μάλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ σύγενοι,
νομίζοντες μείονα τὴν ταρσῆσαν δύναμιν Ἀγησίλαῳ τῆς
Βασιλέως ταρασκευῆς εἶναι. Ἀγησίλαος δὲ μάλα Φα-
δρῷ τῷ προσώπῳ ἀπαγγεῖλαι τῷ Τισσαφέρει τὸν
πρέσβεις ἐκέλευσεν, ὡς πολλὴν χάριν αὐτῷ ἔχοι, ὅτι ἐπι-
ορχήσας αὐτὸς μὲν τολμείαν τὸν Θεοὺς ἐκτήσατο, τοῖς
14 δὲ Ἑλλησι συμμάχους ἐποίησεν. Ἐκ δὲ τούτου εὑδὺς
τοῖς μὲν στρατιώταις παρέγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς
στρατείαν ταῖς δὲ πόλεσιν, εἰς δὲ ἀνάγκη ἢ ἀφίκει-
σθαι στρατευομένῳ ἐπὶ Καρίαν, προεῖπεν ἀγορὰν παρ-
σκευάζειν. Ἐπέστειλε δὲ καὶ Ἰωσὶ καὶ Αἰολῶσι καὶ
Ἑλλησποντίοις πέμπειν πρὸς αὐτὸν εἰς Ἑφεσον τὸν συ-
15 στρατευομένους. Οἱ μὲν οὖν Τισσαφέρης, καὶ ὅτι ἵπ-
πικὸν οὐκ εἶχεν ὁ Ἀγησίλαος, ἢ δὲ Καρία ἀφίππος ἢ,
καὶ ὅτι ἥγειτο αὐτὸν ὄργιζεσθαι αὐτῷ διὰ τὴν ἀπάστη,
τῷ ὅντι νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον εἰς Καρίαν ὄρμησεν
αὐτὸν, τὸ μὲν τεξόν ἄπαν διεβίβασεν ἐκεῖσε, τὸ δὲ ἵππι-
κὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου τεδίον τερπίγαγε, νομίζων ικανὸς
εἶναι καταπατῆσαι τῇ ἵππῳ τὸν "Ἑλληνας πρὸν εἰς τὰ
16 δύσιππα ἀφίκεσθαι. Οἱ δὲ Ἀγησίλαος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
Καρίαν ιέναι, εὑδὺς ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο·
καὶ τὰς τε εἰς τῇ πορείᾳ ἀπαντώσας δύναμεis ἀναλαμ-

Tissaphēren] Hanc formam cum Castal. vulgariter *Tissaphēren* prætulit Zeune. Idem Castalio edd. veterum τὰς πρίστιν corrigit.

14. πρὸς αὐτὸν] Edd. vett. *εἰρήνη*. In Hellenicis est *Ιερήνη*. Guelf. deinde dat *συνεργετικαρίνην*. Plutarchus Ατ. ges. ix. τοῦδε οὐδὲ ἀμφίπονος ἀπέρι δι-
αίσῃ τὴν *Tissaphēren* λατρείαν, ὑπόδε-
ξαί δὲ τοῦ Καρίαν προσέξων. ubi vulgo
male legitur *ιερῆνη*—*πραξήνη*.

15. τὸν αὐτοῦ οἶκον] Nepos cap.
xvii. 3. quod ipius erant plurima domi-
cilia in Caria. Weiske h. l. verit, in
regionem, ubi maximam partem facul-

tatum suorum habebat. In Hellenicis
iv. 8, 6. Pharnabazus dicitur *ιερὴ* δια-
έπιλαῖ, ubi Phrygia significatur, sed
τὰς βασίλην Pharnabazi erant Dascy-
līi in Phrygia, iv. 1, 15. Ad rem per-
tinet locus Plutarchi Eumenius cap.
yiii. περὶ δὲ τὰς Σάρδες Ιβάλετο μὴ
προσαρτεῖν τοῖς Λαϊς Ιωνιονομέδαι
πεδίοις.

16. ἀντιστρέψας—Φρυγία] Helle-
nica dant *επαντία* ἀντιστρέψας. De-
inde Guelf. Φρυγία habet cum Junt.
Well. Hutchins.

ἀντιστρέψας, δ. δ. η. πελ τὰς] Hac
definit in Hellenicis, ubi contra Ιωάν-

Βάνω τῷε, καὶ τὰς πόλεις κατεστρέφετο, καὶ ἐμβαλὼν ἀπροσδοκήτως, παριπληθῆ χρήματα ἔλαβε. Στρατη-17 γικὸν οὐν καὶ ταῦτο ἰδόκει διαπράξασθαι, ὅτι, ἐπεὶ τό-λεμος προερρίθη, καὶ τὸ ἔχαπατάν ὅσιον τε καὶ δίκαιον ἐξ ἔκείνου ἔγενετο, τῶιδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ· Φρονίμως δὲ καὶ τοὺς Φίλους ἐνταῦθα ἴδοξε τιλαντίσαι. Ἐπεὶ γὰρ, διὰ τὸ τολλὰ χρήματα εἰλῆ-18 Φθαῖ, ἀντίπροκα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, τοῖς μὲν Φίλοις προεῖπεν ἀνεισθαῖ, εἰπὼν, ὅτι καταβήσοτο ἐπὶ Θάλασ-σαν ἐν τάχι τὸ στράτευμα κατάγων· τοὺς δὲ λαφυρο-πώλας ἐκέλευσε γραφομένους, ὅπόσου τι πρίσαιτο, προ-εσθαῖ τὰ χρήματα. "Ωστ' αὖτε προτελέσαντες οἱ Φίλοι αὐτῶν, οὐδὲ τὸ δημόσιον βλάψαντες, πάντες παριπληθῆ χρήματα ἔλαβον. Ἔτι δὲ ὅπότε αὐτόμολοι, ὡς εἰκὸς, 19 πρὸς βασιλέα ιόντες χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι, καὶ ταῦτα ἐπεμέλετο ὡς διὰ τῶν Φίλων ἀλίσκοιτο, ὅπως

bus est, quod ut rectius præferebat Bachius. Sed ita statim iōniku est et sequitur de eadem re θάξ. Deinde παρελθεῖ habet Guelf.

18. ἀντίφραστα τὰ τάρα] Guelf. καὶ τὰ τάρα. Alterum vocabulum ali- bi non reperitur, significans vilissimum pretium, quasi dicas halb um- fangs.

ἰωνί θάλασσα] Ad emporium ali- quod, ubi majori pretio vendere licet res emtas.

γραφομένους—πρίσαντα] i. e. fine pretio tradere res emtas, sed pretio in tabulas relata cum nominibus. Index Zeunianus ex h. l. interpretatur vendere, tradere, *Econ.* ix. 10. θα-ραμάνους καὶ γραψάμενοι Ιωνεῖς θά-λασσας, ubi Cicero veritatem numerata exscribere.

θαρράτοις] Nostra de Laced. Repub- licis xiii. 11. οἱ ληίδες ἄγον (τι θλί- θη πρὸς βασιλία in expeditione bellicis versatum) πρὸς λαφυρούλας τάραντας βασιλίδες, δυστίμους, ut adeo omnis pecunia ex præda redacta ad ser- vium conferretur. Phylarchus tamen

apud Polybium ii. 62. tertiam partem prædæ regi fuisse attributam refert. Deinde παρελθεῖ dat Guelf.

19. ἀλίσκοιτα] Hanc vulgata ἀλί- σκοιν scripturam e margine Steph. et Harleiano libro cum Hutchinsoni rete prætulit Bach. In margine ta- men Steph. est pluralis numerus ἀλί- σκοιν. Ceterum mira est ad h. l. dubitatio Weikii de sententia loci, in qua vertenda aberrasse docet Philiphum, Gallum Charpentier et ci- vem nostrum Goldhagen. Verba ἀ- τιὰ ipse vertit, *transfigūs*, ut facile exsistat. Pro ἀτιᾷ scriptum fuisse cenfet θεορεῖς vel ἀπίστορας, addens accusativum regi ab intellectu κατά. Sed non dixit, quid significari value- rit verbis θεορεῖς αὐτόμολοι κατὰ θεο- ταῖς πρὸς βασιλία χρηματα θάλασσαν ὑφ- ηγεῖσθαι. Deinde vulgatum ἀλίσκοιτα præfert eo sensu, ut *transfigūs* caper- rent. Neque enim dici ὡς θεοὶ τῶν φί- λων, sed ὡς διὰ τ. φ. ἀλίσκοιτα. Sed ita transfigūs dicerentur etiam θεό- τεροι fieri, cuius rei minima erat cura Ageilo. Hic enim amicorum glo-

άμα μὲν χρηματίζειτο, ἄμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοντο.
 Διὰ μὲν δὴ ταῦτα εὐθὺς πολλοὺς ἔραστας τῆς αὐτοῦ
 20 Φιλίας ἐποίησατο. Γιγνώσκων δὲ ὅτι οὐ μὲν πορθουρέη
 καὶ ἐρημουμένη χάρα οὐχ ἀν δύναστο πολὺν χρόνον στρά-
 τευμα Φέρεν, η δὲ οἰκουμένη μὲν, σπειρομένη δὲ, ἀένναι
 ἀν τὴν τροφὴν περέχει, ἐπερέλετο οὐ μόνον τῷ βίᾳ χρ-
 ρᾶσθαι τοὺς εὐαγτίους, ἀλλὰ καὶ τοῦ πραστῆρος
 21 γενθαί. Καὶ πολλάκις μὲν προπούρευε τοῖς στρατε-
 ταις τοὺς ἀλισχομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι,
 ἀλλ' ὡς ἀνθράκους ὄντας Φιλάσσεν. πολλάκις δὲ ὀπέτε
 μεταπρατηπεδεύειτο, εἰ αὐτῶντο καταλελυμένα πα-
 δάρια μικρὰ ἐμπόρων, (ἀ πολλοὶ ἐπάλουν, διὰ τὸ νομί-
 ζειν μὴ δύνασθαι ἀν Φέρεν αὐτὰ καὶ τρέφεν) ἐπερέλετο
 καὶ τούτων, ὅποις συγκομίζειτο ποι. Τοῖς δὲ αὖ διὰ
 γῆρας καταλεπομένοις αἰχμαλώτοις προσέταττεν ἐπιμε-
 λεῖσθαι αὐτῶν, ὡς μάτε ὑπὸ κυνῶν, μήδ' ὑπὸ λύκων
 διαφθείροντο. "Οπει οὐ μόνον οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα,
 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλισχόμενοι εὑμενεῖς αὐτῶν ἐγίγνοντο."
 22 Όποσας δὲ πόλεις προσαγάγοιτο, ἀφαιρῶν αὐτῶν, ὅσα

Nisi et fortunae favebat ubique; idque solum demonstrare voluit Xenophon. Χρήμata ὑφράγεδα est thesaurus ab- scendit aut aliquid aut pecunias, res pre- ciosas aut copias ulio transferendas indi- care hosti et cum perducere ad prædam capiendam. Transfugæ primum ade- unti regem eique soli indicium faci- unt prædæ capiendas. Hoc X. dicit lxxxvii τρές βασιλία. An forte Weiske in nomine regis aberravit et Perso- rum regem hic cogitavit?

20. *άντονος*] Edd. veteres *άντονος* dant; deinde Aristedes, etiam Guelf. dat *παρέχεταις* omisso *άντονος*.

21. *μιτασφρασσοδιάνοιος*] Ita margo Steph. et Harleiani libri, contra edd. veteres futurum, Stephanianæ im- perfectum *μιτισφρασσοδιάνοιος* habent. Rectum dedit Hutchinson.

Ιμπάρεων] Ad prædam pertinere vi- dentur infantes cum parentibus ab-

duiti, an potius in exercitu nati? Sed additum *Ιμπάρεων* videtur prædam arguere; etiam verbum *Ιμπάρεων* dif- cultatibus habere videtur. Quis e- nim infantes emisse in exercitu pu- tantus est? *Ιμπάρεων* sunt qui exercitu sequuntur, uti Cyropædium iv. 5, 42. et vi. 2, 38.

οὐγμαρα[αντούσια] i. e. ut in locum aliquem tutum conferrentur extra castra, ubi senibus captiuis cura eo- rum mandabatur. Contra vero Inter- pretes omnes verba sequentia *νοστρούσια* εἰ δ. γ. *καταλανωράνα*, aiunt esse da- tivos abfolutos, quasi fenum captivo- rum cura habita fuerit ab Agesilao, ne a canibus lupiive lacerarentur! Quis in præda fenes abductos fuisse a militibus crederet?

22. *ἀφαιρῶν*] Liberans eos a fer- vilibus ministeriis dominis præstan- dis.

δοῦλοι δεσπόταις ὑπηρετῶντι, προσέταττεν, ὅτα ἐλεύθεροι ἀρχοντι τῷδε οὐται· καὶ τῶν κατὰ κράτος ἀναλόγων τεχνῶν τῇ Φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο. Ἐπεὶ μέντοι 23 ἀνὰ τὰ πεδία οὐδὲ εἰν τῇ Φρυγίᾳ ἐδύνατο στρατεύεσθαι, διὰ τὴν Φαραβάζου ἵππειαν, ἔδοξεν αὐτῷ ἵππικὸν κατασκευαστέον εἶναι, ὡς μὴ δραπετεύοντα πολεμεῖν δέοι αὐτὸν. Τοὺς μὲν οὖν πλουσιωτάτους ἐκ πασῶν τῶν ἐκεῖ πόλεων ἵπποτρόφειν κατέλεξε προεῖπε δὲ, ὅστις παρέχεται ἵππον καὶ ὄπλα καὶ ἄνδρα δόκιμον, ὡς ἐξεστο. αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι· καὶ ἐποίησεν οὕτως ἔκαστον προδύμως ταῦτα πράττειν, ὥσπερ ἂν τις τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόμενον προδύμως μαστεύοι. Ἐταξε δὲ καὶ πό- 24 λεις, ἐξ ᾧ δέοι τοὺς ἵππεας παρασκευάζειν, νομίζων εἰκ τῶν ἵπποτρόφων πόλεων εὐθὺς καὶ Φροντιστής μάλιστα ἀν ἐπὶ τῇ ἵππικῇ γενέσθαι. Καὶ τοῦτ' οὖν ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι, ὅτι κατεσκεύαστο τὸ ἵππικὸν αὐτῷ, καὶ

[τεχνῶν] Intellige τοῦτο, quod addi volueret Stephanus et Leonci. Pro ὅτι χαῖρε Brodæus ὑπόχρησι malebat, quod est in Harleiano. Sed forma ὑπόχρησι frequentata fuit tantum usū scriptorum.

23. *[ταράχητο θετο]* Ita pro *ταράχητο* τὸ *ταράχητον* cum Leonclavio scriptis Hutchins. et reliqui editores. Plutarchus Agesilai ix. *τρέποντα τοῖς εὐτέροις, οἱ μὲν βασιλεῖς εργατίσθαι, παρερχόμενοι τοσοῦ ἀλλ’ ιστον καὶ ἄλλα.* Ceterum Guelf. paulo ante habet *ταράχητον τοῖς εὐτέροις, πλὴν uti est scriptum in Hellenicis et in Harleiano. Vulgo verba *ταράχητον* dearent.*

[ταῦτα πράττειν, ἀστεῖ ἀ το—πραδύμως μαστεύειν] Vulgo in omnibus eddi legitur *ἴσαντα πραδύμως μαστεύειν*. sententia manca, qua de re tacent tamen interpres. In Hellenicis iii. 4, 15. est *ἴσαντον αὐτον ταῦτα πραδύμως πράττειν, ἀστεῖ ἀ το τοις ἀλλ’ αὐτον διδασκάμενοι πραδύμως ζητεῖν.* Unde apparet, egregium Codicis

Guelferb. supplementum habere veram utriusque loci scripturam μαστεύειν pro ζητεῖν. Propter geminatum πραδύμως excidit h. l. alterum orationis membrum; deinde μαστεύειν mutatum est in μαστεύειν, ut conveniret cum antecedente ισαντον.

24. *[φροντιστής]* Deterior sensu *superbus, elatos, meritis suis fidentes interpretatur Weiske*, cuius animi ne Agesilau haberer equites, hos ex aliis oppidis cepisse putat Agesilaum, quippe modestiores, eum scirent, equum sibi ad usum bellicum esse dono datum. At vero hoc si dicere voluit Xenophon, scriptum oportuit ιστον ἀτοι τοι. i. φροντιστής γενέσθαι. Sed Xenophon dicit, quid voluerit alicui Agesilau in equitibus legendis, non quid vitare conatus fuerit. Non omnibus oppidis pernixit equitatum præbere, sed hanc aliquot quasi prerogativam dedit, quo magis equites ab illis exhibiti præstare et digni haec prerogativa haberi fuderent.

25 εὐθὺς ἐρρωμένον ἦν καὶ ἐνεργόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡσφάλτης, συῆγαγε πᾶν τὸ στράτευμα εἰς Ἐφεσον ἀσκῆσας δὲ καὶ αὐτὸς βουλόμενος, ἀθλα προϊδηκε καὶ ταῖς ἵππικαις τάχεσιν, ἥτις κράτιστα ἀντίπευσι, καὶ ταῖς ὄπλιτικαις, ἥτις ἀντίστατα γωνάτων ἔχοις καὶ πελτασταῖς δὲ καὶ τοξόταις ἀθλα προϊδηκεν, οἵτινες κράτιστοι τὰ προσήκοντα ἔργα Φαινούντο. Ἐκ τούτου δὲ παρῆν ὅραν τὰ μὲν γυμνάσια μεστὰ τῶν ἀνδρῶν γυμναζομένων, τὸν δὲ ἵπποδρόμον, ἵππεων ἵππαζομένων, τοὺς δὲ ἀκοτιστὰς καὶ τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἴεντας· ἀξίαν δὲ καὶ ὄλην τὴν πόλιν, ἐν ᾧ ἦν, Θέας ἐπισήσεν. Ἡ τε γὰρ ἀγορὰ μεστὴ ἦν παντοδαπῶν καὶ ὄπλων καὶ ἵππων ὕνισιν, οἱ τε χαλκούτοις καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ σιδηρεῖς καὶ σκυτεῖς καὶ γραφεῖς πάντες πολεμικὰ ὄπλα κατεσκεύαζον. "Ωστε τὴν πόλιν ὄντως ἥγησαν ἀντί πολέμου ἔρ-

25. *καὶ αὐτὸν*] Edd. veteres præter Castal. et Halensem δὲ omittunt, contra Castal. et Halensis καὶ omittunt. In Harleiano αὐτὸν deest. In Hellenicis est ἀπόκτητος δὲ αὐτὸν βουλόμενος—ἴσης κράτιστοι τρεις τὰ προσήκοντα ἤργα φαντι.

Ἄσλα] Additum vulgo τι cum Castal. Arifide et Hellenicis omisit Zeune. Deinde σάρκας δὲ dat Guelf. postea τι τις δ. Contra Aldina, Junt. Harlei. liber utroque loco τις dant, quod Castal. et Halensis τις mutarunt, quod est in Arifide.

τοις λαβίσασι, δεσμον] Castal. Hellenica et Arifides bis δὲ omittunt, pro ἤργα Arifides Guelf. dat ἤργα.

μονὰ τὸν ἀνδρῶν] Redius in Hellenicis est τάρτα μονὰ ἀνδρῶν τὸν γυμ.

τις στάχης λόρας] Ex Juntina λόρας in locum vulgati λόρας revocavi, et στάχης mutavi in στάχης cum Wytenbachio in Bibliotheca Critica Amstelod. iii. p. 71. *τις στάχης λόρας* interpretantur λαττα στάχης λόρας, ineptissime ad meditationem bel-

licam jaculatorum et sagittariorum. In Hellenicis brevius est μακρότερα.

26. *μονὴ δὲ παντοδαπῶν]* Ita est in Hellenicis et Steph. παντοδαπῶν δὲ μονὴ Halensis. Pro σίδηροις in Hellenicis sunt χαλκεῖς, ibidem σιδηροίρα.

γραφῆς] Hæc est Leoncl. Stephanique emendatio vulgati σπερφῆς, quam cum Hutchinsono receperunt editores recentiores, quia in Hellenicis σπερφῆς nominantur. Quod vero Ernesti querit, quis fullonum usu in armorum apparatu? non cogitasse is videtur, ad apparatus militarem pertinere varia vestium genera lancearum, quae cum e tela textoria decenderunt, a fullonibus apparabantur. Pictores ornamenta armis et armamentis addebat.

ἀγένης δὲ] Cum Castal. et Stephano δὲ addidit Zeune; δὲ ἀγένης edidit Hutchinson, et sic est in Guelf. superscriptio δὲ. In Symposio i. 8. est similiter λονέτας τις τὰ γυμνάσια ἀγένης δὲ—δην. Plutarchi imitationem

γαστήριον εἶναι. Ἐπερρώσθη δὲ ἂν τις κάκεῖνα ιδῶν,²⁷
 Ἀγησίλαον μὲν τῷρτου, ἐπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρα-
 τίωντας ἐστεφανωμένους τε, ὅπου ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἔοιεν,
 καὶ ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι. Ὅπου
 γὰρ ἄνδρες Θεοὺς μὲν σέβοισν, τολεμικὰ δὲ ἀσκοῖεν,
 πειθαρχῆσαν δὲ μελετῶν, τῶν οὐκ εἰκὸς ἐπτάῦτα πάντα
 μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἶναι; Ἕγουμενός δὲ καὶ τὸ²⁸
 καταφρονεῖν τῶν τολεμιών ρώμην τιὰ ἐμβαλεῖν τρὸς τὸ
 μάχεσθαι, προεῖπε τοῖς κήρυξι τοὺς ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀλ-
 σκομένους Βαρβάρους γυμνοὺς ταλεῖν. Ὁρῶντες οὖν οἱ
 στρατιῶται λευκοὺς μὲν, διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι,
 πίνας δὲ καὶ ἀπόνους, διὰ τὸ ἀεὶ ἐπ' ὄχημάτων εἶναι,
 ἐνόμισαν μηδὲν διοίσειν τὸν τάλεμον, η̄ εἰ γυναιξὶ δέοι-
 μάχεσθαι. Προεῖπε δὲ καὶ ταῦτο τοῖς στρατιώταις, ὡς
 εὐθὺς ἥρηστο τὴν συντοματάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς
 χώρας, ὅπως αὐτόθιν αὐτῷ τὰ σώματα καὶ τὴν γυνάμην
 ταραχηνάζοιτο, ὡς ἀγωνιούμενοι. Ὁ μέγας Τισσα-²⁹
 Φέρνης ταῦτα μὲν ἐνόμισε λέγειν αὐτὸν τάλιν βουλόμενον
 ἐξαπατῆσαι, εἰς Καρίαν δὲ ἵν τῷ ὄντι ἐμβαλεῖν. Τό τε
 οὖν τεχνὸν, καθάπερ τὸ πρόσθεν, εἰς Καρίαν διεβίβασε,
 καὶ τὸ ἴππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου τεδίον κατέστησεν. Ὁ
 δὲ Ἀγησίλαος οὐκ ἐψύσατο, ἀλλ' ὥσπερ προεῖπεν,

in Marcello c. xxi. annotavit Zeune.
 Addo Polybium x. 20. σὸν ἔστιν ὅστις
 οὐκ ἔτι πατέ τὸν Κισσοφόντα, τὸν
 θωράκιον λιώντα τὸν τόλον, ἐργαστή-
 φιον μέντοι ταλίμου.

27. τις κάκεῖνα] Ex Junt. Harleiano libro et veritione Philippi κάκεῖνο, quod est etiam in Hellenicis, revoca- vitur Zeune; τις deest in Harleiano. Verbum ἐργάζεσθαι ipse auctor inter- pretatur addens in oratione extrema- piontā πάντα Ιεράδην ἀγαθά. Est igitur confirmatum animatum bona spe ha- bere.

Ἀρτέμιδι] Quae Ephesi maxime

colebatur et templum insigne habe- bat. Deinde est in Hellenicis εἴβεν- το, τὸ τολεμικὸν—πειθαρχῆσαι—μιβάλ- λων.

28. λιώντος] In Hellenicis pro τι- τας est μολασσός. Plutarchus Ages. ix. τοῦ δὲ ευρέστου λιώντος καὶ ἀπαλόν παντάπτοι δὲ τὴν εκατερήμενην. Poly- xenius ii. 1. 5. δὲ τὴν τρυφὴν ait. Pro ὄχημάτων Brodaeus ait esse in Codd. alijis εικράτων. vitiose.

ἴων τὸ πάραστα] Plutarchus τις Λυ- δος. Vide ad Hellenic. iii. 4. 20. ubi est ίων αὐτόθιν οὖν τὰ εμφατα ετ- cet. Harleianus liber αὐτῷ omittit.

εὐθὺς εἰς τὸν Σαρδιανὸν τόπον ἔχωρησε, καὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας δι' ἑρμίας πολεμίων πορευόμενος πολλὰ τὰ ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ παρεῖχε· τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἦκον αἱ 30 τῶν πολεμίων ιππεῖς. Καὶ τῷ μὲν ἀρχοτι τῶν σκευών Φόρων εἶπεν ὁ ἥγεμὸν, διαβάντι τὸν Πακταλὸν ποταμὸν στρατοπεδεύεσθαι· αὐτοὶ δὲ κατιδόντες τὸν Ἐλλήναν ἀκολούθους ἐσπαρμένους καθ' ἄρταγην, πολλοὺς αὐτῶν ἀπέκτειναν. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἀγησίλαος, Βοηθεῖν ἐκέλευσε τὸν ιππέας. Οἱ δὲ αὖ Πέρσαι ὡς εἶδον τὴν Βοῆθειαν, ἡθροισθησαν καὶ ἀντιπαρετάξαντο παρ- 31 πληθέσι τῶν ιππέων τάξεον. Ἔνθα δὴ ὁ Ἀγησίλαος, γυγνώσκων, ὅτι τοῖς μὲν πολεμίοις σύκῳ παρείη τὸ τεῖχον, αὐτῷ δὲ σύδεν ἀπείη τῶν παρεσκευασμένων, καιρὸν ἤγγοντο μάχην συνάψαι, εἰ δύνατο. Σφαγιασάμενος αὖ, τὴν μὲν Φάλαγγα εὐθὺς ἤγει ἐπὶ τὸν ἀντιπεταγυμένους ιππέας, ἐκ δὲ τῶν ὀπλιτῶν ἐκέλευσε τὸν δέκα ἀρχήθρης θεῖν ὄμοσε αὐτοῖς, τοῖς δὲ πελτασταῖς εἴπει δρόμῳ ὑφεγεῖσθαι. Παρῆγγειλε δὲ καὶ τοῖς ιππεῦσι ἐμβάλλειν, ὡς αὐτῶν τε καὶ πατὸς τοῦ στρατεύματος ἐπομένου. 32 Τὸν μὲν δὴ ιππέας ἐδέξαντο οἱ ἄγαθοὶ τῶν Περσῶν· επειδὴ δὲ ἄμα πάντα τὰ δεῖνα παρῆν ἐπ' αὐτοὺς, ἐνέκλι-

29. εἰδὺς εἰς] Ita cum Steph. secunda, Welf. et Hutchins. Zeune, cum in reliquis edd. ut in Codd. εἰς defit. In Hellenicis est οὐ τὸν Σαρδιανὸν τόπον θύβαλ. ubi vide anno-tata.

παρῆχε] Hellenica εἰχει habent, et hinc omittunt.

30. ἦντος ἐν ἡγεμονίᾳ] Persia scilicet. In Hellenicis excidit ἡγεμόνιον, ex loco nostro recte restitutum a Leonclavio et Weiske. Ipse enim in eo loco interpretando erravi.

ἰσηγόρους] Vulgato ισηγόρους ex Nbro Stephani vetusto et Hellenicis suadente Graecio cum Hutchinsono

hoc substituit verbum Zeune.

31. καρφὸν] In Hellenicis est καλὸν, et deinde παρεταγγάμινον, pro ἀστράφην est ierarion.

τοῦ θησαυροῦ] Ita vulgatum τοῦς ex Hellenicis corredit Leoncl. Sequens αὐτοὺς pro vulgato αὐτῷ indidem restituit Zeune, et statim ἴμβαλλει pro ἴμβαλλι.

32. οἱ ἄγαθοι τὸν Πέρσον] Hellenica οἱ Πέρσαι. Articulum τὰ ante δοῦ ex Harlei. libro et Hellenic. addidit Hutchinson. Verba τοῦ αὐτοῦ defunct in Hellenicis. Denique ἕργον Weiske ex Hellen. mutavit in ἕργον, lectorre non monito.

καν, καὶ οἱ μὲν αὐτῶν εὑθὺς ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφευγον. Οἱ δὲ Ἑλλῆνες ἐπόμενοι αἴρασι καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν. Καὶ οἱ μὲν πελτασταὶ, ὡσπερ εἰ-
χὸς, ἐφ' ἀρπαγὴν ἐτρέποντο· οἱ δὲ Ἀγησίλαος ἔχων χύ-
κλω τάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια, περιεστρατοπεδεύ-
σατο. Ὡς δὲ ἦκουσε τοὺς πολεμίους ταράσσεσθαι, διὰ 33
τὸ αἰτιασθαι ἄλλήλους τοῦ γεγενημένου, εὐθὺς ἤγει ἐπὶ
Σάρδεις. Κάκεῖ ἄμα μὲν ἔχεις καὶ ἐπόρθεις τὰ περὶ τὸ
ἄστυ, ἄμα δὲ καὶ κηρύγματι ἐδήλου, τοὺς μὲν ἐλευθε-
ρίας δεομένους ὡς τῷρος σύμμαχον αὐτὸν παρεῖναι· εἰ δέ
τινες τὴν Ἀσίαν ἔστιν τοινῦνται, τῷρος τοὺς ἐλευθεραν-
τας διακρινουμένους ἐν ὅπλοις παρεῖναι. Ἐπεὶ μέντοι 34
οὐδεὶς ἀντέζει, ἀδεῶς δὴ τὸ ἀπὸ τούτου ἐστρατεύετο, τοὺς
μὲν τρόποσθεν προσκυνεῖν Ἑλλήνας ἀναγκαζομένους ὥρων

Iχν] Participium omittunt Hellenica. Verbum περιεστρατοπεδεύσατο vertunt varie. Leoncl. quidem: *omnes tum hostium tum suorum res castris positis complectitur.* Philadelphus: *inter amicos hostesque medius constitutus castra circumlocucitur.* Hutchinson: *undique omnia tenens tum amica tum hostilia, castris ea circumdedit.* Weiske putat φίλα καὶ πολέμια proverbialiter dici ita, ut maxime τὰ πολέμια intelligantur; significare igitur Xenophontem, Aegialum, cum tot hostibus se circumdatus vidisset, castris se munisse. Tum bene sequi ἂς τὸν πόλεμον et cet. Timoris enim et castrorum nullam amplius suffit causam. Zeumanus Index verbum interpretatur *exercitus et castris singere.* In Cyrop. iii. 1, 6. est: καὶ ἐ Κρήτη λαβὼν τὸν πόλεμον καὶ τὸ δίλλον πάντα περιεστρατοπεδεύσασι ἢχνα πάντας ἔδη τὸν δόμαν. Unde etiam hic πόλεμον non refero ad ἢχνα, sed potius ad περιεστρατοπεδεύσασι. verbum, ita ut ἢχνα potius desideret in τῷ πόλεμον adjungenda. Sententia erit, Aegialum post pugnau loca omnia amica et hostilia istius re-gionis exercitu cinxisse, ut opibus et copiis ab hoste relictis et desertis potiretur. De præda enim agi, docent

quæ sequuntur in Hellenicis: καὶ ἄλλα δίττα πολλὰ χρήμata ἵλαθη-
και αἱ τάρηπαι δὲ τόποι ἵλαθηπαι.

33. περιγραφαι.] Vulgatum περιγραφή
et ex Aristide, Caftal. Bryl. et libro
Harleiano correxerunt Hutchinson et
Bach.

ἰαντὸν πειθῶνται.] Quod vulgari ver-
bo πειθῶνται dicitur, imperium
ejus sibi vindicant. Deinde edd. ve-
teres τῷ ἵλαθηπῷ τοὺς διαγραμμίους.
Caftalio τῷ ἵλαθηπῷ dedit, quod re-
cepserunt edd. recentiores. Liber Har-
leianus dat τῷ ἵλαθηπῷ, quæ
scriptura perduxit me ad veram, cui-
jus pars partem conjectura fuit Weiske af-
secutus διαγραμμίους corrigena. Le-
onclavus post διαγραμμίουs incidens
veritit: *Sin aliqui Asia sibi vindicar-
ent, ad liberandum eos, de quibus dis-
ceptaretur, armati adfessi.* Hutchinson
τὸν διαγραμμίους contra ad Age-
ialum ejusque copias referit. *Age-
ialus, quicunque imperium Asia sibi
vindicarent, adfessi jubebat in armis, ut
de imperio decerneretur eorum, quos ipse
liberasset.*

34. περιεστρατοπεδεύσασι] Regem scilicet Per-
sarum; hic est honor divinus, quem
Xenophon paulo post τὰς τὸν δια-
γραμμάτα dicit.

τιμωμένους, ὥφ' ᾧ οὐδεὶς έποιεῖται, ταῦς δὲ ἀξιωτάτους καὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς καρπάσθαι, τούτους τοις μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς Ἑλλήσις δύνασθαι, καὶ τὴν μὲν τῶν Φίλων χώραν ἀδηματον ταρέχειν, τὴν δὲ τῶν πολεμίων σύτον καρπούμενος, ὥστε ἐν δυοῖν ἑτοῖν τλέον τῶν ἐκάτον ταλάντων 35 τῷ θεῷ ἐν Δελφοῖς δεκάτην ἀπαδύνει. Οἱ μέντοι Περσῶν βασιλεὺς, κομίστας Τισσαφέρην αὐτὸν εἶναι τοῦ κακῶς φέρεσθαι τὰ ἱερά, Τιθράντην καταπέμψας; ἀπέτεμεν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. Μετὰ δὲ τοῦτο τὰ μὲν τῶν βαρβάρων ἔτι ἀδυμότερα ἐγένετο, τὰ δὲ Ἀγησιλάου πολὺ ἐρραμενέστερα. Άπο τῶντων γὰρ τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ Φιλίας, τολλοὶ δὲ καὶ ἀφίσταντο τρόπος αὐτὸν, ὁρεγόμενοι τῆς ἐλευθερίας, ὥστε οὐκέτι Ἐλλήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων τολλῶν ἡγεμὼν ἦν Ἀγησιλαος. 36 Αξιόν γε μὴν καὶ ἐγενέθεν ὑπερβαλλότως ἀγασθαῖς αὐτοῦ, ὅστις ἄρχων μὲν ταμπόλλων ἐν τῇ ἡπέρεῳ πόλεσσιν, ἄρχων δὲ καὶ τῆς πόλεων, ἐπεὶ καὶ τὸ ναυτικὸν τροπῆν αὐτῷ η πόλις, αἰχανόμενος δὲ καὶ σύκλεισα καὶ δινάμεις, ταρὸν δὲ αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρησθαί ὅ, τι ἐβούλετο, πρὸς δὲ τούτοις τὸ μέγιστον, ἐπινοῶν καὶ

[τλίον τὸν ἵκανον ταλάντων] Si haec decima pars fuit prædicta, ut visum interpreti Goldhagen, immensa prædicta summa efficitur; contra si totius prædictæ summa fuit centum et amplius talentorum, tum græca ita fuit interpretanda, quasi post τλίον additum legatur ἢ id, ut decima pars horum centum talentorum fuerit Delphico deo dedicata; quam rationem cum Zeunio probat Weiske. Cf. Hellenica iii. 4, 24. et 25. Sed in iisdem Hellenicis iv. 4, 21. cit: καὶ Ἀγησιλαος μὴν ἐς Διλφοὺς ἀφίσμαντος διελέγοντας τὸν ἵκανον τῆς λίαν τῷ θεῷ ἀπίστων εἰς ἵκανον ἵκανον ταλάντων, ex quo loco prior opinio confirmatur. Plutarchus Ages. c. xix. καὶ τὸν διελέγον ἀπίστων τῷ θεῷ τὸν ἵκανον τῆς Ἀσίας λαρίσιων ἵκανον ταλάντων γενικόν. Pro ἀποθύνει

Halenfis et Casta. habent ἀποθύνει. Cum motu Graecorum conveniat Romatus, quo divites opum decumani Herculi consecrabant. Cf. Plutarchi Q. Romanæ cap. xviii. et quæ collectit Weßelingius ad Diodori iv. 21.

35. [Οἱ μέντοι] Aristedes habet ἢ δὲ τὸν II. β. τορίους ἀπάντας τούτους Τισσαφέρην μηνας, τοῦ καποῦ φ. τὰ εἴνεα. Idem deinde μικταὶ μέρη ἀποκεκριμένα dat in Guelf. libro; Hellenica ἀποτίμει. Denique sequens ἵκανον omisit Aristedes.

36. [Ἄγησιλαος] Articulum ex edd. vett. addidit Zeune.

36. [αἰχανόμενος ἢ] Ex Guelf. Η inserui, quod vulgo omnissimum orationem facit elumbem.

37. [τι βούλετο] Ad imperium adeo fit parandum in Asia nullis legibus circums-

ἀλπίζων καταλύσει τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσασαν πρότερον ἀρχὴν, ὅμως ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκφατῆθη· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἀκοι τελῶν, Βοηθεῖ τῇ πατρίδι, ἐπειδέτο τῇ πόλει οὐδὲν διαφερόντως, ἢ εἰ ἐν τῷ ἔφορεών τουτοῦ εἴστηκας μόνος ταρὰ τοὺς πέντε· μάλα μῆδηλον τοιῶν, ὡς οὗτε ἀν πᾶσαν τὴν γῆν δέξαστο ἀντὶ τῆς πατρίδος, οὔτε τοὺς ἐπικτήτας ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων, οὔτε αἰσχρὰ καὶ ἀκίνδυνα κέρδη μᾶλλον, ἢ μετὰ κινδύνων τὰ καλὰ καὶ δίκαια. "Οσον γε μὴν χρόνον ἐπὶ τῆς 37 ἀρχῆς ἔμενε, τῶς οὐκ ἀξεπάίνου Βασιλέως καὶ τοῦτο ἔργον ἐπεδείχατο, ὅστις ταραλαβὼν πάσας πόλεις, ἐφ' ὃς ἄρξων ἐξέπλευσε, στασιαζόντας, διὰ τὸ τὰς πόλεις κινηθῆναι, ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχῆς ἔληξαν, ἐπάγγειν, ὥστ' ἄκεν Φυγῆς καὶ Θανάτων, ἕως αὐτὸς παῦν, ὁμοίως πολιτευομένας καὶ εὐδαιμονας τὰς πόλεις διαγελέσας; Τοιγαροῦν οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ "Ἑλληνες οὐχ ὡς 38 ἄρχοντος μόνον ἀλλὰ καὶ ὡς πατρὸς καὶ ἐταίρου ἀπιόντες αὐτῷ ἐλυπᾶντο. Καὶ τέλος ἴσθησαν, ὅτι οὐ πλαστὴν τὴν Φιλίαν παρείχαστο. Ἐθελούσοι γαῦν αὐτῷ συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαιμονίῳ καὶ ταῦτα, εἰδότες, ὅτι οὐ χείροσιν εἴσαντων δέσποις μάχεσθαι. Τῶν μὲν δὴ ἐν τῇ Ἀσίᾳ πράξεων τοῦτο τέλος ἐγένετο.

scriptum, interpretatur Weiske. Deinde στρατεύσεις dat margo Steph.
Ἄλλον αὐτῷ] Similiter est in Hellenicis, ubi Leoncl. ἐ λεννίλλας inferi voluit, alii τοι, vel σκοτίας intelligunt.

ἱραρίῃ] Hanc Philelphi, Brodsei, Stephan. secundas et Hutchins. lectiones scripturam edd. veterum φέρει, Halensis et Caſtal. φέρει substituit Zeune. Nepos: *ut si privatus esset Spartis in comitio.*

τοῦ, τοῖς] Ephorus intelligit. Sequentem articulum τοῦ ante στρατεύσεις ex Guelſ. inserui.

37. ἄρχειν] Ita pro ἄρχειν ex margine Steph. Harlei. et Guelſ. scripti.

κινηθῆναι] Athenienses enim ubique democratiam, Lacedemonii contraria aristocratiā civitates amplecti cogebant. Hinc cum imperio utriusque populi variabat et fluctuabat status civitatum grecarum etiam in Asia minore. Compara Plutarchi Ages. cap. xv.

τὰς πόλεις] Haec duo vocabula abesse poterant, numeri oratorii causa addita.

38. διέσαν] Editio Halensis et Caſtal. διέσαν dant.

CAPUT II.

1 ΔΙΑΒΑΣ δὲ τὸν Ἐλλήσποντον ἐπορεύετο διὰ τῶν αὐτῶν
εἴθην, ὥνπερ ὁ Πέρσης τῷ παμπληθεῖ στόλῳ· καὶ ἦ
ἐνιαυσίαν ὅδον ὁ Βάρβαρος ἐποιήσατο, ταύτην μεῖον ἢ ἐν
μηνὶ κατήνυσεν ὁ Ἀγησίλαος. Οὐ γὰρ ἡς ὑστερήσει
2 τῆς πατρίδος, προεθυμεῖτο. Ἐπεὶ δὲ ἔχαρις θα-
κεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο, Λαρισσαῖοι μὲν καὶ
Κρανίων καὶ Σκοτωνοῖς καὶ Φαρσάλοις, σύμμαχοι
ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ, πλὴν ὅσοι αὐτῶν
Φιγαδές τότε ὄντες ἐπύχανον, ἐκακούργουν αὗτοι ἐφεπό-
μενοι. Οἱ δὲ τέως μὲν προεῖπον ἐν ταλαιποίᾳ τὸ στράτευμα,
τοὺς ημίσεις μὲν ἀμφροσθεῖς, τοὺς ημίσεις δὲ ἐπ' οὐραῖς
ἔχων τῶν ἵππεάν· ἐπεὶ δὲ ἐκώλυτοι τῆς πορείας αὐτὸν οἱ
Θετταλοὶ ἐπιτιθέμενοι τοῖς ὄπισθεν, παραπέμπει ἐπ'
οὐραῖς καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ προπυργουσμένου στρατεύματος ἵππικὸν
3 καὶ τῶν περὶ αὐτὸν. Ως δὲ παρετάχαντο ἀλλήλοις, οἱ
μὲν Θετταλοὶ νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι πρὸς τοὺς
ὅπλίτας ἵππομαχεῖν, στρέψαντες βάδην ἀπεχώρουν· οἱ

Cap. II. I. ὄντες Δ] Guelf. ἀ. δ.,
sed ē a secunda manu accessit. ē Πίε-
ρος est Xerxes. Nepos c. iv. tanta pug-
na celeritate, ut, quod iter Xerxes anno
vertente conficerat, hic tranferit tri-
ginta diebus.

Oὐ γάρ ἀς] Weiske vult dictum
pro ἡς σὺν ἴστρησσαν. Debeat effe ἀς.
μὴ ὑπερέσσει. Sic est infra Cap. ii. 31.
ἀς μὴ ἀργεῖ ἡ πόλις γίνεται. Mihi talis
transpositio in Xenophonte nondum
occurrit. Deinde πρωθυπαίρετο cum
edd. Halensi, Castal. et libro Guelf.
dedi pro vulgato λεξιθωρίν.

2. οὖσαι ἰστρησσαν] In Hellenicis
est: αὐτῇ λεκανολαθάνωσι, deinde ē
σέρι.

καὶ εὖ ἀντί] Hellēntica habent καὶ
τὸ ἀπὸ τῶν στύματος ἴστρησσαν τὰν τὸν
τέρτιον αὐτόν. quod Weiske cum Leon-
olavio, Bachio et Simonio etiam his

restituit in locum vulgati καὶ τὸν
αὐτόν. Sed Zeune monuit, τὸν περὶ
αὐτὸν δε παρειράτην οὐκ εἴδεντες
comitantium si intelligantur, sequen-
tia παρειράτην τοὺς ἀμφὶ αὐτὸν ποιί-
μενοι cum his pugnare. Addo, si πλὴν
recepis, antecedens καὶ in verbis καὶ
τὸ ἀπὸ τ. στ. inutile esse. Rectius ex
altero Xenophontis loco ἴστρησσα ad-
diffidunt Interpretes, quod vulgo hic
deeras.

3. οὐριάσσετο] Pro vulgato ante
τριηλάρου ex Hellenicis monente Le-
onolavio receptorunt Hutchinson et
Bach. Weiske monet intelligendum
esse, Τριηλάρος vidisse, utrumque agmen
equitum Agesilai non collocatum iri ab
cornu; ita convergi pedice in prima
acte flarent. Equidem locum Xenop-
hontis non satis intelligo, multo mi-
nus Weiskianam rationem. ή πελῃ

δὲ μάλα σωφρόνως ἐφείποντο. Γνοὺς δὲ ὁ Ἀγησίλαος, ἀ τέκατοι οἱ μάρτυνον, παραπέμπει τοὺς ἀμφ' αὐτὸν μάλα εὐρώστους ἵππεας, καὶ πελεύει τοῖς τε ἄλλοις παραγγέλλειν, καὶ αὐτὸν διώκειν κατὰ κράτος, καὶ μηκέτι δύναται αὐτοῖς ἀναστροφήν. Οἱ δὲ Θετταλοὶ ὡς τίδος παρὰ δόξαν ἑλαύνονται, οἱ μὲν αὐτῶν οὐδὲ ἀνέστρεψάν, οἱ δὲ, καὶ ἀναστρέψειν πεφύμενοι, πλαγίους ἔχοντες τοὺς ἵππους ηλίσκονται. Παλύχαρρος μάντοι οἱ Φαρ-⁴ σάλιοι ἵππαρχον ἀνέστρεψάν τε, καὶ μαχόμενος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀποδημήσαι. Ως δὲ ταῦτο σύγεντο, Φυγὴ γίνεται ὅπλωσία· ἦσθι οἱ μὲν ἀπέθηκον αὐτῶν, οἱ δὲ καὶ ζῶντες ηλίσκονται. Ἔστησαν δέ οὖν οὐ πρόσθεν, τῷν δὲ ἐπὶ τῷ οἴκῳ τῶν Ναρθακίων σύγενοντο. Καὶ τότε⁵ μὲν ἦν ὁ Ἀγησίλαος τρόπαιον τε ἐστήσατο ρεταῖδι Πρωτὸς καὶ Ναρθακίου· καὶ αὐτῷ κατέμεσκε, μάλα ηδόμενος τῷ ἔργῳ, ὅτι τοὺς μέγιστον Φρονοῦντας ἐφ' ἵππην

hic, ut alibi, locum optum etopportuni significare videtur.

μάλα σωφρόνως] Vulgatum μάλιστρόν ita ex Hellenicis corredit Weiske. Durum certe est appōnū interpretari de *fusili confisi lenta infestis* cum Moro et Zeunio.

πλαγίους ἵππους ιστον] Weiske putat equites Thestali vel propter celeritatem Laconicum irucentium vel propter armamenta equorum caphractorum fuisse lentiores, adeo ut in ipso circummagendi actu caperentur. Comparat igitur locum Curtii iii. 11, 15. de equitibus Persarum armatis graviter: *Quippe in circumagendis equis suis Thestali multos occiperunt. De equitibus Thestidis graviter armatis māhi non constat, quod vero ex Polybio iv. 8. annotatur, melius convenit huic loco.* Ibi igitur est: θετταλῶν γνῶν ιστον οὐτε πάντα μάλα παλαιογένειον ἐπονέσσαται, χρεῖται παρεπίδην τρέπει πάντα σύντονον οὐτε διάδημα παλαιοντας διαχεινει πάντα βρεδόν. Κονκλανιος hic ιστον scribi voluit et in Hellenicis:

4. Παλύχαρρος] In Hellenicis est Παλύσηχος. ibidem est φορὴ τῶν Θετταλῶν ιέπαισια γίγνεται.

περὶ ἦτε τῷ] Hellenica περὶ Ιερῆ Ναρθακίῳ. Hic vero ante Zeuniū vulgabatur Αἰθραῖον et sequenti sectione Ναρθακίον, qui monente Leontclavio ex Hellen. correxit. Hal. Castal. et Guelf. Αἰθραῖον dant. Plutarchus Agesilai xvi. νεὶ τῷ Ναρθακίῳ τρίσιοι ιστον. Vide ad Hellenica annotata. Oppidum Narthacium cum monte memorat Ptolemaeus, monente Zeunio.

5. μάλα ηδόμενος] Aristedes Gelford. πάλι ηδόμενος. Idem deinde θετταλῶντα τε—ηρα. καὶ τὸν λαοντὸν ιστον omisso θέν, quod defecit etiam in Hellenicis. Denique ιερα pro ιερα dant Aldina, Juntina, et in edd. vett. abest τῷ ante Βοιωτῶν, quod omisit etiam Aristedes Gelf. habet tamen Jebbianus, ubi est ιερα. Montes Achaeicos illustrat Weiske ex loco Livii xlii. 62, ubi Achais Phthiotia memenatur.

ένεντος σὺν ᾧ αὐτὸς ἐμπατήσατο ἵπποι. Τῇ δὲ
ὑστεραίᾳ ὑπερβάλλων τὰ Ἀχαιὰ τῆς Φθίας ὅρη, τὴν
λοιπὴν ἥδη πᾶσαν διὰ Φιλίας ἐπορεύθη εἰς τὰ τῶν Βασι-
τῶν ὄρη. Ἐπταῦτα δὴ ἀπίτεταγμένους εὑρὼν Θηβαί-
ους, Ἀθηναίους, Ἀργείους, Κορινθίους, Αιγαίας, Εὐβοέ-
ας, καὶ Λοκροὺς ἀμφοτέρους, οὐδὲν ἐμέλλησεν, ἀλλ' ἐκ
τοῦ Φανεροῦ ἀπιπαρέπατε, Λαχεδαιμονίων μὲν ἔχων μό-
ραν καὶ ἡμίσουν, τῶν δὲ αὐτόθεν συμμάχων Φωκέας καὶ
Ορχομενίους μόνους, τό, τ' ἄλλο στράτευμα, ὅπερ ἦγά-
γετο αὐτός. Καὶ οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι, ὡς ταῦτα μὲν
ἐλάττους τολὺ δὲ χείρονας ἔχων ὄμως συνέβαλεν· εἰ γὰρ
ταῦτα λέγομε, Ἀγυστίλαον τ' ἄν μοι δοκῶ ἄφεντα ἀπο-
Φαίνεν καὶ ἐμαυτὸν μωρὸν, εἰ ἐπαινῶντα τὸν τερεὶ τῶν με-
γίστων εἰκῇ κινδυνεύοντα. Ἀλλὰ μᾶλλον τάδε αὐτῷ
ἄγαμαι, ὅτι τιλῆθός τε οὐδὲν μεῖον, η τὸ τῶν ταλεμάνων,
ταρσοκενάστο, ἀπλισέ τε οὔτως, ὡς ἀπαντά μὲν χαλ-
8 ρὸν, ἀπαντά δὲ Φοινικᾶ Φαίνεσθαι. Ἐπεμελήθη δὲ
ὅπως οἱ στρατιῶται τοὺς πόνους δυνήσοντο ὑποφέρειν.

6. [Ἄργειον] Hoc ex Hellenicis et Aristide cum Hutchinsono inferuit Zeune. Αἰγαῖας deinde dat Guelf. cum edd. vett. hic et seq. 24. Idem Guelf. postea μέρη dat cum edd. vett.

[Δορσὸς ἀμφοτέρους] Ozolas et Epizephyrios. Deinde ἡμίληπον Castal. habet.

εἰ, τ' ἄλλα] Cum Leonclavio, Stephanio et Hutchinsono vulgatum εἰ ἄλλα correxi, quod cum Bachio et Zeonio revocavit Weiske. Sic δὲ nuf-
piam positum reperi, exemplumque a Bachio appositum alienum est ab
hoc loco.

7. [συνέβαλλε] Vulgato συνέβαλλε, ex Halensi, Castal. Harlei. libro sub-
stituit Hutchinson.

[φωνᾶ] Junt. Ald. φωνᾶ. Steph. pr. Leoncl. φωνᾶ. Steph. secunda, Hutchins, Bachiana φωνᾶ, cum Ha-

lensi, Castal. Bryl. Zeune φωνᾶ. Ita enim apud Xenophontem aliis in locis scribi ait. Sed nullibi φωνᾶς reperi in Xenophonte, sacerdotiale φωνᾶ, ut in Lacedaem. Republ. xi. 3.
στολὴν μὲν ἱχνα φωνᾶδα καὶ χαλᾶν δεσποτεῖ. Sed φωνᾶς dicitur puniceus color ab Hornero inde, et locus piano similis est in Cyrop. vi. 4, 1. ὅπερ δεσποτεῖ μὲν χαλᾶν, οὐδὲν δὲ φωνᾶς τέλος ἡ σφραγίς. Quare aut scriben-
dum h. l. φωνᾶ, quod feci, aut,
quod malim, φωνᾶδα. In Aristide Guelf. φωνᾶ et bis πάντα scriptum
reperi.

8. [δυνήσοντο] Vitium Steph. prioris δυνήσοντο translatum est in Leoncl. et Welsianam. Deinde πάντα δυ-
νήσου omittunt edd. vett. propter Ca-
stal. Ad verbum δυνήσοντα intellige
corporeū exercitaciones, recte momente
Weiske.

Ἐνέπλησε δὲ καὶ Φρονήματος τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ὡς
ικανοὶ εἶεν, πρὸς οὐσίας δέοι, μάχεσθαι· ἔτι δὲ Φιλο-
τεχίαν ἐνέβαλε πρὸς ἀλλήλους τοῖς μετ' αὐτοῦ, ὅπως
ἔχαστοι αὐτῶν ἄριστοι Φαινούστοι. Ἐλπίδων γε μὴν πάντας
τας ἐνέπλησεν, ὡς πᾶσι πολλὰ καγαθὰ ἔσοιτο, εἰ ἀν-
δρες ἀγαθοὶ γίγνονται· νομίζων ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώ-
πους προθυμότατα τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. Καὶ
μέντοι οὐκ ἐψεύσθη. Διπύργομα δὲ καὶ τὴν μάχην
καὶ γὰρ σύγεντο, οἵατερ οὐκ ἄλλη τῶν ἐφ' ἡμῶν συνέ-
σαν μὲν γὰρ εἰς τὸ κατὰ Κορώνειαν πεδίον οἱ μὲν σὺν
Ἀγησιλάῳ ἀπὸ τοῦ Κηφισοῦ, οἱ δὲ σὺν τοῖς Θηβαίοις
ἀπὸ τοῦ Ἐλικῶνος. Ἔώρων δὲ τάς τε Φάλαγγας ἀλ-
λήλων μάλα ισομάλους, σχεδὸν δὲ καὶ οἱ ἵππεῖς ἥπατ
ἐκπατέρων ἰσοπληθεῖς. Εἶχε δὲ ὁ Ἀγησιλαος μὲν τὸ
δέξιον τοῦ μεδ' εἰσταῖ, Ὁρχομένοις δὲ ἔσχατοι ἥπατ αὐτῷ
τοῦ τοῦ εὐωνύμου. Οἱ δὲ αὖ Θηβαῖοι αὐτοὶ μὲν δέξιοι
ἥπατ, Ἀργεῖοι δὲ αὐτοῖς τὸ εὐωνύμον εἶχον. Σωιόντων
δὲ τέως μὲν στρὴν πολλὴ ἦν ἀπ' ἀμφοτέρων· ἥπικα δὲ
ἀπεῖχον ἀλλήλων ὅσον στάδιον, ἀλαλάζαντες οἱ Θηβαῖοι
δρόμῳ ὅμοστε ἐφέροντο· ὡς δὲ τρῶν ἔτι πλεύραν ἐν μέσῳ
ὄντων, ἀπεξέδραμον ἀπὸ τῆς Ἀγησιλάου Φάλαγγος, ὡς
Ἡριπίδας ἐξεγάγει. Ἡσαν δὲ αὐτοὶ τῶν τε ἐξ οἴκου
αὐτῷ συστρατευαμένων καὶ τῶν Κυρείων τινὲς, καὶ Ἰωνεῖς

^{ἀνθρώπους]} Vulgatum ἀνθρώπους sic correcit Weiske. Leonclavus vertit: *viros ejusmodi prouisissime in hostem dimicatores.*

9. οὐδὲ ἄλλη τὸν] Junt. Aldina οὐδὲ
ομιττunt. Hellenica οὐδὲ ἄλλη τὸν γέ
τεῖται habent. Plutarchus Agel. xviii. λίγη δὲ τὸν μάχην ξιφοῦς τινεῖ
ται οὐδὲ οὐδὲ ἄλλη τὸν τάντοις γεν-
θεῖται.

Καρφοῦ] Ita cum Ald. Junt. liber Harlei. et Guelf. pro Καρφοῦ.

τὰς τι φάλαγγας] Sine causa τὰς

γι scribi maluit Zeune. Sequens ισο-
μάλους in ισομάλου Leoncl. in ισονά-
λους mutarunt Hutchinson et Bachini-
us. Convenit cum ἀγχόμαλος, aliibi
non repertum.

10. ἡδὲ τρῶν] i. e. fere, circiter
trium. Deinde Ἡριπίδας edd. vett. εἶ
Guelf. Postea Καρφός edd. vett. εἶ
Guelf. quod vitium correcit Hutch-
ins. Καρφοῦ sunt Graeci de Cyri mino-
ris exercitu, reduces cum ipso Xeno-
phonthe in Graeciam. Vida Hellenio,
iij. 4, 20.

δὲ καὶ Αἰολεῖς καὶ Ἐλλησπόντιοι ἔχομενοι. Καὶ τάπεις
εὗται τῶν συνεκδραμόντων τε ἐγένετο, καὶ εἰς δόρυ ἀφί-
κόμενοι ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτούς. Ἀργεῖοι μέντος οὐκ
ἐδέχαντο τοὺς ἀμφ' Ἀγησίλαον, ἀλλ' ἔφυγον ἐπὶ τὸν Ἐ-
λικῶνα. Κέιτηται δια τοὺς τοῦ ξένου ἐστεφάνων
ἡδη τὸν Ἀγησίλαον, ἀγγέλλει δέ τις αὐτῷ, ὅτι Θηβαῖοι
τοὺς Ὀρχομενίους διακόψαντες ἐν τοῖς σκευοφόροις εἰσί.
Καὶ ὁ μὲν εὐδίνος ἐξελίξας τὴν Φάλαγγα πήγε ἐπὶ αὐ-
τούς· οἱ δὲ αὖ Θηβαῖοι ὡς εἶδον τοὺς συμμάχους τρεῖς
τῷ Ἐλικῶνι τεθευγότας, διαπεσεῖν θουλόμενοι τρεῖς τοὺς
12 ἑαυτῶν, ἔχωρουν ἐρρώμενος. Ἐπιτῆτα δὲ Ἀγησίλαον
ἀνδρῶν μὲν ἔζεστιν εἰπεῖν ἀναμφιλόγως, οὐ μέντος εἴλετο
γε τὰ ἀσφαλέστατα· ἔχον γὰρ αὐτῷ ταρέτι τοὺς δια-
πίπτοντας, ἐπομένῳ χωροῦσθαι τοὺς ὄπισθεν, οὐκ ἐπο-
ηθε τοῦτο, ἀλλ' ἀπιμέτωπος συνέρραχε τοῖς Θηβαίοις.
Καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐνθάντο, ἐμάχοντο, ἀπέ-
κτενον, ἀπέθηκον. Καὶ κραυγὴ μὲν οὐδεμία παρῆν,
οὐ μὴν οὐδὲ σιγῇ· Φωτὶ δέ τις ἦν τοιαύτη, οἷαν ὄργη τε
καὶ μάχη ταράσσοντ' ἄρ. Τέλος δὲ τῶν Θηβαίων εἰ
μὲν διαπίπτουσι τρεῖς τὸν Ἐλικῶνα, τολλοὶ δὲ ἀποχε-
13 ρῶντες ἀπέθανον. Ἐπειδὴ δὲ η μὲν νίκη σὺν Ἀγησίλᾳ
ἐγένετο, τετρωμένος δὲ αὐτὸς τροπηγέθη τρεῖς τὴν Φά-
λαγγα, τροστελάσαντες τινὲς τῶν ἵππεων, λέγουσιν αὐ-
τῷ, ὅτι τῶν πολεμίων ὄγδοοίκοντα σὺν τοῖς ὄπλοις ὑπὲ τῷ

11. *Ιγίνεται*] Ita ex Juntina vul-
garum *Ιγίνεται* corredit Zeune. Ita
est in Hellenicis, ubi deinde pejus
Ιγρέψατε legitur.

Ἀργεῖοι μέντοι] Ex Hellenicis vul-
garatum ab correxit Weiske, monente
jam olim Stephanianae margine.

12. *Θηβαῖοι*] In Hellen. est *Ἔτει* si
Θηβαῖοι, indidem *οὐρανοθύετοις*, *ἰχθύ-*
δοῦ scriptum malebat Weiske.

12. *Ἄνδρεῖς μὲν*] Guelf. omittit μὲν,

deinde τοῖς ἕπεσθαι dat.

Καὶ συμβαλόντες] Ita Haleni. Ca-
stal. Steph. secunda, Hutchins. Ba-
chiana et reliqua pro *συμβαλόντες*
edd. veterum. Ex iisdem libris Zeune
addidit *ἀντίτοις*, quas habet ex h. l.
etiam Longinus sev. 19. ταῦτα δῆθε,
ubi h. l. laudat.

13. *Ὥρμοισιτε*] Mellenica: ἐπὶ Ὥ-
ρησιστε σὺν ἑστη. Sequens μὲν ex
Hellenicis pro μὲν restituit Zeune.

τοῦ εἰσί· καὶ πρώτων, τί χρὴ τοιεῖν; Οὐ δὲ καίτερο πολλὰ τρεύματα ὅχων πάντος καὶ παντοῖος ὄπλους, ὅμως οὐκ ὀπελάθητο τῷ Θεῖον, ἀλλ' ἵστηται τὸ πότερον, ὅποι βούλοντο, ἐκέλευς, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴσι, καὶ προπέμψαι ἐπέταξε τοὺς ἀμφὶ αὐτὸν ἴππους, ὅπετε ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἔγεντο. Ἐπεί γε μὴν ἔληξεν η μάχη, παρῆν δὲ θεάσα-
σθαι ἕντα συνέπεστον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἴματι τε-
Φυρμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους Φιλίους καὶ πολεμίους
μετ' ἀλλήλων, ἀσπίδας δὲ διατεθρυμμένας, δόρατα συν-
τεθραυσμένα, σύγχρονίδια γυμνὰ κουλεῶν τὰ μὲν χαμαὶ,
τὰ δὲ ἐν σώμασι, τὰ δὲ ἔτι μετὰ χεῖρας. Τότε μὲν 15
εἶτα (καὶ γὰρ ἣν ἡδὴ ὁφέ) συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολε-
μίων νεκροὺς εἴσω Φάλαγγος, ἐδειπνοπαιήσαντο καὶ ἐκο-
μῆθησαν προῖνος δὲ Γῦλον τὸν πολέμαρχον παρατάξαι τε
ἐκέλευσε τὸ στράτευμα καὶ τρόπαιον ἰστασθαι, καὶ στε-
Φανῶσθαι πάντας τῷ Θεῷ, καὶ τὰς αὐλητὰς πάντας
αὐλεῖν. Καὶ οἱ μὲν τῶν ἑποίουν οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔπει-
ψαν κήρυκα, υπεσπόδους τοὺς νεκροὺς αἰτῶντες Θάψαι.
Καὶ σύτῳ δὴ αἱ τε σπονδαὶ γίνονται, καὶ οἱ Ἀγησίλαος

Templum Minervæ Itonis vocat Plu-
tarachus Aget., c. xix. Ceterum vide
annotatione infra ad Cap. xi. 1.

[ιτων.] Ex Attico more ιτων sciri-
ptum malebat Zeune: deinde γίνον-
ται Weiske, recte.

14. *εὐτελεστηρία* Eustathius ad
Il. x. 298. ex h. l. posuit *εὐτελεστηρία*.
deinde *εὐμάρι* pro *εὐμάρι* dedit pri-
mus Hutchinson. εὰν δὲ *εὐμάρι* ίμ-
πατηγόντες laudat Eustathius ex h. l.

15. τὸν τῶν πολεμίων περὶον]. Plu-
tarach. Agetilia xix. φρέσιοι ἴντες
τῷρις τὸν φάλαγγα καὶ τοὺς περούς θύει
Ιδεῖς τὸν τὸλμον συγκεντρώσιον. El-
lām ex Polyeni narratione ii. 1, 23.
apparet, Agetiliū numerum suo-
rum cæstorum in prelio celare hostem
voluisse: ideo cadavera intra castra
comportari iussit. Quare verba τῶν
πολεμίων, uti nunc leguntur, spuria
cessui ad Hellenica iv. 3, 20. Ratio-

nem probabilem esse fatetur Weiske,
itaque conjicit scribendum τῶν λε-
γόντων πολεμίων περὶον, i. e. cadavera
suorum cum hostiis mixta. Sed
hac vel emendatio vel excusatio mihi
dura et minime probabilis videtur.
Contra egregie idem vir doctus Er-
nestii conatum vocabulum φάλαγγα
impugnans et tentans conjectura
retulit, docens ex Laced. Republ.
xii. 3. castra Lacedemonios φάλαγγα
vocabile.

Γῆλος] Hellenica Γῆλος nominant,
rectius, puto.

περιτελέα] Plutarchus causam e-
narrat: Εὐλέγειν βελτέρων τῶν Θε-
βαιῶν, οἱ δαμαχοῦσσι. Nam victoria
dubia fuerat.

τῷ Θεῷ] Apollini interpretatur
Zeune, cui pars vicitur herinum capi-
fuit sit, necio quam recte.

οῖκαδε ἀπεχώρει, ἐλόμενος, ἀντὶ τοῦ μέγιστος εἶναι ἐν τῷ·
Ἀσίᾳ, οἷος τὰ νόμιμα μὲν ἄρχειν, τὰ νόμιμα δὲ ἀρ-
χεῖσθαι.

17 Ἐκ δὲ τούτου κατανόησας τοὺς Ἀργείους τὰ μὲν οἶκα
καρπουμένους, Κόρινθον δὲ προσειληφότας, ἡδομένους δὲ
τῷ πολέμῳ, στρατεύει ἐπ' αὐτούς· καὶ δῆστας πᾶσαν
αὐτῶν τὴν χώραν, εὐθὺς ἐκεῖθεν ὑπερβαλλὸν κατὰ τὰ
στενὰ εἰς Κόρινθον, αἱρεῖ τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαμον τείνοντα
τείχη· καὶ ἀναπετάσας τῆς Πελοπονήσου τὰς πύλας,
οὕτως οἴκαδε ἀπελθὼν εἰς τὰ Τακίνθια, ὅπου ἐτάχθη
18 ὑπὸ τοῦ χοροποιοῦ, τὸν παῖαν τῷ θεῷ συνεπετέλει. Ἐκ
τούτου δὲ αἰσθανόμενος τοὺς Κορινθίους πάντα μὲν τὰ
κτήμην ἐν τῷ Πειραιῷ σωζομένους, πᾶν δὲ τὸ Πείραιον

16. οἴκαδε ἀπεχώρει] Agesilaus dimisit Gylin polemarchum cum exercitu, ipse Delphos abiit, ibique vulnera curavit, teste Xenophonte in Hellenicis et Diodoro xiv. 84.

ιλέμους—ἄξειδα.] Hæc plane alieno loco apponuntur hic, et miror a Weiske nihil monitum. Sed ea superiori loco Cap. i. sect. 36. extrema posita olim legit et vertit Nepos cap. iv. qui quam victori præcesset exercitui maximamque haberet fiduciam regni Persarum potius, tanta modestia dicto audiens fuit iussi absentium magistratum, ut si privatus in comitio esset Sparta—Agesilaus opulentissimo regno præpositus bonam existimationem, multaque glorijs duxit, si institutis patriæ paruisse, quam si bello superasset Afam. Saltim Zeune apposuit postrema verba Nepotis ad hunc locum, et monet Nepotum huc respexisse. Quod quamvis contra negantem affirmare non auctum, nimia enim in vertendo libertate Nepos usus esse videtur, tamen statuo incepto et alieno loco Xenophontem membrum hoc orationis addidisse, quod superiori loco aptissime inferi potest.

17. κατανόησας] Vulgatum κατα-
νόησας ex Philippi versione, Bro-
dæo, editione Halensi et Castal. Har-
leiano libio et Guelf. primus Hutch-

inson correxit.

κατὰ τὰ στενὰ] In Hellenicis est κατὰ Τακίνθια, ubi viri docti Taxis corrigunt.

λίχαμον] Guelf. λίχην, edd. vett. λίχιον. In Hellen. est τὰ ἀποκαλε-
σθεῖσα τοῦ Ἀπηλίου τύχην. Plu-
tarch. Ages. xxi. τὰ μακρὰ τύχην.
Strabo viii. p. 291. ed. Sieb. τὰ διά-
χανον ὑποστηκας τῇ πόλει κατακλι-
τον οὐ πολλὴ, επίλει δὲ καθίλαντα
επαδίου ποιεῖ δύσινα λατηρίου τοῦ
δεῦ τοῦ τοῦ τὸ λίχανον, ubi Codd.
dant πορὰ τὸ Λ.

Τακίνθια] Ita cum Philiphio Le-
oncl. Steph. sec. et Hutchinson vul-
gatum Τακίνθια correxerunt. De
festo vide Herodotum ix. 6. Thucyd.
v. 23. Χαροπᾶς est, qui alias χαροπά-
της et apud Doros χαροπᾶς dicitur.

18. παῖαν] Edd. veteres cum Guelf. hic et postea Παῖαν dant, quam scripturam correxit Brodeus, Halensis, Castal. Hutchinson et alii editores.

πᾶν δὲ τὸ Πείραιον συγκρατεῖσαι
καρπουμένους] Hæc vulgo omissa ex Harleiano et Guelf. libro inferui. Sed margo Guelf. ubi hæc adscripta sunt, habet Πίραιον. Eadem Philiphum vertit et monuit Weiske. In Hellenicis iv. 5, 1. est: ἀναστρέψας ὅτι εἰ
τῇ πόλει πάρα πλει τὰ βασικῆστα ἔχει

σπείροντας καὶ καρπωμένους, μέγιστον δὲ ἡγησάμενος,
ὅτι Βοιωτοὶ ταύτη ἐκ Κρεύσιος ὄφραμένοι εὐπετῶς τοῖς
Καρινθίοις παρεχύγοντο, στρατεύεις ἐπὶ τὸ Πείραιον. Ἰδὼν
δὲ ὑπὸ τολλῶν Φυλακτόμενον, ὡς ἐνδιδομένης τῆς πό-
λεως, ἐξ ἀρίστου μετεπρατοπεδεύετο πρὸς τὸ ἄστυ· αἱ-19
σθόμενος δὲ ὑπὸ νύκτα βεβοηθηκότας ἐκ τοῦ Πειραιοῦ εἰς
τὴν πόλιν πασσοῦδι, ὑποστρέψας ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, αἱρεῖ τὸ
Πείραιον, ἔργον εὑρὼν Φυλακῆς, καὶ τά τε ἄλλα τὰ
ἐνότα λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη, ἀ εὐτείχιστο. Ταῦτα
δὲ τοιήσας οἷαδε ἀπεχώρησε. Μετὰ δὲ ταῦτα προθύ-20
μαν ὄντων τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν συμμαχίαν, καὶ δεομένων
συστρατεύειν αὐτοῖς εἰς Ἀκαρναίαν, καὶ ἐπιθεμένων ἐν
στενοῖς τῶν Ἀκαρνάνων, καταλαβάνων τοῖς ψιλοῖς τὰ ὑπὲρ
κεφαλῆς αὐτῶν, μάχην συνάπτει· καὶ τολλοὺς ἀποκτεί-
νεις. αὐτῶν, τρόπαιον ἐστήσατο, καὶ οὐ τρόπερον ἔληξε,

καὶ εὐέπειρος ἐν τῷ Πειραιῷ, τολλαὶ δὲ
τρέψαντος εἰνάρεθ. ubi bene aīrōtē ex
hoc supplemento corrigendum esse
vidit Weiske.

[παραγγίγοντο] Hoc ex Harleiano
libro cum Hutchinson et Bachio re-
cepit Weiske in locum *παραγγίγοντο*,
quod ex Halensi, Castl. Steph. secunda dederat Zeune. In edd. vett.
est *γίγνοντο* simplex. Guelf. dat *πα-
ραγγίγοντο*, non spernendum. Paulo
antea *Κιράρεις* Ald. Junfina. De por-
tu Peiraios Corinthiorum in sinu Cris-
fao plura disputavit ad h. l. Weiske,
quae repetere non opus est. Cum Xe-
nophontis narratione convenit topogra-
phia Strabonis, contra Πάτειος
Thucydidis viii. 10. portus Corin-
thiorum desertus fuit in sinu Saro-
nico.

[ἰδομένεις] In Hellenicis est *πρεδ-
δομένης*, quod præferbat Leonclavius.
Sed *ἰδομέναι* pro *tradere*, *ἰδεῖν* *urbem*
præditione usurpat noster Hellenic. vii.
4. 14. et Plutarchus in Alcibiade
cap. xxii. Ceterum strategema in eo
suffit monet Weiske, quod Agesilaus
cum exercitu non ita magno ad Co-
rinthum firmiter munitam præsidii

et operibus abiit, atque ita pruditio-
nis suspicione movit, ut Piræi præ-
sidium ad oppidi defensionem elice-
ret.

[τασσεῖν] Harleianus liber *τασ-
σεῖν* dat. Sequens ἀ *ἱεροτίχιον* ex
Hellenicis de sententia Stephani re-
cepit Hutchinson pro vulgato *ἀντι-
τίχιον*. Harleianus liber *ἀντιτί-
χιον* dat, quod est in Halensi et
Castl. editione. Leoncl. malebat *ἀ-
ντιτίχιον*, quæ restaurata erant.
H. Stephani Theb. Gr. L. ex editio-
nibus necstio quibus apposuit *κατα-
τίχιον*. In Hellenicis est *Οἰνόν* τὸ
ἱεροτίχιον τοῦχον αἴρει. Strabo viii.
p. 272. οὐ δὲ τοῦ ματαῆ τοῦ Λιχαίου
καὶ Παγάν τοῦ Αγραιοῦ ματαῖον "Η-
ρας ἵπηχες τὸ παλαιόν, καὶ αἱ Ολμαῖ,
τὸ πανος ἀπροτίχιον τὸ πόλιον, οὐ φί
τε Οἰνόν καὶ Παγάν, εὐ μὲν τὸν Μι-
γαρίου ψρούσας, οὐ δὲ Οἰνόν τὸν Καρ-
Siv.

[εὔροις τις] Margo Steph. cum
Guelf. *εὔροις τις*. Expeditionem nar-
rant Hellenica iv. 6. Deinde Guelf.
vocabulum *τις* per notam scriptura
habet ita, ut appareat *τις* ἢ aut *τι-*
μile quid voluisse dare librarium.

ωρὶν μὲν Ἀχαιοῖς Φίλους ἐποίησεν Ἀκαρναῖς καὶ Διο-
21 τωλοῦς καὶ Ἀργείους, ἑαυτῷ δὲ καὶ συμμάχους. Ἐπειδὴ
δὲ εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες οἱ πολέμους ἐπρεφθέντο, Ἀγη-
σίλαος ἀντεἶπε τῇ εἰρήνῃ, ἕως τὸν διὰ Λακεδαιμονίους
Φυγόντας Κορινθίαν καὶ Θηβαίαν ἡγάγασε τὰς τώλεις
αἷκαδε καταδεξαμέναι. "Τοτερον δὲ αὐτὸν καὶ Φλιασίων
τοὺς διὰ Λακεδαιμονίους Φυγόντας κατήγαγε, αἵτος
στρατευτάμενος ἐπὶ Φλιαντα. Εἰ δέ τις ἄλλη πη τῶντα
μέμφεται, ἀλλ' οὐ Φιλεταιρείᾳ γε πραχθένται Φανερά
22 εστι. Καὶ γὰρ ἐπεὶ τοὺς ἐν Θηβαις τῶν Λακεδαιμονίων
κατέκτανοι οἱ ἰναγτίοι, Βοηθῶν αὐτούς τούτοις στρατεύεις ἐπὶ τὰς Θηβαῖς. Εὑρὼν δὲ ἀποτεταφρευμένα καὶ ἀπεσταυ-
ρωμένα ἄπαντα, ὑπερβὰς τὰς Κυνὸς κεφαλὰς ἐδῆκεν τὴν
χώραν μέχρι τοῦ ἀστεος, ταφεῖχαν καὶ ἐν τεθίῳ καὶ ἀνὰ
τὰ ὅρη μάχεσθαι Θηβαίοις, εἰ Βούλοιντο. Ἐστρέψεται
δὲ καὶ τῷ ἐπιόντι τάλιν ἔτει ἐπὶ Θηβαῖς· καὶ ὑπερβὰς
τὰ κατὰ Σκάλον σταυρώματα καὶ τάφρους, ἐδῆκεν τὰ
23 λοιπὰ τῆς Βοιωτίας. Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου κοιτῇ αὐ-
τός τε καὶ ἡ πόλις εὐτύχει· ὅσα γε μὴν μετὰ τοῦτο σφάλ-
ματα ἐγένοντο, οὐδεὶς ἀν εἴποι, ὡς Ἀγησιλάου προμένου
ἐπράχθη. Ἐπεὶ δὲ αὖ, τῆς ἐν Λευκτροῖς συμφορᾶς γε-
γενημένης, κατακαίνουσι τοὺς ἐν Τεγέᾳ Φίλους καὶ ξένους
αὐτοῦ οἱ ἀντίπαλοι σὺν Μαντινεῦσι, συνεστηχότων ἥδη
Βοιωτῶν τε πάντων καὶ Ἀρκάδων καὶ Ἡλείων, στρατεύεις

21. τῇ μέρῃ] Per Antalcidem con-

ciliatæ. Cf. Hellen. v. 1, 32.

τοὺς δὲ] Junt. Aldina, Guelf. διὰ
omittunt; deinde τοὺς διὰ Λακεδαιμο-
νίου Guelf. dat. De Phliaifa expedi-
tione Hellenica narrant v. 2, 8.

φιλεταιρείᾳ] Guelf. φιλεταιρείᾳ. De
Thebana expeditione vide Hellenica
v. 4, 11. et 35. seqq.

22. τάλιν ίτεν] Halensis, Caftal.
Guelf. ίτεν τάλιν dant. Deinde σφε-

τύματα Guelf. a prima manu scri-
ptum habet pro συμφόρατα. Ita
etiam Aldina cum Juntila.

23. οὐδεὶς ἀν εἴποι] Nam toto anno
infrequenti aegrotavit. Cf. Hellenica
v. 4, 58. seqq.

Ἐπεὶ δὲ αὖ, τῆς] Hanc Guelf. libri
scripturam, a secunda manu adscri-
ptam, prætuli vulgato διεστροφῆς. De
re vide Hellenica vi. 5, 4. seqq.

σὺν μόρῳ, παλλῶν νομίζοντων, οὐδὲ ἀνέβειν Λακεδαιμονίους παλλῶν χρόνου ἐκ τῆς αὐτῶν. Δημόσιας δὲ τὴν χρήματα τῶν κατακανόντων τὰς Φίλας, οἵτις αὖ σκάδε ἀπεχώρησεν. Ἀπό γε μὴν τούτου ἐπὶ τὴν Λακεδαιμονίαν²⁴ στρατευταρίαντον Ἀρχάδων τε πάντων καὶ Ἀργείων καὶ Ἡλείων καὶ Βοιωτῶν καὶ σὺν αὐτοῖς Φωκέων καὶ Λοκρῶν ἀμφοτέρων καὶ Θετταλῶν καὶ Αινιάνων καὶ Ἀχαρνάντων καὶ Εὐβοίων, τῷρος δὲ τούτοις ἀφεστηκότων μὲν τῶν δασ- λῶν, παλλῶν δὲ ταριοκίδων πόλεων, καὶ αὐτῶν Σπαρτιατῶν οὐ μείνων ἀπολωλότων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ ἡ λεπτομένων, ὅμως διεφύλαξε τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα ἀτείχιστον οὔσαν, ὅπου μὲν τῷ παντὶ πλειον ἀν εἶχον οἱ παλέμιοι, οὐχ ἔχάγων ἐνταῦθα, ὅπου δὲ οἱ πολῖται πλέον ἔχον ἔμελλον, εὑρώσως παρατεταγμένος νομίζων, εἰς μὲν τὸ πλατύ τέξιν πάνταθεν ἀν ταρισχεσθαι, ἐν δὲ τοῖς στενοῖς καὶ ὑπερδύσιοις τόποις ὑπομένων, τῷ παντὶ κρατεῖν ἄν. Ἔπει γε μὴν ἀπεχώρησε τὸ στράτευμα, πῶς οὐκ ἀν Φαιν²⁵

παλλῶν χρόνου] Aldina, Junt. παλλῶν οὐκιντούντων, Halensis, Castal. dant παλλῶν χρέοντα. In vulgata intellige διά. Sic est in Anab. i. 7. 18. οὐ μεχύτεις διακρίνεται, monente Weiskio. Deinde abhōr̄t̄ edd. veteres dant.

24. Η λαταρίων] Quod dubitav-
eram ad Hellenica vi. 4, 15. num hæc
verba de numero universo Spartiata-
rum an de illis tantum intelligenda
fint, qui e pugna Leuctrica superfue-
runt, Weiske admonet sibi numerum
universum ideo placere, quia non di-
citur λαταρίων sed λαταρίων, qui
magis videantur esse nunc residui
quam antea relikti. Speciem habet
hæc viri docti ratio, dubitationem
tamen mihi meam nondum exemit.
Cogitemus Xenophontem oratione
recta narrare: Ιτ ἥ τη Ισάντερος μάχη
τῶν Σπαρτιατῶν οὐ μετρήσασθαι
ἢ λαταρίων. hæc ita posita nihil aliud
significabunt, quam si scripsisset Η
λαταρίων ιστ̄, et dubitationem vi-
didentur eandem habere de numero
universo an de superfluitibus ex pugna

Spartiatis fint intelligenda. Sed recte idem vir doctus admonuit rationes non satis recte subduci ex loco Herodoti vii. 234. ubi Spartiarum octo millia numerantur. Ex eo enim numero auferendos esse, qui terre motu perierunt, teste Diodoro xi. 63. qui sub Agide bello Peloponnesiaco ceciderunt, quique Lysandro duce occu-
buerunt ad Haliartum mille numero. Dubito tamen an hac etiam ratione assuequi possit vir doctus, ut nobis approbet opinionem, civium Spartanorum fuisse numerum majorem 8 millibus, quia leges eorum procreandæ soboli mirifice faverint. Eadem illæ enim leges sobolem suc-
crescentem, si ad bellum inhabilis et parte aliqua vitiosa videretur esse, tollebant; eadem terre portiones certas et numero definitas familiis affignaverant certis; quas tamen procedente tempore migrarunt.

ὅτου μίν τῷ περι] Articulum ad-
didi de meo, qui abesse posse non vi-
detur. Ita sequitur τῷ περι πρετός.

τὶς αὐτὸν χρῆσθαι εὐγνωμόνας εἴπω; Ὡς γάρ τοι
στρατεύεσθαι αὐτὸν καὶ τεζῆ καὶ ἐφ' ἄππων ἀπέργει
ηδη τὸ γῆρας, χρημάτων δὲ οὐαρά τὴν πόλιν δεομένην, εἰ
μέλλοι σύμμαχον τινὰ ἔχειν, ἐπὶ τὸ πορίζειν ταῦτα εἴναι
τὸν ἔταξε. Καὶ ὅσα μὲν ἐδύνατο, αἷκοι μένων ἐμπήκαντο.
Αὐτὸν δὲ καὶ εἰ τῇ πρεσβείᾳ μεγάλου
στρατηγοῦ ἔργα διεπράξατο. Αὐτοφραδάτης γάρ τοι
πολιορκῶν ἐν Ἀσσω Ἀριοβαρζάνην σύμμαχον ὄντα, δέι-
σας Ἀγυσίλαον, Φεύγων ὥχτο. Κότυς δὲ αὖ Σπατὸς
πολιορκῶν, Ἀριοβαρζάνου ἐτι ὄνταν, λύσας καὶ οὗτος τὴν
πολιορκίαν ἀπηλλάγη. Ποτέ δὲ οὐκ ἀλόγως καὶ ἀπὸ τῆς
πρεσβείας τρόπαιον τῶν πολεμίων εἰστήκει αὐτῷ. Μαύ-
σαλός γε μὴν κατὰ Θάλασσαν εἰκατὸν γαυτὸν πολιορκῶν
ἀμφότερα τὰ χωρία ταῦτα, οὐκέτι δεῖσας, ἀλλὰ πεισθεὶς,
ἀπέπλευσεν αἶκαδε. Ἄξια θαύματος διεπράξατο. Οἱ

25. χρῆσθαι] Guelf. ιδύτημόν τοι. Idem deinde post ἀγρεπτήν τοι inserit αἵρετο, quod Hutchinson tacitus addidit ex Harleiano libro, rejectum a Zeunio et Weiskio.

ἰετο] Edd. vett. cum Guelf. ιετο] Ceterum quam vera sit excusatio senectutis Xenophontea, nescio. Nam sequitur statim narratio de suscepta ab Agesilao legatione ad socios exteros in Asia, in qua dicitur ducis egyptii opera edidisse. Deinde narratur profectio ejus in Aegyptum, ubi praefuit copiis Græcis Tachum adiuvantibus. Hinc suspicio mihi subforta est de vitio vocabuli γῆρας.

πρεσβείαν] De hac Agesilai legatione in Asiam nullibi reperi quicquam significatum, cum de ejus in Aegyptum profectione ad Tachum juvandum loquuntur scriptores qui supersunt omnes.

26. γάρ τα πολιορκῶν] Vulgatum γάρ τι monente Weiskio correxi. Pocula soli γάρ τι dicunt. De re vide

Diodorum xv. 91. et Nepotis xiv. 2. Ceterum edd. vett. cum Guelf. habent in Nārry. Verum est in Halenis, Castal. Stephani secunda.

σύμμαχον] Agesilai. Defecrata enim a rege Persarum. Cotys idem videtur, de quo dicetur ad cap. iii. 4.

ιετον] Halensis iετον, Castal. iετον.

εἰστε δίεις] Kuhnii emendationem ad Ælianii V. H. xii. 12. propositam: οὐ γάρ τι rejecit Zeune, vulgatum interpretans: qui jam non, seu similiter, ut Cotys et Autophradatas, metu deterritus est. Aſſentitur Weiske, comparato loco Cyrop. viii. 1, 10.

εἰσεῖς] Fuit enim εἰσεῖς Agesilai, ut paulo postea narrabitur, Maufolus, unus ducum, qui a rege defecerant. Cf. Diodori xv. 90.

27. Ἀλέα θαύματος διεπράξετο] Philippi versio: dignas certe admirationes res gestae. Legit igitur particulam aliquam additam. Brodæus καὶ ἡλ., vel καὶ τοὺς οὐκ ἔχεια conjecit, Stephan-

τε γὰρ εὐ πεπονθέντες νομίζοντες ὑπ' αὐτῶν, καὶ οἱ Φεύγοντες αὐτὸν, χρήματα ἀμφότεροι ἔδοσαν. Ταχώς γε

nus ἄξια δι Σαύματος. In Guelf. est superscriptum ἄξια Σαύματος. δι. Sed vel sic sententiam loci mancam esse, recte admonuit Ernesti, qui tentabat περιστάσιαν vel περιβάσιαν ἕργα, vel τρίτην τὰ χρήματα, τρίτην δὲ τὰ χρημάτια, Weiske σύντονα μηνιν περιστάσιαν ἄν. Quid mibi videatur de hoc loco, nunc dicam. Docere voluit Xenophon Agesilaum, cum defectus viribus et senectute impeditus, quo minus expeditiones bellicas susciperet generosetate, patriam tamen juvare vellet, opibus et pecunia in primis indigente, suscepit legationis munere peregre profectum etiam legatum magni imperatoris opera praefixisse. Legationem hanc Agesilaum nullibi commemoratam legi, nec qualis ea fuerit ad quosve suscepta, Xenophon dixit. Cum tamen οἱ φιλόγορτοι αὐτὸν deinceps commemoarentur, et Autophradates Agesilaum fugiens obsidionem Assi deseruisse dicatur, conjectura inde licet asseque, Agesilaum forcis confilio adfuisse eosque in bello administrando adjuvisse. Ad eandem legationem pertinere censerent Interpretes omnia quæ sectio 26. et 27. leguntur, quanquam initium sect. 27. novas narrationis initium habere videatur: Άξια Σαύματος διπράξατο. Sed sequentia docent, etiam hanc orationis partem pertinere ad eam legationem, quam Agesilaus eo maxime confilio suscepserat, ut patriam collectis pecunias sublevaret. Inepte igitur initium sect. 27. verbis importunitatis ἄξια—διπράξατο cursum narrationis interpellat. Quæ mihi tamen non tam tollenda quam a loco alieno in suum refutenda esse videntur; cuiusmodi transpositionis exemplum jam supra ad sect. 16. tractavimus. Primum igitur verba sect. 26. ιππος δι και ίση προσβίτη μηδένων εργατηγοῦ ἕργα διπράξατο ita copulanda censeo cum initio sect. 27. ut scribamus μηδέλου στρατηγοῦ ἕργα Σαύματος ἄξια vel μηδέλου στρατηγοῦ ἄξια Σαύματος ἕργα διπράξατο. Verba scilicet ἄξια Σαύματος librarius suo loco omisita repetit alieno loco, ne liber lituris deformis fieret, vel in margine apposuit, unde fuerunt postea ab alio li-

brario alieno loco inserta. Utriusque rei exempla insignia nuper in Codicibus scriptis Vitruvii tractavi et expli- cavi. Quæ sequuntur varie ordinari atque invicem conjungi possunt. Si enim verba οἱ τι γὰρ εἰ πεπονθέντες νομίζοντες — δόσαντες anteposueris, tum subiungenda videntur haec: Λευφραδάτας γάρ τι—ἀπίσταντοι μηδέδι. Nam Tachus et Mausolus non pos- sunt inter exempla eorum nominari, qui dicuntur οἱ πεπονθέντες νομίζοντες et οἱ φιλόγορτοι αὐτὸν. Tachus quidem sect. 29. εὐγενῆτοι τὴν Λακεδαιμονίαν dicitur; Mausoli vero hospitium me- moratur, cum militaret in Asia Age- silaus, ut videtur, contractum. Igitur post verba ἀπίσταντοι μηδέδι recte se- qui videntur haec: Ταχός γε μὴ καὶ Μαύσωλος, δὲ τὸν πρόσθιον—καὶ οὗτος Χρ. τη Λακεδαιμονίην, ita ut uterque lar- giti esse dicantur pecunias Lacedæmoniis, Mausolus tamen peculiariter ob hospitium olim cum Agesilaō con- tractum. Itaque incisum post nomen Μαύσωλος ponendum erit, ut verba δὲ τὸν—Λακεδαιμονίου quasi parenthesi includantur.

[Ταχός γε μὴ] Vulgabatur: Τα- χίας γε μὴν, vel minorem post distinc- tionem ταχίας. Itaque quæ sequuntur verba ἀπίσταμψα—δόσεις viri do- ñei, cum ad unum Mausolum referri videantur, mutari voluerunt in ἀπί- σταμψι—δόσεις, præcente Stephano. Leonclavius totum hoc membrum προστομον μηγαλωπεῖν hinc subla- tum transferri voluit ad sect. præce- dentis finem ἀμφίστορον δόσεις, προσομ- εῖσθαι—μηγαλωπεῖσθαι. Verum etiam si cum viris doctis ἀπίσταμψι δόσεις scri- bas, relinquuntur tamen vel ita magna difficultas, quam miror a Weiskio non animadveriam. Primum enim quid esse causæ dicamus, quod τα- χίας celester dimittit Mausolus Age- silaum? Deinde cur dicitur καὶ Μαύ- σωλος, et tamen additur statim καὶ οὐ- τος, si nullius alijs regis vel reguli mentio cum Mausoli nomine fuit conjuncta? Nam si ad verba χρήμα- τα ἀμφότεροι δόσεις referre velis, tum καὶ Μαύσωλος sufficiebat. Quid mul- ta? nulla mutatione vel correctione opus est, nisi ut ταχίας in nomen re-

μὴν καὶ Μαύσωλος διὰ τὴν πρόσθετην Ἀγησιλάου ξενίας συμβαλόμενος καὶ οὗτος χρῆματα τῇ Λακεδαιμονίῳ, ἀπέπεμψαν αὐτὸν οἰκαδε, προπομπὴν δόντες μεγαλοπρεπῆ.

28 Ἐκ δὲ τούτου ἡδη μὲν ἔγεγόν εἰσι τῇ ἀμφὶ τὰ ὄυδεπόκτα καταγενενηκὼς δὲ τὸν Αἴγυπτιὸν βασιλέα ἐπιθυμῶντα τῷ Πέρσῃ τολεμεῖν, καὶ τολλὸν μὲν τελόν, τολλὸν δὲ ἴππεας, τολλὰ δὲ χρῆματα ἔχοντα, ἀσμένος ἥκουσαν, ὅτι μετεπέμπετο αὐτόν· καὶ ταῦτα, πρεμονίαν ὑπισχυάμενος.

29 Ἐνόμιζε γὰρ τῇ αὐτῇ ὄρμῃ τῷ μὲν Αἴγυπτιῳ χάριν ἀποδώσειν, ἀνδ' ὃν εὑρεγετήκει τὴν Λακεδαιμονίαν, ταὺς δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ "Ελληνας τάλιν ἐλευθερώσειν, τῷ δὲ Πέρσῃ δίκην ἐπιθυμήσειν καὶ τῶν πρόσθετεν, καὶ ὅτι τὸν σύμμαχος 30 εἶναι Φάρκων, ἐπέταπτε Μεσσήνην ἀφίεναι. Ἐπεὶ μέντοι ὁ μεταπεμψάμενος, οὐκ ἀπεδίδου τὴν ἕγεμονίαν αὐτῷ, ὁ μὲν Ἀγησιλαος ὡς τὸ μέγιστον ἐζητητημένος ἐφρόντιζε, τί δεῖ ποιεῖν· ἐκ τούτου δὲ τρώτον μὲν οἱ δίχα στρατεύομενοι τῶν Αἴγυπτιῶν ἀφίστανται τῷ βασιλέως· ἐπειτα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπέλιπον αὐτόν. Καὶ αὐτὸς μὲν δείσας ἀπεχώρησε Φυγῇ εἰς Σιδῶνα τῆς Φοινίκης· οἱ δὲ

gis *Egyptio Tachos* mutetur, quod foci. Tachus et Maulius Agesilai patriæ pecuniam largiti sunt, ille quidem sive futuri auxiliū contra regem Periarum, hic vero propter jus antiqui hospitii cum Agesilao contracti. Hinc Xenophon sed. 29. addit: *Ιωνίης γάρ τη σύντη ἤρη τῷ μὲν Αἴγυπτῳ χάριν ἀπελάνειν ἀνδ' ὃν εὑρεγετήκει τὴν Δακιδαιμονίαν*. Hoc est beneficium Tachis antea commemoratum.

συμβαλόμενος] Edd. vett. cum Guelf. *συμβαλλόμενος*.

28. τὸν Αἴγυπτιὸν] Harleianus liber τὸν Αἴγυπτον. Deinde edd. vett. cum Guelf. *ὑπερχρημάτων*. Verum est in Castal.

29. τῇ αὐτῇ ἵερᾳ] *Eadem expeditio-* ne *suo profectione*, monente Weiskio. *ὑπεγενέναι]* Simsonus edidit *ὑπε-*

γενέναι. Ceterum Antalcide quae dicuntur pax Graecas Asiae civitates sub imperium Periarum redegerat, Messenios vero liberaverat, antea Lace-damoniis parentes. Quae causa fuit odii aduersus Periarum regem. Cf. Diodori xv. 90. Plutarchi Agesilau, Denique Misenus dat Guelf. cum Jun-tina.

30. ἀπεδίδου] Juntingia ιεπόντες to-mere cum Stephano probavit Zeune. De re vide Plutarchi Agesil. c. xxxvii. Diodori xv. 92. cum annotatione Wesselingii.

οἱ δίχα στρατ.] *Ægyptii*, qui, duce Nestanteo, praefidio relieti erant in *Ægypto*. Diodorus l. c.

Kai αὐτὸς] Tachus nempe. Cf. Diodorus l. c. et Alliani V. H. v. 1., cum annotatione Perizomii.

Λιγύπτιαι στασιάζοτες διστοὺς θαυμάσας αἰρᾶνται.
 Ἐπταῦθα δὴ Ἀγησίλαος, γνὼς, ὅτι εὶ μὲν μηδετέρῳ συλ- 31
 λήψοιτο, μισθὸν οὐδέτερος λύσει τῶν Ἑλλησιν, ἀγορὰν.
 δὲ οὐδέτερος ταρεῖται, ὑπότερος τὸν χρατήσῃ, οὗτος ἔχθρος
 ἔσται· εἰ δὲ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο, οὗτος γε εὖ παθὼν,
 ὡς τὸ εἰκὸς, Φίλος ἔσοιτο· ὅτῳ δὴ κρίνας, ὑπότερος Φί-
 λέλλην μᾶλλον ἐδόκει εἶναι, στρατευσάμενος μετὰ τού-
 του, τὸν μὲν μισέλληνα ράχῃ νικήσας χειρῶνται, τὸν δὲ
 ἑτέρον συγκαθίστησι· καὶ Φίλον τοιήσας τῇ Λακεδαιμονίᾳ,
 καὶ χρήματα τολλὰ τροστλαβῶν οὕτως ἀποπλεῖ σικαδε,
 καίπερ μέσου χειριώνος ὄντος, σπεύδων, ὡς μὴ ἀργὸς ἡ
 πόλις εἰς τὸ ἐπίσημον θέρος πρὸς τοὺς πολεμίους γένοιται.

C A P U T III.

ΚΑΙ ταῦτα μὲν δὴ εἴρηται, ὅσα τῶν ἔκείνου ἔργων 1
 μετὰ τλείστων μαρτύρων ἐπράχθη. Τὰ γὰρ τοιαῦτα
 οὐ τεκμηρίων προσδεῖται, ἀλλ' ἀναμνῆσαι μόνον ἀρκεῖ,
 καὶ εὐδῆλος τιστεύεται. Νῦν δὲ τὴν εἰς τῇ ψυχῇ αὐτοῦ
 ἀρετὴν τειράσσομαι δηλῶν, δι' ἣν ταῦτα ἐπράττε, καὶ
 πάντων τῶν καλῶν ἥρα, καὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἐδίσκην.
 Ἀγησίλαος γὰρ τὰ μὲν θεῖα οὕτως ἐσέβετο, ὡς καὶ αἱ 2
 πολέμους τοὺς ἔκείνου ὄρχους καὶ τὰς ἔκείνους σπουδὰς πι-
 στοτέρας ἐνόμιζον, ἡ τὴν ἐαυτῶν Φιλίαν. . . . μὲν ὄκησον

Δωρὸν] Nestanebum et Mendesium, uti narrant Diodorus et Plutarchus.

31. μελοτίρη] Harleianus liber μελοτίρη. Deinde Aldina, Juntina καλέψα τὸ.

λόν] Verbum suspicuum habent omnes interpres, et certatum λόν vel λόν reponunt.

οὕτω δὲ] Ita cum Zeniaio scripsit Weiske pro vulgato οὕτω δ. Praecofserat idea δὲ iana initio sectionis 31. Pugnam Nestanebi cum Mendesio narrat Plutarchi Agesilaus c. viii. Do-

na Nestanebi idem cap. xl. estimat talentis ducentias triginta, Nepos cap. viii. ducentiu viginti.

Cap. III. 1. τιμητίρη] Dixi de h. l. in Disputatione de arguento et auctoritate hujus libri.

τῇ ψυχῇ εἰτῶν ἀρέτην] Etiam de h. l. disputatione est eodem loco.

πάντα τὰ αἰσχρὰ] Articulum τὰ recte inferendum censuit Weiske. Ιεράνη deinde habet scriptum liber Harleianus.

2. φλάσι] Lacunam Victorius Var. Iest. xxx. cap. 19. ex scripto libris

εἰς ταῦτὸν οἴει, Ἀγησιλάῳ δὲ αὐτοὺς ἐνεχείρισεν. Ὅπως δὲ μή τις ἀπιστῇ, καὶ ὄνομάσαι Βούλομαι τοὺς ἐκφε-
ζοντάτους αὐτῶν. Σπιθεριδάτης μέν γε ὁ Πέρσης, εἰδὼς
ὅτι Φαρνάβαζος γῆμαι μὲν τὴν Βασιλέως ἐπράττε θυγα-
τέρα, τὴν δὲ αὐτῷ ἄνευ γάμου λαβεῖν ἐβούλετο· ὑβρι-
νομίσας τότο, Ἀγησιλάῳ εἰσειτὸν καὶ τὴν γυναικαν καὶ
τὰ τέχνα καὶ τὴν δύναμιν ἐνεχείρισε. Κότυς δὲ ὁ τῶν

una addita syllaba interpolavit: φ-
λεψ εἰ μὴ ἄνευν. Philelphos ita lo-
cum vertit: *Nam in contrahendis inter-
se rebus plerumque ad eundem ire ver-
bantur et cet.* Itaque in ejus Codice
eiusdem scriptum conjectebat Zeune: *καὶ γὰρ τοῖς εὐτριβούσαι τὰ πολλὰ τοῖς
ἰαυτοῖς συνδίκαιοι ταῦτα πολλὰ μὴ ἄνευν* et cet. quae græ-
ce scripta sicuti legiſt̄, barbari ho-
minis putarem. Contra Weiske con-
jectebat Philelphum habuisse in græ-
co: *καὶ τοῖς μὴ ιαυτοῖς ταῖς ἡρῆ-
ιαντοῖς συνδίκαιοι ταῦτα πολλὰ μὴ ἄνευν* et cet. Quae non magis intelligo quam
Leonclavio καὶ τοῖς ιαυτοῖς μὴ ἄνευν.
In Guelf. libro lacuna est signata
septem vel octo vocabulorum. Cum
liber Victorii et scriptum haberet,
supicor sequentia ita fere fuisse scri-
pta in libro quidem Philelphi: *εἴ τοις
συντριβανοῖς ταῦτα πολλὰ μὴ
ἄνευν εἰς ταῦτα* i.e. Denique H.
Valeſii conjecturam φάσιν παρὰ βασι-
λίων: καὶ γὰρ τρὶς ιαυτοῖς μὴ ἄνευν
potuit Weiske in Append. ad extre-
mum volumen fuse editionis. Oper-
num Xenoph. p. 339.

"Οταν δὲ] Margo Steph. cum Guelf.
δοκει δὲ.

3. [δόναμιν] Hellenica iii. 4, 16. τὰ
πιεῖ αὐτοῖς χρέωσαν καὶ ιαυτοῖς αἱ δια-
κούσιοι nominat. Majores copias ar-
guit narratio iv. 1, 7.

4. Kórus.—ἀρχων] Idem supra cap.
ii. 26. Septum Ariobarzanis obſidet.
In Hellenicis iv. 1, 3. vulgabatur
ante Leonclav. ἡλιος, "Ορος. Idem
ibidem ſect. 27. ad Ariæum Sardes
transfugit ab Ageſilao. Ariæus autem
cum rege Periarum bellum gerebat.
Admonuit H. Valeſius ad eum locum
in Annotatis editis a Weifkio p. 328.
eundem eſt, quem Nepos in Datame
cap. ii. Thyum, Paphlagonie dyna-
ſten, vocat. Is, ut ait Nepos, regi

dicto audiens non erat, quam ob cau-
ſam Datamen propinquus Thybi ad-
verſus eum miſsus eſt; in quo bello
deſeruit Datamen Ariobarzane pre-
fectus Lydie, Ionie et Phrygiae. Ni-
hilo feciſus Datames Thyum vivum
cepit cum uxore et liberis. Deinde
cum Ariobarzane amicitiam facit,
(cap. v.) filium Arifidæum adverſus
Pisidas mittrit, qui in proelio cadit.
Datames ab Autophradate Phrygiae
prefecto oppugnatus fruſtra tandem
dolo Mithridatis, Ariobarzanis filii,
occiditur, cap. x. xi. Paucissima Da-
tames faſa memoravit Diodorus xv.
cap. 91. sub Olympiade 104, 3. eun-
dem, ut videtur, ſecutus Theopomo-
pum, quem Nepos vertiſe videtur,
et exſcripsiſti item Polyænus vii. 21.
Post pugnam ad Mantineam demum
Ageſilai primam legationem in Ab-
ām memor Xenophon ſupra c. ii.
ſect. 25. Pertinet igitur ad Olympi-
adi 104. annum tertium vel qua-
tum; quo fere tempore Cotys Septum
obſidebat. Accurate annum definire
non licet. Diodorus enim aperte folli-
to vitio plurim annorum res gestas
in unum contulit. Tamen vel sic ap-
paret eundem eſt Cotya regem vel
ſatrapam Paphlagonie, quem cum
Theopompo Thyum vel Thuym ap-
pellat Nepos. Præterea monet Valeſius
ab Athenæo libro iv. p. 144. et
x. p. 415. inter voracifimmoſe nume-
ranti Θύην, τὸν Παφλαγώνα βασιλέα, au-
θōre Theopompo in libro xxxv. hi-
ſtiorum, qui captivum ad Artaxer-
xem perductum fuſſe memoravit,
conſentientia cum Nepote. Locum Ath-
enæi exſcribunt Elianus V. H. i.
27. Θύην τὸν Παφλαγώνα appellat. In
Plutarchi Ageſilao nihil varietatis li-
bri ſcripti offerunt.

Παφλαγόνων ἄρχων βασιλεῖ μὲν οὐχ ὑπῆκον δέξιαν πέμποντι, Φοβούμενος, μὴ ληφθεῖς ἢ χρήματα πολλὰ ἀποτίσσειν, ἢ καὶ ἀποθάνοντι Ἀγησιλάου. δὲ καὶ οὗτος ταῖς σπουδαῖς πιστεύεις, εἰς τὸ στρατόπεδον τε ἥλθε, καὶ συμμαχίαν τοιησάμενος, εἴλετο σὺν Ἀγησιλάῳ στρατεύεσθαι, χιλίους μὲν ἵππεας, δισχιλίους δὲ τελεφόρους ἔχων. Ἀφίκετο δὲ καὶ Φαρνάβαζος Ἀγησιλάῳ εἰς λόγους, καὶ διωμολόγησεν, εἰ μὴ αὐτὸς πάσης τῆς στρατιᾶς στρατηγὸς κατασταθείη, ἀποστήσεσθαι βασιλέως· ἣν μέντοι θύγατρα στρατηγὸς, ἐφη, ταλεμάνος ειναι, ὡς Ἀγησιλαε, ὡς ἀν ἐγώ δύναμαι κράτιστα. Καὶ ταῦτα λόγων ἐπίστευε μηδὲν ἀν ταράσπονδον παθεῖν. Οὕτω μέγα καὶ καλὸν κτῆμα τοῖς τε ἄλλοις ἄπαισι, καὶ ἀνδρὶ δῆ στρατηγῷ, τὸ ὅστιον τε καὶ πιστὸν εἶναι τε καὶ ὅντα ἐγκῶσθαι. Καὶ περὶ μὲν εὐτεβείας ταῦτα.

CAPUT IV.

ΠΕΡΙ γε μὴν τῆς εἰς χερήματα δικαιούντης τοῦτα ἀντιτίθενται τοις μείζω τεκμήρια ἔχοι τῶνδε; ὑπὸ γὰρ Ἀγησιλάου στέρεοσθαι μὲν οὐδὲν οὐδὲν πάντοτε ἐνεχάλεσσεν, εὖ δὲ πεπιθέντες πολλοὶ πολλὰ ὠμολόγουν. "Οτώ δὲ ηδὺ τὰ αὐτὰ διδόντες ἐπ' ἀφελείᾳ ἀνθρώπων, πῶς ἀν οὗτος ἐθέ-

δέξιαν πίμποντι] Hellenic. iv. 1, 2. similes est ad aliam suam, unde basilius et omnes accipit. Nepos xiv. c. 10. Fidem more Persarum dextra dare. Diophorus xvi. c. 43. εἰσόντος δὲ τοῦ Θεοτοκίου, ὃς καὶ δέξια λαβὼν δὲ Τίτην δέξιαν, τοῦ τεύτονος δὲ μὲν βασιλίου ἐργασθεῖς, ὃς οὐ πιστεύειν, πατὴν δέξιαν δέκεται τοῦ Θεοτοκίου τοῦ δὲ πίστης αἵτη βιβανάτερα παρὰ τοῦ Πέρσων. Cf. Freinsheim ad Curtii vi. 4. In Ambrosii ii. 4, 1. est δέξια φίλου παρὰ βασιλίου, hēdem a rege datam nunciare.

καὶ οὗτος] In Halensi et Castal. abest καὶ Sequentem numerum χιλίου

—δισχιλίους e margine Stephan. contentientem cum Helleni, et Plutarchi Ages. c. xi. recepit Leonclavius in locum vulgati δισχιλίου—τιστρατηγίλιος.

5. στρατιᾶς] Hoc ex libro Harleiano ductum ab Hutchinsono vulgato repromulgatis, quod est etiam in Guelf., conjectura affectus recte præstulit Leoncl.

οὐ δὲ ίπποι] Vulgatum Ios corredit Weiske. Ita etiam Hellenica habent, iv. 1, 14.

Cap. IV. 1. δικαιούντης] Cf. ad Cap. xi. 8. dicenda.

λοι τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ὃ κακόδοξος εἶναι; εἰ γὰρ χρημάτων ἐπιθυμοί, πολὺ ἀπρωγμονέστερον τὰ αὐτῶν Φιλάττειν, ἢ τὰ μὴ προσήκοντα λαμβάνειν. "Ος δὲ δῆ καὶ χάριτας ἀποστερεῖν μὴ ἔθελος, ἀν εὐκ εἰσὶ δίκαια πρὸς τὸν μὴ ἀποδίδοντα, πῶς, ἡ γε καὶ νόμος καλέσει, ἔθελοι ἀν ἀποστερεῖν; Ἀγησίλαος δὲ οὐ μόνον τὸ μὲν ἀποδίδοντα χάριτας ἀδίκου ἔκρινε, ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ παλὲ 3 μείζους τὸν μείζω δυνάμενον. Τά γε μὴ τῆς πάλεως κλέπτων πῶς ἀν τις αὐτὸν εἰκότεις, αἰτιάσαιτο, ὃς καὶ τὰς αὐτῷ χάριτας ὀφειλομένας τῇ πατρίδι καρποῦσθαι παρεδίδω; Τὸ δὲ, ὅποτε Βαύλατο εὗ πυεῖν ἢ πάλην ἢ φίλους χρήμασι, δύκασθας παρ' ἑτέρων λαμβάνοντα ὀφελεῖν, οὐ ταῦτο καὶ μέγα τεκμήριον σύχρατείας χρημάτων; Εἰ γὰρ ἐπώλητας χάριτας, ἢ μισθῶν εὑρύεται, οὐδεὶς ἀν οὐδὲν ὀφείλειν αὐτῷ ἐνόμισεν ἀλλ' οἱ πρῶτα εὗ πεπονθότες, οὗτοι ἀεὶ ἡδεῖς ὑπηρετῶσι τῷ εὐεργέτῃ, καὶ διότι εὗ ἐπανθούν, καὶ διότι παρεπιτεύθησαν ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος Φιλάττειν. "Οστις δὲ ἥδετο καὶ σὺν τῷ γεναιάρι μειονεκτεῖν, ἢ σὺν τῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν, πῶς οὔτος εὐκ ἀν πολὺ τὴν αἰσχροχέρεδων ἀποφεύγει; ἔκεινος τούτου χριθεῖς ὑπὸ τῆς πάλεως ἀπαντα ἔχον τὰ Ἀγιόδος, τὰ ἡμίσεα τῶν ἀπὸ μῆτρὸς

3. Ιεότε βαύλατο εὗ τοιού] Pro ipso τοῦ dictum esse putabat Weiske, ita tamen ut similis humanitatis et indulgentiae significatio quedam insit. Verba autem sequentes διανοεῖν ὀφελοῦ interpretatur cum posset ab aliis manera accipere et eodem a quibus accipisset muneribus officere. Iis enim dene fecisse, a quibus nihil accepereat aut sperare poterat. Coatra Interpretes locum ita vertit ait, ut si pecunia ab aliis accepta et rursus alii donata dicatur, quod et sententiae naturam et rationem fecit. sequenti adjectione reprobare potat. At enim vero ita scriptum operatur et non perdidit

Sed vir doctus tota sententia loci aberravit, quae firmatur exemplis positis Capitis ii. sect. 25. 26. 27.

4. ὑπεργίται] Halensis ὑπεργίτην, ut Cap. ii. 29. Eadem deinceps cum Caftal. dat ὄφελον.

5. εὐν τῷ γναίρειν τῷ ἀδίκῳ] Vulgatum εὖν εἴη γναίρειν τῷ αὐτῷ ἀδίκῳ ex Halensi, Caftal. Bryling. corrixit Bachius et Zeune. Reiz ad Vigurum p. 815. malebat εὐν εἴη γναίρειν τῷ αὐτῷ τῷ ἀδίκῳ.

Ιαστος τοιού] Aliqui vertit Weiske, et comparat c. vii. §. 5. Sympoli in 30. Hieronim. iv. 2.

αὐτῷ ὁμογόνοις μετέδωκεν, ὅτι πενομένους αὐτοὺς εἴρα.
 Ός δὲ ταῦτα ἀληθῆ, τῶσα μάρτυς ή τῶν Λακεδαιμονίων τόλισ. Διδόντος δὲ αὐτῷ τάρπολλα δῶρα Τι-6
 Θραύστου, εἰ ἀπέλθοι ἐκ τῆς χώρας, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀγησίλαος, ὃς τιθραύστα, νομίζεται παρ' ἡμῖν, τῷ ἀρχοντε
 κάλλιον εἶναι τὴν σφραγίαν, η ἑαυτὸν τλουτίζειν, καὶ
 ταρρὰ τῶν τολεμίων λάφυρα μᾶλλον τειράσθαι η δῶρα
 λαμβάνειν.

C A P U T V.

ΑΛΛΑ μὴν καὶ ὅταν γε ηδονὰι τολλῶν κρατᾶσιν ἀν-1
 θράπτων, τοιας οἰδὲ τις Ἀγησίλαον ἥττηθέντα; ὃς μέθης
 μὲν ἀποσχέσθαι ὄμοιος ὥστο χρῆναι καὶ μανίας, σίτων
 δὲ ὑπὲρ καιρὸν ὄμοιος καὶ ἀμαρτίας. Διμοιρίαν γε μὴν
 λαμβάνων ἐν ταῖς θοίναις, οὐχ οὖτες ἀμφοτέραις ἔχοντο,

αὐτῷ ὁμογόνοις] Stephanus αὐτοῦ,
 Leoncl. Welf. Bach. αὐτοῦ dederunt.
 De re Plutarchi Agel. c. iv. adi. qui
 τοις ἀπὸ μητρὸς οἰκιστος nominat.

6. μᾶλλον ταρρᾶσθαι] Ex Harleiano,
 Guelf. et margine Steph. verbum
 ταρρᾶσθαι accepit, quod edd. Halensis
 et Caffal. post δέση inserunt, numero
 orationis non sive servato. Idem ver-
 bum vertit Philephus.

Cap. V. 1. *μανίας*] Edd. vett. cum
 Harleiano *wales*.

καὶ μανίας] Vulgatum λαμπρεγίας
 Philephus alter collocatum ita ver-
 tit: qui ebrietate ac edacitate non fecer-
 sitque ab ingenti flagitiū alienari decere
 daceret—intemperatio autem cibo tan-
 quam et impudencia. In ejus libro fu-
 ñe conjicit Zeune: δε μήδη πήλι καὶ
 λαμπρεγίας ἀποχήδαις ἴστων φένε
 χρήναι καὶ ἀμαρτίας· είτε δὲ ὅτε καὶ
 ἰδεῖν καὶ ἀκαθίας. Ex Athenaei
 libro xiv. Stephanus apposuit hanc
 lectionem: ἀποχήδαις ἴδειν φένε
 χρήναι καὶ μανίας, είτε δὲ ὅτε καὶ
 ἀμαρτίας καὶ ἀκαθίας. Editio Casauboniana
 vero λαμπρεγίας habet pro ἀργίᾳ.
 Stephanum μανίας et ἀργίας com-
 mendantem sequuntur Leonclavius,

Hutchinson et Bachius, μανίας καὶ
 ἀμαρτίας cum Zeunio dedit Weiske.
 Quod vero Ernesti μανίας repudiat,
 ideo quod a μανίᾳ abstinere non sit,
 ut a temulentia cavere, in hominis
 voluntate possum, respondet Weiske,
 et locum μανίας habere posse censet,
 quatenus ab eo vitio quis cavere sibi
 potest, præserit cum vere infantiant
 ebrii. Videtur igitur μάνη voluisse
 esse μανίας voluntariam, a qua cavere
 sibi quisque possit. Evidem Phile-
 phi libri scripturam καὶ ἀμαρτίας—
 καὶ διαδίδει omnium maxime mihi
 placere profiteor, ejēcto tamen inutili
 interpretatione καὶ λαμπρεγίας. Ita
 enim comparantur res, quae sunt in
 hominis voluntate et potestate posi-
 te.

ἴδειν καὶ ἀμαρτίας] Vulgatum ē-
 ποιος οὐς καὶ ἀμαρτίας ex Athenaeo
 correcit Zeune, cuius emendationem
 firmat uetus Xenophontes.

δέσης] Phiditia Laconica dicit. Cf.
 de Republ. Lacedæmon. xv. 4.

οὐχ οὔτες] Edd. Halensis et Caffal.
 cum Guelf. libro dant οὔτες, quod
 ipsum hic possum malebat Ernesti.
 Vulgatum defendit Zeune comparans

ἀλλὰ διαπέμπων, οὐδετέραν αὐτῷ κατέλιπε· νομίζει
βασιλεῖ τότο διπλασιασθῆναι οὐχὶ πλησμοῦς ἔνεκα,
2 ἀλλ᾽ ὅπως ἔχοι καὶ τούτῳ τιμᾶν, εἰ τίνα βούλοστο. Οὐ
μὴν ὑπνῷ γε δεσπότῃ, ἀλλ᾽ ἀρχομένῳ ὑπὲ τῶν πράξεων,
ἔχοντο· καὶ εὐήγενος γε εἰ μὴ τῶν συνόντων Φαυλοτάτην ἔχει,
αἰδούμενος οὐκ ἄδηλος ην· πρεστοῦ γὰρ ἀρχοντὶ προσῆκεν,
3 οὐ μαλακίᾳ, ἀλλὰ καρτερίᾳ τῶν ἴδιωτῶν περιεῖναι. Τάδε
μέντοι πλεονεκτῶν οὐκ ἡρχύνετο, ἐν μὲν τῷ Θέρος, τῷ
ἡλίου, ἐν δὲ τῷ χειμῶνι, τῷ Ψύχους. Καὶ μὴν εἴποτε
μοχθῆσαι στρατιᾳ συμβαίνει, ἐκὰν ἐπόνει ταρὰ τοὺς ἄλ-
λους· νομίζων πάντα τοιῶτα παραμύθιαν εἶναι τοὺς
στρατιώταis. Ως δὲ συνελόντι εἰπεῖν, Ἀγησίλαος ποτῶν
4 μὲν πράγματοι, ραστώντη δὲ πάμπταν οὐ προσίετο. Περὶ
γε μὴν ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ ἀρέσκει, εἰ μὴ τῷ
ἄλλου, ἀλλὰ θαύματος ἔνεκα ἄλιον μητροῦνται; τὸ μὲν
γὰρ ὃν μὴ ἐπεδύμηκεν ἀπέχεσθαι, ἀνθρώπινον ἀν τις
Φάιη εἶναι· τὸ δὲ, Μεγαθάτου τῶν Σπιθριδάτου ταῦθες
ἐρασθέντα, ὥσπερ ἀν τοῦ καλλίστου ή σφοδροτάτη Φύσις
ἐρασθένη, ἐπειτα, τηνίκα, ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις
Φιλεῖν, οὓς ἀν τιμῶσιν, ἐπεχείρησε καὶ ὁ Μεγαθάτης

loca cap. ii. 26. iv. 4. Symposii viii.
33. que plane diffimiliora sunt huic
nostro. Ego igitur alteram Ernestii
conjecturam οὐκέτι præfero.

εὐθύτερος—κατίλαστος] Guelf. οὐδεί-
ρους κατίλαστον. Vulgatum κατίλαστον
ex Steph. secunda corredit Zeune.

2. *ἀρχομένῳ*] Guelf. γινεται
inutile. Deinde ἀπλόν, edd. veteres dant.
Ceterum locum hunc expressi Plu-
tarctus in Apophthegm. Lac. p. 788.
ed. Reiske. p. 177. ed. Hutten. ubi
est: κάρον μέν καὶ μάθης ποταράσται,
ἀποχρέωνται, οὐτοι δὲ διεσπότη, ἀλλ᾽
ἀρχομένοι δέ τοι πράξαις χρέουσι,
πρέπει δὲ θάλπες οὐται καὶ ψύχος οἰχεῖ,
δοντοί μέντοι χρῆσθαι τοῖς ἀρσας—δι-
πλεῖ δὲ λίγον τοι πρέχοντα προσήκουν
οὐ μαλακίᾳ καὶ τρεψη, καρπεῖσθαι δὲ πε-
διδρίση τοῖς ιδιωτῶν περιπτάσαι.

3. οὐ μέν τοι] Guelf. οὐ τῷ μὲν. Cf.
Cyrop. i. 6, 25.

οὐ προσίεται] Philephus οὐ προ-
σίεται triflabatur virtut, probante
Weiskio, qui comparat de ufo for-
mula Memorab. ii. 6, 18. ii. 7, 11.
ii. 8, 5. Simile estē οὐ με πλον, abo-
minor, Herodoti ii. 46. Aliani V. H.
ii. 23. Hesiodi "Ἐργ. 748. et 757.
Addo usum Aristophaneum οὐ δὲ οὐ
προσίεται οὐ Equit. 369. et Vespi. 742.
contra Euripides Electra 621. προ-
σείρην οὐ μάθη, gratum mihi est, quod
dicis.

4. *ανθρώποις*] Zeune comparabat
ανθρώπους ἀμεράκους ex Cyrop. iii. 1,
40. quod nolle a Weiskio repeti-
tur, qui tamen non ita magnitudine in-
terpretatur.

προσήκουν] De quo Cyrop. i. 4, 27.

Φιλήσαι τὸν Ἀγησίλαον, διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος τῷ μὴ Φιληθῆναι, ἀρ' οὐ ταῦτο γε ἥδη τὸ σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν; Ἐπεὶ δὲ, ὥσπερ ἀτιμασθῆναι νομίσας, 5 ὁ Μεγαβάτης τοῦ λοιποῦ οὐκέτι Φιλεῖν ἐπειράτο, προσφέρει τινὶ λόγου τῶν ἑταίρων ὁ Ἀγησίλαος τείχειν τὸν Μεγαβάτην πάλιν τιμᾶν αὐτὸν. Ἐξομένου δὲ τοῦ ἑταίρου, ἣν πειθῆ ὁ Μεγαβάτης, εἰ Φιλήσει, ἔταῦθα διασωπήσας ὁ Ἀγησίλαος εἶπεν οἰτωσί· οὐδὲ εἰ μέλλοιμι γε αὐτίκα μάλα κάλλιστος τε καὶ ισχυρότατος καὶ τάχιστος ἀνθρώπων ἔστεσθαι. Μάχεσθαι γε μέντοι πάλιν τὴν αὐτὴν μάχην, ὅμηροι πάντας τὸν θεὸν μᾶλλον

διαμάχεσθαι] Plutarchus Agesilai cap. ii. *παντας ἀπομάχεσθαι τρόπον τὸν λαθημένιον.*

τῷ μὴ φιληθῆναι] Weiskianae annotationi ad h. l. præscriptum legitur τὸ μὴ, quod nescio an hic scriptum maluerit vir doctus, qui negationem μὴ sententia addi monet, ut fieri soleat post verba ἀπαγγειοῦνται, quale est h. l. *διαμάχεσθαι*. Thucyd. iii. 40. Ιγνὸν μὲν οὖν ταῖς τρόποῖς μὲν τὸν διαμάχουμεν μὴ μεταγύνεται τὰ προδιδούμενα. Et cap. xlvi. τοὺς τε λόγους δοτούς διαμάχεται μὴ διασκάλεσαι τοὺς τραγουμάτους γύληνθες, η ἀξίστες λεπτοὶ et cet.

λίαν μακρόν] Ernisti dictum putat ut τραγουδᾶν pro portentoso, incredibili, atque agnoscit elegantiam ξυνέργεων, comparataque Horatii *sapiens* *insufficientem*, si verbum sit a manu dictum. Ita apud Aristoph. Pluti versu 424. esse quanquam sensu diverso βίλεται τὸ τὸ μακρόν τοι καὶ τραγουδᾶν. Quod addit ex Plutarcho proverbio Phrygio μακρὰ dicta fuisse omnia magnæ virtutis facinora a rege quodam Manc. hoc vero plane non pertinet ad Xenophonem. Locus est de Iside cap. xxiv. Φεύγει δὲ μίχρᾳ τὸ τὸ λεπτὸν καὶ δικυρεστὰ τὸν ἤργαν μακρόν, διὸ τὸ Μάνη τοι τὸν τράλαι βασιλεὺς ἀργεῖται διέρει καὶ δυνατὸν γνίσθαι. Sed ipse Ernisti tertiam rationem proposuit, ut παντας scribatur. Ζεῦν μακρὸν, appositum ἀνθρώπῳ, interpretatur *divinum*, a deo pro-

fectum, et comparat Anacreontis μακρὸν τίχην Carminis li. 2. Weiske primā Ernisti rationem probans comparat latinum *infensus*. Evidenter, si vera est scriptura, a comparatione eum prophetis et poetis, qui divino numine afflati canunt, tractam malum interpretari, sed διαρέποντα scriptum malum pro λατού μακρόν. Ita demum recte opponitur ἀνθρώποις.

5. *οὐδεὶς φαῖται*] Plutarchus Ages. ii. Ixii. δικύριον αἰσχυνθεῖσταντα τοῦ λατοῦ ἀπαδεῖ ἢδη προστηρόμενος —ἢ πάντα, ἵστα τιθέμενοι, χειρία μακρίσθαι. quæ Moses du Soul vertenda cenet: quam meum esse quisquid auri a me unquam est vivum. Quam sententiam aptiorem etiam censuit Weiske et ad Xenophonem transfluit; monet tamen, hujus verba ita esse ordinanda, ut efficiant istam sententiam: η τάστα μ. γ. ἵστα ἰστος χειρία. Sed vulgaris interpretatio ut omnina mihi—in aurum convertantur, ut olim Midæ, sola verbis Xenophontis convenit; altera Plutarchi verbis τιθέμενοι—χειρία potest adaptari, vera tamen non videtur.

εὐμάρτιον μάχην] Edd. vett. laevior—οὐδεὶς τοι dant. Deinde Guelf. τάρας θεοῦ μᾶλλον βούλεσθαι πάντα dat.

τὴν αὐτὴν μάχην] Ad exercendam, confirmandam et demonstrandam contentiam, recte monente Weiskio. Contra Plutarchus in Apophth. Lacon. p. 176. οὐδὲ, ἵστα, δι τιθέμενοι λατοῦ ὄμητος γάρ με διεῖ τὸν ταυτότατον βούλεται

βούλεσθαι, ή πάντα μοι, ὅτα ὁρῶ, χρέος γενέσθαι.
 6 Καὶ ὅτι μὲν δὴ ὑπολαμβάνουσί τινες τῶντα, οὐκ ἀγνοῶ
 ἐγὼ μέντοι δοκῶ εἰδέναι, ὅτι πολὺ πλέοντες τῶν τολμείων
 η τῶν τοιούτων δύνανται κρατεῖν. Ἀλλὰ τῶντα μὲν ὀλί-
 γων εἰδότων, πολλοῖς ἔχεστιν ἀπίστευτα τὰ δὲ πάντες ἐπι-
 στάμενα, ὅτι ἥκιστα μὲν οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώ-
 πων λανθάνουσιν, οὐ, τι ἀν ποιῶσιν. Ἀγησίλαον δέ τι
 πράξαντα μὲν τοιούτον οὔτε ιδὸν πάκτοτε οὐδεὶς ἀνήγει-
 7 λεν, οὔτε εἰκάσιων πιστὰ ἀν ἔδοξε λέγειν. Καὶ γὰρ εἰς
 οικίαν μὲν οὐδεμίαν ίδια ἐν ἀποδημίᾳ κατήγετο, ἀεὶ δὲ
 ἦν ἡ εἰρῆσθαι δὴ ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα πράττειν, η εἰ
 Φανερῷ, μάρτυρας τοὺς πάνταν ὄφθαλμοὺς τῆς σωφρο-
 σύνης ποιούμενος. Εἰ δὲ ἐγὼ τῶντα φεύγομαι ἀντία τῆς
 Ἑλλάδος ἐπισταμένης, ἐκεῖνον μὲν οὐδὲν ἐπαινῶ, ἐμαυτὸν
 δὲ φέγω.

CAPUT VI.

I ΑΝΔΡΙΑΣ γε μὴν οὐκ ἀφανῆ τεχμῆρια μοι δοκεῖ
 παρασχεσθαι, ὑφιστάμενος μὲν ἀεὶ τολμεῖν πρὸς τοὺς

*οὗται λέσσαι οὐκ εἰ τὸν οὐαδοτάτην τὸν
 ἀντιτεταρτόν τέλος κατὰ πράτος ί-
 λεῖν.*

6. *ὅτι μὲν δὴ ὑπολαμβάνουσι]* Zeune
suspecta et incredibilia habere, Weiske
in dubium vocare interpretatur, ad-
*dens proprie esse adverbarii *hoc dicta**
excipiunt, ut ea refutent. Sequens tu-
*oītoī *flagitium aliquod* interpretatur.*
Zeunianus Index ex h. l. retulit ὀρ-
λαμβάνω, exigitimo, suspicor. Mihi δὲ, et
scribendum, et locus ita interpretandus
*esse videtur: *equidem non ignoro,**
quid aliqui de rebus his exigitim, su-
spicentur, vel quomodo eas interpreten-
tur. Voluisse videtur Xenophon signifi-
 care, quibusdam hæc visum iri in-
 credibilia vel ideo, quod talia clam
 fieri soleant. Cui iudicio statim oc-
 currit, dum docet, a principibus viris
 et imperatoribus nihil posse fieri, quod
 non statim evulgetur.

τὰ δὲ πάρτα] Ita pro ἡ ex Phil-
 elphi versione, edd. Halensis, Castal.
 Bryl. Harlei. scriptit Hutchinson.

7. *οἵτινα μὲν]* Edd. Halensis et Ca-
 stal. *μὲν* omittunt. Plutarchi Aeg.
 xix. *Ιενάνου μὲν γέρες ἀποδημεῖται* αὐ-
 τὸν *τὸν ἄγυσταν* *Ιενᾶς*, *δὲ μὲν* πολ-
 λοὶ *καθηδράντες* *ἀδρεστοι πράττοντες* ἀ-
 μαῖ, *τούτοις Σινώντας ποιούμενος*
καὶ μάρτυρας.

ἢ δὲ το] Philelphus verit: *semper*
autem vel in templo aut in publico refi-
debat. Hinc et ex conjectura Stephanii δι *verbū inferruit cum Hutchinsono*
Zeune, quamvis vulgatum de-
fendat Bachius. Merito de verbo δι
subdubit Weiske, quod non satis
grave et sonorum sit. ἀνορθότερον vel
simile verbum equidem desidero.

Cap. VI. 1. *ἀνθέσεις]* Vulgatum *ἀν-*
θέσεις ex Stephan. sec. corexit Ba-
 chius.

ισχυροτάτους τῶν ἔχθρῶν τῇ τε πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι, ἐν δὲ τοῖς πρὸς τούτους ἀγῶσι πρῶτον μὲν ἑαυτὸν τάττων.
 Ἐνθα γε μὴν ἡ θέλησαν αὐτῷ οἱ πολέμοι μάχην συνά-
 ψαι, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχεν, ἀλλὰ μάχην ἀν-
 τιτύπων κρατήσας τρόπαιον ἐστήσατο, ἀθάνατα μὲν τῆς
 ἑαυτοῦ ἀρτῆς μημεῖα καταλιπών, σαφῆ δὲ καὶ αὐτὸς
 σημεῖα ἀπενεγκάμενος τῷ θυμῷ μάχεσθαι. Ὡστ' οὐκ
 ἀκούοντας, ἀλλ' ὄρωντας ἐξην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν δοκιμά-
 ἁσιν. Τρόπαια μὴν Ἀγησιλάου οὐχ ὅσα ἐστήσατο, ἀλλ' 3
 ὅσα ἐστρατεύσατο, δίκαιον νομίζειν. Μέον μὲν γὰρ οὐ-
 δὲν ἐκράτει, ὅτι οὐκ ἡ θέλησαν αὐτῷ οἱ πολέμοι μάχεσθαι,
 ἀκινδυνότερον δὲ, καὶ συμφοράτερον τῇ τε πόλει καὶ τοῖς
 συμμάχοις. Καὶ εἰν τοῖς ἀγῶσι δὲ οὐδὲν ἥττον τοὺς ἀκο-
 ντὶ, ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας στεφανοῦσι. Τὴν γε μὴν 4
 σοφίαν αὐτῶν τοῖς τῶν ἔκεινου πράξεων οὐκ ἐπιδεικνύου-
 σιν; ὃς τῇ μὲν πατρίδι οὕτως ἐχρῆτο, ὃστε μάλιστα πε-
 θόμενος. . . . ἐταῖρος δὲ πρόθυμος ἦν, ἀπροφασίστους

τῇ τι πόλει] Dativum Zeune male refert ad verbum ὑφενάμενος, cum sit jungendus cum vocabulo ἔχθρος. Deinde τρόπος τούτου Guelf.

τρόπος μή] Leonclavius suspectum fibi merito μή in ἀνι ματαρι voluit, probante mecum Weiske. Inepit defendit Zeune.

2. σημᾶν] Vulnera adverso corpore excepta recte interpretatur Weiske. Plutarchus Agesilai c. xxxvi. καὶ τὰς ἴστι τραυμάτων τὸ σημα κατακινο-
 μένος.

αὐτῷ τὴν ψυχὴν] Vulgatum αὐτῷ ex versione Philadelphi, Castal. et Harleiano libro correcxit Hutchinson. Petrus αὐτῷ tenet Guelf.

3. Τρόπαια μή] Edd. Halensis, Cast. μή οὐ. Philelphus Zeunio καὶ τρόπαια μή legisse et veritate videtur. Veritatem autem: Atque tropæa quidem Agesilai non ea solum quæ statuit, jure habenda sunt, sed quæ potius bellando præmerunt.

ταῖς λογοτεχνίαις] Singulas ejus ex-

peditiones bellicas.

τοῦ οὐν ἔθιστον] Credo Xenophonem ὅτι scipiente. Respondent hæc illis, quæ sunt facta. 2. ἕτα γι μην ἔθι-
 λησαν αὐτῷ—συνάψαι. Sequens συ-
 φοράτερον ex emendatione Stephani recepérunt Hutchinson et ceteri edi-
 tores. Vitiofum συμφοράτερον teat
 etiam Guelf.

4. ἵταιρος δι πρόθυμος δι] Scriptu-
 ram edd. vett. ἵταιρος ex versione Phi-
 ladelphi, Halensi et Castal. editione et
 libro Harleiano cortexit Zeune. Phi-
 ladelphus verit: ut alacri animo sociis
 obsequendo obsequentiissimos nihilque re-
 cufanter amicos comparavit. Deinde δι
 ex edd. Hal. Castal. inferuit Zeune.
 Contra Stephanus et cum eo Leonci.
 corrigebant: πρόθυμος ἵταιρος πρό-
 θυμος. Sed ex loco Plutarchi Agesil.
 iv. ὃ δι φησι ἐπιναφόν, ὅτι τῇ ταχὺν
 πρόθυμος ἵταιρος πλάνον, δοτι ποιεῖ
 δι βούλατο, ταῦτα διετι, quem appo-
 suit etiam Zeune, recte arguit Weiske,
 post πρόθυμος apodosin excidiſſo,

τοὺς Φίλους ἐκέκτητο· τοὺς δέ γε στρατιώτας ἄμα τοῦ Δομένους καὶ Φιλοῦτας αὐτὸν παρεῖχε. Καί τοι πᾶς ἀνὴρ ισχυρότερα γένοιτο Φάλαγξ, ή διὰ τὸ μὲν τοίθεοθαι εὐτακτος οὖτα, διὰ δὲ τὸ Φιλεῖν τὸν ἄρχοντα πιστῶς παρῆστα; Τούς γε μὴν πολεμίους εἶχε φέγγος μὲν οὐ δυναμένους, μισεῖν δὲ ἀναγκαζομένους. Τοὺς γὰρ συμμάχους ἀεὶ πλέον ἔχον αὐτῶν ἐμπλανάτο, ἐξαπατᾶν μὲν, ὅπου καιρὸς εἴη, Φθάνων δὲ, ὅπου τάχους δέοι, λήφων δὲ, ὅπου ταῦτα συμφέροι, πάντα δὲ τάνατία πρὸς τοὺς πολεμίους, ή πρὸς τοὺς Φίλους ἐπιτηδεύων. Καὶ γὰρ πικτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ πικτὶ, πολλάκις ἀδηλος γιγνόμενος, ὅπου τε εἴη, καὶ ὅπου ίσι, καὶ ὁ, τι ποιήσει. Ὡστε καὶ τὰ ἔχυρὰ ἀνώχυρα τοῦς ἐχθροῖς καθίστη, τὰ μὲν παριὰν, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέψτων. Ὡστε γε μὴν πορεύετο, εἰδὼς, ὅτι ἔχει τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι, εἰ βαύλοιντο, συντεταγμένον μὲν οὗτος ἦγε τὸ στράτευμα, ὡς ἀνὴρ ἐπικουρεῖν μάλιστα εἰντῷ δύναστο, ἥσυχως δὲ, ὥσπερ ἀνὴρ παρθένος ή σωφροστάτη προβαίνοι· νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τῷ, τε ἀτρεμές, καὶ ἀνεκπληγτότατον, καὶ ἀθροιζότατον, καὶ ἀναμαρ-

quam ex Plutarchi narratione conjiceret, sed redintegrale non licet. Igitur lacunæ signa apposui. Eadem sere sententia est iterum sest. 2. Cap. vii. ὅτι διπλάσια τοῦ στόλου φανεῖται μάλιστα τοῖς νύμιοι λατρύσαν. Præterea etiam tertio membro τοῦ διγυστρατοῦ deesse videtur verbum vel participium, veluti ευμπονοῦν vel simile, quod respondet illi στιλόμενος in primo, deinde περιθυμοῦν ἢ in altero.

ἢ διὰ] Stephanus malebat ἢ ἢ διὰ. Affentirer, si efficiuntur φάλαγξ. Sententia eadem est Cyrop. vii. 1, 30.

6. Ιχνεύειν] Vulgatum ιοχνεῖται ex edd. Hal. Caſtal. Bryl. et libro Harlei. cum Hutchinsono correxit Zeune. Deinde ἀνάχυρα dant Welfiana, Hutchinsoniana, Bachiana editio, quas

imitatur etiam Weiskiana. διπλῆ πρætulit Zeune, qui non meminerat ἀνόμαλος, ἀνάμενος, διάνοια et familia cum litera u scripta.

7. Ιξία] Edd. Halenf. Caſtal. Ιξία. Philiphus item scire eo confidit se a grecis, ut cum hoſibus manus conffaret. Guelf. Ιξία dat.

συντεταγμένοι] Aristides Guelf. συντεταγμένοι—Ιανοῖς δύνανται. Guelf. liber Xenophonis sequens πᾶς omittit. Postea προβαίνει edd. vett. excepta Caſtal.

καὶ διπλασιασθενεῖσαν] Weiske scriptum malebat καὶ τὸ διπλασιασθενεῖσαν et cetera, aut καὶ τὸ διπλασιασθενεῖσαν διαστέλλει. Quid si dicamus superlativum modum vocabuli ἀπραμδικοῦ usū non fuisse frequentatum?

τηγέστατον, καὶ δισεπιβουλευτότατον εἶναι. Τογυαρᾶν τοι-³
αῦτα τοιῶν τοῖς μὲν πολεμίοις δεῖνος ἦν, τοῖς δὲ Φίλοις
Φάρσος καὶ ρώμην ἐνεπόιει. "Ωστε ἀκαταφρόνητος μὲν
ὑπὸ τῶν ἔχθρῶν διετέλεσεν, ἀλγήμιος δὲ, ὑπὸ τῶν τολιτῶν,
ἀμεμπτος δὲ ὑπὸ τῶν Φίλων, πολυεραστότατος δὲ καὶ
ταλισκανετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων.

CAPUT VII.

"ΩΣ γε μὴν Φιλόπαλις ἦν, καθ' ἐν μὲν ἔκαστον μα-¹
χρὸν ἀν εἴη γράφειν σιομας γὰρ οὐδὲν εἶναι τῶν τεπραγ-
μένων αὐτῷ, ὅ, τι οὐκ εἰς τῦτο συντείνει. "Ως δὲν Βρα-
χεῖ εἰπεῖν, ἀπαντες ἐπιστάμεθα, ὅτι Ἀγησίλαος, ὅπου
φέτο τὴν πατρίδα ἀφελῆσεν, οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων
ἀφίστατο, οὐ χρημάτων ἐφείδετο, οὐ σῶμα, οὐ γῆρας
προύφειοίζετο· ἀλλὰ καὶ βασιλέως ἀγαθῶν τῦτο ἔργον
ἐνόμιζε, τὸ τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν.
Ἐγ τοῖς μεγίστοις δὲ ἀφελῆμασι τῆς πατρίδος καὶ τόδε²
ἔγὼ τιθημι αὐτῷ, ὅτι δυνατώτατος ὢν ἐν τῇ πόλει, Φα-
νερὸς ἦν μάλιστα τοῖς νόμοις λατρεύων. Τίς γὰρ ἀν ἥθε-
λησεν ἀπειθεῖν, ορῶν τὸν βασιλέα τειθόμενον; τίς δὲ ἀν
τρούμενος μειονεκτεῖν, νεώτερόν τι ἐπεχείρησε τοιεῖν, εἰδὼς
τὸν βασιλέα νομίμως καὶ τὸ χρατεῖσθαι Φέροντα;
"Ος δὲ
καὶ πρὸς τοὺς διαφόρους ἐν τῇ πόλει, ὕσπερ τατὺρ πρὸς

8. φίλων] Juntinga cum margine Steph. φίλων dat.
ταλισκανετώτατος] Ald. Junt. τα-
λισκανετώτατος, quod in ταλισκανετώ-
τας mutarunt recentiores. Quod vero
Halenis, Caſtal. et ex Harleiano li-
bro dedit Hutchinson, cum quo facit
Guelf. contra analogiam peccare ait
Zeune. Cui Weiske opponit ταλισκα-
νετος, ταλισκάνετος, ταλιγύμενος, τα-
λαδρίλλητος, ταλίνκητος et similia a
perfecto passivo derivata vocabula,
quaes non convenient cum vocabulo
ταλισκανετώτατος, cui simile equidem

nondum reperi.

Cap. VII. 1. τὴν πατρίδα] Liber Harleianus τι additum habet.

οὐμα] Nepos cap. viii. nam et fla-
tura fuit humili, et corpore exiguo, et
claudus altero pede. Infirmum corpus
arguit hic locus.α. νομίμως] Aequo animo, uti leges
volunt.3. διαφόρους] De his narrat similia
Plutarchus Agesilai cap. v. alia in
Aporphthegm. Lacon. p. 185. multis
verbis vitiosa.

παῖδας, ἀροστεφέρετο ἐλοιδορεῖτο μὲν γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀμαρτίμασι, ἔτιμα δ', εἴτι καλὸν πράσσοιεν, παρίστατο δὲ, εἴτις συμφορὰ συμβαίνει, ἐχθρὸν μὲν οὐδένα ἰγουμένος τολίην, ἐπαίνειν δὲ πάντας ἐθέλων, σώζεσθαι δὲ πάντας κέρδος νομίζων, ζημίαν δὲ τιθεῖς, εἰ καὶ ὁ μικρῷ ἄξιος ἀπόλοιτο· εἰ δὲ ἐν τοῖς νόμοις πρεμοῦτες διαμένοιεν, δῆλος ἦν εἰδαίμονα μὲν αἱὲ ἐσεσθαι τὴν πατρίδα λογιζόμενος, ἰσχυρὰν δὲ τότε, ὅταν οἱ "Ελληνες σωφρονῶσιν.

4. Εἶγε μὴν αὖ καλὸν "Ελληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι, τίνα τίς εἶδεν ἄλλον στρατηγὸν, ἢ πόλιν οὐκ ἐθέλοντα αἰρεῖν, ὅταν οἴηται πορθήσειν, ἢ συμφορὰν νομίζοντα τὸ ηκάη ἐν 5 τῷ πρὸς "Ελληνας τολέμω; Ἐκεῖνος τοινυ, ἀγγελίας μὲν ἐλθούσης αὐτῷ, ὡς ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ ὥκτῳ μὲν Δακεδαιμονίων, ἐγγὺς δὲ μύριοι τῶν τολεμίων τεθνᾶεν, οὐκ ἐφησθεὶς φανερὸς ἐγένετο, ἀλλ' εἰπεν ἄρα, Θεῦ, ὃ Ἐλλὰς, ὅποτε οἱ ὑπὸ τεθνηκότες ικανοὶ ἦσαν ζῶντες ηκάη 6 μαχόμενοι πάντας τοὺς βαρβάρους. Κορινθιῶν γε μὴ τῶν φευγόντων λεγούτων, ὅτι ἐνδιδότο αὐτοῖς ἢ πόλις, καὶ

[εὐθεότητα] Et vires suas a mutuis inimicitiis translatas convertere contra communem hostem, regem nempe Periarum.

4. *αὖ καλὸν*] Aldina et Juntinga nolunt omittunt, et pro τῷ ηκάη dant τὸν ιανὸν.

5. *in Κορίνθῳ*] Præpositionem omittit Guelf. verba .item τὸν τολεμίων cum edd. vett. quae ex versione Philippi, Plutarcho, ex Hellenicis cum Leonclavio et Stephano restituit Hutchinson cumquæ fecuti editores. Sed vulgo leguntur hoc ordine: ιγγὺς δὲ τὸν τολεμίων μύριον, quem mutavit Weiske. Ecce Præcianus p. 1173. ex h. l. habet ιγγὺς δὲ μύριον τεθνῶν τὸν τολεμίων. De numero occisorum ex utraque parte dissentientes scriptures varie conciliare conantur Interpretes. Sed hic locus non est aptus ad eam quæstionem agitandam.

Ἐλλὰς] Plutarchus Agesilai cap.

xvi. Φῦν τῆς Ἐλλάδος, ἵδη, τοσούτους ἄδειας ἀπολαλικίας ὑφ' αὐτῆς, ἵνα ζύγια ἴδειντο ηκάη ἣμιαν σύμπλοκας τοὺς βαρβάρους μαχόμενου. Nepos cap. v. *ut commissarius fit fortunam Gracie, quod tam multi a se dicti virtus adversarios concidissent: namque illa multitudine, si bona mens esset, Gracie supplicium Perfas dare potuisse.*

τοὺς βαρβάρους] Atticulum ex Guelf. addidi.

6. *ἰδεῖντο*] De proditione supra fuit etiam ii. 18. Nepos h. l. ita vertit: *Idem cum adversarios intra mœnia compulisset, et ut Corinthum oppugnaret, multi hortarentur, negavit id sua virtuti convenire. Se enim eum esse, dixit, qui ad officium peccantes redire cogeret, non qui urbes nobilissimas expugnare voluerimus, qui nobiscum aduersus barbaros steterunt, nosmet ipsi nos expugnauerimus illis quiescentibus. Quia*

μοιχανὰς ἐπιδεκτύντων, αἵς πάντες ἥλπιζον ἐλεῖν τὸ τείχη, οὐκ ἥθελε προσβάλλειν, λέγων, ὅτι οὐκ ἀνδραποδίζεσθαι δέοις Ἐλληνίδας πόλεις, ἀλλὰ σωφρονίζειν. Εἰ δὲ τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἔφη, ημῶν αὐτῶν ἀφανιοῦμεν, ὅραν χρῆ, μὴ αὖδ' ἔχωμεν μεθ' ὅτου τῶν βαρβάρων κρατήσομεν. Εἰ δὲ αὖ καλὸν καὶ μισοπέρον εἶναι, ὅτι καὶ ὁ τούτοις πάλαι ἔχεστραπευτεῖν ὡς δουλωσόμενος τὴν Ἐλλάδα, καὶ ὁ τὸν συμμαχεῖ μὲν τούτοις, μεθ' ὅποτέρον ἀν σῆται μείζων βλάψειν, δωρεῖται δὲ ἐκείνοις, οὓς ἀν νομίζῃ λαβόντας πλεῖστα κακὰ τοὺς Ἐλληνας ποιήσειν, εἰρήνην δὲ συμπράττει, εἴ τοις ἀν πηγῆται μάλιστ' ἀν ημᾶς ἀλλήλοις πολεμήσειν, ὅρῶς μὲν οὖν ἀπαντεῖς ταῦτα ἐπεμελήθη δὲ τίς ἄλλος πώποτε πλὴν Ἀγησίλαος, η ὅπως τι Φῦλον ἀποστήσεται τῷ Πέρσου, η ὅπως τὸ ἀποστὰν μὴ ἀπόληται, η τὸ παράπαν, ὡς καὶ βασιλεὺς κακὰ ἔχων μὴ δύνηται τοῖς Ἐλληνος πράγματα παρέχειν; ὃς καὶ πολεμούσης τῆς πατρίδος πρὸς Ἐλληνας, ὅμως τοῦ κοινοῦ ἀγαθῶν τῇ Ἐλλάδι οὐκ ἤμελησεν, ἀλλ' ἔχεπλευτεν, οὐ, τὰ δύνατο κακὸν ποιήσων τὸν βαρβαρόν.

C A P U T VIII.

ΑΛΛΑ μὴν ἄξιον γε αὐτῶν καὶ τὸ εὔχαρις μὴ σιωπᾶ- 1

falso fine negotio, quum valuerint, nos opprimenti.

[ἔργον χρῆ] Hæc a grammatico quopiam addita esse supicatur Weiske. Deinde ἄξιον dat Harleianus liber, quod negat recte jungi cum μὴ σύ Zeune. Sed in Cyrop. iii. 1, 27, optimi libri habent ἄρτι μὴ ἄμεινον τοιούτους—ομοιούσι τι—ἄρτι μὴ—διάστησι.

[7. Εἰ δὲ καλὸν] Stephanus conjecterat: Εἴ τοι δὲ καλὸν, quod ita sequentia in apodosis ἴσων μάλιστα ἀπαντεῖ τοῦτα melius convenire putabat. Zeune uero initio positum esse pro ἄρτι

monet.

[δὲ πάλαι—δὲ τὸν] Xerxes, Artaxerxes; intellige δὲ πάλαι Πέρσης, δὲ τὸν Πέρσην. In Guelf. est συμμαχεῖν ir. Idem deinde συμπράττειν dat cum edd. vett.

[τὸν Ἐλλάδα] Hæc verba ex edd. Halensis, Caftal. Bryl. Philippi versione, libro Harleiano et Guelf. restituit Hutchinson.

[τοιούτους] Harleianus liber φυλόν τι dat.

[δύνηται] Editio Halensis et Caftal. δυνάσται.

εθασ· ὡς γε ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, παράσης δὲ σωμάτως, πρὸς δὲ τούτοις βασιλίας, καὶ ταύτης οὐκ ἐπιβουλευομένης, ἀλλ' ἀγαπωμένης, τὸ μὲν μεγάλωντος οὐκ ἀν εἶδε τις, τὸ δὲ φιλόστοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν φίλων καὶ μὴ ζητῶν κατενόησεν ἄν. Καὶ μὴν μετωχεῖ μὲν ἥδιστα παιδικῶν λόγων, συνεσπουδᾶς δὲ πάν, ὁ, τι δέος φίλοις. Διὰ δὲ τὸ εὔελπις, καὶ εὐθυμος, καὶ ἀεὶ ἥλαρὸς εἴναι, πολλοὺς ἔποντες μὴ τοῦ διαπράξασθαι τι μόνον ἔνεκα πλησιάζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἥδιον διημερεύειν. Ἔκιστα δὲ ὅν οἰος μεγαληγορεῖν, ὅμως τῶν ἐπαινῶντων αὐτοὺς οὐ βαρέως ἤκουεν, προύμενος βλάπτειν οὐδὲν αὐτοὺς, ὑποσχεῖσθαι δὲ ἀνδρας ἀγαθὸς ἔσεσθαι. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μογαλογνωμοσύῃ γε ὡς εὐχαίρως ἔχοντο, οὐ παραλειπτέον. Ἐκεῖνος γάρ, ὃτ' ἥλθεν αὐτῷ ἐπιστολὴ παρὰ βασιλέως, ἣν ὁ μετὰ Καλλία τοῦ Λακεδαιμονίου Πέρσης ἦγε καὶ Φίλιας αὐτοῦ, ταῦτη

Cap. VIII. i. παράση] Ita Halensis editio, Castal. contra Aldina, Juntinga ὑπερεχόντες male repetunt.

2. παιδιῶν λόγων] Sermones quales ab amantibus habentur, gratis et humanitatis pleni, sunt Weiske. Hutchinson sermones puerilem simplicitatem pro se ferentes. Contra Zeune ex opposito verbo εὐνοώδεις arguebat esse juvare; quem equidem sequor. Weiske interpretatione possit firmare ex narratione Plutarchi Agesilai cap. xx. ubi de Agesipoli, altero rege juniori, est cum Agesilao versante: εἶδος οὖν θυρῷ ὅποι τοις λεπτοῖς, οὐ πειρατεῖς, διὸ τοις ὑπερχρήστοις πειρατεῖς τοῖς λόγοις, καὶ τρέψας τὸν παντονον τοῖς τυρεῖς, καὶ ευτύχη καὶ εὐτεργετεῖ. Quam serio, imo sancte puerorum amores Lacedæmonie etiam publice tractabantur, constat egregio loco Aelianii V. H. iii. 10. Sic in Cyrop. i. 4, 27. est παιδιῶν λόγων narratio de discessu duorum amantium.

ἢ πονον] In Guelf. a prima manu missum scriptum extat.

ὕποτε] Festiva ratio, que

humanos et commodos Agesilai mores egregie ostendit, sed in multis fallax, ut recte admonuit Weiske. Ceterum verba αὐτῶν οὐ βαρέως—οὐδὲν in edd. vett. exciderunt.

3. Καλλία—αὐτῷ] Philephus ita scriptum nomen veriti, ut Stephanus scriptum voluit pro Καλλίᾳ, quod est etiam in Guelf. qui deinde αὐτῷ dat cum edd. vett. non ineptum. Ceterum hunc locum excerpit Plutarchus in Apophthegm. Laconicis p. 188. ιεροτελῆ δὲ αὐτῷ παρὰ τοῦ Πλευρᾶν βασιλίας περισθέντα, τοῖς πειρηγμάτοις, οὐ δὲ μετὰ Καλλίου τοῦ Λακεδαιμονίου Πλευρᾶν θηγυσι, πειρατεῖς καὶ φίλοις, οὐδὲ ἐλαύνεις, μετὰ ἀπαγγελτοῦ βασιλεῖ, οὐδὲ μὴ τρέψας αὐτὸν αὐτοῖς θεοτελέα πειρατεῖς, οὐ δὲ φίλος τῷ Λακεδαιμονίῳ καὶ τῷ Ἑλλάδει αὔτοις οὐ φαινοται, θεοὶ καὶ αὐτὸν φίλος αὐτῷ πατέος θεοτο. λατέ μέτρα ιεροβουλίσθεν ἀλισσωτας, μηδὲ ἄν τοιν πολλας δίχρομοι ιεροτελεῖς, πιστινίτα φίλοι μι ζητο. Calliam hunc nominavit Hellenica iv. 1, 15. et Polyænus.

μὲν οὐκ ἔδεχατο, τῷ δὲ Φέροντι εἶπεν, ἀπαγγεῖλαι βασιλεῖ, ὡς ίδια μὲν τῷσιν αὐτὸν οὐδὲν δέοι ἐπιστολὰς πέμπειν. Ἡν δὲ Φίλος τῇ Λακωδαιμονὶ καὶ τῇ Ἑλλάδῃ αὐτοὺς ἀν Φαίνηται, ὅτι καὶ αὐτὸς Φίλος ἀνὰ κράτος αὐτῷ ἔσται· ἣν μέντοι, ὅφη, ἐπιβουλεύων ἀλίσκηται, πυθοῦ, ἀν πάντι πολλὰς ἐπιστολὰς δέχωμαι, Φίλον ἔχον μὲν οἰστόν. Ἐγὼ οὖν καὶ ταῦτα ἐτάναι Ἀγησιλάου, τὸ 4 πρὸς τὸ ἀρέσκειν τοῖς "Ἑλλήσιν, ὑπεριδεῖν τὴν βασιλέως ἔνειαν. Ἀγαμαι δὲ κακεῖνο, ὅτι οὐχ ὀπότερος ταλείω τε χρήματα ἔχοι, καὶ πλειόνων ἄρχοι, τούτῳ ἤγκειο μεῖζον Φρονητέον εἶναι, ἀλλ' ὀπότερος αὐτός τε ἀμείνων εἴη, καὶ διμενύνων ἥγοιτο. Ἐπιανῶ δὲ κακεῖνο τῆς προνοίας αὐτῷ, ὅτι γομίζων ἀγαθὸν τῇ Ἑλλάδι, ἀφίστασθαι τοῦ βασιλέως ὡς πλειότας σατράπας, οὐκ ἐκρατήθη αὐτῷ ὑπὸ δώρων, αὐτῷ ὑπὸ τῆς βασιλέως ράμψης, ἐθελήσας ἔγενεθναι αὐτῷ, ἀλλ' ἐφιλάρξατο μὴ ἀπιστος γενέσθαι τοῖς ἀφίστασθαι βουλομένοις. Ἐκεῖνό γε μὴν αὐτῷ τίς εἴηκεν ἀν ἀγαθοῦ; ὁ μὲν γὰρ Πέρσης, γομίζων, ἣν χρήματα πλειότα ἔχει, πάντ' οὐφετοῦσθαι, διὰ ταῦτα πᾶν μὲν τὸ ἐν ἀνθρώποις χρυσίον, πᾶν δὲ τὸ ἀργύριον, πάντα δὲ τὰ πολυτελέστατα ἐπειράτο τῷσιν ἔαυτον

4. Ἐγὼ οὐ] Suspicio fuisse Ἐγὼ μὴ οὐ, propter hiatum.

ἴχν—ἔρχε] Ita vulgatum ἰχν—ἔρχε, correxit Weiske. ίχν extat et. secundum Ifingr. editione. Sequitur ita: δια—ήγειτο.

τοῦτο] Ita Halensis, Cestal. Bryl. Steph. sec. antiquiores cum Guelf. dabant τοῦτο.

5. ἀγαθὸν] Aldina, Florent. Steph. prima cum Guelf. addunt τοῦτο, quod in τῷ mutari voluit Zeune.

ἱελλάνετος] Ita Hutchinson vulgatum ιελλάνετος correxit, quod sensum commodum non habet hic, quanquam Weiske majorem distinctionis notam apposuit, cum vulgo

comma positum reperisset. De sententia ipsa quid ipsi videretur, non dixit. Ceterum haec fuit omnium maxima noxa, quam imperio regis Perfuram intulit Agesilai expeditio in Asiam, quæque paulatim diffidiis et seditionibus satraparum totum turbavit ita, ut Alexander Philippi non tam magnis copiis opus haberet, ut everteret.

6. πᾶν μὲν τὸ ιελλάνετος] Συγρ. ii. 2, 17. οὐδὲ ἀπονέτερον γομίζει τὸν ιελλάνετον θάνατον. Memorab. iii. 2. παλέον εἶται τοι καὶ ἀλλο τὸν ιελλάνετος. Cf. ibidem ii. 3, 14. ii. 6, 39. τοῦτο οὐλαντικόν ελανγές est in Μελιανοῖς animalibus,

ἀνθροίζειν. Ο δὲ οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον, ὅπει
7 τούτων μηδενὸς προσδεῖσθαι. Εἰ δέ τις ταῦτα ἀπιστεῖ,
ἰδέτω μὲν, οὐα σικία ἥρκει αὐτῷ, Θεάσθω δὲ τὰς θύρας
αὐτοῦ εἰκάσεις γὰρ ἂν τις ἔτι ταῦτα ἔχεινας εἴναι, ἀπ-
τερ Αριστόδημος οἱ Ἡρακλέας, ὅτε κατῆλθε, λαβὼν
ἐπεστήσατο. Πειράσθω δὲ θεάσασθαι τὴν ἔνδον κατα-
σκευὴν, ἐννοησάτω δὲ, ὡς ἐθοίναζεν ἐν ταῖς θυσίαις, ἀδω-
σάτω δὲ, ὡς ἐπὶ τολμητικοῦ κανάθρου κατέρει εἰς Ἀρύ-
8 χλας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν οὕτως ἐφαρμόσας
τὰς δακτάνας ταῖς προσόδοις, οὐδὲν ηναγκάζετο χρημάτων
ἔνεκα ἄδικον πράγγειν. Καίτοι καλὸν μὲν δοκεῖ εἴναι
τείχη ἀνάλογα κτᾶσθαι υπὸ τολμείων πολὺ μὲν τοι
θύγατρες κάλλιον κρίνω τὸ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνάλογον κα-

[ἀντεσκευάσατο] Si est: ille contra domum suam ita instituerat et comparaverat; fit cum rege Persarum comparatio. At Xenophontē κατασκευάζει dicere solet de hujusmodi rebus et institutis; quare vereor, ne sit verbum vitiosum.

7. ὁ Ἡρακλεῖος] Non ταῦς, sed pri-
tius ἀστόρων, ut ex Herodoto viii.
131. admonet Weiske. Idem Herodo-
tus vi. 52. cum Xenophonte sen-
tientis tradit Aristodemum in regnum
avitum Spartæ rediisse; alii filios
eius Eurythenem et Proclem, quem
alii Patroclum nominant.

[ἰστενάσατο] Plutarchus Agesilai c.
xix. ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας ἀφίξεις οὕτως
ῶντος οφθόρα παλαιός, ὡς δεκτὸν μηδα-
τεντες ἵνατας, ἐσ ιστενάσατο Ἀριστόδη-
μος. Necop. cap. vii. Domo eadem fuit
contentus, quia Eurythenes progenitor
majorum suorum fuerat usus: quam qui
intrarat, nullum signum libidinis, nul-
lum luxuriae videre poterat, contra ea
plurima patientia atque abstinentia. Sie
enim erat instructa, ut nulla in re dif-
ferret a cuiusvis inopis atque privati.
Commode Weiske apposuit locum
Plutarchi in Lycurgo c. xv. ubi Ly-
curgus sanctissime traditur, ὅτας οικία
τῆσσα τὴν μὲν ἡρόφην ἀστὸν πελίκων
γαστρίν τίχει, τας δι θύρας ἀστὸν περίσσεος

μέσου, καὶ μηδενὸς τῶν ἀλλων ἰργαλείων.
ubi quae sit ἡρόφη ἀστὸν πελίκων, docet
dictum Ages. apud Plutarchum Apo-
phth. p. 179. Σταράμινος λέπι τῆς Λαίας
οικίας πιεργάντων ὀφεράμενος δοκεῖ, ἀ-
ρώτης τοῦ πεικημάτου, εἰ πιεργάντων
ταῦς αὐτοῦ φύσει ξύλο. et cet.

ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ] Hæc verba in li-
bris omnibus omitti conjectura Ca-
lauboni ad Athenæum iv. cap. 6. ad-
didit ex loco Plutarchi Ages. cap. xix.
ubi est: καὶ τὸ πάκεδόν φυσι τὸ θεο-
φῶν αἴδει τοι ερμόντας θητα τῆς Ιαίας
θυγατρὸς ἡ τὸν ἀλλον. Sed Calaubo-
nus additamentum post παρέδειν in-
serebat, in finem rejecit cum Zenio
Weiske. Quæ Plutarchus addit: πά-
κεδη δὲ πελῶντος ἀδελλα γεντῶν ξύλον
καὶ τραγιλάφων, οὐ τοι πεικέσσοντας
παῖδας τοι ταῖς πορταῖς, vix a Pluta-
rcho addita esse possunt, utpote a re
aliena. Κατεδησον hoc erat plaustrum
cum Gripea, qualem Ovidius Fasto-
rum vi. 680. et Justinus xlvi. 4. ha-
bet.

8. κτᾶσθαι] Vulgatum ἀπένθετο
jam olim correxerat Vitrarius Var.
Lect. xxx. 19. verum Philephus pa-
rare vertit, et in Codice Harcliano re-
perit Hutchinson, idem margo Guicci.
præfert.

τασκενάσαι καὶ ὑπὸ χρημάτων καὶ ὑπὸ ηδονῶν καὶ ὑπὸ Φόβων.

CAPUT IX.

ΑΛΛΑ μὴν ἔρω γε, ὡς καὶ τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ 1
τῷ Πέρσου ἀλαζονείᾳ. Πρῶτον μὲν γὰρ ὁ μὲν τῷ σπα-
νίῳ ὄφρας ται εἰσεμνύνετο, Ἀγησίλαος δὲ τῷ ἀεὶ ἐμφαῆς
εἶναι ἥγαλλετο, νομίζων αἰσχρουργία μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι
πρέπειν, τῷ δὲ εἰς κάλλος βίῳ τὸ Φῶς μᾶλλον κόσμον
παρέχειν. Ἐπειτα δὲ ὁ μὲν τῷ δυσπρόσοδος εἶναι ἐσεμ- 2
νύνετο, ὁ δὲ τῷ πᾶσιν εὐπρόσοδος εἶναι ἔχαιρε· καὶ ὁ μὲν
ἥβρυνετο τῷ Βραδέως διαπράττειν, ὁ δὲ τότε μάλιστα
ἔχαιρεν, ὅπόταν τάχιστα τυχόντας, ἢν δέοιντο, ἀποπέμ-
ποι. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσῳ ράονα καὶ εὐ- 3
πορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσεν, ἀξιον κατανοῆσαι.
Τῷ μὲν γὰρ Πέρσῃ πᾶσαν γῆν τεριέρχονται μαστεύοντες,
τί ἀν ἥδεως πίοι, μυρίοι δὲ τεχνῶνται, τί ἀν ἥδεως Φάγοι.
Οπως γε μὴν καταδάρθοι, οὐδ' ἀν εἴποι τις, ὅσα πρα-
γματεύονται. Ἀγησίλαος δὲ, διὰ τὸ φιλόπονος εἶναι,
πᾶν μὲν τὸ παρὸν ἥδεως ἔπινε, πᾶν δὲ τὸ συντυχὸν ἥδεως
ἥσθιεν· εἰς δὲ τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι πᾶς τόπος ἵκανὸς
ἦν αὐτῷ. Καὶ ταῦτα οὐ μόνον πράττων ἔχαιρεν, ἀλλὰς 4
καὶ ἐνθυμούμενος ἥγαλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις
ταῖς εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο· τὸν δὲ βάρβαρον ἐώρα, εἰ
μέλλοι ἀλύπως βιάσεσθαι, συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ πε-

Cap. IX. 1. Ιεῦ γι] Mibi Atticus scriptor dedisse videtur Ιεῦ γι καὶ τὸν τρόπον ἡς ἀνανθένειν. i. e. mores suos oppofuit et contrario modo intituit. Male enim verbum interpretatur Zeunianus Index.

Πρῶτον μὲν] Ex Juntina μὲν recepit Zeunc, quod iterum excludit Weiske, repertum a me etiam in Guelf.

—γῆ δι] Caſſalio δὲ τῷ dedit. Ad

verba τῷ δ εἰς κάλλος intellige partcipium veluti βεβιωμένων, διουκτίσαται.

3. τῷ μὲν ὃ τῷ παρόν] Athenaei, qui hanc feſtioneſ excepſit libro iv. p. 144. Codex manuſcriptus teſte Schweigheuero habet: τῷ μὲν δὲ τῷ παρόν, quod ille ſuſpicatur ortum eſſe ex τῷ μὲν τῷ Δίᾳ τῷ παρόν.

4. οἱ μέλλον] Guelf. μέλλον—εἰντος τοῖς ἄλλοι περέσθων. in qua ſcriptura

ἀνδροίσιν. Οὐ δέ οὕτως ἀντεγκενάσατο τὸν οἶκον, ὡς εἰ
τούτῳ μηδενὸς προσδεῖσθαι. Εἰ δέ τις ταῦτα αἴπια
ἰδέτω μὲν, οἷα οἰκία πήρει αὐτῷ, Θεάσθω δὲ τὰς θεὰς
αὐτοῦ· εἰκάσει γὰρ ἀν τις ἔτι ταύτας ἔκεινας εἴναι.
περ Ἀριστόδημος οἱ Ἡρακλέους, ὅτε κατῆλθε, λαβε
ἐπεστησατο. Πειράσθω δὲ θεάσασθαι τὴν ἔνδον.
σκευὴν, ἐννοησάτω δὲ, ὡς ἐθοίναζεν εἰν ταῖς θυσίαις.
σάτα δὲ, ὡς ἐπὶ τολιτικοῦ κανάθρου κατήνει εἰς
8 κλασὶ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν οὕτως ἐφε
τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις, οὐδὲν ηναγκάζετο χ
ἄνεκα ἄδικον πράττειν. Καίτοι καλὸν μὲν δὲ
τείχη ἀνάλογα κτᾶσθαι ὑπὸ τολεμίων πολὶ¹
ἔγνωγε κάλλιον χρίνω τὸ τὴν αὐτοῦ Φυχὴν ἀνά

[ἀντεπικατάστητο] Si est: ille contra
domum suam ita infirmerat et compara-
verat; fit cum rege Persepolis com-
paratio. At Xenophon κατασκιάζει
dicere solet de hujusmodi rebus et in-
stitutis; quare vereor, ne sit verbum
vitiosum.

7. ὁ Ἡρακλεῖος] Non ταῖς, sed po-
tius ἀράγοντος, ut ex Herodoto viii.
131. admonet Weiske. Idem Herodotus vi. 52. cum Xenophonte sen-
tientis tradit Aristodemum in regnum
avitum Spartae rediisse; alii filios
eius Eurythensem et Proclem, quem
alii Patroclum nominant.

[ἰστορία] Plutarchus Agesilai c.
xix. ἀλλὰ καὶ τὰ Σύρια ὅπτος
οὗτος σφόδρα παλαιός, ὡς δοκεῖ τινει
τυπατικαὶ, ἀτειδεῖς Ἀριστόδη-
μος. Necpos cap. vii. Domo eadem fuit
contentus, qua Eurytheneos progenitor
majorum suorum fucrat usus: quam qui
intrarat, nullum signum libidinis, mul-
lum luxuria videre poterat, contra ea
plurima patientia atque ablinentia. Sic
enim erat infrausta, ut nulla in re dif-
ferret a cuiuscumque inopis atque privati.
Commode Weiske appoluit locum
Plutarchi in Lycurgo c. xv. ubi Ly-
curgus sanxisse traditur, ὅπει οἰκία
τῶν τοι μὲν ἵψην ἔστιν παλίνεως οἰ-
κεσπίνην ἵψην, τοι δὲ θύρας ἀπὸ πείρων

μένειν, καὶ μηδεὶς τῶν ἀλλα
ubi quæ sit ἵψην ἀπὸ
dictum Ages. apud Plu-
phth. p. 179. Diastάμενο
οἰκίας τετραγύνθεν ἀρρέ-
ψηται τοι κακηπτονο,
ταξίν αἵνεις φύσαι ξύλα
ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ]. Η
bris omnibus omitti-
tauboni ad Athenaeum
didit ex loco Plutarch
ubi est: καὶ τὸ πάντα
φῶν αἴδει τοι σημεῖον
θυγάτηρ ἢ τὸν ἄλλον
nus additamentum p
ferebat, in finem reji-
Weiske. Quæ Pluta-
rχεια δὲ παλαιότερον εἶδε
καὶ τραγιλάθων, ἐτ
παῖδες τοι τομετα-
cho additæ esse poss
aliena. Καταδέσθαι
cum firpe, quaten-
rum vi. 680. et Juft
bet.

8. πτῦσθαι] Vul-
jam olim correxera
Leđ. xxx. 19. veru
rare veritatem, et in Cod
perit Hutchinson, id
præfert.

ρούμενος, ὅτι
εγαλοπρεπε-
καὶ ἔων καὶ

ίλαιον. Ταῦτα 1

λαοιώτερος μὲν
ἱ νόσου δὲ πολε-
μος μὲν ἀν εἴη,
ια μὲν πρωτεῖ
ἀνδρίας ἀγών,
ε δοκεῖ δικαίως

Εἰ δὲ χαλάντα
τρὸς τὸ ἄγαθὰ
λάου ἀρτῆ πα-
τηεῖν Βουλομέ-
ἀνόσιος γένοιτο,
εγχρατῆ ἀκρα-

estē monuit Weiske.

num erat ἀνδρίας.

clausula hæc nec

more convenire

um habere videtur.

triges & sūn. et sic

io.

οὐαῖς Ἱερος] Hæc

decere, quam Xe-

wus scriptis nihil

pronunciat vir e-

um ix. 27. Con-

videtur in hoc

exempla alia ex

uerunt Kühn,

407. et 408.

infertum post de-

lente Stephano

insono delevit

Bachio defendit

ἀθροίζειν. Ο δὲ οὕτως ἀντεγκενάσατο τὸν αἶκον, ὅπε
τούτων μηδένος προσδεῖσθαι. Εἰ δέ τις τῶντα πάπιστεῖ,
ἰδέτω μὲν, οὐαί οἰκία ἥξει αὐτῷ, Θεάσθω δὲ τὰς θύρας
αὐτοῦ· εἰκάσεις γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἴναι, ἀσ-
τερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους, ὅτε κατῆλθε, λαβὼν
ἐπεστήσατο. Πειράσθω δὲ Θεάσθαι τὴν ἔνδον κατα-
σκεψῆν, ἐννοησάτω δὲ, ὡς ἐθόναζεν ἐν ταῖς θυσίαις, ἀλου-
σάτω δὲ, ὡς ἐπὶ τολετικοῦ κανάθρου κατηνεῖ εἰς Ἀμύ-
8 κλας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν οὕτως ἐφαρμόσας
τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις, οὐδὲν ἡμαγκάζετο χρημάτων
ἔνεκα ἄδικον πράττειν. Καίτοι καλὸν μὲν δοκεῖ εἴναι
τείχη ἀνάλογα κτᾶσθαι ὑπὸ τολεμίων πολὺ μέν τοι
ἔγγρυς κάλλιον κρίνω τὸ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνάλογον κα-

[ἀντεστημένατο] Si est: ille contra domum suam ita instituerat et comparaverat; fit cum rege Persarum comparatio. At Xenophontē λαταρινάζει dicere solet de hujusmodi rebus et institutis; quare vereor, ne sit verbum vitiosum.

7. ὁ Ηελλίος] Non ταῖς, sed πο-
τίοις ἀνέγειρε, ut ex Herodoto viii.
131. admonet Weiske. Idem Herodo-
tus vi. 52. cum Xenophonte sen-
tiens tradit Aristodemum in regnum
avitum Spartæ redisse; alii filios
eius Eurysthenem et Prolem, quem
alii Patroclum nominant.

[Ιστορία] Plutarchus Agesilai c.
xix. ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας ἀφῆναι οὕτως
οὐκοῦν φύσην παλαιάν, ὡς δεκτῆν τινα
ταυτας ικανας, ἃς Ιστορίαν Ἀριστόδη-
μος. Nec pos cap. vii. Domo eadem fuit
contentus, qua Eurysthenes progenitor
majorum suorum fuerat usus: quam qui
intrarat, nullum signum libidinis, nul-
lum luxuriae videret poterat, contra ea
plurima patientia atque abstinentia. Sic
enim erat instructa, ut nulla in re dif-
ferret a cuiusvis inopis atque privati.
Commodo Weiske apposuit locum
Plutarchi in Lycurgo c. xv. ubi Ly-
curgus sanzisse traditur, ὅτου οἰκία
τῆσα τὴν μὲν ἀρεφήν ἀτο πελίκων σι-
γασμίντι ἵχον, τας δὲ θύρας ἀπὸ περίονες

μίνον, καὶ μηδὲν τῶν διλλον ἡρακλίων.
ubi que sit ἀρεφή ἀπὸ πελίκων, docet
dictum Ages. apud Plutarchum Apo-
phth. p. 179. Στασάριον ίστι τῆς Λαίας
αἰγαίας περιγύραντος ἀρεφωμένον δωμάτιον, ἀ-
ρεπτον τὸν κατημένον, εἰ περάγει τας ἀτρούς φύσας ἔνδον. et cet.

8. Συγκέτηρ αὐτοῦ] Ήας verba in li-
bris omnibus omisita conjectura Ca-
fauboni ad Atheneum iv. cap. 6. ad-
didit ex loco Plutarchi Ages. cap. xix.
ubi est: καὶ τὸ κάνεις φύσις ἐπε-
ρέψει εἰδῶν τη σημότερον μέν τοι ικανόν
θυγατρὸς ἡ τῶν διλλον. Sed Cafaubon-
nus additamentum post κατέδειν in-
serebat, in finem rejecit cum Zenio
Weiske. Qua Plutarchus addit: κά-
νεις δι καλούσσον εἰδῶλα γενοντας ἔνδον
καὶ πραγμάτων, τι οὐ κατίκεντο τὰς
ταυτας in ταῖς ποιηταῖς, vix a Plutar-
cho addita esse possunt, utpote a re
aliena. Κανάθος hoc erat plastrum
cum girpea, qualem Ovidius Fa-
torum vi. 680. et Justinus xlvi. 4. ha-
bet.

8. ιτανάζαι] Vulgatum ἀτταζει
jam olim correxerat Victorius Var.
Lect. xxx. 19. verum Philelphus pa-
rare vertit, et in Codice Harleiano re-
perit Hutchinson, idem margo Guel.
præfert.

τασκενάσας καὶ ὑπὸ χρημάτων καὶ ὑπὸ ἡδονῶν καὶ ὑπὸ
Φόβου.

CAPUT IX.

ΑΛΛΑ μὴν ἐρῶ γε, ὡς καὶ τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ¹
τῷ Πέρσου ἀλαζονείᾳ. Πρῶτον μὲν γὰρ ὁ μὲν τῷ σπα-
νίῳ ὄρασθαι ἐσεμνύνετο, Ἀγησίλαος δὲ τῷ ἀεὶ ἐμφανῆς
ἴνας ἥγαλλετο, νομίζων αἰσχρουργία μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι
πρέπειν, τῷ δὲ εἰς κάλλος βίῳ τὸ Φῶς μᾶλλον κόσμον
παρέχειν. Ἐπειτα δὲ ὁ μὲν τῷ δυσπρόσοδος εἶναι ἐσεμ-²
νύνετο, ὁ δὲ τῷ πᾶσιν εὐπρόσοδος εἶναι ἔχαιρε· καὶ ὁ μὲν
ἥβρυνετο τῷ Βραδέως διαπράττειν, ὁ δὲ τότε μάλιστα
ἔχαιρεν, ὅπόταν τάχιστα τυχόντας, ὃν δέοιτο, ἀποπέμ-
ποι. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσῳ ράονα καὶ εὐ-³
πορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετίθενται, ἀξιον κατανοῆται.
Τῷ μὲν γὰρ Πέρσῃ πᾶσαν γῆν τερερόχοται μαστεύοντες,
τί ἀν ἡδεώς πίοι, μυρίοι δὲ τεχνῶνται, τί ἀν ἡδεώς Φάγοι.
Οπως γε μὴν καταδάρθοι, οὐδ' ἀν εἴποι τις, ὅσα πρα-
γματεύονται. Ἀγησίλαος δὲ, διὰ τὸ Φιλόπονος εἶναι,
πᾶν μὲν τὸ παρὸν ἡδεώς ἔπινε, πᾶν δὲ τὸ συντυχὸν ἡδεώς
ἥσθιεν· εἰς δὲ τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι πᾶς τόπος ικανὸς
ἦν αὐτῷ. Καὶ ταῦτα οὐ μόνον πράττων ἔχαιρεν, ἀλλὰς⁴
καὶ ἐνθυμούμενος ἥγαλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις
ταῖς εὑφροσύναις ἀναστρέφοιτο· τὸν δὲ βάρβαρον ἐώρα, εἰ
μέλλοι ἀλύπτως βιώσεσθαι, συγελκυστέον αὐτῷ απὸ πε-

Cap. IX. 1. Ιεῦ γι.] Mihi Atticus scriptor dedisse videtur Ieô γι καὶ τὸ τρόπον εἰς ἀνανθένειν. i. e. mores suos oppofuit et contrario modo infuit. Male enim verbum interpretatur Zeunianus Index.

Πρῶτον μὲν.] Ex Juntina μὲν recepit Zenone, quod iterum excludit Weiske, repertum a me etiam in Guelf.

τῷ διεύ.] Caſtilio δὲ τῷ dedit. Ad

verba τῷ διεύ κάλλος intellige partcipium veluti βιβιωμένω, διακεφαλι.

3. τῷ μὲν τῷ παρὸν.] Athenaei, qui hanc sectionem excerptit libro iv. p. 144. Codex manuscriptus teste Schweighausero habet: τῷ μὲν διεύ τῷ παρὸν, quod ille suspicatur ortum esse ex τῷ μὲν τῷ Δίᾳ τῷ παρὸν.

4. εἰ μέλλει] Guelf. μέλλει—εἰντο τοις διεύ περίσσου, in qua scriptum

5 φάτων τῆς γῆς τὰ τέρφοντα. Εὗφραινε δὲ καὶ τάδε, ὅτι αὐτὸς μὲν ἦσε, τῇ τῶν Θεῶν κατασκεψὶ δυνάμενος ἀλύτως χρῆσθαι· τὸν δὲ ἑώρα Φεύγοντα μὲν Θάλπη, Φεύγοντα δὲ φύχη, δι’ ἀσθενειας ψυχῆς, οὐκ ἀνδρῶν ἀγαθῶν,
6 ἀλλὰ Θηρίων τῶν ἀσθενεστάτων βίου μιμούμενον. Ἐκεῖνό γε μὴν πῶς οὐ καλὸν καὶ μεγαλόγυμνον, τὸ αὐτὸν μὲν ἀνδρὸς ἔργοις καὶ κτήματος κοσμεῖν τὸν ἐαυτοῦ οἶκον, κύνας τὲ τολλοὺς Θηρευτὰς, καὶ ἵππους πολεμιστήριους τρέφοντα· Κυνίσκαν δὲ, ἀδελφὴν οὔσαν, τεῖσας ἀρματοτροφεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι, νικώσης αὐτῆς, ὅτι τὸ Θερμία ταῦτα οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ τολούτου ἐπίδειξυμά εστιν.
7 Τόδε γε μὴν πῶς οὐ σαφῶς πρὸς τὸ γενναιόν ἔγρω, ὅτι ἄρματι μὲν νικήσας τοὺς ιδιώτας, οὐδὲν ὄνομαστότερος ἂν γένοιτο· εἰ δὲ Φίλην μὲν πάντων μάλιστα τὴν πάλιν ἔχοι, τλείστους δὲ Φίλους καὶ ἀρίστους ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν κεκτᾶτο, νικάμ· δὲ τὴν μὲν πατρίδα καὶ τὸν

latere suspicor αὐτῷ γῆς ἀπὸ περάτων τὰ τέρψοντα, quae mihi oratio numerofus cadere videtur.

5. Εὐθραντὸν δὲ] Vulgatum μέροντος δὲ καὶ ex Harleiano in μέρον δι’ αὐτὸν καὶ τοῦ mutavit Zeune. Equidem Weiskum sequor, qui αὐτὸν cum Guelf. omisit, quoniam statim αὐτὸς repetitur.

τῇ τῶν Θεῶν παντελεῖν] Anni temporis, δομα, recte interpretat Zeune. Hinc Plutarchus in Aphophth. p. 177. πρὸς δὲ Σάλπες αὐτῶν καὶ φύχες μέχι, οἵτις μένος καὶ χρῆσθαι τοῖς ἄρμασι. Recens in Aget. cap. xiv. πρὸς εἰ Σάλπες, οἴστε καὶ φύχες μέχι, οἵτις μένος καὶ χρῆσθαι τοῖς ὑπὸ Θεῶν παντελεῖν ἄρμασι παριστάει.

Θηρίων τῶν] Inter duo vocabula lacunam trium vel quatuor verborum habet Guelf. Comparat habitationem aestivam et hibernam regis Persarum cum muribus et avibus, qui cum tempore anni loca mutant, festive!

6. ἀδελφὴ, οὔσα] Languere particeps additum sine adjecto vocabulo aliquo feminam naturam signan-

te, velut dicitur, recte monuit Weiske. Plutarchus Agesilai cap. xx. Ιωνοι τὴν ἀδελφὴν Κυνίσκαν ἄρμα παθίσαντας Ολυμπίαν ἀγανάπτεσθαι, βαυλέμενον ἴδιαν τοὺς "Βλληνούς, οἵ τε μάρμαντα τοῦ ἀριστοῦ ἀλλὰ τολούτου καὶ δατάνων εἰσιν. Pro ultime vocabulo in Aphophth. p. 184. est τὰ τεινότα. Epigramma ignoti poetae in Cynise viatoriam, olim a Pausania etiam legum, extat in Analectis Bruncii i. p. 138. no. 66.

7. πρὸς τὸ γενναιόν] Guelf. a prima manu scriptum τὸν habet, deinde οὐδὲ ίση. δι’ τὸ γένετον. sed verbum τὸ punctum suppositio damnatum. Etiam edd. veteres præter Halensem, Castal. Bryl. οὐδὲ εἰ γένετο dant; Castallopini margo habet τὸν ἡγέτην.

si δὲ φέλε—κατέγει] Hanc sententiam huic orationi minus aptam esse, acutissime vidit Weiske.

παντελεῖον] Vulgatum πάντελεῖον primus Stephanus in αἰτίᾳ mutavit. In Guelf. a prima manu πάντελεῖον scriptum extat. Ifingr. κατέγει dedit. Equidem pōst, quod usus Atticas

έταιρος εὐεργεστῶν, τοὺς δὲ ἀντιπάλους τιμωρούμενος, ὅτε
ὅτες ἀν εἴη νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπε-
στάτων ἀγωνισμάτων, καὶ ἐνομαστότατος καὶ ἔντον καὶ
τελευτής γένοιτ' αὐτόν;

CAPUT X.

ΕΓΩ μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα ἐπαινῶ Ἀγησίλαον. Ταῦτα 1
γὰρ οὐχ ὄστερ εἰ Θησαυρῷ τις ἐντύχοι, πλαισιώτερος μὲν
ἀν εἴη, οἰκονομικάτερος δὲ οὐδὲν ἄν καὶ εἰ νόσοι δὲ τολε-
μίοις ἐμπεσόντης κρατήσειν, εὐτυχέστερος μὲν ἀν εἴη,
στρατηγικάτερος δὲ οὐδὲν ἄν ὁ δὲ καρτερία μὲν πρωτεύ-
ων, ἔνθα πονεῖν καιρὸς, ἀλλῇ δὲ, ὅπου ἀνδρίας ἀγών,
γνώμη δὲ, ὅπου Βουλῆς ἔργον, ὃς ἔμοιγε δοκεῖ δίκαιος
ἀπὸ ἀγαθὸς ταντελῶς ἀν νομίζεσθαι. Εἰ δὲ καλὸν τὸ²
εὑρημα αὐτράκτοις στάθμῃ καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὸν
ἔργαζεσθαι, καλὸν ἀν μοι δοκεῖ ἡ Ἀγησίλαου ἀρετὴ πα-
ραδεγμα γενέσθαι τοῖς ἀνδραγαθίαιν ἀσκεῖν Βουλομέ-
νοις. Τίς γὰρ ἀν ἡ Θεοσεβῆ μιμούμενος ἀνόσιος γένοιτο,
ἢ δίκαιοις ἄδικος, ἢ σάφρονα ὑβριστής, ἢ ἐγκρατῆ ἀκρα-

postulat. Ita nosfer Cytop. i. 6, 2. ἔτη
χρῆ, scit. 3. μεμίστο. ubi vide an-
notata. Iliad. Ψ. 361. est μεμίστο.
In Sophoclis Trachinis 191. κατημ-
χέον legit etiam Etymol. M. auctior
h. v. quocom Brunckius comparat
ἔργον CEd. Colon. 799. In Aristoph.
Pluto 991. Codices μεμίστο dant pro-
μεμίστο. Lyfr. 253. κατημέδ' εἶ est
sine varietate. Ibidem verfu 235. λι-
πτλέδ' εἶ κόλαξ. Acharn. 236. λιπτλέ-
δον. In Sophoclis Philostr. 119. κατημέ-
δον est. In Euripidis Heraclidis verfu 283.
κατημέδη, quod Brunckius ad Phi-
lostr. mutari jussit in κατημέδη.

Ιναίρετο] Guelf. a prima manu trā-
tem scriptum habet.

Cap. X. i. τὰ ταῦτα] Articulus
τὰ ex Halembi, Cafal. et Bryl. revo-
catus fuit. Ad sequens ταῦτα γὰρ
Zeune intelligebat οὐτοις ίχνη, sed ap-

tius fore δέσποι, recte monuit Weiske.
Deinde ante Zeunium erat άνδρεία.

εῦδος ἄντε] Mihi clausula haec nec
cum Xenophonico more convenire
nec numerum justum habere videtur.
Malum στρατηγικάτερος δ οὖν. et sic
in sequenti membro.

i. δὲ καρτερία—βουλῆς ἔργον] Haec
Sophistam magis decet, quam Xe-
nophonem, in cuius scriptis nihil
inveniatur simile, pronunciat vir e-
gregius ad Herodotum ix. 27. Con-
cinnitatem miratus videtur in hoc
loco, cuius tamen exempla alia ex
Xenophonte apposuerunt Kühn,
Zeune et Weiske p. 407. et 408.

2. δοκεῖ εἶ] Vulgo insertum post δε-
κεῖ verbum δοκεῖ suadente Stephano
et praeunte Hutchinsono delevit
Weiske, male cum Bachio defendit
Zeune.

τῆς; Καὶ γὰρ δὴ οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ ἄλλων βασιλεύεν, ὡς ἐπὶ τῷ ἑαυτῷ ἀρχειν ἐμεγαλύνετο· οὐδὲ ἐπὶ τῷ πρὸς τοὺς τολεμίους ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἥγεισθαι τοῖς τολίταις. Ἀλλὰ γὰρ μὴ, ὅτι τετελευτηκὼς ἐπανεῖται, τούτου ἔνεκα θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἔγκαρπον. Πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέρ ζῶν ἥκουε, ταῦτα καὶ νῦν λέγεται περὶ αὐτοῦ. Ἐπειτα δὲ, τί καὶ πλέον θρῆνον ἀπεστιν, η̄ βίος τε εὐκλεῖς καὶ θάνατος ὡραῖος; ἔγκαρπίων δὲ τί ἀξιώτερον, η̄ νῦν καὶ τε 4 αἱ κάλλισται καὶ ἔργα τὰ ταλείστου ἄξια; Δικαίως δὲ ἂν ἔκεινός γε μακαρίζοιτο, ὃς εὐθὺς μὲν ἐκ παιδὸς ἐρασθεῖς τοῦ εὐκλεῖς γενέσθαι, ἔτυχε τούτου μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν Φιλοτιμότατος δὲ πεφυκὼς, ἀγήγητος διετέλεσεν, ἐπεὶ βασιλεὺς ἐγένετο. ἈΦικόμενος δὲ ἐπὶ τῷ μῆκιστου ἀνθρωπίνου αἰῶνος, ἀναμάρτητος ἐτελεύτησε καὶ περὶ τούτους, ὃν ἥγειτο, καὶ πρὸς ἔκεινους, οἷς ἐπολέμει.

CAPUT XI.

1. ΒΟΤΛΟΜΑΙ δὲ καὶ ἐν χεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν

[μεγαλύτερο] Plut. Apophth. Lac. p. 180. μεγαλύτο δὲ τῇ τῷ μηδὲ μέττοι ποτίν, καὶ ταὶ τῷ ἔρχοντι λαυρῷ μᾶλλον η̄ τῇ τῷ βασιλεύον. Sed connectimus postulat, ut ἄλλων addatur.

3. ἄντιον] Magis alienum est. θάνατος ὥστε mots matura, quæ maturæ et justæ tempore, id est senectutæ summa, contigit.

4. ἀναμάρτητος] Valckenarii criminatio in Diatribe p. 266. scriptorem hunc male Agesilaum ἀναμάρτητος facere, cuius tamen ut hominis atque imperatoris peccata commemorare non omisit Xenophon Hellenic. v. p. 333. seqq. huic igitur respondere conati sunt viri docti, Reiz de Prosodia gr. p. 59. ed. Wolf. Kühn, Zeune et Weiske. Hi quidem postremo loco nominati duumviri in eo consentiunt, ut putent, hanc senten-

tiam non ad omnem Agesilai vitam, sed ad senectutem et res per senectutem in primis in Ægypto gestas spectare. Reste tamen addit Weiske, Xenophonem hic simul ad tritum illud Solonis: *neminem ante obitum beatum predicanter oportere, reprobuisse, coique extremam orationem retulisse, in qua, ut in encomio, non omnia ad vivum rescens per calumniam debere. In tali enim encomio recte dici posse nihil peccasse, qui parum peccarit, et beatum toto ævo functum, qui non multum mali in vita viderit.*

Cap. XI. 1. Ιεφαλαίως ἰσπανλαθίν] Breviter et quasi summaria repetitione iterum explicare interpretatur Zeunianus Index, hinc idem Zeune Caput hoc inscriptis ita: *Epilogus breviter repetit Agesilai virtutes in unum colle-*

ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἐπανός εὑμημονεστέρως ἔχῃ. Ἀγη-

Das. Weiske vero hunc titulum posuit: *'Αναφράλαιον διctorū: in qua tamē et alia quādam haētēs non com-memorata breviter adiungantur. Ut-que igitur verba *in αναφράλαιον* lexi-sū interpretatur ita, ut *ἀναφράλαιον* dici solet, *capita et summam ante dictorum repetere breviter*. Fatoeū et-iā *in αναφράλαιον* sicut, *τὸν* *in αναφράλαιον* pādēt, *τὸν* *αναφράλαιον*, *τὸν* *αναφράλαιον*, *τὸν* *αναφράλαιον λίγους*, *τὸν* *αναφράλαιον λίγους* οὐσιώδεα a Thucydide, Platone et Demo-rhene hoc fere sensu usurpat. Ita Plato initio Timaei quod est *τὸς δέκατος λέπρων τάλαιον* lexi-sū, p. 284. dicit *αὐτὸν* *αναφράλαιον τάλαιον* lexi-sū. Confirmare Zeunii, Weiske et reli-quorum Interpretum opinionem et interpretationem videtur, quod addi-tum legitur *αὐτὸν* *τὸν* *αναφράλαιον λίγους* *λέπρων* *τάλαιον*, i. e. quo melius memoria retinere possint Agefilai laudes. Ve-rum si argumentum totius capituli huic usque ad extreum cum nar-ratis ante compares, nihil plane re-peries, quod ex antecedentibus repe-tatur, contra sententias graves et e-gregias, quarum pars ad res ab Agefi-lao gestas et antea narratas referri possit; plurime vero cum narratis antea nihil plane habent commune, sed animum Agefilai pingunt, et principia quasi atque elementa virtutis ejus enarrant et exemplis appositis demonstrant, unde non solum mores Agefilai, sed etiam ratio et causa eo-rum, quo gestis, planissime cognosci possit. Quod cum bene animadver-tisset Weiske, in titulo posuit quidem *ἀναφράλαιον*, sed simul admonuit, ineffe etiam alia antea non com-me-morata. De significacione vocabuli nihil annotationis addidit. Quare vi-deamus, que sit ejus hoc in loco no-tio, a vulgari, ut videtur, plane di-versa. Eam vero suggester mihi locus Hippocratis in oratione *πρὸς ἀρρενῶν* cap. xxv. p. 595. edit. nupere Halen-sis, ubi de oratione ad Nicoclem scri-pita ita exponit: *ἐν Νικολεῖ τῷ Κρείτῳ συνβιβλίων* (*λόγος*), *ὅς δὲ τῶν πολε-τῶν ἄρχοντος, οὐχ ἡμαίνει τὸ γέγραπται τοις ἀνεγνωμένοις. Οὕτω μὲν γέρ τὸ λι-γύοντος ὄμολογούμενον διὰ τοῦτο προσ-τίθεται καὶ συγκεκλημένον ἔχοντος τὸν* *τούτην τονταρίον* διαλέκτους γέρ τὸ προτίθετο καὶ χρήσεις, ὅποις τὰ παλαιά*

μινα αἱφάλαια ποίεις, παρῆμαι διὰ βρεχτὸν ἴσχετος δὲ συρμέτων φρέζαις, que vertit ita H. Wolfius: *Dissolutas enim et distinctas a prioribus praeceptio-nes in capita que vocantur redigi, ut omnia, que suades, paucis verbis expli-carem. Sunt igitur sententiae vel mo-rales vel politicae ex philosophia seu civili prudencia derivatae, que ubi proponuntur exempli instar, quas quis factis exprimat, moribus et vita rediat, praecepta dicuntur, contra ubi rationem vite, morum, dictorum et factorum viri aliquius egregij enarrat et principia quasi virtutis ejus omnis continent, alio vocabulo ad-pellantur, quale est Gallorum maxi-mes; tum vero narrationi commodis-fime subjunguntur. Quod factum a Xenophonte videmus. Similiter sen-tentiae morales et politicae, quibus poetae tragicī facta et dicta regum et heroum distinguere cauſaſque eorum enarrare solent, αἱφάλαια fuerunt di-cta, uti docet locus Antiphonis poetæ comicī apud Athenaeum iv. p. 134. ubi designat philoſophum in verbis re-liquis non nominatum ita:*

*ἐ τῷ Ηρακλετον τάξιν ἐγγύαντος,
ἐ τῷ Θιδίκεον μόνος ἀνυψότα τέ-
χνη,*

ἰ τὸ αἱφάλαια συγγράψαν Εὔρωπη. que Dalecampius vertit: *qui Euripi-di sententiārum philosophicarum capi-ta conferbit, addens in annotatione: quibus ille tragōdias suas passim exor-nat. Contra nupera versio, uti dicitur, emendata habet, sententiārum summas scribit Euripi-di. Peſſime vero Cefau-bonus: qui Euripi-di fabulas suas com-ponere aggressu ſumma capita describit et primam faciem tragōdias delineat, interpretatur. Nihil addidit noviflui-tus Editor, verborum alias non par-cus. Idem tamen poeta verum vidit in annotatione ad libri x. p. 457. ubi locum integriorem Athenaei ex codd. hunc dedit: *τῷ πάντῃ τοις λαμβάνοντις τῷ λύκαινον ἴσχετος λίγους, καὶ τῷ αἱφάλαιον τοιντος ἀνταπεῖ τὸ λύκεον.* τοντον τοντος, εἰ τὸν αὐτὸν δίτις γράμμα. ubi vir doctus αἱφάλαιον locum con-ſimiles interpretatur.*

Redeo ad Xenophontis locum, cui repetitionis notionem vindicat ver-bum *Ιεναλδῆν*, et vulgaris dictio *τὸν αἱφάλαιον Ιεναλδῆν* plerumque verit-

σίλαος μὲν οἱρὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς ταλεμάνοις ἰσέβετο, πρού-
μενος τὸν Θεόν οὐχ ἥπτον ἐν τῇ πολεμίᾳ χόντραι, ἢ ἐν τῇ
Φιλίᾳ συμμάχους ποιεῖσθαι. Ἰχέτας δὲ Θεῶν οὐδὲ
ἐχθρῶν ἐβιάζετο, νομίζων ἀλογον εἶναι τὸν μὲν ὅτι οἱρῶν
κλέπτοντας, ιεροσύλους καλεῖν, τὸν δὲ βασιλῶν ιχέτας
2 ἀποσπάντας, εὐτείβεις προεῖσθαι. Ἐκεῖνός γε μὴν ὑμεῖν
οὕποτε ἔληγεν, ὡς τὸν Θεόν αὐτό οὐδὲν ἥπτον ὄστιος ἐρ-
γασις, ἢ ἀγνοῖς ιεροῦς ἥδεσθαι. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὅποτε εὐ-
τυχοῖη, οὐκ ἀνθρώπων ὑπερεφρόνει, ἀλλὰ Θεοῖς χάριο
ἥδει. Καὶ Φαρρῶν πλείστα ἐθνεύει, ἢ ὅκνῶν πῆχετο. Εἴ-
διστο δὲ Φοβούμενος μὲν οἰλαρὸς Φαίνεσθαι, εὐτυχῶν δὲ
3 πρᾶος εἶναι. Τῶν γε μὴν Φίλων οὐ τὸν δυνατατάτους,
ἀλλὰ τὸν πραθυμοτάτους μάλιστα ἥσπάζετο. Ἐμίστη
δὲ οὐκ εἴτις κακῶς πάσχων ἡμίνετο, ἀλλ' εἴ τις εὐεργε-
τούμενος ἀχάριστος Φαίνετο. Ἐχαίρε δὲ, τὸν μὲν αἰ-

poteat, ut factum etiam a Quintilianno vi. 1, 2. decurrere, qua reperimus, per capita. Sed in Xenophontis hoc loco peculiari ratione dicitur de locis communibus, elementis, principiis et quasi fontibus virtutum, ad quos naratio antecedens refertur, et quibus dictorum factorumque causa speruntur siue illustrantur, ita ut lectorum memoria ponderare et acumine sententiarum excitetur atque ipsa oratio figurarum concinnitate varietur. Diversa denique sed affini significazione οἰκάρια a gracia rhetoribus vocantur loci et sedes argumentorum, quibus causa aliqua explicatur et firmatur, de qua vide Jo. Chr. Theoph. Ernesti Lexicon Technologicum Græc. rhetorica p. 179. seqq.

ἴχν] Vulgatum īχν ita a secunda manu correctum habet Guelf.

καὶ τὸν τοῦ παλαιρίου—πονιέδαι] Hæc nova adduntur, nec posunt repetitionis nomine comprehendendi.

'Ιάνες δι] Respicit ad narrationem Cap. ii. sec. 13. cui rectius sententia hæc subiuncta fuisset. Certe ita iudicavit Nepos cap. vii. cuius locum

miror a Zeunio et Weiske omissum. Is enim ubi pugnam ad Coronam et rem cændem, de qua loquitur Xenophontis locus ii. 13. narraret, addit hæc ex hoc loco conversa: *Naque vero hoc solum in Gracia fecit, ut templo deorum sancta haberet, sed etiam apud barbaros summa religione omnia simulacra atque conservaverit. Itaque prædicabat, mirari se, non sacrilegorum numero haberi, qui supplicibus eorum nocuerint, aut non gravioribus penitentiis adfici, qui religionem minuerint, quam qui fana spoliarent.*

2. οὐνον] Cum Philepho prædicans, dictitans vertendum esse wonet Weiske.

ὄνταρφόνι] *Altiores spiritus quam homines docet gerebat, recte interpretatur Weiske,*

Σαΐδην—ἰανῶν] Miratur Weiske scriptorem singulis verbis defunctionum, ipse contra interpretatur cum rerum suarum leta forte utens bono effet amio,—cum rebus suis metueret ob immenses anticipites casus.

Ιωνον] Hoc ex Harleiano libro vulgato iωνον præstulit Weiske.

υχροκερδεῖς πέντας ὄρῶν, τοὺς δὲ δικαίους πλαισίους ποιῶν, βουλόμενος τὴν δίκαιοσύνην τῆς ἀδίκιας κερδαλεωτέραν καθιστάναι. Ἐποκεὶ δὲ ἔχομειλεῖν μὲν παντοδα-
ποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Ὁπότε δὲ φεγύοντων,
ἢ ἐπαινούντων τιὰς ἀκούοις, οὐχ ἥπτον ὅπερ καταμαθά-
νειν τοὺς τῶν λεγούντων τρόπους, ἢ περὶ ᾧ λέγοιεν. Καὶ
τοὺς μὲν ὑπὸ Φίλων ἔχαπατωμένους οὐκ ἔφεγε, τοὺς δὲ
ὑπὸ πολεμίων πάρτων κατεμέμφετο· καὶ τὸ μὲν ἀπι-
στῶντας ἔχαπαταν, σοφὸν ἔκρινε, τὸ δὲ πιστεύοντας, ἀν-
σιον. Ἐπαινούμενος δὲ ἔχαιρεν ὑπὸ τῶν καὶ φέγειν ἐθε-
λότων τὰ μὴ ἀρετὰ, καὶ τῶν παρρησιαζομένων αἰδένα
ῆχθραινε· τοὺς δὲ χρυψινόους ὕσπερ εὐέρδεις ἐφυλάττετο.
Τούς γε μὴν διαβόλους μᾶλλον, ἢ τοὺς κλέπτας, ἐμίση,
μείζω ζημιαν ἰγούμενος Φίλων ἡ χειροπάτων στερίσκεθαι.
Καὶ τὰς μὲν τῶν ιδιωτῶν ἀμαρτίας πρᾶς ἔφερε, τὰς δὲ δι-
τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἤγε, κρίνων, τοὺς μὲν ὀλύγα, τοὺς
δὲ πολλὰ κακῶς διατιθέντας. Τῇ δὲ Βασιλείᾳ προσή-
κειν ἐνόμιζεν οὐ ραδιοργίαν, ἀλλὰ καλοκαγαθίαν. Καὶ τ-
τῷ μὲν σώματος εἰκόνᾳ σπίτασθαι ἀπέσχετο, πολλῶν
αὐτῷ τῦτο διαρεισθαι θελόντων, τῆς δὲ φυχῆς αἰδέποτε
ἴκανοτο μημεῖα διαπονούμενος· ἰγούμενος τὸ μὲν ἀνδρ-

4. τοὺς τὸν λερόντας τρέπουν] Ex edd. Halenii, Caſſal. Bryl. τοὺς addidit recte Zeune, iterum omisit Weiske. Miror neutrum comparasse locum Plutarchi in Apophthegm. Lacon. p. 173. ubi verba ipsa repetuntur Xenophontis, nisi quod ibi est ἴσταντας τοῦ—διὸ—πατριαρχάντας τοὺς τὸν λ. ἀρ. sed διὸ a sententia plane alienum est.

6. ιούμενον] Stephani ιούμενον temere revocavit Weiske, nostrum ex edd. vett. potuit Zeune. Ceterum ἱδιοργίαν—interpretor levium hominum negligientiam, negligētiā—negligētiā vero hennimam negligētiā—negligētiā diligētiā et virtutem, ut nova sit hec sententia.

7. εἰπόντα] Male Juntina cum Guelf. στρατευθεὶς dat. Plutarchus Agelaii ii. τοῦ δὲ μαρρών εἰπόντα μίν εἰς ίχαμι, αὐτὸς γάρ εἰς ήθλους, ἀλλὰ ταὶ ἀπο-
δημοταὶ ἀπόπτει μάτη πλαστὰ μῆτε
μημπλάτι την τούπονοδαι τοῦ εὐμάρτιος
σικόνα. λίγοτε δὲ μηρός τι γνισθεῖται
ταὶ τὴν Κύπρινην αἰθρόθετην. In Apo-
phth. p. 191. addit: εἰ γάρ τι πελὼν
Ιερον πιστεύειται, τοῦτο μηροποτοῖ ἔ-
σται: εἰ δὲ μὲν, οὐδὲ εἰ πάρεις καρδιάνεται,
βανάσσων αἰδέντες ἀξιον Ιερα ὄντες. Cf. Dionis. Orat. xxvii. p. 124. ed. Reiskii.

πολλῶν—θελόντων] De civitatibus
Aſiaticis narrat Plutarchus Apoptib.
p. 179.

αγοροῖν, τὸ δὲ αὐτοῦ ἔργον εἶναι; καὶ τὸ μὲν πλουσίων,
8 τὸ δὲ τῶν ἀγαθῶν. Χρήματι γε μὴν οὐ μόνον δικαίως,
ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίας ἔχοντο, τῷ μὲν δικαίῳ ἀρκεῖν ἡγου-
μενος τὸ ἔαν τὰ ἀλλότρια, τῷ δὲ ἐλευθερίᾳ καὶ τῶν εἰ-
τοῦ τροστοφελητέον εἶναι. Ἀεὶ δὲ δειπνάμενος ἦν, νομί-
ζουν τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας αἴποτε εὐδαιμονας, τοὺς δὲ
9 εὐκλεῶς τετελευτήκοτας ἥδη μακαρίους. Μείζω δὲ συμ-
Φορὰν ἔκρινε τὸ γιγνώσκοντα, ἢ ἀγνοῶντα ἀμελεῖν τῶν
ἀγαθῶν· δόξης δὲ οὐδεμιᾶς ἡρα ἡς οὐκ ἔχετο τὰ ἴδια.
Μετ' ὅλγων δέ μοι ἐδόκει ἀνθρώπων οὐ καθηρίαν τὴν
ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. Ἐπανούμενος γὰρ
ἔχαιρε μᾶλλον, ἢ χρήματα κτώμενος. Ἀλλὰ μὴν ἀν-
δρίαν γε τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας, ἢ μετὰ κινδύνων ἐπε-
δείκνυτο. Καὶ σοφίαν ἔργων μᾶλλον, ἢ λόγων ἤσκει.
10 Πραότατός γε μὴν φίλοις ἦν, ἐχθροῖς φοβερότατος ἦν.

8. διπλαῖς] Supra iv. 1. sicut jam dictum τῷ τῆς ιερᾶς χρήματα διπλού-
μενος. et in Memorab. est ii. 6, 23. δι-
πλαῖς δὲ καὶ χειράτων οὐ μόνον τοῦ
πλοτεστοῦ διεκόμενοι, (hoc est διπλαί-
αι) μηδέντων καπνοῦ, ἀλλὰ καὶ λεπτοῦ
ἀλλαγῆς.

τὸν ιανεῖον] Intellige ἄτε vel ια.
προσωφτά] Expressit usitatus ιανε-
τῶν φίλων. In Εὐον. xi. 9. et 13. est
ιανεφιλῶν τῶν φίλων. Verbo ιανεῖον
utitur Pindarus Olymp. vi. 55. οὐδιέντα
δὲ οὐδὲ φίλους ιανεῖον, ιανεῖον
καὶ οὐλογίαν προστίθεις, μη μακρούη
διὰ γινόμενα. Idem Nem. i. 47. ἀλλ'
λέραν, (sc. ἀγεθῶν), dicitur ut Homericum
τὸν περιόνταν οὐ τε ταῦτα καὶ
ἄκουειν, φίλους ιανεῖον. Itaque senten-
tia prioris Pindari loci haec esse
debet: *Si quis veteres opes cumulat largi-
giendo amicis et patriæ, ita ut opibus
laudes addat et gloriam acquirat.*

διπλάματα] Non est deos colens, ut
ex h. l. interpretatur Index Zeunia-
nus. In Cyrop. iii. 3, 58. initio pre-
lli ιεράχειται ἐν ἑρῷ πειάνα τὸν περιό-
μενον αἱ Στρατιᾶς τάρτης συναντή-
σσαι μεγάλη τῇ φωνῇ οἱ τῷ τοντορῷ γά-
δη οἱ δειπνάμενοι οἵτοι τοῦ διδράσκου

φεβόνται ubi secutus alios male form
interpretatus homines religiosos et rever-
entia deorum plenos. Est enim utro-
que in loco, (alibi enim non usus est
vocabulo Xenophoni, qui futurum
confili et incepti eventum timet, nec se-
cundis rebus vita praeterita effertur.
In Agesilao dicitur in laudem, in vul-
gari milite signat timiditatem magni-
tudinem periculi expavescientium.
Ceterum respexit Herodoti locum i.
32.

9. ιεράνιον τὰ θύμα] Hanc edd. vett.
Harlei. Guelf. lectionem recte Stephanianae
ιεροτόνος θύμα præstulit Bach.
Stobæus, qui h. l. excerptis p. 201.
omittit θύμα, sed habet ibi Codex
Brunianus vel potius Parisenis a
Brunckio inspectus. Stephanii lectionem
expressit Philippi versio: *gloria
vero nullius dulcedine tangebatur, quam
non suis fibi laboribus comparebat.*
Quam tamen rectius ita reddi potie-
ceret Weiske: *nullam opinionem tur-
batur seu forebat, quam non vita et fa-
ctis exprimeret.* Ceterum ipse verbi
formam habet suspectam et scriptum
malit ieronimus vel ieromus. Eviden-
tem vulgacum amplectetur.

καὶ πόνοις μάλιστα ἀντέχων, ἑταῖροις ἡδιστα ὑπῆκε,
καλῶν ἔργων μᾶλλον, η τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν.
Ἐγ τε μὴν ταῖς εὐπρᾶξίαις σωφρονεῖν ἐπιστάμενος, ἐν τοῖς
δενοῖς εὐθαρσῆς ἐδύνατο εἶναι. Καὶ τὸ εὔχαρις οὐ σκάμη-11
μασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετίθενε· καὶ τῷ μογαλόφρονι οὐ
σὺν ὕβρει ἀλλὰ σὺν γνώμῃ ἔχειτο. Τῶν γαῦν ὑπερεαύ-
χων καταφρονῶν, τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν. Καὶ γὰρ
ἐκαλλωπίζετο τῇ μὲν ἀμφὶ τὸ σῶμα Φαιλότητι, τῷ δὲ
ἀμφὶ τὸ στράτευμα κόσμῳ τῷ δὲ αὐτὸς μὲν ὡς ἐλαχί-
στων δεῖσθαι, τῷ δὲ τοὺς Φίλους ὡς πλεῖστα ὄφελεῖν.
Πρὸς δὲ τούτοις, Βαρύτατος μὲν ἀνταγωνιστὴς ἦν, κουφό-12
τατος δὲ χρατῆγας· ἔχθραις μὲν δισεξαπάτητος, Φίλους
δὲ εὐπαραπιστότατος. Αἱὲ δὲ τιθέσις τὰ τῶν Φίλων
ἀσφαλῶς, αἱὲ ἀμαυρῶν τὰ τῶν τολεμίων ἔργον εἶχεν.
Ἐκεῖνοι οἱ μὲν συγγενεῖς Φιλοκηδεμόνα ἐκάλουν, οἱ δὲ 13
χρόμενοι ἀπεσφάγιοτο, οἱ δὲ ὑπουργήσαντες τι μημόνα,
οἱ δὲ ἀδικούμενοι ἐπίκουρον, οἱ γε μὴν συγχινδυνεύοντες
μετὰ Θεοὺς σωτῆρα. Δοκεῖ δὲ ἔμοιγε καὶ τόδε μόνος 14
ἀνθράπων ἐπιδεῖχαι, ὅτι η μὲν τοῦ σώματος ισχὺς γη-
ράσκει, η δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγή-

11. τῷ μογαλόφρον] Audacter cum Stephano vulgatum τῷ μογαλόφρον correxi, quod ineptissime defendit Zeune, admonenter etiam Weiske. οὐ γνίμη, cum aquitata et moderatione erga alias interpretatur Weiske. Male Guelf. συγγένεια dat.

αἵτις μὲν] Acute μὲν inferendum esse videt Weiske, sed idem præterea verbum aliquod peculiare, ad novam sententiam additum, desiderabat, velut ἰχεραρχίαν. Mihi tamen unius sententiae, a verbo ἱκαλλωτίσε, pendens, membra diversa esse videbantur. Ceterum Weiske scriptum malebat: καὶ τῷ μὲν αἴτιος; quae sane forma dicendi praefaret alteri.

12. σύνεργοντούσας] Hanc est feri-
ptura cdd. veterum, Harleiani et

Guelf. libri. Stephanus autem σύνεργοντούσας edidit. Levissimo autem brachio Xenophon Agefiliā nimiam interdum in amicorum desideria indulgentiam non castigat, sed tangit verbo. Docet Plutarchi narratio A-gefiliā cap. v. τοῖς μὲν γὰρ ἤχοις δίδιοι εἰς ἴβλους, τοῖς δὲ φίλοις καὶ τὰ μὲν λίπαις συνέσπουσι. καὶ τοῖς μὲν ἤχοις φέρχοντο μὲν τιμῶν πατροδότες, τοῖς δὲ φίλοις εἰς λόγους φύγον διαφέροντος, ἀλλὰ μὲν βοσκῶν ἡράλ-λιτοι καὶ συνέμαρτταντο αἴτιοι· εἰδὲ γάρ φέτο τοὺς φίλους ὑπουργημάτων αἰ-σχεῖοι ἦσαν. Quae sane historicum ve-
racem magis decebant, quam elogii scriptorem. Adde quo idem Plutar-
chus narrat in Apophthegm. Lacon. p. 185.

ρατός ἔστιν. Ἐκεῖνος γοῦν οὐκ ἀπέιπε μεγάλην καὶ καλὴν ἐφίσμενος δόξαν, εἰ καὶ μὴ τὸ σῶμα Φέρειν ἡδύνετο
 15 τὴν τῆς Ψυχῆς αὐτῷ ράμψην. Τοιγαρῶν ποίας νεότερος οὐ κρείττον τὸ ἐκείνου γῆρας ἐφάντη; Τίς μὲν γὰρ τοῖς ἐχθροῖς ἀκμάζων οὕτω Φοβερὸς ἦν, ὡς Ἀγησιλαος, τὸ μῆκιστον τῷ αἰώνῳ ἔχων; Τίνος δὲ ἐκ ποδῶν γενομένου μᾶλλον ἥσθησαν οἱ πολέμοι, ἢ Ἀγησιλάου, καίπερ γηραιῶν τελευτήσαντος; Τίς δὲ συμμάχοις Θάρος ταρέσσηεν, ὅσον Ἀγησιλαος, καίπερ ἥδη πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου ἄν; Τίνα δὲ νεόν οἱ φίλοι πλέον ἐπόθησαν, ἢ Ἀγη-
 16 σίλαον γηραιὸν ἀπαθανότα; Οὕτω δὲ τελέως ἐάντη τῇ πατρίδι ὠφέλιμος ἦν διεγένετο, ὡς καὶ τετελευτηκὼς ἥδη,
 ἔτι μεγαλεῖως ὠφελῶν τὴν πόλιν εἰς τὴν αἰδίον αἴχνησιν

14. Ιφίμενος δέξαται, εἰ καὶ μὴ. Inter Iphimenes et τὸ σῶμα in libris editis et scriptis est lacuna, in Guelf. quidem duorum vocabulorum, quam Victorius Var. Lect. xxx. 19. ex Codice scripto explavit infertis verbis δέξαται καὶ μὴ. Philephus locum ita vertit: *Ille namque non est desitigatus, quamdiu ipius animi vires corpus preferre potuit, magnam virtutem præclararamque acquirere; unde viri docti putabant, cum in libro suo scriptum legitur Iphi- meneus dixisset hoc, quam scripturam commendabat Leontinus, rejiciebat Zeune ideo, quod neque καὶ neque ιφίμενος de virtute dici possit.* Mira ratio! Mibi contra Philephus non Iphimenes sed αὐτόματος reddidisse videatur. Victoriana scriptura Bachio placuit. Hutchinson Brodæum fecutus novam scripturam probavit δέξαται, τοι, quam amplexus Zeune firmare voluit ex loco Plutarchi Ages. c. xxxvi. qui eadem tradens φιλομένος nomine utatur. Weiske merito Victorianam scripturam præstulit, quoniam altera ipsi Xenophontis sententiae, animum cum corpore non senescere nec languescere, contraria sit. Evidenter video, Philephum non δέξαται nec ιφίμενος reddidisse, sed potius ἀρνεῖται et κατέκρινε; deinde dubito, an ιφίμενος cum accusativo δέξαται jungi possit. In

Plutarcho locus est cap. ii. quem comparare omiserunt: ἀλλὰ καὶ τὴν φιλοτύπιαν ιδεολογίαν ίστοι τρεῖς μάρτιοι μηδὲ πρᾶξην ἀπογειρόντες αὐτοῖς δὲ τὴν χωλεύην. Sed nec inde præfidiū quicquam peti potest.

15. Ταγαρῶν]. Stobaeus p. 594. et Plutarchus in libro An seni sit gerenda resp. p. 136. ed. Reiske. p. 103. ed. Hutten. laudant ex h. l. πάντα γὰρ νέοτες οὐ ξε. In Plutarcho vulgatae editiones dabant ἑταῖρον pro αἰώνιον, a Stephano induxitum: deinde ταξίχνην Ἀγησιλαος: postea τρίτη τὸ τίμονα τοῦ βίου δια, unde Hutchinson in Xenophonte edidit τρίτη τὸ τίμονα. Reiske τῷ τριτάριον in Xenophonte corrigebat. Weiske vulgataν στίχον præstulit, similitudinem oītii fluminis in mare exuenitis cum exitu vite anno-tana. Idem vulgatum ordinem verbo-rum πάντας οὐ νέοτες ex auctoritate Stobæi et Plutarchi recte mutavit.

16. Γει μεγαλεῖως ὠφελῶν τὸν τοῦλον]. Fatoor me in extremo hoc loco habere, nec, quod ineft ei acumen, affequi aut intelligere. Utilitatis enim

κατηγάγετο, μυημένα μὲν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν κτησάμενος, τῆς δὲ βασιλικῆς ταφῆς ἐν τῇ ταρτίδι τυχάν.

fructum aliquem ad patriam Agefilai redundantem quanquam quasi per transennam videre mihi videor in monumentis virtutis ejus per omnem terrarum orbem dispersis, sepultura tamen corporis et honores sepulturæ regii quid habuerint utilitatis ad patriam Agefilai, quem quidem adhuc superstes et durans dici possit, equidem conjectura ingenium hujus mei obtutusculi affequi nequeo. Sed videtur in verbis μαγαλίως ἀφιλῶν ineffe maius quid, quam quod versio Zeuniana, valde prodeße, promittit. In *Economico* enim xi. 9. θεός μαγαλίως εἰμι, idem Zeune *deos magnifice colere* paulo rectius vertit, quod est deos magnifico sacrificiorum apparatus colere. Querenda erit igitur utilitatis magnificentia, quae mors ipsa Agefilai patris attulit. Quid igitur, si Xenophontem dicamus specie latissime pecunias, quas Agefilius ante

mortem ex *Ægypto* transmiserat in patriam, quæque demum cum ejus corpore cera circumfuso Lacedæmonem allatae pervenisse videntur. Ita enim Plutarchus in *Apophth.* p. 191. ubi narrat viatos ab Agefilai parva manu Neætanebi regis inimicos: καὶ χρέμεται πολλὰ τῇ πόλει διεπίμψας. Diidorus xv. 93. οἱ μέτοι ποτνιῶνος τὴν βασιλίαν, ἵεραν τοῦ προσπολεῖους διεράπει. Plutarchus *Agefilai* c. xl. ἀλλας τι λαβόντα διεράπει πρὸς τὸν πόλεμον (Lacedæmoniorum) ἀργεῖν διαίσθει καὶ τριάκοντα στάλατα. vide supra ad Cap. ii. fct. 31. Hoc igitur Neætanebi donum per Agefilium misum intelligere videtur Xenophon. Quod si verum est, extrema duo orationis membra sunt a sententia ipsa aliena, quippe cuius caput est in verbis καὶ εἰσι. — κατηγάγετο, sed addita, ut numerose periodus casdat, et ambita justo concludatur.

INDEX GRÆCITATIS

ZEUNIANUS.

A.

Ἀστέρ, mollis, delicatus, gratás Sy. iv, 44. **ἀστέρις**, mollities, deliciæ, ib. viii, 8. **ἀριόπους**, gloriior, mihi ipse placebo, Ag. ix, 2.

Ἀγαθός, proprie est bonus, utilis, qui prodest, in quo est aliquid, unde utilitas aliqua proficiet possit. Hinc **ἀγαθὸς αἰνοῦς**, diligens paterfamilias Oec. i, 15. **ἴερος**, equus generofus Oec. xi, 5. **ἴερων**, faber lignarius peritus ib. vi, 13. **ἄλητος**, egregia tibicina Sy. ii, 1. **ἄπομπλάστης**, auriga praefatus ib. 27. **μαυρόποτης**, peritus, idoneus leno ib. iv, 58. **ἄντης**, emtor sequus et commodus, qui non morosus est in emendo, sed pretium sequum dignum re licitatur Oec. ii, 3. **γῆ**, solum fertile ib. xvi, 7. **τελίας**, fortis in bello, *syn. θλίψις*, ib. iv, 15; v, 15. **ἄνης**, vir fortis et robustus, opp. *τούς θύρας* **ἀδινητάτους** Ag. ix, 5. **Τὰ ἀγαθὰ**, res secundæ, fortuna secunda Hi. iii, 2 : xi, 12. **ιεὶ τὸ πανδί ἀγαθὸς**, in communem utilitatem ib. xi, 1.

Ἀγαλμα, simulacrum dei Oec. v, 2. **Ἀγάλλαμαι λεῖ την**, mihi placebo re Symp. iii, 14. **Ιεὶ τῷ κιέδῳ**, delector quæstū Oec. iii, 8.

Ἀγαπαι, εἰ τινος, aliquem admiror ob aliquid Symp. viii, 8, 12. Ag. i, 36; viii, 6. **ὑρχαῖς**, animi moribus ac virtute delector Symp. viii, 29.

Ἀγανάδης, contentus sum Oec. xi, 10.

Ἀγαπητὸς, sufficiens Oec. vii, 6. **άγεντος**, satis est, *f.* præclare cum his agi exstirmandum est ib. viii, 16. **ἀγαπητὸς**, quod animo satisfacit Hi. i, 28.

Ἀγαστὸς, admirabilis Oec. xi, 19. **Ἀγαστὸς πράττει τὸ δοκὺ**, ejus in-

stitutum videtur eximum et admiratione dignum Ag. i, 24.

Ἀγγεῖον, receptaculum Oec. viii, 11 : ix, 2.

Ἀγγέλων, nuncii, *de prodigiis et portentis*, quibus Dil futurum significant Symp. iv, 49.

Ἀγίου, allicio Hi. ix, 9.

Ἀγήρας, senectutis expers, perpetuo vigens Ag. xi, 14.

Ἀγλαυτὸς, ingratius, fastidiosus *v. n.* Oec. viii, 3. Hi. i, 21.

Ἀγνός, castus, purus, *de viñimis*, Sy. viii, 9. Ag. xi, 2.

Ἀγνόματος, imprudens Oecon. xxi, 3.

Ἀγνός, inficius Oec. xx, 13.

Ἀγράτη λαθῆναι dicitur, ubi concio s. multitudine in foro negotiorum gerendorum aut contrahendorum causa congregata discessit Oec. xii, 1. *πρώτην ἀγράτην παρασκευάζειν*, commenatum imperavit Ag. i, 14. *παρίχειν ἀγράτην*, præbere commenatum ib. ii, 31.

Ἀγρανίας Symp. ii, 20. rerum venalium curator et inspactor. Respondebat fere Romanorum *Ædilibus* pl. quod ad curam rerum venalium attinet, de quibus v. *Ritterus ad Heineccii Hisp. Jur.* i, 54.

Ἀγρός, agrestis, opp. *ἴερος*. **τὰ ἄγρα**, Oec. xvi, 5. sunt herbes et fruges, quæ sponte e terra proveniunt.

Ἀγρός, rus, opp. *πόλις*, Oec. xi, 15. 16. **ἄγροι**, prædia ib. xii, 2.

Ἀγχιστίγματος, conterminus, finitimus Hi. x, 7.

Ἄγνοις ἀπόλατος στονδὴς, fine dolo conservo inducias Ag. i, 10. **ἄγνοις τὸ θέα**, rationem annorum moderari Oec. xvii, 4. *πρὸς τὸ θέα*, adducere in odium Hi. ix, 1. **Ιεὶ τὸ τολμόν**, copias educere aduersus ho-

- τες Οεc. v, 15. μογάλας ἡγε τὰς ἀμαρτίας Ag. xi, 6. συνόντων λαυ-
τῶν δύων Dionys. Antiq. 8, 69.
Ἄγνοια, secum ducere, ad usum
suum, Ag. ii, 6. Oec. viii, 12.
Ἄγνοια, ago et usum Oec. xi, 25.
Ἄδεια, ἀδειά, εἰ, ἐσ, Hier. i, 22. καὶ τὰ
τευταὶ ἀδειά, et his similia.
Ἄδεια, audacter, secure Ag. i, 34.
Ἄδεια, is φέω, apud interios Oec. xxi,
12.
Ἄδητος, illæsus, immunis a popula-
tione Ag. i, 34.
Ἄδικονάντων, integre, sine divisione
aut divulgatione Ag. i, 4. v. L. Boſi
Ecclesiast. ad 1 Corinth. vii, 35.
Ἄδικος, violare Ag. ii, 13.
Ἄδλος, garrio, nugor Oec. xi, 3.
Ἄδεξια, male audio, infamis ha-
beor Oec. iv, 2. Ἀδέξος, ignomi-
nius Sy. iv, 57.
Ἄδειος, adulstus, majusculus Oec. xvii,
10.
Ἄδινατος αἴρι, seq. inf. non possum
Oec. xii, 12. 13. 15. Hi. i, 12.
Ἄγυιος, immortalis Sy. viii, 1. de
Dio.
- Ἄίνατος, perennis, continuus Ag. i,
20.
Ἄιρατεῖος, aërem metior: v. n. Oec.
xi, 3.
Ἄζαπος, qui heris suis non est detri-
mento Oec. xii, 19. ὅπερ τὸν πολι-
τῶν, a civitate non multatus Ag.
vi, 8.
Ἄέτητος, qui vinci non potest Ag.
x, 4.
Ἄθαντος, immortalis, de re, Ag. vi,
2.
Ἄθηρ, acus Oec. xviii, 1.
Ἄθλος, miser Hi. iv, 10.
Ἄθλος, præmium Ag. i, 25.
Ἄθροντος, non perturbatus, tran-
quillus Ag. vi, 7.
Ἄθροις, diligenter inspicio, inquirō
Sy. viii, 39.
Ἄθροις, in unum conservo, colligo
Oec. ix, 6.
Ἄθροις τὸ τετρά, poculum, quod uno
tenore, continuo actu ebibitur ad
tarietatem usque Sy. ii, 26. ἄγνα
ἀθροῖς, nimis copiose Sy. ii, 25.
Ἄθροις το, segre fero Oec. viii, 2.
21. ἄθροις, animi moror Oec. xi,
4: xiii, 11. ἄθροις τὸ τον
βαρβ. ἴγντο, res barbarorum ma-
gis desperata facta sunt Ag. i, 35.
Ἄθροις φθιγγαδε, verecunde lo-
qui Sy. iv, 59. Αἴθροις, verecun-
dus ib. iv, 15.
Ἄθροις το τὴν αἴθροις αἰκεστη κατάγγε-
- σθαι, deverti in domum aternam,
de sepulcro Ag. xi, 16.
Ἄλως, pudor, diligentia in turpi-
tudine vitanda Sy. i, 8.
Ἄλων λίθος, Sy. iv, 46.
Ἄλιζαντα το σπαστα, τὰς ψυχὰς, τοὺς
διάνοιαν, Oec. i, 23.
Ἄλιτρον, malle Ag. iii, 4: iv, 5. ἀ-
ει, malle quam Sy. iv, 11. ἀλιτρὸν
ἄει πλεύσας, voluptatem praferre
glorie Sy. viii, 32. ἀρχην αἰνει ἀ-
ει το, malle domi regnare quana
etc. Ag. ii, 16.
Ἄιρχαριδια, lucrum turpe Ag. iv,
5. Ἄιρχαριδις, lucro turpi dedi-
tus ib. xi, 3.
Ἄιρχαριδια, improbitas, flagitia Ag.
ix, 1.
Ἄιριαν Ἰχνο, accusari, reprehendi Oec.
iii, 11: xi, 24. Sic Lat. crimen
habere: vid. Burmann. ad Phœdr.
i, 3, 11.
Ἄιράματος, accuso, reprehendo Oec.
iii, 11. ἡν τὸ αἰράματος ἀλλάζει
τὸ γῆν, quia alter in alterum cul-
pam rei male geste conferebat Ag.
i, 33.
Ἄιχαντος, bellator Sy. iv, 6.
Ἄινος, vita Ag. x, 4.
Ἄινατρόντων, ab hostibus contem-
nebatur nunquam Ag. vi, 8.
Ἄινατος, integer, incorruptus Hi.
iii, 4.
Ἄινατος. is ἀειδόνη ἀναι, in tuto esse
Hi. ii, 10.
Ἄιλιος, turpis Oec. viii, 4.
Ἄιλικος, invocatus, h. e. qui ad con-
nam non est invitatus Sy. i, 13.
Ἄιμάζο, stetare floreo Ag. xi, 15.
Ἄιλοιαν, qui agmen sequuntur, ꝑ.
στυνθέτης lixa et calones, Ag. i,
30. τὸ τον αἴλοιαν, quod ex
hoc sequitur Oec. iii, 2. τον
τον αἴλοιαν, hic aliud ex alio se-
guitur Oec. xi, 12.
Ἄινατος, exacuo, incito Oec. xxi, 3.
Ἄινοι: νησοῦ, fine pulvere, h. e. sine
certamine victorem fieri dicunt in
ludi gymniciis de eo, quocum luctari
ant certare nemo audet, Ag. vi, 3.
Ἄινοτίος, jaculator Oec. xxi, 7. Αἴ-
νοτίος, jaculator Ag. i, 25.
Ἄινατος, opum ornamento carentes
Oec. xi, 9.
Ἄινοι τον, ex aliquo audire Oec.
xx, 13. ἄντη ζει ἀναι, quod de eo
vivo predicabantur Ag. x, 3.
Ἄινερα, res que auditur Hi. i, 4.
Ἄινερα, exacta et religiosa suo
quamque rem loco collocandi ra-
tio Oec. viii, 17. Ἄινερα, probe

- scire Oec. xx, 10. 'Αλγόβης εἰδέσαι,
exploratum habere ib. ii, 3 : viii,
10.
- 'Αλγίαμα, Hi. i, 14. ἀρχάματα, τες
auditio jucundæ Sy. ii, 2.
- 'Αλγίδων, arbores fructiferæ Oec. xix,
12. Cf. Niclas. ad Geopon. p. 752.
- 'Αλγόπολις, arx Oec. iv, 6.
- 'Αλγοτεῖν, superiores partes culmo-
rum præcido Oec. xviii, 2.
- 'Αλσος, invitus Hi. i, 36.
- 'Αλαζονία, fastus, insolentia Ag. ix,
1.
- 'Αλαλάζω, clamorem tollo Ag. ii, 10.
dicitur de militibus pagnum ingre-
dientibus.
- 'Αλανός, calidus Oec. ix, 4. ἀλανὸς
χιτῶν, vestes calidæ, quæ corpus
contra frigus muniunt Sy. iv, 38.
- 'Αλφα, infuso, illino Oec. x, 5. ἀ-
λιφιθεῖ, se delibueret Sy. ii, 4.
- 'Αλιστρόνας συμβάλλει Sy. iv, 9.
- 'Αλιστρή, defensor, adjutor Oec. iv,
3.
- 'Αλιθόν, genuinus Oec. x, 3. ἄλι-
θονία, revera, vere Oec. x, 11.
- 'Αλισκόνα, fraudis convincitor Oec. x,
8. οὐ τοῦ ἀλλοῦ τοῦ, si quis in faci-
nore deprehensus sit Oec. xiv, 5.
- 'Αλλά, fortitudine Hi. ix, 6. vis, robur
Ag. x, 1. 'Αλλαμ, fortis Oec. iv,
15. Hi. v, 4.
- 'Αλλά, vero, profecto Sy. vi, 1. ἀλλὰ
δοκὶ τῷν, placet vero. εἰ μὴ—εἰ-
λλά, nisi—certe Ag. v, 4. ἀλλὰ καὶ
μᾶλλος, imo vero magis, imo potius Oec. v, 16. ἀλλὰ γὰρ, verum
enimvero Oec. i, 16 : xi, 11 : xii,
1. Ag. x, 3. ἀλλ' οὐ, quam, nisi
Oec. ii, 13. Hi. v, 2. ἀλλ' οὐ, sed
num? Sy. i, 15. ἀλλ' οὐ, tamen,
præc. λαὶ καὶ, etiamfi Hi. ii, 9.
ἀλλ' οὐ—γι, certe Ag. ii, 22.
- 'Αλλαπόνα, se invicem occidentes
Hi. iii, 8.
- 'Αλλος, ἀλλοι φυτα, aliarum arbo-
rum plantationes Oec. xix, 12.
ἀλλα πράττειν, occupatum esse, ne-
gotiis implicitum esse Sy. viii, 4.
ἀλλοι τοι οὐ, τοι οὐ. Oec. i, 16. ἀλλοι
intelliguntur Oec. iii, 3. ἀλλοι ἕτεροι
intelliguntur Oec. ix, 1. 2. 18. ἀλλοι
οὗτοι, aliam quandam ob causam Ag.
ii, 22. 'Αλλοι, alio, ad alium
Oec. ii, 15.
- 'Αλλος τοι καὶ οὐ, præsertim cum
Sy. i, 8. aut seq. ἔτεροι Oec. x,
12.
- 'Αλπι, terra falsa et sterilis Oec. xx,
12. 'Αλπόν, falsus ibid.
- 'Αλπος, Oec. xviii, 2.
- 'Αληνός, stolidus Oec. xx, 15.
- 'Αλογος, absurdus Ag. xi, 1. 'Αλάγως,
temere Ag. ii, 26.
- 'Αλεντός, tritura Oec. xviii, 5.
- 'Αληνος, non molestu Oec. viii, 2. 8.
Hi. ix, 9.
- 'Αλης, area Oec. xviii, 6.
- 'Αμα καὶ, et—et, pariter atque Qec.
xx, 25.
- 'Αμεξα, plaustrum, Oec. viii, 4.
- 'Αμαρυν, labefacto, frango Ag. xi,
12.
- 'Αμίλια, incuria, negligentia Oec. iv,
8. 'Αμιλᾶς ἵχυν τρέις, negligen-
tem esse in Oec. ii, 7.
- 'Αμιρον, egregius, exquisitus, per-
τυότερο Sy. ii, 2.
- 'Αμιστοντι φύγων, effuse et sine
respectu fugere Sy. iv, 51.
- 'Αμιχανα, summa omnium rerum
inopia Oec. i, 21. confiliis inopia,
cum quis difficultatem aliquam
quomodo dissolvat, non videt, nec
viam invenit, qua se honeste ex-
pediat, opp. ιωνία, Oec. ix, 1. cf.
P. Victor. V. L. ix, 10.
- 'Αμιρον, obliviscor, silentio praæ-
tereo Sy. viii, 1.
- 'Αμινον, artis musicæ imperitus, vel
etiam, cuiusvis scientiæ rudis et
experiens Oec. xii, 18.
- 'Αμοφος, deformis Sy. viii, 17.
- 'Αμετίλες, ή, vitis Oec. xix, 12.
- 'Αμύρων, ulciscor, injurias persequeor
Ag. xi, 3.
- 'Αμρι. εἰ δημιοὶ τὸν Σωτῆρα, Socrates
et qui cum ipso erant Sy. i, 7. τὸ
ἄμρι τραπέας, que ad mensam
quotidianam pertinent Oec. viii,
19 : ix, 7. τὸ δημιοὶ τὸν στόρον, ra-
tio sementis faciendæ Oec. xviii,
10 : xix, 1.
- 'Αμφάνων, induso Oec. x, 12.
- 'Αντι cum indicativo junctum efficit sen-
sum optativi Sy. i, 8. Mutat vim
imperfecti in denotandi τοι οὐ. Oec. vi,
6. mutat vim presentis in futuri
Sy. viii, 17 Ag. ii, 24. μοῦ ἀντι δη-
χωρα, Ag. viii, 3. δη το—εἴ το,
five—five Oec. xxi, 9. οὐ pro λαο
Oec. x, 8. Hi. x, 4.
- 'Αντα τὰ σύδια, in locis campestribus
Ag. i, 23. ἀντα τὰσσαν τὰ γῆν, per
totam terram Ag. ix, 7 : xi, 16.
ἀντα σύρα ἵχυν, in ore habere Hi.
vii, 9. ἀντα intelliguntur Oec. xix, 18.
- 'Αντεῖλον, cresco Sy. iv, 23.
- 'Ανδύκης διάσπερος, quod egit coactione
et coercitione Hi. ix, 3. ἀνδύκης
περιουσίας, in ordinem redigere id.

- Ἀπεγρέψαι, hincere Oec. ii, 11.
 Ἀνέγω, navem solvo, e portu in altum educo Oec. viii, 12.
 Ἀνέημα, præmium victoris Sy. v, 9.
 Ἀνέδομαι, recuso, certamini me subduco Sy. v, 2.
 Ἀναιδής ἀμιλία, consuetudo impudens, turpis Sy. viii, 22.
 Ἀναισχυτῶς πρὸς ἀλλάλους, erga se invicem impudentem esse Sy. viii, 33. ἀναισχυτίας τελείωσις, impudicum et intemperantem esse ib. 27.
 Ἀναιρόντων, victorem publice renuncio Hi. xi, 8.
 Ἀνάγκης, καλεῖδαι τις ἀνάγκης τῆς δίκης, vocare ad causam inquisitionem Sy. v, 2.
 Ἀνακόπτων, caput extollo, i. e. bono animo sum, erigor Oec. xi, 5.
 Ἀναλύμας, non falsus Oec. xx, 12.
 Ἀνάλογος τίχη ἐπολιμών, oppida invicta, quæ ab hostibus non capi possunt Ag. viii, 8.
 Ἀναμέρατος, peccati expers, inculpatus Ag. vi, 7 : x, 4.
 Ἀναμένω, opperior Oec. xii, 2.
 Ἀναμέλη, promiscue Sy. iv, 29.
 Ἀναμφιλόγως, sine controversia vel dubio Oec. iv, 7 : vi, 3. Ag. ii, 12.
 Ἀνάπονος πολίμου, finis belli Hi. ii, 11.
 Ἀνάπτωσις, auctor exusto Oec. iii, 7.
 Ἀναπτύσσωμαι, aperio, aditum patrificio ad Ag. ii, 17. μυκτῆρις ἀναπτύσσωμαι, nares sursum expansa sunt Sy. v, 6. ὅτι πρὸς με. ἀναπτύσσωται, Oec. ix, 4. *not.*
 Ἀναπτύξων, remo aducto resupinari; de remigib; remos attollentibus, Oec. viii, 8.
 Ἀναπνεῖν, respirare Sy. ii, 26.
 Ἀναπτύξων ἀναπτύγματα θιέστος, ammis suspensi spectabant Sy. ix, 5.
 Ἀναπτύξων. ἀναπτύγματα θιέσθαι, spectaculo exposita Hi. ii, 4.
 Ἀναρίστας, impransus Sy. i, 11.
 Ἀναστάτωσις τε πάνωπος, vultum ad gravitatem componere Sy. iii, 10.
 Ἀναστρέψαι, ingemo Sy. i, 15.
 Ἀναστρέψω, inverttere Oec. xvi, 11. τοῖς δὲ τριζέναις καὶ τῷτο ἡμεταντέλεται, et harum quoque rerum plane inversa est apud tyrannos ratio Hi. iv, 5. de cedentibus et fugientibus, cum conversi pugnam restituunt Ag. ii, 4. ἀναστρέψαται
 ἐπ τῇ γηρεγή, agro colendo occupatum esse Oec. v, 13. versari Ag. ix, 4.
 Ἀναστροφὴ, convercio, reditus in pagnum Ag. ii, 3.
 Ἀνατίθημα, consecro Ag. i, 27. *inde αὐτοῖς παρα.*
 Ἀναφαίων, spectandum, exhibeo Sy. iv, 12.
 Ἀναφέων, transfero, abduco Sy. viii, 30. οὐδέποτε πρώτη Sy. v, 9. *not.*
 Ἀναφύσισ, invenustus Sy. viii, 15.
 Ἀναποδίζωμαι, liberum hominem in servitatem redigo Sy. iv, 36. *cf.* Ag. vii, 6.
 Ἀναπολῶμαι, homo illiberalis, servili præditus ingenio Hi. v, 2.
 Ἀνδρίκιλλος, purpurissum, *genus coloris* Oec. x, 5. *vid. Dalechamp. ad Plaut. Mædull. i, 3, 103. et Trilleri ob. p. 401.*
 Ἀναποτοποίεται, statuarius Oec. vi, 13.
 Ἀνδρίζω, fortem reddo Oec. v, 4.
 Ἀνδρὶς θάλαττα, virilis animis Oec. x, 1.
 Ἀνδρός, locus, ubi viri convivari solent Sy. i, 4, 13.
 Ἀνδρῶν, ea aedium pars, quam occupant viii Oec. ix, 5.
 Ἀνατλητός, impavidus, impertinens Ag. vi, 7.
 Ἀναλύτης, illiberalis, turpis Sy. viii, 23.
 Ἀνεξιλύχεται, ita ut convinci non possit Oec. x, 8.
 Ἀνενικλέτες, cui nihil objici potest Ag. i, 5.
 Ἀνεντεμέστων, infatia, ignorantia Oec. xx, 2, 21. Ἀνεντεμέστων, imperito, indoctus Oec. iii, 11.
 Ἀνεπιθύμητος, sine invidia Hi. vii, 10.
 Ἀνευδύνων, erubesco Sy. iii, 12.
 Ἀνιχνεύειν (firre, tolerare) gratius sum alicui Oec. ii, 5. πικάμενος ὑπὸ παλέων, Hi. xi, 11.
 Ἀναπονεῖν, insanabilis Oec. ii, 7 : xiv, 8. ἀναπονεῖν τε ποτίν, perniciose aliquid patrare, s. quod reparari non potest Hi. vi, 16.
 Ἀνάποτος, qui non audit Hi. i, 14.
 Ἀνή, pro τις Oec. i, 7. ἀνής opp. ἀδρότητα Hi. vii, 3.
 Ἀνδιοτεραις τις τοῖς ἀγανά, descendō ad certamen Sy. v, 1.
 Ἀνθελίζω, contra vim hostilem armo Oec. viii, 12.
 Ἀνθός ἄρετος, flos formæ, tempus quo forma viget Sy. viii, 14.
 Ἀνθρώπος, Ag. v, 4.
 Ἀνά, morore afficio Oec. iii, 2. crucio, dolore afficio Hi. i, 36.

- 'Ανδρωτός, facile, fine sudore Oec. xxi, 3.
- 'Ανοεῖς, inertis Hi. vi, 4.
- 'Ανέστος, impius Ag. x, 2. δύσις παραγύνει, impie et scelerate, factum Sy. viii, 22.
- 'Ανέχεσθαι, non munitus, infirmus Ag. vi, 6.
- 'Ανταγωνίζεσθαι, æmulari, in certamen descendere, componor cum aliquo tanquam adversario Oec. x, 12.
- 'Ανταγωνιστός, τοῦ πλούτου τοῦ, qui de opibus certat cum aliquo Hi. iv, 6.
- 'Ανταποῖ, recusare Ag. ii, 21.
- 'Ανταπορέχειν, procurare quoque contra hostem Ag. ii, 10.
- 'Ανταρκτίς, ad pugnandum prodire Ag. i, 34.
- 'Ανταρκτῶν πόνος, sustinere labores, non cedere Ag. xi, 10.
- 'Ανταράτης, rectis oculis intueror Sy. ii, 14. Ag. i, 34. 'Ανταράτης, ad speculos oculis rectis Hi. i, 35.
- 'Αντίδοτος, permutatio τ. π. Oec. vii, 3.
- 'Αντιπλάτης, revocare, vicissim ad coenam invito Sy. i, 15.
- 'Αντιπρώτος, qui a fronte cum hoste confligit Ag. ii, 12.
- 'Αρρίστος, adversus, contrarius Oec. xviii, 1. ἀντίς εντις, adversus aliquem ib. ἀντίς λιτασθεῖς, contra scire Ag. v, 7.
- 'Αρρίστος, adversarius Ag. ii, 23.
- 'Αντιπαραδίσως, aciem hosti oppono Ag. i, 30.
- 'Αντιπαρίχως, restituo, refarcio Hi. vii, 12.
- 'Αντιπάτης ἄγαθος τοῦ, vicissim bona confero in al. Oec. v, 12.
- 'Αντιπαρανόμος οἱ, adverarii, qui contra alium aliquid moluntur Hi. ii, 17.
- 'Αντιπάτης τὰ σάντα λατάντω, omnia pariter vili pretio vendebantur Ag. i, 18. nos.
- 'Αντιπατημάσθαι τὸ γῆ, terram alienam in pristinum locum superaddere, accumulare Oec. xvii, 13.
- 'Αντίποτος, ejusdem momenti, proprius dicitur de parilitate lencium in libra, idem ac λίπποτος. Hinc Oec. iii, 15. ἀντίποτος τῷ ἀνδρὶ τῷ ἀγαθῷ, tantumdem momenti habet ad utriusque utilitatem, quantum vir.
- 'Αντιπατήσω, e contrario comparo Ag. viii, 7.
- 'Αντιποτήσω πρ. oppositus sum in serie ducenda e regione. Hinc Sy. ii, 22. est verbum saltatorium de eo, qui e regione exadversum venit saltans.
- 'Αντιποτίφω, iter averti Ag. i, 16.
- 'Αντιπάτησμα, in acie confitio Hi. vi, 7.
- 'Αντιπατήσω, vicissim praemio ornō Oec. ix, 11.
- 'Αντιπότων, contrarius Hi. ix, 4. μέχη, pugna justa, ubi ab utraque parte acies instructa confligit, ὅρθ. φόβη τρίποδας, Ag. vi, 2.
- 'Αντιφράτων, obsecro, obsto Sy. v, 6.
- 'Αντελᾶς τὸ τετραπλίδιον πέδον, in dolium perforatum haurire Oec. vii, 40. Eft proverbium, uti etiam illud ap. Aristot. Oec. i. ἀθηρὶς ἀνελᾶς, colo haurire. τ. Bergler. ad Alciphron. Ep. i, 2. p. 10.
- 'Αντερίων, iusjurandum vicissim praefeo Ag. i, 10.
- 'Αντιούμενος, emo in locum alterius Oec. xx, 26.
- 'Αντιφιλόποιος χῶρος, agro, ex quo fructum ceperunt, vicissim profundit Oec. v, 6.
- 'Αντίτην, efficiere Oec. xiii, 9 : xviii, 5 : xx, 19. πλῶν, absolvere navigationem Oec. xxi, 3. ἵππος τάγαδος, prodeesse, facere ad coniuncta Oec. xxi, 9. 'Αντικὴ χρημάτων ἀντὶ γυμνίας, ratio quæsumus ex agricultura plurimum consequendi Oec. xx, 22.
- 'Απὸ βλαστάνων, sursum enasci Oec. xix, 10. ὁ ἄλιος Θεός, Deus qui supradic nos Oec. xx, 11.
- 'Αποφιλάτης, inutilis, ή. c. perniciofissus Oec. i, 20.
- 'Αξιάσσωτος, auditu dignus Oec. viii, 3.
- 'Αξιοχεῖς, operi faciendo idoneus Oec. vii, 34.
- 'Αξιούτας, spectato dignus, spectatores delectans Oec. iii, 4 : viii, 3. 8.
- 'Αξιοπεπτιστότος σώμα πού, maxime pulchrum et decorum corpus aspergi Sy. viii, 40.
- 'Αξιοφίλωτος, amabilis Oec. x, 3. 5.
- 'Αξιος πάτερ, quovis pretio dignus Oec. vii, 41. ἀξιος seq. inf. Sy. iv, 65. Hi. i, 11. 'Αξιος λέγους, egregie, scienter, preclare, das der Rede wert ist, Oec. i, 10 : iii, 16.
- 'Αξιῶν, dignum censere Oec. xxi, 4. velle, se dignum patare qui Ag. i, 34. Hi. i, 13.
- 'Αξιογιᾶτος, renuncio Ag. viii, 3.
- 'Απάγγειλα, laqueo vitam finio Hi. vii, 13.

- 'Απαλόδιον τρέπεται, verum diocoſ. profero apud Oec. iii, 12.
- 'Απαλλάττομαι, discedo, abeo Ag. ii, 26. amitto, jacturam facio Hi. vi, 17. οὐκ ἀπαλλάσσεται σύντοι μηγάλων πατρῶν, cur tantum malum non abjicis Hi. vii, 11.
- 'Απαλός, tener Oec. xix, 18.
- 'Απαξ, femel Oec. x, 1.
- 'Απαρθμία, adnumero Oec. ix, 10.
- 'Απαρχαὶ, primitiae Oec. v, 10. 'Απάρχη, primitias offerre Hi. iv, 2.
- 'Απάρτη, fraus, simulatio Oec. xx, 13. Ag. i, 15. 'Απαντλήσαι, fallax, fraudulentus Oec. i, 20.
- 'Απαύλια, minor Oec. viii, 16. Απαλύμαται, minis deterreor Sy. iv, 31.
- 'Απαύρη. 'Απαύρη θέριον alienus a nænia Ag. x, 3.
- 'Απαύτη, defatigatum desistere, quarendo fatiscere Oec. viii, 23.
- 'Απαύγεται τῷ στρατεύματι τοξῷ, impeditio, quo minus pedes malitet Ag. ii, 25.
- 'Απαύρος δίψως, sitis expens Hi. i, 30.
- 'Απαυτελάτη τὸν ἄρχαν, qui pulchritudinem suam vendit, &c. pudicitiam suam mercede accepta prostituit Sy. viii, 21.
- 'Απεγύδημα, efficio, Oec. xiv, 6. Sy. viii, 35. ἀπεγυγμένος παλος πόνυας, absolutus et suis numeris perfectus Oec. xi, 3.
- 'Απερίων, arceo, propulso Oec. v, 6.
- 'Απειχθάνεται, invitius sum, odium pario Sy. iv, 59. Hi. viii, 8. not. Απειχθανται, odium Hi. ix, 2.
- 'Απειχθαντοῦ, non patior Ag. xi, 7.
- 'Απεινα λαβότες, tecum auferre, lucrari Hi. i, 13.
- 'Απεινός, non parere Sy. iv, 49. in dubium vocare Ag. viii, 7. ἀπεινόμενος, cui fides non habetur Hi. iv, 1.
- 'Απεινός, incredibilis, non verosimilis Sy. iv, 50. perfidus, ſ. suspicere fidei Ag. i, 12.
- 'Απεινός, inflatiabilis Sy. iv, 25.
- 'Απεῖ, simpliciter, sine arte magna Oec. xii, 16. aptere, sine fraude Oec. xx, 13.
- 'Απὲ γηρυγίας βίον πατεῖθαι, vivitum ſibi parare ex agricultura Oec. vi, 11. ἀπὲ τῆς παρεύρης διηγέσθαι, pro ea quidem copia que adſit, pro praefente facilitate Oec. ix, 15. ἀπὲ πελλῶν δραγμία, ingenti pecunia Oec. iii, 1. ἀπὲ τῶν δικαιῶν, iuste, ratione iusta Hi. iv, 10.
- 'Απεινότητο, evenire Sy. iv, 49.
- 'Απειλάλω, amittere, jacturam fa-
- cere Oec. xii, 2. res stas vili pretio vendere, projicere Oec. xx, 38.
- 'Απειθίσαι, respicio ad aliquem, accipendi boni ſee Oec. ii, 8. ſis, intueror Oec. iv) 23
- 'Απειγίνεται, pregeſtio Hi. iv, 2.
- 'Απειδάναι, premondeo Sy. v, 7.
- 'Απειδίκημαι, praeteneo, edo, *fīm παρίζω*, Oec. v, 10 : xv, 1. preſte, quod promiſi Oec. iii, 1. efficio, reddo Sy. viii, 27. Fr. ii, 4. *ἰπέτων*, conficio veftem Oec. vii, 6.
- 'Απειδόμαι, peregrinor, abſum a patria Sy. iv, 30.
- 'Απειδόμαι δαρμάται, pendere tributa Oec. iv, 11. ἀρχαι, premia tributare Hi. ix, 3. ἀπειδόμαι, vendo, abalieno Oec. i, 10. ii : xx, 26. Sy. viii, 21.
- 'Απειδόμαι, aufugio, de serviis Oec. iii, 3.
- 'Απειδουμέναι, rejicio, reprehendo Oec. xix, 12.
- 'Απειδόμενοι, confido in Oec. xvi, 6.
- 'Απειδουμέναι, deminor, valde minor Oec. ii, 17.
- 'Απειδώμαι, interfici Hi. ii, 16 : x, 4. Ag. iii, 4.
- 'Απειδώμαι, conſectro Ag. i, 34. cf. ad Anab. iv, 8. 25. eft ἀπειδόμαι τῷ θεοῖς.
- 'Απειδώμαι, procui abſum Oec. iv, 6.
- 'Απειδώμαι, extra domum mitto, colono deduco Oec. vii, 34.
- 'Απειδώμαι, ſitum, reconditum eſſe Hi. ii, 4.
- 'Απειδόμεναι, celo Oec. xv, 11. 12. ἀπειδόμεναι ὡμᾶς ἔχεται, vobis non aperui, me poſſit etc. Sy. i, 6. 'Απειδόμενοι πατέρες clam patre Sy. viii, 11.
- 'Απειδόλιον, impedio quo minus Hi. viii, 1. Oec. v, 13.
- 'Απειδόμενοι, voluptam percipio ex, Hi. i, 30. ἀπειδόλιοι, confidueſtine amuti pueri fruor Hi. i, 36. τοὺς ἀπειδόλα, commoda percipio ab aliquo Hi. vii, 9. τοὺς τοὺς τὸν ὄντες, fructum percipio ex alijcujus promiſſo Sy. iii, 3. (ſed ſer. ἀπειδόμενοι.)
- 'Απειλή, γέλος ἐξ ἀπειδόμενοι ἀπειδόλων, ſitum ex hom. periit, ſ. ſublatuſ plane eft Sy. i, 15. ἀπειδόλιον τὸν γηρυγίας, ob ſtudium rei rufitice jacturam feciſſe rei familiaria Oec. iii, 5.
- 'Απειλή, desero Oec. vii, 38. omittio Oec. xv, 1. ἀπειδόμενοι τοὺς milſum aliquem facio Sy. iv, 52.

- 'Απελογέρηται ὑπό τοις, causam defendo alicujus Oec. xi, 24.
- 'Απελογίζεμαι. τὰ σιν θεωρεῖται ἀπελεγμένα, que subductis rationibus in annum impendi oportet Oec. ix, 8.
- 'Απεμπτίσι, dimetior Oec. x, 10.
- 'Απέκαμη, jurando affirmo s. nego Sy. iii, 8.
- 'Απεριπτώμαι, emungo me Sy. i, 15.
- 'Απέστη, mollis, laboris impatiens Ag. i, 28.
- 'Αποτάσσω τῷ χρήστῳ τοις, defino uti aliquo Oec. xiv, 8.
- 'Αποταρφθείται, tento aliquem, periculum facio Oec. xix, 13. ἀποταρφθείται ευτρόπος, tunc facultatis periculum facio Oec. iii, 7.
- 'Απορία, egeo rebus ad vitam necessariis Oec. iii, 5. dubito Oec. viii, 22. χρῆσθαι, Oec. viii, 10. "Απόρεις, inops, egenus Oec. ii, 17 : xx. 2. Sy. iv, 36. "Απορία, inopia, penuria Oec. iii, 8 : viii, 11.
- 'Αποσίνημα, extinguor, de artibus que negliguntur Oec. v, 17.
- 'Αποτάσσω, detraho, de eo, qui supplicias ex ora abripit, Ag. xi, 8.
- 'Αποτασσία, absum Oec. viii, 15.
- 'Αποτασσία, vallo claudio Ag. ii, 22.
- 'Αποτλητηρία, Oec. xi, 18.
- 'Αποταφθίω, fossi circumdo Ag. ii, 22.
- 'Αποτάλιο τὸ ἱερό τῶν π. π. fungor munere viri boni Sy. viii, 34. 'Αποτελεσμός, omnibus numeris absolute, de eo, qui artem aliquam ad summam perfectionem dedit, Oec. xiii, 3 : xv, 1.
- 'Αποτίσω, multum do Oec. xi, 25. χρήμata, pecuniis mulier Ag. iii, 4.
- 'Αποτίθεμαι στρατόν, ad aliud tempus diffire Sy. ii, 7.
- 'Αποτρέπω, avertō Sy. iv, 48. 'Αποτρέπω, Dii avertupci, malorum depulsores, Sy iv, 33.
- 'Αποφάσιο, offendō, doceo Oec. ix, 17. εἰς τὸ κατόπιν, in medium profecto, communis usus facio Oec. vii, 13. 'Αποφάνημαι declaro Oec. ii, 5. τῷ γνόμονι, fententiam dico Oec. xvi, 7 : xvii, 6.
- 'Αποφέρω τροπά, specimenina vulnerum auctero Ag. vi, 2.
- 'Αποφύγω τοι, elabo alicui Oec. ii, 14.
- 'Αποχαλάσω, claudum reddo Oec. xi, 17.
- 'Αποφεύγω, improviso Ag. i, 16.
- 'Αποφάνηται φίλος, amicus promis-
- fimus, obsequientissimus Ag. vi, 4 : xi, 13. 'Αποφανίσται ὑπερβοτῶν τὰ προσαντείματα, sine excusatione aut pretextu iussa munera obire Hi, vii, 2.
- 'Απετημαι. τοῖσι λόγου διτέματα, quibus potissimum nobis utendum sit sermonibus, ut hoc efficiamus Sy. iii, 2.
- 'Απέψω τρίποδες, Sy. iv, 46.
- 'Απενδίσω τούρη μόνη μα, procul abesse ut Oec. i, 14.
- 'Αρά, scilicet Oec. xviii, 10. ἀρά γε numquid? Oec. i, 1. ἀρά μι, Oec. vi, 2.
- 'Αργαλία, gravis, tristis Hi. vi, 4.
- 'Αργυρεῖς ἐπινίψ, Hi. ix, 9.
- 'Αργύρια, incuria, negligentia Oec. xvi, 4.
- 'Αργύριος χάρα Oec. iv, 8. 10. γῆ Oec. xix, 8. ager incultus et iners: χαράς, fundus incultus Oec. xx, 22. 26. μίλια, apis iners Oec. vii, 33. ἀργός ποὺς τούς πολιμούς γίγνεται, rem segniter gero adversus hostes Ag. ii, 31. ὅτι οὐδὲ ἀργός τοῦ σώματος λα τῷ ἴχνει λα, quod nulla corporis pars in faltando quiescebat Sy. ii, 16. ἀργύρατα, levissime Oec. xv, 1.
- 'Αργύριον πολὺ, magnum pretium Oec. xx, 26.
- 'Αρδεό, irrigo Sy. ii, 24.
- 'Αργυρίσκω, ita ut placeat mihi Oec. xi, 19.
- 'Αργυρός, qui placet, amicus Sy. iv, 60 : viii, 42. τὰ ἄργυρα, quod placere solet Ag. xi, 5.
- 'Αρετή, praestantia, de equo genitō, Hi. ii, 2 : vi, 16 : ἄρματα ἀρετῆ, currus, h. e. equorum currui junctorum, virtute Hi. xi, 5.
- 'Αρέπω, injuriam propalpo Oec. vii, 25 : tueor, opem fero Oec. iv, 5 : v, 5 : vi, 6. 7.
- 'Αρισταῖος, prandeo Oec. xi, 18.
- 'Αριστέος είμι, scq. inf. maxime possim Oec. iv, 16.
- 'Αριστετελετώ, currū vehor Sy. iv, 6. Αριστετελετώ, autīg Sy. ii, 27.
- 'Αριστοτερότητα Ag. ix, 6 : ἀριστοτεροφία Hi. xi, 5. εἰ ἀριστα τρίπον οἴδι, εἰ equos jugales alere.
- 'Αρέω, aro Oec. iv, 15.
- 'Αριστοτελές, languidus, infirmus Oec. iv, 3.
- 'Αρέσθι, jam nunc Oec. xix, 15.

- 'Αριός, modo, paulo ante Oec. ii, 11.
 *Αρτος, panis ex tritico, v. Oec. viii, 9.
 *Αρχαν τὸν ἱεράρχιον, praefesse operariis Oec. xiii, 3. τὸν ἱεράρχον, amatorem in sua potestate habere Sy. viii, 26. *Αρχαν, praefectus Hi. ix, 4. de Satrapa Persarum Oec. iv, 5.
 *Αρχαιοὶ ἤρων, rem inchoo Oec. vi, 1. τὰ οὐρανα, patriæ institutis pareo Ag. ii, 16. ἀθροῖσσα, primum colligo Oec. ix, 6.
 *Αρχή Sy. i, 15. τὸν ἀρχὴν Oec. ii, 11 : viii, 2. omnino.
 *Αρχατος, syn. ἀρχαν ιανός, ad regendum aptus Oec. xiii, 4.
 *Αραιος γῆ, terra non preffa, mollis Oec. xix, 11.
 *Αρκίων, exercito Ag. i, 25. ἄρκει λεμπλῶν παραδεῖται, solebat versari cum hominibus omnis generis Ag. xi, 4. *Αρκημα, exercitatio Oec. xi, 19. *Αρκημα, id. Oec. v, 1.
 *Αρπην, libenter, cupide Sy. ix, 3.
 *Αρσάκημα, amo, Oec. x, 4. colo Ag. xi, 3.
 *Αρσον, urbs, de Athenis Oec. xi, 18.
 *Αρτος, civis, opp. ἔβος Oec. vi, 17.
 *Αρσονια, incititia, inertia Oec. viii, 17.
 *Αρτοκινεσ, non præparatus Oec. viii, 13.
 *Αρχολας ἡγει συντηριστῶν, imperator, quo minus simil curtem etc. Oec. iv, 3. ταρίχων επι seq. inf. im-pedio aliquem, quo minus Oec. vi, 9.
 *Αρταντος, ordinem deferere, munus suum non recte obire Oec. v, 15. proprie dicitur de militibus contra jussum imperatoris se gerentibus.
 *Αρταξες ἐργατι, exercitus inordinatus Oec. viii, 4.
 *Αρτέξα, confusio, inconditus retum ordo Oec. viii, 9.
 *Αρτά, cæterum Sy. ii, 6.
 *Αρτιχορτος τόλη, urbs sine muris, non munita muris Ag. ii, 24.
 *Αρτηριδος θεα, quod sine tædio spectari non potest Oec. viii, 3.
 *Αρτιντος, inhonorus Hi. ix, 10.
 *Αρτημος, intrepidus Ag. vi, 7. ὅμη, oculus immortus Sy. viii, 3.
 *Αρτηντος, non tritus Oec. xviii, 5.
 *Αδ, similiter, quoque Oec. i, 22. Sy. iv, 10. syn. παραπλανεῖται Oec. iii, 4-5. vicissim Oec. iv, 10. contra Sy. iii, 9 : iv, 52. αὐτὸν, rursum Sy. vii, 1 : viii, 1.
 Αδινω, exficio, arefacio Oec. xvi, 13.
 14.
- Αἴση, rursum Sy. i, 14. posthac Sy. i, 16.
 Αἴδημα, tibiarum cantus Sy. vi, 5.
 Αἴλαρης, tibicina Sy. ii, 1.
 Αἴσης τὸν αἰσον, rem familiarem auge Oec. i, 15. 16 : ii, 1.
 Αἴση, aura Oec. xx, 18.
 Αἴρινα, exempli gratia xix, 18. HL ii, 7. μάλα, statim Ag. v, 5.
 Αἴριματος, quod sponte fit Oec. xx, 10. ἀγεθε, bona que sponte sua affluunt Hi. iii, 5.
 Αἴριματος, ad alterius partes transfigio Oec. iv, 18. Λινίριματος, transfiga Ag. i, 19.
 Αἴριματος, liber, qui suis legibus utitur. Ag. i, 11.
 Αἴριν, solus, merus Oec. xvii, 15. αἴριν αἴριν αἴριν, fibram ipse perfuerat Oec. xx, 15. ἀ αἴριν c. dat. Sy. viii, 35. αἴριν, dominus Oec. iii, 4. Αἴριθος, extemplo Ag. i, 28. οἱ αἴριθοι σύμμαχοι, socii ex loco ipso, ubi tum erat, h. c. Gracia : opp. sociis Asiaticis, quos secum adduxerat, Ag. ii, 6. Αἴριν, ibi, eo ipso loco Ag. ii, 5. μάραν, domi manere Hi. xi, 10.
 Αἴρομενος, agricola, qui ipse sine ser-vis opus suum facit, opp. τῷ τῷ λειψιασια γιαργων. Oec. v, 4. δε σῆσα εφ ap. Παλερβα. c. 3. cf. Περιτον. ad Βελιαν. V. H. xii, 43. τὸν φιλοσοφιας, qui in philosophia sine magistro profecit Sy. i, 5.
 Αἴρομενος. ἀλισσων τῷ αἴρομενος, manifesto in ipsa re reprehendi Sy. iii, 13. Oec. xviii, 3.
 Αἴρομενος, sextus, ficietas Oec. v, 18.
 *Αἴρητος, obficus, a conspectu remota-tus, et adeo ignoratus Oec. i, 18.
 *Αἴρητον, e medio tollo, funditus perdo Ag. vii, 6. interervo Oec. xiv, 2. *Αἴρητον, me subduco e conspectu hominum, lateo Ag. ix, 1.
 *Αἴρητον, copia, abundantia Oec. ii, 8 : xii, 6. Sy. iv, 43. *Αἴρητον, copiosus Oec. v, 3. ἀφθονότητα δέχομαι, largius excipio Oec. v, 8.
 *Αἴρητον, potestatem facere Oec. xvii, 2. τόλη, urbem suis ligibus uti fino Ag. ii, 29. *Αἴρητον εργαζομενος, me regno abdico Hi. vii, 11. ἀφηνον, τὸν παλιν τέλεων, relicta bona forma Oec. vi, 16.
 *Αἴρητον, appendo Sy. ii, 20.
 *Αἴρητον, deficitio Ag. ii, 24. ἀφηνομενος, id. Ag. i, 35. αἰδόντος, pericula deterrare, subterfugere id. vii, 1.
 *Αἴρητον, sterilitas ingeniorum, de-

*mēntia, fultitia Sy. iv, 56. Ἀφρ-
ες, steriles Oec. xx, 3.*
*Ἀφροδίται Oec. i, 16. facultates, opes,
quod vulgo Graci vocabant πρεσβεῖα
τις τῇ ζῆται, Attici ἀφροδίται dicebant;
Galli mōtus de utrare. v. Casaub.
ad Theophr. Charact. τριπλοκαταστά-*

p. 132.

*Ἀφροδίτη, res venerata Oec. xii, 13.
Ἀφροδιτά, voluptate venerata
fruor Sy. iv, 38. Ἀφροδιτά, πρεσβεῖα,
stuprum patior Hi. iii, 4. Ἀφρο-
διτή σέργεια καὶ τάνακτος Symp.
viii, 9.*

*Ἀφροδιτίου Sy. viii, 33. Ἀφρο-
διτίς Sy. vi, 6.*

*Ἀφρόντος, temere et inconfideate Ag.
ii, 3.*

*Ἀφροδίτη, custodie incuria Oec. iv,
10.*

*Ἀφρόντης χῆρας, ager non confitus
Oec. xx, 22.*

*Ἀχθόντος, ingratius, injucandus Oec.
vii, 37. Hi. i, 24. ingratius, bene-
fici immensus Ag. xi, 3.*

*Ἀχθόματα, offenditor, moleste fero Oec.
viii, 2 : ix, 16.*

*Ἀχθότος, inutilis, perniciosus Oec.
iii, 1 : viii, 4 : xvii, 14.*

*Ἀχυρόδιτος, palearum, locus ubi pa-
lea residet Oec. xviii, 7.*

Ἀχνητος, palca Oec. xviii, 1. 2.

Ἀσην, deformis Sy. viii, 21.

B.

*Βάδην, pedentim, lento gradu Oec.
xi, 18. Ag. ii, 3.*

*Βαδίζων, lente procedo, opp. τρίχω,
Oec. viii, 4. iter facio Oec. xvi, 7.*

*Βαθός, profunditas Oec. xix, 2. Βα-
θὺς ἄνθη, vir dives et potens Oec.
xi, 10. Σικ πλάνης βαθὸς ap. Αἰlian.
V. H. iii, 18.*

*Βαΐνω, βαΐνων τῆς αἵματος λατεῖ
Oec. viii, 17.*

*Βακχίος ῥυθμός, rhythmus Bacchicus
Sy. ix, 3.*

Βαλανίος, balneum Oec. ix, 5.

Βαλάνειον, crumenæ Sy. iv, 2.

*Βανανοιαν τρίχω, artes fordistæ
et sellulariae, quæ non modo ad ignem
exercentur, sed et alio modo Oec.
iv, 2. conf. Valkenæsr. ad Amanon. p.
215. et Perizan. ad Aelian. V. H.
vi, 6.*

*Βαζίζως, de Perfumis rege Sy. viii,
40.*

*Βαρύς, gravis, vehemens Ag. xi, 12.
Βαρίζως διασών, graviter, cum animi*

segritudine audire Ag. viii, 2.

Βασανίζωμαι, convincor Oec. x, 8. .

Βασιλεὺς, de filio regis Oec. iv, 16.

*Βασιλεὺς, regius, ἡ. s. egregius, præ-
stantissimus Sy. i, 8. ἕδης, regis
mores Oec. xxi, 10.*

Βίβαλος, constans, firmus Hi. iii, 7.

*Βιάζωμαι, cogo Sy. viii, 20. vim in-
fero Ag. xi, 1. βιάζωμαι, vi sub-
acti Hi. ii, 12.*

Βίας, violentus Hi. iv, 3.

*Βίας, vita ratio Ag. ix, 5. Βιοτία,
vita institutum Oec. vi, 10. Βιο-
τίων, vitam traduco Oec. vi, 1.*

*Βλάστησθε φίλων, damnum afferte Oec.
iii, 4.*

Βλαστός, fultus Oec. viii, 17.

*Βλάχης, stupidus, stolidus, ignavus Oec.
viii, 16.*

*Βλάστητος, adversor, impedio Sy. viii,
43.*

*Βλαστόν, progermino, pullulo, fron-
descō Oec. xix, 2. 8. 10. Βλαστός,
germen ib. 8. τὰ βλαστὰ τῆς γῆς,
de radicibus ib. 10.*

*Βορδίων τῶν, ulciscor aliquem Ag. ii,
22. τῇ πατέρᾳ ὅλον τῷ λόγῳ βο-
ρδίωντα ταρίχων, quod disputa-
tionem tuam ita institueris, ut,
quod ante posuisti, maxime con-
firmaretur Oec. xxi, 1.*

Βόδρος, scrobs Oec. xix, 7.

Βόδρον, scroba ib. 3.

Βόρειος, uva, racemus Oec. xix, 18.

Βορδίωντας, consulto Oec. xi, 24.

*Βούλαρης, c. inf. aer. Oec. xiii, 10.
syn. τειχίσιος, conos Sy. i, 14. βου-
λαρητος τειχίσιος, ut deciperit Ag.
i, 29. χαρδῶν, ut utar Sy. ii, 10.*

*Βρεχής, brevis, non longus Oec. xviii,
2. brevis, non longus, non latus Oec.
xix, 5. βρεχία ἤχον, qui tenuem
et male constitutam rem familia-
rem habet Sy. iv, 34.*

Βρέφος, infans Oec. vii, 24.

Βρέχω, irrigo Oec. xvii, 2.

Βρόνειος, edo Hi. i, 24.

*Βρόκη, irna pars, fundus Oec. xix,
11.*

Βρυκός, aræ Ag. xi, 1.

Γ.

Γάμπας, lector Sy. viii, 30.

*Γέρε reddit sententia eleganter præter-
missa rationem Oec. ii, 4. 10. xi,
25 : xii, 7. 10 : xvii, 3. 7 : xix,
5.*

Γαρνίς. τὰ ἀρθρὰ γαντία Oec. vii, 6.

Γαυρομαι, superbio, effeme Hi. ii, 15.

- T**: additum pronominibus sign. quidem, certe, vero Oec. i, 1. Sy. viii, 32. μαράλη γε Symp. i, 15. πάντα γε ὄποις ii, 1. οὐ μά—γε, nisi certe Oec. i, 10. γε δὲ, omnino v, 20 : xiii, 4. cf. ad xlii, 5. not. Attiani Anab. v, 9. εἰ πλάνη γε δὲ τοῦ ἱδροῦ γε, 5, 11. γαντσάνεως τὸν γε δὲ τέρατον τῆς Ἀσίας, et seq. 12. εἰνὶ ἡχη δρακόντες, οὐ γε δὲ πρὸς τὰ Ἰδέα, ξυμβαλλού, sed seq. 10. σύνοις τε δὲ Ἀλιξανδρεῖ—πεπλάθει editum. corrige δύο γε δὲ. cf. i, 9, 9.
- T**ίτος, vicinus Oec. xvi, 4.
- Τίλλοτον**, scurrum ago Sy. iii, 11. Γίλλοτον, scurrus Sy. i, 11.
- Τίμη,** referunt sum Oec. viii, 12.
- Τίμαλγος,** genus meum recensio Sy. iv, 52.
- Τίμος,** mentum, barba Sy. iv, 28.
- Τίμωτος,** generosus, egregius, bona indole prædictus, *de animalibus*, vid. Oec. xv, 4. liberalis, qui facile servit rationibus alterius Oec. xviii, 10.
- Τίμορη,** pœnitis orno Oec. iv, 8. honore afficio, veneror Hi. vii, 2.
- Τίμορφος,** scutat Persarum Oec. iv, 5.
- Τίμωτης,** metiri Sy. vi, 8.
- Τίμωτης,** arare, rei rusticæ operam dare Oec. xiv, 2. γυμνής id. Oec. iii, 5.
- Τίμη,** ager Oec. i, 8. Sy. iii, 8.
- Τίμος,** senio confeatus Ag. xi, 15.
- Τίμονος,** confusus Ag. xi, 14.
- Τίμονος,** qui parentes fenes alit Oec. vii, 12, 19.
- Τίγυνθαι,** nasci Oec. vii, 34. μεν, meum fieri Ag. v, 5. εἰν ειν, pro aliquo facere, *de calculis*, qui facient alicui Sy. v, 10. πελλὼν ἀργυρίου, magno emi Oec. xx, 23. παντοῖ, fatig effe Oec. vi, 13.
- Τίγυνθαι,** judico, statuo, sentio Oec. ix, 18. ληγυρία, deliberata, cogitata Oec. v, 18.
- Τίλεσθαι,** dulceme reddo Oec. xix, 19.
- Τίμη,** consensus, voluntas Oec. ix, 5. consilium, auctoritas Oec. xxi, 8. Sy. ii, 9. de prudentia et arte hominibus utendi Oec. xxi, 2.
- Τίγροτης δρῦσθαι,** vultu torvo et terribili effe Sy. i, 10.
- Τίνη,** enim Sy. iv, 48. Hi. ii, 8. Ag. i, 38.
- Τίγριματα,** litteræ Oec. xv, 7. Τίγριμον, ludimagister, qui litteras docet Sy. iv, 27.
- Τίγριθαι,** excrisci Oec. ix, 10. Ag. i, 18. not. νέφους, *de liberis ci-*
- πιτισθεῖσι,** quæ ipsæ sibi leges fertunt Oec. ix, 14.
- Τίγρυπις,** vigilo Hi. i, 6.
- Τίγρις,** exerceo, moveo Sy. ii, 16. 22.
- Τίγρισις** Oec. ii, 6. præfectura gymnasiorum.
- Τίγρισις,** exercitatio, ratio corporis exercenti Oec. x, 11.
- Τίγρισις,** gynæcum, pars sedium ea, ubi mulieres degunt Oec. ix, 5.
- Τίγρη,** uxor Oec. iii, 12. γαμητὴ, uxor Oec. iii, 10. mulier, in foro male Ag. i, 28.

Δ.

- Δάζωμα,** tribuo, assigno Oec. vii, 24. 25.
- Δαμάσιον,** quid v. Ap. 13.
- Δάκιον,** mordeo Sy. iv, 28. dicitur *in primis de animalibus venenosis*; unde etiam δάκος est vipsa s. serpentis : mordeo, male afficio, segritudine afficio Oec. viii, 1. Δάκιομα, mordeo, male habeo Oec. xii, 16.
- Δανίζω,** mutuum do Sy. iv, 45. δανίζειν, mutuum fumo ib. 46.
- Δαναῖα,** consumo, sumitus facio Oec. iii, 15.
- Δασμὸς λαρβάνων,** tributa exigere Oec. iv, 5.
- Δῖο,** oportet c. dat. persona Oec. viii, 9. διελύειν διεισ abru, si letis fana : necesse est c. dat. perf. et gen. rai Oec. vii, 20.
- Διαρῆ,** excellens in aliqua re, peritus Oec. ii, 15. 16 : xii, 20 : xix, 14. Sy. vi, 8. vehemens Hi. i, 28. terribilis Ag. vi, 8. τὰ διαρά, pericula Oec. iv, 19. Ag. xi, 10. διενέργεια τούτη, graviora committere sceleris Sy. iv, 36.
- Διεπίζω,** excipio epulo Oec. ii, 5.
- Διεπάλλιον** Ag. xi, 8. not.
- Διεπάλλιον στριψιν,** concclave quod decem lectos capit Oec. viii, 13.
- Διεπάνη,** decima prædicta pars, quæ Apollini Delphico consecrabatur Ag. i, 34.
- Δίνεται,** v. δι, arbor Oec. iv, 14.
- Δίξιλ,** in dextro cornu Ag. ii, 9. δίξιλιν τίμεται v. π. Ag. iii, 4.
- Δίξιλη,** dextra apprehendo Oec. iv, 25.
- Δίομαι επος,** opus est mihi Oec. v, 16. deficio, inferior sum Sy. ii, 9. επος επερα επος, peto ab aliquo quid Hi. i, 33.

- Δίον λαρβάνη,** quod sumi oporteat
Oec. viii, 17. τὰ διστρ., necessaria
ad vitam Hi. x, 2. ποιῶν, officio
suo fungi Oec. xii, 12.
- Διωμών,** in vincula conjicio Hi. vi,
14.
- Διωνίσιον,** berilis, quod domini est
Oec. ix, 16. τὰ διωνίσια sc. χρή-
ματα, bona domini Oec. xiv, 2.
- Διωνεύς,** idoneus ad fungendum
officio heri Oec. xiii, 5. Διωνεύ-
νης, herilem in modum Oec. x,
10.
- Διέρης,** secundus, dicitur respectu
magnitudinis et dignitatis alicujus
Ag. i, 3.
- Διών,** subigo Oec. x, 11.
- Διχόναι,** sustineo impetum, refisto
Ag. i, 32 : ii, 11. μάλλον, malo
Sy. iv, 11.
- Διών,** in vincula conjicio Oec. xiv, 5.
- Διή,** certe Oec. i, 14. modo Hi. viii,
6. οψέρον τ. n. Oec. xi, 3. πότε
ἢ, qui quæso? Oec. ii, 4. τι—καὶ
ἢ, cum—tum certe Ag. iii, 6. καὶ
ἢτα, itaque Oec. xi, 4.
- Διήλαι,** decipio Oec. x, 3. not.
- Διῆλον ἐν τελλών,** ex multis fit clarum
Sy. ii, 9. δῆλον ὅτι, scilicet Oec.
vii, 19. elliptice ponitur Oec. xvii,
3.
- Διηγήσεος,** concionator Sy. ii, 14.
διηγήσας, peritus concions ad
populum habendæ Sy. iv, 6.
- Διηρόν,** aerarium Ag. i, 18. sc. si iam
Lat. publicum pro ariero dicitur
ap. Lit. ii, 9. ubi of. Graecos.
- Διήν,** vasto, populor Ag. ii, 17.
- Διή τίλοις,** uique Oec. xvii, 10. δὲ
χρίνει, raro Oec. ix, 10. δὲ τίλοι,
aequali spatio Oec. iv, 21. δὲ τίλοι,
per se ipsum, non per alium
Hi. ix, 3. δὲ ἀποχθίσαι γίγνεσθαι,
cum offensione hominum fieri Hi.
ix, 2. syn. τρόπῳ ἵχθεσαι ἄγει §. 1.
Sic Elian. V. H. xii, 31. δὲ στρα-
τῖς τίλοι, in pretio esse, ad g. l. τ. θ.
Peritom. δὲ χαρέσσαι τίλοι τίδες.
δὲ intelligitur in τίλοι Sy. iv, 18.
56.
- Διέβολος,** calumniator Ag. xi, 5.
- Διέγειν περίσσους,** vitam mediocrem
agere Hi. i, 8.
- Διεγύγημαι,** continuo maneo, syn.
διαρίω Ag. i, 4. ἀφίλμως, sem-
per et ubique sum utilis Ag. xi,
16.
- Διεδόναι,** distribuere Oec. xiii, 12.
- Διεδοκτάζω,** discerno, dijudico Oec.
xix, 16. et proprie, ut h. l. dicitur
de speciendo auro et argento.
- Διεδίω,** percurro, de sermone, Occ.
xx, 3.
- Διεδρύνω,** frango Ag. ii, 14.
- Διερέω,** discerno, distinguo, scorfi-
constituo Oec. vii, 26 : ix, 6.
- Διειστά,** vivendi ratio, vietus et cul-
tus Oec. ii, 8 : vii, 19. Διειστάθαι,
degeri Hi. i, 19.
- Διειστάτιον,** locus medium, ubi ho-
mines degere solent Oec. ix, 4.
- Διεισθήσῃ,** diversis locis constituo sc.
confidere jubeo Oec. vi, 6.
- Διεκονία,** ministerium, munus cibi
ministrandi Oec. vii, 41. Διεκόνος,
de servo et ancilla cibos potusque
ministrante Oec. viii, 10. Hi. iv,
2. Διεκονάς, idoneus ad ministran-
dum Oec. vii, 41.
- Διεκόνων,** cedendo permundo Ag. ii,
11.
- Διεκόνων,** ad finem usque audio Hi.
vii, 11.
- Διεκρίνεσθαι πρὸ πάλλους** Sy. iv, 20.
in judicium pulchritudinis se com-
mittere Ag. i, 33. ἡ πάλλος ποτ.
- Διεκωλύων ἐντι,** avoco a re bona Oec.
i, 20.
- Διελύγω,** fecerno Oec. viii, 9.
- Διελίσσων sc. τὸν λόγον,** sermonem in-
termitto Sy. vi, 2.
- Διελλάττων,** reconcilio Oec. xi, 23.
- Διεμάχομαι τῷ μὲν φιλαθῆναι,** repugno,
ne osculum mihi detur Ag. v, 4.
- Διεμένω,** permanere, non violari et
negligi Oec. ix, 14.
- Διενίμω τὸ δίσταν ἴναρι,** suum cui-
que distribuo Oec. vii, 33. Διενέ-
μω, dispensatio Oec. vii, 39.
- Διεπιέσθαι τὸ βίον,** vitam traduco Oec.
xi, 7.
- Διεπίσσω,** pertrumpere aciem et eva-
dere Ag. ii, 12.
- Διεπιέσθαι, perfilarī** Sy. ii, 25.
- Διεπιέσθαι, summō studio elaboro**
Oec. vii, 32. perficere Ag. xi, 7.
- Διεπρέπεται perficio** Sy. v, 9. Διεπρέ-
πεται, facio Sy. ii, 11. τὰ προτίθε-
ται, satisfacio officio Oec. vii, 29.
τρέψαι τοὺς, impetro ab al. Sy. iv,
18.
- Διεπραινόμενος,** perspicue indico
Oec. xii, 11.
- Διεπρέπω,** distorqueo Sy. vii, 3.
- Διεπέττων,** dispono, defcribo Oec. iv,
21 : iii, 3 : ix, 1. 2.
- Διεπυχήσῃ,** muro interposito separo
vel munio Sy. v, 6. dicitur elegan-
ter de alto et eminente nefo, qui occi-
lis impedimento est.
- Διεπίλιον τίλοι,** semper facio Oec. xi,
2. ἀδείρων, continua fruor felici-

tate Ag. i, 37. ἀκαρφόντες, nunquam contemnor Ag. vi, 8. ἀστέντος, semper invictus sum Ag. x, 4.
Διαιτίσμα, afficio Sy. iv, 64. τολλὰ πάντοι, multorum malorum causa exsisto Ag. xi, 6. **Διαιτίσμας επίστημα,** effectus sum erga al. amo aliquem Oec. vii, 38. cf. xxi, 7.
Διαιτήσιμος scilicet χρόνος, verfor, comitor Oec. iv, 13. **Διαιτήσιμη παρέχουσα,** morans afferre Oec. viii, 13.
Διαιρέων εἰ, in aliqua re differre Oec. xx, 5. ἐτούτη επιστημα, praestare alicui re Hi. ii, 2. οὕτη εἰ, τοῦτο. Hi. i, 2. Oec. xx, 16. πρέπει διαιρέσθαι, ad voluntatem conferre Sy. iv, 41. οὕτη παρέχει διαιρέσθαι, facile unus decem praestat Oec. xx, 16. τὰς ψήφους, suffragia ferre Sy. v, 8.
Διαιρέόντος ἡ, secus atque Ag. i, 36. πάλιν, exquisitissime Hi. i, 29. τονδιαιρέσθαι, magis quam reliqui homines, præ cæteris hominibus Hi. vii, 4. παρέτειν, diversam experiri fortunam Oec. xx, 5.
Διαιρέων, dissidentes in rep. Ag. vii, 2.
Διαιρέσιμον, vitio τοῦτο. Sy. iv, 54. corrumpo, de largitionibus Sy. v, 10. e medio tollo, interficio Hi. iii, 8. ψυχήν, mores corrumpo Sy. viii, 20.
Διαιρέσιμον, administro, sub manibus habeo Oec. xiv, 6.
Διαιρέσιμον, seorsim colloco, dispono Oec. viii, 11.
Διαιρέσιλον, ludus litterarius Sy. iv, 23. egregie de hac voce differit Perizon. ad Elian. V. H. iii, 21.
Διαιρέων, docendo efficio τοῦτο. Oec. xiii, 5 : ix, 12. οὕτη εἰ, usum rei docere Oec. xviii, 1. **Διαιρέοντος,** quod doceri potest, scilicet docendo effici potest Oec. xii, 10. Sy. ii, 7.
Διαιρέων, promitto, dare volo Ag. iv, 6. οὕτη iuratis τερψθί, ales equites Oec. iv, 5.
Διαιρέμενος Oec. xi, 25. nos.
Διαιρέμενος, persequor, abiulvo Oec. vi, 1.
Διαιρέων, peragro Oec. iv, 8.
Διαιρέων, edifero, explico Oec. vi, 2. doceo Oec. xv, 13.
Διαιρέων, oratione pertracto Oec. vi, 2. διαιρέσθαι μηδέποτε, in omnibus imitatus est Sy. ii, 21.
Διαιρέμενος, considerate, prudenter Oec. vii, 18.
Διαιρέμενος, recte dispono Oec. viii, 6. 9. de ordinibus in acie bene distinguis

et explicatis:
Διαιρέσιν, diem exigō Oec. xi, 16. Ag. viii, 2.
Διαιρέσις. διαιρέσης εἰναι τοῦτο ἄργεν, scilicet quis est me ducere Sy. iv, 15.
Διαιρέσιν, recte Oec. iv, 25. Διαιρέσιν τοῦτο χρήσαται, abstinentia a divitias Ag. vi, 1. Διαιρέσις εἰ πρότερον γνιδ, τοῦτο Sy. v, 10. Διαιρέσιν διαιρέσθαι, pœnas dare Oec. vii, 31. Διαιρέσιν τοῦτο επιστημα, ulcisci aliquem de te Ag. ii, 29. ἐτούτη διαιρέσθαι εἰς τοῦτο, accusatio non datur a legibus Ag. iv, 2.
Διαιρέσις Ag. v, 1.
Διαιρέσιμον, in gyrum circumagi Sy. ii, 8.
Διαιρέσιν, administrare Oec. ii, 13 : vii, 3. 4 : viii, 10. διαιρέσθαι, rem familiarem administrare Oec. xi, 10.
Διαιρέσιν, pacificor Ag. iii, 5.
Διαιρέσιν, percipio Oec. vi, 1.
Διαιρέσιν, effingo, perfodio Sy. iv, 30.
Διαιρέσιδην, duplico Ag. v, 1. Διαιρέσιδην, duplius Oec. xxi, 3. Διαιρέσιδην διαιρέσθαι, duplo pluris Oec. vii, 41.
Διαιρέσιδην, εο, δι Oec. xix, 3.
Διαιρέσιδην, duo Sy. viii, 9. Ag. ii, 30.
Διαιρέσιδην, currus Sy. iv, 6.
**Διαιρέσιδην, separatum popere Oec. ix, 8. ποιῶν τὴν γῆν καὶ τὸν ὕπερ, separare terram a frutetis Oec. xvi, 14. συγκατέβασμα, seorsim, aliis in locis habete castra Ag. iii, 30.
Διαιρέσιδην, averfor Ag. iii, 1.
Δοκεῖ μη διαιρέσθαι Oec. vi, 11. nos. vi. deo mihi, puto Oec. ii, 1. διαιρέσθαι μη διαιρέσθαι, illa arbitrator a nobis taeta esse Oec. xv, 6. διαιρέσθαι, existimari Oec. i, 17. putare Oec. vi, 16. c. dat. pronominis et finalis accus. participij ibid. διαιρέσθαι εἶδες μου, viri spectate probitas et magnæ auctoritatis Hi. ii, 1. διαιρέσθαι pro tamen Oec. iv, 3. vid. L. Bos. Exercit. ad Luc. A. A. xvi, 23.
Δοκιμάων, specchio, exploro, probabo Oec. iv, 8 : vi, 13. Ag. vi, 2 : xi, 10.
Δοκιμός, probatus, eximus Oec. iv, 7. lectus, egregius Ag. i, 24.
Δολοχέμενος, qui sexies curriculo stadium emetitur Sy. ii, 17.
Δέξα οὐ, existimatio hominum de te Oec. ii, 4. δέξατο λαμπτέα ἀναλαμπάντη, gloriam fibi vindicare, magnifice de te sentire Hi. ii, 15. δέξατο γαλάνην περιλαβών, ridiculam opinionem addere Sy. iv, 8. Δο-**

Ἑρῶ δῶν οὐδείσας τηνὸς ὅτες de felicitate nonnullorum opinionem concipio ex rebus sub oculis carentibus Hi. ii, 3.
 Δομφοῖς, tuor, satellitis munere ap. aliquem fungor Hi. iv, 3. Δομφό-
γος, satelles, corporis custos Hi. v,
4.
 Δουλέως, sub potestate meam re-
digo Ag. vii, 7.
 Δραστήριος, fugio Ag. i, 23.
 Δρυμός, saporem habens acrem et
pungentem Hi. i, 22.
 Δύναμις, valeo, praestare possum, f.
efficio, praesto Oec. v, 1 : vii, 28.
30.
 Δύναμις τῆς αἰσίας, zedium vis et na-
tura Oec. ix, 2. Δύναμις, copiae
Ag. i, 16. τῆς δύνατος Oec. vii,
11. not.
 Δυνάστερος, qui non facile decipi
potest Ag. xi, 12.
 Δυνατοῦσιος, qui difficile patet in-
fidilia Ag. vi, 7.
 Δυνάριος ἀφεδώνιος, infano rei vene-
reare amore capti Oec. xii, 13.
 Δύνατος, equitatu minus idoneus
Ag. i, 15.
 Δύνατος, multis difficultatibus impe-
ditus Oec. xv, 10.
 Δυνάτος ἔχων, difficulter solvi posse
Oec. viii, 13.
 Δυνατός, ad quem difficilis patet
accedere Ag. ix, 2.
 Δυνατός, inconcinnne
collocatum est Oec. viii, 15, 16.
 Δυναχός, gravis, molestus, fyn. φοβε-
ρός Oec. viii, 6. Hi. i, 36.
 Δύνημα, donum Hi. viii, 4.

E.

Ἔδα, ἡτα λὰ, λὰ pro ἄ, Hiero i, 14.
 Ἔξη, missum facere Sy. vi, 8. τὰ ἀλ-
λόρια, relinquere, non eripere res
aliennes Ag. xi, 8. cf. Persson. de
hac voce ad Aliani V. H. ii, 38.
 ἕπερνα μάστιχας, quibus licet ot-
ari, qui non prohibentur otari Oec.
xx, 19.
 Ἔαρ, ver Oec. xvi, 11.
 Ἔγγεια, τὰ Sy. iv, 31.
 Ἔγγιγνοσκόντων, excitari ab ali-
quo Oec. xxi, 6.
 Ἔγγρητος ἡτα τῷ θεῷ, propius ac-
cedere ad naturam divisam Hi.
vii, 4.
 Ἔγνωτος τῷ, accuso Hi. v, 4. Ag.
iv, 1. Ἔγνωτος, crimen Oec. xi,
3.

Ἔγνωτος, inclino Ag. i, 32. dicoit
de militibus, qui in acie pedem re-
ferunt. Sic etiam fere dicunt Latini
aciem inclinatam. Ἔγνωτος τῷ,
me accino ad aliquem Sy. iii, 13.
 Ἔγνωτος, pulvere perfundor, quad
facere inuctatores fabebant Sy. iii, 8.
 Ἔγνωτος χειρατος, abstinentia a
divitias Ag. iv, 3. ἀφεδώνιος, tem-
perantia in voluptate venerea Ag.
v, 4. Ἔγνωτης, potens, qui cu-
piditatem animi in sua potestate
habet Oec. ii, 1. γίγνεται τῷ, in
meam redigo potestatem Hi. v, 2.
 Ἔγνωτος, laudatio Ag. x, 3.
 Ἔγνωτος, gladius f. pugio Ag. ii,
14.
 Ἔγνωτος, in manus tradō, porrigo
Oec. viii, 10. alterius potestati
committo Ag. iii, 2. 3.
 Ἔγνωτος ἀθέτος τῷ στοῖβος Sy. ii, 26.
dicitur de iis, qui magnos cyathos
uno tenore exhausti, et ad sa-
tietatem usque potant. Sic Antos.
Liber. fab. 24. v. Perizon. ad Elen-
ian. V. H. i, 4.
 Ἔγχοντα, anchusa herba Oec. x, 2.
7. not.
 Ἔγχωτος, σὸν ἐγχωτοῦ, fieri non pot-
est Oec. viii, 16.
 Ἔχομα, cibus Hi. i, 23.
 Ἔχοντα, cibus Hi. i, 19. Ἔχοντα,
ad vescendum aptus Oec. vii, 36.
 Ἔχοντα, lubens, alacer Oec. xxi, 3.
 Ἔχοντα, studium laboris Oec.
xxi, 6.
 Ἔχοντας, ultra, spente sua Ag. i,
38.
 Ἔστω, soleo v. n. Hi. i, 30. Oec. iv,
13.
 Ἔστω παρηγόν, confuetudine et ex-
ercitatione reddo idoneos ad toler-
andum Oec. v, 4. Ἔστω, soleo,
confuevi Oec. xi, 14.
 Ἔστρος, pro γίνεται, de sexu Oec. vii,
26. cf. Vidor. Var. Let. ix, 22..
 Εἰ, num? Oec. xii, 17. οὐ—ἴ εἰ, u-
trum—an Oec. x, 3. 5. pro ἔτει
Oec. viii, 21. Sy. ii, 17 : viii, 24.
 Ag. vii, 7. οὐ εἰ, etiam Oec. i, 5.
 οὐ μόνο γε γε, nisi certe Oec. i, 13. οὐ
 μόνο—ἄλλα, nisi—certe Ag. v, 4. οὐ
 μό, nisi, e. ind. fuit Oec. viii, 17 :
 ix, 14. οὐ—έτει, five—five Oec.
vii, 27.
 Ἔστω, imago, simulacrum Sy. iv,
21.
 Εἰ, hactenus, scatis de hac re dictum
puto Sy. ix, 53. 57 : v, 5.
 Εἰσαγωγή, pingendo formam ex
primo Oec. x, 1. comparo, parom
X 3

- judico, similitudinem duorum pluriumve ostendo Sy. vi, 8. conjicio,
 opp. ιδίων Ag. v, 6. Sy. viii, 10.
 i. e. σκότων Sy. vi, 8. *not.*
Eἰσῆν, temere, sine ordine Oec. xx,
 28. temere, inconsulto Oec. ii, 18.
 fine causa idonea Ag. ii, 7.
Eἰσέτε, ut fieri solet Sy. i, 7. uti cuiusque dignitas et necessitudo postulabat §. 8. fit verosimile Hi. i, 2. sequitur ut Sy. viii, 26. **Eἰκότες**, non temere Oec. xvii, 15.
Eἰκὼν, similitudo, comparatio Oec. xviii, 15.
Eἰπι. *Iovi*, licet, potest Oec. i, 4 : ii,
 15. Sy. iv, 59. διάματά τοι pro διά-
 ται Oec. vii, 21 : ix, 3. *īnai abun-*
dat Oec. ix, 2. v. n. Ag. x, 2. τὰ
 ἄντα σύντα, omnis res familiaris
 Oec. ii, 3. τὰ δύνα τηνάναι, vera
 dixisse Sy. iv, 46. τῷ δρει, vere
 Oec. ii, 9.
Eἰργα *in τὸν λεῖον*, templis arceo Hi.
 iv, 5.
Eἰργνατὴ γέγα, quae in pace suscipiuntur Oec. vi, 1. *ἰαντῆμα*, pacis ar-
 tes Oec. i, 17.
Εἴς *Ιανεῖν*, singuli Oec. viii, 7. Ag.
 vii, 1.
Εἰς *καλὸν*, opportune, in tempore Sy.
 i, 3. ἐτις καλὸς βίος, vita honesta
 Ag. ix, 1. μᾶλλον τις τὸ διοι, utilius
 Hi. xi, 1. τις γῆρας, ad senectutem
 usque Sy. viii, 18. τις τῶντο, hac in
 re Oec. xviii, 1. τις δέρη ἀφινι-
 οῦν, intra telorum jaictum perve-
 nire Ag. ii, 11. τις τὰς δάκτυλα φο-
 riatis, de plantatione arborum alia-
 rum Oec. xix, 12.
Εἰσαγγελλων v. n. Sy. i, 11.
Εἰσανθισ, in posterum Sy. ii, 7.
Εἰσηγούσαι v., alicuius rei auctorem
 esse Hi. ix, 10.
Εἰσφέρειν *χρήματα*, pecunias conferre
 ad usus publicos Hi. ix, 7.
Εἰσφρεδε, pensio Oec. ii, 6. illatio re-
 rum in domum, que fit a patresfa-
 milias Oec. vii, 40.
Εἰστε, κάθεα fiscine? Oec. ii, 4.
 'Ετι δυοῖς τοῖσιν εὐδιδεῖσιν πανθάνον-
 ται, his duabus rebus dicto audiuen-
 tes esse discunt Oec. xiii, 6. *ταῦτα* τὸν
 ψυχὴν, ex animo, toto pectori et
 tota mente Oec. x, 4. *ταῦτα* ἀ-
 σπερνούν, reknovere Oec. xx, 11. *ταῦ-*
τα, propter, v. n. Ag. ii, 8. *ἴτι δοι*, qui-
 bus de causis Sy. iv, 10. *ἴτι ἀρίστου*,
 a prandio Ag. ii, 18. *ταῦτα*, 2
 pueris, ab inuite seitate Oec. iii, 1,
 10. *ταῦτα*, post haec Oec. ii, 1.
ταῦτα λεπτῶν, deinceps Sy. iv, 57.
- Ιε ἴωρίας, e regione, ex adverbio
 Hi. vi, 8. *ταῦτα καλῶν καὶ δικαιῶν*,
 honeste et juste, honesta et justa
 ratione Oec. vii, 15. *ταῦτα τοῦ* ἡ-
 πεῖται, nobis aequalem esse, con-
 ditione a nobis non differre Hi.
 viii, 5. *ἴτι τροίποι*, promte Oec.
 xiv, 3. *ταῦτα δονατοί*, pro virili
 parte Oec. vii, 11. *ταῦτα τοῦτα τοῦ* ἀ-
 δελνούν *ταῦτα τριπάνων σχέλων*
 Sy. iv, 57. *nota*, *in Epistola ad*
Schæferum.
Ἐκατονταλεῖον, centuplus, centies
 plures Oec. ii, 3. *seq. gen.*
Ἐκβάσιν, de navi egredior Oec. xxi,
 3.
Ἐκπαγχάζω, effuse rideo, cachinnum
 tollo Sy. i, 16.
Ἐκπανθίζω Sy. i, 4.
Ἐκπανθότα, præcepis in caput defilie
 Sy. ii, 11.
Ἐκπλήσσων *ταῦτα*, exige tributa
 ab al. Oec. iv, 9.
Ἐκπλέοντος, migrare, alveum relin-
 quere Oec. vii, 38. *ἰαλώτης*, inter-
 ire, deficere Oec. vii, 19. *ἰαλώτης* τι,
 deest mihi aliquid Oec. vii, 28.
Ἐκπολὺλος Hi. xi, 3. *sic dicentur o-*
mnia, quae hominum admirationem
excitant: quemadmodum διὸς pro-
 priè terribilem significat, deinde au-
 tem dicitur de eo, quod per excellen-
 tiā suā est ἵππωντος. v. *Peri-*
zon. ad Ἰλίαν. V. H. i, 1.
Ἐκπίνειν, exire, de calculis Sy. v,
 10.
Ἐκπλάνετος. *ἰατλαγῆς* οὐτὸν τοῦ ἱεροῦ,
 amore captus Sy. iv, 23.
Ἐκπλάνετος *ἀνίσχεται*, fugio adspicuum
 alicuius Sy. iv, 52. γίγνεται, morior
 Ag. xi, 15. *ἰατλάντης* *ἰατλόν*,
 singulis suo loco distinctis Oec.
 viii, 20.
Ἐκπονεῖν, elaborare, diligenter facere
 Ag. xi, 9. laborando et corpore
 exercendo cibos digerere Oec. xi,
 12.
Ἐκπονητός, cum exercitu exeo, ut
 bellum inferam Ag. vii, 7.
Ἐκπίνειν, *ἰατλαγῆς*, porrectus Sy. iv,
 31.
Ἐκράνειν *τίτανα* Hi. vii, 11.
Ἐλαία, olea Oec. xix, 13.
Ἐλαΐνειν, imperum facere, *de agitatu*
 Ag. ii, 3.
Ἐλάγχων, erroris convincere, refutare
 Oec. x, 8. Sy. vi, 5. 'Ελαγχόνται,
 ita ut cum reprehendere vel erroris
 convincere vello videatur Sy. iv,
 2.

- 'Ελεύθερος, ingenuus, liberalis : μέχ-
ριος Sy. ii, 4. Ζών Oec. vii, 1.
- 'Ελευθερία, in libertatem vindico Ag.
i, 33.
- 'Ελλάσιν, abesse, opp. παρῆναι, ad-
esse Hi. i, 28. Ιλλήσιντον τὸν ια-
νῶν, quae non sufficiunt ad usum
necessarium Hi. iv, 8.
- 'Ελεός, palus, locus paludosus et uligi-
nosus Oec. xix, 6.
- 'Εμβάλλειν τινά, s. τινα, irrue in Ag. i,
29. 31. φυτόν, plantam demittere
in terram Oec. xix, 2. eodem loco
conjicere, confundere Oec. viii, 9.
επαλίας τῷ στόη, sarcum adhi-
bere ad fruges Oec. xvii, 12.
- 'Εμβαστίνειν τὸν α. Sy. iv, 27. λόγων τίνων
ψυχής ιμβαστίνειν ἄρτον ἀν' αἰρεῖν
ει καὶ ἀρτον τινῶν βλαστάνειν παρ-
στὸν Himerii Orat. iv, 4. p. 462.
- 'Εμβαθύδειν τινά τὴν οἰκουσόντιν εἰδεῖν,
ju-
stitiam docere aliquem Oec. xiv,
4.
- 'Εμβάνειν τὰς συνδατούς, manere in in-
duciis, eas religiose servare Ag. i,
11.
- 'Εμπαλλο, inversa ratione Hi. iv, 5.
- 'Εμπατῶν τὸν ἵππον, jusjurandum ser-
vare Ag. i, 12.
- 'Εμπατός, peritus Oec. iv, 1 : xvi, 5.
- 'Εμπατόπλακα, satior Sy. iv, 37.
- 'Εμπατῆς τι Sy. iv, 15. n.s.
- 'Εμπατῶν τινα, docendo efficere Oec.
xv, 1. commovere, persuadere
Oec. xxi, 7.
- 'Εμπατίνατο, merces Hi. ix, 11.
- 'Εμπατίξια, mercatura Hi. ix, 9. "Εμ-
πατός, mercator Oec. xix, 27.
- 'Εμφανῆν τὸν ἴτιζον, declaro ali-
quem perjurum Ag. i, 12.
- 'Εμφανῶμαι, innasci Hi. i, 31 : ix, 8.
- 'Εν φίλαι, inter s. apud amicos Oec.
xi, 8. In modō τοῦ π. π. Sy. iv, 4. In
χαλέπῃ, opportunum esse Ag.
ii, 3. In ὅμιλοις αὐτοῖς π. π. Sy. iv, 25.
In τάντα λοτοῦ, in te omnia sita
sunt Oec. vii, 14. In δέλαις ἡμέραι,
armatum esse Hi. x, 6. 7. In χά-
ρην δόκον, gratificari Oec. viii, 10.
In αὐλαῖς μαθάδαι scil. τῷ αἴλαι, ope
tibiarum disco tibia cantare Oec.
ii, 12. In Καρ. ad Corinthum Ag.
vii, 5. In τούτη, ex hac re Hi. viii,
4. In αἵ, propter quas, quo nomine
Hi. viii, 6.
- 'Εμπαχχος, pauper Sy. ii, 19 : iv, 64.
- 'Εμπατίνατο, conam aliquo Oec. iii,
1.
- 'Εμπάτη, penuria, egestas Oec. viii, 2 :
xx, 21. Sy. ix, 36.
- 'Εμπίστης τούτη τι, non recte agere, ita
- ut nonnulla possint desiderari Oec.
ii, 6. Hi. ix, 2, 4.
- 'Εμπίχται, licet Hi. iv, 9.
- 'Εμπίστημι, dedo, trado Ag. ii, 18 : vii,
6.
- 'Εμπότη, domi Oec. vii, 2 : xi, 14. "Εμ-
πότη, domo foras Oec. ix, 5.
- 'Εμπύκτη, domum deferre Oec. viii,
22.
- 'Εμπύρη, infidiae Hi. iv, 3. Ag. xi, 5.
- 'Εμπύρης γῆ s. χάρα, terra egregie cul-
ta Oec. iv, 8. 15. laboriosus, occu-
patus, opp. otiosus Hi. ix, 8. οὐ τὰ
οὐδὲ θάμνοις οὐργαὶ ἵχοις, si res tuas
privatas solummodo bene constituta
habeas. dicitur pr. de agris, quē
coluntur, ut inde lucrum redeat, de-
inde de aliis, quae ita constituta sunt,
ut fructus inde capi possit Hi. xi, 4.
ad aliquid efficiendum idoneus Ag.
i, 24.
- "Εμπύρη—Ιστε Η, hic, illuc, s. apud
alios—apud alios Oec. iii, 4.
- "Εμπύρης ὑπὲρ ἱροτος, amore capti Sy. i,
10.
- "Εμπύρημα, consilium, artificium Oec.
xx, 24.
- "Εμπύρην Ηδε, iter, quod anni spatio
conficitur Ag. ii, 1. Καν' Ιμπύρη,
quotannis Oec. iv, 6.
- "Εμπύρην, infuso Sy. ii, 18.
- "Εμπύρη, habito, incolo Oec. iv, 10.
13.
- "Εμπύρη, cogito Oec. xviii, 9.
- "Εμπύρην. Ιμπύρην, τις τὸ ίχον, qui
summa contentione in negotio et
laborre versatur Oec. xxi, 9.
- "Εμπύρη Ηδε, locus praincipius, hono-
ratus Oec. iv, 8.
- "Εμπύρη, infrico, de fuso Oec. x, 2.
- "Εμπύρηχάντα Σπαραγή, thesaurum nan-
ciscor Ag. x, 1.
- "Εμπύρην, visum quod dormienti offer-
tur Sy. iv, 49.
- "Εμπύρημα Ιμπύρημα ἀνθρώποις, excito
studia hominum Hi. ix, 11.
- "Εμπύρην ἔμβριον, imbrez nimii et in-
tempetivi Oec. v, 18. φυτὴ Ιμπύρη,
fuga ingens Ag. ii, 4.
- "Εμπύρη, Ιμπύρης τὸν Ιμπύρην Oec. xi,
18.
- "Εμπαρατάνω, rem male gero ab insci-
tione Oec. iii, 13.
- "Εμπατίνω, transeo Ag. ii, 2.
- "Εμπαταποδίζομαι, in servitudinem redi-
do, idem quod ἀνθρωποδίζομαι Sy. iv,
36.
- "Εμπαταποδίζων θεὸν τὸν τραχαῖνον, splen-
dore regni externo decipi et perpe-
ram de rei natura judicare Hi. ii,

- 'Εξαπτόν, repentinus Hi. x, 6.
- 'Εξαίρεσαι et iέργοντάμαι θιᾶς,
deos placo Oec. v, 3. 19. not.
- 'Εξαύτιον χρήματα λαζανά, tantum o-
pum habeo, quantum sufficit ad
reddendum Hi. viii, 12.
- 'Εξαύλησι, affimilo Hi. i, 38.
- 'Εξίσω, prohibeo Oec. iv, 13.
- 'Εξαίργη, erroris convinco Oec. ii, 9.
- 'Εξαίτιον τοῦ φάλαργος, ordines aciei
explico Ag. ii, 11.
- 'Εξεργάζομαι, perficio Hi. ix, 2. stu-
diose mea efficio Sy. iv, 61. χά-
ρος, fundos exculo ita, ut nihil
desideretur, Oec. x, 26.
- 'Εξιστι, licet c. dat. et accus. v. n. Hi.
ii, 8. c. accus. et inf. Oec. viii, 21.
similiter conseruit ἵτη, licet Oec.
xiii, 9. ἵτη, cum licet Ag. ii, 12.
δοκεῖ ἵτη εἰ, quasi id tibi licet
Oec. ii, 7.
- 'Εξιστέω, exploro Oec. ii, 1 : xx, 14.
- 'Εξίστησι παιδίδαι, lustrare, recen-
sere Oec. iv, 6. 'Εξιστεύομαι, ex-
plorandi et inquirendi peritus Oec.
xii, 19.
- 'Εξυγίαναι, doceo Sy. iii, 2.
- 'Εξει τοῦ σώματος, corporis habitus
Oec. vii, 2.
- 'Εξισταμαι δια, via alicui cedo Sy. iv,
31.
- 'Εξιστηλος, fugiens l. c. evanidus, de
coloribus Oec. x, 3.
- 'Εξιστορία, extraho plane, αὐθαύνει
Oec. xx, 29.
- 'Εξιστίλιος, consuetudinem habeo Ag.
xi, 3.
- 'Εξιστορία, similitudinem refero Oec.
vii, 32.
- 'Εξαργήσω, irrito, iratum reddo Oec.
xvii, 15.
- 'Εξαρπέω τολλάς ἕργον παιδίδαι τοῦ
σκοτεινοῦ εἰ, multorum studium ex-
cito aliiquid inventiendi Hi. ix, 10.
- 'Εξαρένω, effodio Oec. xix, 4.
- 'Εξασιας παρχω ἀτίναι, copiam fa-
cio abeundi Oec. v, 6.
- 'Εξαφάνιω, pertexo, telam absolvo
Oec. vii, 34.
- 'Εξει, foris, opp. lv r̄γ̄ οινίq Sy. iv, 37.
τὰ ἵτη, res externae, quae extra do-
mum sub dio sunt peragendae Oec.
vii, 30. si ἵτη, alieni, opp. τοῦ συ-
νοῦ; Oec. x, 8. ἵτη τοτε, præter
illa Hi. i, 7.
- 'Εγιν, a vero non abhorret Oec. v, 1.
- 'Επαγάλλεμαι ἵτη τοι, gloriar de ali-
qua re, honori duco mihi Oec. iv,
17.
- 'Επάγω μεθμιν, induco rhythnum Sy.
ii, 22. 'Επάγματα μερήματα, produ-
- eo testimonia Sy. viii, 34. ιδεῖσι,
familibus utor Oec. xvii, 15. 'Επα-
γματα ἓπει τρέπει: conductere, prod-
eße Oec. xiii, 9.
- 'Επανίν, præmio afficere Oec. ix, 14.
hoc senju fāpe occurrit ap. Demosth.
τριῶν οντάπανος: τὸν αλλον Sy. i, 7.
dicuntur ii, qui ad eonam vocati
ire nollent. διερβαντεῖσιν έπανίν,
τόνον παλᾶς et familia. Lat. gratia
est. Plaut. Menestheus. ii, 3, 36. ad
q. l. vid. Cæsarion.
- 'Επανίρημαι, incitor Oec. xiv, 9.
- 'Επανίσσομαι, ausculto Oec. ix, 1.
- 'Επαλάσσω Oec. xviii, 5. not.
- 'Επαράν τὴν γῆν, terram accumulo
Oec. xix, 11.
- 'Επαρέχομαι, redeo ad, repeto Oec.
vi, 2. lv πιθαλάτιος έπαναλθεῖ Ag.
xi, 1. not.
- 'Επαρχος, suppedito, præbeo Oec. ii,
8. Sy. iv, 43 : viii, 26. ἀλλαγμα-
tis εἰ, mutuo se juvare Oec. v, 14.
- 'Επαρθέω, venustus, jucundus, qui
placeat Sy. viii, 15. 18. Hi. i, 15.
- 'Επαρχος, adaugeo Oec. vii, 43.
- 'Ερι, quis, eam v. ap. Oec. xi, 12.
ἴτινει, quia unque, postquam
plane Oec. i, 11. ἵτη—η, præter-
tim cum Oec. vii, 6. 'Ερανη, ita,
ideo Hi. vii, 9. tamea περι πατεῖσι.
Oec. i, 18.
- 'Εργα τέρρα, omnia sustineo Sy.
viii, 1.
- 'Εργαζέσθω, cupio nocere Sy. v, 6.
- 'Ετι 1) c. gen. ιρ̄ φάστ, nostra me-
moria Ag. ii, 9. ἵτη στράγγον θάνατον,
ordinibus in versum porrecta ince-
dere, per feries procedere Ag. i, 25.
ἵτη Φρυγίας, in Phrygiam Ag. i,
16. ἵτη τοῦ ἀρχοντος, id imperio
esse, imperium tenere Ag. i, 37. ἵτη
intelligitur Ag. ii, 9. 2) c. dat. ἵτη
ἀσένη, fallendi causa Oec. xx, 13.
ἵτη σοφία, sapientiae discenderet causa
Sy. i, 5. ιρ̄ ὡς λάτιστα πτώσεως,
quo plura fibi acquirant Sy. iv,
35. 3) c. accus. ἵτη τοῦ ἔργου,
igneum petitum venio Oec. ii, 15.
ἵτη θίας, ad speculum Oec. viii,
11. ἵτη στένη τολίο, ad frumentum
advehendum navigo Oec. xx, 27.
άντι τοῦ τολίο, fere, plerunque
Oec. iii, 15. ἵτη intelligitur Oec.
xix, 2.
- 'Επιθυμηται, infidile Hi. i, 38. 'Επιθυ-
μητάμεναι, odio et infidis obnoxias
Ag. viii, 1.
- 'Επιτίμω, nuptias Oec. vii, 35.
- 'Επιδύμη, specimen artis Sy. vi, 6 :
viii, 3.

- 'Επειδην, declaro Oec. iii, 1. 2 : x,
1. ιπειδηνωματα και δυνατη, qualecun-
que spectaculum exhibeo Hi. i, 13.
Έργον βασιλεως, regis facinus edo
Ag. i, 37.
'Επειδησ τηδη, τωνη, nihil praecipui
facere Oec. xxi, 10.
'Επειδησ, in patriam redeo Sy. iv,
31.
'Επειδημη, proficio Oec. iii, 10. bene
procedo, incrementum capio Hi.
ix, 7. τηδη ληφθειν, summan bellii
permitto Ag. ii, 30. 'Επειδησ, in-
crementum Oec. xx, 23. Hi. i, 18.
'Επειδησ, satis, syn. δημόσιον Oec. ii,
1. valde commode Oec. xi, 25.
'Επειδησ, invado Oec. iv, 5.
'Επειδημη, concupiscentia Hi. i, 23.
'Επειδησ, necessarius, quod in aliud
tempus differri non potest Oec. v,
4. τηδη ληφθειν, excellentissi-
ma et praecipua in quadam arte
Oec. xv, 11. τηδη ληφθειν, loca ma-
xime opportuna Oec. xx, 9. Hi. x,
5.
'Επειδημη, cognomen Oec. xi, 4.
'Επειδησ, opem fero, remedium ad-
hibeo Oec. xvii, 13. Ag. vi, 7.
'Επειδησ, remedium Oec. xvii,
13. 'Επειδησ, auxiliator Ag. xi,
13.
'Επειδησ, sublevo Oec. xi, 10. al-
levo Oec. xvii, 13.
'Επειδησ, τηδη αι ίσω την τοντα λε-
χαριας γίνεται, priusquam ex ejus
imperio et ditione egressus sit Hi.
vi, 13.
'Επειδησ φίλη, amici recens acqui-
sti, opp. τωνη δεχάσαι Ag. i, 36.
'Επειδησ Sy. ii, 22.
'Επειδησ, ἀλλάλων, impedire Oec.
viii, 4.
'Επειδησ, opus quod alicuius curse
est mandatum Oec. v, 6.
'Επειδησ, negotium, opus Oec. iv,
4 : vii, 37.
'Επειδησ, curator Oec. iv, 7 : xii,
14.
'Επειδησ, μη etc. fedulo facio ne
Oec. xi, 17.
'Επειδησ τηδη ἀλλαζειν, abstineo ad in-
juria Oec. xiv, 7.
'Επειδησ, animo concipio, animo agito
Hi. ii, 2. Ag. i, 36.
'Επειδησ, pejero, jusjurandum violo
Ag. i, 13.
'Επειδησ, immittit Sy. viii, 10.
'Επειδησ, superlex, vasta Oec. iii, 2 :
ix, 6.
'Επειδησ, objurgo Oec. xiii, 12.
'Επειδησ, inaato, sum in superficie
Oec. xvi, 13. 'Επειδησ, in super-
ficie agri, flach, nicht tief Oec. xvi,
14 : xix, 4.
'Επειδησ εφθειλατη, oculi exerti,
qui non intus latent Sy. v, 5.
'Επειδησ, infamia, turpis Oec. iv, 2.
'Επειδημη Ag. i, 27.
'Επειδητηρια, inspicio Oec. vi, 14.
'Επειδηψις, inspectio Oec. viii, 15.
'Επειδητηριο, inspectare, de medico Oec.
xv, 9. ιπειδητηρια, confidero Oec.
iii, 14.
'Επειδητητη, irrideo, jocor Sy. i, 5 :
viii, 4.
'Επειδητητης τηδη τηδη Sy. vii,
4. mot.
'Επειδητηριο, praefectus f. gubernator
navis Oec. xxi, 3. praefectus ope-
rariorum ib. 9.
'Επειδητηριο, δηρον, artibus praefan-
tissimi Hi. ii, 2.
'Επειδητηριο, rei peritus Oec. ii, 16.
ιπειδητηριο, peritus, melius
Oec. iii, 14.
'Επειδητηριοι τηδη χαρα, adeo regiones
Oec. iv, 13.
'Επειδηχη τηδη πέλατη, robur addo Oec.
xi, 13.
'Επειδηχη, res ad vitam necessaria
Oec. iii, 8. ιπειδηχη, necessarii,
cognitione conjuncti Oec. xi, 23.
γάμη, nuptiae commodes Sy. iv,
65.
'Επειδηχη, instituo, institutio certis
utor Oec. xi, 7. Ag. vi, 5 : ix, 3.
exerceo Oec. xx, 22. και τηδη πέλατη
οι επειδηχη, διλατη γέρατη λεπτη,
neque vero jocis sed moribus gra-
tiosum se reddere solebat Ag. xi,
11.
'Επειδηχη τηδη δικη, δέξια, poenam,
qua dignus est, repeto ab aliquo
Oec. xii, 19. δικη, ulciscor, poenas
sumo Ag. ii, 29. 'Επειδηχη, a-
dotivo Ag. ii, 2.
'Επειδηχη τηδη, criminis do, reprehen-
do Oec. xi, 24.
'Επειδηχη τηδη, aliquid alterius fidei
et curse permitto Oec. i, 3 : iii,
12. rem dijudicandam permitto
Sy. iv, 21.
'Επειδηχη τηδη λόγοι et τηδη λόγη,
aliquid sermone leviter trahio, per-
curro Oec. xv, 1. 6.
'Επειδησ, villicus, cui administratio
agri commissa est Oec. xii, 3 : xxi,
9. Hinc λεπτηριον, villicum esse
Oec. xii, 8 : xiii, 1. et λεπτηριο-
ντης, ad villici munus subeundum
aptus Oec. xii, 3.
'Επειδηχη, nanciscor τηδη τηδη Oec.

- xii, 20 : ii, 3. τέλειος ἴστινχόντα,
civitas obscura Ag. i, 3.
- *Ἐπίφανής, clarus, illustris Sy. viii, 7.
- *Ἐπιφάνιματι τὸ ἔργον, servis opus
facientibus supervenio Occ. xxi,
10.
- *Ἐπιφόνεος, invidiosus, invidise obno-
xius Sy. iii, 9.
- *Ἐπιφλονοῦθεος θάλασσας, venationi va-
care Occ. v, 5.
- *Ἐπιχάρης, gratus Occ. vii, 5. 37.
Hi. ix, 4.
- *Ἐπιχίος, affundo Occ. xvii, 9.
- *Ἐπιχυρίων, conor Occ. x, 8.
- *Ἐπιχώρην, patrium institutum Ag. v,
4.
- *Ἐπιψιδάζω, irroto, guttatum infundo
Sy. ii, 26.
- *Ἐπομαι, pareo Occ. iv, 19. affequor
mente, intelligo Occ. xi, 13.
- *Ἐπομίδωτος, contumeliosus Sy. viii,
19. 34.
- *Ἐπονερία, cognomen Sy. viii, 9.
- *Ἐποφίλον φίλον, adjuvare, suppedi-
tare Occ. vi, 9. 13.
- *Ἐράσμος, amabilis Sy. viii, 36.
- *Ἐραστὴ, amator, ὄφ. τοῖς παιδίοῖς
σει λαμπτεῖ Sy. viii, 32. τῷ φίλῳ,
amicitiæ cupidus Ag. i, 19.
- *Ἐρῶ τοῖς παλλά, rerum honestarum
avidus sum Ag. iii, 1. δέξει, glo-
riæ studio flagro Ag. xi, 9. γνι-
θει, vehementer cupio fieri Occ.
vi, 12. ἵστοθεῖν τοῖς, aliquicis a-
more captum esse Ag. y, 4. λε-
πτος τοῖς παλλά γνιθεῖ, cupidus
inclarendi Ag. x, 4.
- *Ἐργάζομαι, opus facio, de servis Occ.
iii, 4. labore viëtum quæro, quæ-
stum facio Occ. i, 16. 21. 22. a-
griculturam exercere, agrum colo,
syn. γεργύν Occ. vi, 11 : iv, 10.
15 : xvi, 1, γῆν, agrum colo, scili-
et fodiendo, arando, purgando, semi-
nando, plantando Occ. i, 8. τὰς τιχ-
νας, artes exerceo Occ. xviii, 9 :
xx, 14. hinc ἐργάζομαι, sc. τὰς
τιχνας, sunt artifices, opifices Occ.
v, 8. ἀντρίμας, artes exerceo Occ.
iii, 16. δέξει τοῖς τρόφοις, laborando
lucror ea, quæ ad viëtum suffici-
unt Occ. xv, 10.
- *Ἐργασία τῆς γῆς, terra colenda est
Occ. v, 14. αἱ δὲ τῆς ὑπαίθρου ἐργα-
σίαι, opera rufica, quæ fiunt sub
dio, ut arare, sementem facere, plan-
tare, pascere etc. syn. διαιθρα ἐργα-
σία, Occ. vii, 20. ἐργασία, exercitatio,
occupatio, syn. βιοτια, vita institu-
tum Occ. vi, 8. 9. τῆς λεθῆς, ve-
ris confusio Occ. vii, 21.
- *Ἐργαστῆς, operarii, qui opus faci-
unt ruri Occ. v, 15 : xiii, 10: xx,
16.
- *Ἐργατίκη, officina Ag. i, 26.
- *Ἐργάτη, agriculte, opere Occ. iv, 9:
xxi, 10. ἡ χώρα, ruri opus facien-
tes Hi. x, 5. τοῖς τιχνας, qui artes
exercent Occ. iv, 1.
- *Ἐργον, munus, materia, in qua tra-
ctanda versatur ars aliqua, Ἀριστοτῆ-
λος dicitur ὑπεριένος Occ. i, 2. οὐργό.
ἔργα, opera rustica Occ. iv, 10 :
xx, 5. τὸ ἔργον στρατεῖα, prohibi-
teri, quo minus fiat opus ruri Occ. v,
13. ἔργα τὰ κατ' ἄγρον, opera
rustica Occ. xii, 15. ἔργα τῆς γεωρ-
γίας, munera agriculturae Occ. xv,
9. ἔργα τὰ ἴδια, domestica negotia
Occ. vii, 23. ἔργον, perfume Occ.
vii, 6. munus, officium Occ. vii,
14 : xx, 6. Ag. vii, 1. Sy. iv, 57.
res, de victoria Ag. ii, 5. ὄφ. λόγγη
Ag. xi, 9.
- *Ἐργία, solitudo, locus vacuus ab ho-
minibus Hi. vi, 4. solitudo, locus de-
fensoribus defiliatus Occ. v, 6. νολ-
μίον, locus ab hostiis vacuus Ag.
i, 29.
- *Ἐργος φυλακῆς, praefidio destitutus
Ag. ii, 19.
- *Ἐργαζόμενη χώρα, regio deserta Ag. i,
20.
- *Ἐργάζομαι τοῖς δεκταῖς, contendeo de
regno Ag. i, 5.
- *Ἐργον, lana Occ. vii, 6.
- *Ἐργασίαι, justa oratione aliquid per-
sequor Occ. xi, 23.
- *Ἐργομαι, interrogō Occ. xi, 22 : xv,
1.
- *Ἐργον, ἕργον τὰ λαὶ τρέγυματα, perii,
actum est de rebus meis, ἡ. e. de
viëtum quærendo ex rifi Sy. i, 15.
- *Ἐργατας, valeo, vigeo Occ. v, 17.
ἴρηματος, potens, auctoritate et op-
ibus valens Occ. xxi, 7. *Ἐργασία,
confirmatus, bene constitutus Ag.
i, 35. *Ἐργασίας χαρᾶς, magna
vi pergere Ag. ii, 11.
- *Ἐργοθεά, erubescō Occ. viii, 1.
- *Ἐργατης, locus munitus Occ. vi, 10.
Hi. ii, 10.
- *Ἐργίδης, rubigo Occ. v, 18.
- *Ἐρχομαι λίπης, dicturus sum, dicere
aggregior Ag. ii, 7. de muliere, que
ducitur in mariti domum Occ. vii, 5.
τόρος λιπηρα, morbus ingruens
Occ. v, 18. afferor, de nuncio Ag.
vii, 5. de epistola Ag. viii, 3. de re-
bus que comportantur Occ. iii, 15.
- *Ἐρως, cupiditas Hi. vii, 3. *Ἐρωται,
amori dediti Sy. iv, 15. *Ἐρωτα-

- Ἵχος τοῦ κιρᾶταινος, avidus sum lucri*
Oec. xii, 15.
- Ἐρωτημα, interrogatio* Oec. xi, 5.
- Ἐρῶλεις, bonus, præclarus* Sy. ii, 4.
- Ἐρώτης, donec Ag. ii, 13. ἤτοι δέ, donec* Oec. vii, 33 : xiii, 7. *quamdiu* Oec. i, 23.
- Ἐρώτης, convivio excipio* Sy. i, 4.
- Ἐρών, licet, c. dat. et accus. v. n.* Oec. i, 4. *Ἐρών οὐ, nonnulli* Oec. xx, 6. Sy. viii, 2. *Ἐρών ἦτι, interdum* Oec. ii, 2 : xx, 18. Sy. iii, 4. Hi. i, 5.
- Ἐρώτης, amici* Ag. ix, 7.
- Ἐρώτης, δέ, præterea* Oec. v, 12. *ἴτι, οὐ* *πέρισσος, præterea* Oec. iv, 13. *οὖν ἔτι, non ut alii* Ag. ii, 26.
- Ἐρώτης χρῆσθαι, promtus ad usum* Oec. iii, 2. *Ἐρώτης, que sunt in* *promtu, ὅπ. τὰ λαπήδηα, sperata* Hi. i, 30.
- Ἐρώτης, docilis, ad discendum idoneus* Oec. xii, 15.
- Ἐρώτης, generis nobilitas* Ag. i, 2.
- Ἐρώτης, cognitū facilis* Oec. xx, 14.
- Ἐρώτης, angulos rectos habens* Oec. iv, 21.
- Ἐρώτης, manifestus* Oec. vi, 8.
- Ἐρώτης, magnam habere auctoritatētē et gloriā* Oec. xi, 1. Sy. v, 1.
- Ἐρώτης, bonus corporis habitus* Oec. xi, 13.
- Ἐρώτης, proventus, frugum abundantia, anni fertilitas* Hi. v, 5.
- Ἐρώτης χρῆστος, locus expeditus, s. in* *quo omnia sic disposita sunt, ut facilius reperiiri possint* Oec. viii, 17.
- Ἐρώτης, apricus, soli expositus* Oec. ix, 4.
- Ἐρώτης, bono animo* Ag. xi, 10.
- Ἐρώτης, statim a principio, cum conderet deus homines* Oec. vii, 22. exempli gratia Hi. i, 35 : ii, 8. *vid. Kar. ad Gregor. p. 194.*
- Ἐρώτης, opportune* Ag. viii, 3.
- Ἐρώτης, gloria* Ag. i, 36.
- Ἐρώτης πάτερ, distincte collocatus* Oec. viii, 19.
- Ἐρώτης, vereor* Hi. vi, 16.
- Ἐρώτης, ad discendum facilis* Oec. xx, 14.
- Ἐρώτης* Oec. v, 9. *not.*
- Ἐρώτης* Ag. ii, 1.
- Ἐρώτης, pulcritudo* Sy. viii, 6.
- Ἐρώτης, ὅχιτις την, σύντονος την, be-nevolum esse alicui* Oec. xii, 5.
- Ἐρώτης, bonis legibus et institutis* *utor* Oec. ix, 14.
- Ἐρώτης, politus, egregie fabricatus* Sy. iv, 6.
- Ἐρώτης, armis bene instructus* Hi. v, 4 : xi, 3. *Ἐρώτης, δόλος, præmia* *tribuenda ei, qui bonis armis instructus est* Hi. ix, 6.
- Ἐρώτης, bonis oculis prædictus* Sy. v, 5.
- Ἐρώτης, deliciæ, res ad voluptatem* *pertinentes, voluptas* Ag. ix, 3 : xi, 9.
- Ἐρώτης, qui facile fletri potest* Ag. xi, 12.
- Ἐρώτης, bono loco natus* Oec. i, 17. *nobilis, patricius Atheniensis* Sy. viii, 40. *Theſen enim Atheniensium confusam ante multititudinem in tria genera descripsit, nempe ὑπαρχῖας, patricios, γυμνίους, rusticos, et δημοσίους, opifices. v. Plutarck. in Theſ. p. 11. De Eupatridarum dignitate et muneribus in primis v. Wefeling. ad Diod. Sic. i, 28. p. 33.*
- Ἐρώτης, obediens, tractabilis, de e-* *quo* Sy. ii, 10.
- Ἐρώτης, facilitas et copia* Oec. v, 5.
- Ἐρώτης, bellicosus* Oec. iv, 3.
- Ἐρώτης, opibus abundo* Oec. xx, 2.
- Ἐρώτης ὅπ. ἀμυχανία* Oec. ix, 1.
- Ἐρώτης, dives* Oec. iii, 8. *expeditus* Oec. ix, 5. *parabilis* Ag. ix, 1.
- Ἐρώτης, sine difficultate* Oec. viii, 10.
- Ἐρώτης, fortuna prospera* Oec. ix, 12. *Ἐρώτης, res secundæ* Ag. xi, 10.
- Ἐρώτης, reperio; de pretio rerum venditarum, vendi, aestimari* Oec. xx, 26 : ii, 3.
- Ἐρώτης, robustus* Oec. vi, 9. *Ἐρώτης, audacter, fortiter* Ag. ii, 20.
- Ἐρώτης, opacus* Oec. ix, 4.
- Ἐρώτης, frugalitas, tenuitas in viatu* Sy. iv, 42. *Ἐρώτης, parce, sine magnis impensis* Sy. iv, 50.
- Ἐρώτης, cum contentione, studiose* Hi. ix, 6.
- Ἐρώτης, felicitas* Sy. iv, 55.
- Ἐρώτης, pie loquor, ea que dii non* *funt invisa* Sy. iv, 50. *ἰδίᾳτης, bo-* *na verba quæso* Oec. x, 4.
- Ἐρώτης σύμφωνος, corpus bene constitutum, agile, expeditum* Sy. ii, 16.
- Ἐρώτης μάλαντα, plurimum delectationis affero* Oec. xx, 23. *ἰδίᾳτης ἡ την, re al. delecto* Hi. i, 16. *ἴδια την, voluptatem capio ex* Hi. i, 8.
- Ἐρώτης, hilaritas* Hi. i, 29. *ἴδια λα-* *γίδης, spes leta, voluptas quam af-*

- fert spes Hi. I, 18. *aī b̄ r̄v̄ k̄p̄od̄.*
l̄pp̄r̄v̄n̄, voluptates rei veneras
 Sy. viii, 21.
Eὐχαρ, urbanitas, comitas Ag. viii,
 I : xi, 11.
Eὐχίρεος, qui facile vinci potest
 Oec. viii, 4. *not.*
Eὐχίρει, facilitas Oec. v, 9. *not.*
Eὐχάρει, precor deos Oec. vii, 7.
Eὐχάρει, bonam colorem habens Oec.
 x, 5.
Eὐωνία, suavitas odoris Sy. ii, 3.
Eὐώνεος, sinister Oec. iv, 19. Ag. ii,
 9.
 ***Eὐφράτης τὰς δακτύλας τὰς πρωθύδαις,**
 accommodo sumtus ad rationes re-
 ditum Ag. viii, 8.
Eὐθής, ordine, deinceps Oec. viii,
 19. *τάχεις,* promiscue omnes, ad
 unum omnes Oec. xii, 10.
Eὐπίτης, Sy. iv, 38. *not.*
Eὐπίμα, appeto, fludeo Sy. viii, 5.
 25. 41. Hi. i, 30.
Eὐπίτης. λειτουργός λαβόν θέρες Ag.
 viii, 7. *not.* ***Eὐποντία,** prætie
 Oec. vii, 17. 34.
Eὐρός, invasio hostium repentina,
 incurso Hi. x, 6.
Eὐρός, inspicio, *fyn.* λειτουργός Oec.
 iv, 6. ***Eὐρατίος,** inspectio ido-
 neus Oec. xii, 19.
Eὐρατίο, curia ephorum Ag. i,
 36.
Eὐχίσιος ἡχοῦ, inimicum se gerere
 Sy. iv, 3.
Eὐχεῖσις τῷ, odi Ag. xi, 5.
Eχω λάκεις τὸν εἰκόνα, rem familiarem
 meam male constitutam habeo
 Oec. i, 13. *λέγει,* operam do Ag.
 xi, 12. *ἀγαθό,* scio bonum Oec.
 ii, 1. *ἀμφὶ γῆ,* agro colendo oc-
 casatus sum Oec. vi, 7. *ταχά,*
 malis pressus sum Ag. viii, 7. *τὸν*
τρόπον, sum cautus Oec. ix, 11.
πόλις, φίλη, fruor civitatis amore
 Ag. ix, 7. *τὸν κεφαλὴν τὸν τῷ κε-*
φαλῇ, caput capitii admoveo Sy. iv,
 27. *πλίον τοῖς,* viator sum alicuius
 Ag. vi, 5. *πρεσβύτερος,* decenter or-
 natus sum Oec. x, 9. *μεριγματικός*
τῷ φίλας. *μητη,* mediocriter cupidus
 sum quæstus Oec. xii, 16. *πάντας,*
 benevolus sum Oec. ix, 12. *πάλλας*
ἀμφὶ θεριάς ἡχοῦ, non mul-
 tum solent spectacula curare Hi.
 i, 12. *πιστός τῷ τοι,* fidem ha-
 beo alicui Hi. iv, 2. *πόλις ἡ* *τοι-*
τοι πρωτοποτίστης ἡχοῦ, ut laus ejus
 facilius memoria teneatur Ag. xi, 1.
 —***Eὐχαρεῖς** Oec. vi, 1. *εὐχαρεῖς,*
 qui illis annumerantur Ag. ii, 10.
- ***Εὐθύνη,** mane Sy. II, 19.
 ***Εὐτις ἄ,** quamduo Oec. i, 22. Ag. iii,
 5.
- Z.
- Záos ἀρό την, alor ab aliqua re Oec.
 v, 2.
Ζεύς, jugum, pars, *de δότες* Oec.
 xvi, 10. conjugium, vita societas
 Oec. vii, 18. 19.
Ζηλόν, felicem puto, *fyn.* μαρτύρων
 Sy. iv, 45. 46. Hi. i, 9 : vi, 12.
Ζημία, damnum, detrimentum Oec.
 i, 7.
Ζημία, damno officio Oec. I, 8. 9 :
 ix, 14. Hi. ix, 2. ζημιώσθεντος τη,
 cum ullo nostro damao Oec. viii,
 21.
Ζητεῖς. μὲν ζητῶν, facile, sine negotio
 Ag. viii, 1.
Ζητητός, piator Oec. vi, 13.
- H.
- ***H,** num? Oec. i, 2 : iv, 23 : viii,
 35. ἡ εἶ—ἡ τι, utrum—ēa Oec.
 viii, 15. ἡ γῆ, τ. n. Hi. vi, 14. ἡ
 μήν, fane *fyn.* ποθε τερβην̄ ju-
 randi Oec. ix, 29. Sy. ix, 6.
H, quo pacto Oec. xv, 5. *πέτρη,*
 quemadmodum Gec. iii, 9 : ix, 1.
Hέλιος, vigeadolescentia Oec. i, 22.
Hέβη, pubertas Ag. i, 31.
Hέδης λεθίου, libenter, *fyn.* περὶ τέ-
 des λεπτάντος τὸν εἰναι Hi. i, 23.
 Oec. xi, 2.
Hέδης λητηράμαντος, voluptatem ca-
 pio ex commemoratione Oec. xi,
 1. τι ἡ γῆ μέτρο φύσης καὶ εγ-
 φύσης, quæ terra facilime sine la-
 bore ferre et nutrire potest Oec.
 xvi, 3.
Ηένυχός, synonymus vocabulo γα-
 νονίδης Sy. viii, 30.
Ηένυχος, suaviorem reddo Sy. iv, 8 :
 vi, 4.
Ηένυχος, voluptas Oec. v, 1.
Ηένυχος, voluptatem capio Oec. v,
 2. voluptati indulgeo Sy. iv, 8.
 41.
Ηένυχόπατος, qui pulcri corporia caesa
 placet Sy. viii, 30.
Ηένυχος λαρνά, mores hilares Sy. viii,
 3. βασιλάνος, ingenium regium
 Oec. xxi, 10.
 —**Ηένυχον, deduco** Sy. i, 2. *ἀνει*
τὸν Φίλι. ventum est ad Philippum,
καὶ εἴ ferme delatus est ad Ph. Sy.
 iv, 5L.

Ἐλέας, rultus, vanus Sy. iii, 6.
 Ἐλεάτη, setas Sy. iv, 17. Ἐλειώτης,
 aequalis Hi. vi, 2.
 Ἐλέας, setas Ag. v, 3. Ἐλεύθερος,
 sole ador Oec. xix, 18.
 Ἐλέξ, setate aequalis Sy. viii, 16.
 Ἐλευθερία τρόπος τοῦ solidum diem sum
 ad ignem Oec. iv, 2.
 Ἐλευθερία, diurnus Oec. xx, 8.
 Ἐλεύθερος πλόος, navigatio diurna, vel
 quae intra diei spatiū absolvenda
 est Oec. xxi, 3.
 Ἐλέων, mulus Oec. xviii, 4.
 Ἐλέους χάρος, dimidia beneficia
 Hi. viii, 4.
 Ἐλία, εὐ, habent Sy. iv, 6.
 Ἐλίσα, cum, eo tempore cum Oec. xi,
 14.
 Ἐλένη—ῆτε, five—five Oec. xi, 16.
 Ἐλένη, terra continens Ag. i, 36.
 Ἐλέπτων, in τοῖς νόμοις λέγοντες διαι-
 rini, semper firmiter et constanter
 legibus obediens Ag. vii, 3.
 Ἐλέχιας ἱχνος, quiescere Sy. ii, 15.
 Ἐλέχιας λεπτός, requiescere volo
 Hi. vi, 2.
 Ἐλέρας de iis, qui cupiditatibus et
 voluptatibus serviant Ag. v, 1.
 Ἐλέρημας τὰ χρήματα, viam monstro
 ad opes intervertendas Ag. i, 19.

E.

Εάνος, sedes Sy. iv, 31.
 Εάλαμος, concclave excelsissimum
 Columellae Oec. ix, 3.
 Εαλασσονηγής, qui mare exercet, vi-
 etiam quærit ex pescatione Oec.
 xvi, 7.
 Εαλίαν, epulæ lautiores Hi. vi, 2.
 Εαλλαφός Sy. iv, 17.
 Εαλλών, virgo Sy. ii, 25.
 Εαλπτη, setas Oec. v, 4.
 Εαρπτη, frequenter Oec. iii, 4.
 Εαρπτη, fidens, sine metu Oec. ii, 1.
 fiducie plenus, prosperis rebus u-
 tem, fyn. σύρχεται Ag. xi, 2.
 Εαρπτη, celerior Sy. ii, 22.
 Εαρπτη τὸ ση. inf. miror quod Hi.
 ii, 3. 5. fyn. οἴδας θάρπτη Oec.
 viii, 6.
 Εαρπτη, mirabilia, quorum causa
 et ratio non apparet Sy. vii, 4.
 Εαρπτη, res admirandas edo
 Sy. vii, 2.
 Εαρπτη, præstigia Sy. ii, 1.
 Εαρπτη, spectaculum, res quæ cum
 voluptate spectatur Oec. v, 2 : viii,
 20. Sy. ii, 2. Hi. i, 14. Σιάρπτη
 ηδὲ τὸ οὐρανοῦ, quæ oculos deliciant

Hi. i, 11.
 Ειρόματι, oculos pasco rebus pulcris.
 spectandis Oec. xx, 18. Λα τὸς
 γνώματι, mente video Hi. ii, 5.
 Είσιος ἔργος, spectatu dignus Ag. ii,
 26.
 Εἰσιος, divinum, vi et numine deorum
 Oec. xxi, 11, 12. τὸν θίαν οὐκ εἰ-
 λεῖσθάνομα, non immenor sum
 numinis divini, non violo religio-
 nem Ag. ii, 13.
 Εἰσιου, sua sponte, fine vi Oec. v,
 12. not.
 Εἰμις λογι, fas est Oec. xi, 11. Σιμιτή,
 fas est ib. 5.
 Εἰσιοχαῖτη, Deo repugnare, h. e. na-
 tura invita aliquid agere velle Oec.
 vii, 3.
 Εἰσιος, ή, Dea, de Venere Sy. viii, 15.
 Εἰσιοτια, studia Hi. i, 28.
 Εἰσιοτιον γῆν, agrum colo Oec. v,
 12 : xvi, 5. τοὺς Σισιος, Deos colo
 Oec. v, 20. τὸν κάμπτεται, agrotum
 fano Oec. vii, 37. Ιατρού Σισιοτιον,
 me utatur magistro Sy. iv, 6. Εἰ-
 εισιοτιον τὸν φίλων, studium et
 cura amicorum Ag. viii, 1.
 Εἰσιος, astantem traduco Oec. v, 9.
 messiem facio, meto Oec. xviii, 1.
 Εἰσιοτιον messior Hi. vi, 10. Εἰσιος,
 setas Oec. ix, 4.
 Εἰσιον, speclo Hi. xi, 10.
 Εἰσιον, cella, conditorium, in que
 rasa vel aliud quid assertur Oec.
 viii, 17.
 Εἰσιον, effemino, emollio Oec. iv,
 2.
 Εἰσιοτιον κώνων, canis venaticus Ag.
 ix, 6.
 Εἰσιοτιον, fera Oec. v, 5. bestia, de ani-
 malis, cuius iδεις vel morsus venena-
 tus est, velut viperæ Sy. iv, 28.
 Εἰσιοτιον παρδάς, ratio et modus,
 quibus bestias ad obsequium con-
 guntur Oec. xiii, 9.
 Εἰσιοτιον τὸν Σισιον, fodales, seu qui
 alicujus Dei numine tenentur Sy.
 viii, 1.
 Εἰσιοτιον τὸν Σισιον, Ag. viii, 7.
 Εἰσιοτιον, quæ ad epulationem
 pertinent Oec. ix, 7.
 Εἰσιον, convivium Ag. v, 1.
 Εἰσιοτιον fremitu et clamore displicesco
 mihi significo. Sic dicitur Σισιοτιον
 Sy. vii, 1.
 Εἰσιος, audacia Oec. vii, 25. Εἰσιος
 φθιγγοδαι, audacter, confidenter
 loqui Sy. iv, 59.
 Εἰσιοτιον, animal quod alitur ab homi-
 nibus Oec. xx, 23 : de equis juga-
 libus Ag. ix, 6.

- Θρῆνος, lamentatio, lessus Ag. x, 3.
 Θρῖνος, folium Sy. ix, 2.
 Θρύνεσθαι, superbitio Sy. viii, 4: παλαιστὴς θρυντίπους, mollitie fractus
§. 8.
 Θυμῷ μάχημαι, Ag. vi, 2. quod alii
θυμοραχτὸν dixerunt.
 Θυμόδην, animosus, iracundus, acer,
de equo Sy. ii, 10.
 Θυμούλην, foris agere, sub dio degere
Oec. vii, 30.
- I.
- θίση, apud domesticos, tuos Hi. xi,
9. folius, id. qd. καὶ αὐτὸν Ag. v,
7. ἀδικία, privatus injuria afflictio
Oec. xi, 22. θιστελές τίμων, de
rebus privatis epistolæ mitto Ag.
viii, 3. Εἰς τὸ θίσην, in rem priva-
tam Hi. xi, 1. ή θίσης ἡγεμόνης, in
rebus privatis f. domesticis admini-
strans Oec. xxi, 9.
 θιαρία, vita privata Hi. viii, 1.
 θιαρίων, privatus sum ib. 5.
 θιάστης, privatus Oec. i, 15. Sy. iv,
35. Hi. i, 2. seqq. Ag. ix, 7. τοῦ
ἡγεμόνης, rei ruditis Oec. iii, 9. θιαρί-
να τιθιαρίνα, res quæ a privatis
appetuntur Hi. iv, 7. θιαρίδης βί-
os, vita privata Hi. i, 2.
 θιάσιος, sudor Oec. iv, 24. θιάσις, sudor
Oec. x, 5.
 θίση ἄμεινος ταῖς λόγων, in hafas
tendens Sy. ii, 13. θιτὸς βιάτρος,
in melius proficere Oec. xx, 23.
θιτὸς τὸ φρουρόν, proficere pru-
dentia Sy. viii, 12. θιθει, irrueire
Sy. ii, 12.
 θιετρίστης, augustus, dignus sancti-
tate religionis Sy. viii, 40.
 θιμη, jaēto Sy. ii, 22.
 θινη, age Oec. xii, 17. θινη, age-
dum Oec. xix, 3. 4. porro, tum
Hi. viii, 3.
 θινη, quæ sufficiunt Hi. iv, 8. θιχα-
ιναὶ λούσιον, habeo quo vescar Oec.
xi, 12.
 θινεις θινη, qui supplices ad aram
Dei alicujus, tanquam ad asylum,
confugiunt Ag. xi, 1.
 θιάρην θινη, expio, propitiis red-
do mihi Deos Oec. v, 20.
 θινη, limus Oec. xvii, 12.
 θινη, lanugo, prima barba Sy. iv,
23.
 θινεσθαι, equito, equitando me ex-
erceo Oec. xi, 17. de decursonibus
equestris Ag. i, 25. θινεσθαι, me-
ditatio f. commentatio equestris
- Oec. xi, 17.
 θινεσθαι, praefeci equitum Sy. i, 4.
 θινεσθαι, rei equestris peritus Oec. xi,
20. Sy. ii, 10. θινεσθαι, res eque-
stris Oec. iii, 8. θινεσθαι, equitatus
Ag. i, 15.
 θινεσθαι, cursus equorum Sy. i, 2.
 θινεσθαι, locus ubi decuriones e-
quales instituuntur Ag. i, 25.
 θινεσθαι, equorum curator Oec. xi,
4.
 θινεσθαι, equitatu pugnare Ag. ii,
3.
 θινεσθαι, equitatus Ag. i, 15.
 θινεσθαι Oec. ii, 6.
 θινεσθαι, qui equos alit Hi. xi, 5:
Ag. i, 24.
 θινεσθαι, aequalis estate Sy. viii, 1.
 θινη ἀτι, scio me esse Hi. ii, 9.
 θινηλας Ag. ii, 9. nōt.
 θινηλας, aequalis sum Sy. viii, 1.
 θινεσθαι, numero pa. Ag. ii, 9.
 θινεσθαι, σῶμα, corpus cujus nulla
pars gravior aut levior iuglo er,
sive pinguior aut exilior Sy. ii, 17.
 θινεσθαι, sœque movens Sy. ii, 20.
 θινεσθαι. θινεσθαι βασιλία, regem
sibi delegit et constituit Ag. i, 5.
 θινη, tela Oec. x, 10.
 θιχοθερά γι, maxime Oec. i, 15.
- K.
- Καθαρίνη, purus sum Hi. iv, 4. Κα-
θαρίς, purus, non fuscatus Oec. x, 7.
 Καθίζειν ιετὸν γῆραν γενετών, in genibus
confido Sy. ix, 4.
 Καθίζεται, deorsum ferpo, descendere
Sy. iv, 23.
 Καθίζω, cubo, per charientismat pro-
venerem exercito Oec. vii, 11.
 Καθημαι, sedem, careo motu corporis
et exercitatione, Oec. iv, 2. de oto-
sis et ignavias, Oec. vi, 7.
 Καθίζεται κλαιοντα Sy. iii, 11. nōt.
 Καθίσσωμαι, confituo Oec. xii, 14.
 καθαρίσσων ιετὸν Σταύρον, ad spectandum
confidere Oec. xvi, 7. nōt.
 καθαρίσσων ιετὸν άρρενας, redigi ad
inopiam Oec. ii, 7.
 Kai intendit: καὶ οὐδὲν, ecquum? Oec.
ii, 3. καὶ τοῖς, ecquomodo? Hi.
vii, 11. καὶ τοῖ, ecquid? Oec.
vii, 5. καὶ τοῖα, et quæ? ib. 32.
καὶ οὐ, nonne? Oec. ii, 9. καὶ λί-
μα, maxime Ag. v, 4. καὶ πάλαι,
jam dudum Oec. xviii, 9. καὶ δι,
quicunque Oec. xii, 14. δι καὶ, vel
certe Oec. iii, 13. καὶ γι, immo
Sy. viii, 4. καὶ πάλαι γι, ecquæ

multos Oec. i, 6. Καὶ τεῦτα, idque Oec. viii, 25. Ag. i, 38. et quidem Hi. i, 9. Oec. xvii, 6. praesertim Oec. xi, 3. Ag. ii, 28. servit apodosis, etiam Oec. iv, 8: vii, 22. καὶ οἱ, etiam si seq. Τρως Oec. ii, 12. καὶ οἱ, five ter repetitur Oec. ii, 15. καὶ—δι, præterea Oec. xi, 22. Καίστη, quamquam seq. particip. Oec. xix, 16. Sy. ii, 12: iv, 14. Ag. ii, 13. Καίστη, quamobrem Oec. xiv, 4. et nihilominus Sy. viii, 32.
Καιός, de modo rei, μήπον τοῦ καιροῦ γενέσθε, venter supra modum projectus, et obesus Sy. ii, 19. ἔτις καιός σύντη, cibus immodicus Ag. v, 1.
Καιστῶς, ignes accendo f. facio Oec. xvii, 3.
Καιζός, rei culpam consero in al. fyn. αἰτίαμα, Oec. iii, 11.
Καισάριον, adversa fortuna utor Hi. ii, 4.
Καισάρες, qui male audit Ag. iv, 1.
Καιστόνιον, peccato Oec. iii, 11. cf. ad Anab. ii, 5, 4.
Καιστόγατης, operarius ignavus Oec. xxi, 10. καὶ γῆ terra sterilia Oec. xvi, 7. καὶ φίλος χρῆσθαι, inepti ad amicorum usum Oec. iv, 3.
Καιστή, misere Oec. i, 22.
Καισυργία, laedo Oec. iii, 11.
Καιστός, laedo Hi. ii, 2.
Κάλαμος, culmus Oec. xviii, 2.
Κάλλος, invito, de re inanimata, π. π. Oec. ix, 2. appello Sy. ii, 12. επεὶ τὸ δέρα, nomine appello Oec. viii, 3. σόλλογος, conventum indicio Oec. iv, 6.
Καλλιστία, diligenter et magnifice exorno Oec. ix, 4. not. Hi. xi, 2. καλλιστίου, gloria Ag. xi, 11.
Καλλί, pulcher Oec. vi, 15. formosus, honesta forma præditus Sy. iv, 10. 16. τὸν μερόν id. Oec. vi, 16. καλλί συντηρεῖ honesta falsus, cum nulla turpitudine conjuncta Oec. xi, 8. οὐ καλλί Ag. ii, 3.
Κάλυξ, ægrotto Oec. vii, 37: xlii, 2.
Κάμπτω, flexo cutrum Sy. iv, 6. οὐς τοῦτο θεῖον καμπτόμενον, retrorsum flexi Sy. ii, 22.
Κάμηδος, viii, 7. not. currus vimineis cratibus contextus.
Κάμηλος, regula, mensura Ag. x, 2.
Καρπορυσία, fertilitas, cum plantæ f. stirpes fructus ferunt Sy. ii, 25.
Καρπόματα, fruor Ag. i, 34: ii, 17: iv, 3.
Καρπός, de semine Oec. xvi, 11.

Καρπίσια, res molesta constanter perfero Oec. vii, 23.
Καρπίσια, tolerantia Ag. x, 1: xi, 9.
Καρὰ, 1) c. genit. γῆς, sub terra Oec. xix, 10. ωάρων, in quovis genere Hi. ix, 10. 2) c. accus. κατὰ πόλην, in urbe Oec. xi, 14. 15. ἀγρόν, ruri Oec. v, 9. γῆν καὶ κατὰ θάλαττα marique Oec. v, 17. Κατὰ μῆνα, menstruò spatio Oec. ix, 8.
Κατειλαύτος, quotannis Oec. iv, 6. οἱ κατὸι λαύτοι, suæ statutis homines Ag. x, 4. Κατὸι λαύτοι, singulatim Oec. xix, 14. Ag. vii, 1. τὸ κατὸι λαύτοι, hostes sibi oppositos Ag. ii, 11. κατὸι λαύτοι, quod attinet ad me Oec. xi, 9. κατὸι ἡρωλούσινοι κατηγοροῦται, in os vituperare, præsentis aliqui maledicere Hi. i, 14. κατὰ γῆραν ἀπεργεῖται εἰναι, aliquius voluntati obsequi Oec. xiii, 7. κατὰ ταῦτα την ἀποφαίνεται, eadem dicere quæ alter Oec. xvi, 7. κατὰ ταῦτα, ordine servato Oec. viii, 6. κατὰ πράτος, celerrime, summo studio Ag. ii, 3. π. π. πειρατας, decenter Oec. viii, 20. π. π. πειρατας, quiete, fine strepitu et trepidatione Oec. viii, 7. κατὸι δι, quomodo Oec. xv, 5.
Καταβάλλω καρπὸν, semen spargo Oec. xvi, 11.
Καταγύλλω, risus, irrisio Oec. xiii, 5.
Καταγύλλωσα την, de aliquo statuo Oec. ii, 1. Κατιγυναρ πῆσα πρεσβετας Oec. ii, 18. deprehendi.
Καταγρύνω, frango, de animo, cuius vis debilitatur Oec. vi, 5.
Καταγύματα, deversor Sy. i, 11: viii, 39. Ag. xi, 16.
Καταδιδύτω, molliter cubo, fyn. δερπόνοι παντας Ag. ix, 3.
Καταδυνατών, opibus et potentia aliquem supprimo Sy. v, 8.
Καταζάπω, interimo Ag. ii, 23.
Καταπιθέτω, quæstum facio Oec. iv, 7.
Καταπλίνωμα, accumbo Sy. i, 8.
Καταπλύσω, inundō Oec. ii, 8. h. l. copia et ubertate implico. *De hoc tropo vid. Viator. V. L. xxxiii, 19.*
Καταπίστωμα, καταπιστεύμενος ἀποθέσαι, mortis condemnatus Hi. vii, 10.
Καταπιλώμα, detineo, moror Oec. xii, 1.
Καταπλιβάτω, reperio Oec. xi, 14.
Καταλίγω, πανορεφεῖ καταλίγω Ag. i, 24. et Hift. Gr. iii, 4. 16.

- Kataλυμαίμαι**, corrumpo, labefacto
Oec. iv, 2.
- Kataλύνω** τὸν ἀρχάν τον, imperium
alicuius exercio h. e. ab imperio re-
moveo Ag. i, 4. Kataλύνω τὸν συ-
ντονιού λύστε, convivium dimisum
est Sy. ix, 7.
- Kataπαλαιόμαι**, Oec. xi, 12.
- Kataμερία**, dimetior Oec. iv, 21.
- Kataρένη**, declivis Oec. xi, 17.
- Kataσύνη** ἀν., iter conficio Ag. ii, 1.
- Kataσύνη** concilio, pedibus con-
tero Oec. viii, 5. Ag. i, 15.
- Kataτάντημα** ὅτε φέρων, metu per-
cellor Hi. vi, 5.
- Kataθέντω**, sedo, finio Sy. vi, 10.
- Kataκινάζω γιγρύοις**, ad agricultu-
ram instituo Oec. iii, 10. τὸν χό-
ραν ἀνεργον Oec. iv, 15. κατικινά-
ζοιν δέμοις ἵππου και ὄπλων, equis
armatis instrudi, ut par erat,
Oec. iv, 7. not.
- Kataκινών**, ratio vivendi, institutum
vitæ Oec. ii, 8. supellec, Sy. i, 4.
essuū, vasorum supellec, instru-
mentum Oec. viii, 18. τὸν θεόν,
quæ a Diis sunt instituta, anni tem-
pora, aestus, frigus, aëris conditio
Ag. ix, 5. Στοῦ κατακινών βίφ δέ-
τος ταντον Eur. Suppl. 214.
- Kataτέρῳ**, aratro invertio Oec. xvii,
10.
- Kataτάνημα**, tabesco, solvare Sy. viii,
3.
- Kataτίθημι νόμου**, leges fero, de logi-
latore, Sy. viii, 39. κατατίθημα
τροφη, sibi reponere cibum Oec.
xviii, 14.
- Kataτήσις**, affidio verfor Oec. vii, 3.
τὸν ἀναν., rem familiarem dilapi-
do Oec. i, 21. κατατήθημα, mul-
tum temporis et laboris consumo
Oec. xv, 10.
- Kataθητῶν τὸν πολιμίαν**, contentus
hotium Ag. i, 28.
- Kataχωρίσω** ἴσσοτε, suo quamque
rem loco dispono Oec. viii, 21.
- Kataχέμαται**, redeo in regnum avitum
Ag. viii, 7.
- Kataνδύ (τὸ) ἰρρῶν**, intueri quod oculi
oppositum est, opp. τὸ ἡ πλά-
γιον ἰρρῶν, transversum intueri, quæ
e latere sunt Sy. v, 5.
- Katίχω**, cohibeo, coerceo, de equis
ferricibus compescendo Sy. ii, 10. τὸν
φίλιαν, obtineo amicitiam Sy. viii,
26. Kataχίμαται in Θεον τῷ Sy. i,
10.
- Katηγορίων**, accuso Oec. xi, 22.
- Katιλούτως**, limo obductus Oec. xvii,
13.
- Katοντινόθαι**, prodi, denudari Oec.
x, 8.
- Kαιρός**, festus Oec. xvi, 13.
- Kαιμα**. τοῦτο τὸ ζύγος λέγεται τ. n.
Oec. vii, 19. τις τὸν λιανὸν αἰρέτω
δεσπότην, sumitus in anni usum re-
conditus Oec. vii, 36.
- Kαιτημίνης**, δ., dominus Oec. i, 5.
- Kειλισθεν** Oec. xxi, 3. celestes, hor-
tator, qui nautas et remiges moder-
atur, quod fit portificulo, f. mal-
leo, de quo vid. Drakenb. ad Sil.
Ital. vi, 360.
- Kίνει** Sy. iv, 6. in loco Homerico,
rimula, infinit. cor. 1. a κίνει, idem
quod κίνει, κίνειον.
- Κιραμικῆς**, fictilis Sy. vii, 2.
- Κιράλισμα**, summa Ag. xi, 1.
- Κιράμινες**, rei rusticæ curator Oec. v,
6.
- Κιρία**, rā, favi Oec. vii, 34.
- Κιρηγια**, edictum per praeconem
proclamat Ag. i, 33.
- Κιριξ**, caduceator Ag. ii, 14.
- Κιρφ,** fucus Oec. xvii, 14. 15.
- Κιβδηλός**, adulterinus Oec. x, 3 : xix,
16.
- Κιθαρινός**, citharoedus Oec. xvii, 7.
- Κιδωνία**, videcor Oec. xvi, 11 : xviii,
3. Hi. i, 26. Sy. vii, 2.
- Κιλί**, terram subigo arando Oec.
xvi, 10. γύλον, rūm moveo Sy.
i, 14. incito Oec. viii, 1.
- Κινητός**, τ. n. Oec. x, 12.
- Κιλένω** Ag. vi, 6. dicitur de eo, qui
quid facit, hostibus non animad-
vertentibus. ελένω τὰ τὰ μᾶλ-
α, peculatum facere, publicam
pecuiam avertere Ag. iv, 3.
- Κιληνα**, palmes, vitis Oec. xix, 8.
- Κιληνός**, vocatio, invitatio ad convivi-
um Sy. i, 7.
- Κιλημα**, vel κιλημα Sy. iv, 28. see.
- Κιλημάτων** ὕπον, dormio Hi. vi, 7.
- Κιλημίν**, sopio, somnum cieo Sy. ii, 24.
- Κιληρός**, τὸ, respublica Oec. vi, 10. κα-
ὶ ἀρχὴ και ὑπρεψία, virtus quæ
de rep. bene meretur Hi. vii, 9.
- Κιλῆ**, communī consilio, una Sy.
viii, 31. communiter Hi. i, 5. Ag.
i, 4.
- Κιληνῖς τὸν συμάτων ἐλλάλων**, habe-
re usum corporum niutuum Oec.
x, 4.
- Κιληνός**, socius, qui plurimum ad
communem utilitatem conferit Oec.
vii, 13. ἀναν., in re familiari admi-
nistranda socia et adjutrix Oec. iii,
15. particeps Oec. vii, 30 : x, 5.
- Κιληνόμη**, punio Oec. iv, 7 : Sy. iv,

49. tempore aliquid alius rei ad-
mitione Oec. xx, 12.
Κελάκισμα, blandimentum Oec. xiii,
12.
Κεράτιον, τὸ γίγαντον, mentum pilis vesti-
tum habeo Sy. iv, 28.
Κερίζω, vaho, *de equo*, Oec. v, 6.
Κερπάζω, glorior Oec. x, 3. Sy. iv,
19.
Κερψός, facetus, festivus Oec. viii,
19.
Κέρως, sumus Oec. xvi, 11 : xx, 3.
10.
Κένταρος, contero Oec. xviii, 5.
Κέρος, satietas Sy. viii, 15. Hi. i, 19,
Κέρμιος, Hi. v, 1. *not.*
Κευλής, vagina Ag. ii, 14.
Κεῦθος, levis Hi. i, 5. lenis Ag. xi,
12.
Κέρων, temperamentum, mixtura
Sy. iii, 1.
Κερύκιον, in officio contineo ali-
quem Oec. iv, 5. πρατηδῖον δὲ
σύδες, non pati se ulla re abduci
ab officio Ag. i, 36 : viii, 5.
Κερύκιον φύλακας τὰ πρατηδῖα
Ig-
ya, munere meo recte fungor Ag.
i, 25.
Κερύτος. πατὴ πε. vi Ag. i, 22. ἀνὴ^τ
κέρτος, vi. vehementer ib. v, 4.
Κερύκευος, pendens Sy. viii, 19.
Κερύκευος, τὸ κερύκευον, Oec. viii, 12.
not.
Κέριν, fons Oec. xx, 18.
Κέρηθ, hordeum Oec. viii, 9 & xvi, 9.
Κέρων, judec, arbiter. *in primis dic-
tur de iis, qui in certaminibus judi-
cant et vicitur præmium tribuunt,*
Sy. v, 9.
Κέρων, discerno Hi. i, 5. πρέπεια πρέ-
πεια, comparor cum al. Oec. x,
13.
Κέρμανος, cepsa Sy. iv, 7.
Κέρων, applando Sy. ix, 4.
Κέρων τὴν θύμην, pulso fores Sy. i, 11.
not.
Κερφάτος, clandestinus Hi. x, 6.
Κερφίτος, dissimulator, qui mentem
suam dolose celat Ag. xi, 5.
Κτενόπαιον λιτητήματα, imbuo scien-
tia aliquem Oec. xv, 1. παρέπονος
accipio ab al. Sy. iv, 43. πολεμίους
τοὺς θεούς, Deos mihi iratos reddo
Ag. i, 13. πατητῆς λιχθόνος, ha-
bere adversarios Oec. i, 6. iauratis,
sibi præparare Oec. vii, 19.
Κέρνειος, bonum quod quis possidet
Oec. i, 6.
Κέρνια, τὰ, ferre, interprete Cicerone,
Oec. vii, 19. pecora, *syn. βοσκήμα-
τα*, Hi. x, 5. Ag. ii, 18.

Κιβίσια, aleæ lufus Oec. i, 29.
Κιβιρηττός, gubernator, qui clavum
tenet puppimque dirigit Oec. viii,
14.
Κιβιττάνω, in aquam me dejicio et
immergo, *de canibus*, Oec. xiii, 8.
τὸ τὰ ξύνη σ. μαχίσκειν, per gladios
in mucronem erectos saltando in
caput provolvor Sy. ii, 11 : vii, 3.
Κίνηλος χορός, chorus in modum cir-
culi Oec. viii, 20. *not.*
Κίνηλος, orbis Sy. ii, 11. κίνηλη ίχνη
πάντα καὶ φίλη καὶ ταλίπα, cum
undique et socios et hostes haberet
Ag. i, 32.
Κίλιξ, poculum Sy. ii, 26.
Κινδύνειος, instar canis aliquem in-
vestigo Sy. iv, 64.
Κιρῆνη, Ag. ii, 11.
Κιλάνης τὴς προσίας, prohibeo, quo mi-
nus quis perget Ag. ii, 2. πολόν-
εδαι ἐπὶ τὸν ἴραμίνα, non adiunxit
ad amatos Oec. xii, 14.
Κίνητος, comeſſatio Sy. ii, 1.

A.

Αλυγνία, libido, lascivia Oec. i, 22.
Αλυβάτων, aufero, vi eripio Sy. iv, 30,
deprehendo Oec. ii, 6. κακὸν, dam-
no afflictio Oec. i, 8. Sy. iv, 51.
παρέπονος, multor ab al. Oec. ix,
11.
Αλυτρός, splendidus Sy. i, 4.
Αλυτρηση, lampas, lumen Sy. v, 2.
Αλυροπότερος λίχνης, *syn. παρθηνάζ-
ειος*, liberius et audacius loqui Sy.
viii, 24.
Αλυθάνη c. partic. λίληθη τολλὰ ταυ-
τὸν λιτητάμινον αἴστη, ipse nefisia,
multa tibi jam nota est ex illa
arte Oec. xv, 11. *cum ὅτι, ut εἰ*
λανθάνουσι ὅτι, te fugit *το*. Oec. i,
19 : Hi. iii, 3. λανθάνουσι ὅ τι δι-
πούσιν, quicquid faciunt, in ob-
scuro latet Ag. v, 6 : λανθάνιμον τοῦ
τοῦ τονος, aliquid ab aliquo igno-
rari Hi. ii, 5.
Αλυρίνη τοῦ τονος, legibus obtempero
Ag. vii, 2.
Αλφηρα, preda Ag. iv, 6.
Αλφηροπότερος Ag. i, 18.
Αλβητη, lebes Sy. iv, 46.
Αλγόρας, annumeror Oec. xi, 20,
Αληπλασία, prædatio, populatio Hi. i,
36.
Αλίστη, relinquio Oec. xiv, 2 : ταῦτα
οὐδὲ τροπή λίστη γυγνώσκων, hac tu
non minus quam ego scis Oec.
xviii, 5.
Υ

- Λεπτίσμας**, extenuo, exilem reddo Sy. ii, 17.
- Λήγη τῆς ἀρχῆς**, amitto imperium s. principatum Ag. i, 37.
- Λέθη**, oblivio Oec. xii, 11.
- Λέθη**, lateo. οὐ λέθη τοῖς θεοῖς ἀτακτοῖς, non occultum est Diis, ordinem ab illa negligi Oec. vii, 31.
- Λησταὶ**, prædatores Ag. i, 28.
- Λίαν**, ὁ λίαν, nimius Oec. xx, 1.
- Λιθίνις βλάστις** Sy. iv, 24.
- Λικνέας**, ventilo frumentum Oec. xviii, 2.
- Λιμὴ**, portus Hi. iv, 7: xi, 2.
- Λισταῖς**, postulo, efflagito Oec. ii, 16.
- Λιχνία**, luxuria Oec. i, 22.
- Δίγονος δύοις καὶ λαμβάνοντι**, rationem reddere et ab aliis fibi reddi facere Oec. xi, 22. οὐ λόγος ἀφικεῖται τῷ, ad alicuius colloquium venire Ag. iii, 5. λόγος ἡχητικός τοις, loqui, sermone celebrare Oec. xi, 4. λόγος οὗτος καὶ φρίστας Oec. xi, 25.
- Δίρχη**, lancea, hasta Sy. ii, 13.
- Διδορίος**, objurgo, reprehendo Oec. ix, 15. Sy. iv, 32. λαδαρίου, reprehendo Ag. vii, 3.
- Διωτός**, τοῦ λαστοῦ, postea Oec. x, 9. Ag. v, 5.
- Διωρύς**, lotio Oec. v, 9.
- Δίχος**, certus militum numerus Hi. ix, 5. cf. Perizon. ad Ælian. V. H. ii, 44.
- Δικαιόματα τὰς λέθας**, corrumpo, Oec. ii, 13. λαμπάνοντα, Oec. iii, 10.
- Δικαιονῆ**, corruptor, peccatis, homo permiciofus Hi. iii, 3.
- Δικτάν**, perditio Hi. vi, 6.
- Δίρη**, devastatio Oec. v, 6.
- Διττάμαι τοῖς ἀσώτοις**, ob alicuius discessum doleo, Ag. i, 38.
- Δίστη**, animi segritudo Sy. ii, 24.
- Διυπός**, molestus, acerbus Hi. vi, 6.
- Διυπότιον τοῖς ἔργοις**, lucrum astero ex operibus rusticis Oec. xiv, 2.
- Δύχος**, lucerna Sy. vii, 4.
- Δύο μαθῆ** Ag. ii, 31. *not.* πρὸς ἡ ἀγορὰ λαζῆ, priusquam homines e foro discesserint Oec. xii, 1.
- Δύτης**. ὁ λύτρης, o optime Sy. iv, 1.
- M.**
- Μὲ Δίν**, affirmative, Sy. iv, 7. *not.*
- Μᾶζα**, Oec. viii, 9.
- Μαθητής**, quod dici potest Sy. ii, 7.
- Μαντεῖος**, beatus, qui habet quicquid ad commoditates et suavitatem vite valet Oec. v, 1.
- Μάκρη**, maestra, vas, in quo farina subigit solet, Oec. ix, 7.
- Μαλακία**, ignavia, fuga laboris; Oec. v, 4. τῆς ψυχῆς, mollities animi Oec. i, 19. **Μαλακός**, mollis Hi. i, 23.
- Μέλλων c. comparat.** Sy. i, 4. τι, multo magis Oec. vi, 1. οὐδέ τι μᾶλλον, nihilo magis, prorsus non Oec. iii, 8. 10.
- Μανδραγόρας**, Sy. ii, 24.
- Μαντίς**, Ag. v, 4. *not.*
- Μάρτις**, vates, augur Sy. iv, 5.
- Μαρτυρία τοῦ** Sy. viii, 12.
- Μαρτυρίης**, inquisitor, investigator Oec. viii, 13.
- Μαρτίνια**, quæro, inquiero Oec. v, 13: viii, 16. Ag. i, 24: ix, 3.
- Μαρτυρία**, lenocinium Sy. iii, 10. **Μαρτυρίων**, leno fum, perduco Sy. iv, 58. **Μαρτυρῶς**, perductor, leno ib. 57.
- Μάρτιν τοῦ**, frustra laborare Oec. vii, 40.
- Μάρτη**, subigo farinam Oec. x, 21.
- Μέχι**, de certamine gymnico Ag. vi, 3. **Μάχηματι** τοι, adversus al. pugnare Ag. i, 38.
- Μιγάλανχον**, τὸ, factus Ag. viii, 1.
- Μιγαλίων** ὥστε λαῖ, valde prodeste Ag. xi, 16. τηρῶ, colere magnifice, multis virtutis manifestis, donariis offerendis Oec. xi, 9.
- Μιγαληγοῦσι**, magnifice de se loqui, *syn.* Ιταιοῦ λαυτοῦ Ag. viii, 2.
- Μιγαληγομανόν**, animi magnitudo Ag. viii, 3. **Μιγαληγόματα**, magno ingenio et animo Oec. xxi, 8. μιγαληγόματα, τὸ, virtus, qua quis suo ingenio ad res magnas gerendas utitur Ag. ix, 6.
- Μιγαλέφορος**, το, animi magnitudo Ag. xi, 11. τὸ μιγαλέφορον, magni animi specimina Oec. x, 1.
- Μιγαλόν**, effero Oec. xxi, 4.
- Μίση**, ebrietas Hi. vi, 3. Ag. v, 1.
- Μισθίος**, ebrius sum Oec. xii, 11. μίσθιος ὅτε τῆς ἀφρού temulentus ex Venere, furens libidine Sy. viii, 21.
- Μινοταύρια**, inferior sum Ag. iv, 5. *Is* τοι, in aliquo re inferioris / deterioris conditionis sum Hi. i, 11. τὸν οὐρανόν, minus percipere voluntatis ib. 29.
- Μίνης**, imminuo Oec. iii, 15. elevo Hi. ii, 17.
- Μίλει λουτρή τοις**, caro aliquid Hi. ix, 10. μίλει τοῦ λουτροῦ, operam das, ut sis dives Oec. xi, 9. μιμελεπίται μοι, non me neglexisse Oec. ii, 16.

- Mālērōs**, studeo Oec. xi, 22. λίγων,
me in orando exerceo, declama-
tiones habeo ib. 25.
- Mīllas**, volo Oec. vii, 20. Hi. viii, 9.
Ag. ii, 25. εἰ μέλλουσι, si debent
Sy. ii, 4. εἰ μέλλει ὥφλαστον, modo
profuturus est Ag. ii, 25. εἰδίς
μέλλουσι, non cunctandis puta-
vit Ag. ii, 6. τοῦ οὐ μέλλει; quid-
ni? Oec. xix, 9.
- Mēmētēs** λίγων, memini me dicere
Oec. ii, 11: διλέχθης, memini
me differre Oec. vii, 43: viii, 23.
- Mēmōphorai** τοῖς τι, reprehendo aliquem
de re Oec. ii, 15.
- Mērōs**, vero, sanc Hi. x, 2. imo vero
Oec. vii, 37. μή δι, igitur Oec. i,
14. πάρα sanc, vero Oec. vii, 35.
pro & præced. μή Oec. ii, 3. Sy. iv,
50.
- Mērōs**, maneo, non fugio, de servo
Oec. v, 16. **Mīnos**, ardor animi et
impetus Oec. xxi, 10.
- Mīos** εἰς λίγων, tuum est dicere Sy.
iv, 29.
- Mīos**. In πλού τ. n. Oec. v, 7. εἰς πλό-
ου ἀποθέτους κατατίθειν τι, utri-
que in commune dare h. e. sequale
Oec. vii, 26. 27.
- Mīstōtēs**, calamos medios incido
Oec. xviii, 2.
- Mīra** θεοί, secundum deos Ag. xi,
13. τὸ μερὸν τοῦ, suus exercitus
Ag. ii, 9.
- Mīstōbállōs** τὴν γῆν, terram inverti
Oec. xvi, 13.
- Mīstōdōris** τῶν εἰδόσοντον, commu-
nicando cum ea luctitiam nostram
Oec. ix, 12.
- Mīstōfūs**, c. gen. inter, de loco Ag. ii, 5.
In τῷ μερῷ, interim Sy. i, 14.
μεταξὺ τοῦ ὅμοι λίγων, dum vos lo-
quimini Sy. vi, 2.
- Mīstōtēs**, arcesso Ag. ii, 29.
- Mīstōtēs** αὐτοῖς, corrigo, meliora doceo
Oec. xi, 2. 16.
- Mīstōtēs** αὐτοῖς, castra moveo
Ag. i, 21: ii, 18.
- Mīstōtēs** αὐτοῖς, administro Oec. xiv,
2.
- Mīstōx**, particeps sum Hi. ii, 16.
- Mīstōx** φενεκής, res caelestes spe-
culans Sy. vi, 6.
- Mīstōx**, suscipere, gerere Ag. ii, 25.
- Mīstōx**, qui modeste de se sentit Ag.
xi, 11: τ. Græv. Leti. Hæfod. c.
vii. p. 37. μερὸν λίγων, sermo mo-
deratus, humanus Sy. viii, 3.
- Mīstōx** τοῖς, haec tenus Oec. xi, 13.
Hi. i, 7: ii, 14.
- Mīs**, ne Oec. xv, 1. μὴ γενίζεται, ne
fieret Ag. viii, 5. μὴ οὐ, ne non, ut
Oec. xvi, 6. ne proflui Sy. viii,
34. μὴ ὄτι, scil. λίγων, nedum Sy.
ii, 26: vi, 2. Hi. viii, 5. μὴ, num?
Oec. xix, 16.
- Mītēs**, τὰ, consilium Sy. viii, 30.
- Mītēs**, τὰ, ἀνθρ. εἰών, longissima
vita, ad quam homines pervenire
possunt Ag. x, 4. **Mītēs**, spatium,
tractus Oec. xix, 1.
- Mītēs**, de causa et origine Oec. v,
17.
- Mītēs**, excogito Oec. i, 21. Hi.
iv, 10. **Xītēs**, excogito rationes
pecuniae parandas Oec. ii, 7. insti-
tuco, conscrivo Ag. ii, 5.
- Mītēs**, magnus et eleganter ex-
cogitatus ciborum apparatus Hi. i,
22.
- Mītēs**, homicida Hi. iv, 4.
- Mītēs**, Sol Deus Persarum Oec. iv,
24.
- Mītēs**, mīnū Oec. x, 5.
- Mītēs**, operam meam pro mer-
cede eloco Oec. i, 4.
- Mītēs**, miles mercenarius Hi.
viii, 10.
- Mītēs**, Mīna, op. Atticos continet 100
drachmas, Oec. ii, 3.
- Mītēs** τὸ ἡμέτοπον, ars memoriae
Sy. iv, 63. not.
- Mītēs**, certus militum numerus Hi.
ix, 5.
- Mītēs**, vix, seige Sy. iv, 37.
- Mītēs**, sine exercitu et imperio Ag. i,
36. **Mītēs**, saltem, certe Oec. vii,
6. intelligitur Ag. vi, 3.
- Mītēs** Ag. ii, 6. cohortes, in quas mi-
litiae Lacedæmoniorum erant de-
scripti: quantum quinque singulæ
erant 512 militum. v. Meurs. Lett.
Attic. i, 16.
- Mītēs**, aliquem re quadam
deterreo Sy. iv, 27. inde μερολ-
aues, terriculamentum.
- Mītēs**, genit. Sy. vi, 4. not.
- Mītēs**, species oris Oec. vi, 16.
- Mītēs** τοῦτο τὸν τὸν, laborem su-
pervacaneum subeo Oec. xviii, 2.
- Mītēs**, labor Sy. ii, 4.
- Mītēs** τὸν ψυχὴν, animo turpis
Oec. vi, 16.
- Mītēs**, exemplis ex fabulis ali-
quid demonstro Sy. viii, 28.
- Mītēs**, nates Sy. v, 6.
- Mītēs** plures Oec. viii, 22. h. l. infinito
plura quam.
- Mītēs**, unguementum Sy. ii, 3.
- Mītēs**, unguentarius Sy. ii, 5.

N.

- Nauclerus** Occ. viii, 12. nauclerius, *h. e. dominus navis, qui hominibus vel mercibus trajicendis lucrum querit, et dicitur Cicero nisi navicularium facere.*
- Naurosis**, arvorum renovatio, novalis aratio Occ. vii, 20.
- Naustralia**, vervaustum facio, agrum novo Occ. xi, 16.
- Natus**, recens natus Occ. vii, 21. 24.
- Naufragium**, Lacedemoniorum liberti ex Helotibus Ag. i, 7. Cf. ad Hellenica.
- Natu**, *h.* novale, Occ. xvi, 10. 11. 14: xvii, 1: xx, 3.
- Nat**, juvenis, *de quadragenario*, Ag. i, 6. *not. opp. seni* Ag. xi, 15. *res militares, admodum tenera* Occ. iii, 13. *naturae ei noui, res novas moliri* Ag. vii, 2.
- Natator**, pullus, apicula Occ. vii, 34.
- Natatoria**, prestigiae, *fus. Sy. Naufragia*, Sy. iv, 56.
- Natura** "Hera, ita me Juno amet Occ. xi, 19. *in Dia, in sensu negandi* Sy. v, 1.
- Natans**, impune Hi. iii, 3.
- Natans** φιλάματα, oculata que dantur in præmium victorise Sy. vi, 1.
- Natator**, victor Sy. ii, 5.
- Nat** κακὰ τῷ τροφ. male eupere tyranno Hi. i, 15.
- Natūr**, pastor Occ. iii, 11.
- Natūr**, res pecunaria Occ. vii, 20.
- Natūr**, *natūrōtēs, folet* Sy. i, 15. *natūrōtēs πελλαι τὸν πόλων, mukte civitates leges sanxerunt, f. apud plurimas civitates lege cautum est* Hi. iii, 3.
- Natūrōtēs**, usu receptus Sy. viii, 34.
- Natūrōtēs**, inspectores morum, fiscales, Occ. ix, 14.
- Natūrōtēs**, morbus, *de vitio animi*, Sy. iv, 37.
- Natūrōtēs**, nocturnus Occ. xx, 10.

H.

- Hæc** γῆ, præfice militibus mercenariis Ag. ii, 10.
- Hæc**, hospitium Ag. viii, 3.
- Hæc**, hospitium exceptio Occ. ix, 10.
- Hæc** τῖτος, frumentum aridum Occ. vii, 36.

Hæc, xythus, porticus Occ. xi, 15.
Vide ad Vitruvium 5, 11. 6, 10.

O.

- 'Ο τοῦ Ήρακλίου, scil. ἀνέγονος Ag. viii, 7. ὥστε τοῦ pro rīos, a quoniam? Occ. xi, 25. τὰ μὲν pro rīos τὰ μὲν Occ. i, 16. si μὲν—οἱ δι, alii —alii Occ. iii, 2. τὰ μὲν—τὰ δι, nunc—nunc Occ. xi, 18.
- 'Οβελὸς, obolus, genus minutæ et vilius nummi, quorum sex drachmam efficiunt, Sy. iii, 8.
- 'Οδαῖον, ex morfu dolere Sy. iv, 28.
- 'Οδαποία, iter Occ. vii, 23.
- 'Οδε; intelligitur Ag. ii, 5.
- 'Οδόν, dolor Sy. i, 15.
- 'Οζα τῶν, alicuius odorem reddo Sy. iii, 3. παλαιόγυμνα, honestatem redoleo *h. e. laude virtutis celebri sum ib. 5.*
- Oīda**, fama compertum habeo Occ. iii, 8. ἐδε δημόπους, novi me posse Ag. ix, 5.
- Oīdōs** ἄγρος, proprius ager, *opp. mercede conductus* Sy. viii, 25. *oīdōs πράγματα, res fure, fus. θά δια, Occ. ix, 18. oīdōs ἄγρος, bonum proprium, ad ipsos pertinens Hi. vii, 9. Oīdōs γύμνεδα, convenienter fieri, natürlich zu gehen*, Occ. ii, 17.
- Oīdōs**, servi Occ. iii, 2. 4: vii, 37. Hi. iv, 7.
- Oīdōs** τὸν δικα, rem domesticam administratio, domum gubernio Occ. i, 2. 3.
- Oīdōs**, sedes Occ. i, 5: ii, 3. *sed oīdōs, res familiaris* Occ. iii, 5: vii, 13. *δικα, iustitiales, triclinium septem capiens lectos* Sy. ii, 18.
- Oīdōmēs**, domum seditio Occ. i, 4.
- Oīdōmēs**, rem domesticam administratio *ibid.*
- Oīdōmēs**, rei domesticæ administranda peritus Occ. i, 3. *λέγω, munus rei familiaris tuendæ* Occ. iii, 1.
- Oīdōmēs**, deploro Occ. ii, 2: vii, 40.
- Oīdōmēs**, lamentatio Sy. i, 16.
- Oīdōmēs**, miserandus Occ. ii, 9.
- Oīdōmēs**, pampinus, folium vitis Occ. xix, 18.
- Oīdōmēs**, vinolentia Occ. i, 22.
- Oīdōmēs**, pincerns Sy. ii, 27.
- Oīdōmēs**, soleo, talis sum, ut Ag. viii, 2. *δικα τι δικα, postsum, fus. δημόπους, Sy. iv, 65. δικα τι γνώσθω, fieri potest, ut quis fiat* Occ. iv, 1.

- ὁδὸς ἀλόγος, nihil melius est quam ν. π. Οεc. iii, 14. Οἶνος, verbi gratia Οεc. i, 13 : xx, 7.
 Ὁπίστα, vereor, dubito Οεc. xvi, 7. ἀπόνοι, rebus suis incteens, *fus.* φεύγωντες, Ag. xi, 2.
 Ὁλογνάθωντος, ubi maxima paucitas et raritas hominum Οεc. iv, 8.
 Ὁλίγους ὕστερος, paulo post Sy. i, 14. δέος ὅλίγου δαι, parum abest, fere Sy. iii, 6.
 Ὁμηλία et ὡμηλίζω Οεc. xviii, 5. ὁμηλίτες δὲ ἀλογοῦς, ut spicæ aequaliter tundantur et conterantur, *f.* ut tritura aequaliter fiat.
 Ὁμηλός, æquabiliter Οεc. xvii, 7 : xx, 3.
 Ὁμήρος, imber Οεc. v, 18.
 Ὁμηλία, confuetudine utor Sy. ii, 10.
 Ὁμηλία, confuetudo Hi. iv, 1.
 Ὁμηλὺς Θεός, juro per deos Sy. iv, 11.
 Ὁμητηροντος ταῦτα, in his consentiente, de his rebus omnium esse eandem sententiam Οεc. xvii, 3.
 Ὁμηγοντος ἄντοι μητρές, cognati materni Ag. iv, 5.
 Ὁμητος, similes, ejusdem conditionis Hi. i, 27. ἰσοισιν τυγχάνω τινί, eadem premia consequor atque alter Οεc. xiii, 11.
 Ὁμητος, atque, *f.* tamen Sy. viii, 35. ἵδερη, tanquam insidias Hi. vi, 3. Ὁμητος, non aliter atque Οεc. viii, 7. καὶ tanquam Ag. v, 1.
 Ὁμηλία, clamo, clamore compello Sy. iv, 6.
 Ὁμηλούσα, concedo Οεc. iv, 5. ὁμηλογῆται, constat, inter omnes convenit Σy. iv, 29.
 Ὁμηλογος γίγνεται τινὶ τιῷ, consensio aliqui in re Sy. viii, 36.
 Ὁμηλογουμένως ratione consentanea Οεc. i, 11.
 Ὁμηλὺς θεῖος τινί, irruere in al. Ag. i, 31. φέρονται, id. Ag. ii, 10.
 Ὁμηλίκος οὐαῖ τινί, habere communem appellacionem cum Sy. iv, 26.
 Ὁμητος, tamen, πρα. καὶ si, etiam si Οεc. ii, 12. πρα. partic. quod refoboi debet per quamquam Οεc. ii, 8. Hi. vii, 2. Ag. vii, 7.
 Ὁμητος, per quietem Sy. iv, 33.
 Ὁμητος, juvo Hi. ii, 2.
 Ὁμητος, commodum, fructus Οεc. ix, 17.
 Ὁμητός, nomine suo aliquem compello Sy. vi, 1.
 Ὁμητοντος, clarus Sy. viii, 7.
 Ὁμητος, τὰ, fortunæ nostræ Οεc. ix, Y 3
18. τῷ ὅντι, omnino Οεc. vi, 12. ἔντος καλός, vere formosus, naturali pulcritudine prædictus Sy. ix, 5.
 Ὁγκός, acidus, *de cibis*, Hi. i, 22.
 Ὁπτικά, quando Οεc. xix, 7.
 Ὁπλίστης, pedes gravis armaturæ Οεc. viii, 4.
 Ὁπλιστὴν τάξις, centuria gravis armatura Ag. i, 25.
 Ὁσέδην, unde Οεc. viii, 2.
 Ὁπωντοντον, qualiscunque Οεc. xii, 5.
 Ὁπέτης, quot, quam multi Οεc. viii, 14.
 Ὁπώτης, quandoquidem Sy. iv, 51. Ag. vii, 5. quotiescumque *c. opiat.* Ag. i, 19. 21 : xi, 4.
 Ὁπτοριστος, alteruter Sy. viii, 18.
 Ὁπτάς, coquo Οεc. xvi, 13. 14.
 Ὁπτάς γῆ τῷ τῷ πλανητῶν, terra a sole concalfacta et quasi excocta *ibid.* 12.
 Ὁπτάς, fructus, *de uvis*, Οεc. xix, 19.
 Ὁπτος, quomodo Οεc. xiii, 2. *seq. inf.* et acc. Οεc. vii, 29. *vid. εἰνεντός,* nullo modo Οεc. xiii, 12.
 Ὁραμα, spectaculum, res quæ cernitur Hi. i, 4.
 Ὁραμα γιαπεύκα, instrumenta rustica Οεc. v, 13.
 Ὁργάνος, maturus sum, mollis Οεc. xix, 19. *vid. Viator. V. L. xviii,* 22.
 Ὁρίσομαι, appeto Ag. i, 4.
 Ὁρίζος, ad perpendicularum Οεc. xix, 9. ἀρδει στρίχω τ. π. Οεc. iv, 21. ξύφη ἀρδει, gladii erecti in mucrone nem Sy. ii, 11.
 Ὁρίσομαι, in altum affurgo, bene crebro, *de plantis*, Sy. ii, 25.
 Ὁρίστης, τὰ, fines Ag. ii, 5.
 Ὁρίζω, fecerno Οεc. ix, 5.
 Ὁρίζω τινὲ, jusjurandum exigo ab al. Sy. iv, 10.
 Ὁρμάω, impetum facio Ag. i, 15. ἀμάκαμος, pergo, proficior Sy. iv, 49. ad bellum proficieor Hi. ix, 7.
 Ὁρμῇ τῇ εἰρήνῃ, eadem profectione *f.* simul Ag. ii, 29.
 Ὁρμίζω, navem in portum duco Οεc. viii, 12.
 Ὁρμος, monile Οεc. x, 3.
 Ὁρφος, tebūm, lacunar Sy. iv, 38.
 Ὁρίττω τῷ φεύρῳ, plantam defodio Οεc. xix, 2.
 Ὁρχήσας, saltio Sy. ii, 1 : σχήματα, saltando exprimo eos gestus Sy. vii, 5.
 Ὁρχηστοδέσματος, saltandi magister, Y 3

- qui choream docet Sy. ii, 15 : ix, 3.
 Ὁρχηντρίς, saltatrix Sy. ii, 1.
 Ὁρέος, series, per quam seruntur plantae Oec. xx, 3.
 Ὁς πρὸ σύνεσι Sy. iii, 10 : iv, 57, 8, quod, quod attinet ad id quod Oec. xv, 6. ιστιν δ, nonnulla, multa Oec. iv, 22.
 Ὁριος, religionis, jurisjurandi studiōsus Ag. iii, 6.
 Ὁστης στάδιον, circiter stadium Ag. ii, 10. ἵππος, tanquam Ag. vi, 6. δρα c. inf. Oec. xi, 18.
 Ὁστριος, legumen, Oec. viii, 9.
 Ὁστρατος, testa Oec. xix, 14.
 Ὁστρι, quia Hi. vi, 13. 14.
 Ὁτι πρὸ διότι, quia Oec. vi, 15 : viii, 8. Ag. vii, 7. quod attinet, elliptice ponitur Oec. v, 18 : i, 7. c. opt. Oec. i, 17 : ix, 18. c. superlat. augeτ, quam Oec. vii, 12 : xv, 1 : xvi, 12. 13.
 Ὁὐ γένεσι servit interrogatori velenemtiori Oec. xi, 22 : xix, 2.
 Οὐδαμον, nusquam Sy. iv, 30.
 Οὐδὲς οὐται, nemo non Sy. i, 9. οὐδὲς τούτου θέλει, nihil minus Hi. iii, 4.
 Οὔκον, non igitur Oec. ii, 11. nullo modo Oec. i, 9 : Sy. iii, 6.
 Οὐ μὴ δύστρα Hi. xi, 15. not.
 Οὐρη, igitur, inquam, servit repetitioni Hi. iii, 5 : v, 3.
 Οὐρη, postrema agminis pars. Ιεροὶ οὐρη, a tergo. sunt h. l. ii qui agmen claudunt Ag. ii, 2.
 Οὐρη eleganter ponitur post nomen proprium Ag. ii, 26. 27. post participium Ag. iv, 4 : v, 1.
 Οὐρη, tum, tandem Sy. ix, 3. Ag. ii, 31. servit responso aienti, ita existimmo Oec. i, 9. οὐρη intelligitur Oec. xviii, 9. οὐται δι, tum vero, servit apodosis Ag. ii, 31. οὐται δι, itaque Hi. i, 4.
 Οὐθελμος de praesentia seu inspeccione Oec. xii, 20. oculus, de radicibus plantarum Oec. xix, 10. ἡ δραδων γνιθαι, ex oculis seu e confpectu abesse Hi. vi, 13.
 Οφεις, supercilium Sy. viii, 3.
 Οχυρος, canalis, alveus Oec. xi, 17.
 Οχυρη, currus Ag. i, 28.
 Οχλος, imperita multitudo Hi. ii, 3. turba hominum, opp. solitudo Hi. vi, 4. παρίχητος οχλος, molestum esse Sy. viii, 4.
 Οχυρος, munitus, tutus Oec. ix, 3.
 Οψιοс, serotinus Oec. xvii, 4.
 Οψιс, adspexitus Oec. viii, 10. καλλ,
- forma pulchra Oec. vi, 16.
 Ὁψη, quicquid pauci additur, carnes, pīces, olera Oec. v, 3. de leguminibus Oec. viii, 9. condimentum Sy. ii, 7.
 Ὁψιοса єуза, instrumenta coquinaria Oec. ix, 7.

II.

- Πάθημα, calamitas Hi. v, 1. 3. δυρχητης, res molesta Hi. i, 36.
 Παῖαν, carmen λανινον, quod parta victoria in honorem Apollinis canebant Ag. ii, 17.
 Παναπίο, hymnum cano in honorem Deorum post cœnam Sy. ii, 1.
 Πανημόης, jocosus, ludicus Sy. ii, 26.
 Παιδάριον μικρα, pueri parvi Ag. i, 21.
 Παιδιαμα, disciplina Oec. vii, 6.
 Παιδινος το παιδινος συναξεν το είναι, injicio studium una nobiscum rem familiarem augendi Oec. ix, 12.
 Παιδια, joci, oblationes Sy. i, 1.
 Παιδια, να, amatus, puer amatus Sy. viii, 16. 26. 27. Hi. viii, 6. res amatrice Oec. xii, 14. πρέγματα Oec. ii, 7. αρεδόμα, amor puerorum, opp. παιδικά παιδιά, amor mulierum, Hi. i, 29. παιδικά λόγα, Ag. viii, 2. not.
 Παιδειανος, liberos procreare Oec. ix, 5.
 Παιδεροφια, liberorum educatio Oec. viii, 21.
 Παιζονται πρὸς ἄλλ. ludere inter se, de venere, Sy. ix, 2.
 Παι, puer, ratione etatis, Sy. iv, 17. η παι, puella Oec. iii, 13. Sy. ii, 22. παι, filius Ag. v, 4. pedifitiquus Sy. i, 11. παιδικά άρθρα παι, rerum imperitum aliquem ostendit, Ag. i, 17.
 Πάλαι, dudum Oec. xviii, 10.
 Παλαιοντος ζητιαν, damnis affecti Oec. xvii, 2.
 Πάλι λατανθιναι, reponere suo loco Oec. ix, 10. προσιναι, redire Hi. iii, 2.
 Πάρκαι, omnino Ag. x, 4.
 Πάρθοс, fertilis Oec. xx, 23.
 Παγυρетор, ludus gymnicus luctum et pugilatum comprehendens Sy. i, 2.
 Πάνθηм, vulgivagus Sy. viii, 9.
 Πανήγυρ, conventus publicus, ubi magna hominum est celebritas,

- quales v. c.** fuerunt ludi Graecorum solemnes Hi. i, 11 : xi, 5. conventus hominum *ibid.* 10.
- Πανηγῆς**, ubique Hi. ii, 8.
- Παντοῖος**, omnino Sy. iv, 61.
- Πάντοθι**, circumcirca Hi. vi, 8.
- Παντοῖος**, varius Oec. iii, 2.
- Πάντες**, in omnia corporis membra, Ag. ii, 13.
- Πάπαι**, papa! *interjectio admirantis*, Sy. v, 10.
- Πάπας** 1) *c.* gen. παπᾶς τοῦ ἀνόντων σολλὰ, multum efficere apud al. Oec. xiii, 9. 2) *c. acc.* juxta Sy. i, 8. Oec. xix, 13. παπᾶς γῆς, prope terram Oec. xviii, 2. παπᾶς τοῦ ἀλλοι, praeter ceteros, plus quam alii Ag. v, 3. παπᾶς τάπτε, praeter haec omnia Oec. viii, 12. δέκα, praeter opinionem, ex improviso Ag. ii, 3. φύσιν, contra naturam Hi. i, 32. παπᾶς γι τοῖς, contra aliquid facere, fecus facere quam Oec. vii, 31. παπᾶς τέρος, inter bendum, in convivio Sy. viii, 41. παπᾶς στάδια διαδέσσει, per stadia ducentia Oec. xx, 18.
- Παραδύματα**, exemplum Hi. viii, 2. Ag. x, 2.
- Παραδίσος**, *interpretio Cicerone*, ager conceptus Oec. iv, 13. 14. 20.
- Παραδίδωμι**, vendo Oec. xx, 28.
- Παραίστω**, admoneo Oec. xx, 22.
- Παραπορῆς τους**, aufero alicui Sy. iv, 40.
- Παραπαλῶ**, requiro, desidero Oec. ix, 3. adhortor Oec. iii, 7. εἰς λατρεῖα, ad societatem uisituisse aduocare Oec. ix, 12.
- Παραπανάζης**, pignus, depositum Ag. iv, 4.
- Παραπαναζίδης**, alicui aliquid depositum tradere Sy. viii, 36. Hi. i, 12.
- Παραπλάνειμαι τῷ**, cohortando excito aliquem Oec. v, 16.
- Παραπλάνω**, deforeisco, marcesco Sy. iv, 17 : viii, 14.
- Παραπλάνω**, fulcipo, redimo Oec. i, 4.
- Παραποθήμαι**, consolor Sy. i, 16.
- Παραποθία**, adhortatio Ag. v, 3.
- Παρελλῆς**, vesanus, mente captus Oec. i, 13.
- Παρεπλάνειμαι**, eodem fere modo Oec. iii, 5. *not.*
- Παρεπομπή** Sy. viii, 17. *not.* immunitate.
- Παρεπομπή**, instituo, affuefacio Oec. v, 15. παρῆσθι, affero famem, facio ut quis inopia vicius laboret Oec.
- i, 8. facio Hi. v, 4. παρεπομπήσμαι, me ornō Oec. x, 8.
- Παρεπομπήστα**, apparatus, instrumenta, Oec. xi, 19.
- Παρεπομπή**, cibus paratus Hi. i, 20. 21. ἡ παρέπομπη. βασιλίως, regis Perfarum apparatus, copiae coactae Ag. i, 13.
- Παρεπόντος**, contra foedus Ag. iii, 5.
- Παρεπόντας**, porticus Hi. xi, 2. *not.*
- Παρεπότταν**, aciem instruo Ag. ii, 15. παρεπότταναι, id. Ag. ii, 24. εἰς τὸν ἄγρον, in eadem acie collocor Sy. viii, 34. ἀλλάζοις, utrumque aciem instruo Ag. ii, 3.
- Παρεπίθυμος δύπτος**, scenam appono Hi. i, 17. παρεπίθυμαι, mihi apponi jubeo *ib.* 19. 20.
- Παρεπίτυμαι**, a sermone coepito ad aliun digredior Oec. xii, 17.
- Παρεχυμένος θάντος**, via decedo Hi. vii, 2.
- Πάρειμι**. παρῆν, licebat Ag. ii, 14. παρός, cum liceret Ag. i, 36.
- Παρείμου**, interjicio, interfero Sy. vi, 2.
- Παρείχημαι**, in conspectum prodeo, *ad Ariadnen agendam*, Sy. ix, 3.
- Παρίχω εἰ παρείχημαι**, exhibeo, praebeo, praesto Oec. iv, 7. etc. *τέρτιος* Ag. i, 24. *not.*
- Παρείνημαι**, manifesto demonstro, persuadeo Oec. xiii, 1. *idem* παλεὶται Oec. xv, 1. παρείνημαι, adesse, opem ferre Ag. vii, 3.
- Παρείναι**, injuria inter pocula Sy. vi, 1.
- Παρεμπάνω**, incito Oec. v, 7.
- Παρεπομπήμαι**, libere loquor, verum libere profiteor Ag. xi, 5.
- Πάτης τῷ ταντῷ**, omnino Ag. ii, 24. πλάνω ἔχει *ibid.* *not.*
- Πατερίδι**, totis viribus Ag. ii, 19.
- Παναδίς**, *ei* Hi. xi, 2. *not.*
- Πάρχω εἰ**, beneficiis afficio, Oec. xiv, 8. Ag. iv, 1. 4. præmio ornor Oec. xiii, 6. γῆ τῷ παρέχονται, terra diligenter culta Oec. xx, 14.
- Πάτης**, conculco, contero Oec. xviii, 4.
- Πατήτης, de optimo principe**, Ag. i, 38.
- Πατερίδη**, nomine patris addito Oec. vii, 3.
- Παύω τῷ δεχῆν**, ab imperio removeo Oec. iv, 7.
- Πάχην**, pruina Oec. v, 18.
- Παχίνω**, crassum, pinguis reddo Oec. xii, 20. Sy. ii, 17.
- Παχής**, pinguis, *de terra*, Oec. xvii, 8. παχία ιπάτη, vestimenta crassa et pinguis gestare *ibid.* 3.

Y 4

- Πλάνης**, campus Ag. i, 15.
Πλάτη, cum pedibus, opp. σὺν ιστηματι, Oec. v, 5. terra, opp. κατὰ θάλασσα, mari Hi. viii, 9.
Πλάτης, exercitus pedestris Ag. i, 15.
Πλανήσκω, obedientia imperatori praestanda Ag. i, 27.
Πλάνη τοῦ λείαν, laudis valde sum cupidus Oec. xiii, 9. χρημάτων, dicitiarum cupiditate flagro Sy. iv, 36.
Πλάνη λαρβάτων, periculum facio Oec. viii, 21.
Πλάτη, pellicio ad amorem s. rem veneram Hi. xi, 11. παραπάτη, periculum rei facio Sy. iv, 7. παντεργάτης, expertus, e. gen. Hi. i, 2. experiendo Hi. ii, 6.
Πλάνηγόν, in alto nавigo Oec. xxi, 3.
Πλάτην, pelta, cetratus, miles, levius armaturæ pelta instrutus Oec. viii, 6. Ag. i, 25. πλάτην-κότατη, ut cetrati præstantissimi Oec. xxi, 7.
Πλάτηφέρ id. qd. πλάτησθη, Ag. iii, 4.
Πλαθυράδιον, duo pedes cum dimidio Oec. xix, 3. cf. de hac forma loquendi Casaubon. ad Theophr. στρατοποίias p. 191.
Πλάτης, pauper sum Oec. ii, 2. Πλάτη, pauper Oec. xi, 3.
Πλάτην, maturo, ad maturitatem pervenio Oec. xix, 19.
Πλάτη, maturus ibid.
Πλάτην, perago Hi. ix, 5.
Πλάτης. In περάται γῆς, ab extremo terrarum Ag. ix, 4.
Πλάτης, trajicio Oec. xx, 27.
Πλάτη ἡ στρατηγὸς εὐφράσιην, oblectatio quæ percipitur ex honoribus Hi. vii, 4.
Πλαστῶν, comparo, acquiro Hi. xi, 13.
Πλειβάλλω. θύντις πλειβάλλουσας ἀλλίλους, cum eos se invicem amplectentes s. mutuis amplexibus hærenter viderent Sy. ix, 7.
Πλειβλαστός, insignis, in quem oculi convergiunt Sy. viii, 38.
Πλειβλάστην, observo Hi. vii, 2.
Πλειδίαμα, circumagor, in orbem circumvolvōr Sy. vii, 3.
Πλεῖμι, supero, præsto Ag. v, 2.
Πλειλάνη τὰς καλλικας, circumago pocula, h. e. crebro in orbem bibo Sy. ii, 27.
Πλεῖτον τιμᾶτε, prosequor honoribus Sy. viii, 38. περίτομαι, ib. 23.
Πλειχρόμα, obeo, circumeo Oec. vi, 13. Ag. ix, 3. οὐδὲ λάγη περιθύσσω Sy. iv, 20. donec sermones hi per vices a singulis dicti fuerint conclusi.
Πλειχρόμα, cingor, circumvenior Ag. ii, 24.
Πλειχθεὶς, contempnere Sy. iv, 23.
Πλειράχην, cuius consequendi causa pugnatur Sy. iii, 9.
Πλειρότος, undique plenus, refertus Sy. ii, 11.
Πλειρότος νῶν λόγης ἀνατελλόν, et sic orbis ille sermonum confectus est Sy. iv, 66.
Πλεισιδης πόλεις, civitates Spartanæ vicines et imperio Spartanorum subiectæ Ag. ii, 24.
Πλεισίνια, abundantia rerum Oec. i, 4; ii, 10. πλεισίνια τοῦ, rem familiarium augere Oec. xi, 13. αὐχμηρός τις καὶ ἄλλος ταῦτα πλεισίνια πλεισίνια Plato Rep. viii, p. 204.
Πλειστότος, deambulatio Oec. x, 10; xi, 14. 15. Sy. ix, 1.
Πλειστότοπος, extendo Oec. xix, 18.
Πλειστότην, πόλεις πλειστομέναι λατται Oec. i, 20. obiectae, velatae, not.
Πλειράλινος, erat Oec. i, 20. ubi nunc περιτείνεται.
Πλειράλινος, copiam efficio Oec. ii, 10. rem augeo, sy. πλειράλινος τοῦ, Oec. xi, 10.
Πλειστοποτελέσιμος, exercitu et cunctis cingo Ag. i, 32. not.
Πλειράλινος, in gyrum currere Oec. xiii, 8.
Πλειράτων, abundo, supersum Oec. vii, 36. τὰ πλειστούσα τῆς δενάνη Sy. iv, 35.
Πλειράτης, περιτὰ νῶν ικανός, plura quam satis est Hi. i, 19.
Πλῆ, quo pacto Hi. i, 2.
Πλέκω, saltio, salio Oec. v, 8.
Πλέλης, lutum, cœnum Oec. xvi, 16; xix, 13. 14.
Πλειζόμα, Sy. i, 11. sub onere gemitre et deficere. Vox comicis solennis de servis pedissequir farcinas portantibus, docente Casaub. ad Theophr. Char. ix, 1; xi, 4. et ad Atheneum p. 888.
Πλεύσω, obsequens Oec. xiii, 9.
Πλῆσ, dolium Oec. vii, 40.
Πλίνη, bibo, de plantis, quæ a pluvia irrigantur, Sy. ii, 25.
Πλίνη, cado, pereo Ag. i, 32.
Πλεύσις, alicujus fidei committo Sy. viii, 36.
Πλεύσις, qui fidem datam servat Ag. iii, 6. επι γίνομαι, fidem et auctor-

- Fitatem** nancisco apud al. Sy. iv, 31.
Πιστός τραχύτης, fideliter praesto esse Ag. vi, 4. **πιστός ἵχον τρέψ την**, fidem habere alicui Hi. iv, 2.
Πλάγιος, obliquus Oec. xi, 17. **πλάγιον ἵχον τερνόν**, equos convertere ο. n. Ag. ii, 3.
Πλαισιον, agmen quadratum sed oblongum Ag. ii, 2.
Πλαισιον, fingendi peritus Sy. iv, 21.
Πλαισίος, fictus, adulterinus Ag. i, 38.
Πλάνετος, latitudo Oec. xix, 2.
Πλατύ, campus, opp. locis angustis et superioribus, Ag. ii, 24.
Πλάστος, jugerum, mensura agri centum pedum Ag. ii, 10. cf. Perizion. ad *Bessian. V. H.* iii, 1. 3.
Πλακτός, intortus, implexus Oec. viii, 12.
Πλάντος ἵχον διὰ, excellere, meliori esse conditione Oec. xiv, 9. superiorem esse Ag. ii, 24. plus habere Ag. iv, 5.
Πλαστοτήτων, excello, praesto Oec. vii, 26. Hi. viii, 1.
Πλαστόντος, avidus alienæ pecuniae per nefas habendæ Oec. xiv, 8.
Πλαστίκης, injuria Hi. viii, 10.
Πλαστός, populus, imperita multitudo Hi. ii, 3. 5 : v, 1.
Πλάνη, præter, *scg. nominat.* Hi. i, 18. sed ibi Ath. Codd. πλάνη σύχη) habent.
Πλαστομή, satietas Ag. v, 1.
Πλαστηρίς λέγος, ratio divitias parandi Oec. ii, 10.
Πλανῆτης τῇ ψυχῇ, animi opes, animus paucis contentus Sy. iv, 43.
Πλανῆμα, aura : uavio Oec. v, 9.
Πληγής, suffocatio Oec. xvii, 12.
Πλάνη, herba Oec. xvi, 11.
Πλακίας, mensuram / spatiū unius pedis habens Oec. xix, 4.
Πλαθόν, qui desideratur Sy. ii, 4.
Πλάθη, alicunde Sy. iv, 33.
Πλάθη, desidero Oec. viii, 10. Hi. iii, 2.
Πλει, aliquo Ag. i, 21.
Πλείας κανόνι τῇ φρεστής, mihi ipsi male facio Hi. i, 33. **ποιῶ λεγεγένθετά την**, certiorem aliquem facio Oec. ix, 12. **Σμικρὸν τοῦ**, fas esse volo Oec. xi, 8. **τοῦ ποιῶ την**, beneficio afficio aliquem Oec. vii, 41. **ποιῶ intelligitur** Oec. xviii, 5. **ποιῶμαι φεύγειν** pro φεύγειν, vocem edo Sy. i, 20. **φεύγειν**, viectum mihi quero ex, Oec. vi, 11. **τὴν τερπίαν**, mihi eligo promam eam Oec. ix, 11. **νέμω**, legem fancio de liberis civitatis bus, Hi. iv, 4. **ποιῶδαι λαυρῷ την**, sibi aliquid tanquam suum vindicare Ag. i, 33.
Ποικίλμα, pictura, vel alia ornamenti coloribus variis distincta Oec. ix, 2.
Ποικιλότατος τῆς γεωγραφίας, quod propter varietatem in agricultura difficile videtur Oec. xvi, 1. **ποιώδη τίχην**, ars varia et multiplex Oec. xvii, 7.
Πολιάρμαχος, praefectus morae ap. Lacedæmonios Ag. ii, 15.
Πολέμου πόλιμον, bellum gero Hi. i, 8.
Πολεμία, sc. γῆ / χώρα, ager hostilis Oec. xx, 7. Hi. ii, 8. 9.
Πολεμός, inimicus, opp. φίλος, Oec. xi, 23.
Πολεμιστήρος γάπτος, equus bellicosus, ad bellum maxime idoneus Ag. ix, 6.
Πολεμίκος, obsidione cingo Ag. ii, 26.
Πολεμίκη, obsidio, λόνη Ag. ii, 26.
Πολετίνοθας ἴμιοντος, concordiam collere, de civibus, Ag. i, 37.
Πολετίτης αποῖν, formam civitatis mutare ibid.
Πολετικόν κάταδχος, vulgare, quo curru vulgo cives utebantur Ag. viii, 7.
Πολλαπλάσια, multo plures Hi. i, 13 : viii, 7. **πολλαπλάσια**, multis modis Hi. i, 8. sequente ἢ Hi. i, 13.
Πόλες Oec. xviii, 8. *not.*
Πολύς, πολὺ μάλιστα, longe maxime Hi. i, 28. **πολὺ πάντα**, quam minime ib. 30. **πολὺ διαφέροντος**, in primis ib. 29. **Πολλοὶ**, homines de plebe Oec. xi, 11. 21. **πολλὰ**, valde Hi. i, 19.
Πολιτανάτοτες, summis laudibus ornatus Ag. vi, 8. ubi Cod. — *ιτανάτοτες*, *not.*
Πολιτευόντας, maxime amatus ib.
Πολιφρεία, fertilitas Oec. xix, 19.
Πολιχηγματία, divitiae Sy. iv, 42.
Πονηρία, improbitas Oec. i, 19.
Ποπραὶ δειπνότας, heri molesti et graves ib.
Πορεία, iter Ag. i, 16.
Πορώποιοι φρέσοις, festino Oec. v, 4.
Παρθένος, vafto Ag. i, 20.
Παρέξω, præbeo Oec. ii, 8. **παρίζομαι**, comparo mihi Oec. vi, 8 : xi, 10 : xx, 1. **παρίζεται**, facultas conceditur Oec. vii, 19.
Περφορίς, vestis purpurea Oec. x, 3.

- Ποντες**, utro modo Oec. x, 3. 5. Sy. viii, 36.
- Πονιζα**, irrigo, *de pluvia*, Sy. ii, 25.
- Πνο**, aliquo loco Sy. iv, 7.
- Πρεδυκητης Ιχνης**, molestis affici, puniri Oec. xiii, 7. habere negotii multum Oec. xi, 9.
- Πρεματινημα**, negotia gero, occupor in aliqua re Hi. viii, 8. molior Oec. x, 9. Ag. ix, 3.
- Πρέστη τίγητη**, pacem reconcilio Ag. i, 11. ἀγαθή ει την, benefacio alluci Oec. xii, 7. οἱ πρέστη, rebus secundis utor Oec. xi, 8. Sy. iv, 52. πρέστη προ ιεράτητη, exigo Hi. viii, 9. ερωτης, eadem fortuna utor Oec. xx, 1.
- Πρεπης**, mansuetus Oec. xv, 4. πρεπης φωνη, vox lenis, submissa Sy. viii, 3.
- Πρεμων**, Oec. xix, 13. *not.*
- Πρεστην**, decere, *syn. κύρμος παράχητη*, Ag. ix, 1.
- Πρεσβητης**, decorus, dignus Oec. v, 10.
- Πρεσβιτηρια**, legatos mittere Ag. ii, 21. legatos mitti Ag. i, 35.
- Πρεπην**, priusquam, *sq. indic.* Oec. vii, 7. οἱ πρέπην πρεπης ή, nou prius quam Ag. ii, 4.
- Πρεπης την στρατησιου**, ante castra, pro castris Oec. xx, 8.
- Πρεμαγοειν το μίλλον**, futura praedico, *de tattibus*, Sy. iv, 5.
- Πρεμαγωγη**, perduco, sicutius pudicitiam profituo Sy. iv, 63.
- Πρεμαγωγη**, lenocinium, perductio ib. 62.
- Πρεμαγωγη**, leno *ib.* 65.
- Πρεβαινη**, procedo, lente et cum gravitate aliqua prodeo Ag. vi, 7.
- Πρεβάλλω**, projicio, *de rebus*, que abesse ullo ordine et quasi fortuito princiuntur, Oec. iii, 3.
- Πρεβата**, pecora, animalia domestica quae pascuntur Oec. iii, 11: v, 6.
- Πρεβατινητη τίχην**, ars pecuaria Oec. v, 3.
- Πρεвистη**, praescipere Ag. i, 18. πόλεμον, bellum indicio Ag. i, 13.
- Πρεпу́блема**, ante exercito novalem Oec. xx, 3.
- Πρεпхома** οὗτοι πόλεμοι βιλαζῆς, eo progredior in custodia, adeo propicio custodia Hi. iv, 4.
- Πρεпдикета**, appeto, operam dō Ag. ii, 1.
- Πρеищета**, strenuus, alacer Oec. xxi, 10.
- Πреищета**, diligenter, studiose, libenter Oec. ii, 14. Sy. i, 13. Ag. i, 24.
- Πρейма**, alteri tradō Ag. i, 18.
- Πρейна**, προσήνεται τοι χρόνος, temporis progressu Oec. i, 20. προσήνεται ηλικίας, ingravescere fenebitur Oec. vii, 42.
- Πρейнам**, præfum Oec. x, 10.
- Πρейнеда**, proposita esse Sy. ii, 7.
- Πρейнитиа της**, pro aliquo periculum adeo Hi. x, 8. periculis obviā eo, præmunio *ib.* 6. Oec. xxi, 7.
- Πρейнч**, propugnator Hi. xi, 12.
- Πρенун**, remis incumbo, *v. n.* Oec. viii, 8.
- Πρенои аλλήλων**, prospicere sibi invicem Sy. viii, 18.
- Πρенои**, hospes publicus Sy. viii, 39.
- Πρенои**, deduco, comitor præsidii causa Ag. ii, 13.
- Πρенои фриман ии**, cum impetu rapior ad aliquid, vehementer appeto Hi. vii, 2.
- Πρенои**, comitatus Ag. ii, 27.
- Πρенои**, pro aliis labores subeo Hi. x, 6.
- Πρои 1) с. gen. την**, pro salute alicujus Sy. iv, 14. ab, apud Oec. iv, 2: vi, 17. προς την πόλην, apud civitates Oec. vi, 10. προς την θεόν, per Deos immortales Oec. ii, 3: vii, 2: xii, 6. 10: xiii, 4. 2) с. accus. προς την θεόν, testibus Diis Oec. vii, 8. τοι αὐλέ, ad tibim modum Sy. vi, 3: vii, 5. προς την προστῆν, telæ præceti Oec. x, 10. *not.* προς τας χρήσιμα προς τι, astimo aliquid ex usu quem affert Hi. iv, 8.
- Πρенои**, in me converto Sy. i, 9.
- Πρенои**, creo Oec. ix, 14.
- Πρенои**, emendico Oec. xx, 15. Sy. viii, 13.
- Πρенои τη ναυτικη**, classis imperium infuper tradō Ag. i, 36.
- Πρенои**, προσπηκт, conjunctus Oec. vi, 15.
- Πρенои**, oppugno Ag. vii, 6.
- Πρенои**, accedo Oec. vii, 15.
- Πρенои**, πρæterea egeo te Oec. ii, 8.
- Πренои**, exprostio Hi. i, 18.
- Πренои**, compellare Hi. viii, 3.
- Πренои**, similis Sy. iv, 19.
- Πренои**, infuper profero, *de terra*, que præter necessaria ad vitam, etiam ea profert, que sunt oblectamento Oec. v, 2.
- Πренои**, ultra, noch oben drin, Oec. i, 6.
- Πренои τη των**, appello animum ad

Οεc. ii, 7. τῷ σῖδαι, corporis forma
 delector Sy. viii, 25.
 Προσάκα, par est Sy. viii, 26. conve-
 niit Oec. ix, 17.
 Προσίπτος, vento expositus Oec. xviii,
 6. h. l. est ea pars areæ supra fru-
 mentum, ubi ventus maxime af-
 flare potest.
 Πρόνθις ἡμῶν, ante me, prior me Oec.
 xvii, 6.
 Πρόσδειν, de concubitu Sy. iv, 38.
 Προσκαίρω, amore flagro Sy. iv, 23.
 Προσκλιόμαι, in jus voco Oec. vii, 3.
 Προσκούσθαι, conjunctum esse Oec.
 iv, 15.
 Προσκούργω, importo Oec. xi, 16.
 Προσκούρη, genibus flexis veneror et
 adoro Ag. i, 34.
 Προσκυνάθω, insuper disco Oec. xiii,
 1.
 Προσνία, præterea animadverto Sy.
 ii, 16.
 Πρόσδαι, redditus Oec. ii, 11.
 Προσφίλος, sés alienum contraho
 Oec. xx, 1.
 Προσταῖρω, mibi arrogo Hi. ii, 16.
 simulo, speciem alicuius præ me
 sero Oec. i, 20. Hi. i, 38.
 Πρόσφρων, salutatio Hi. viii, 3.
 Προστατία Oec. ii, 6.
 Προστατίος, patronus sum Oec. ii, 9.
 τὸν ἔρωτον, operis præsum Oec. xii,
 4.
 Προστατίου ἵνο τον, regor ab al.
 Hi. v, 1.
 Προστέσσω, affingo Oec. vii, 23. 24.
 Προστέθη, attribuo Oec. iv, 8.
 Προστέρωμα, sumo Sy. iv, 41. adhi-
 beo Oec. xiv, 6. πρές τον, me ge-
 ro erga al. Ag. viii, 2.
 Προσφιλός, gratus, acceptus Oec. v,
 10.
 Προσχεῖρων εῇ γενοτροὶ λεῖ ταῦτα
 δημιεῖν, ventri et cupiditatibus fa-
 tis facio Oec. xiii, 9.
 Πρότι, procul Oec. iv, 6.
 Προσφελής Ag. xi, 8. not.
 Προτίω, porrigo Oec. v, 8.
 Προτίλος, prius solvo pretium, quam
 res emta divindita fuerit Ag. i, 18.
 Προτιμόμαι, omnes honore et gloria
 antecello Ag. i, 4.
 Προφίσων, inimicorum, causas commini-
 si Oec. xx, 19.
 Προφίσκορα, prætexo, excusationem
 fingo Oec. xx, 14. Ag. vii, 1.
 Προφίσω, propono Oec. xiv, 6.
 Προφολάττο τῷ, pro aliquo excu-
 bias ago Hi. vi, 10.
 Πρόπτη, nuper Oec. xi, 4.
 Πρώτης τούτος, satio præcox, festina-

ta Oec. xvii, 4.
 Προφίνη, proreta, gubernatoris mini-
 ster, qui in prora regit nautas Oec.
 viii, 14.
 Προτίω, primas obtineo Ag. i, 3.
 Προτός, primum, ante omnia Oec.
 vi, 15. τὸ πρῶτα, primum Oec.
 vii, 43. τὸ πρώτη, primo loco
 Oec. xi, 1.
 Προτζῆς, mendicus Sy. viii, 23.
 Προτίς, frequens Sy. viii, 30.
 Προτίς, crebro Sy. ii, 26.
 Πρότητης, pugil Sy. ii, 17.
 Πόλαι, fauces, in quibus iter angu-
 stem est Ag. ii, 17.
 Προτάρημα, audio Ag. i, 22.
 Πρός, de summo periculo Oec. xxi, 7.
 Sy. iv, 16.
 Πρός, triticum Oec. viii, 9 : xvi, 9.
 Πρόλια πρές τον, vendo alicui Oec. i,
 12. cf. Sy. viii, 21.
 Πρόληπη, venditio Oec. iii, 9.
 Προλόμπτης, pullos equinos educo et
 instituo Oec. iii, 10.
 Προλόμπτος, pullorum dominor Oec.
 xiii, 7.
 Πρόλης, pullus equinus Oec. xiii, 7.
 Πρός. Μόι τος, sic fere Oec. ii, 1. οὐ
 τος, si forte Oec. vi, 2.

P.

Πρόλιος πάτην, facile est diētu Hi. ii,
 15. ἥπον βιοτίνιον, facilissim vivere
 Oec. i, 23. ἥπτα δέγην, sine ullo
 periculo partes suas agere Sy. vii,
 2.
 Πρόλαργία, negligenter et sine animi
 contentione in aliquo negotio ob-
 cundo versor Oec. xx, 17. Sy. viii,
 26.
 Πρόλαργία, negligentia in rebus bo-
 nis obwendis Ag. xi, 6.
 Πρόλαργότεραι Στρίται, Sy. viii, 9. not.
 Πρόλατην, otiose ago Oec. xx, 18.
 Πράψιδης Sy. iii, 6.
 Πράύης, flumen Oec. xvii, 12.
 Πράγη, frigeo Sy. iv, 37.
 Πράγη, frigus Oec. vii, 23.
 Πρίζη, radices ago Oec. xix, 9.
 Πρίνη, nafus Sy. v, 6.
 Πράντια, jacio Sy. ii, 8.
 Πράθης. ἐπὶ μετρητῇ, ad numerum Sy.
 ii, 8.
 Πράτην ἀποταῖ Ag. vi, 8. et ἥπατη ἴμ-
 βάλλω Ag. i, 28.

Z.

Ζαλίω, agitur Oec. viii, 17.
 Ζατράτης, τιμης ejus vid. Oec. iv, 11.

- Σάρτη** διδύσκων, repleo hominibus
Oec. viii, 8. premo, subigo Oec.
xix, 11. σταυρίνος πλεύτης, opis-
bus instructus Sy. iv, 66.
- Σαρῆς** τηνία, paupertas certa, minime
dubia Oec. viii, 2.
- Σάβα** θεὸς, veneror Deos Ag. i, 27.
σίβριας τὰ ἵερα Ag. xi, 1. et τὰ
θῦντα Ag. iii, 2. religionem colo.
- Σαμός**, vir gravis Oec. viii, 19. εὐμένη
ὄντα, nomen augustum ac vene-
rabilis Oec. vi, 14.
- Σαμός**, gravitate affectata Oec. x, 13.
- Σαμίνουμαι**, ad gravitatem me com-
pono, gravitatem quandam affecto
Ag. ix, 1.
- Σαμποῖς ίματος**, argumentum congru-
ens, idoneum Sy. viii, 34.
- Σάντορας**, putrefeo Oec. xix, 11.
- Σάντραν**, faber ferrarius Ag. i, 26.
- Σάμος** τῆν φύσιν, nasus simus h. c. pref-
fis naribus Sy. v, 6.
- Σάντζα**, pascō Sy. iv, 9.
- Σάντονία**, frumenti confectio Oec.
vii, 21.
- Σάντονία**, vasā ad frumentum con-
ficiendum Oec. ix, 7.
- Σάντονία**, pisto Oec. x, 10.
- Σάντος**, nutrimentum Oec. xvii, 10.
seges Oec. xvii, 12. 13. 14.
- Σάντρος**, filens Sy. i, 9.
- Σάντλιν**, sarculum Oec. xvii, 12. 15.
- Σάντριν**, pastinare, fodere Oec. xvi,
14: xix, 4: xx, 20.
- Σάντρανώττω**, oculis conniveo, blan-
dis et tremulis oculis intueror, ut
amantes facere solent Sy. iv, 25.
- Σάντρουμαι**, considerate facio Oec. ix,
2.
- Σάντην**, armamenta navis Oec. viii,
12.
- Σάντιφόρο**, calones et lixæ, qui sarcina-
nas gestant in exercitu Oec. viii, 4.
Ag. i, 30: ii, 11.
- Σάντψη**, contemplatio Oec. vi, 13.
confilium Hi. ix, 9.
- Σάντην**, umbram facio Oec. xix, 18.
- Σάντραρίαμαι**, in umbra educor et
dego Oec. iv, 2.
- Σάντηρ**, durus Oec. xvi, 10. Hi. i,
5.
- Σάντην**, specto, rationem habeo Sy.
iv, 42.
- Σάντης**. ἀπὸ σποντῶν, Sy. ii, 11. not.
Odys. xi, 343. οὐ μάνη δύμαν ἀπὸ
σποντῶν οὐδὲ ἀπὸ δίξης Μαδύται βασί-
λιας τερίθρων ἀλλὰ πίστεος.
- Σάντρον**, allium Sy. iv, 9.
- Σάντην**, coriarius Ag. i, 26.
- Σάντημα**, jocus, dieterium Sy. i, 12.
Ag. xi, 11.
- Σάντητην ἄλλα**, aliter jocor Sy. vi, 1.
οὐ σκότωττας, ἀλλ' ἀλαζόνης εργα.
φιλοῦτας, cum non se osculari si-
mulabant, sed re vera oscula da-
bant Sy. ix, 5.
- Σάντης**, alveare, Oec. vii, 17. 33.
38: xvii, 14.
- Σάντητα**, exquisita et excogitata
ciborum condimenta Hi. i, 23.
- Σάντης**, doctus Sy. iv, 63. Hi. i, 1.
σοφὴ τι, artificium aliquod Oec.
xx, 5.
- Σάντητον τηνίς**, careo Hi. i, 14. raro
nancisco i, 25.
- Σάντρατα**, cives urbis Spartæ Ag.
ii, 24.
- Σάντητον στίχην**, semementem facio Oec.
xvii, 5. ἴντραγίνου καὶ Σ' ἀπτ. dif-
perfi ad prædandum Ag. i, 30.
- Σάντητα**, libo Sy. ii, 1. fœdus seu
inducis facio Ag. i, 10.
- Σάντητον**, cupio vehementer Sy. viii,
19.
- Σάντητα**, inducio Hi. ii, 11. Ag. i,
10: ii, 16.
- Σάντητη**, seminator Oec. xx, 3.
- Σάντης**, satio Oec. vii, 20: xvi, 10.
- Σάντητζη**, serio loquor Sy. i, 15. τι,
curo aliiquid Sy. viii, 17. ἀλάζονται,
studiose doceo Oec. ix, 1.
- Σάντητη**, res magni momenti, ad
quas gerendas magua opus est
prudentia Oec. iii, 12. σταύδαι
ἴρειν, superciliosa severa, contracta
Sy. viii, 3.
- Σάντηταλογία**, serio disputo Sy. viii,
41: iv, 51.
- Σάντητρχη**, qui magistratum am-
bent Sy. i, 4.
- Σάντητης μιστροί**, nimis serii Sy. i, 13.
μιστρα σταύδαι, serio Sy. i, 1.
- Σάντητο**, spatium 125 passuum s. octa-
va pars milliaris Romani Oec. xx,
18. Ag. ii, 10.
- Σάντητην, amulius, funiculus**, ad quem
opus exigere solent fabri Ag. x,
2.
- Σάντητην**, diffideo Ag. i, 37.
- Σάντητην**, ὕδωρ, aqua stagnans Oec.
xx, 11.
- Σάντητημα**, vallum Ag. ii, 22.
- Σάντητην**, tegu Oec. xix, 13.
- Σάντητην**, concilium Oec. ix, 3. domus
Sy. ii, 18.
- Σάντητην**, tectum Oec. vii, 19.
- Σάντητης**. στινάτης, via angusta,
fauces Oec. xx, 9.
- Σάντητη**, τὰ, angustiae, fauces Ag. ii,
17.
- Σάντητη**, amo, de mutuo parentium et
liberorum amore, Oec. vii, 24. de

- amore quoconque alio vobementi* Sy. viii, 14. 21.
Στρίψαις την, privatum esse re Hi. vi, 1.
Στάλα, meta, ad quam fleunt aurige currum, dicitur etiam στέλα, Sy. iv, 6.
Στύχος των δόνεων Oec. iv, 21.
Στράς, porticus Oec. vii, 1.
Στόλος, exercitus de copiis terrestribus, Ag. ii, 1.
Στύρας τῶν βίων, exitus vitae Ag. xi, 15. *not. ἀπὸ στύρατος οὐσίης*, memoriter recitare Sy. iii, 5. *ἀπὸ τῆς στόρας ἡχής*, in ore habere Hi. vii, 9.
Στρατίουμας ἀδίος Ag. i, 34. *ὅτι ιστρατίουσας* Ag. vi, 3.
Στρατός, torques Oec. iv, 23.
Στρίψω τὴν γῆν, terram invertio Oec. xvi, 14. me converto Ag. ii, 3.
Στρυφός, acerbus, adstringens Hi. i, 22.
Στρυφάς, vestis stragula Oec. viii, 19; ix, 3.
Στρυφάνη, stratum, lectus Sy. iv, 38.
Στρυγίουμας την, convenio aliquem Oec. vi, 14. opem fero Ag. ii, 18.
Στρυγεδίδης Sy. iv, 54: viii, 31. 34.
Στρυγεδίστημα, in regno confirmo Ag. ii, 31.
Στρυγελίστημα, caput obvolvo Sy. i, 14.
Στρυκηρας, compositus sum Oec. viii, 3.
Στρυκόντημα, obtundo Sy. viii, 6.
Στρυγετης, Sy. viii, 1. *not.*
Στρυγαλιδεύματος ἀκραίης, qui in luxu et intertempora voluntantur Sy. viii, 32. *vid. de hoc dicendi genere Berger. ad Alciphron. Ep. i. 23. p. 95.*
Στρυγίγυμα, copulo Oec. vii, 30.
Στρυγίτης, conjugio juncti Oec. ix, 5.
Στρύξ, ficus lego f. decerpo Oec. xix, 19.
Στρυφατηίματα, a sycophantis vexor Oec. xi, 21.
Στυλάς, spolio Hi. iv, 11.
Στυλαρβάτης την, adjuvo Oec. xiii, 10. Ag. ii, 31.
Στυλαρβότη, summatim, omnino Oec. xix, 14.
Στύλλορος καλύται, Oec. iv, 6.
Συμβάσιν (εἴ τι) γίγνεθαι, si forte quid accidat Oec. viii, 15.
Συμβάλλω, committo, compono, de certamine gallorum, Sy. iv, 9. manus confero, proelium committo Ag. ii, 7: *· συμβάλλομαι*, confero
Oec. vii, 13.
Συμβολαι, Sy. i, 16. *not.*
Συμβόλαια, negotia, pacta, contractus Hi. ix, 6.
Σύμμαχος, adjutor Oec. ii, 5.
Σύμμαχος, mediocris, non magnus Oec. viii, 13.
Συμπαραμετία, comitor Oec. iv, 21. Sy. iv, 17. Hi. ix, 8.
Συμπαρέζων, excito Oec. vi, 10.
Συμπαρέζων, una veho Oec. viii, 12. *συμπαρέζων*, tecum duco Hi. ii, 8.
Συμπίστης ἀλλάλως, concurrere Ag. ii, 14.
Συμπληθών, augeo Oec. xviii, 2.
Συμπότης, compotor Sy. ix, 7.
Συμπάρατη την, adjumento sum Oec. vii, 14. *τιμών*, reconcilio pacem Ag. viii, 7.
Συμφιάτας, ad easdem scholas cum alio accedo Sy. iv, 23.
Συμφορή calamitas Ag. vii, 4. *κατὰ συμφοράν την*, casu adverso Hi. iii, 4.
Συμφορες, utilis, commodus Oec. ix, 2. Ag. vi, 3.
Συμφάντης, contactu mutuo jungi Sy. iv, 26.
Σὺ τῷ γινείσῃ, animo generoso, honeste Ag. iv, 5. *σὺ τῷ ἀδίνῃ*, injuste ibid. *σὺ Αγνε*. ἡ μέτη λύστη, victoria fuit Aegiphilai Ag. ii, 13.
Συναίσιος, ἐς οὐσιότερην, ut verbo s. breviter dicam Hi. ix, 10. Ag. v, 3.
Συναγαγέω, ὥμη συναγαγεμίνω Hi. iii, 9.
Συναίσημη, una de fede excito, a surgere facio Sy. ix, 5.
Συναπαραίσημη, una flaccesco, pereo Sy. viii, 14.
Συνάπτο μάχω, pugnam committo Ag. i, 31: ii, 20. *συνῆται τῷ γινεγίᾳ*, conjuncta est agricultura Oec. v, 3.
Συναρρίσματα, συνημορθίη τῇ λύρᾳ τῷ τοῦ αὐλᾶ, lyra ad modos tibiæ accommodata et congruente Sy. iii, 1.
Συνδηματίν σχολίζων την, totum diem alicui vaco Sy. iv, 44.
Συνῖναι, congregi, de concubitu, Hi. i, 26. *ἰαυτῆς*, otiosum esse, vacuum a negotiis Hi. vi, 2. *γινεγία*, in agro colendo versari Oec. xv, 12. *οἱ συνέρτες*, convivas Sy. i, 15. *ώλεσι*, qui stant a partibus civitatum Hi. ii, 14.
Συνιτρέχω, una procurro adversus hostem Ag. ii, 11.

INDEX GRÆCITATIS

- Συνέρχομαι**, una prorumpo Oec. xvii, 12.
- Συντασία**, comprobo Oec. vii, 16. 30.
- Συντάπω seq. inf.** impello, incito Oec. v, 5. Sy. viii. 24.
- Συνταύλω**, celebro, perago Ag. ii. 17.
- Συνεργός**, adjutor Sy. viii, 38.
- Συνέργομαι**, convenio unam in domum, de novis conjugibus, Oec. x, 4.
- Συνενικεψίτως**, simul, confertim Oec. xi, 19. not.
- Συνήχις**, affidius Oec. xxi, 9. continuus, conjunctus Ag. i, 4. συνιχτής ενομία, consuetudo frequenter Sy. viii, 18. not.
- Συνίχμαι**, premor, afficio Oec. i, 21.
- Συνθῆναι**, paftum, foedus Ag. i, 12.
- Συνθράψω**, confringo Ag. ii, 14.
- Συνίστημαι**, commendo Oec. iii, 14. concilio alicuius benevolentiam Sy. iv, 64. ενοντάζοται, societate conjuncti Ag. ii, 23.
- Σύνοδος των ἀνατάσιων**, memini te surrexisse Oec. iii, 7. not. c. dat. Sy. iv, 63.
- Συνοικεύμενος χώρα**, regio frequenter habitata Oec. iv, 8.
- Σύντοκος** ἐπι λόγω, amor mihi semper affidius, ac veluti domesticus Sy. viii, 24.
- Σύνταγμα**, exercitus Ag. i, 7.
- Συντίνω**. γράψω συντεταγμένη, intento animo, adhibita diligentia et animi attentione Oec. ii, 18. ἢ τι σὸν τι τοῦτο συντίνη, quod non eo spectet s. pertineat Ag. vii, 1.
- Συντεταράσσω**, enixe, studiose Oec. xx, 22.
- Συντίνω δεσμένες**, sumtu minuo, de sumtibus aliquid decido Hi. iv, 9.
- Συντέλημαι**, compono Oec. x, 11. συντίθημαι, promitto, s. convenio cum aliquo de re aliqua Oec. vii, 2 : xii, 2. pacifor Ag. i, 12.
- Συντετάνω ήγειας θέτω**, brevissima via ducere Ag. i, 28.
- Συντέβηντος αἰνεῖν**, affero detrimen-tum facultatibus Oec. xx, 21.
- Συντεχνῶνται πόλεις**, urbs obfcura, non adeo celebris Ag. i, 3. συντεχνῖς, quod ubique facile obvium est, vile Ag. ix, 3.
- Συντίθειμαι**, coacervo Oec. xviii, 8.
- Συντράπλαιμαι**, adjuvo Oec. ii, 14.
- Συντριγμός**, exhibilatio, sibilus Sy. vi, 5.
- Συντέτατω**, configo Ag. ii, 12.
- Συντετάχομαι**, vasa colligo Ag. i, 14. vide συντεταχόμενος.
- Συντετάξια**, societas eorum qui una convivantur Oec. viii, 12.
- Συντρεπτόν τον ἴτι την**, una cum aliquo bellum gero adversus al. Ag. ii, 20.
- Σφραγίζομαι**, hostias macto Ag. i, 34.
- Σφράλλωμαι**, perdo, supplanto Hi. x, 7. σφράλλομαι, labor, deficitio Sy. iii, 26. λάρι σφράλλεμεν ἄρτοι, si quid adversi accidisse videant Hi. iii, 2.
- Σφράλμα**, calamitas Sy. viii, 18. clades Ag. ii, 23.
- Σφράντονται**, funditor Oec. iv, 5.
- Σφράδης ἡχη τῷ τρέπεσθαι**, scri studio incumbo in quaestum Oec. i, 21.
- Σχιδόνται**, fere Oec. iv, 11 : v, 17.
- Σχίσια**, cultus, ratio capillos et vestes compendi Sy. iv, 58.
- Σχῆμα**, vestitus Oec. ii, 4. gesticulationes in saltando Sy. ii, 15. 16.
- Σχηματίζομαι**, in certam aliquam corporis speciem et habitum me compono Sy. i, 9.
- Σχίζω**. ιερῶδε μέρος ποιεῖ θεῶν, hic vero in duas dissecerunt partes Sy. iv, 60.
- Σείρας τον πολέμου**, salvus redeo e bello Oec. xi, 11.
- Σενήρης**, auctor salutis Ag. xi, 13. cf. Ernst. Clav. Ciceron.
- Σενφρίος**, vivo prudenter ac temperante Oec. vii, 14. sapio Ag. vii, 3. modestus sum Ag. xi, 10.
- Σενφρόμενος καὶ λίτη μακρόν**, maximum incredibilis continentiae argumentum Ag. v, 4.
- Σενφρένης**, castigo, emendo Oec. i, 23. coērceo, reprimo, in officio contineo Hi. x, 3, ad officium reduco Ag. vii, 6.
- Σενφρούνω**, modestia Sy. i, 8. Hi. ix, 8.
- Σέος**, de rebus que non perierunt, sed suppetunt Oec. iii, 2 : viii, 10.

T.

- Τανία**, fascia Sy. v, 9.
- Ταλαρίναι**, lanifictum Oec. vii, 41.
- Ταλάρια** ἱρὰ, pensa lance Oec. vii, 6.
- Ταλανονεγκάδες**, instrumenta quibus ad lanificia utuntur Oec. ix, 7.
- Ταμία**, ♀, proma, mulier que curam cellae penuariae habet Oec. ix, 10. 11.
- Ταμπία**, munus promze Oec. vii, 41.

- Taricūma**, dispensatio Oec. iii, 15.
Taricūmā, de promoto Sy iv, 41.
Tāēs, ordo, ordinatio instituta Oec. viii, 11 : ix, 14. *lv. rāēs*, ordine servato, *syn. τεταγμένος*, Oec. viii, 6. 8. *ιστων*, turma equestris Ag. i, 25.
Taricūs, modestus Ag. xi, 11.
Taricūtēs, perturbari, diffidere Ag. i, 33.
Taricūx, perturbatio Oec. viii, 3.
Taricūxōn, tumultarius, turbulentus Oec. viii, 4.
Taricūx iaurū, in se suscipere Ag. ii, 25 : vi, 1. *τεταγμένη*, que certo quodam ordine et certo loco collocantur Oec. iii, 3. *τεταγμένη στρατή*, acies recte et ordine instructa et collocata Oec. viii, 6.
Taricūtē, idem *intell. διὰ* Sy. ii, 22.
Taricūtē, hac in re Hi. vii, 12. hac via, ita Ag. ii, 18. hac de causa Sy. iv, 17. *seq. ἐπει*, propterea quod Oec. xviii, 10.
Tāēs, foifa Oec. xi, 17 : xx, 12. Ag. ii, 22.
Ta respondē particula sūrē Oec. vi, 5 : xxi, 4 : *item pārē* Oec. xviii, 2. *τα—καὶ δὲ*, cum—tum certe Ag. iii, 6.
Tāēs ἀρ; specto, pertineo ad Oec. vii, 39. Ag. ii, 17.
Taūχē, murus urbis Hi. ii, 10. *τα—χη*, urbs Oec. vi, 6. Ag. i, 22.
Taūχēs, argumentum Ag. iii, 1. *in—dicium* Hi. vi, 5. *ταυχέσθαι* *λα—γῆ*, argumentum est—quod *τα—νη*. Oec. vi, 6. Sy. iv, 17.
Taūχēs, architectura Oec. i, 1. 3.
Taūχēs, faber lignarius Oec. vi, 13. Ag. i, 26.
Taūlēs, impendo, sumitus facio Oec. i, 4. 22 : ii, 6. perficio Oec. xii, 19. *ταυλισμένος*, initiatus Oec. xxi, 12.
Taūlēs, profus, omnino Oec. xi, 1. 6. *ἰστητέ*, excipere convivio omnibus rebus instruēto Sy. ii, 2. *ἀγ—δές*, vir optimus, omnibus numeris absolutus Sy. viii, 35. Ag. i, 1. *ἀφίλμενος*, utilissimus Ag. xi, 16.
Taūlēs, palus, locus paludosus Oec. xx, 11.
Taūlēs φέν, sumptom facere, impensis sustinere Sy. iv, 32. *τα—τάλη*, magistratus qui summam habent potestatem Ag. i, 36. *τάλος*, ad extreum Ag. i, 38.
Taūlēs, eodem ordine semper Oec. xvii, 4.
Taūlēs, ex cogito, *de cibis exquisitis et delicatioribus parandis*, Ag. ix, 3. *Taūlēs*, opifex Oec. vi, 7.
Tiōs, antea Ag. ii, 2. 10.
Tiōs—*γάē*, propterea—quod Ag. i, 4.
Tiōs, tunc Oec. xvi, 11.
Tiōs, cūcum Oec. vii, 10.
Tiōs, pluris *sextimo*, in honoratiore loco pono Oec. ix, 13. *ζημία*, loco damni pono Ag. vii, 3. *ἀερισμός*, in tuto colloco Ag. xi, 12. *νέρου*, leges fero, *de legiſta—tore*, Oec. xiv, 4. *δέρμα*, ponamus Oec. xvii, 12.
Tiōs, prēmio ornō Oec. ix, 15. Hi. iv, 5 : viii, 3. *τιμοθεῖς μάλιστα*, maximi *sextimari* Oec. xx, 28. *πλεῖστος*, plurimi *sextimare* Sy. iv, 44.
Tiōs, *sextimatio*, pretium Oec. xx, 24.
Tiōs, pretiosus, carus Oec. vii, 42. Sy. iv, 41. Hi. i, 13. honoratus Oec. ix, 13.
Tiōs, *τιμητὸν την*, Sy. viii, 31. Hi. iv, 5. *τιμητόμαν την*, ulciscor, punio aliquem Hi. i, 12.
Tiōs, *intendit* Oec. vii, 39. *ταυρεῖται τι*, valde incitas Oec. vii, 7. *τι* non nihil, valde Oec. v, 7. *αἴδις τι*, plane non Hi. i, 28. *ταυρόν τι* Oec. v, 17. *μαλλάτη τι* Oec. vi, 1. *τι* *in—telligitur*, Oec. i, 12 : iii, 8 : xii, 10. 12 : xx, 20. Ag. i, 22. *Ti*, quorū? Oec. iv, 1. *τι δι*; porro Oec. iii, 2. Sy. viii, 32. *τι αἴδις τι* Oec. vi, 12. *τι σύντι*; *τι* Oec. iii, 1. *τι σύντι*; *τι* ib. 4.
Tiōs, perforo, pertundo Oec. vii, 40.
Tiōs, miser Oec. vii, 40.
Tiōs, sane, vero Oec. iii, 1 : iv, 21 : vii, 2 : xii, 5. *τα—τι*, sine ulla mora Oec. xx, 26.
Taūchē, *τι*, parties Sy. iv, 38.
Taūchē, parietes perdidio Sy. iv, 36.
Tiōs, factus, suboles Oec. vii, 34.
Tiōs, sagittarius pedes Oec. iv, 5.
Tiōs, *μά—τερ* *τι*, modo—modo Sy. viii, 5.
Tiōs—*την*, propterea quod Hi. i, 17.
Tiōs, *τινος τολμητος*, hostes fugo Hi. ii, 15 : Ag. vi, 2 : ii, 11. *ιστητέ*, ad predas me converto Ag. i, 32. *τι* *ἱητητός*, omnibus viribus incumbo in aliiquid Hi. ix, 7.
Tiōs, sesquipes, pes cum dimidio Oec. xix, 4.
Tiōs, *τητητή την* Oec. ii, 6 : vii, 3.
Tiōs, tripedalis Oec. xix, 3.
Tiōs, tripus Sy. iv, 45.

- Τρίς ὅτα πίκρησαι, triplo plura Oec. ii, 4.
 Τροφός, 4, nutrix Oec. v, 17.
 Τρέχεις, orbis saltatorius Sy. ii, 8. τρέχεις μυμοῖς, in modum rotæ s. orbis se vertere et circumvolvere ib. 22.
 Τρύγανος, vindemio, uvas decerpo Oec. xix, 19.
 Τρώγων, vefcor Sy. iv, 8.
 Τρύχανος ἵχων, habeo Oec. i, 4. δέμανος, mihi opus est Oec. xi, 14. θεων ἴτεχνον Oec. iii, 3. οὐτοὶ ἐπισχηνον VIII, 4. εἰ ἔστιν ἐπισχηνον XX, 28. casu, temere, fortuito.
 Τρυπανούσιμον Hi. vi, 14. εἰ τρυπανούσιμον ii, 11. potestati tyranni subiecti.
 Τρυπανία, imperia tyrannorum Oec. i, 15.
 Τρυπανία sc. λόγος, liber de regno, Tit. Hieronis.
 Τρύπανος, qui solus dominationem obtinet in civitate olim libera Hi. i, 2. seqq.
 Τρύπανος εἰμι τὸν ἀλλαν, adspectu aliorum careo, in cæteris cæcuto Sy. iv, 12.
- T.
- Τρέπεις, insolentia, injuria in primis ea, quæ cum contumelia et turpitudine est conjuncta, cui infertur Oec. iv, 8. Ag. iii, 3: xi, 11.
 Τρέπειν, insolens, opp. σάρπειν, Ag. x, 2.
 Τρέπεινόρχεις, Hi. x, 2.
 Τρύπαιον, mente fana sum Oec. xi, 5. ἄρχαλμον, oppositi ὑπαλληλιμονεις Oec. x, 6.
 Τρύπαιον, humidus Oec. xix, 6. ὄγρον καρπον, v. c. vinum, oleum etc. Oec. v, 20.
 Τρύπαιον, herbare inutiles, frutetum, stirpes humiles, quicquid impedit, quo minus fruges recte e terra protrudi possint Oec. xvi, 12: xvii, 12: xx, 11. 20.
 Τρύπαιον, celebro, laudo Sy. viii, 31. Hi. xi, 8. Ag. xi, 2.
 Τρύπαιον, hyocymamus, herba Apollinaris, altercum Oec. i, 13.
 Τρύπαιον, præscribo, dicto Oec. xv, 7.
 Τρύπαιον ἕργα, opera quæ foris sub dio sunt Oec. vii, 20. in ἕργαις, foris sub dio Oec. vii, 19. 20.
 Τρύπαιον, de janitore Sy. i, 11. τῆς διδασκαλίας, obtempore discipline,
- culture præbeo aurem patientem Oec. xiv, 3. τῶν, alicuius monitis parco Oec. ix, 18. Ag. iii, 4.
 Τραχλίφη, fuso me illino Oec. x, 5.
 Τρανιστραπη, affurgendo ex sedibus alicui cedo Sy. iv, 31. ἀτὰ τῶν δέκα, affugo ex fede honoris causa Hi. vii, 2.
 Τραντών, obviam procedo Sy. ix, 3.
 Τρέχεις, adsum, præsto sum Oec. xx, 11.
 Τριάνθημα, fax, incitamentum Sy. iv, 25.
 Τριξισίμαι, Hi. v, 2.
 Τριτοῦ μηδίνα ἀποθένειν, ne quis moriatur Hi. iv, 3.
 Τριγενεστόρμαι, vehementer amo, s. comiter et cupide excipio Sy. iv, 38.
 Τριγενχος, jaſtabundus Ag. xi, 17.
 Τριγράλλας τὰ ἥρη, supero montes Ag. ii, 5.
 Τριγραλλόντων, eximie, præ cæteris Ag. 36.
 Τριγράζομαι τίον τῷ στίχῳ, novalem paro laborando ad fationem Oec. xvi, 9.
 Τριγρίσιος ρότος, locus superior, editus Ag. ii, 24.
 Τρίγυ, egregie, supra modum bene Hi. vi, 9.
 Τριγύδης, despicere, contemnere Ag. viii, 4.
 Τριγρέγη idem sign. Sy. viii, 3.
 Τριγόρα, τὰ, Sy. iv, 31.
 Τριγρενόνται, glorior Sy. iii, 11.
 Τριγρίσμαι, feror, deseror Oec. xviii, 7, 8.
 Τριγροβοῦμαι, in summo metu versus Oec. viii, 17.
 Τρίχης ἀστέτης δίκη, fraudis argutor Sy. iv, 10.
 Τρίπνης, vento non expositus, vento contrariu Oec. xviii, 7.
 Τριγρέλω, administro Oec. viii, 16. obiequo, pareo xvii, 7: xxi, 8, gratificor, alicuius voluptati inferio Hi. xi, 10. Ag. iv, 4. *de amato, qui se amatori præbet et obsequitur* Hi. i, 37.
 Τρέπολλης ἱερεῖλαίας, dura sub custodia, magna cura Oec. vii, 5. ὡσὲ τὸν αὐλὸν, ad modum tibiae Sy. vi, 3.
 Τρεδίστρητης τῶν, qui ab aliquo superatur, ei cedit Oec. xiii, 8.
 Τροδονίνων, exemplo monstro, doceo Oec. xii, 18.
 Τρόδημα, calceus Oec. viii, 19.
 Τρόδημαι, suscipio, instituo Oec. xiv, 3, ubi sum Budæo etiam H.

Stephanus in Th. L. G. διαδέη
scriendum censuit. σίδην, perि-
culum subeo Sy. iv, 35. πόνος, la-
borem suscipio Hi. vii, 1.
Τροχόγνα, jumenta, as boves, muli,
equi Oec. xviii, 4.
Τρόπος, principium, cui omnis
disputatio innititur Oec. xxi, 1.
Τραπεζή, histrion Sy. iii, 11: vi, 3.
Τραλαρβάσιον, ferme exipio, re-
spondeo Oec. x, 4. Hi. vi, 9: viii,
1. 8. existimo, suspicio Ag. v, 6.
Τραχογύμναι, rationem habeo alicu-
jus rei Hi. viii, 6.
Τράπαιον, sustineo Hi. vii, 4.
Τρόπαιον, allegoria Sy. iii, 6. nos.
Τρόπαιον Oec. x, 3.
Τρόπαιον, subbibo, paulo plus justo
bilbo Sy. ix, 2. Σίε subbiberet etiam
ap. Suet. Nero. occurrat.
Τρόπαιον, suspectum habeo Hi. ii,
17.
Τρόπαιον, suspectus syg. inf. Hi. i, 15.
Τρόπαιον, beneficio induciarum,
facias inducis Ag. ii, 15.
Τρόπαιον, promissum Sy. iii, 3.
Τρόπαιόν, edo Sy. iv, 9.
Τρόπαιον, obsequor Hi. i, 37. offici-
um prosto, beneficium confero in
al. Ag. xi, 13.
Τρόπαιον, officium Hi. viii, 7.
Τρόπαιον, officium, obsequium Hi.
i, 38: viii, 6.
Τρόπαιον, orior. Ιερᾶ διάφανη λαζ,
invenire vere Ag. i, 25.
Τρόπαιον τὰ πρόγυμνα Oec. ii, 14.
Τρόπαιον, inversius, refupinus Oec. xix,
9.
Τρόπαιον τῆς πατρίδος, desum patrise,
sero opem fero patrise Ag. ii, 1.
Τρόπαιον, texo Oec. vii, 34.
Τρόπαιον δρόμον, praeccurso Ag. i, 31.
i, 19. χρήματα thesautos abditos
indicare. nos.
Τρόπαιον, abstinco, non sustineo Oec.
xii, 14. τῆς γῆς, agro cedo, agrum
diripiendum relinquo hosti Oec.
vi, 6. πόνον, labores detrecto, me
subduco laboribus Ag. vii, 1.
Τρόπαιον, promitto, suscipio Ag. i,
7. φρέστημα, me offero, suscipio
Ag. vi, 1. τὸν εργῶν τῆς π. ἀλ-
ζηνία, moribus et instituto vita
discrepo a Persarum regis fastu Ag.
ix, 1.

Φ.

Φαιδρός, hilaris Ag. i, 13.
Φαίνομαι, sum Ag. i, 25. appareo, in

conspicuum prodeo Sy. ix, 3. Φύεται,
habeo Oec. iv, 7. Hi. iv, 6. οἶδες,
apparet me scire Oec. viii, 22. vi-
deor Oec. iii, 7: vi, 4.
Φάλαγξ, acies instruenda Hi. vi, 7.
Ag. i, 31. castra Ag. ii, 15. νοι.
Φαντός τίμη οὐδέποτε, manifesto lateor
Oec. ix, 1. Λα τοῦ φαντεῖον, aperte,
palam Ag. ii, 6.
Φάνεται, lucidus, clarus Oec. ix, 3.
Φάνεται, lux ibid.
Φάνκον, dico, iacto Hi. ii, 16.
Φάνλος, vilis, non pretiosus Sy. iv,
40. malus, inutilis ib. 48. φανλό-
τηρα, inferiores dignitate et opibus
Hi. i, 27.
Φάνλων, sine arte, inepte Oec. xiii, 4.
Φάγγος, lumen Sy. i, 9.
Φάρον, gesto Oec. ix, 16. ουράνια,
victum praebeo exercitu Ag. i, 20.
pendo, de tributo, Oec. i, 22. μη
φέρει φίσην οι φίσαις γνωστοί diffe-
rent, v. π. Oec. i, 6. φίση, fertilis-
sum Oec. xx, 4. βλάσφημη, dam-
num affero Oec. iii, 5. φίσην τὸ
αριστούσα ποίησον, pati, ut nibi e
legibus imperareret aliquid Ag. vii,
2. φίσηθεν πλάνη, partem major-
rem accipere Oec. vii, 27. τὸ φίση-
θεν, bene procedere Oec. v, 17.
παντός, male procedere Ag. i, 35.
πόνημέται, detuli Oec. vii, 13.
Φίση, papae, heu! Sy. iv, 28. Ag. vii,
5.
Φίση, vox divina, oraculum Sy. iv,
49.
Φάντασται, anteverto Ag. vi, 5.
Φάνγημαι, confono, de choro, Oec.
viii, 3. sonum edo Sy. i, 10. λό-
quor Sy. iv, 59.
Φάντασται στήγη, domum non intro-
mitto Sy. i, 12. οὐ φάντασται στῆγη,
non gravabor, non recusabo dicere
Sy. iii, 5.
Φιλέλη, poculum, patera Sy. ii, 23.
Φιλανθρωπία τῆς τιχνης, artis libera-
litatis, benignitas erga homines, de
agri cultura, Oec. xv, 4.
Φιλάλλει, Graecorum studiosus Ag.
ii, 31.
Φιλαργία, laboris studium Oec. xx,
26.
Φιλαντηρία, amicorum studium Ag.
ii, 22.
Φιλία, oscular Sy. iv, 9. 18. φιλία
οἱ αἱκί, sed ιεράς amatoris, vid.
Hi. xi, 11.
Φιλίημαι, osculum Sy. v, 7.
Φιλία, ager amicorum Ag. ii, 5.
Φιλικός, amice, ex amicitia Sy. viii,
6. amanter, insofar amantis Sy. ix,
2.

4. βλάστων ἄρεις τοια, aliquem blandis *s.* placidus oculis intueri Sy. iv, 59.
Φιλοτεχνία, studium agriculturæ Oec. xx, 25.
Φιλοτεχνίη, lucri studiosus Oec. xii, 16 : xiv, 10.
Φιλανθρίμον, erga consanguineos affilieque officiosus Ag. xi, 13.
Φιλανθρώπος Sy. iv, 33.
Φιλανθρωπία, studium inter se certandi Oec. xxi, 10. Ag. ii, 8.
Φιλόσταλα, civilis, civitatis studiosus Hi. v. 4. Ag. vii, 1.
Φιλόστρος, frumentario negotio quæstum faciens Oec. xx, 27.
Φιλοτεχνία, sapientia studio Sy. viii, 39. φιλανθρώπος Oec. xvi, 9. *not.*
Φιλότερηρυ, amor Ag. viii, 1.
Φιλοτέχνη, obnixe, studiose facio Oec. iv, 24.
Φιλοτέχνη, gloriæ cupiditas Oec. i, 22. Hi. vii, 3. contentio de gloria Oec. xxi, 10. dignitas Hi. i, 27.
Φιλοτίμος, ambitiose, vehementer Sy. viii, 41.
Φιλοφροντίδαι τι, in re aliqua comis et humanus sum erga al. Oec. iv, 20.
Φιλοχρήματος, avarus, divitiarum cupidus Sy. iv, 46.
Φλάξ, flamma Sy. ii, 24 : vii, 4.
Φοβίαμαι, μὴ εἰ, vereor ne non Oec. xvi, 6. ποτὶ τοιο, timeo de al. Hi. vi, 10.
Φοβίας, terribilis, vim terrendi habens Oec. viii, 8. Hi. vi, 9. 16. ψυχὴ φοβεῖ, animus timidus Oec. vii, 25. φοβεῖται, metuendum est Hi. i, 12.
Φόβος ἀπὸ τοῦ δερψ. metus satellitum Hi. x, 3.
Φονικὸς, punicci coloris Ag. ii, 7. *not.*
Φόρημα, onus Hi. viii, 10.
Φρεγίος, onus Oec. viii, 12.
Φρεστί μύα, se effere, elato esse animo Sy. viii, 5. Hi. i, 28. Ag. ii, 5.
Φρέστημα, audacia, animus Ag. ii, 8.
Φροντιστής, vir magni animi Ag. i, 24.
Φροντίδαι. φροντιζόμενος, de quo solliciti sunt, cui prolixient Hi. vii, 10.
Φροντιστὴ Sy. vi, 6. *not.*
Φρούραχης, praefectus praefidii Oec. iv, 7. 10.
Φρουρῆς, custos Oec. iv, 9.
Φρυγίς, exsul Ag. ii, 2.
Φυγή, exsiliū Ag. i, 37.
Φυλάσσαμαι τι, fugio, timeo, caveo

mihi ab al. Hi. vi, 3. Ag. xi, 5.
Φυλάσσων φυλάσσει, per classes genera, tribus Oec. ix, 6. ubi οὐλαῖς, ἡρυάντων φυλαῖ. Hi. ix, 5.
Φύλον, gens, populus Ag. vii, 7.
Φύρα, permisceo, inquino Ag. ii, 14.
Φύνεις φρεδροάτη, homo animi vehementissimi Ag. v, 4.
Φυρία, arborum plantatio Oec. vii, 20 : xix, 1.
Φυτονήριός, Oec. xix, 13. *not.*
Φυτός, planta Oec. xv, 11 : xix, 2.
Φυτόν, planta, surculus Oec. xix, 2, 10.
Φύω, profero, nasci facio Oec. iv, 13. 14 : vi, 10. natura tribuo, indo, naturam alicuius instituo Oec. vii, 16. 23. 30. 31. φυτεύω δεῖαι, sic a natura comparatur esse videtur Oec. ix, 19. οὐτε φυτάτη, qua natura pulchra sunt, opp. τοιος οὐ φυτεύω Sy. v, 4. λεπτοὶ καὶ τοιοὶ οὐχὶ τοιοὶ ἀρισταὶ φυτάτης ἐστι, cum oculos contra omnem vim a natura munitos habeat Sy. v, 5. *cf. n.* Hi. iii, 9.

X.

Χάλακρος, grando Oec. v, 18.
Χαλιστός, morosus, de *Xanthippa*, Sy. ii, 10. δεσμότης, dominus durus, sevus Oec. i, 22. νέος, morbus gravis Sy. iv, 37. Χαλιστός, οὐρεῖ, non libenter Hi. vi, 15. 16.
Χαλιστίνης, molestia, importunitas Sy. viii, 6. asperitas, saevitia Oec. iv, 8.
Χαλικῶν τ. π. Sy. vii, 4.
Χαλινικόν, excusoria, *s.* ans ferraria Oec. i, 1.
Χαλκίον, vas seneum Oec. viii, 19.
Χαλκογύρτος, faber serarius Ag. i, 26.
Χαραὶ, humi Ag. ii, 14.
Χαρίζεμαι, obsequor, gratificor, corporis copiam facio Hi. i, 37.
Χάρις ιδίαι, gratiam habere Oec. vii, 37. **χάρεις,** gratia, benevolentia quæ debetur ob beneficia accepta Hi. viii, 7. **χάρεις ἀποτελεῖ,** gratiam non refare Ag. iv, 2. **χάρεις,** beneficia Sy. viii, 36. Hi. viii, 4. Ag. iv, 3. res venerab. Hi. i, 34. δὲ **χαρίσαι ιδίαι** *s.* γιγνόμενη, in gratia esse, ad gratiam colligendam valere Hi. ix, 1. 2.
Χαροῦται, gaudium Hi. i, 25.
Χαυπέτης, mollities Oec. xix, 11.
Χιμάζω, hiberno, hiemem traducere Oec. v, 9. ὅταν χιμάζῃ διει.

cum Deus (*Neptunus*) tempesta-
tem in mari commovet Oec. viii,
16.
Xalē, manus, exercitus Oec. xxi, 8.
 οὐδὲ χῆρα τοῦδε, suus potestati
 subjicere Ag. i, 22.
Xεμῶν, manfuctus Oec. vii, 10.
Xεπομία, genitulorū Sy. ii, 19.
Xερίπη, subjicio mea potestati Ag.
 i, 20. εὐθὺς ἔτεσθι, posfremos ca-
 do Ag. ii, 12.
Xερίστη, incultum esse Oec. v, 17:
 xvi, 5.
Xιώ, diffundo Oec. xvi, 11 : xviii, 8.
Xιλάνια, emollio, effemino Sy. viii,
 8.
Xιλή, herba virens Oec. xvii, 10.
Xιρός, porcellus *ibid.*
Xιργία Oec. ii, 6 : vii, 3.
Xιργός Hi. ix, 4.
Xιρός Oec. viii, 3. Hi. ix, 4. **X**ιρές
 ενών, ordo vasorum similis choro
 Oec. viii, 20.
Xιροτούς Ag. ii, 17. *not.*
Xιρόμαι την, utor aliqua re ad ali-
 quid την. Oec. ix, 16. utor, ha-
 beo Sy. ii, 10. amico utor Ag. xi,
 3. *c. accus.* την. Ag. xi, 11. εἰ χρέ-
 μω, amici *ib.* 13. χρέωνται σύγχρ-
 ρόνται λαρύ, prudenter se gerere *f.*
 uti virum bonum decet Ag. ii, 25.
 την φίσια διατεί νων Ag. vi, 6.
 Cf. ad Oecon. xiv, 9. *not.*
Xιρόν τη, defidero, appeto Oec. v, 8.
Xιρόμενα, bona, res quae profunt Oec.
 i, 7. *seqq.* pecuniae Ag. ii, 25.
Xιροπάθημ Ag. i, 19.
Xιροπάτην, quæstus, *f.* ratio rei faci-
 endæ Oec. xi, 11 : xx, 22.
Xιροπάτην διάδε, rei familiaris au-
 gendæ perittimus Oec. ii, 18.
Xιροπάτην τιχην, ars ad rem fami-
 liarem faciendam apta Oec. xx,
 15.
Xιροτή, probus Oec. ix, 5.
Xιρός, unguentum Sy. ii, 5.
Xιρός. **X**ενάρπων, uncti Sy. i, 7.
Xιρός, setas Sy. viii, 1. διὰ χρόνον,
 post longum temporis spatium,
 non adeo frequenter Oec. ix, 10.
Xιροχών, aurum fundo, vasculari-
 am artem exerceo Oec. xviii, 9.
Xιρός, locus, quem res quæque obti-
 nere in ordine Oec. iii, 3 : viii, 10.
 22. **I**ndæ, suus cujusque rei locus
ib. 14. ager Hi. x, 5. Oec. v, 13.
Xιρός, procedo, progredior Oec. i,
 11 : xx, 21. Ag. i, 29. progermino
 Oec. xix, 8.
Xιρός. **X**ιρέα, oppida, castella Ag. ii,
 26.

Xηρός, seorsim, singulatim Oec. vi, 6.
 Sy. viii, 9.
Xηρός, ager Oec. v, 4. 6. Sy. viii,
 25. **I**κεργαμίν, ager cultus Oec.
 xx, 22. prædium Oec. xi, 18.

Ψ.

Ψίγω, reprehendo Oec. xvi, 7.
Ψίλλος, armilla Oec. iv, 23.
Ψιλέμας, non præsto, non servo Ag.
 i, II. 12. **I**ψιόδη, spes cum fœci-
 lit Ag. ii, 9.
Ψηλάφημ, contrectatio Sy. viii, 23.
Ψιλάν, denudo Oec. xvii, 12.
Ψιλή, miles levius armaturæ, veles
 Oec. viii, 4. nudus, non armatus
 Ag. ii, 10.
Ψιμμάδη, ceruña, que adhibebatur
 ad facies pulcras et candidas redi-
 dendas Oec. x, 2. 7.
Ψύρη, vituperatio, *opp.* μελανη, Sy.
 viii, 33.
Ψύλλα, pulex Sy. vi, 8.
Ψυχηνός, frigidus Oec. ix, 3.
Ψυχή μου πρὸ λιγὸ Oec. vi, 14. τὴν
 ψυχὴν παταρηγῶνται την, toto ani-
 mo se dedere alicui rei Hi. vi, 2.
 τῆς ψυχῆς φυλακη, vitæ præfidia
 Hi. iv, 9. *in* ψ. ταρανίμα Sy. iv,
 41. appetitus.
Ψύχης, frigus Oec. v, 3.
Ψυχὴ λίγην, absurdia loqui Sy. vi, 7.

Ω.

'**Ω**δὴ, cantilena Hi. vi, 2.
Ωδίμεν, emulo, urgeo Ag. ii, 12.
Ωμος, crudus Oec. xvi, 14. imma-
 turus Oec. xix, 19.
Ωμος, humerus Sy. ii, 17.
Ωρίζων, emulo Hi. ix, 11. Ag. i, 18.
Ωρος, venalis Ag. i, 26.
Ωρος, anni tempus Oec. vii, 33. *id.*
qd. ὥρα τῶν ἡρώς Oec. iv, 13. tem-
 pus definitum et statutum, certum
 Oec. v, 4. tempus opportunum
 Oec. xvii, 1. ὥρα λοι *seq. inf.* tem-
 pus maturum est *h. s.* necesse est,
f. commode fieri potest ut Oec. ii,
 9. ὥρα ἄρνη, flos formæ Sy. viii,
 14. *in* ὥρα Oec. v, 4. *not.*
Ωροῖα, τὰ, fructus maturi, tempesti-
 vi et suo tempore collecti Oec. xv,
 1. Sy. viii, 25. ὥραιος δάσατος,
 mors matura, *de senibus*, Ag. x, 3.
 ὥραιος, pulcher Sy. viii, 21.
Ωρούση, forma et venustas corporis
 Oec. vii, 43.

¹Ως, c. inf. pro ἀρι. Hi. x, 1. ὡς οὐτοῦ, ut ita dicam Oec. iii, 4 : xii, 8. ὡς οὐρανός οὐτοῦ, paucis ut dicam ib. 19. ὡς ἀρετής ἀρχαρδη, ad initium recte agendi faciendum Oec. xi, 6. c. indic. quoniam Oec. vi, 1 : vii, 9. ὡς εὐνυῖμας, quo paτo una fuerim. Oec. vi, 12. cum, postquam Ag. ii, 3. c. optat. pro ἀρι. Oec. iv, 21. c. genit. abfol. v. n. Oec. vi, 1. c. partic. fut. ἀγνοοίμα, ad pugnandum Ag. i, 28. cf. Oec. x, 4. ὡς, eo consilio ut v. n. Ag. i, 6, 14. ὡς, ita, his de causa Oec. ii, 4. ὡντος—ος, propter ea, quod Oec. vi, 12. ὡς τρία, circiter tria Ag. ii, 10. ὡς λογοτέλει, quantum fieri potest Oec. xi, 17.

ὡς ἵππος τὸ πόλλον, pleniusque Oec. ix, 5 : xi, 20. ὡς εὐφόρος, quam luculenter! h. e. non ambiguo Sy. viii, 5.

²Ωντες, quasi Ag. v, 5. quo sensu Sy. vii, 2. ὡντες παλίντονος, perinde ac si bellum esset Hi. iv, 11. v. n. Oec. ii, 7. ὡντες γά, veluti, exempli causa Oec. i, 10. ὡντες καὶ σέντες καὶ Oec. vi, 3.

³Ωνται, ut c. indic. Oec. i, 22. c. optat.

ib. 13. ante infinit. intelligitur Oec.

vii, 12 : viii, 18 : ix, 16 : xviii, 4.

⁴Ωριλάρδης ἀνότης επος Oec. i, 13. οὐγγ.

ει πατέρας επος Oec. ii, 8. utilitatem

capere ex al.

⁵Ωριλάρδης επος πατέρας, commoda

quae attulit patre Ag. vii, 2.

INDEX NOMINUM.

A.

ACARNANIA, Ag. ii, 20.
Acarnaus vincuntur ab Agefilao *ib.*
22.
Achaei, Ag. ii, 20.
Achilles Patroclo amico utitur Sy. viii,
31 : utitur Chirone et Phoenice
magistris *ib.* 23.
Ægeus pontus Oec. xx, 27.
Egyptii duo reges eligit Ag. ii, 29.
Ænianes, Ag. ii, 6.
Æoles, Ag. i, 14.
Æschylus Philius, amicus Socratis
Sy. iv, 64.
Ætolii, Ag. ii, 20.
Agatho Poëta Sy. viii, 32.
Agefilaus *Archidami filius, rex Spartæ, amicus Xenophontis*; *vid. de se*
Xenoph. Excomium.
Agis, *Agefilai frater et Leotyekidis pa-*
ter Ag. i, 5.
Alexander, *rex Paris, Priami filius,*
judicavit de pularitudine Sy. iv,
20.
Amyclæ, Ag. viii, 7.
Anaximander interpres Homeri Sy.
iii, 6.
Antisthenes, *Atheniensis, Socratis dif-*
cipulus, Socratem interrogat, cur
Xanthippen non erudit Sy. ii, 10 :
videtur negasse, virtutem doceri
potest *ib.* 12 : homo pauper, et tu-
men divitis gloriatu Sy. iii, 7 :
iv, 34 : Calliam adduxit ad sophi-
stas Prodicum et Hippiam Sy. iv,
63 : *Æschylum Philius* com-
mendavit Socrati *ib.* 64.
Arcades, Ag. ii, 23.
Argivi, Ag. ii, 9.
Ariadne, Sy. ix, 2.
Arizus dux in exercitu Cyri minoris
Oec. iv, 19.
Ariobarzanes, *prefectus Lydia et Ia-*
nie, Ag. ii, 26.
Aristedemus, unus ex Herculis poste-
ris reddit primus Spartam Ag. viii,
7.

Afia, *Afa minor*, Ag. i, 7.

Apsafia, *Socratis magistra* Oec. iii,

14.

Affus, urbs, Ag. ii, 26.

Atheniensium ignavia in bello per-
stringitur Sy. ii, 13.

Autolycus, *Atheniensis, Lyconis fili-
us, pancratio vicit, amatus Calliae,*
qui in ejus honorem convivium
instituit Sy. i, 2 : parte gloriatur
Sy. iii, 13.

Autophradates, *Lydia satrapa, qui re-
gis iussu bello persequebatur eos qui
defecerant, Ariobarzanem obficeret*
in Asio Ag. ii, 26.

B.

Bacchus congrederit cum Ariadne
Sy. ix, 2.
Boeotii Ag. ii, 2.

C.

Callias Lacedemonius afferit episto-
lam Agefilao a rege Persarum de
hosptio Ag. viii, 3.
Callias, Hipponici filius, Protagore,
Gorgie, ac Prodico sapientiae mer-
cedem dedit pecuniam multam
Sy. i, 5 : iv, 63 : amator Autolyci
Sy. i, 1 : gloriatur arte homines
emendandi Sy. iii, 4 : iv, 1 : diifi-
fimus Sy. iv, 37 : sacerdos deorum
vix dicitur Sy. viii, 39.
Callippides, histrio, hominibus lacri-
mas commovet Sy. iii, 11.
Caris, Ag. i, 15.
Cephissius, fluvius Boeotie ex Parma-
fo Ag. ii, 9.
Charmides paupertate gloriatur Sy.
iii, 9 : iv, 29.
Chiro, *Centaurus, preceptor Achillis,*
a quo ob disciplinam honoratur
Sy. viii, 23.
Clinias amatus Critobulo Sy. iv,
11.
Corinthiaca pugna Ag. ii, 5.

Corinthus Ag. ii. 17: unde Corinthii
ib. 6.
Coronea, pugna ad eam Ag. ii. 9.
Cotys, *Papilagonum dyrrha* s. rex, ob-
fides Setum Ag. ii. 26: Agefilao
auxiliares adducit Ag. iii. 4.
Cranonii, *incola Cranonis urbis Thef-
salia*, Ag. ii. 2.
Creusis, *Theespium portus*, Ag. ii.,
18.
Critobulus, *Socratis auditor*, cum eo
habetur sermo de economia Oec.
i. 1, *seqq.* novus maritus Sy. ii. 3:
formosissimus, pulcritudine gloria-
tur Sy. iii. 7; iv. 10: Cliniam a-
mat Sy. iv. 12: Socrates certat
cum eo de forma Sy. v. 1, *seqg.*
Cynisca, foror Agefilai Ag. ix. 6.
Cynocephalæ, *locus*, Ag. ii. 22.
Cyrus, *minor*, cum munera distribue-
ret militibus, ejus dictum Oec. iv.
16: amat a militibus ib. 18:
cum Artaxerxe fratre bellum gerit
ib. ipse in horto arbores plantavit
ibid. 21.

D.

Dailochus, amatus Hieroni puer Hi.
i. 31.
Delphi, Ag. i. 34.
Diana *Ephesia*, Ag. i. 27.
Dionysius, *Bacchus*, Sy. ix. 2.
Diocuri, ob virtutem immortales fa-
cti Sy. viii. 29.
Draconis leges Oec. xiv. 4.

E.

Elei, Ag. ii. 23: eorum amor erga
pueros Sy. viii. 34.
Ephesus, Ag. i. 14. 25.
Erechtheus sacrorum Eleufiniorum
auctor Sy. viii. 40.
Eubœi, *incola Eubœa insula*, Ag. ii.
6.
Euxinus pontus, Oec. xx. 27.

G.

Ganymedes propter animi virtutem
a Jove rapitus Sy. viii. 30.
Glaucon Sy. i. 1. et alibi.
Gorgias, *Leontinus*, Sy. i. 5: genus
dicendi tangitur Sy. ii. 26.
Gorgones Sy. iv. 24.
Gratiae saltantes scite Sy. vii. 5.
Gylus f. Gylis, polemarchus Ag. ii.,
15.

H.

Helico, *mons*, Ag. ii. 9.
Helleponii, Ag. i. 14.
Helleponus, Ag. ii. 1.
Heracleota, Sy. iv. 63.
Hercules ob virtutem Deus factus
Sy. viii. 29.
Herippidas dux in exercitu Agefilai
Ag. ii. 10.
Hermogenes, Hipponici filius, ami-
corum *h. e.* Deorum potentia et
benignitate gloriatur Sy. iii. 14:
iv. 47: vir bonus ib. 50: rogatus
explicat, quid sit *magister* Sy. vi. 2.
Hiero Syracuseonorum tyrannus Hi.
i. 1. 2.
Hippias Eleus Calliam artem memo-
riae docuit Sy. iv. 63.
Homerus fere de omnibus rebus hu-
manis exposuit Sy. iv. 6.
Hom saltantes Sy. vii. 5.
Hyacinthia Lacedæmoniorum Ag. ii.,
17.

I.

Iacchus Sy. viii. 40.
Ionia, Ag. i. 14.
Ischomachus *ταλες αγρυππος* dictus
Oec. vi. extr. cum eo Socrates for-
menon habet de re rustica Oec.
vii, *seqq.*
Jupiter unus plura habet nomina Sy.
viii. 9.

L.

Lacedæmoniorum amor erga pueros
Sy. viii. 35: ii imperium habent
ob virtutem suam ib. 39.
Larissæ, Ag. ii. 2.
Lechæum, portus Corinthiacus Ag.
ii. 17.
Leotychides Agidis filius Ag. i. 5.
Leuctra, oppidum *Bœotia*, Ag. ii. 22.
Leuctrica pugna Ag. ii. 23. 24.
Locri Ag. ii. 6.
Lycabettus *Attica mons*, Oec. xix. 6.
Lyco Autolyci- pater Sy. i. 2: ii. 4:
filio suo gloriatur Sy. iii. 12.
Lyfander venit ad Cyrum minorem
Oec. iv. 20.

M.

Macedonia Ag. ii. 2.
Mæander, *fluvius Phrygia*, Ag. i. 15.
29.
Mantinenes, Ag. ii. 23.

Mausolus, rex Caria, Septum et Assum clavis obseruit Ag. ii, 26.

Megabates, Spithridatis filius Ag. v, 4.

Medeine, urbis Peloponnesi, Ag. ii, 29.

Minervae senes θελλαφίου diliguntur Sy. iv, 17.

N.

Naides Deae pariunt Silenos Sy. v, 7.

Narthacius mons Ag. ii, 5.

Niceratus familiaris Calliae Sy. i, 2 : novus maritus Sy. ii, 3 : Homeri carmina edidicit Sy. iii, 5 : divitiarum cupidior Sy. iv, 46.

Nicias ινάλος, Oec. xi, 4. not.

Nicostratus histrio tetrastio ad ti- biam recitat Sy. vi, 3.

Nymphae saltantes Sy. vii, 5.

O.

Orchomenii, Ag. ii, 6.

Oreftes Pylades amicus Sy. viii, 31.

P.

Pactolus, fluvius Lydia, Ag. i, 30.

Panathenea magna Sy. i, 2.

Paphlagones, Ag. iii, 4.

Patroclus, Achilli carus Sy. viii, 31.

Pausanias, Agathonis amator Sy. viii, 32 : ejus sententia de exercitu ex amantibus et amatis confitato, ibid.

Pericles consuluit patrie Sy. viii, 39.

Peloponnesi pyla Ag. ii, 17.

Perjurum rex quomodo agricultura prospiciat remque militarem cures Oec. iv, 4 : aduersus Graecos expeditiōnem suscipit Ag. i, 6 : jubet Megænen relinqueret Ag. ii, 29.

Phalerica palus in Attica Oec. xix, 6.

Pharnabazi equitatus molestus est Agefilao Ag. i, 23 : offendit Spithridatem Ag. iii, 3 : colloquitur cum Agefilao ibid. 5.

Pharalii Ag. ii, 2.

Philippos, scurrus Sy. i, 11 : coqu gloriatur Sy. iv, 51.

Philiasi Ag. ii, 21.

Phocenses Ag. ii, 6.

Phoenice Ag. ii, 30.

Phoenicia navis magna Oec. viii, 11.

Phoenix, cultus ab Achille ob disciplinam Sy. viii, 23.

Phrygia Ag. i, 16.

Phthia Ag. ii, 5.

Pireneus (Πιραιεὺς) portus et pagus Athenensis ; in eo erat domus Calliae Sy. i, 2. Sed

Pireneus (Πιραιεὺς) portus Corinthiacus Ag. ii, 18. seq. not.

Pirithous Thesei amicus Sy. viii, 31.

Pifander, Athenensis, homo timidus Sy. ii, 14. not.

Polycharmus, Pharsalius, equitum praefectus Ag. ii, 4.

Pras Ag. ii, 5.

Prodicus, Crux, sophista, magister Callice Sy. i, 5 : iv, 63.

Protagoras, φόρητα Sy. i, 5.

Pylades, Oreftæ amicus Sy. viii, 31.

R.

Rhapsodi Sy. iii, 6.

S.

Sardes Ag. i, 33.

Sardianus rivus, b. e. territorium Sardium, ager Sardianus, Ag. i, 29.

Scolus Ag. ii, 22.

Scotusci Ag. ii, 2.

Seftus Ag. ii, 26.

Siculum mare Oec. xx, 27.

Sidon Ag. ii, 30.

Silene, Σίληνος, Sy. iv, 19.

Simonides ad Hieronem tyrannum venit Hl. i, 1.

*Socrates, cur Xanthippen fert Sy. ii, 10 : lenocinio gloriatuſ Sy. iii, 10 : iv, 57 : similiſ eſt Silenis Sy. iv, 19 : cum Critobulo de pulchritudine certat Sy. i, 1. *¶* Κριτοβολὸς vocatur Sy. vi, 6.*

Solon, legislator Sy. viii, 39 : ejus leges Oec. xiv, 4.

Spithridates, Perfa, defecit a Pharnabizo, qui ejus filia, concubine loco, uti cupierat Ag. iii, 3.

Stefimbrotus, interpres Homeri, Sy. iii, 6.

Syracusius, præstigiator Sy. ii, 8 : de stultitia hominum gloriatur Sy. iv, 56.

T.

Tantalus in fabula dicitur timere, ne bis moriatur Oec. xxi, 12.

Tegea Ag. ii, 23.

Thafium vinum Sy. iv, 41.

Thebani vincuntur ab Agefilao Ag. ii, 6 : eorum regio vastatur Ag. ii, 22 : eorum amor erga pueros π. π. Sy. viii, 34.

Themistocles liberavit Graeciam Sy. viii, 39.

Theognis versus laudatur Sy. ii, 4.

- Theseus amat Pirithoum propter virtutem Sy. viii, 31.
- Thestali vincuntur ab Agefilao Ag. ii, 3.
- Tissaphernes, *Satrapa regis Persarum*, cum Agefilao inducis factis dolose exercitum comparat Ag. i, 11 : ab Agefilao decipitur strategemate Ag. i, 16. 29 : vincitur Ag. i, 32 : iussum regis interficitur Ag. i, 35.
- Tithrautes Tissaphernem interficit Ag. i, 35 : Agefilao multum pecuniae promittit, si velit e provincia abire Ag. iv, 6.
- V.
- Venus celestis et vulgaris Sy. viii, 9.
- Z.
- Zeuxippus Heracleota Sy. iv, 64. *ad*.
- Zeuxis pictor Occ. x, 1.

F I N I S.

